

1927.

Ročník

XXXX XXIII.

HLAS

**SVATO:
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

s povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

1927.

Ročník

XXXX XXIII.

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryštva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Obsah XXIII. ročníku.

Básně:

Hornov Vlad.: Máj	65
Hošek V.: Mariiny dlaně	145
Štupavský R.: Hostýnská jedle	85
— Hos ý ská audience	97
Sušil Frant.: K hostýnské Panně	1
Štastný Vlad.: Požehnaný kraj	17
— Léčivý pramen	33
— Hos ý nská holubi ce	49
— Stráž na Hostýně	161
Vřesovský K.: Ma ia, l ys srdce Moravy	113
— Mé písničky mariánské	129
— Dívka u Panny Marie	117

Články poučné:

Bertram kard. A.: Katolické zásady k otázkám mravnostním	149
Doyle William T. J.: Řeholníkem 38, 53, 72	178
F. P.: Statečná mláčež	178
Hoppenet P. T. J.: Kříž v našem životě	57
Krus Frant. T. J.: Církev bojující a vítězíci:	
I. Úvod. Sv. Otec o mexických ka. olících	2
II. Nepřemožitelné zbraně církve bojující	7, 33
III. Arsenál zbraní	49
IV. Boje a vítězství v rodě pruských králů	65
V. Albert anarchista	81
VI. Markéta apoštolka 98, 113	130
VII. Duch Boží ještě i dnes působí v církvi	146
VIII. Konnersreuth	163
Perrey J. T. J.: Pobožnost k B. Srdci Páně	92
— Mučedníci aubenasští	133
—uč.—: Hledáte lék pro duši?	161
Vávrová H. M.: P. Klaudius de la Colombière T. J.	20
— P. Ludvík Lallemand T. J.	85
— P. Gustav X. Ravignan T. J.	167
Exercice na Velehradě	7
Živé křesťanství v Holandsku	10
Několik vzpomínek na mé první exercicie na Velehradě	59
Misie u moderních pohanů touží po misionářích	84
Elektrická kapitola	104
Zprávy z katolické Ameriky	170

Články zábavné:

Anna Maria K.: Láska mateřská	182
M. Alfonsa: Cihly	8
— Opuštěná	25
— Zhojené smutky	36
— Holóbci	217
Pokorný Ferd. T. J.: S úderem hořiny	165

Články o Sv. Hostýnu:

Malzer O. T. J.: Meteorologická stanice na Sv. Hostýně	4
--	---

Bečvanský Jaroslav: Z pouli rekrutů	170
Oškera J. T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna č. 1.	11
Poutník: Proč chodím na Sv. Hostýn	111
Rozkošný Ruč. T. J.: 50. narozeniny P. Al. Viceníka	171
— Lvoji vzpomínka	186
Valouch Jindřich: Z poutního ruchu svatohostýnského	58
Jednatelská výroční zpráva Matice svatohostýnské	152
První jarní pout na Sv. Hostýně od 13.15. května 1927	69
Ke 40letému trvání Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně	63
Sjezd mariánských družin	158
Zesnulí pracovníci svatohostýnští	190

Stálé rubriky:

Přátelům Sv. Hostýna (informace duchovní správy)	
Dopisy	
Dary	
Měsíční přehled počtu poutníků a sv. přijímání	
Vyslyšení a poděkování	
Povětrnost (zprávy meteorologické svatohostýnské)	
Literatura	
Časopisy výměnou zasílané (v č. 5. a 6.)	
Zeměli čenové Matice svatohostýnské.	
Ohlášení exercicií na Velehradě	
Listárna redakce	

Seznam vyobrazení:

Schodiště před kostelem	5
Svěcení základního kamene na poutní dům	8
U Vodní kaple v zimě	23
Křížová cesta v zimě	39
Křížová cesta v létě (fotografováno s věže kostelní)	45
Stavební místo poutního domu	52
P. Jan Nep. Cibulka T. J.	62
Královna apoštolů	68
Novostavba poutního domu (přízemí)	74
† Oto Zeman, stavitel na Sv. Hostýně	87
Poutnický dům na Sv. Hostýně (situace)	101
Poutnický dům na Sv. Hostýně (průčelní strana)	112
Poutnický dům na Sv. Hostýně (příční a průčelní řez)	136
Pohled na stavbu poutního domu	151
Pout rekrutů	169
Základy poutního domu	169
Vdp. Al. Viceník	171

Písňe:

Žák Fr. T. J.-Sychra J.: Ave Maria.	70
— Matčino srdce	89

Číslo 1.
Leden 1927.

Ročník
..... XXIII

HLAS

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejvyšší arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryštva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 doll.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

OBSAH: K hostýnské Panně (báseň), str. 1. — Církev bojující a vítězí, str. 2. — O. Malzer T. J.: Meteorologická stanice na Sv. Hostýně, str. 4. — Exercicie na Velehradě, str. 7. M. Alfonsa: Cihly, str. 8. — Živé křesťanství v Holandsku, str. 10. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 12.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Schodiště před kostelem na Sv. Hostýně v zimě, str. 5. — Svěcení základního kamene na poutní dům na Sv. Hostýně 31.-X. 1926, str. 8.

Přátelům Sv. Hostýna.

S jakým zájmem sledovány záležitosti Sv. Hostýna od našich krajanů za mořem, vystižně líčí list upřímného příznivce svatohostýnského vdp. J. Bergra. Píše: „Milení dpp. a spolu-bratří! Když jsem obdržel Váš dopis, zaslal jsem ihned provolání do našich časopisů, aby se ujaly podpory na stavbu poutnického domu na Sv. Hostýně. Co se na darech prozatím sešlo, posílám a doufám, že zašlu brzy zase 2000 Kč. Podnikli jste dílo těžké, ale velmi potřebné. Myslím, že mnozí a mnozí Vás nepochopí a nepřinesou žádné oběti. Musíme však doufat, že aspoň většina našich Moravanů zde v Americe něčím přispěje. Panna Maria svatohostýnská snad se postará, aby její ctitelé jí též nějaký dárek věnovali. Tak mi píše Jan Krátký, Kausas: „Teprve včera jsem četl provolání v „Hlase“ ze dne 19. října 1926 o příspěvky na poutnický dům na Sv. Hostýně. Zasiílám ihned 5 dolarů na ten účel.“ Pan Krátký je dlouholetý odběratel

Hlasů svatohostýnských a všude je doporučuje. Podporuje podle své možnosti Sv. Hostýn štedře. Teď má na př. vykázaných 10 dol. Kdyby tak jednala každý Moravan, poutní dům na Sv. Hostýně byl by už dávno zaplacen, ač ještě nestojí. Přeji panu Krátkému, by mu Matka Boží odměnila hojně všechnu lásku k ní zde a na věčnosti.“

V témž dopise vzpomíná vdp. Jan Berger jiného šlechtného přítele svatohostýnského, pana Hynka Dostála, šéfredaktora amerického Hlasu, dlícího právě na Moravě v nemocnici v Brně. „Rád uveřejňoval ve svém časopise dopisy týkající se Sv. Hostýna, sbíral příspěvky a zasílal je na Sv. Hostýn. Pracoval do únavy pro každý národní a náboženský účel zdarma. Abyste se mu alespoň částečně odměnili za jeho práci, modlete se za jeho uzdravení u Panny Marie svatohostýnské.“

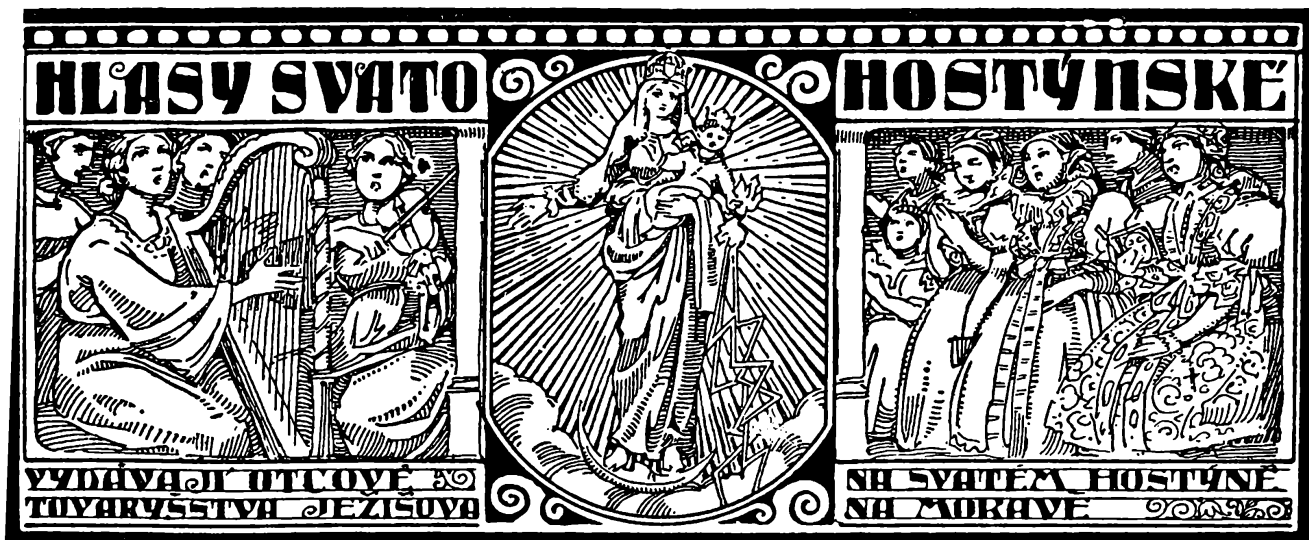
Za vzácnou přízeň všem dobrodincům v Americe děkuje

Na Sv. Hostýně, dne 1. ledna 1927.

Duchovní správa.

Na poutní dům: J. M. Petr Hlobil, opat v Rajhradě 500, Luise Nedomanská v Kroměříži 300, Marie a Julie Podhajské v Brně 200; po 100 Kč: Marie Merlíčková, učitelka v Brně, provincialát řádu Milosrdných bratří v Praze, Štěp. Paličková v Kojetíně, Florián Hefka z Mánska u Všetul, spořitelni a záloženský spolek v Lipové u Dřevohostic, Dr. Karel Stuchlý, katecheta v Odrách, rodina Vaculíková z Rostění u Holečova, N. N. z Krčmaně, inž. Břetislav Rón z Vyškova, Josef a Františka Hasilíkoví z Drahotuš, dp. Fr. Glogar, farář v Prusinovicích, Jan a Františka Voříškovi, ředitel škol v. v. v Kojetíně, farní úřad ve

Štítné n. Vl., Sdružení venkovské omladiny v Rybím u Štramberka, Anna Kožená, vdova po advokátu v Praze II, dp. Ludvík Kirsch, profesor náboženství ve Znojmě, Josef Kvítek z Prostějova, Jan Minařík z Kelníku, Fr. a Karolína Kłosovi z Bernatic, Josef a Kateřina Vymětalovi z Nákla, Hedvika Gliwitzká, odb. učitelka v. v. v Kroměříži, dp. Leop. Bureš, farář v Blansku, Terezie Vaculíková z Břeclavě, bratři kněží Kolískové z Milonic, Josefa Pelíšková z Nenakonic, dp. Metod Směták, farář v Dřevohosticích; po 50 Kč: N. z Třebetic s prosbou za vyslyšení prosby, Josef Pavelka ze Zašové, Jan Váňa z Přerova.

Číslo 1.

Leden 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO. Proč by se strachovala lidská křehkost přistoupiti k Marii? Na ní není nic přísného, nic hrozného, jest všecka laskavá... Projdi celou řadu evangelických příběhů a shleď-li na Marii něco, co by bylo tvrdé neb mělo jen nějakou známku nevrlosti, obávej se k ní přiblížiti. Jestliže však všechno shleďáš plně slitování a milostivosti, plně laskavosti a milosrdenství, vzdávej díky Tomu, jenž

tobě dal prostřednici, nad niž není. — Všechně vším jest učiněna. Otvírá své milosrdenství, aby z její plnosti brali všichni. Vězeň vysvobození, nemocný uzdravení, zarmoucený útěchu, hříšník odpuštění, spravedlivý milost, anděl rozkoš, posléze celá Trojice oslavu, osoba Synova poctatu lidského těla tak, že nikoho není, kdo by se skrýl před jejím žářem. (Žalm 18, 7.) Sv. Bernard.

Frant. Sušil.

K hostýnské Panně.

Zdrávas, nebes Paní!
Duch můj se ti klaní,
Zdrávas ve své prostoře,
na tvé svaté na hoře.

S milostného stanu
shlídáš na vší stranu,
kam tvůj vniká bílý zrak,
odtud prchá každý mrak.

Ó, hled' na vlast naši,
buřeně¹⁾ v ní raší!
Tvoje rámě slavené
vypleňuj je z kořene.

Pramen vody svěží
od tvé paty běží;
kdo se z něho napije,
rozkoš milou počije.

Ó, pros toho krále,
ať vrah ujde dále,
ať vše co smrt působí
zhyne z naší útrob.

Ó, zpoj naši duši,
zpráhlost zlá nás kruší,
ovlaš, matko dobroty,
ovlaš naše suchoty.

S hory tvé vzduch dýše
jako s nebes říše,
koho vzduch ten ověje,
celou duší okřeje.

Zavěj nám jím v hrudí,
ať v něm lásku vzbudí;
když hrud' k tobě zaplane,
Boží slast ji ovane.

Střelu strachozvukou
drží Syn tvůj v rukou,
smítá v lehkém rozprahu
do litých jich do vrahů.

1) Byli, plevel.

Církev bojující a vítězí.

Úvod.

„Pronásledování, jaká jsem vytrpěl, ze všech vytrhl mne Pán. Ale také všichni, kteří chtějí pobožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.“ (Sv. Pavel v 2. listě k Timoth. 3. kap.)

Ano, tak tomu bude až do konce světa: všickni, bez výjimky, kdož chtějí pobožně žít, budou pronásledováni, každý jednotlivec i celá sv. Církev, která nejvíc touží po pobožném životě. Právě proto se jí dostává nejvíc pronásledování, od prvních křesťanských století až do našich náramně osvícených dnů. Není „pokrokového“ hnutí, které by nevyvrcholilo v proticírkevní štvanci, nejednou i s krvavým zakončením.

S tím by měli katolíci počítati. Mnozí nepočítají. Zaleknou se a začínají mudrovati: Kterak může býti Církev Božím dílem, když se do ní tolik bije po celém světě, a nejvíc na ni útočí lidé mocní, vzdělaní a učení!

Pomalu s takovou filosofií, aby tě nemohl kárati Kristus jako pokáral zastrašené učeníky jdoucí do Emaus: Ó, bláhoví a váhaví srdcem k věčnému všemu tomu, co už ode dávna mluvili svatí proroci: Zdali nemusil Kristus trpěti a tak vejíti do slávy své?

Kristus trpěl, proto i Jeho Církev trpí; ale jako On utrpením získal největší slávy, tak i Církvi přibývá každým pronásledováním jen tím více slávy a krásy.

Teď rozumíš, milý čtenáři, co znamená nadpis: „Církev bojující — Církev vítězí“. Je to i pro tebe i pro celý národ velice důležité, abys tomu dobře porozuměl: proto ti podám — dá-li Bůh zdraví a síly — v každém čísle letošních „Hlasů svatohostýnských“ některý důkaz, že Církev trpící a bojující je zároveň Církev skvěle vítězí.

I. Sv. Otec o mexických katolících.

I. Už půl roku čteme a slyšíme o pronásledování katolíků v Mexiku a

žasneme, že takové barbarství je v pokročilém 20. století vůbec možné. A ještě víc žasneme nad prohnaností, s jakou mexičtí ukrutníci vytrubují po celém světě, že prý oni jsou nevinátka, ale katolíci, ano, to jsou rebelanti a zločinci!

V posledních týdnech dokonce bylo mexickým katolíkům znemožněno, aspoň tiskem se hájiti. Provádí se totiž v Mexiku tak násilnická censura nad novinami i korespondencí katolíků, že se cizina jen málo doví, co se tam skutečně děje. Starý to recept: loupežník zacpává své oběti ústa, aby nekřičela, a bolševičtí násilníci i v Mexiku se zmocnili pošty, telegrafů a tiskáren, aby nikdo nemohl volati o pomoc. Ale nepočítali s otcovskou láskou papeže Pia XI. ke svým ubohým mexickým dítkám.

„S počátku“, tak píše Pius XI. v encyklice, kterou právě vyslal do světa, „pokoušeli se mexičtí katolíci brániti své víry a náboženské svobody aspoň v novinách, teď jim i to bylo znemožněno, ačkoliv se nijak neprovinili, naopak i ve svých utrpeních osvědčili vždy svou upřímnou lásku k vlasti. Proto my, u vědomí své apoštolské povinnosti, zvedáme jejich jménem svého hlasu, aby celý katolický svět zvěděl z úst svého Otce, jak bezuzdná tyranie je mučí a jak heroicky statečně si při tom počínají i biskupové s kněžími a řeholníky i katolíci světského stavu.“

Vidíš, milý čtenáři, nejen v starých dobách Církev vítězila v krvavých pronásledováních, i tyranové 20. století narážejí na heroickou statečnost svých obětí — a to je nejskvělejší vítězství, zachovati Církvi věrnost až do mučednické smrti. Co sv. Otec o tom vypravuje v této své encyklice, je tak krásné, že to zasluhuje pozornosti všech katolíků, a je to naprosto věrohodné, poněvadž se sv. Otec o tom dověděl od několika mexických biskupů, kterým se podařilo cestu do Říma vykonati. Tuto encykliku budou kdysi dějiny počítati k

nejpěknějším listinám o katolících 20. století.

2. „Může býti“, — praví tedy sv. Otec — „že v starých stoletích i v pozdějších dobách bylo s katolíky ještě krutěji nakládáno; ale nestalo se asi ještě nikdy a nikde, co se teď děje v Mexiku, že by totiž malý hlouček lidí násilníků, zdeptavších všecka práva Boží a církevní, se opovážil tak rafinovaně a pod záminkou zákonitosti zničit svobodu převážné většiny spoluobčanů, beze špetky lidského soucitu a proti všem tradicím slavných dřívějších dob.“

„I děkujeme Vám všem biskupům, že jste naší dřívější výzvě k modlitbám za mexické katolíky tak ochotně vyhověli a ve svých diecesích věřící k soukromým i veřejným pobožnostem na ten účel vybízeli. Setrvejme i budoucně v modlitbě za pronásledované bratry.“

„Kdyby však někdo myslil, že ty naše modlitby neměly úspěchu, poněvadž pronásledování neustává, spíše se ještě přiostrilo — nechť přece vzpomene na hrdinnou vytrvalost pronásledovaných: není-li to krásný úspěch našich modliteb? Mexičtí katolíci si toho zaslouhují, aby chom svou apoštolskou autoritou jejich statečnost postavili celému světu na obdiv. Když jsme nedávno slavili v Římě beatifikaci francouzských mučedníků z doby velké revoluce, stále mysl naše zalétala k našim mexickým dítkám, které stejně jako oni mučedníci dovedou bojovati a trpěti, aby jen dokázaly věrnost k Církvi a oddanost k náměstkovi Kristovu. Ó, přeslavná svatá Církvi, jež ses mohla vždy chlubit dítkami šlechtnými a věrnými až do oběti života za svobodu víry!“

3. Potom podává sv. Otec přehled všech bezpráví, jichž se v Mexiku dopouštěli proti katolíkům v posledních letech a zvláště v posledním půlletí. Z toho je viděti, jak velice si zasloužili mexičtí biskupové uznání, jež jim Pius XI. vyslovuje vřelými slovy před celým světem.

O kněžích mexických pak praví encyklika: „Obdivuhodnou věrnost bi-

skupů dokonale napodobilo duchovenstvo. Neobyčejně skvělý příklad jeho spolehlivosti byl i nám velikou útechou, pročež i jemu vyslovujeme před katolickým světem úctu a chválu. Odpůrci vynaložili veškeré své umění, aby svedli nebo přinutili kněze i lid k odpadu od hlavy Církve. Všech kněží tam jest na čtyři tisíce — a jen jeden nebo dva se zpronevěřili svému povolání. Uvažujeme-li to vše, myslíme, že od tak věrného duchovenstva se lze všeho dobrého nadíti. Tito kněží jsou vzorem svornosti, vzorem pravé oddanosti ke svým biskupům, ačkoliv jim za to je mnoho trpěti; jsou vzorem obětavosti, poněvadž snášejí rádi chudobu a veškerou nouzi, jsou vzorem velkomyslnosti, poněvadž přes všecky svízele pracují — ne veřejně v kostelích, to je znemožněno — neunavně pro věřící a povznášejí je k nebeským ideálům a k vytrvalosti v kruté zkoušce. Není divu, že se zběsilý hněv ukrutníků zvláště proti kněžím obrací. Oni však se nelekají a jdou s radostí vstříc žaláři i smrti. V posledních dnech se dovídáme, že se pronásledovníci i toho odvažují: napadají násilnicky kněze i když soukromě slouží mši sv. a odvádějí je do žalářů, při čemž se dopouštějí hrozných svatokrádežných přehmatů proti nejsvětější Eucharistii.“

4. A co asi řekne sv. Otec o věřících? Bude je též chváliti jako biskupy a kněze? Slyšme:

„Nedovedeme mexických věřících chváliti jak toho zaslouhují: pochopili důležitost svobody náboženství a Církve pro celý svůj národ, pochopili, že záležitosti věčné nesmějí záviseti na svévoli několika málo odvážlivců, nýbrž že podlehají jedině spravedlivým zákonům práva věčného, Božího a církevního.“

„Zvláště pak sluší pochváliti katolické spolky stojící při duchovenstvu jako věrné strážce. Pečují o živobytí kněží, hlídají posvátné budovy, vyučují děti v náboženství a sdělují bedlivě kněžím každý případ, kdy někdo potřebuje duchovní pomoci. To platí o všech katolických sdruženích. Avšak

o nejdůležitějších se musíme zvláště zmíniti, aby zvěděli, jak velice je schvaluje náměstek Kristův. Je to především sdružení Rytířů Kolumbových, rozšířené po celém Mexicku. Tvoří je mužové čilí a podnikaví, vyznamenávající se bohatou zkušeností, neohroženým vyznáváním víry a nezištným podporováním všech snah Církve. Pečují o dva neobyčejně časové podniky: o Sdružení mužů-otců, založené za tím účelem, aby byla křesťanská výchova doma i ve škole zabezpečena, a o Federaci na obranu náboženské svobody, založenou právě, když se ukazovala znamení hrozných nebezpečí pro katolíky a pracující k tomu, aby poučováním a dobrou organizací ze všech katolíků vytvořena byla nepřemožitelná fronta. — Ne menších zásluh si získaly dvě jiné organizace: Mládež katolická a Dámy katolické. I ony úspěšně podporují snahy Federace na obranu náboženské svobody.“

„Nechť se po celém světě roznese pověst o tom, že členové těchto sdružení neznají bázně a neutíkají, nýbrž vyhledávají nebezpečí a radují se, kdykoliv jim je pro Krista trpěti. Skutečně, nádherné to „divadlo světa, andělům a lidem“ (I. Kor. 4, 9)! To si zasluhuje nepomíjející slávy. Je jich už značný počet z těchto katolických sdružení, jež byli spoutáni, vláčeni vojáky městem do špinavých žalářů, trýznění a trestáni. Někteří mladičtí jinoši — nelze o tom mluvití beze slzí — s růžencem v ruce a vzývajíce vroucně Krista Krále šli ochotně vstříc smrti; dívky byly uzavřeny do žalářů a hnusně tupeny, a to se potom ve-

řejně roznášelo, aby ostatní byly zstrašeny.“

„Kdy tomu všemu učiní dobrotivý Bůh konec? Nevíme. Ale určitě víme, že boj skončí naším vítězstvím. Zaručuje nám to nejedno slovo Boží. „Není moudrosti, není opatrnosti, není rady proti Hospodinu.“ (Přísl. 21, 30.)“

5. Konečně připomíná sv. Otec přilehavý výrok velkého světce ze 4. století, sv. Hilaria, který sám také snášel pro Krista pronásledování a vyhnanství: „Církev vítězí právě, když je pronásledována, podmaňuje si ducha lidského právě, když se proti ní vzpírá, roste právě, když ji opouštějí.“ Jako by sv. Hilarius byl měl na zřeteli i mexickou i naši republiku! Nepomohly-li i u nás ty proticírkevní brutálnosti k takovému náboženskému rozmachu, jakého by se před převrácením nikdo nebyl nadál? Ovšem ještě bude třeba mnoho práce, má-li býti svoboda náboženská zachráněna. Abychom té práci zabezpečili Božího požehnání, všimněme si jistě posledních slov encykliky sv. Otce:

„Nezbývá než vřele prositi nebeskou ochránkyni Mexika, nejsvětější Pannu Marii Guadalupskou*), aby odpustila urážky též jí samé učiněné a vyprosila u trůnu Božího světu lidu pokoj a svornost, anebo, kdyby snad na den smíru bylo ještě dlouho čekati, aby byla svým věrným ctitelům těšitelkou i je sílila v boji za náboženskou svobodu.“

Jak pěkně se to hodí i na Pannu Marii svatohostýnskou, mocnou naši ochránkyni proti starověkému i proti modernímu tatarství!

O. Malzer T. J.

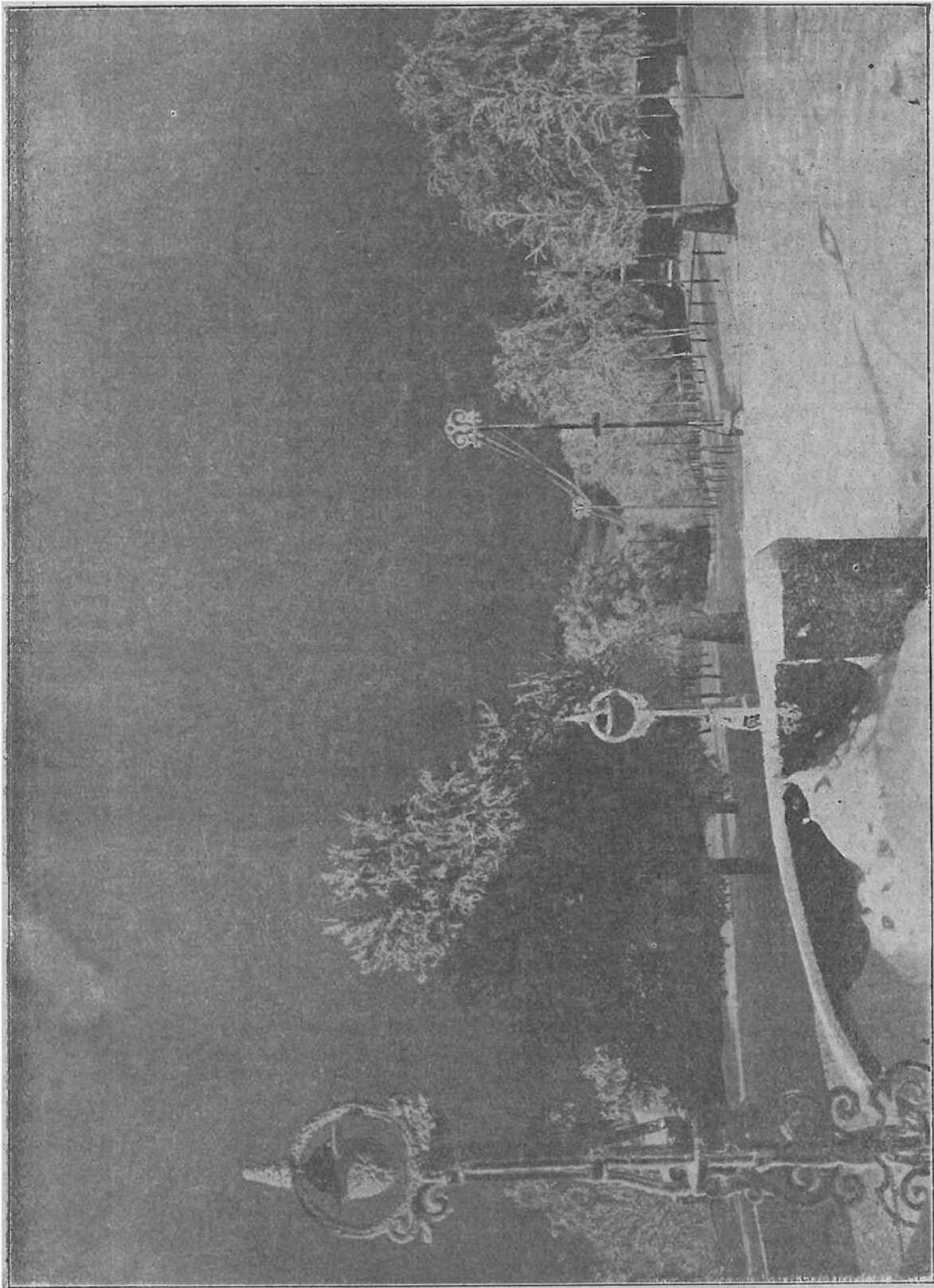
Meteorologická stanice na Sv. Hostýně.

Je tomu už 30 let, co na Sv. Hostýně zřízena stanice srážkoměrná (viz Hlasy svatohostýnské 1926, str. 60). Stanice meteorologická pochází však teprve z doby nejnovější. P. Rozkošný pozoroval sice již po léta bouř-

ky pro vídeňskou meteorologickou ústřednu, avšak v pozorovací síti starého Rakouska nepovažoval se Svatý Hostýn za důležitý. Jinak je tomu v republice. Když státní ústav meteorologický v Praze zakládal nové pozoro-

rovací stanice, obrátil se také dopisem ze dne 1. října 1920 na residenci svatohostýnskou:

přístroje, které a kým zakoupené. V dřívějších letech bývaly uveřejňovány s Hostýna v listě „Hlasy svatohostýn-

Schodiště před kostelem na Sv. Hostýně v zimě.

„Dovolujeme si dotaz, zda se u Vás někdo zabývá pozorováním povětrnostních úkazů, zdali je snad pravidelně zaznamenává a má-li k tomu účelu

ské“ pěkné měsíční zprávy o průběhu srážek, bouřek, teploty a j., takže se pozorování ve Vaší ct. koleji patrně pravidelně konala.

o nejdůležitějších se musíme zvláště zmíniti, aby zvěděli, jak velice je schvaluje náměstek Kristův. Je to především sdružení Rytířů Kolumbových, rozšířené po celém Mexicku. Tvoří je mužové čilí a podnikaví, vyznamenávající se bohatou zkušeností, neohroženým vyznáváním víry a nezištným podporováním všech snah Církve. Pečují o dva neobyčejně časové podniky: o Sdružení mužů-otců, založené za tím účelem, aby byla křesťanská výchova doma i ve škole zabezpečena, a o Federaci na obranu náboženské svobody, založenou právě, když se ukazovala znamení hrozných nebezpečí pro katolíky a pracující k tomu, aby poučováním a dobrou organizací ze všech katolíků vytvořena byla nepřemožitelná fronta. — Ne menších zásluh si získaly dvě jiné organizace: Mládež katolická a Dámy katolické. I ony úspěšně podporují snahy Federace na obranu náboženské svobody.“

„Nechť se po celém světě roznese pověst o tom, že členové těchto sdružení neznají bázně a neutíkají, nýbrž vyhledávají nebezpečí a radují se, kdykoliv jim je pro Krista trpěti. Skutečně, nádherné to „divadlo světa, andělům a lidem“ (I. Kor. 4, 9)! To si zasluhuje nepomíjející slávy. Je jich už značný počet z těchto katolických sdružení, jež byli spoutáni, vláčeni vojáky městem do špinavých žalářů, trýznění a trestáni. Někteří mladičtí jinoši — nelze o tom mluvití beze slzí — s růžencem v ruce a vzývajíce vroucně Krista Krále šli ochotně vstříc smrti; dívky byly uzavřeny do žalářů a hnusně tupeny, a to se potom ve-

řejně roznášelo, aby ostatní byly zstrašeny.“

„Kdy tomu všemu učiní dobrotivý Bůh konec? Nevíme. Ale určitě víme, že boj skončí naším vítězstvím. Zaručuje nám to nejedno slovo Boží. „Není moudrosti, není opatrnosti, není rady proti Hospodinu.“ (Přísl. 21, 30.)“

5. Konečně připomíná sv. Otec přilehavý výrok velkého světce ze 4. století, sv. Hilaria, který sám také snášel pro Krista pronásledování a vyhnanství: „Církev vítězí právě, když je pronásledována, podmaňuje si ducha lidského právě, když se proti ní vzpírá, roste právě, když ji opouštějí.“ Jako by sv. Hilarius byl měl na zřeteli i mexickou i naši republiku! Nepomohly-li i u nás ty proticírkevní brutálnosti k takovému náboženskému rozmachu, jakého by se před převratem nikdo nebyl nadál? Ovšem ještě bude třeba mnoho práce, má-li býti svoboda náboženská zachráněna. Abychom té práci zabezpečili Božího požehnání, všimněme si jistě posledních slov encykliky sv. Otce:

„Nezbývá než všele prositi nebeskou ochránkyni Mexika, nejsvětější Pannu Marii Guadalupskou*), aby odpustila urážky též jí samé učiněné a vyprosila u trůnu Božího svému lidu pokoj a svornost, anebo, kdyby snad na den smíru bylo ještě dlouho čekati, aby byla svým věrným ctitelům těšitelkou i je sílila v boji za náboženskou svobodu.“

Jak pěkně se to hodí i na Pannu Marii svatohostýnskou, mocnou naši ochránkyni proti starověkému i proti modernímu tatarství!

O. Malzer T. J.

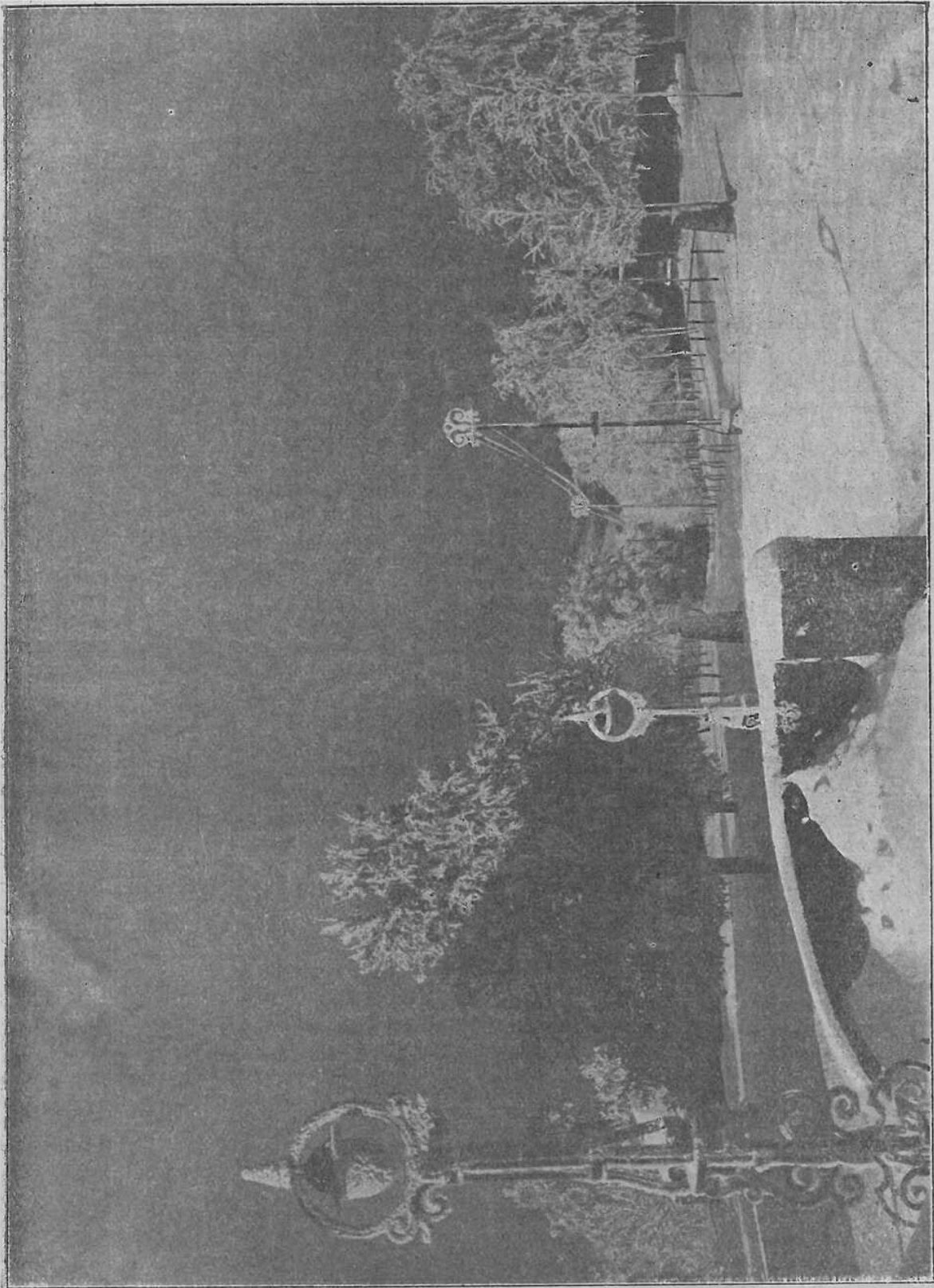
Meteorologická stanice na Sv. Hostýně.

Je tomu už 30 let, co na Sv. Hostýně zřízena stanice srážkoměrná (viz Hlasy svatohostýnské 1926, str. 60). Stanice meteorologická pochází však teprve z doby nejnovější. P. Rozkošný pozoroval sice již po léta bouř-

ky pro vídeňskou meteorologickou ústřednu, avšak v pozorovací síti starého Rakouska nepovažoval se Svatý Hostýn za důležitý. Jinak je tomu v republice. Když státní ústav meteorologický v Praze zakládal nové pozoro-

rovací stanice, obrátil se také dopisem ze dne 1. října 1920 na residenci svatohostýnskou:

přístroje, které a kým zakoupené. V dřívějších letech bývaly uveřejňovány s Hostýna v listě „Hlasy svatohostýn-

Schodiště před kostelem na Sv. Hostýně v zimě.

„Dovolujeme si dotaz, zda se u Vás někdo zabývá pozorováním povětrnostních úkazů, zdali je snad pravidelně zaznamenává a má-li k tomu účelu

ské“ pěkné měsíční zprávy o průběhu srážek, bouřek, teploty a j., takže se pozorování ve Vaší ct. koleji patrně pravidelně konala.

Náš ústav má velký zájem, aby byla na Hostýně stanice zachována, po případě aby bylo opatřeno více přístrojů, když by někdo u Vás se rád této službě věnoval.

Ředitel Dr. Schneider.“

P. Rozkošný podal ústavu zprávu, že se na Sv. Hostýně konají pozorování již dlouho pro hydrografický ústav brněnský. Položertem dodal, aby meteorologický ústav poslal takové přístroje, které by ukazovaly také budoucí počasí. V únoru 1921 poslal p. ředitel „Návod k meteorologickým pozorováním“, a vyslovil opět přání, aby se pozorovatel rozhodl, zdali chce pozorovati počasí přesně dle předpisů. V září téhož roku zavítal na Sv. Hostýn asistent státního ústavu meteorologického v Praze Dr. A. Gregor na své inspekční cestě Moravou, aby s P. Rozkošným jednal o zařízení stanice. Nato poslal státní ústav v lednu 1922 bližší návrh:

„Pro Vaši meteorologickou stanici navrhoval Dr. Gregor zatím jen plechovou budku. Na stavbu budky dřevěné nelze za nynějších poměrů pomýšleti. Budka je příliš drahá podle rozpočtu Vašeho truhláře a naše prostředky na zřizování stanic pro letošní rok jsou tak skrovné, že nebudeme moci žádnou novou stanici zřídit. — Ředitel Dr. Schneider.“

Foněvadž však plechová budka poskytovala místa jen málo přístrojům, dal P. superior Stryhal zhotoviti na útraty domu dřevěnou budku. Když byla dohotovena, zaslal ústav v Praze dne 7. června 1922 nejnnutnější přístroje a dne 1. července začal P. Rozkošný svá pozorování. Konají se třikrát denně, totiž v 7 ráno, 2 odpoledne a 9 večer, a to o následujících úkazech:

1. Směr a síla větru. Směr větru se měří dle 16dílné stupnice. Síla větru odhaduje se podle stupnice Beaufortovy:

0 = úplně bezvětří, kouř stoupá přímo vzhůru.

1 = skorem bezvětří.

2 = vánek.

3 = slabý vítr, listí stromů šelostí.

4 = mírný vítr.

5 = čerstvý vítr, je již nepříjemný.

6—9 = silný vítr až k vichřici.

10—12 = silná vichřice až orkán.

2. Oblačnost, t. j. kolikátá část oblohy je mraky pokryta, udává se na př.: 0 = bezmračno, 5 = polozamračeno, 10 = úplně zamračeno. Vedle oblačnosti pozorují se i úkazy v ovzduší (sluneční, svit, mlha, rosa, jíní, vánice, sněžná pokrývka atd.).

3. Teplota se měří na dvou teploměrech, na suchém a vlhkém. Kulička tak zvaného „vlhkého teploměru“ je obalena bavlněnou punčoškou s knotem vnořeným do vody. Na kuličce se vypařuje z obalu voda, v suchém vzduchu silně, ve vlhkém málo, v prostoru parami nasyceném vůbec ne. K vypařování potřebuje voda teplo, které si bere z kuličky a nejbližšího okolí. Proto rtuť klesá. Z rozdílu teploty mezi oběma teploměry můžeme souditi o velikosti vypařování a z té o množství vodních par ve vzduchu, tedy o vlhkosti.

Vlhkost vzduchu se pozoruje však také přímo vlasovým vlhkoměrem. Mimo to zaznamenává thermograf samočinně teplotu. Místo rtuti je zde kov pro rozděly tepelné velice citlivý. Na něm je připevněna páka s psacím perem. Toto pero se dotýká válce ovinutého papírovou páskou, která se otáčí jednou za týden. Dle toho, jak teplota stoupá nebo klesá, stoupá a klesá čára na papíře.

4. Dobrovolně může udati pozorovatel ještě tvar a směr mraků.

5. Za dne má se též pozorovati, kdy přšelo (viz Hlasy svatohost. 1926, str. 88). celkový průběh počasí, bouřky atd.

Půldruhého roku zastával P. Rozkošný svůj úřad. V březnu 1925 povýšil státní ústav stanici svatohostýnskou na pozorovací stanici první třídy a zařadil ji též mezi stanice telegrafující. Od 1. dubna 1925 odesíláme každodenně ráno meteorologickou depeši do Prahy.

Taková depeše je sestavena z číslic a vypadala na př. 10. října o 8. hod. ráno takto:

99906, 11526, 50397, 02532, 33682, 106

999 = značí, že stanice Sv. Hostýn neudává tlaku vzduchu

06 = směr větru: VSV (východ severovýchod)

1 = síla větru: 1

1 = stav oblohy: 1/4 zamračeno

52 = teplota vzduchu: — 2° C

6 = směr vysokých mraků: od západu.

5 a 03 = tvar křivky barografu od 5 h

5 a 03 = tvar křivky barografu od 5 h—8. h ráno

97 = srážky: množství menší než 0.5 mm

02 = nejvyšší teplota předešlého dne: + 2° C

53 = nejnižší teplota v noci: — 3° C

- 2 = celkový přehled počasí za 24 h: většinou zamračeno
 3 = počasí dne předešlého od 7 h do 14 h: dosti silně oblačno až úplně zataženo
 3 = počasí dne předešlého od 14 h do 21 h: dosti silně oblačno až úplně zataženo
 6 = počasí dne předešlého od 21 h do 7 h ráno: dosti silně oblačno až zataženo, se srážkami
 8 = mlha v noci a ráno
 z = předpověď na nejbližších 24 h: poněkud zlepšení
 106 = kontrolní součet všech čísel depeše

Zároveň byla stanice svatohostýnská opatřena více přístroji. Tak zaznamenává barograf (podobně jako termograf) samočinně tlak vzduchu. Maximální teploměr ukazuje nejvyšší teplotu, kdežto teploměr minimální teplotu nejnižší.

Od 7. května 1926 posílá stanice do Prahy mimo ranní depeši ještě tři jiné povětrnostní, v 7, 10, 11 h, pro službu leteckou mezi Vídní a Krakovem. Telegram je podobně sestaven jako depeše meteorologická.

Exercicie na Velehradě.

(Statistický přehled.)

- 1893 učitelé (109)
 1894 učitelé (135), učitelky (34), akademici (38)
 1895 učitelé (115)
 1896 studenti (122), učitelé (96), akademici (66)
 1897 učitelé (162), akademici (29), studenti (213)
 1898 studenti (148), učitelé (asi 100), akademici (asi 20)
 1899 studenti (133), učitelé (126)
 1900 učitelé (asi 100), akademici (asi 50), studenti (130)
 1901 učitelé (asi 80), studenti (104), akademici (asi 40)
 1902 neudáno ničeho
 1903 učitelé (46), studenti (216), akademici (67)
 1904 učitelé (35), akademici (40), studenti (210), paní (36)
 1905 kněží (asi 30), učitelé (asi 30), studenti (asi 100), akademici (asi 40), ženy asi 30
 1906 kněží (asi 30), učitelé (15), akademici (asi 50), studenti (asi 90), ženy a dívky (asi 60)
 1907 kněží (37), akademici (46), učitelé (17), rolníci (57), paní (asi 50), studenti (asi 110)
 1908 kněží (41), akademici (62), učitelé (28), učitelky (31), studenti (107), rolníci (22), dělníci (112), ženy (70), jinoši (167)
 1909 jinoši (87), dělníci (115), rolníci (53), paní a slečny (99), kněží (51), učitelé (19), studenti (169), akademici (94), omlačina mužská I. (77), II. (47)
 1910 dívky (168), rolníci (53), dělníci (149), selky (54), učitelé (20), kněží (56), studenti (153), akademici (66), jinoši (149)
 1911 rolníci (68), dívky (279), selky (143), dělníci (50), učitelé (16), kněží (32), studenti (107), akademici (56), jinoši (147)
 1912 dívky (128), rolníci (25), selky (56), dělníci (15), paní (30), učitelé (19), kněží (36), studenti (50), akademici (38), rolníci (20), jinoši (110)
 1913 jinoši (30), dívky (229), dělníci (86), selky (109), paní (42), učitelé (17), studenti (50), kněží (35), akademici (19), rolníci (61), jinoši (210)
 1914 dívky I. (147), II. (186), selky (135), dělníci (69), paní (56), kněží (18)
 1915 kněží I. (22), II. (20), studenti (32)
 1916 dívky (210), kněží (16)
 1917 kněží I. (34), II. (38), III. (36), IV. (27), studenti (17)
 1918 nekonaly se exercicie
 1919 kněží I. (32), II. (31), studenti (35)
 1920 jinoši (107), dívky I. (81), II. (59), ženy (56), kněží I. (44), II. (35), III. (34), studenti (49), akademici (25), paní (56), muži (29), dělníci (11), jinoši (53)
 1921 dívky I. (166), jinoši (57), dívky II. (135), ženy (48), kněží I. (24), II. (8), akademici (43), studenti (71)
 1922 jinoši (29), přeodáci Orla a lidových jeannot (47), dívky (174), ženy (54), studenti (56), studentky (33), kněží I. (29), II. (18), akademici (37), nováčci (30)
 1923 dívky (114), kněží I. (37), II. (30), akademici I. (87), akademici II. (107), studenti (173), kněží (37), železniční zřizenci (17)
 1924 dívky (142), jinoši (29), studenti (201), kněží I. (26), II. (23), akademici (70), studentky (109), kněží III. (63), železniční zřizenci (42), paní (14), farské hospodyně (33), ženy (88), jinoši I. (176), II. (124)
 1925 Omladina (97), kostelníci (51), dívky I. (85), II. (128), muži (14), dívky III. (115), paní (12), slečny (21), kněží I. (34), II. (57), akademici (55), studentky (109), kněží III. (45), železniční zřizenci (17)

zenci (76), kněží IV. (56), učitelky (72), nováčci (23), kněží V. (12), so-
cálky (36), varhaníci (40), ženy (162),
farské hospodyně (34), jinoši I. (86),

II. (85), studenti I. (80), II. (153)
1926 ženy (87), muži I. (88), II. (76), dív-
ky I. (274), II. (150), kostelníci (—),
pracovníci političtí (—)

Svěcení základního kamene na poutní dům na Sv. Hostýně 31.-X. 1926.

M. Alfonsa:

Cihly.

Panímáma Konečná mohla někdy zlostí umřít nad nemluvností svého manžela. Ne snad, že by daru řeči neměl.

„Ani tetičko netušíte, jak uměl mluvit, když chodil za mnou na námluvy, to se mu huba nezastavila; já vždycky myslila, že ju má namaštěnou kolomazí, nebo zají-
čím sádlem. Ještě potom, asi rok po svatbě, a najednou, jako by řeč ztratil. Na všechno ano, ne a víc z něho nedostanu, kdybych jej za vlasy tahala; mám to soužení!“
stěžovala si kmotře dvou svých dítek, chodí-
cích již do školy.

„Možná, že už jeho láska trochu zchlásla!“ mínila kmotra, čemuž se však mlaadá žena hrozně bránila.

„Co tě nemá, Cihko, to rozhodně ne, ale chtěla bych si s ním chvílemi povykládat, ale není z něho možná dostat slova!“

„Tak mlč taky!“ radila příbuzná.

„Už jsem to zkusila, ale nadarmo!“ stýs-
kala si dále. „Dovedla jsem to ieden či dva půldny, ale pak mne popadl vztek, že bychom se málem zhádali a to nechci. Od svatby jsme si ještě zlého slova neřekli a ono, jak to začne, už to nepřestane.“

„Tak mu zkus nějakýho čaje navařit, snad po něm rozváže! Optám se tetky On-
erky v Chalupíně, kdyby o něčem věděla,

přidat mu třeba do čaje!“ mínila kmotra.

„Zkusily jsme to. Ochutnal, napil se vypil a mlčel úale . . .“ Panímáma se vý-
sledku nedočkala.

Vhod jí přišla zpráva, že se bude na Hostýnku stavět velký poutnický dům, o-
všem, až budou peníze. Věděla, že se o Hostýnku rozhovoří.

„Poslouchej, pantáto, kdyby prý každý poutník složil pět korun, byl by ten dům za krátko postavený a bez dluhů. Tam by se to jinak spalo, než na těch tvrdých deskách ve staré útulně nebo u paní Trávníčkové, zvláště, kayž prší. Co tomu říkáš?“

„Myslím, že ano!“ řekl krátce a kouřil dále.

„Však jsme Matičce Svatohostýnské vel-
kými alužníky. Pamatuješ se na naše první setkání? Myslím, že by taky bylo naší svatou povinností, něco na ten poutní dům poslat, co myslíš?“ dorážela dále.

„Myslím, že ano!“

„Ale mně se zdá, že tě to vůbec nezajímá!“ rozhněvala se. „Posloucháš jenom jako na půl ucha a já myslila, že máš Hostýnek Bůh ví jak rád, že budeš mezi prvními, jako když se schodiště stavělo a ty pořád nic, jako by ti to bylo stejné, budeme-li spát zas na tvrdých deskách

či na trávníku. Už si ani na naše oddávky na Hostýnku nevzpomínáš!"

„Ale, pro mne za mne, třeba!“ řekl neobale. „Aspoň bude větší zásluha!“

Více neřekl zas nic. Panímáma věděla, nespraví-li nic v dobrém, ve zlém teprv ne. Vstala od stolu a nechala je být. V tom vešla do kuchyně starší služebná Ančka.

„Ančko, ode dneška každý desátý vaříčko dáš stranou a potom za měsíc se prodáš a peníze schovají na hostýnský, poutnický dům!“ řekla jí.

Ančka hleděla jako na nová vrata, ještě to neslyšela. „Jejdáminku, panímámo, to by bylo dobré a kolik to musí každý dát?“ hned se vyptávala.

„Inu, každý co může, nikdo nikoho nutí k nemožnosti! Ale jsou lidé, kteří mají dost a nevšimnou si toho, dělají, jakoby neslyšeli, aby nemuseli nic dát! Já si to odřeknu raději na šatech a dám! Kdyby každý, kdo může a má, dal pět korun, mohly bychom už příští rok spát pod střechou, když je nával poutníků!“ vysvětlovala panímáma, narážejíc svými slovy na netečnost manželovu.

Ančka se při její řeči zamyslíla a hned připojila.

„To já, panímámo, taky něco dám; chtěla jsem si koupit nové boty s lakovými špicemi a koupím si je tedy bez nich, nějakou korunu ušetřím a dám. Až půjete na pout, vezmete to s sebou!“ prosila. „Obětuji to za moji nebožku maminku; té byl Hostýnek jediným a největším útočištěm v její chudobě!“

„Bože, ti největší chudáci dají první a myslím, nejvíce! Někomu se to může kolem uší pořád otloukat, kdepak, ani si toho nevšimne!“ dodala rozhněvaně. „Říkají věřím, dokud nejde o kapsu!“

A pantáta spokojeně dýmal, četl noviny.

No, když jsem ho tímto nedostala k řeči. Pánu Bohu poručeno, všechny pokusy marny! Co si však počnu s takovým mrzoutem; nemluví-li teď, nebude ani později a s kým si mám já, ubohá, pohovořit o všem, když ne s ním!“ stýskala si.

Nejvíce jí bolelo, že by nechtěl pro Hostýnek ničeho obětovati. „Poználi jsme se tam, svatbu slavili, jdeme tam kolikrát za rok a on ani otom se nerozhovoří, Bože můj!“ —

Naječnou však jí napadla myšlenka.

„Jednou mi selhalo, zkusím to po druhé a po třetí!“ rozhodla se a ve chlévě, kam šla potom s Ančkou dojit krávy, všechno jí řekla.

„Mně se někdy zdá, že už to jeho mlčení nesnesu, tak začnu taky mlčet, ale ty Ančko, dělej, jakobys o ničem nevěděla a říd všechno za mne!“ nařizovala. Ta ochotně přisvědčovala; dala by za panímámu život, neboť na statku sloužila již od dětských let, kdy byla sirotou a ona jí vždy ve všem přála. Teď splácela svůj starý dluh.

Ujednáno, vykonáno!

Pantáta, ne snad, že by ztratil řeč, ale jeho žena se v řeči nezastavila od rána do večera, ano, nejednou i ve snu vyklácala. Čím více se jí chtělo mluvit, tím více jemu — mlčet.

Sám nevěděl proč. Ostatně, co si říci chtěli, už si dávno pověděli a teď tu řeč přenechal ženským.

První den si panímáminy mlčenlivosti mnoho nevšiml, ale, když jenom jedním, dvěma slovy odpovídala, pro nic neměla zájmu, počal býti starostliv.

„Snad ji to přejde, je to jenom přehánka, kdepak by ona dovedla dlouho mlčet!“ myslil si.

Ale myslil se; neznal ženských, když ty si něco umíní, že nepopustí! Dovedou vytrvat za každou cenu. Ani k dětem nehovořila mnoho, stále jenom Ančka se kolem nich měla. Přišla kmotra, vyklácala bez přestávky a hospodyně na vše jenom odpovídala „ano, ne!“

Když odešla na dvůr, vzal si kmotru do světnice. „Prosím tě, Ci.ko, co je to s naší panímámou; od nějakého dne nám načisto nic nemluví a ta uměla od rána do noci přece řečnit! Když nebyl nikdo doma, sama k sobě si hovořila, ani ve snu si pokoje nečala a teď, jako když utne“ ptal se jí.

„Nevím, kmotře, nevím, co by to mohlo být!“ Dělal se nevědomou, ač byla do celého plánu zasvěcena. „Myslím, jestli se jí nechytá nějaká zlá nemoc!“ Falešnice, že se k ní chodí vypovídat každou chvíli, to neřekla.

Pantáta se hrozně ulekl. nechtěl, aby stonala nebo snad umřela. Začal potom hned v poledne u stolu hovořit, ale panímáma jakoby od malička uměla říkat jenom: snad, myslím, ano — ne!

Marně přemýšlel, čím a jak ji pohnouti k řeči. Konečně jej napadla šťastná myšlenka o Hostýnku.

„Tak, co myslíš, panímámo, o těch cihlách na ten poutnický dům; dáme nějakou?“ začal.

„Jak myslíš!“ řekla krátce.

„Já myslím, že bychom každý mohli dát tak na dvě, po desíti korunách, nebo ne?“ —

„No, jak chceš!“

Jakmile začala ztrácet zájem o Hostýnek, už mu to bylo nápadno. Příští týden začal hovořit o pouti na Hostýnek.

„Když jsme Matičce Hostýnské tolik alužni, mohli bychom dát pět cihel na tu stavbu,“ přigával v sobotu před poutí.

Ale panímáma zase jakoby nic. V duchu se račovala z toho, že jej nejen vytrestala, ale i pokuta ho nemine. Ať z toho má tedy někdo zisk!

Mlčela, neprozradila, že sama si už ušetřila na deset a Ančka na dvě a chystala se na cestu.

Až vyšli z vlaku a Hostýnek, kde se poznali a veselku měli, uviděli, pojednou se

panímáma rozhovořila. Asi proto také že neměla na celý den naději, stranou či u kmotry si ulehčit. Ale pantáta netušil pravou příčinu a radostí, že se jí řeč navrací, rozhovořil se o Hostýnku a poutích, jež tam častěji konali.

„Já si myslím, panímámo, že je dost málo pět cihel, dáme po desíti, znám ne jednu poutnici, která by mohla dát a nedá ani na jednu, raději bude nocovat u pí. Trávníčkové nebo na tvrdé desce. Někdo

zas by rád dal a nemá, tedy dáme za ty a za Boží požehnání pro naši rodinu!“

Souhlasila a když se přiblížili k schodišti, ustali v hovoru, počali se modliti až do svatyně, kde právě začínala devátá mše svatá. Pomodlili se na všechny úmysly a za celou svoji rodinu zanesli dar na cihly a šťastni vraceli se domů.

Oa té doby panatáta byl zas hovorný a panímáma si polovinu řeči schovala, aby ze stálého přívalu slov jejích on daru řeči neztrácel.

Živé křesťanství v Holandsku.

(Vzor katolíků)

Holandsko má téměř 7 milionů obyvatel. Z těch je 59 procent protestantů (kalvínů), 36 procent katolíků, 2 procenta židů a asi 4 procenta protestantů nekalvínského vyznání. Po ohou podobá se rovině uherské. Hlavní město Amsterdam jest vystavěno na pítách jako Benátky. Residence královny Vilémíny není však v hlavním městě, nýbrž v Haagu asi s 350.000 obyvateli.

Katolíci holandský byli v zemi po staletí trpěni, a to ani ne vždycky. Krev mučnická tekla tu hojně. Calvinismus šval své přívržence ještě s větší nenávisí proti katolíkům než luteranismus, jako vůbec nenávisť Kalvínova ke všem jiným vyznáním víry byla větší než Luterova. Teprve v 19. století bylo katolíkům — díky jejich jednotnosti, obětavosti a statečnosti — přáno zase více svobody. Museli si pudy pro ni vybojovati krok za krokem těžce a s velikými oběti. Proto pochopíme, že nyní vši silou svého srdce lnuo k víře a ke katolické církvi a ještě dnes přinášejí pro ni obrovské oběti, o nichž máme sotva tušení. Mezi katolíky v Holandsku je opravdu živé křesťanství.

Holandský katolíci jsou vzorem všem ostatním z jiných zemí v každém směru. Znají a provádějí především heslo „Sentire cum ecclesia“, t. j. žijí s církví,

Cítí, myslí a žijí s církví. U nich kvete život z víry. Asi 2½ milionu katolíků mají 5 biskupů a asi 5000 světských a řádových kněží. Jakmile farnost vzroste na 6000 až 7000 duší, zřídí se druhá fara, aby tak duchovní správcové mohli lépe poznati své farníky a o ně se starati. Každá farnost má své vlastní katolické spolky a každý spolek je podřízen vlastním farářím nebo jeho kooperátorům. Katolická církev v Holandsku jest též velmi bohata na kněžský doinst. Na každých 10.000 katolíků připadá 95 kandidátů kněžství, zatím co v jiných světových zemích průměrně jen 26.

Snad si mnohý čtenář pomyslí: Odkud tak hojný dorost kněžský?

Především z rodinného života, vpravdě křesťanského, z bohatého požehnání dítek,

jimž se katoličtí rodiče holandský nebrání zločinným způsobem ani ze starosti o časné živobytí ani z touhy po radovánkách a požitcích, které pohlí mnoho peněz. Katolíci holandský nejsou ponořeni jako tak mnozí v jiných zemích v mamon, v hrabivost a v pozemský jedině život, jsou více lidmi věčnosti. A co zcela neobyčejně budí a podporuje četná povolání kněžská, jest vedle katolických škol náboženských časté, ba z velké části denní sv. přijímání. Jsou katolické osady, v nichž každý den skoro polovice obyvatel, rodiče vždy spolu s dětmi, jdou na mši svatou a při ní k sv. přijímání.

Když byl vyhlášen dekret papeže Pia X. o časném sv. přijímání dětí, proudily holandské děti až dolů k sedmému roku věku svého v zástupech ke stolu Páně. Přání sv. Otce bylo jim rozkazem. Holandský katolíci nepřišli s výmluvou: „Děti tomu ještě nerozumějí“ — nýbrž naopak se slovy: „Otec křesťanstva tomu rozumí a jistě chce a smýšlí s dětmi nejlépe a Spasitel bude naším dětem také rozumět!“ Ovšem zcela rozuměti tomu nemůže nikdo, jinak by musel rozuměti nekonečné lásce Boží. Hlavní věcí je a zůstane, když děti byly poučeny, aby dovedly rozeznávati mezi chlebem života a obyčejným pokrmem — působení milosti Boží.

Katolíci holandský mají ve veliké úctě kněze. Pokládají za nejvyšší čest, když kněz navštíví jejich rodinu. A to se děje častěji a považuje se to za něco zcela samozřejmého. Ačkoliv katoličtí kněží dostávají od státu zcela nepatrný plat, přece nemasí strádati, neboť katolický lid je podporuje dle svých sil.

Obětavost jest jednou z nejzářivějších holandských katolíků. Přinášejí oběti pro udržování kněží, pro školu, pro kostel, pro misie ve vnitrozemí i za hranicemi s pravou velkomyslností. Často se stává, že v neděli se konají dvakrát, ba mnohdy i třikrát sbírky v kostele na různé náboženské a dobročinné účely, a vždy s dobrým výsledkem. Holanďan nepoloží na

obětní mísku nejmenší peněz, který má u sebe. To by vůbec nepovažoval za obět. Vlažné a netečné katolíky lze nalézt v Holandsku jen ve velkoměstech, nikoli však na venkově. Rovněž smíšená manželství na venkově jsou neznáma. Jak již shora řečeno, je v Holandsku mnoho dětí. Téměř průměrně jsou rodiny s 8 až 10 dětmi, a nejsou řídké případy, že rodina čítá 10 až 15 dítek. A sta rodin takových mají ještě u sebe jedno neb i dvě děti z ciziny na prázdninách; při jejich odchodu do vlasti je bohatě obdarují. Také zde se plní pravdivost slov: Požehnání dětí — požehnání Boží. Chudobní lidé nalézají ve věřícím národě vždy dobré srdce a bohatě rozdávací ruce. Katolický Holanďan ukazuje také veřejně svou víru.

Katolictví, které přiznává barvu jen kde je to s prospěchem nebo náhodou při velkých slavnostech spolkových — jest katolickému Holanďanovi neznámo. Vyznává víru bez ostychu i před jinověrci a právě tím si vydobyl úcty. Kolena katolického Holanďana se nikdy nechvějí, když je přistižen při modlitbě nebo na cestě do kostela. Ukáží každému, kdo to chce mít, visitku s nápisem: „Jsem katolík.“ Sotva kde jako v Holandsku uctívá katolický lid tak vroucně Nejsvětější Svátost oltářní a tak horlivě je oddán úctě Božského Srdce Páně. Proto též velká většina rodin se slavně zasvětila Srdci Ježíšovu.

A v žádném národě evropském neúčastní se lid tak četně exercicií jako katolíci holandské. Roku 1906 obnášel počet účastníků 231, roku 1920 bylo jich již 29 tisíc; od r. 1906 do r. 1921 vykonalo exercicie 111.056 žen a dívek a 136.751 mužů a jinochů. A počet vzrůstá stále rok co rok. Tu opravdu není divno, že život z víry mezi katolíky holandskými je v takovém rozkvětu. Několik málo mužů, kteří vykonali dobré exercicie, prospěje katolickému životu v osadě více než velkolepé slavnosti svěcení praporů a p. Exercicie vliví do srdcí oheň, svatý oheň, slavnosti podobné více kouře košem hlav. Katolíci holandské mají vlastní exerciční spořitelní knížky a spořitelny pro chudobné lidi, aby i tito se mohli exercicií účastniti. Také rekruti chodí na exercicie před nastoupením vojenské služby.

Častému přijímání svatých svátostí, horlivé úctě Srdce Ježíšova a účasti na exerciciích dlužno připisovati, že největší část katolických dívek a paní v Holandsku se šatí velmi slušně a vedou čistý život. O nešušné módě tam nechť jí ani slyšet.

Na konec ještě krátce něco o dobročinnosti katolického Holandska. Účinná láska k nouzi trpícím bližnímu, ochota pomoci, jest měřítkem lásky k Bohu. Dle učení Kristova vůbec neexistuje láska k Bohu bez účinné lásky k bližnímu, jest spíše citlivůstkářství než láska k Bohu pravá, jest prázdna pěna, sebeklam. Zbožnost bez praktické lásky k bližnímu

má asi takovou cenu jako dřevěný kuň pro kočího nebo pro vojína v bitvě. Přes velikou nezaměstnanost po světové válce nalezlo v Holandsku přijetí a péči 26.658 dětí z Rakouska, 27.000 z Německa, 8788 z Uher, 6080 z Belgie a ze samého Holandska 1500 chudobných dětí, které tam mohly zůstat po celé měsíce. A všechny tyto děti byly přijaty jen v katolických rodinách.

Holandské rodiče si řekli: „Kde se denně může nasytiti 10 dětí, nasytí se jich též 11 nebo 12.“ A mnozí rodiče dosvědčovali, že s chudobnými dětmi se jim dostalo též hojného požehnání Božího. Mimo to zasílány celé vagony potravin a dětského šatstva do ciziny. Celkem bylo v letech poválečné nouze vyvezeno přes 1371 vagonů potravin.

Ještě dvě věci zasluhují zmínky, nápadné cizinci delší dobu meškajícím v Holandsku. Předně potěšitelná skutečnost, že katolický poslanec, který by se buďto ve veřejném nebo i soukromém životě neřídil příkázáními svého náboženství, ihned by ztratil důvěru lidu a musel by odstoupiti. To je příčinou, že římsko-katolická strana státní se stále může omlazovati a si počínati opravdu po katolicku. Lid tam volí muže důvěry; nedá si nijak a nikým vnutiti kandidáty do sněmu. To by bylo proti jeho citu svobody a odpovědnosti.

Druhá, právě tak potěšitelná věc je, že nábožensky praktičtí katolíci nikdy neodebírají časopis a ani nepodporují, který není příznivý katolické církvi. Katolický Holanďan by považoval za hanbu vzít do domu protikřesťanský list aneb tak zvaný nestranný, t. j. bezcharakterní a bezzásadní, který vyje se všemi vlky a který vůči katolické víře není ani chladný ani teplý. Polovičatost je katolickému Holanďanu ohavností. A právě proto stojí katoličtí Holanďané u jinověrců v takové vážnosti, odtud pocházejí jejich velkolepé úspěchy ve veřejném životě.

Katolictví činem zjednává úctu, činné katolictví v každém směru, ve všech oborech.

Tento činný katolicismus, toto praktické křesťanství ve veřejném i soukromém životě jest skvělou obranou katolické myšlenky. Katolickému Holanďanu je náboženství více než mrtvým formalismem anebo šablonovitým nedělním křesťanstvím bez obětavého smýšlení, více než sladce dojmavou zbožností, vypočítavou sebechválou nebo pobožnůstkářstvím. On béře křesťanství tak, jak je církev podává, na polovici nebo třetinu. Jenom celé křesťanství přemáhá svět. Zdánlivé křesťanství mnohých katolíků nproti tomu jest příčinou, že nepřátelé víry a církve tak často vítězí.

Holandia docet! Holandští katolíci učí, co třeba i nám činiti.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. listopadu. V pondělí na slavnost Všech svatých bylo ucházející počasí, jen že válný vítr. Po mši sv. v 8 hodin bylo kázání a po něm slavná mše sv. Po mši sv. se ubíral průvod za modlitby sv. růžence a hlaholu zvonů na svatohostýnský hřbitůvek, kdež byl vykonán výkrop s církevními modlitbami. Po návratu ze hřbitova byla ještě jedna zpívaná mše sv. Rovy zesnulých byly opatřeny svíčkami, taktéž u pomníku padlých vojáků, ale pro silný vítr nemohly svítiti, až pak večer, kdy vítr ustál, byly rozžehnuty a neuhasly ani přes krátký déšť, který se k 6. hodině dostavil. Od půl 6. hodiny až do 6. hodin bylo vyzváněno dušičkám. Odpoledne kolem 3. hodiny bylo viděti nad „Černavou“ a vedlejších kopcích krásnou velkou duhu. Celkem přišlo asi 540 lidí a k sv. svátostem přistoupili 202 kajšníci. Mši sv. bylo 5, z toho 2 zpívané. V 7 hod. večer byla litanie ke všem svatým a sv. požehnání.

2. listopadu. V úterý, na den všech věrných zemřelých, počaly mše sv. v 5 hodin. V 7 hodin byla zpívaná zádušní mše sv. a po ní výkrop. Pak byly další mše sv. Pro špatné počasí přišlo jen asi 34 poutníků. Mši sv. bylo 9, z toho jedna zpívaná. Bohužel nebylo možno u pomníku padlých vojáků pro silný vítr rozsvítiti

svíčky, ale podařilo se to na svatohostýnském hřbitůvku. Ovšem že stále uhasínající světla tato se musela stále rozsvěcovati. Večer jsme započali své 8denní duchovní cvičení. P. Eisner T. J. odjel zase na Velehrad.

7. listopadu. V neděli byl krásný a teplý den. Již v předvečer na sv. požehnání bylo přes 50 lidí. Poněvadž P. Dvořák T. J. odjel zase do zámku do Přílep, byly jen tři mše sv., v 6 hodin, pak v 8 hodin. Po této bylo kázání a pak slavná mše sv. před vystavenou Nejsvětější svátostí. Ve 12 hodin bylo sv. požehnání. Celkem bylo asi 450 poutníků a k sv. svátostem přistoupilo 163 věřících.

12. listopadu. V noci ze čtvrtku na pátek zemřel v Bystřici p. Host. v pokročilém věku p. stavitel Oto Zeman. Stavěl klášter svatohostýnský, hotel, ambity, schodiště, křížovou cestu a mnohé jiné práce vykonal na Sv. Hostýně. V neděli, dne 14. listopadu byl pohřben do rodinné hrobky na hřbitově v Bystřici p. Host. za velké účasti lidu. Při pohřbu bylo vyzváněno i na Sv. Hostýně. Ve středu 17. listopadu byla tu za něj sloužena zádušní mše sv. s výkropem. Odpočivej v pokoji!

14. listopadu. V neděli bylo počasí opět pěkné. V předvečer přišlo asi 20 poutníků. Pořádek služeb Božích byl dle zimního pořádku. Poutníků přišlo asi 380 a k sv. svátostem přistoupilo 129 duší. Většina ovšem bývá z podhorských vesniček, kteří místo do svého farního kostela chodí na mši sv. na Sv. Hostýn.

15. listopadu. V pondělí započali jsme s obvyklým čištěním kostela, vodní kaple a kaple bl. Jana Sarkandra. Počasí k tomu bylo velmi příhodné. Celá práce byla v týdnu hotova, ovšem při velkém úsilí.

21. listopadu. V neděli — na svátek Obětování Panny Marie bylo opět slunno, jenže byla silná v chříce. Přišlo asi 340 poutníků a k sv. svátostem přistoupilo 136

věřících. Do obvyklého pořádku služeb Božích byla vřazena zvláštní slavnost. Po kázání byla položena na mariánský oltář dětská vlajka seskupení všeslovanských dětí, která bude asi v roce 1929 darována ruským dětem. Do doby té navštíví vlajka všechna posvátná místa a hroby slovanských světců. Zhotovena byla od Sester Nejsvětější Svátosti v Českých Budějovicích. Msg. ar. Al. Kolísek vzal ji s sebou do Ameriky k Eucharistickému světovému kongresu do Chicaga, kdež měla býti za přítomnosti 62 tisíc amerických dítek o slavnosti na Stadioně posvěcena. Byla již odhalena a přichystána — leč marně — Tu na radu msg. Al. Kolíška obrátil se V. R. Prokop Neuzil O. S. B. sám na J. E. kardinála-legáta Bonzána, jenž pak ve svém bytě v místnostech arcib. residence kara. Mundeleina vlajku posvětil. Bylo to právě 21. června na svátek sv. Aloisia. Vlajka byla ozdobena stuhami amerických dětí. Na zpáteční cestě do Evropy byla položena v Lurdech, pak na hrobě sv. Markéty M. Alacoque, sv. Terezie od Ježíška, sv. Bernardy a přivezena na Velehrad. Na svátek Krista-Krále byla msgrem diem Josefem Hanušem položena ve velechrámu sv. Víta v Praze na všech hrobech patronů českých, kdež vždy byl zaražen hřeb se jménem dotyčného světce. Pak putovala na Strahov, odtud do Líšně u Brna a pak do Brna. Na dnešní den připutovala na Sv. Hostýn. Stuhu a hřeb posvětil R. P. superior po krátkém proslovu P. Bartoníka T. J. o významu vlajky, načež zatloukl hřeb p. továrník Zbořil, hospodář Matice svatohostýnské, s heslem, by Ochránkyně Moravy dala vítěziti dětem pod touto vlajkou, jako dala vítěziti našim předkům pod praporem Jaroslavovým nad Tatory. Po tomto úkonu byla vlajka vztýčena, načež sloužena slavná mše sv. V následujících dnech bude vlajka zaslána do Osvětiman, Užhorodu, Nitry a pak na všechna poutní místa naší republiky, pak do Říma k sv. Otcí a pak se dá do „práce“ mezi dětmi.

28. listopadu. Na první neděli adventní bylo zamračeno a dosti chladno. Přišlo asi 140 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 56 duší. Mše sv. byly jen dvě, neb včera odejel R. P. superior a P. Bartoník T. J. na sv. misi do Pačavic a P. Dvořák T. J. se navrátil z Pítlep domů. V měsíci listopadu přišlo úhrnem asi 2258 lidí, k sv. svátostem přistoupilo 974, mší sv. slouženo 98.

VYSLYŠENÍ A PODEKOVÁNÍ.

M. L. od Olomouce. Čtenář Hlasů svatohostýnských vzdává srdečné díky Božskému Srdci Páně, Panně Marii svatohostýnské, sv. Josefu a Antonínovi a sv. Judu Tadeášovi za vyslyšení prosby za uzdravení syna a prosí o další pomoc.

J. K. z Horní Moštěnice srdečně děkuje

Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby za uzdravení ze své dva měsíce trvající těžké nemoci a z vděčnosti zasílá 12 Kč na poutní dům na Sv. Hostýně.

Od Prahy. Božskému Srdci Ježíšovu a vznešené Královně na Sv. Hostýně pokorný hold za milosti udělené na přímluvu sv. Josefa, sv. Terezie od Ježíška, sv. Judy Tadeáše a sv. Jana Nepomuckého vzdává Jan Šabata, farář v Sluhách u Prahy.

L. R. z Litultovic u Opavy. Vzdávám tímto dík za vyslyšení mé nehodné v jisté těžké záležitosti Božskému Srdci Páně, Matičce svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Antonínovi i sv. Judovi Tadeášovi. Necht' všichni s důvěrou se k nim utíkají a budou jistě vyslyšeni.

Z farnosti loukovské. Čtenářka Hlasů svatohostýnských plní svůj slib děkuje P. Marii svatohostýnské, Božskému Srdci Páně, sv. Antonínovi a sv. Josefovi za vyslyšení prosby a pomoc v těžkých zkouškách a mnohých záležitostech. „Vždy jsem byla vyslyšena a vše dobře dopadlo. Proto znovu se k Tobě, Matičko má, obracím a vroucně prosím, bys chránila mých šest nezaopatřených dítek, by neklesly ve víru života. Druhý vroucí dík Ti vzdávám za uzdravení z vážné nemoci, za které jsem opravdu myslela, že vše špatně dopadne. Když mně bylo nejhůře, slíbila jsem Matičce svatohostýnské jestliže se uzdravím, že to uveřejním. Nejsm úplně zdráva, ale díky Pánu Bohu a Marii Panně, že mohu alespoň domácí práce vykonávat. Bůh dopouští, ale neopouští. Měla jsem již mnoho a mnoho přežití, ale nikdy neklesám ve víře, naopak těším se, že Bůh jistě jednou vše odmění a potěší.“

Fr. M. z Ch. děkuje Panně Marii svatohostýnské a sv. Antonínovi za ochranu a pomoc; z vděčnosti zasílá 28 Kč na chléb sv. Antonína.

A. J. z K. P. Plní svůj slib děkuji vroucně Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Anně, sv. Judovi Tadeášovi, sv. Terezii od Ježíška a dušičkám v očištění za uzdravení sestry z těžké a nebezpečné nemoci. Nenalezám však ani slov, jak bych měla Božskému Srdci Páně a Královně nebes a milým svatým poděkovati za tu milost. Proto plna vděčnosti volám: Velebena budiž Božské Srdce Páně! Velebena budiž Panna Maria, Matka Boží! Veleben budiž Bůh ve svatých svých! Čtenářka Hlasů svatohost.

J. Z. z M. Vzdávám vroucí díky Panně Marii svatohostýnské, sv. Antonínovi a Nejsvětějšímu Srdci Páně za vyslyšení prosby ve všech těžkých záležitostech, kdež jsem byl vyslyšen, obzvláště posleane v této vážné chvíli nezaměstnanosti. Mám syna, který přišel z vojny, nemohl nikde místa nalézt. Hlásil se na několika místech o službu, čekal delší čas, ale žádné zprávy se nemohl nikde dočkat. I umínil jsem si,

že půjdu na Sv. Hostýn a tam budu prosit o vyslyšení. A hle, do týdne obdržel místo. Proto odporučuji všem, kteří nevědí si jiné pomoci ve všech těžkých záležitostech, by se utkali k Tě, která žádného neoslýší a zajisté budou potěšeni.

N. N., čtenář Hlasů svatohostýnských, děkuje P. Marii a sv. Antonínovi za dvoje vyslyšení prosby.

K. Č. z L. Plníc svůj slib, vzdávám nejvšejší díky Panně Marii svatohostýnské a sv. Antonínu za vyslyšení prosby ve velmi důležité záležitosti. Z vděčnosti přikládám dar 10 Kč na chléb sv. Antonína.

Z Rokytnice u Přerova. Vzdávám vroucí dík P. Marii svatohostýnské za její pomoc v těžké záležitosti a zasílám, jak jsem jí slíbila, 10 Kč na hlavní oltář.

Čtenářka Hlasů svatohost. z Hvozdné zasílá vroucí a srdečný dík Matičce svatohostýnské za vyslyšení prosby a prosí o další pomoc v těžkostech, neb ona jest ta jediná Matička, která potěšit může a neopustí. Buďtež tisíckrát pozdravena Máti moje milá, aspoň v duchu Tě pozdravuji. Jak těžko mně, když Tě nemohu letos navštívit, ale potěší mne alespoň Tvůj časopis, když jej o Tobě čtu, zvláště ta poděkování a ty milosti, které uděluješ. Zasílám Ti, Matičko, malý dárek na věčné světlo, bys mně jednou přivedla k tomu světlu věčnému, Ježíši mému.

N. N. z Bystřice p. H. Vzdávám vroucí dík Panně Marii svatohostýnské, Božskému Srdci Páně a sv. Josefu i sv. Antonínovi za vyslyšení prosby o pomoc Boží v těžkých útrapách a starostech životních a prosím i nadále o přímluvu, milost a milosrdenství Boží. Z vděčnosti posílám 10 Kč na hlavní oltář.

Poutnice z Kroměříže. Byla jsem ve velké tísní; bylo to v měsíci červnu. I utíkala jsem se s důvěrou k Božskému Srdci Páně a k Panně Marii svatohostýnské a k sv. Judovi Tadeášovi. Byla jsem vyslyšena. Slíbila jsem, že navštívím Matičku Boží a jí osobně poděkuji, což činím dnes o pouti za padlé vojíny. Vzdávám proto P. Marii svatohostýnské tisíceré díky.

N. N. z Malhotic. Plníc svůj slib, vzdávám nejsrdečnější díky P. Marii Svatohostýnské a sv. Antonínu za vyslyšení prosby a poručím se dále do její mocné ochrany. Z vděčnosti posílám 10 Kč na poutní dům.

Na adresu Panny Marie M. L. od Bučovic. Zasílám úpis půjčky nazpět, neboť všechno darujeme na poutní dům. Je třeba ke cti Boží a Matičky svatohostýnské větší oběti přinášeti. Přikládám 20 Kč na hlavní oltář a prosím Rodičku Boží, aby nás s celou rodinou chránila, matičku mi pozaravila a bratra ochránila, bychom po 12 letech jej po vůli Boží zase z Ruska dočkaly. Ó, Rodičko Boží, neopouštěj nás. Pozaravuj Tě Tvoje ctitelky, poslední z

Tvých dětí, a za vše Tvé milosti Ti srdečně děkujeme.

Z Velkých Karlovic. Jistá rodina ve velké majetkové tísní se nacházející prosí čtenáře Hlasů svatohostýnských o modlitbu k Matce Boží, by jim svou mocnou přímluvou byla nápomocna a vytrhla je z této tísně.

Z West. Texas, Amer.ka. P. B. P. J. K. Má drahá Matičko svatohostýnská, prosím Tě úpěnlivě, bys se nade mnou smilovala a své pomoci mi neodepřela v mé tísní a velikých starostech, které mne až k smrti skličují, a odnikud žádná pomoc. Prosím Tě, Matičko, bys mne vyslyšeti ráčila, oč Tě tak úpěnlivě žádám. Slibuji Ti, ugrahá Matičko, že ti budu za to po celý život vděčna, budu Tobě a Tvému milému Synu věrně sloužit, pokání činit a často svaté svátosti přijímat. Nemohu Tě, Matko ugrahá, osobně navštívit, neb jsem velmi daleko od Tebe. Ty víš, s jakou láskou a radostí jsem Tě navštěvovala od svého osmého až do pětatřicátého roku, pokud jsem dlela ještě na Moravě. Ó, pomoz, Matičko má, a neopouštěj mne a mé děti a chraň je od nevěry. Děkuji Ti srdečně za uzdravení mého vnoučete a z vděčnosti Ti posílám 1 dolar na hlavní oltář.

DO P I S Y .

M. Š. z Kroměříže. Uveřejňuji rávno slibovaný dík P. Marii svatohostýnské, sv. Antonínkovi a sv. Judovi Tadeášovi za vyslyšení proseb v mnohých těžkých záležitostech, které mne potkaly. Byla jsem stížena a pronásledována těžkým osudem, a když lidská nespravedlnost na mne těžce dolehla, utíkala jsem se vždycky jen pod ochranu předrahe Matičky svatohostýnské, k sv. Antonínkovi a sv. Judovi Tadeášovi, a když mně bylo nejhůře, vždycky jsem slibovala, že když mně bude pomozeno, vzdám veřejný dík do Hlasů svatohostýnských. Zatím když s Boží pomocí hrůza přešla, lehce se zapomnělo i na slib. Ano, já jsem zapomněla — ale Matička svatohostýnská nezapomněla. Dnes, když mně noyý bol a žal — horší prvého — srdce lítostí svirá, volám znovu: „Ó, Matičko svatohostýnská, pomoz!“ A tak volám již po delší dobu, ale mé prosbičky a volání jsou jen slabo slyšitelný. A proč? táži se sama sebe, a na s'íbený dík jsem si nevpomněla. Až náhodou mi přišly Svatohostýnské hlasy do rukou a tu jsem četla tak mnohá vyslyšení a poděkování. Ihned jsem si vzpomněla a řekla sama sobě: „Vidíš, o pomoc voláš, ale sama slibu neplníš!“ Tu jsem znovu Matičku svatohostýnskou úpěnlivě prosila a jí slíbila, že když mne vyslyší, splním svůj slib. A hle, cítím značné polehčení v zármutku. Protož volám v oúvěře: „Ó, Matičko, pomoz!“ Jako dárek zasílám zlatý náramek a 20 Kč na ozdobu hlavního oltáře s úpěnlivě

livou prosbou, by mne milostivě vyslyšela a i nadále chránila lidské zloby.

Čtenářka Hlasů svatohost. ze Sobíšek zasílá tento dopis: „Již v mnohých těžkých trampotách jsem byla vyslyšena, začez Ti tisíckrát děkuji, přemilá Matičko svatohostýnská, a prosím Tě, bys mě ještě vyslyšela v tom, co tak trápí a svírá mé srdce. Na čem si člověk zakládá, vše jej zklame, jen Tvá láska nikdy neoklame. Kdo potěchy nemá, ať jí jen u Tebe hledá, neb svět mu jí nikdy nedá. Jen u Tebe jest pomoc jistá, Máti přemilá, protož přimlouvej se za nás u svého synáčka Ježíše Krista. Ještě jeanou, ó Matičko, svou prosbu k nohám Tvým skládám, ó, vyslyš mne, zač Tě tak srdečně žádám. K Tvé cti zasílám malý dárek 25 Kč na poutní úm. F. N.“

Dopis z Ameriky. P. B. P. J. K. Veležústojný pane! Přijměte ode mne srdečný pozdrav a milou vzpomínku na Vás a všechny ostatní na Sv. Hostýně. Jsem odběratelem Vašich Hlasů svatohostýnských. Správně mně docházejí. V desátém čísle byla přiložena složenka pro dary na poutní úm. Zasílám Vám tedy darem na tento účel 55 dolarů. Pracuji zde v sirotčinci sv. Josefa. Jsem rodák z Pitína u Bojkovic na Moravě. V Americe jsem již čtrnáctý rok. Pokud jsem byl doma, také jsem chodíval na Sv. Hostýn na pout a jednou jsem přenocoval na stupních oltáře, po druhé na oratoriu mezi dveřmi, kde se šlo na kazatelnu. Často si vzpomínám na Sv. Hostýn, neb je mně to okolí hodně známé. Když jsem sloužil v Kroměříži u vojska, mívali jsme v okolí Sv. Hostýna cvičení ve střelbě. Jednou jsem nocoval v Brusnem ve stodole u jednoho rolníka. Tu se přihnala velká bouře, silně pršelo a blýskalo se. Stál jsem na mlátě ve vratech a díval se k Sv. Hostýnu. Pojednou se tak silně zablesko, že celý kostel byl jako v ohni a blesk udeřil do kostela neb do věže. Domníval jsem se, že bude jistě něco rozbito. Ulehl jsem a brzy ráno se probudím a slyším zvonit klekání se svatohostýnské věže. Šel jsem ihned na kopec k Matce Boží a přišed na horu ihned jsem se díval, nebylo-li něco poškozeno. Nic nebylo rozbito, ba ani omítka na kostele nebyla poškozena. Před časem jsem byl také školníkem a zvoníkem přes rok u Panuy Marie svatohostýnské v Americe, v předměstí Chicaga. Tak vás všechny ještě jednou pozdravuji a přeji Vám od Pána Boha a na přímiluvu Panny Marie svatohostýnské mnoho zdraví, Božího požehnání a zaaru Vaším milým podnikům, které konáte pro blaho lidstva a spásu nesmrtelných duší. S Pánem Bohem. — Antonín Janečka.

Veseleyville, N. Dak., Amerika. Předně srdečný pozdrav na Vás, drahé mi členy řehoie mého svatého ochránce. Odešel jsem do Ameriky a jsem na prerii mezi českými

liami. Neměli kněze celý rok, já jsem šel mezi ně. Chtěl jsem vlastně jíti mezi věrné katolické Slováky, které tak miluji, ale Bůh tomu tak chtěl. Kolovaly o mně různé pověsti, mezi nimi i ta, že se stanu čs. oápacíkem. Takovým způsobem pracovali proti mne úhlavní nepřátelé, bohužel, byli mezi nimi i lidé ze slovenské krve. Zde v Americe je jinak. Žiji jako poustevník. Na prerii, opuštěn, vzpomínám jen na to, co jsem prožil. Zde jsem takových nemilých věcí zproštěn. V samotě žiji s mým Spasitelem, jen v neděli oba ožijeme. On i já, neb tehdy má samota Veseleyville — několik dřevěných chaloupek kolem dřevěného a velkého kostela — ožije. Před kostelem hromada automobilů. A kostel se plní lidem českým, české kázání, české zpěvy uprostřed americké prerie v Sev. Dakotě a na hranicích Kanady. Lidé mojí jsou už třetí generací Američany, dávní překové pocházejí z Čech — jsou zde osady Bechyně, Veselí atd. Jazyk svůj rodný si zachovali díky kněžím českým, kteří zde působili. Na hřbitově leží Rev. Augustínský a Rev. Štěpán. Jinak jsem zdravý, vzpomínám na své drahé dobrodince z Hlasů, na sestřičky z Přerova, na stařečka Fekete ve Vajnorech a na všechny, kteří mne měli rádi. Tomu se neuvíte, že nepíší. Osada moje neměla celý rok kněze. pak moje farnost je tak veliká jako okres bystrický. Do kostela teklo, všechno v nepořádku a tu jsem se věnoval jen té práci. Proto na dopisování nemám čas, neb musím udržovati též naše katolické české časopisy v Americe. Pozdravujeme všichni Sv. Hostýn a přáli bychom si aspoň v roce 1929 navštíviti naposledy v životě to, co jsme milovali — ten Sv. Hostýn. Modlete se tam za nás. Pozdravuje Vás a všechny členy Tovaryšstva Vám oadaný in SS. Corde Jesu et Mariae Rev. Jan Sark. Elšík, pastor of St. Lukés Church Veseleyville, N. Dak. U. S. A.

DARY.

Na kostel. N. N. z Přílep 20, Marie Zavadská z Husovic 10, Jan Novák z Prasklic 50.

Na hlavní otár: N. z Dluhonic 10, z Břestu 20, z Poruby za vyslyšení prosby 10, Ludm. Žmolíková, Ludkovice 25, S. H. z Rokytnice u Přerova 10, odběratelka Hlasů na poděkování za vyslyšení prosby 40, V. Bilík, Dubnice n. Váh. (Slovensko) 10, Vinc. Krátký, Dluhonic 10, Anna Talčíková, Schelton (Amerika) 33, M. S. z Kroměříže 20, N. z Kladerub 10, z Ludslavic 10, z Říkovice 10, A. Klomparová ze Střeteže 10, N. z Lideřovic 20, z Dluhonic 50, z Postřelimoza za vyslyšení prosby 20, Jos. Klvaňová z Paršovic 8, N. Vavrušová z Ludslavic 10, čtenář Hlasů z Tučap 20, N. Michálková, Bystřice p. H. 10, Tom. Barták, Bilany 10, Anežka Buraňová, Lhotka u Hradčovic 8, N. z Rozstání na vyplnění

slibu za vyslyšení 100, čtenář Hlasů z Bystřice p. H. 10, M. Bajajová, Staré Město 4, Aloisie Marčinkovská z Přilep 20, Vil. Bezručova, Sviadnov 10, Fr. Ch. 50, Leop. Bazalová pošt. z Boršic na poděkování za vyslyšení prosby 50, N. N. z Bystřice pod Hostýnem na poděkování 10, rodina Horáčkova ze Soběšic 20, Filipina Paráková z Přerova 20, Anežka N. z Němčic na Hané 15, Cecílie Kolářová, Praha II. 19, Anežka Zamazalová z Malhotic 10, M. Unzeitigová z Fryštáku 10, Marie Čiháčková z Olší 100, N. N. z Letonic u Bučovic 20, N. z Hranic 10.

Na vojenský pomník: N. z Poruby 5, N. z Vel. Opatovic 5.

Na sv. Antonína: Fr. Mareček ze Zlechova 20, N. N. 50, Anna Skřečková z Přerova 10.

Na oltářní a věčné svělo: Věra Valterová, Český Brod 21, Kateř. Konečná z Kněždubu 5, N. z Mor. Ostravy za vyslyšení prosby 20, Flor. Pížová, Nedachlebice 4, N. z Manska 20, N. N. 60, N. N. 40, čtenářka Hlasů z Bezuchova 10, N. od Kojetína na poděkování 25, N. ze Hvozdné 25, A. Vahalová z Kojetína u St. Jičína 40, Ant. Červenková z Prahy 30, M. Pazarčíková z Citova 30, M. Tomečková z Tvar. Lhoty 10, M. Prchlíková z Krhova 10.

Na sochu Božského Srdce Páně: Cec. Kolářová z Prahy 19.

Na orravu schodiště: Marie Vičánková, Splytinov 25.

Na elektrické osvětlení: Odkaz po Marii Hořákové ze Slopného 50, N. N. z Vyškova 50, M. V. z Postřelkova 30, Ludm. Žmoňková, Ludkovice 25; po 20 Kč: N. z Brna, N. Janyšková, Petřkovice (na poděkování), Roz. Skřivánková, Hovězí, rodina Pernických z Hrachovce, Anežka Cigánková, Drahotuše, dp. Frant. Glogar, farář v Prusinovicích, N. z Břestu; po 10 Kč: N. z Břestu, N. ze Starojické Lhoty na poděkování za uzdravení, N. z Bernatic, Jos. Duchoň z Opatovic, N. N.; po 5 Kč: N. z Vel. Opatovic, Marie Bajajová ze St. Města, N. Vyhlídalová z Kostelce n. H., Anežka Pavlíňáková z Kněždubu, N. Langrová z Ondratic, N. z Vážan, N. z Chrást. an, Fr. Kudlička z Vážan, N. Novotný z Prostějova, Ad. Stavčík ze Smržic, N. z Vážan za manžela, N. z Chlebovic na poděkování 6, Marie Kunovská ze Špiček 4, N. z Koberic 10, N. z Prostějova 10, Fr. Frantová z Boršic 5, nejm. služka z Brna 25, A. Vahalová z Kojetína u St. Jičína 5, N. N. z Radotína 25, Ant. Červenková z Prahy 10.

Na křížovou cestu: Nejmenovaná služka z Brna 25, M. Naimanová z Hvozdečka 20.

Na Sarkandrovku: N. N. z Břestu na poděkování 20,

Na klášter T. J. (duchovní správa): N. ze soběchlebské farnosti 100, dp. Jos. Pavlišta, katecheta v Č. Třebové 10, Frant.

Popelka, hajný z Halusic 10, Veron. Křivánková z Dol. Bojanovic 10, farní úřad ve Zdounkách 50, dp. Jan Šabata, farář ve Sluhách u Prahy 80, dp. Ondřej Novák, farář v Tasové 10, Filip. Paráková z Přerova 20, dp. Jos. Kalabus, farář v Roštěnic 10, dp. Ant. Fusek, farář ve Sl. Ostravě 300, N. ze Hvozdné 10, M. S. z Kroměříže 50.

N. K., učitel 10, Terezie Šumberová, Nosislavy 50, N. N. za vyslyšení 10.

Na Matci Svatohostýnskou: A. H. z V. Karlovic 100, A. Geislerová z Kokor 20, Filip. Paráková z Přerova 20, N. z Jarošova 5, Všem šlechtným dárcům srdečné „Zaplát Pánu Bůh a Panna Maria!“

Na Matci svatohostýnskou: Filip. Paráková, Přerov 20, N. N. z Prostějova 5, rodina Pavláková, Morkovice 25, rodina Navrátilová, Roštín 25.

Na kněžský dorost T. J.: Filip. Paráková z Přerova 20.

Na velehradský ústav: Filip. Paráková v Přerově 50.

Listárna redakce.

Peníze zaslané z Ameriky: Mrs. Frant. Hnilica, Lorain, Ohio 1 dol. předplatné na Hlasy a 1 dol. na poutní dům. Anna Rompová, 2120 W. Chicago 100 Kč na poutní dům. Ant. Janečka, Lisle Illinois 1820 Kč na poutní dům. Filom. Mlýnková, Royal, Mich. 1 dol. předplatné na Hlasy svatohostýnské.

Přispějte na vánoční nadílku sirotků, pozehnání jejich modliteb na sebe svoláte a zároveň obohatíte knihovnu svoji cenným exemplářem, objednáte-li některou z uvedených publikací, které byly vyvány ve prospěch sirotků: Dějiny duše sv. Terezie od Jezulátka (12 Kč), Sv. Marketa Alacoque (10 Kč), Sv. Marketa Korionská (3 Kč), Sv. Gabriel Possenti (10 Kč), Gemma Galgani (16 Kč), Benigna Kousolata (7 Kč), Obraz Božského Srdce Páně prof. Dítěte (vel. 40×30, 30 Kč). Ohotně zašlou školské sestry O. S. ŠF., K. Vinohrady, Korunní 4.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V listopadu 1926.

1. bylo lidí v kostele	540	a u sv. př.	202
7. " " "	450	" "	163
14. " " "	380	" "	129
21. " " "	340	" "	136
28. " " "	140	" "	56
Ve všední dny úhr.	508	" "	244
Úhrnem	2258	" "	978
Mši sv. slouženo	98.		

Číslo 2.
Unor 1927.

Ročník
XXIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

š povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

OBSAH: Vladimír Štastný: Požehnaný kraj (báseň), str. 17. — Fr. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 17. — H. Vávrová: P. Klaudius de la Colombière T. J., str. 20. — M. Alfonsa: Opuštěná, str. 25. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 27.

NAŠE VYOBRAZENÍ: U Vodní kaple v zimě, str. 23.

Přátelům Sv. Hostýna!

Státní památkový úřad pro Moravu Slezsko v Brně schválil přípisem ze dne 17. listopadu 1926, č. j. 1294, návrh poutnického domu na Sv. Hostýně, podaný panem ing. Vl. Fischerm, řádným profesorem vysoké školy technické a konservátorem ministerstva školství a národní osvěty tamtéž. Opis vyřízení zaslán J. M. Frant. Valouškovi, předsedovi Matice svatohostýnské. Zní takto:

„K zasláným náčrtům na nový poutnický dům na Hostýně Vám oznamuje podepsaný úřad, že v zásadě souhlasí s generálním projektem jednotného zastavění okolo farního chrámu. Dosavadní způsob přistavování od případu k případu byl velmi na újmu monumentálnímu dojmu, jakým barokní kostel měl působiti. Proto jednotné architektonické řešení je s hlediska památkového velmi nutné. Vhodného stavebního místa, kde by novostavba nesoutěžila s dominujícím chrámem, není. Má-li se pak chrám

zachovati jako centrum, z něhož vše v poutním místě vychází, nezbývá nic jiného, než novostavby přičleniti organicky ku chrámu a to tak, aby se dojem chrámu zvyšoval a novostavba jako užitková budova ve hmotách i výpravě zaujímal až místo druhořadé. Tomu navržený způsob řešení ve formě jakýchsi křídel vyhovuje. Zbývá jen otázka výše křídel z pohledů dálkových z roviny pod Hostýnem. Tu snad při podrobném řešení bude třeba provésti zkoušky vytyčením hřebene a říms navrhované budovy. Dosavadní dálkový pohled na Hostýn, kde na mohutné hoře je jen viděti kopuli chrámu, musí zůstati zachován. Jakmile by vedle této kopule se uplatňovaly části jiných budov, ublíží se tím vžitému pohledu na Hostýn velice. Pokud jde o detailní řešení, žádáme, aby i v tom byla nám dána příležitost k podání dobrozdání. — Zemský konservátor arch. Stan Sochor v. r.“

Na Sv. Hostýně dne 1. února 1927.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: N. N. z Dřevohostic 25 Kč, rod. Zatloukalova z Kojetína 20, dp. Al. Doubravský, kapl. v Hrdé Lhotě 25, Fr. Juřovecká, Nový Bydžov, Č. 50.

Na hlavní oltář: Fr. Válek z Frýdku 100 Kč, Mar. Daňlová z Velehradu 50, J. M. z Ondráčic na poděkování 50, Tom. a Jos. Staňkovi ze Žabovřesk 50, Jos. Chramosta z Komňátky 10, Fr. Král z Kobeřic 10, Fr. a Roz. Dusých z Kobeřic 10, dp. V. Rutta, far. v. v. N. Ves u Mor. Ostravy 5, Anež. Řihova z Tvar. Lhoty 100, Boles. Taskovský z Frýdku 10, Rud. Kohout z Hamru 10.

Na sv. Antonína: Anež. Šebestová z Frýdku 2 Kč, T. Č. Hlavatý za vyslyšení prosby 10.

Na vojenský pomník: dp. V. Rutta, far. v. v. N. Ves 5, Marie Zezulová z Jevíčka 25 Kč.

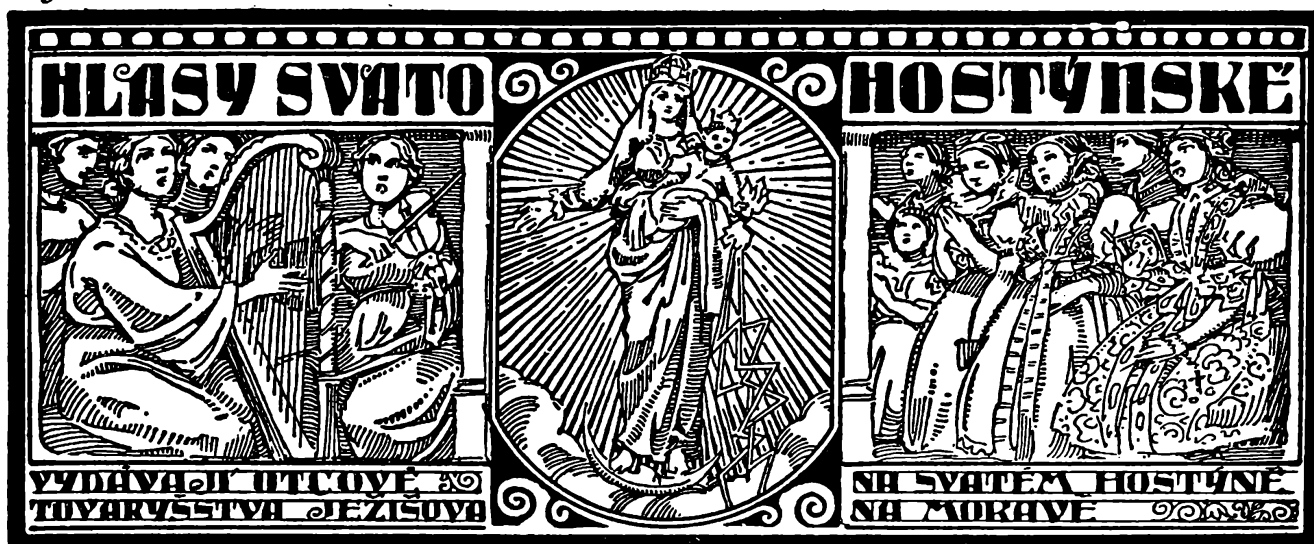
Na oltářní a věčné světlo: Anež. Šebestová z Frýdku 5 Kč, Ant. Lučkovský z Dršťkové 50, M. Babičková, dvůr Javůrek u Domášova 38, Kar. Znojemská z Prahy 30.

Na korunky Panny Marie: Čten. „Hlasů svatohostýnských“ z Kožušan 50 Kč, Tom. a Jos. Staňkovi ze Žabovřesk 50, Karel Ševčík z Veletin 20.

Na sochu Božského Srdce Páně: N. N. z Vel. Prosenic 10, T. Č. Hlavatý za vyslyšení prosby 10.

Na sochu Panny Marie: Adéla Hradišová ze Stavěšic 20 Kč.

Na elektrické osvětlení: A. Šebestová z Frýdku 5 Kč, Marie Fišarová z Nákla 100, Mar. Bělská z Bzence 50, Anna Vykou-

Číslo 2.

Únor 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO. Svatá boží Rodičko, pevně doufám, že budu spasen. Přemocná důvěra v tebe jest mou zbraní. I nepřátele tvé budu srdna-

tě pronásledovati, pokud v rukou budu míti štít tvého přispění a tvé pomoci.
Sv. Jan Damasc.

Vladimír Štastný:

Požehnaný kraj.

(Vyňato ze sbírky: Hory a doly).

Povídají v celém kraji,
že je dobře býti,
odkud milý, jasně bílý
Hostýnek lze zříti.

Přebohatým klasem zlatým
pole tam se vlní,
požehnaní se tu sklání,
domy statkem plní.

A lidí zdravý, Slovan pravý
k Hostýnu se dívá,
s myslí čilou Matku milou
se Synáčkem vzývá.

Až k Hostýnu zrak všech synů
vlasti zírat bude:
zkvete Haná požehnaná
po vlastech nám všude

Frant. Krus T. J.:

Církev bojující a vítězí.

II. Nepřemožitelné zbraně Církve bojující.

K nejkrásnějším svědectvím, jež kdy byla vyslovena ve prospěch katolické Církve, patří to, co o ní napsal známý anglický protestant Tomáš Macagulay (vyslov Mekole): „Není a nebylo na zemi díla lidského státnického umění, jež by tak velice zasluhovalo naší pozornosti, jako římsko-katolická Církev. Dějiny této Církve spojují dvě nejslavnější období lidské vzdělanosti

(staro- a novověké). Není na světě jiného zřízení, jež by tak jako Církev nás přenesla až do oněch dob, kdy ještě z římského pantheonu (pohanský velkolepý chrám zasvěcený všem bohům; dnes to je nádherný kostel Bl. Panny Marie Královny mučedníků) vystupoval kouř z obětí a ve Vespasiánově amfiteatru (= Koloseum, starořímské divadlo ohromných rozměrů) tygři a pardalové zápasili. I nejslavnější královští rodokmenové, přirovnání k papežské dynastii, jsou jako by

teprv ze včerejška . . . Papežství ještě existuje a sice ne v úpadku, ne jako starožitnost, nýbrž plně životní síly.“ To pak Macaulay dokazuje velkolepým přehledem po všech velkých bouřích, které se nad Církví vznesly a byly jí zdolány; praví: „Církev katolická viděla vznik všech vlád a všech církví, kolik jich dnes je ve světě a nechtěl bych se zaručiti, že neužije také konec jich všech. Už byla mocná a vážena, když se teprv Sasové usazovali v Anglii a Frankové překročili Rýn; byla už mocná, kdy ještě kvetlo starořecké řečnictví v Antiochii a Mekka ještě o Mohamedovi nic nevěděla, nýbrž uctívala své pohanské bohy. Církev katolická bude asi ještě i tehdy v nezlomné síle kvésti, když už nebude Londýna a cestující z Austrálie se budou po jeho zříceninách procházeti . . .“

Tu se sama sebou vynořuje otázka: Jakými to zbraněmi dovedla se Církev proti tolikým zevnějším útokům i proti vnitřním nebezpečím brániti? Někteří lidé tvrdí, že se jen pomocí meče a ochranou státní udržela, a proto tolik usilují o úplnou „rozluku“ Církve a státu, doufajíce, že pak Církev zanikne. Skutečně však říše Kristova měla z takové státní pomoci více škody než užítku; právě když její spojení se světskou mocí bylo příliš úzké, nastávalo pro ni velké nebezpečí i zevnějšího útisku i vnitřní zbahnělosti. Stačí vzpomenouti starověkého i pozdějšího cesaropapismu (t. j. snaha císařův po nadvládě nad papežem); i ty statisícové odpady od katolického náboženství v posledních letech byly aspoň částečně tím zaviněny, že jsme více spoléhali na zevnější státní pomoc než na vlastní sílu Kristovy Církve.

Které zbraně tedy byly a jsou pro ni nejlepší? Přihlédněme!

1. Nejhlubší tajemství nepřemožitelné síly a všech skvělých vítězství sv. Církve nám odhalil sám Božský Spasitel slovy: „Zdali nemusil Kristus trpěti a tak vejíti do slávy své?“ Kříž byl Kristovou nejmocnější zbraní, jež

s ním takřka srostla, pomůckou k nejskvělejšímu vítězství. Kolik nekatolíků už podle tohoto znamení našlo cestu k pravé Církvi! Vždyť téměř celý ostatní svět, i různé „křesťanské“ sekty, kříží se vyhýbají; jedině Církev Kristova se ho přidržuje u vědomí, že slova „Blahoslavení, kteří protivenství trpí pro spravedlnost“ vždy zůstanou platnými, až „se ukáže znamení Syna člověka — totiž kříž — na nebi; i budou kvíletí tehdy všecka pokolení země a uvidí Syna člověka přicházeti s mocí a slávou velikou“, aby odměnil milovníky kříže.

Kéž by už nebylo ani jednoho katolíka tak neuvědoměného a bázlivého, že by počínal pochybovati ve víře viděl-li Církev tupenou a pronásledovanou! Lépe rozuměla tajemství kříže mladá konvertitka Helena Mostová*); píše o tom: „Když jsem poprvé dostala do rukou katolický katechismus, tu před mýma očima vyrůstala ve vznešenosti nikdy netušené mohutná duchovní stavba, kterou Ježíš Kristus na skále založil. I chápala jsem najednou tajuplné nauky, jež mi v protestantismu byly prázdným zvukem. A já četla s rozkoší radostné poselství o milosrdné lásce Boha trojjediného, evangelium o Kristu a jeho svaté Církvi. Pán Církve, její zakladatel a hlava, On, jehož svaté jizvy jsou jí vštipeny plněním průpovědi „Jestliže mne pronásledovali, i vás pronásledovati budou“, On stál přede mnou v lesku své velebnosti a duše má pozdravovala ho s jásotem „Pán můj a Bůh můj!“

Proto — neboj se kříže, vždyť je to nejmocnější zbraň, jíž si Církev i každý jednotlivec dovede vydobýti skvělých vítězství.

2. Kdo si zamiloval tuto první zbraň, snadněji si osvojí i druhou: pravou nadpřirozenou, křesťanskou lásku. Pokud je láska na zemi, svět ještě není ztracen. Láskou zvířil Kristus nad peklem, lásku ustanovil základním zákonem své říše, láskou si podmanila Církev téměř celý civilisovaný svět.

*) Napsala svůj vlastní životopis; česky jej vydaly Skolské sestry na Král. Vinohradech s titulem: Helena Mostová, její boj a vítězství.

Že tomu v dávných staletích tak bylo, to asi všichni uznávají, kdož mají trochu historického vzdělání. Ale dnes? Není-li všude, i u katolíků, velký nedostatek křesťanské lásky? Bohužel, z nejednoho srdce katolického vymizela láska, a to je nejhorší porážka, již věřící utrpěti může. Ale není správně myslet, že vůbec v Církvi už není lásky. Uvedu dva důkazy, že tato ctnost ještě žije a koná zázraky jako za prvních křesťanských století.

První důkaz: Právě roznášejí noviny zprávu o úmrtí vzorného apoštola křesťanské lásky, P. Filipa Millana z Tov. Jež. Kdo to byl a co vykonal? Byl po 11 let otcem asi 5000 nejopuštěnějších lidí, totiž malomocných. Před 12 roky byl ještě rektorem velkého řeholního domu ve Španělsku. Ačkoliv to byl život přeplněný prací a starostmi, zdálo se mu, že se tam má příliš dobře a proto si vyprosil od svého generálního představeného velkou „milost“, aby ho poslal mezi malomocné. Stalo se mu po vůli. Přijel na „ostrov smrti“ Culion. Patří k Filipinským ostrovům a dali mu smutný ten název proto, poněvadž je obydlen několika tisíci nešťastníků stížených hroznou nemocí malomocenství.

Když tam přijel P. Milan, vládl tam babylonský zmatek: nemocní byli z velké části zdivočelí, mluvili asi 12 různými jazyky, byli bez pomoci a ochrany vydáni nejhroznější tělesné i mravní nouzi. Byl to skutečně ostrov smrti — ale za několik let jej přejmenovali ve „školu pro nebe“. Jak se to stalo?

P. Millan se naučil rychle všem jazykům svých svěřenců, aby je mohl všecky těšiti a poučovati. Celý den chodil od chýžky k chýžce, od nemocnice k nemocnici. Měl na výpomoc několik Milosrdných sester a jen jednoho kněze. To by nestačilo ani na duch. správu stejně velkého počtu lidí zdravých, ale P. Millan stačil se svými několika pomocníky na 5000 malomocných. Některý rok tam měli 25 tisíc zpovědí a přes 100 tisíc sv. přijímání. Nejednou nesl za den dvěstě-

krát Božského Spasitele k nemocným. Větší polovice malomocných měla nějaký skrovný majeteček, ale asi 800 jich bylo bez veškerých hmotných prostředků. P. Millan jim však nedal zahynouti. Žebral pro ně, rozesílal prosební listy do světa, a tak měl pro všechny aspoň to nejnnutnější, pro děti dokonce též něco cukroví.

Kdo z nemocných byl schopen něčemu se přiučiti, byl poučován, inteligentnější si P. Milan, výtečný hudebník, vycvičil ve zpěvu a hudbě; hráli ponejvíce jeho vlastní komposice. Poměrně značný počet dítek, ačkoliv na ostrově narozených, nemocí nezachráněných, bedlivě byl od nemocných odloučen a P. Millan jim vyhledával zdravé milosrdné rodiny, jež je přijímaly za své.

Nejpěknějším svátkem na ostrově bývaly vánoce. To bylo radosti nad dojemnými promluvami P. Millana, nad posvátnými zpěvy a liturgickými výkony a zvláště nad bohatými vánočními nadílkami! Při těchto posledních vánocích ovšem bylo mnoho pláče, poněvadž už neměli mezi sebou dobrého otce. — Modleme se za ubohé malomocné, aby jim Pán Bůh vzbudil dobré nástupce P. Millana i aby nám všem dal do srdce pravou křesťanskou lásku, která by též dovedla utvořiti z „ostrovů smrti“ „školy pro nebe“.

Druhý důkaz: V městečku Mazamet v jižní Francii se udál před rokem o vánocích hrozný zločin. Mladý Španěl, anarchista, si koupil revolver s úmyslem, že prvního duchovního, kterého potká, usmrtí. Skutečně, setkal se s knězem Karlem Carayolem, střelil po něm a smrtelně ho poranil. Potom se sám střelil do hlavy. V nemocnici, kam ho přinesli, Milosrdné sestry hned si řekly: zle to s ním stojí, nejhůř s jeho duší. A začaly ho ošetřovati a pokoušely se též o záchranu jeho duše. Ale nešťastník, co ještě měl síly, zuřivě je odháněl. „Nechce-li od nás přijmouti dobrého slůvka, snad pomůže někdo jiný“, řekly sestry, a modlíce se, poslaly pro člověka, po-

cházejícího taktéž ze Španělska a vložily mu, oč jde. I přistoupil k umírajícímu a v mateřském jazyku mu domlouval, aby se smířil s Bohem. „A poněvadž mluvití už nemůžeš, stiskni mi ruku na znamení, že lituješ hříchů“. A hle — když to řekl, pocítil slabé stisknutí ruky. Radostně to sdělil sestřám. Řekly mu: „Nechť tedy políbí svatý kříž“. A bylo viděti, jak se nemocný namáhal políbiti kříž. Ihned zavolali kněze, který dílo milosrden-

ství Božího na umírajícím lotru kajícímu dokonat.

Když potom rozmlouvali, co asi zločinci pomohlo k obrácení, bylo jim sděleno, že poslední slova zavražděného kněze byla: „Pane, slituj se nad mým vrahem“. A tak všemu porozuměli.

Hle — láska křesťanská, t. j. láska modlící se s ukřižovaným Spasitelem i za nepřátele a katany. Takové zbrani neodolá ani nejzatvrzejší srdce.

(O ostatních zbraních Církve příště.)

H. Vávrová:

P. Klaudius de la Colombière T. J.¹⁾

Při velkolepém rozvoji pobožnosti k Božskému Srdci Páně nesmíme zapomenouti na toho, jež Pán sám nazval „svým věrným služebníkem a dokonalým přítelem“.²⁾ Jest to P. Klaudius de la Colombière. Narodil se v svátek Očistování Panny Marie roku 1641. Rodištěm jeho jest městečko St. Symphorien d' Ozon, ležící mezi Lyonem a Viennou. Otec jeho, Bertrand de la Colombière, zastával tam dědičný úřad královského notáře. Vychování čtyř dítek zůstavil zbožné choti Markétě. Tato výtečná paní byla svou milou skromností, svou duševní silou a něhou pravou ozdobou a radostí celé rodiny. Dítka vychovávala jedině pro Boha. Mimochodem tu připomínáme, že nejstarší Humbert, otcův dědic a nástupce, žil ve světě jako řeholník, Klaudius vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, Markéta do řádu Navštívení Panny Marie, a nejmladší Josef, stav se knězem, odebral se do misíí kanadských, kde zemřel jako generální vikář arcibiskupa quebeckého.

Klaudius byl věrným obrazem své matky. Každý zamiloval si to malé a bystré dítě, které zvláště v kostele se chovalo s nápadnou tichostí a u-sebraností. Sotva hoch odrostl, poslali ho rodiče do kolegia Otců Tovaryš-

stva Ježíšova v Lyoně. Tam zjednávaly mu jeho velké schopnosti a neúmorná píle ustavičně nejpřednější místa mezi spolužáky. Ale nezhrdl úspěchem. Otcové přijali ho záhy do Družiny mariánské, a láska k přečisté a pokorné Matce Boží, které byl zasvěcen od první chvíle svého života, ukázala mu cenu těchto dvou cností; i hleděl zvláště jimi zalíbiti se své nebeské Matce. Maria odměnila jeho lásku převzácným darem řeholního povolání. Klaudius porozuměv hlasu Božímu, rozhodl se, že vstoupí do Tovaryšstva Ježíšova. Leč otec jeho nemohl se odhodlat, by zřekl se skvělých vyhlídek do budoucnosti. Teprve když choť mu ukázala, že povolání synovo jest pravé, a že dalším odporem vzpíral by se Bohu, povolil. Jako dobrý křesťan dal Bohu úplně, co mu dal. Vsednuv na koně, sám doprovodil syna do noviciátu v Avignoně. Když při loučení objal syna naposledy, řekl vážně: „Doufám, že chováním svým uctíš jméno, které nosíš.“ „Ano, otče“, odpověděl syn, „slibuji vám to; a poněvadž jedinou slávou řeholníkovou jest svatý život, přičiním se o to ze všech sil.“

Klaudioví, když 22. října 1659 vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova, bylo osmnácte let. Byl to jinoch zdravý a

1) Prameny: P. Claude de la Colombière S. J. od P. Séguina T. J. „Slavnost lásky.“ P. J. Perroy T. J. „Život sv. Markéty Marie“ od Aug. Hamona. — Obraz P. de la Colombière se nachází též na Sv. Hostýně, na stěnomalbě u oltáře B. Srdce Páně.

2) List 125 sv. Markéty Marie.

silný, duše velké, geniální, chování vždy skromného a ušlechtilého. Se zápallem ponořil se v pokorný a prostý život v noviciátě. Zanedlouho vynikl právě tak v ctnostech řeholních, jako před tím ve studiích. Na počátku druhého roku stihla ho velká ztráta. Matka jeho těžce se roznemohla i přála si ještě naposledy syna uvidět. S dovolením představených pospíšil mladý novic k smrtelnému lůžku matčinu, a v posledních chvílích byl jí pravým andělem útěchy. Nemocná slyšíc, s jakou líbezností a silou mluví jí o Bohu a věčné odměně, zvolala: „Synu můj, ty budeš svatým řeholníkem.“ Předpověď se splnila. Smrt matčina byla Klaudiovi novou pobídkou na cestě dokonalosti, a vzpomínka na tu, která učila ho Boha znát a milovat, provázela ho celým životem.

Po skončeném noviciátě poslán mladý řeholník na filosofická studia do Lyonu. Jeho schopnosti budily podiv všech. S neobyčejnou snadností vnikal i v předměty nejobtížnější, a myšlenky své, slovem neb pérem, podával se vzácnou přesností a jasností způsobem jemným a ušlechtilým. Proto nikdo nebyl překvapen, když mladý scholastik byl jmenován profesorem rhetoriky a nedělním kazatelem velkého kolegia lyonského. Již prvním vystoupením získal si úctu a lásku všech. Zevní úspěch však ho neoslnil, naopak tím více pobádal ku práci o vlastní dokonalost. Jeho skvělá činnost učitelská a kazatelská přerušena po prve studiem theologickými v Paříži, kde též na kněze vysvěcen 6. dubna 1669. O čtyři léta později uchyluje se do zátíší tak zv. třetího roku probačního, jež jest přípravou na poslední slavné sliby řeholní. V tomto svatém ústraní, které začíná třicetidenními exerciciemi, oddává se řeholník rozjímání a pokornému apoštolátu v nemocnicích, v žalářích a mezi chudinou. Otcí de la Colombièrovi dostalo se za této doby a hlavně za duchovních cvičení neobyčejných milostí. Pán připravoval ho jimi na vznešené poslání apoštola nejsvětějšího Srdce. Duše jeho, prahnoucí po svatosti, chtěla úzce spojití se s

milovaným Mistrem; proto s dovolením představených zavázal se zvláštním slibem, že vždy věrně bude zachovávatí svoje řeholní pravidla. Závazek ten ho nelekal, ale těšil. Zdálo se mu, že jím vchází do říše pokoje a že tím věrněji sloužiti bude svému Pánu. V den Nanebevzetí Panny Marie 1674 opustil svaté ústraní, a Maria vedla ho přímo k Srdci svého Božského Syna. Snad překvapilo nejednoho z těch, kdo znali P. Klaudia de la Columbièra, že řeholník budící tak skvělé naděje, poslán po své probaci jako superior do odlehlého venkovského městečka Paray-le-Monial. Tam však čekal na „svého věrného služebníka a dokonalého přítele“ Ten, jenž vždy miluje chudý Betlém a Nazaret; On též vyvolil si nepatrný Paray-le-Monial za kolébku pobožnosti ke svému Nejsvětějšímu Srdci.

Městečko to, půvabně seskupené kolem krásného farního chrámu, leží uprostřed nádherných lučin na půl cesty mezi Lyonem a Neversem. Tam v klášteře Navštívení Panny Marie žila již čtvrtý rok milovaná učednice Nejsv. Srdce, sestra Markéta Maria Alacoque. Pokorná tato řeholnice byla v ustavičném a důvěrném styku s Božským Spasitelem, který skrze ni chtěl zjevití světu pobožnost ke svému nejsv. Srdci. Ale dosavadní její duchovní vůdcové nechápali cesty, kterou ji Bůh vedl, i musila proto mnoho vytrpěti; až jednoho dne — bylo to právě po druhém velkém zjevení Božského Srdce — pořekl jí Pán řka: „Upokoj se; pošlu ti Svého služebníka.“ Když brzy na to P. de la Colombière zavítal do kláštera jako mimořádný zpovědník, uslyšela v hloubi své duše slova: „Hle, toť ten, kterého ti posílám.“ Svatý řeholník od první chvíle porozuměl působení milosti Boží v její duši. Nejlepší zárukou mu byly její hrdinná pokora a poslušnost. Proto nejen upokojil ji i její představenou, ale i poučil, jak třeba vážití si darů Božích. Božský Mistr zanedlouho dal své služebnici na srozuměnou, že spolu s ní volí si ho za apoštola nejsvětějšího Srdce. Ukázal jí to v tajemném vidě-

ní v den Srdce Panny Marie. Téhož dne sloužil Otec de la Colombière mši sv. v klášteře Salesiánek. Když sestra Alacoque blížila se ke stolu Páně, spatřila náhle Božské Srdce v podobě žhoucí výhně a u Něho dvě jiná srdce, která se s Ním spojila a cele se v Ně pohroužila. „Tak“, pravil jí Pán, „má láska spojila navždy tato tři srdce.“ Do té doby nejsv. Srdce žádalo na světici jen každý čtvrtek sv. Hodinu a každý první pátek sv. přijímání. Brzy však žádalo více. Bylo to ve velkolepém zjevení, jehož se jí dostalo v den oktávy Božího Těla dne 16. června 1675. „Klečela jsem před nejsv. Svátostí“, vypravuje ve svých zápiscích, „i dostávalo se mi od Boha nevýslovných milostí Jeho lásky. Zatožila jsem proto aspoň něčím se Mu odvděčit a lásku splatit láskou. Tu řekl mi Pán: „Nemůžeš se mi lépe odvděčit, než když učiníš, oč jsem tě tolikráte žádal.“ A odhaliv mi Srdce Své řekl: „Viz to Srdce, které tolik milovalo lidi, a nešetřilo se, ano vyčerpalo se a ztránilo, aby jim ukázalo Svou lásku! A odměnou za to nedostává se mi od většiny než nevděku; bez ustání urážejí Mne svou neuctivostí, svými svatokrádežemi, svým chladem a pohrdáním, jimiž Mne zahrnují v této Svátosti Mé lásky. Více však Mne bolí, že tak chovají se i srdce Mně zasvěcená. Proto žádám, by první pátek po oktávě Božího Těla byl zasvěcen zvláštní slavnosti ke cti Mého Srdce; by téhož dne přistouplilo se ke sv. přijímání a Mému Srdci učiněna smírná náhrada za všechny urážky, jichž dostalo se Mu po celou dobu, kdy vystaveno bylo na oltářích. Slibuji ti, že mé Srdce se rozšíří a přehojné milosti své božské lásky rozleje na všechny, kdo vzdají Mu tuto úctu i přičiní se, by i jinými Mu byla vzdána.“ „Pane“, prosila pokorná řeholnice, „dej mi nějaký prostředek, bych učiniti mohla, co mi přikazuješ!“ „Obráť se na Mého služebníka, Otce de la Colombière, jesuitu“, odpověděl Pán, „pověz mu, že žádám, by pro tuto pobožnost učinil vše, co může, a tak potěšil Mé Srdce. Nesmí však zmalo-

lomyslněti obtížemi, jež se naskytnou, neboť se mu jich nebude nedostávat; ale nechť ví, že ten jest všemohoucí, kdo nedůvěřuje sobě, by jedině Mně mohl důvěřovat.“

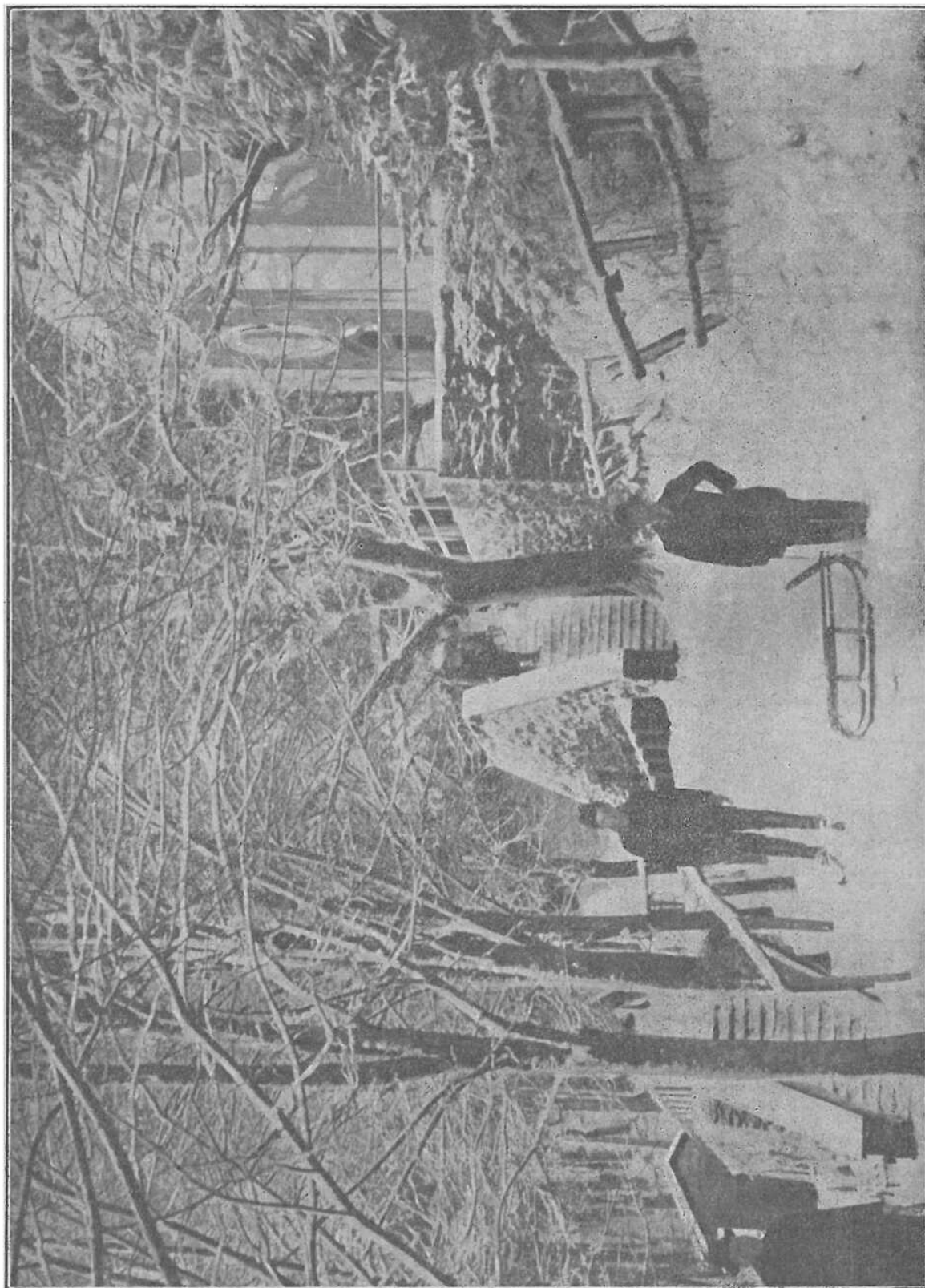
Když světice svěřila se se vším svému duchovnímu vůdci, bez váhání jí dovolil, by splnila přání Božského Mistra; žádal jen, by mu to napsala; chtěl o tom rozjímat. Na tom však neměl dosti; a jako světice i on se zasvětil nejsv. Srdci. Bylo to 21. června 1675, v první svátek Božského Srdce, kdy toto nejsv. Srdce přijímalo prvotiny adorace, kterou v budoucnosti mělo Mu vzdávat veškeré lidstvo.

Od oné chvíle P. de la Colombière věrně plnil své poslání apoštola nejsv. Srdce. Tuto pobožnost míru a lásky hlásal všem, kdo se k němu přiblížili, a záhy se přesvědčil o jejich šťastných účincích. Zaslíbení Boží plnila se způsobem překvapujícím, a neobyčejné milosti, jichž jemu samému se dostávalo, utvrzovaly ho vždy víc a více v tomto přesvědčení. Jeho práce v Paray-le-Monial provázelo zvláštní Boží požehnání. Malé kolegium rozkvétalo, rovněž i nově založená Družina mariánská pro pány a dělníky; založen i útulek a zvětšena nemocnice. P. de la Colombière kázal často ve farních a v klášterních chrámech v městě i v okolí, a mnoho osob vyhledávalo jeho moudrého vedení. Sv. řeholník užíval veškerého svého vlivu, by získal duše Pánu Ježíši. Byl mladý, geniální a měl u vysokém stupni dary, jež všednímu životu dodávají půvabu a kouzla. Jeho velká duševní převaha dovedla si podmanit všechny. V rozmluvě zdávalo se, že sám chce býti poučen, ale v potřebě podal svou myšlenku tak šetrně a obezřele a s takovou silou, že obyčejně získal všechny pro svůj náhled, a přec nido necítil se uraženým. U něho bylo vše jak by přirozeně ušlechtilé; každý viděl v něm dokonalého řeholníka.

Leč, divná věc; v Paray zůstal jen krátkou dobu, ani ne celá dvě léta. Jeho brzký odchod předpověděla mu služebnice Boží nedlouho po slavné jeho profesi, kterou vykonal dne 2. února 1675. A skutečně již na podzim

následujícího roku odcházel do Londýna, kam povolán za dvorního kazatele Beatrice z Este, choti katoli-

ale žil tam jak pravý řeholník. Spával na tvrdém lůžku a veškerých důchodů užíval jedině k podpoře nešťastných.

U Vodní kaple v zimě.

ckého vévody z Yorku. Na tvrdé půdě odpadlé Anglie měl zasévat první sítě pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci. V Londýně bydlel v paláci St. James:

K vycházkám do města přiměla ho jen potřeba bližního. Jeho výmluvné slovo hlásalo při každé příležitosti poznání a lásku nejsv. Srdce. Zámecká kaple

bývala přeplněna dychtivými posluchači; a nebyli to pouze katolíci, ale mnoho odpadlíků a protestantů, z nichž celé množství nejen že uvedl do lůna Církve katolické, ale i na cestu řeholní dokonalosti. Leč za duše třeba trpět. Na utrpení připravil ho před tím tajemný lístek, který při odchodu z Paray, jménem Božského Mistra mu odevzdala sestra Alacoque; ale Pán zároveň ho ubezpečoval, že v míře jeho důvěry bude mu silou a oporou. Svatý řeholník nejvíce trpěl pohledem na nešťastné postavení katolíků anglických, jimž téměř znemožněno obcování mši sv. a účast na sv. svátostech. Vnitřní zármutek a namáhání práce apoštolská podkopaly jeho zdraví. Dostal silné chrlení krve a dlouho trvalo, než se zotavil. Čekalo ho však ještě těžší utrpení. Na podzim r. 1678. vypuklo hrozné pronásledování katolíků. Úsilím protestantů odkryto domnělé spiknutí, utkané z výmyslů pravdě nejnepodobnějších. Papež Inocenc X., chtěje přý vyhubiti víru anglikánskou, usiloval za pomoci Ludvíka XIV a generála Jesuitů P. Oliviera zmocniti se trůnu anglického. Ihned zatčeno na 2.000 osob. Do tohoto spiknutí, zradou jistého odpadlíka, kterému P. de la Colombière byl prokázal mnohá dobrodiní, vtržen i služebník Boží, a hned i uvězněn. Jeho klidné, důstojné chování budilo podiv všech. Když čekal v soudní síni, až na něho dojde řada, modlil se breviář, nevšímaje si tisícových zvědavých očí, které na něho se upíraly. Rovněž důstojně se hájil. Soudcové nic jiného mu nemohli dokázat, než že velmi mnoho osob obrátil na víru katolickou. Sám toužil vroucně umířiti za Pána Ježíše a sdíleti osud svých anglických bratří, z nichž pět zahynulo rukou katovskou a tři v žaláři. Ale francouzský trůn žádal osvobození jeho; a anglická vláda, ač nerada, musela povolit a spokojit se pouhým vypověděním. Leč třínedělním pobytem v žaláři dostal vězeň chrlení krve. Na žádost lékařů povoleno mu několik dní na zotavenou. P. Klaudius užil jich, by se rozloučil se svými ovečkami, jež musel zůstat bez ochrany

a bez pastýře. Nemocen a znaven stihl počátkem ledna do Paříže, Odkud zaslal zprávu o svém vypovězení Otcovi provinciálovi lyonskému. Potom sám vydal se na cestu do Lyonu se zastávkami v Dijonu a v Paray. Tamní obyvatelstvo s nadšením, ale i s bolestí vítalo vyznavače víry. Nemohl ho ani poznat. V Lyoně svěřeno P. de la Colombière duchovní vedení sedmnácti scholastiků. Z počátku nemocnému se ulevilo, ale záhy nemoc se zhoršila. Lékaři radili změnu vzduchu a proto Otcové lyonští dovolili bratru jeho Humbertovi, by ho vzal k sobě do rodinného zámku. Když však ani tam se mu neulevilo, chtěli zkusiti mírné podnebí v Paray. Tam vše se těšilo z jeho příchodu. Podzim byl mírný a teplý a nemocný se poněkud zotavil. Několikráte sloužil mši sv. u Salesiánek a slabým hlasem promluvil k řeholnicím několik slov na povzbuzenou. Z Anglie docházely potěšující zprávy. Vévoda z Yorku a jeho choť psali velmi pochvalné listy o svém bývalém dvorním kazateli, a netajili se nijak, že by ho zas rádi vítěli. Ale nemocný cítil, že Bůh na něm žádá jen apoštolát utrpení. V tom utvrdila ho slova, jež Pán řekl sestře Alacogne, když se modlila za jeho uzdravení: „Kdyby byl zdrav, oslavoval by mne svou horlivostí; v nemoci Já se oslavuji v něm.“ V lednu opětným chrlením krve zmizela všechna naděje na uzdravení. Nemocný byl odkázán na svou celu; ale až do posledního dechu zůstal apoštolem Božského Srdce. Těm, kdož ho navštívili doporučoval sv. Hodinu na první pátek sv. přijímání a slavení svátku Srdce Páně. Na zvěst o jeho beznadějném stavu přichvátal bratr jeho Humbert, chtěje vzíti nemocného k sobě. Lékařové souhlasili, ale služebník Boží chtěl zvědět vůli Boží. Sestra Alacoque však mu vzkázala, aby neodcházel z Paray, nepřičí-li se to vůli představených. Na dotaz po příčině takové odpovědi, napsala svěřence na lístek: „On mi řekl, že chce zde obět vašeho života.“ Svatý řeholník porozumněl a zůstal. Poslední jeho

dny byly večerem krásného dne. Zemřel tiše a svatě dne 15. února 1682 o sedmé hodině večerní u věku jedenácti let. Za účastenství celého města a okolí uloženo jeho tělo ve zvláštní kapli.

Zrnko pšeničné padlo do země, umřelo a vydalo přehojný plod. Mezi pozůstalou písemností nalezeny zápisky z jistých duchovních cvičení, z nichž vanula taková vůně svatosti, že rozhodnuto dát je vytisknout. K zápiskům připojeno i vše, co sestra Alacoque zjevila o velkém zjevení Nejsv. Srdce. Dílko vyšlo v Lyoně r. 1685 a mělo úžasný úspěch. Hlavně jím rozšířila se znamenitě pobožnost k Nejsv. Srdci, a sama světice rozdala mnoho exemplářů. Sestra Alacoque náležela k nejprvnějším ctitelům P. de la Colombiéra. Bylo jí zjeveno, jaké slávy požívá v nebi a že s výše nebes přispívá zvláště svou mocnou přímluvou k rozšíření pobožnosti k Nejsv. Srdci. Na to poukazuje zejména velkolepé zjevení, jehož se jí dostalo v svátek Navštívení Panny Marie r. 1687. Podáváme je doslovně. Klečíc před nejsv. Svátostí spatřila náhle před sebou prostranství nádherně osvětlené. V jeho středu zdvihal se plamenný trůn s Nejsv. Srdcem Ježíšovým, z jehož rány proudily paprsky tak žhoucí a skvělé,

že celý prostor naplnily svým světlem a žářem. S jedné strany trůnu stála nejsv. Panna, s druhé sv. František Saleský s Otcem de la Colombièrem, a v předu byly řeholnice Navštívení Panny Marie; každá z nich měla po svém boku anděla strážce, jenž nesl v ruce hořící srdce. Svatá Panna, vzdavši chválu Božskému Srdci, této svatyni lásky a milosrdenství, obrátila se k řeholnicím a ukazujíc na Srdce Páně, řekla: „Hle poklad, jež něžná láska mého syna zjevila vaší řeholi a proto vám je zvláště odevzdávám. Všecky řeholnice mají nejen obohatit se tímto nevyčerpatelným pokladem, ale dle možnosti i jiným rozdávat tuto drahocennou měnu.“ Na to obrátila se Matka dobroty k Otcovi de la Colombièrovi a řekla: „Ty, můj věrný synu, máš velký podíl na tomto drahocenném pokladě; neb jestli dcery Navštívení mají učit Ho znát, milovat a jiným rozdávat, jest vyhrazeno Otcům Tovaryšstva Ježíšova, by poučovali o Jeho prospěšnosti a ceně, aby tak lidstvo z něho těžilo, přijímajíc Jej s uctivostí a s vděčností za tak veliké dobrodiní“.

Kéž tento apoštol Nejsv. Srdce vezme i naši vlast do ochrany a přispěje k dokonalému vítězství Nejsv. Srdce. *)

M. Alfonsa:

Opuštěná.

Není řídkým zjevem na Hostýnku, že tam připutuje matka s několika dětmi. Vždyť jen matka je dovede pochopit a ta hostýnská Matka zná všechny bolesti a žaly. Nebyloť a není bolu, kterého by neznala a nedovedla utiшит a potěšit.

Matky vědí, že právě dnes, kdy nevěra vede s vírou neslýchaný, někdy až surovosti schopný boj o dítě, jeho duši, která má růst a sílit, mohutnět a státi se velkou, užitečnou složkou lidstva, je nutno chrániti dítek všeho, co ničí, snad osla-

*) Při dokončení tohoto článku dostalo se nám do rukou prosincové číslo „Messenger du Sacré Coeur.“ Tu uveřejněna zpráva o zázračném uzdravení 56leté Johanny Kisoové na přímluvu P. de la Colombiéra. Stalo se to v okolí Budapešti. Zmíněná onemocněla zápalom plic a těžkou srdeční chorobou. Lékaři pozbyli naděje a nemocná ležela již v bezvědomí; prsty jí začínaly modrat. Tu sestra ošetřovatelka, jak by puze neodolatelnou silou, zavěsila jí na krk ostatky cti. P. de la Colombiéra a začla devítník k jeho cti. V noci na to, byla to noc na první pátek a Nový rok — nemocná spatřila ve snu sv. Markétu Marii, která jí řekla svoje jméno, a Otce de la Colombiéra, který se modlil. I tázala se ho: „Otče de la Colombiére, není-liž pravda, že neumru? „Ne“, odpověděl a to slovo opakoval čtyřikrát. Probudivši se, byla úplně zdráva. Sluší připomenout, že nikdy neslyšela o Otcovi de la Colombièrovi a též nevěděla, že jí na hrdlo zavěsili ostatky jeho a začli devítník. Dva lékaři stvrdili písemně zázračné uzdravení, jež se stalo 1. ledna 1926. A zbožný zpravodaj dodává: „Kéž tato událost vzbudí důvěru k Otcovi de la Colombièrovi a kéž brzy se dočkáme radosti, uvidět na oltáři toho, koho sv. Markéta Maria Alacoque svatořečila již za živa. (Napsalať litanie a modlitby ku jeho cti a každoročně den jeho úmrtí slavila jako jeho svátek. Na jeho přímluvu doznala též zázračného uzdravení svého prstu).

buje útlý květ víry v jejich duších, za které jednou rodiče budou odpovídat.

Proto vodí většina katolických matek své děti na místa mariánská a tu zasvěcují je přimluvě a ochraně Matky Boží. Vědí, že dítě musí mít pevný základ, na němž by se mohlo stavět pro celý život, musí znát vyšší autoritu, která neviditelně, tajemně sleduje každého, vidí i hříchy a viny, kterých lidé nevidí a také je trestá.

Matka lidu na Hostýně přijala již tolik dítek pod svou ochranu a vedla je až k dospělosti života. Ano i tehdy, kdy přišel život se všemi bouřemi, z nichž nejedna zničit mohla život i květy duchovní, naplnit hlubiny srdce kalem hříchu, utopit v něm dobro a krásu plynoucí ze zásad nejušlechtielších, nejkrásnějších naší sv. víry.

Vodily k ní své děti zasvěcovati druhdy i dnes a budou i nadále vodit, dokud sv. Hostýn svojí běstí jako holubice v stínu lesů ukrytá bude zářit a volat a zvat před trůn korunované Královny...

Je tomu už pěkná řada let, může být aspoň padesát, co tam vodila panímámá Zmrzíá svoje děti. Jméno toto nepřiléhalo k její živé, příčinlivé povaze, však také říkala, že je to jméno mužovo, ne její, ona si je vypůjčila pouze.

Každý rok je brala s sebou dle možnosti, každý druhý rok nové dítě Matce hostýnské zasvěcovala, pod ochranu dávala. Nebála se, jako mnohá dnešní, bohužel i nejedna zbožná matka, mít více dítek, ani starostí. Byla ochotna pro ně všechno, sebe samu v obět dáti.

A díky si pamatovaly všechna poučení, majíce dobrý příklad otce i matky.

Dorůstaly. Nejstaršímu Frantíkovi bylo sedmáct roků, když mu psal strác z Ameriky, aby za ním přijel. „Dobrý, příčinlivý dělník se zde má dobře, můžeš si nejenom zašetřit hodně peněz pro sebe, ale i domů poslat, pomáhat mladším sourozencům. Však vás maminka bude mít ještě pět pro radost.“

Maminka dlouho váhala, konečně svolila. „Ale, nezapomeň, drahé dítě, na Boha a na své pouti k Matičce hostýnské. Až ti zle bude, vzpomeň na ni, pomodli se k ní tak, jak jsi jako malý chlapeček činil.“

Zanedlouho již plul oceánem a neznámý, cizí svět naplnil jeho chlapeckou duši ohromným úžasem. Ještě se neustáil jeden dojem a již spousta jiných se hrula, jako velká potopa zaplavila duši, která se poznáním nových světů otvírala dokořán jako rozvíjející se poupě růže ranní rose a paprskům slunce.

Mravní, zbožný základ z domova byl velmi dobrým základem života. Za dva roky za ním dojel druhý, mladší bratr na učení.

„Však vám zbudou, maminko, doma ještě čtyři! My zde na Vás, ani na tatínka a Matičku hostýnskou nezapomeneme. Máme se mnohem lépe než ve staré vlasti,

ale zapomenout na ni nedovedeme. Má v našem srdci zajištěné místo!“

Loučila se s druhým synem, nejdříve však s ním putovala na sv. Hostýnek na pout.

„Nestyď se nikdy za svou víru ani vlast, k obojí všude znej se a tak při věrném plnění svých povinností utváříš si čestnou povahu, která má větší cenu než bohatství pozemské, kterého můžeš snadno pozbyti.“

Za rok po jeho odjezdu zatoužila nejstarší dcera po životě řeholním.

„Ještě jsem chodila do školy, maměnko, a již se mi zdálo, že mne Matička hostýnská volá a zve k sobě, abych jí celý život obětovala, modlila se za ty, kteří na modlitbu zapomínají a Boha urážejí, obětovala se trpícím a ulevovala jim v jejich bolestech. Však vám zbude ještě mladší sestra a dva hoši pro starost i pro radost.“

Zase s ní šla maminka na Hostýnek se loučit. „Tak, Matičko, zde máš mé dítě s tělem i duší. Když ji voláš do řehole, musím ti ji dáti, ale ať je hodna toho vyvolení!“

Dala jí požehnání, výbavu, jak nejlépe mohla, ale po jejím odchodu zmocnila se jejího srdce bolest, smutek.

„Měla jsem, tatínku, všechny děti ráda, ale nejvíce Blaženku, která mne ve všem chápala a rozuměla. Ale, když ji Bůh volá do kláštera, nesmím mu odporovat. Však on mně dá sílu!“

Aby se jí nestýskalo, šla sestra Julinka do jejich klášterní školy, ale již se nevrátila.

„Maminko, tatínku, neziobte se, však nezůstanete sami, jsou doma ještě dva. Mně se zde moc líbí a ve světě bych už nezvykla. Zde jest jiný svět nežli venku, je možno věnovat se nejen duši své, ale zúšlechtovati i jiné.“

Modlím se za Vás denně a děkuji za všechnu lásku a péči. Kdyby všichni rodiče tak dbali o svoje děti, nebylo by rodin nešťastných a dítek zlých.

Ještě jednou se za Vámi přijdu podívat, půjdeme na Hostýnek na pout a tam se rozloučíme.“

Před obláčkou přijeli a jeli.

„Už ti obětuji druhé dítě, Matičko hostýnská, a Ty dobře víš, jak to mateřské srdce bolí, když se loučí navždy s dítětem. Ale dám Ti je ráda!“

Opět jí požehnali ve svatyni hostýnské a odjela od nich. Dítě v dálné Americe nezapomínaly na dalekou, drahou vlast, na vše, co jim v ní drahé a svaté bylo.

Rodiče stárli. Oběma šedivěly vlasy a sklónili se ještě více, když starší Jindřich se zamiloval do dívky, která jej zradila, oklamala. Jeho jediným útočištěm byla — Amerika.

„Až na všechno zapomenou, potom se zas domů navrátím a zůstanu jenom u vás!“ řekl na rozloučenou. Ale neuplynul ani rok, když obě sestry řeholnice tam

byly vyslány do nově zřízeného kláštera, v blízkosti české osady.

Otec s matkou se s nimi přišli rozloučit. „Nesmíme vám bránit, když jste složily slib poslušnosti a náležíte Bohu. Jděte s Pánem Bohem!“

Požehnali svým dětem naposled...

A přišla dlouhá, smutná válka. Matka lidu na Hostýnku těšila, pomáhala, ochraňovala. Plnila úkol božské Přímluvkyně, stírala slzy nešťastných, hojila rány duše i těla.

I staří manželé Zmrzlých tam často putovali modlit se a učili v daleké cizině i za nejmladšího Toníka, učitele, od začátku války dlícího na bojišti.

Druhý rok jim padl a zůstali opuštěnými sirotky. Putovali tam sami vyplakat se a postěžovat si v žalu. Nereptali, že jsou opuštěni.

„Však vlaštovka zůstane v hnízdě také sama, když se její mláďata rozletnou. Je to údělem všech rodičů, neboť vychovávají děti nejen pro sebe, ale hlavně pro Boha a užitek jiných“, řekli si.

Otec odešel do pense, která nebyla si- ce velká, ale stačila, zvláště když občas

přes všechna válečná nebezpečí na moři přišla nějaká výpomoc od dětí z Ameriky.

Právě o převratu otec zemřel a od té doby opuštěná maminka chodí k Matce hostýnské pro útěchu sama. Nestýská si!

„Je to, Matičko, údělem všech matek! Mám volat ty děti, které si již založily rodiny a jsou šťastné, k vůli sobě zpět? Ne, toho neučiním! Samota mne někdy tíží, opuštěnost bolí, ale nechci je volat sem do poměrů horších! Má opuštěnost náleží již k mateřské oběti. Ale ještě mám tebe, hostýnská Matičko, mého života jasná hvězdičko. Vzpomínají na nás děti, milují prý nás — matky obě! A to mi dostačí. Až lepší budou časy, přijedou prý se za námi podívat, mne potěšit!“

Velmi často sem putovala a našla útěchy, neboť Matka lidu dovedla pochopit i opuštěnost mateřského srdce, které dovede svojí láskou přelétnout i hluboké vody oceánu.

A vlnky jeho nesou dnem i nocí pozdravy hostýnské Královny jejím poddaným dětem ve vlasti nové, kde se snad každému slza touhy po starých, drahých místech někdy zaleskne v oku.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

5. prosince. Druhá neděle adventní. Z pátku na sobotu přihnala se sněhová vánice a v neděli se ještě zvětšila. Přišlo jen asi 60 lidí a ku stolu Páně přistoupilo 31 duší. Mše sv. byly jen dvě, a sice v 8 hodin, pak kázání a po něm slavná mše sv. před vystavenou Nejsvětější Svátostí. Donoše o leje! P. Lepka T. J. na Velehrad vávat triduum.

8. prosince. Na slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie ustała sněhová vánice, která od neděle zle řádila. Mnoho stromů bylo vyvráceno, elektrické dráty zpřetrhány následkem tíže zmrzlé jinovatky; taktéž mnoho stromů zpřelámáno. Silná lípa vedle schoaiště u útulny úplně přelomena. Na ha.uzích stromů, stožárech a kamenném zábradlí byly až 15 cm dlouhé rampouchy v podobě pěkných větviček, usazených ze zmrzlé jinovatky. Sněhové

závěje dostoupily místy až půldruhého m výšky. O svátku v noci se vítr utišil, násiedkem čehož i zima polevila; bylo ale stále zamženo. Přišlo asi 90 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 58 věřících. Mše sv. byly v 6 hod., v 8 hod., po této kázání a pak slavná mše sv. — Minulé pondělí přijel R. P. superior a P. Bartoník se sv. misie z Pačlavic, dnes opět odjei do Bílavska p. H. na třídní pobožnost a odtud na osmidenní sv. misií do Raduně u Opavy ve Slezsku.

12. prosince. Na třetí neděli adventní bylo teplé počasí, ale mlhavo. V posledních dnech přešlo, následkem čehož bylo v údolí hodně blátivo a cesty byly neschůdné. Přišlo jen asi 32 poutníků a 23 přistoupilo k sv. svátostem. Mše sv. byly dvě bez kázání.

19. prosince. Na čtvrtou neděli adventní bylo v údolí deštivo, u nás vál studený vítr a napadlo 25 cm sněhu. Přišlo jen 36 poutníků a 22 přistoupilo k sv. svátostem. Mše sv. byly dvě.

21. prosince přijel R. P. superior z misie z Raduně, kdežto P. Bartoník T. J. odjel z Raduně do Komárova u Opavy na třídní pobožnost a odtud do Bohuslavic na Hlučínsku též na třídní pobožnost. Včera jsme započali s p. Ježkem, malířem v Bystřici p. H., stavěti jesle, které se každoročně těší velké pozornosti návštěvníků.

23. prosince přijel P. Škarek T. J., profesor v Bubenči, by zde konal svá osmidenní duchovní cvičení.

24. prosince. Na Štědrý den konali 4 členové řádu obnovu sv. slibů. Večer bylo sv. požehnání o 5. hod., načež bylo vyzváno všemi zvony.

25. prosince. Hod Boží vánoční. V úterý večer počala silná vánice, která trvala až do Štědrého večera. Každý si přeje o vánocích sníh, okna zamrzlá, by pod nohama to vrzalo, když po slavném vyzvání se jde na jitřní. Bez sněhu ztrácejí vánoce na své krásce. Ale letos bylo toho sněhu až přebytkem. Vichřice nadělala místy velké závěje, takže bylo velmi obtížno dostat se nahoru. Celé schooiště od Vodní kaple až po kostel bylo úplně zaváto sněhem, že jen nepatrně bylo rozeznati železná opěradla. Teplota klesla na 16° C pod nulu. Na Štědrý večer se k 4. hod. uklidnilo, mraky byly rozeznány a v noci již zazářily hvězdičky. Byla vskutku tichá, svatá noc. Po 1. hodině po půlnoci byl chrám Páně otevřen, ale jen málo bylo těch, kteří přicházeli. Bylo skoro opovázlivostí za tak velkých závějů, po nevyšlapaných stezkách, jíti v noci na Sv. Hostýn. Přes všechny tyto obtíže nežli počala jitřní mše sv., bylo v kostele na 500 lidí. O půl 2. hod. byly první tři mše sv. tiché. Po čtvrté hod. bylo po třikráte, vždy po čtvrt hodině, vyzváno. O 5. hod. za plného elektrického osvětlení počala slavná jitřní mše sv., která byla obětována za dobrodince Sv. Hostýna. Zpívaly se při ní koledy. Velké pozornosti se těšily jesličky, které byly osvětleny velkým reflektorem s římsy chrámové, pak jednotlivými žárovkami v chlévě, budovách a u strážného ohně bdících pastýřů. Též na všech oltářích byly rozsvíceny všechny svíce. Po jitřní bylo kázání, po němž následovaly další mši sv., při nichž se zpívaly koledy. O půl 9. hod. bylo opět kázání. Po kázání byla jedna tichá mše sv., pak slavná se sv. požehnáním a pak opět tichá. Večer o 7. hod. bylo slavné sv. požehnání. Celé odpoledne přicházeli lidé podívat se k jesličkám. Celkem bylo asi 600 lidí, k sv. svátostem přistoupilo 106. Mši sv. bylo 12.

26. prosince. Na svátek sv. Štěpána prvomučeníka bylo jako včera slunečno, ale zima. Přišlo asi 160 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 45 věřících. Mše sv. byly 4. — Dopoledne odejel R. P. superior a P. Dvořák na třidenní pobožnost do Tovačova. Odpoledne přijel P. Eisner T. J. z Velehradu, ale že se počasí opět změnilo a bylo mlhavo, zase po dvou dnech odjel.

29. prosince přijeli se sv. misie R. P. superior a F. Bartoník, následujícího dne P. Dvořák.

31. prosince. Na Silvestra bylo večer slavné sv. požehnání s „Te Deum“, při němž se vyzváno všemi zvony na podě-

kování za všechna udělená dobrodiní, dary a milosti v uplynulém roce.

Z poutního ruchu.

Viditelný důkaz, s jak velkou úctou a láskou lnou zvláště Moravané a Slezané k Matce Boží svatohostýnské, ukazuje nám návštěva tohoto snad v naší vlasti nejvíce navštěvovaného poutního místa. Žádná nepohoda, žádná vzdálenost neb překážka je neodstraší od návštěvy Matky Boží svatohostýnské. Přes to, že uplynulý rok byl ponejvíce deštivý — neb přšelo o 48 větších poutích a jen o 32 poutích bylo pěkné počasí — přec navštívilo Sv. Hostýn celkem 193.000 poutníků, jak v průvodech tak jeantlivců neb skupin. Počet to zajisté slušný, ale jistě ještě větší ve skutečnosti, neb jest nemožno sledovati všechny jednotlivě neb v hloučcích docházející poutníky, zvláště ve dny všední, kteří přijdou až i po službách Božích a téhož dne zase odcházejí. Mnozí jsou tomu povděční, mohou-li jen jednu neb dvě hodiny ztráviti u nohou Matky Boží, neb čas jim to ani nedovoluje Průvodů, které mohly býti zjištěny neb byly ohlášeny v sakristii, přišlo 262. Některé z nich byly jen malé, jiné čítaly 400—600 poutníků, ale přišly také velké průvody, jako z Opavy, Moravské Ostravy, Olomouce, Brna, Prostějova atd., které měly až přes tisíc poutníků. Uvítáno bylo 120 průvodů na jejich požádání. Mnohé průvody se někdy ohlásí, když jsou již ne-daleko chrámu Páně. V tomto případě pak jest nemožno vyhovět, neb kněz, jenž má průvod uvítat, sečí ve zpovědnici. Proto jest žádoucnó, aby vůdcové průvodu zavčas uvědomili v sakristii, že se jim má jít naproti, čili že se mají uvítat. Nejlépe tak učiní po tu dobu, když průvod přišel k Vodní kapli a tam se seřazuje. O všech průvodech možno říci, že svým chováním a jednáním, zejména ve svatyni, dávají najevo živou víru, velkou zbožnost a vroucí, nelíčenou lásku k Matce Boží.

Mnohdy nemožno se slzám ubrániti, jak zbožně mnohé průvody se na kolenou blíží od vchodu chrámu až k milostné soše Matky Boží, na tváře padají zem líbající. Jak vroucně zpívají a za štěstí si pokládají, mohou-li šátkou neb růžencem se jen dotknouti pozadí oltáře, nad nímž Matka Boží trůní! Jak vroucně k Ní vzhlížejí jdouce kolem oltáře! Když pak mají se vrátiti do svých domovů, jak přesmutné jest to loučení, které mnohdy muže inteligenty, kteří toho byli svědky, až k slzám pohnulo! Zde není žádné strojenosti, ale vše vychází z hloubi duše opravdu věřící. A tak mnohý, jenž doma se ukazuje pokrokovým a také za takového chce býti pokládán, zde, kde se domnívá, že jej jeho známí nespatri, vzhlíží tak prosebně k Matičce Boží, jako vedle něj klečící babička s růžencem v ruce. A často se stává, že za tmy neb v zastrčeném koutě

přiklekne ku zpovědnici a pak ještě pozdě v noci jej viděti za oltářem upírat zraky ke Královně nebes. S jak lehkým srdcem pak odchází se Sv. Hostýna! Doma rodina dobře poznává změnu svého otce, syna, bratra, a za rok jej posílají opět na dvoudenní „zotavenou“ na Sv. Hostýn. Zdajíž ale opět s tím loňským účinkem? Doufejmež, že ano!

Mnohé průvody, když již své loučení Matce Boží přednesly a Jí se pod ochranu aaly, z úcty k Ní ani se neosmělí zády k Ní se obrátiti, nýbrž po zpátku svatyni opouštějí, upírajíce uctivé oči své na Matku Boží. Není snad jeanoho poutníka, který by ještě jednou od hlavního vchodu pohledem se nerozloučil s Matkou Boží, která dosud aivy tvoří.

O větších poutích přijde 15—20 průvodů. Šťastní ti poutníci, jestli jim bylo nebe milostivo a měli pěkné počasí. Rozejdou se po host. kopci, neb modlí se křížovou cestu, jiní opět hledají noclehy. Ovšem po této stránce, jak každému známo jest, o větších poutích poutníkům těžko vyhověti, neb místnosti k ubytování nestačí ani pro pátý díl poutníků. Proto vystoupila na povrch nálehavá otázka alespoň částečně nouzi této odpomoci. I usneseno stavěti poutní dům, by se poutníkům dostalo přístřeší. Jak lze doufati, bude již na jaře tohoto roku se stavbou započato. Však mnozí poutníci, i kdyby dostali noclehy, neodejdou z chrámu Páně a za štěstí si pokiádají, mohou-li trávití jedinou noc v roce před tváří Matičky Boží. Jak tato noc vyhlíží? Je-li večer pěkné počasí, koná se o půl 9. hod. světelný průvod, k němuž každý poutník si opatří byt i sebe menší svíčku, která by mu na půl hodinky vydržela. Za hlaholu zvonů ubírá se průvod od kaple bl. Jana Sarkandra starou křížovou cestou, zabočí k nové křížové cestě, až přijde ku pomníku padlých vojínů. Zde se vykoná krátká pobožnost za padlé vojíny a průvod za hlaholu zvonů ubírá se opět do chrámu Páně, kdež se vykoná večerní pobožnost. Poutníci se pak rozejdou na noclehy do hotelu, útulny, ambítů, do všech blízkých kaplí, ba i celý trávník na vrcholku bývá obležen poutníky, ovšem při pěkném teplém počasí. Přes to ale většina jich zůstane v kostele. Posadí se v hloučcích po kostelní dlažbě. Nevidí-li dostatečně od elektrického světla, drží v jedné ruce svíčku, v druhé zpěvníček, z něhož nadšeně zpívají píseň za písni.

Zpovědníci, kteří zpovídají až přes desátou hodinu, jsou v pravém slova smyslu obleženi kajícíky a každý se snaží svým způsobem, by se co nejdříve dostal k sv. zpovědi. Opět vidíš jiné skupiny, které se rozložily po kostelní dlažbě a vedle zpívajících neb modlících se hloučků jsou pohrouženi v hlubokém spánku. Občas procitnou a pustí se jak ostatní do zpěvu, neb

modlení. Jiní opět po kolenou se berou kolem hlavního oltáře k mariánské soše a u této celé hodiny trvají. Před třetí hodinou ranni dá se znamením velkým zvonem, by se poutníci scházeli do chrámu Páně. Avšak není toho zvonění ani třeba, neboť chrám jest již přes polovici lidem naplněn a čekají již na příchod Božského Spasitele ve sv. přijímání, což se stává po třetí hodině. Po sv. přijímání ustupují poutníci k bočním oltářům a na jejich místa nastupují nově přicházející, nežli počne o 4. hod. mše sv., jichž většinaa přijala Tělo Páně a mohou opět zbožně a vroucně pěti mariánské písně při mši svaté.

Celkem přistoupilo v roce 1926 na 71.014 ku stolu Páně. Mší sv. od domácích a cizích kněží-poutníků bylo slouženo 2.122. Z toho bylo 242 mší sv. zpívaných, neb skoro všichni kněží-poutníci, kterým se dostane sloužit mši sv. u hlavního oltáře, mají za své průvody zpívanou mši sv. Kněží-poutníků se zapsalo v sakristii celkem 648. Kázání, uvítacích řečí neb na rozloučenou, bylo 172. Dále nemožno pomlčeti o velmi potěšitelném zjevu, že za uplynulý rok poutní bylo přivedeno na Sv. Hostýn 81 skupin mládeže svými p. katechety, učiteli, sl. učitelkami, řeholními sestrami atd. V těchto skupinách přišlo mládeže celkem 4.246. Byli to studující, školní dítky, orlové, chovanky ústavů jak řeholních tak světských atd. Většina těchto dítek, zvláště které přišly již v předvečer, přistoupily k svatým svátostem. Jak šťastná to myšlenka věřících kruhů, již z mládí vésti dítky k úctě Rodičky Boží a bylo by žádoucnó, by těchto jasných příkladů mnozí následovali. Když dítě patří matce pozemské, tím více přináleží Matce nebeské a skrz Marii k Ježíšovi. Též potěšujícím jest zjevem, že spolek „Matice Svatohostýnská“ nabývá vždy většího porozumění, neb v uplynulém roce přistoupilo 208 nových členů a z těchto jest 18 zakládajících. Zemřelo 29 členů. O. v. p.

Všem poutníkům, kteří v uplynulém roce připutovali na Sv. Hostýn, přejeme v tomto Novém roce zdraví a náplň milostí Božích, by letos zase přišli se poděkovat Matičce Boží za udělené jim milosti a dary a vyprosili si u mocné Královny nebes nových darů a milostí, klidu a pokoje duševního a jednou šťastného s Ní se shledání u trůnu Beránka Božího.

Dne 11. listopadu 1926 zemřel, byv zaopatřen sv. svátostmi, věrný ctitel Sv. Hostýna a dlouholetý odborný rádce „Matice Svatohostýnské“, pan **O t o Z e m a n**, stavitel a úředně autorisovaný civilní geometr. Narodil se 28. března 1852 v Dřevohosticích jako syn lesního správce panství Dřevohostického, Evžena Zemana a jeho choti Rozálie. Po absolvovaných odborných studiích a několikaleté praxi v Prostějově a v Olomouci složil s vyznamenáním zkoušku stavitelskou dne 23. VI. 1879 a ještě téhož roku po udělené mu koncesi, osamo-

statnil se a provozoval živnost stavitelskou v Bystřici pod Hostýnem po 47 let. O jeho činnosti nejen v Bystřici pod Hostýnem a dalším okolí, nýbrž i od Břeclavě až po Mor. Ostravu svědčí dlouhá řada staveb nejen pozemních ale i inženýrských, které všechny provedeny tak důkladně a dokonale, že dostávalo se mu uznání plné spokojenosti nejen v kruzích soukromých stavebníků, nýbrž i od státních a zemských úřadů. Byl neúnavným a pilným pracovníkem, pracovní svůj stoje neopustil až do posledního okamžiku, kdy vůle Nejvyššího odvolala jej ku věčnému odpočinku. Po iickém životu vyhýbal se úpině. Vlídnu a čestnou svojí povahou získal sobě mnoho a mnoho přátel, byl ctěn a vážen v celém okolí a poslední cestou doprovázen byl nepřehlednou řadou přátel a známých. Na Sv. Hostýně provedl zemřelý pan stavitel následující stavby: Klášter, kapli bl. Sarkandra, původní křížovou cestu, hlavní schody od vodní kapie až po sv. chrám, hotel se všemi vedlejšími budovami, útulinu, hřbitov i s křížem, Románskou kapli a různé větší a menší opravy jako: důkladná oprava vazby střechy kostelní, lešení při vymalování kostela, opravy v kostele, klášteře, zednické práce při zavedení elektrického osvětlení, oprava Vodní kaple atd. V poslední době postavil pan stavitel transformační stanici a ozdobný plot při hrobu neznámého vojína. Necht' ho plně odmění Ta, k jejíž oslavě tak mnoho vykonal! O. v p. —

DOPISY.

Čtenářka „Hlasů Hostýnských“ od Brna. Děkuji tímto dopisem Panně Marii svatohostýnské, té naší milé Ochránkyni a Pomocnici, za uzdravení sestry a bratra z těžké nemoci. Sestra má byla těžce nemocna na chřipkový zápal plic. Lékař řekl v hostinci, když šel od nás, že rána nedočká. Já jsem prosila Matičku svatohostýnskou o pomoc a Ona mne vyslyšela a pomohla. Lékař se tomu divil a pravil, že za 35 let jest to první případ, že nemocný v tak velkém stupni zápalu nepodleh. Myslíl si, že jí zůstane nějaká choroba plicní, ale sestra se uzdravila docela. A bratr po tříleté těžké nemoci se uzdravil ve krátkém jenom čase a z nevyléčitelné nemoci. Více lékařů jej léčilo, ale žádný mu nedával naději na uzdravení; a nechtěli tomu ani věřit, když se přišel představit, že už je zdrav. Jak by mu také věřili, když půl roku ležel a ani se nemohl bolestí hnout. Modlili jsme se s ním devítidenní pobožnost k Panně Marii svatohostýnské a Martinu Středovi. Když jsme ji opakovali po druh., jednu neděli z ničeho nic bolesti mu přestaly, vstal a přešel světnici a ve středu již šel sám k lékaři a na druhou neděli do kostela na hrubou. Nikdo ho ani nemohl poznat a za měsíc již mohl pracovat na poli. Ó, Matičko svatohostýnská, buď i nadále naší Po-

mocnicí a vyslyš prosby naše v tomto slzavém údolí. Já, dítko Tvé, Ti vzdávám tímto díky za všechna vyslyšení prosby i v jiných záležitostech. Buď povždy Matkou naší a neopouštěj dítek Svých.

Z okolí Opavy, dne 31. prosince 1926. Buď pozdravena, ó Máti svatohostýnská, která trůníš na přesvaté hoře, kudy přicházejí k Tobě a volají o pomoc ti, kteří zvelebují a vzývají Tě o posilu ve všech bolestech a utrpeních. Jest poslední den tohoto roku a já, dříve nehodná služebnice Tvá, vrhám se v duchu na kolena před Tebou a s kanoucími slzami a vroucí modlitbou Ti děkuji za Tvoji nesmírnou lásku po celý tento rok. Ó, Máti, já vzpínám ruce své k Tobě a prosím, ó, nech mne příštím rokem přijít zase ke svatyni Tvé a dovol, aby celé moře slyz vteklo k nohám Tvým a tíha srdce mého byla odňata. Jestli pak vůle Pána mého bude, bych tímto příštím rokem s tohoto světa odešla, ó Máti, stůj při mně a buď mi Orodnicí, bych jednou za Tvoji lásku mohla Tě věčně chváliť a díky Tobě vzdáti. Večerní dobou vznáším mysl svou k Svaté hoře a v duchu usínám, mezi všemi těmi, kterým jsi, ó Máti, věčně popřála u Tebe dřímat tichý, klidný sen! — Vroucí díky za ochranu vzdává ctiteika Matičky svatohostýnské.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

Z Vel. Opatovc. Nejmenovaná poutnice vzdává vroucí díky B. S. Páně a Panně Marii svatohostýnské za uzdravení sebe, sestry a dvou dítek z nebezpečné nemoci.

P. K. z H....a děkuje Panně Marii za pomoc a uzdravení z nemoci. Na jaře trpěl jsem velkým bolestmi žaludku, takže jsem myslel, že budu muset jít k operaci, neb lékaři říkali: zde pomůže jen nuž. Počal jsem prositi Pannu Marii svatohostýnskou za uzdravení a pomoc a slíbil jsem, že dám 50 Kč na poutní dům a poděkování do „Hlasů svatohostýnských“ a jak mně bude možno, že vykonám pout na Sv. Hostýn. A ejhle, značně mně ulevilo, bolesti se mírní a cítím se ve zdraví mnohem silnější. Doufám, že Panna Maria svého ctitele, jenž se k Ní s důvěrou utíká, jistě neopustí. Buď za to pozdravena, pomocnicke křesťanů a uzdravení nemocných!

Čtenářka „Hlasů svatohostýnských“ vzdává nejsrdčejší dík Panně Marii svatohostýnské, Bož. Srdci Páně, sv. Antonínku a sv. Rochu za vyslyšení prosby a prosí o další pomoc. — Jiná čtenářka vzdává díky Panně Marii, Bož. Srdci Páně a bl. Janu Sarkandru za vyslyšení prosby v jisté důležité záležitosti a daruje 25 Kč Panně Marii na hlavní oltář.

Od Vel. hradu. Plníc slib svůj, vzdávám srdečné díky Panně Marii svatohostýnské, sv. Antonínu a sv. Filomence za všechna dobročinná, kterých se mi od mého dětství dostalo. Byla jsem již mnohokrát vysly-

šena, ale nikdy jsem to neuveřejnila. Teď však jsem měla tak spletité záležitosti, že jsem si již žádné rady nevěděla. Tu jsem slíbila, budu-li vyslyšena, že to uveřejním. A hle! Panna Maria svatohostýnská, sv. Antonín a sv. Flomenka zas mně z toho nebezpečení pomohli a já z vděčnosti a z úcty k nim prosím o toto uveřejnění. Ale ještě mám prosbu k Matičce svatohostýnské za obrácení nevěrce, za něhož se již celý rok modlím a doufám pevně, že Matička Boží mé volání jistě vyslyší.

A. J. z Kromčína děkuje Panně Marii svatohostýnské za uzdravení sestry z dlouhé a těžké choroby.

L. K. z Myslíka u Místku. Plním svůj slib, vzdávám tisíceré díky Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby v jisté důležité záležitosti a prosím o další pomoc a ochranu. Z vděčnosti zasílám 15 Kč na poutní dům.

Rodina Sl. ze Želechovic vzdává díky Panně Marii svatohostýnské za uzdravení dítěte, jež si zlomilo nožku. Dítě prosilo rodiče, by poslali Panně Marii nějaký peněžitý dárek, by se opět pozdravilo, což se i stalo. Z vděčnosti zasílají 100 Kč na rozličné účely.

Rodina Slav. z Tetčtic plním svůj slib, vzdává nejsrdečnější díky Panně Marii svatohostýnské a Bož. Srdci Páně za vyslyšení prosby a poručí se dále do jejich mocné ochrany. Z vděčnosti zasílají 30 Kč na ozdobu hlavního oltáře s prosbou, by je Matička Boží milostivě vyslyšela.

Ze Slovácka. Vzdávám vroucí díky Panně Marii svatohostýnské a sv. Antonínovi za vyslyšení modliteb a uzdravení manželovo z velmi těžké nemoci. M. V.

A. Ž. z Lidčovic plním svůj slib, děkuje Panně Marii svatohostýnské za uzdravení z těžké nervové choroby. Dostala při spadnutí nárazem na hlavu silné otřesení nervů, čímž trpěla velké záchvaty.

F. K. v Č.....ě vřele děkuje Bož. Srdci Páně, Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za vydatnou pomoc v jisté důležité záležitosti.

Čtenářka „Hlasů svatohostýnských“ Za zvláštní pomoc při zkoušce děkuje co nejvřeleji Panně Marii svatohostýnské, Bož. Srdci Páně, sv. Josefu, sv. Judovi a sv. Terezičce od Ježíška. — K., učitelka.

A. F. z Brna. Za milosti Bož. Srdce Páně, na příměluvu Matičky Boží svatohostýnské a sv. Josefa, vzdávám plně tak svoje přislíbené, Božskému Spasiteli co nejsrdečnější díky. Prosím zároveň Božské Srdce, aby nadále žehnao mým snahám, abych dosáhl splnění svého ideálu a jemu zůstal věrným až do nejzazších dnů svého života. Kéž Matička Boží, sv. Josef a sv. Terezie od Ježíška mi pomáhají svojí příměluvou.

Z Líšně u Brna. Plním svůj slib, vzdávám nejvroucnější díky Matičce svatohostýnské za šťastné vyvážnutí z těžké operace a prosím ji o další pomoc. Z vděčnosti za-

šílám maličkost na zbudování nového oltáře v důvěře, že budu moci brzy Matičce svatohostýnské osobně poděkovati.

J. a V. H. ze Ž. děkují Matičce svatohostýnské za neustálou pomoc ve všech svých potřebách, které si my nehodní ani nezasloužíme. Prosíme Matičku Boží, sv. Jana Nepomuckého a bl. Jana Sarkandra o další pomoc, zvláště v svých duch. potřebách. Zároveň prosíme za odpuštění, že jsme s veřejným poděkováním tak dlouho otáleli. Matičko Boží, neopouštěj nás!

N. N. ze Znojva vzdává srdečné díky Matičce svatohostýnské, sv. Antonínu a sv. Terezičce za vyslyšení v mnohých záležitostech a prosí o další příspěvní a ochranu. S tisícerým pozdravem Matičce svatohostýnské — sodálka.

B. P. ve Frýdku. Děkuji Matičce svatohostýnské, sv. Antonínu a sv. Josefu za vyslyšení svých proseb. Matička naše nás v těžkém postavení vyslyšela a prosby naše byly splněny. Kéž by nám vyprosila, abychom se s Ní mohli opět na Sv. Hostýně shledati a s Ní se potěšiti, neb není možno snad v celém světě tak sádkého klidu nalézt, jako u nohou Jejích. Děkujeme Ti za vše, drahá Matičko a odevzdáváme se cele pod Tvou ochranu.

Na adresu Panny Marie. Panno Maria svatohostýnská odpust mi, že se odvažuji Ti psáti, já, nehodný dítko Tvé. Ty dobře víš, Matičko má, co ne tak velmi tíží a oč Tě již tak dlouho trápím. Mnohdy padám až do zoufalství, ale Ty, Matičko, mne vždy sílíš a podporuješ. Tys vždy vyslyšela prosby mé, ó, vyslyš mne i tentokráte. Ty, jež sluješ Potěšení zarmoucených, smiuj se nade mnou.

Nejmenovaný prosí Pannu Marii svatohostýnskou, nebeské Jeziátko, sv. Jo e a a sv. Antonína za milost Boží a brzkou pomoc v nouzi; za dobré místo do služeb jako šafář, lesní hajný neb vrátný a pod. Slibuje, že za dosaženou milost bude Matice Boží vděčný a uveřejní to v „Hlasech svatohostýnských“. Matičko Boží pomoz!

Povětrnost v listopadu.

Měsíc listopad byl velmi teplý. Průměrná měsíční teplota 7.4°C je o 7.2°C vyšší nad zolelý průměr listopadový. Teplé počasí koncem října trvalo až do 26. listopadu. V těchto dnech stoupla polední teplota až na $8-15^{\circ}\text{C}$ ve stínu. Nejvyšší teplota byla dne 1.: 15.6° . Dne 26. však nastal pokles teploty. V noci klesla pod nulu -1.1°C a v poledne stoupla jen na $+0.8^{\circ}\text{C}$ a tak zůstalo počasí až do konce měsíce. Mrazy byly dne 2. — 0.6°C , 26.—30. Dne 28. byla teplota celý den pod nulou a bylo téhož dne zároveň také minimum teploty celého měsíce, totiž -3.2°C .

Nebe bylo poměrně zataženo na 7/10. Vlhkost vzduchu 87%. Jasně dni 3 (5., 13., 21.), zamračených 13, s mlhou 11.

Srážek bylo málo: 31.1 mm za celý mě-

síc; větší množství dne 10.: 8.9 mm a 25.: 10.2 mm. Sněhu nebylo.

Málo deště, ale častý vítr. Dní s vichřicí bylo 22 (1.—9., 12., 13., 15., 17.—24., 26., 30). Vichřice způsobila velké škody v lesích dne 9. a 21. Převládal jihovýchodní směr větru. Vítr vál 3krát od SV, 8krát od V, 54krát od JV, 8krát od J, 7krát od JZ, 8krát od Z, 1krát od SZ, 1krát bezvětrí.

Povětrnost v prosinci.

Prosinec byl chladný. Průměrná teplota — 3.5° C. Mrazových dní bylo 29. Jen dne 1. a 12. neklesla teplota v noci pod nulu. Ledových dní (teplota celý den pod nulou) 24. Nejvyšší teplota byla dne 11. + 2.7° C, nejnižší dne 23. — 16.6° C.

Srážek bylo hodně: 94.9 mm a to většinou sněh. Dne 3. napadlo sněhu na 7 cm, 4. vzrostla pokrývka sněhová na 10 cm, ale dne 6. nastal silný vítr a roznášel sněh, takže byly závěje na 100 cm. Dne 11. roztavil teplý západní vítr sněhovou vrstvu. Od 15. do konce prosince byl svatohostýnský kopec pokryt sněhovou vrstvou a sice dne 15. na 5 cm, 17. na 43 cm, 25. na 38 cm, 31. na 30 cm.

Nebe bylo průměrně na $\frac{9}{10}$ zataženo mraky. Mlhových dní bylo 26 (1.—22. každý den, 28.—31.), dní s vichřicí 13.

Vítr vál 3krát S, 22krát SV, 9krát V, 5krát JV, 4krát J, 15krát JZ, 29krát Z, 6krát SZ.

Povětrnost roku 1926.

Měsíc	Průměrná teplota	Průměrná vlhkost v o/0	Prům. oblač. v desetín.	Výška srážek v mm	Počet dní srážkových	Počet dní			
						s mlhou	s vichřicí	s bouřkou	se sněhem
Leden	-3.9	91	7	37.5	18	13	17	—	16
Únor	+0.7	85	8	38.6	16	20	17	—	9
Březen	+0.6	80	6	32.3	14	15	17	—	12
Duben	8.2	68	5	48.6	11	9	10	3	3
Květen	9.8	79	6	94.5	19	14	14	7	3
Červen	12.1	87	7	287.6	19	17	13	2	—
Červenec	15.8	83	5	160.0	20	18	10	12	—
Srpen	13.7	79	5	91.4	12	10	15	7	—
Září	12.5	78	5	54.8	13	7	11	1	—
Ríjen	6.6	88	7	111.9	15	15	18	—	5
Listopad	7.4	87	7	31.1	10	11	22	—	—
Prosinec	-3.5	98	7	94.9	19	26	13	—	17
Rok	6.6	84	6	1083.2	186	175	177	32	65

Vítr vál S 41, SV 203, V 109, JV 239, J 81, JZ 106, Z 223, SZ 80, bezvětrí 13.

LITERATURA.

Odebíráte obrázkový časopis katolický? V poslední době stále více a více stoupá počet obrázkových časopisů, ale jen jediný jest veden v duchu katolickém. To jest „Šťastná rodina“, která vstupuje do V. ročníku. Nový ročník bude většího for-

mátu, obrázková příloha rozšířena a obsah zvětšen o různé praktické články a vhodné pokyny. Lékařské rady a právní dotazy zodpovídá redakce předplatitelům zdarma. Zdarma ukázkové číslo zašle administrace, Praha II., Spálená ul. čís. 15.

Lékařské rady, právní dotazy má zdarma každý předplatitel „Šťastné rodiny“. — Odebíráte již tento časopis? Vychází jednou za měsíc a stojí 15 Kč ročně. Kromě časových obrázků naleznete v něm zajímavé čtení zábavné a poučné, dále rubriky: Domácnost, Dobrá hospodyňka, Kuchyně, Šaty a prádlo i stříhy k tomu, rovněž tak i Módy, Domácí lékař, Divadlo a film, Hra a žert, Hovorna atd. atd. Prvé číslo již V. ročníku vyjde začátkem ledna 1927. Ukázkové číslo zdarma zašle administrace „Šťastné Rodiny“, Praha II., Spálená ulice čís. 15.

Přátelé slunné Adrie uvítají s radostí právě vyšlý „Cestovní kalendář 1927“, obsahující Jadranskou námořní čítanku, sazby jízdného, cenné informace, společ. rádce o chování se v cizině a na cestách atd. Jako premii obdrží 3 vylosované jízdenky do Dubrovníka, 2 z nich i pobyt tamže zdarma, 47 jiných cenné premie. Cena kalendáře brož. Kč 3.—, kart. Kč 5.—, váz. Kč 8.—, U všech knihkupců, jakož i v nakladatelství Jar. Fencla, Vinohrady, Fochova 52.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V prosinci 1926.

5. bylo lidí v kostele	60	a u sv. př.	31
8. " " "	90	" "	58
12. " " "	32	" "	23
19. " " "	36	" "	22
25. " " "	600	" "	106
26. " " "	160	" "	45
Ve všední dny úhr.	378	" "	248

Úhrnem 1356 " 533

Mši sv. slouženo 87.

Každou změnu adresy račte nám ihned hlásiti.

Čísla, která nedošla správně, buďtež reklamována. Reklamace se nefrankují. — Duchovní správa, jsouc v expedici a administraci odkázána na výpomocné síly, nemůže býti odpovědna za každé nedopatření s vydáváním Hlasů spojené. — Letos, kdy zájem o Sv. Hostýn roste, měl by se každý odběratel přičiniti, aby získal mezi známými a přáteli alespoň jednoho nového odběratele Hlasů svatohostýnských. — Přátel z okolí Sv. Hostýna prosíme snažně, by alespoň poněkud pomohli při dovážce stavebního materiálu na Sv. Hostýn. Jde zatím o dovážku kamene nalámaného pod rozhlednou.

Č. 3.50, dr Gust. Domabyl, profesor, Hradec Král., 10, děkanský úřad, Tábor 100, farář Fr. Pokorný, Popice 10., Dominikáni v Třeboni 20, katecheta Th. Krajíc, Tábor 5, nejap. světlí biskup dr Jan Sedlák, Praha 200, Jos. Šmejkal, Veselíčko u Tábora 10, děkan K. Pejša, Lužec n. Vlt. 2.63, Adolf Pergl, farář v. v., Veltrusy 5, Fr. Vocilka, farář, Česlice Č. 5, děkan Fr. Cečetka, Přelouč 5, Jos. Baránek, Val. Klobouky 5, farní úřad, Těšetice 20, farář Josef Kopecký, Chotyšany 10, administrátor K. Novák, Rabštejn 5, Ant. Vrtička, farář, St. Ohnišťany 5, Jan Pospíšil, řed. v. v., Mar. Hory 5, Jakub Pavelka, farář, Nové Hvězdlice 5, Ant. Sorm, účetní, Praha 5, M. Biedermann, katecheta, Příbram 5, nejménovaný kněz, Stítná n. Vlár. 20, Františkánský klášter v Bardiově 20, dr Josef Heger, profesor, Brno 10, Jos. Brada, kapl., Sedlice u Blatné 5, Václav Slavík, děkan, Stein na Šumavě 6, vrch. strážmistr Karel Fořt, Skočice Č. 5, farář Fr. Špalek, Malenice 10, učitel Aug. Křížek, Dobroměřice u Loun 5, JUDr Miloslav Skácel, Uh. Hradiště 50, farář Rich. Šarapatka, Pečice u Milna 2, kněz v. v. Jan Arnošt, Prčice 5, Konvent Nejsv. Trojice řadu sv. Augustina, Lnáře 10, J. Leška, Lomec 5, B. Štastný, Král. Vinohrady 20, Josef Rezáč, Praha II 10, Milosrdné sestry, Třeboň 5, M. Chotková, Kouřim 20, katecheta Karel Vošahlík, Plzeň 5, farář v. v. Fr. Urválek, Veltrusy 10, farář Fr. Šírek, Petrovice u Rakovníka 5, Fr. Šimek, Pankrác 3, farář K. Burk, Ořechov u Brna 5, farář Josef Soldát, Letiny, Č. 25, kooperátor Stan. Suchánek, Polešovice 10, farář Ferd. Kadláček, Zbytiny Č. 5, kapit. děkan dr Josef Pospíšil, Brno 20, farář Jaroslav Mařan, Hradiště u Žatce 7, katecheta Václav Pavelka, Domažlice 10, katecheta Jan Sklenář, Pacov 5, T. Pavlík, Praha-Libeň 5, farář Václav Brabec, Zvoleněves 5, farář Fab. Keppert, Lipov 10, Kolej redemptoristů, Brno 100, farář Vl. Čapka, Štěpánov 5, katecheta Jul. Nádvorník, Kralupy 10, katecheta Prokop Vávra, Praha VIII 5, kaplan Eduard Stolle, Kopisty u Mostu 10, JUDr Rajm. Neumayer, Kyjov 10, farář Josef Pernegr, Hroby Č. 10, kooperátor Jan Doupovec, Čejkovice 10, Jindř. Skopec, profesor náboženství, Praha II 10, katecheta Vojt. Janás, Lomnice n. Lužn. 25, dr Alois Kolísek, universitní profesor, Bratislava 10, L. Sobotková, Mnichovo Hradiště 20, kaplan Jan Pelikán, Bavorov 5, farář Josef Brož v Mnichu 5, Fr. Říha, Uhřetěves 2, L. Vyhnač, Č. Budějovice 4.50, Konvent Milosrdných bratří, Letovice 30, Anna Klemperová, Kouřim 1, Kanonie premonstrátů, Nová Říše 1000, Matylda Pavelková, Praha XII 5, Josef Šlager, posluchač vys. šk. báňské, Příbram 7.50, V. Navrátil, kaplan, Luleč 8, Vil. Drábek, stábní kurát, Nitra 20, Ant. Votava, pekařství, Nymburk 10, Fr. Macháč, děkan, Dol. Kralovice 2, Jaroslav Hejl, zahradník, Nová Říše 20, Fr. Ulrych, farář, Sv. Do-

brotivá 5, Ant. Špale, katecheta, Bechyně 5, Al. Urziwnatzky, kooperátor, Bílovec 5, K. Stella, Praha I 5.50, Al. Vorlíček, stavitel, Nymburk 2, Jos. Soldát, profesor, Vršovice 10, Rob. Přáda, vrch. kurát, Smíchov 5, Jos. Hartman, kaplan, Beroun Č. 5, děkanský úřad, Český Brod 40, P. Vojt. Al. Frimes, O. S. Aug., farář, Področov u Loun 100, farní úřad, Píčin 2, farář Fr. Lévy, Bystročice 10, učitelka Ter. Špačková, Frenštát pod Radh. 10, Růž. Holá, choť ředitele, Tachov 15, farář Karel Kočvara, Stražek 10, kaplan Josef Bouza, Želnavá 5, katecheta Bohuslav Polanka, Znojmo 10, Dívčí domov, Praha II 5, strážmistr v. v. Vil. Tylš, Říčany u Prahy 5, děkan Jan Klíma, Nepomuk 10, katecheta Jan Staněk, Blansko 8.80, farář Ludvík Groh, Vyšehrad 5, barvíř Jos. Kvítek, Prostějov 10, Jednota čs. Orla, Bílovice u Brna 47, katecheta F. Prantner, Beroun 3, Karel Svěda, Pardubice 5, Al. Hovorka, Královské Vinohrady 10, J. Rumlová, Čehovice 10, kanovník Jan Stavěl, Olomouc 50, Stan. Svoboda, sklad nábytku, Smíchov 5, Fr. Dušek, dílna strojn. mech., Březnice 10, učitelka Růž. Tittlová, Praha-Vršovice 5, Jan Boukal, Praha IV 5, děkan Ant. Láš, Lomnice nad Popelkou 10, farář Josef Jarolímek, Klobuky Č. 20, katecheta v. v. Štěp. Trojan, Nymburk 10, Jak. Spisar, Znojmo 5, nadlesní Váciav Soukup, Trh. Dušníky u Příbramě 10, kurát V. Fabiánek, Brno-Černovice 50.54, Rozálie Janotková, Žižkov 20, JUDr Lud. Soldát, Ml. Boleslav 5, katecheta Josef Vrána, Rožmitál 5, katech. Lud. Mihola, Znojmo 15, děkan Karel Pokorný, Slaný 3, A. Staňková, Praha I 5, ofic. stát. drah Arnošt Pitř, Hradec Král. 10, katecheta Václav Vítek, Král. Vinohrady 3, F. Štván, Smíchov 10, prelát dr Lad. Dvořák, Č. Krumlov 10, kněz ř. prem. Prokop Pittermann, Žatec 5, J. Kulač, Kolín 5, farář J. Martínek, Třešt 10, farní úřad, Nové Strašecí 3, profesor dr J. Rukavička, Kyjov 10, říd. učitel v. v. Fr. Volejník, Újezd-Kladruby 6, farní úřad ve Cvrčovicích 5, katecheta Rud. Křivý, Blansko 2, kooperátor Fr. Kvasnička, Tvarožná 10, profesor náboženství Josef Lorenz, Břeclav 10, farář Edv. Jedlička, Sulčkov 5, katecheta v. v. Josef Forman, Přerov 10, učitelka v. v. Bož. Karásková, Praha I 10, A. Myslivec, Č. Budějovice 5, Sestry Nep. Početí P. M., Levoč, Slovensko 5, katech. Boh. Kolísek, Podivín 20, okresní soudce Vilém Stoy, Nitra 10, katecheta Vinc. Konnicar, Brno 30, dr Josef Buryšek, vice-rector bisk. kněz. sem., Hradec Král. 5, koop. Jos. Haška, Mor. Třebová, 20, děkan Václ. Uhýrek, Slavkov u Brna 20, Jan Jindra, Praha 20, farář Prokop Holý, Třebešice Č. 10, katech. Jan Nováček, Libín Č. 10, Divišová Anna, vdova, Neuměčice Č. 20, Ant. Staffa, farář, Boršice 50, odb. učitel Jindřich Hrbáček, Přerov 5, katech. A. Knotek, Šumperk 5, Ed. Jílek, Zábřeh 10, farní úřad, Břeclava 20, farář dr Alb. Vítěz, Bohušovice Č. 5, dr Karel

Kateřinky 10, Gura Vilém, Budišovice 5, Palkovský Josef, farář, D. Velkruby 5, Nečesaný Rudolf, farář, Rychaltice 20, Záškolný Jan, domkař, Frýdek 30, Richtar Richtar Leo, Písek 3, Makisch Jan, Brun-
tál 20, Kučová Aloisie, Krnov 20, Návrat Ladislav, Kyseřovice u Opavy 5, Jestřibek Emil, vrch. hajný, Mostky 5, Stratil Al., hosp., Poruba 5, Lindovská Emilie, Krnov 5, Hýl Jan, katecheta v. v., Krnov 20, Petruška Eduard, Pořanka 5, Mosler Jan, Opava 5, Sommer Adolf, Kaménky u O-
der 2, Kadula Kazimír, Velká Polom 5, Štajerová Marie, Suché Lázce 10, nejme-
novaný z Třebíče 2,56, Jičínský Josef, Ko-
žichovice 5, Volný Blažej, Mokré Lázce 5, Pospíšil Julius, Budišov 2, Benýšek Jos.,
ředitel, Olomouc 10, Stanka Jan, Raduň,
p. Kylešovice 5,50, Kratochvílová Božena,
Olomouc 2, Hloušková Hermína, Olomouc
2, Sedláček Jan, Suché Lázce 10, Havle-
na Konst., Vladislav 2, Brettschneiderová
M., Vršovice u Opavy 5, Peroutka Frant.,
farář, Korolupy 5, Bilík Frant., pekař 10,
Čermák Karel, farář v Hratkovicích 10,
Maiwald Albert, rolník, Hrabství 5, aka-
demik-sodál, Brno 5, farní úřad, Pyšele
50, Rudolf Dominik, Štítina 5, Tomášek
Valentin, Vítkovice 5, Jan a Františka Gla-
bazňovi, Mokré Lázce u Opavy 1000 Kč
Plachý, šafář v Bacově 32, Hulla Emil
hostinský, Hluboček 20, Linus Mann, Fu-
nek 10, Vrbka Frant., farář, Kostelec u
Jihlavy 5, Mojmoš Rob., Vršovice u Opa-
vy 5, Glabazňa Eustach, farář v. v., Klím-
kovic 10, Navrátilová Anastazie, Olomouc
10, Duchaň Petr, farář, Citonice u Znojma
5, vdp. Jan Daněk, kanovník, Kroměříž,
1000, sl. Marie Kubečková, Kroměříž 100.
Jestřibek Ad., Hrabství 3, Langer Karel,
farář, Kostelní Myslová 5, Zapletalová Ju-
stina, Olomouc 5, Bouzek Jan, Valdík 10.
— Milodary došlé přímo pokladníkovi: Far-
ní úřad, Dolní Nezdice Č. 2, Jan Šrámek,
kaplan, Brloh Č. 5, dvor. rada Fr. Sed-
láček, Prostějov 100, farář V. Dostál, Ku-
rovice 20, farní úřad, Prosečín 5, obch.
Hynek Pospíšil, Nitkovic 5, MUDr Pospíšil,
Hulín 5, rodina Podešvova, Jaro-
hněvice 100, farní úřad, Křečov u Plzně
5, Štěp. Tesařík, Honěnice 34, katech. B.
Pokorný, Rakovník 10, Jos. Vlasák, Pra-
ha I 20, prof. Stan. Langr, Brno 6, Jan
Šebestík, farář v. v., Skaštice 20, rolník
Ad. Pravda, Němčice u Holešova 5, Ant.
Klapil, Bojanovice u Kroměříže 5, kaplan
Jan Barnett, Smržice 100, farní úřad na
dómě, Brno 10, Fr. Květák, Břeclav 10,
farní úřad, Mýto v Čechách 5, Vlad. Kle-
ment, odb. učitel, Brno 5, Frant. a Berta
Novákovi, Chropyň 30, farář Fr. Reindl,
Šemanovice Č. 5, zámecký kaplan Em.
Kapoun, Lukov 5, Jan Štětka, Praha XVI
2, M. Měsová, Roudnice n. L. 5, Jos.
Uličný, Selešovice 5, dr Karel Skoupý, re-
gent alumnátu, Brno 100, Alois Ostrčil,
Skaštice 10, V. Ruda, Horažďovice 5, J.
Holubníček, katecheta, Petřkovice 25, Ing.
Ant. Blažek, přednosta trati, Tábor 30,

Cyril Zapletal, Skaštice 10, adjunkt Ferd.
Metyš, Praha 5, Anežka Opršálová, Kyse-
řovice 10, hřebenář Jos. Štefek, Týn nad
Vltavou 2, Fr. Donát, vrch. of. st. drab
v. v., Kralupy n. Vlt. 5, Al. Halík, Klatovy
5, Ed. Mazánek, katech., Hořovice 3, Jos.
Julina, Mlatcová 5, K. Makovský, vrch.
pošt. Svojanov 5, rolník Fr. Vrtěl,
Kyseřovice 10, nejmenovaný kněz „Krá-
lovně kněží“, Třebětice 1000, Jos. Paclík,
na Pleši Č. (sanatorium) 10, Josefa Bou-
chalová, Těšňovice 20, výměnk. Karel Do-
hnal, Hulín 20, superior P. Otakar, Nový,
Klatovy 5, farář Jaroslav Pavelka, Křešín
Č. 5, advokát JUDr Vojt. Vičánek, Brati-
slava 20, katech. Fr. Prudík, Přelouč 5,
Ant. Šiška, Nětčice u Zlounek 10, kaplan
Rud. Kužela, Kupčina 5, ministrant Vlad.
Sosna, Písek Č. 1,50, prof. náboženství
dr Petr Bartošík, Jevíčko 50, T. Kokta,
obch. módním zbožím, Jindř. Hradec 3,
Mariánská družina chovank Bedřichova ú-
stavu, Frýdlant 100, katech. Ferd. Rosol,
Počátky Č. 5, Karel Kosobud, Roztoky u
Prahy 2, Jan Nekula, farář, Dešná u Jem-
nice 15, Petr Prášil, okr. zást. Národní
pojišťovny, Jindřichův Hradec 2, Bohuš Vy-
kydal, Brno 5, Vojt. Carda, býv. vikář,
Předslavice u Volyně Č. 5,50, Jan Kříž,
farář, Černošín 3, farní úřad, Ostrožská
Nová Ves 5, dominikánský konvent, Plzeň
10, Václ. Zbořil, továrník, Bystřice p. H.
1000, P. Ferd. Chýlek, redaktor, Přerov
50, farní úřad Rokytnice Č. 6, Jan Minář,
katecheta, Vítkovice 40, Josef Jančík, ka-
plan, Brno 10, Josef Kaláb, kaplan, Těš-
ňovice 20, Matěj Arnošt, Slavětín Č. 5,
dr Karel Vojáček, lékař, Pardubice 10,
Mat. Hozman, farář, Cudrovice Č. 3, far-
ní úřad (sbírka kostelní), Blížkovice 39,
kanovník dr Fr. Reyl, Hradec Král. 15,
farář Jan Navrátil, Čejkovice 5, hostinský
Rud. Kutňák, Lučkov 32, děkanský úřad,
Kolín Č. 6, Anna Rybičková, Brno 15,
profesor Jan Švestka, Brno 20, Jan No-
votný, vrch. pošt. ofic., Hradec Král. 3,
farní úřad, Zdounky 50, dr Hugo Dosko-
čil, rektor semináře, Hradec Král. 20, Ant.
Wernerů, učitelka v. v., Louny 10, farní
úřad, Dolní Krnsko 2,50, probošt Václav
Kotrch, Roudnice 15, farář Jan Král, Such-
dol u Kutné Hory 5, sládek Hanuš Damas,
Klatovy 10, profesor Stanislav Bambas, Pří-
bram 10, nejdp. biskup Šimon Bárta, Č.
Budějovice 25, Ch. Schäffer, Inohrady 10,
Aug. Wimmer, majitel realit, Domažlice 5,
kaplan dr Frant. Kolář (jménem dárců),
Zábřeh (sev. Morava) 50, farář Fr. Mo-
táček v Bradlém 5, Josef Motál, prefekt
arcib. semináře, Kroměříž 20, Fr. Šťastný,
pošt. vrch. oficiál, Kosmonosy 5, Frant.
Cepník, katecheta v. v., Planá u Mar.
Lázní 5, děkan Fr. Přidálek, Přerov 100,
konvent škol. sester de N. T., Kladno 10,
lékárník K. Maixner, Mladá Boleslav 5,
katech. Frant. Beránek, Benešov u Prahy
5, katecheta Jan Hudek, Praha-Dejvice 3,
Marie Malá, Smíchov 2, dr Jan Bartoš,
Kralupy n. Vlt. 10, Jan Krajíček, Beroun

pilova z Velatic 20, N. N. z Třebetic 100.

Na křížovou cestu: dp. V. Rutta, far. v. v. N. Ves 5 Kč.

Na kněžský dorost T. J.: Štván ze Smíchova 30 Kč.

Na africké misie: N. N. z Količina 30 Kč.

Na klášter T. J. (duchovní správa): M. Franková ze Slavkova u Brna 10 Kč, Arn. Schneeweisová z Laškova 30, Anna Limanovská z Bánova 25, M. Šoupalová z Kostelce na Hané 25, Fr. Král z Kobeřic 10, Hedv. Filipová z Vítkovic 5, dp. K. Jeřábek, katecheta v Líšni u Brna 10, J. N. ze Smržic 65, N. N. na poděkování Panně Marii 100, N. N. 10.

Na nové mešní roucho: Rod. V. Zbořila, továr v Bystřici pod Hostýnem 100 Kč.

Na poutní dům: 1000 Kč: Stanislav a Marie Poledňákovi z Popovic u Kroměříže. 310.50 Kč: Ctitelky Panny Marie svatohostýnské z Ondráčic, Sněhotic a Brodku sbírkou. 300 Kč: Kristina a Františka Hospodářské z Mor. Krumlova. 150 Kč: Ferd. a Karolina Labounkovi z Náměště na Hané. 100 Kč: Ludvík Procházka z Přerova, Marie Procházková Mar. sod. z Přerova, N. N. z Velehradu, Lidová jednota v Kyjově, Anežka Řihová z Tvar. Lhoty, Karol. Rujzlová, prof. v Brně, Marie Koutná z Hostkovic, Anna Merlíčková z Franc. Lhoty, Anna Keppertová učit. v v. z Olomouce, Aloisie Fejkalová, uč. v v. z Tišnova, dp. Alois Zlámal, far. v Myslejovicích, Josef Bartoník z Vrbky, August a Cecilie Slavotínkovi z Prostějova, Ignác Mildner z Hranic, N. N. z Majetína, Anna Mikulenkova z Brodku u Nezamyslic, manželé Roháčkovi z Prostějova, dp. Karel Jeřábek, katecheta v Líšni u Brna, Frant. Gottwaldová, uč. v v. Měrotín u Litovle, Jan a Amalie Bendovi z Čechůvek, Karolina Bitnerová z Příbora, Josef Stratil z Nových Dvorů, Hermina Dacková z Místku. 60 Kč: Barb. Kalinová ze Židenic u Brna sbírkou. 50 Kč: Al. Šiklová z Letonic, N. N. z Břestu, Ant. Chabiča z Předměstí u Uher. Ostrohu, dp. Jos. Polášek, děk. v Tovačově, Šebest. Kaňa ze Záhlnic, Marie Rýdlová z Přívozu na poděkování za šťastnou operaci, dp. Frant. Srovnalík, kaplan v Přívoze, Jos. Hoďák ze Žiliny u Nov. Jičína, Marie Sočková ze Stříteže nad Lud., Hanáková Barbora z Rožnova, Věra Čermáková, říd. učitelka v Brně; M. Damborský z Vel. Bílovic 48, Konst. Dostál z Grymova, Anna Havrdová, Čáslavka Č. 32, Jan Nábělek z Příluka u Zlína 30, A. Sketová, učitelka v Přerově 30, Jan Sytař z Místku 28, Anežka Večerková, učitelka v Opavě 25, Alois Kolísek z Protivanova 25; po 20 Kč: N. N. ze Žalkovic, Frant. Zimáková, Diosek, Ter. Volná, Sviadnov, dp. katecheta Fr. Běloch, Hodonín, Fr. Přikrylová, Dubany, Frant. Strouhal, Třebětice, Jiří Koliba, Dolní Bojanovice, N. N. ze Střítné n. Vl., Božena Malá, učit. v Mor. Ostravě, M. Kratinová, Brno, Roz. Kašpárková, Napajedla, H. Metlická, učitelka v Hustopeči n. B., Frant. Tater,

učitel v Turnově Č., Alois Hercík z Merklína Č., Berta Hradilová, Radslavice, Ant. Horký z Rudy, M. Turovská z Lobodic, Jos. Jemelka z Kozlovic u Přerova, Al. Polášek v Žilině u Nov. Jičína, farní úřad v Ženklavě; po 15 Kč: Fr. Stratil, Kurovice, Mar. Kopečková, Praha II, Marie Linhartová, Příbor; po 10 Kč: Otilie Citová ze Zvole, Kateř. Brázdilová, Arn. Otáhalová, Tovačov, Frant. a Rozálie Dusých z Kobeřic, dp. V. Rutta, farář v. v. v. Nové Vsi u Mor. Ostravy, Rud. Kohout z Hamru, Fr. Fabelová, choť vlád. rady v Brně, A. Tošková, Mor. Ostrava, Jos. Stolfová, Ivanovice na Hané, Vikt. Doudilová, Hostkovic, M. Plánková, Vel. Karlovice, M. Caletková, Sušice u Přerova, A. Lipovská, Černovír, L. Šafařík, Strážnice, Jos. Kohoutek, Opatovice, odběratelka Hlasů z Václavovic, Jakub Kostuch z Drahotuš, M. Hlaváčková z Dol. Životic, A. Lukšíková z Komárovic Č., Em. Krasická, učitelka ve Stříteži n. Lud., M. Plšková, Biškovice, M. Šindelková, Podhradní Lhota, dr. Fr. Jelének, fin. taj. z Uher. Brodu, A. Zárubová, Praha, C. Pospíšil ze Skalky, Ant. Trňák, Beregsás, Slov., A. Krejčířová, Břest, Hedvika Filipová, Vítkovice, rod. Trpíková, Němčice, A. Spáčilová, Biskupice, Jos. Kvapil, klempíř v Bystřici p. H., M. Mořická, učitelka na Vsetíně, Jos. Orság v Nov. Hrozenkově, Fr. Šumovská, ošetřovatelka v Opavě, A. Smékalová z Měníka; po 6 Kč: Jan Pavelčík, Vlčnov, Marie Talpová, Příbor; po 5 Kč: Jos. Gazda z Kovalovic, Jindř. Palička, Radvanice, Žofie Vajsová z Drnovic, Al. Pietroš z Hodoňovic, A. Limanovská z Bánova, Vinc. Koudelka z Bukové, Jos. Hnilička z Bánova, Jos. Břínek z Brna, Jos. Kopřiva z Podolí, A. Polehňová z Kvačic, K. Šlichta z Nemochovic, M. Košelová z Vel. Karlovic, Fr. Štěpán z Bezuchova, Žofie Krátká z Prostějova, Jan Polášek z Oplocan, Fr. Mrázková z Užhorodu, Slov., A. Tichá z Bratislavy, K. Korhoňová z Kožušán, Em. Spála z Přestavlk, Fr. Kuchař z Vojnice, Al. Krestová z Příbora, O. Poledna z Třesovic, D. Divinová z Petřvaldu, V. Hrubý z Hrušova n. Ondř., Ver. Jurčíková z Hovězí, Jan Filla z Archlebova, Fr. Toman z Hodslavic, Vinc. Koudelka z Bukové; Jos. Hylas ze Sudějova 1 Kč. — Prostřednictvím centrální účtárny arcibiskupské v Kroměříži zaslali: Klimešová Anežka, Olomouc 10, Brychta Fr., Olomouc 5, T. H. a L. M., Rajhrad 20, Štěpán Josef, vrch. fin. rada, Opava 5, Rádl Rudolf, farář v. v., Opava 10, klášter sester Dominikánek, Klimkovic 10, M. Kožaná, Kyseřovice 5, Král Josef, Nepřachovice 5, Krybus Josef, cestař, Kateřinky u Opavy 10, Heinzová Marie, Olomouc 5, Gebauerová Marie, Bukovice 5, Galus Ludvík, Krásné Pole u Velké Polomy 10, Fürst Jan, farář, Mar. Hory 10, Obadálek Ferdimand, Opava 25, Nedbálek Jan, Velké Štáhli 100, Pavelčáková Julie,

Hubík, ředitel arcib. semináře, Kroměříž 100, senátor dr. Ad. Procházka, Olomouc 20, vrch. soud. oficiál Fr. Pešek, Děčín 5, katecheta B. Ševčík, Jedovnice 10, farář Fr. Korec, Olbramovice 5, kaplan Josef Dedek, Liboc 5, počníkatel staveb Stan. Kysela, Týř. Č. 10, farní úřad Kozly Č. 3, farní úřad, Molenburk 10, rolník Karel Kubička, Svaryšov Č. 20, farář Aug. Ulrich, Lstiboř Č. 10, děkan Václav Kroupa, Štěpánovice 10, farní úřad, Strážov na Šumavě 5, pošt. úředník Šim. Matějka, Č. Budějovice 2, Karel Koňata, respicient fin. pohraniční stráž, Osturňa 10, JUDr. Fr. Mráz, Benešov u Prahy 20, Fr. Konvalina, obch. kolon., Pardubice 10, katecheta Fr. Kunčar, Hlučín 30, farář Fr. Jelínek, H. Cerekev Č. 5, Ant. Maxa, Č. Budějovice 10, ind. učitelka Frant. Večerková, Opava 25, restauratér R. Drtina, Kroměříž 34, děkanský úřad, Písek 10, katech. V. Makovec, Č. Velenice 2, soudce dr. J. Daněk, Slaně Č. 10, Mil. sestry III. řádu sv. Frant. v Brně 50, Strouhal, Blovice Č. 20, farář Ig. Dragoun, Prostějov 30, Karel Kojecký, Záhlinice 20, J. Vlková, choť říd. učitele, Mukařov Č. 5, J. Smath, Uhlíř. Janovice 1, Marie Velebová, Třebětice 10.

Listárna redakce.

Peníze zaslané dp. Bergrem, Tábor, Minn., Amerika: Fr. Richter, Milwaukee na poutní dům 2,50 dol. N. N. Walparaiso, Nebr. 1 dol. M. Koclík, Everest, Kaus. 1 dol. Josef Židek, Chicago Ill. 2 dol. Cer. Kroupa, Scattle, Wasch. 50 dol. Mar. Raaz, El Campo, Tex. na Hlasy 1 dol., na elektrické osvětlení 1 dol. Pavla Halušková, St. Antonio, Texas na Hlasy 1 dolar, na poutní dům 15 dol. L. Pavlačský, Chicago Ill. na Hlasy 1 dol. Pavel Gebauer, Chicago Ill. 1 dol., Ter. Turček, Chicago Ill. 1 dol., na poutní dům Anežka Běhalová, Cameron, Tex. 1 dol., R. Rutar, Arkadia, Nebr. 1 dol. Marie Zichová, Taylor, Tex. na Hlasy 1 dol., na mše sv. 2 dol. Anna Trlicová, Omaha, Nebr. na poutní dům 3 dol., na mše sv. 2 dol. Fr. Šmíd, Blandburg, Pa na Hlasy 1 dolar, na poutní dům 1,20 dol. Kat. Godiska na poutní dům 1 dol. Rev. Al. Nesvadba, West Tex. 1 dol. A. Dontenwille,

Cleveland. Ohio 1 dol. Jan Pašek, Ill. 2 dol., Lena Dunkel, Ovid., Mich. 1 dol. Bartl Janíček, Ohio 1 dol. Jan Vondráček na Hlasy 2 dol. John J. Gutek, Pittsburgh na Hlasy 1 dol., na poutní dům 1 dol., Jan Vohuba, Havre, Mont. 1 dol., Frant. Bartoš, Lovry, Minn. 2 dol. Rud. Barkl, Tyndal, S. Dakota 1 dol. Krist. Rejček, West. Tex. na Hlasy 2 dol., na poutní dům 1 dol. Mar. Skřípka, Cudahy 1 dol. Barb. Navrátel, Hurlock 1 dol., na mši sv. 1 dol. M. Kolaja, Jovin, Pa 1 dol. Anna H. Augusta, Ga na Hlasy pro sebe a svou sestru na Moravě 3 dol., na duchovní správu 1 dol., na hlavní oltář 1 dol. N. N. z Minn. 1 dol. na poutní dům. Jan Krátký, Wilson, Kausas na Hlasy 1 dol., na mše sv. 4 dol. N. N. St. Louis, Mo na poutní dům 5 dol. Jan Krátký, Wilson Kaus 5 dol. N. N. Tábor, Minn. 1.40. Jednotlivci zaslali: Frant. Adamec Albány N. J. na poutní dům 1 dol.; pro Sv. Hostýn: N. N. Valpuraiso za vyslyšení prosby 2 dol., čtenářka Hlasů, Jonkers, N. J. na poděkování Panně Marii 5 dol., Jul. Gasparová, St. Louis 1 dol.; z Cudaky Wis. na Hlasy po 1 dol.: rod. Garguláková, Jan Mačka, Fr. Mačka, Cyril Mačka, Anna Strnadová, Kateř. Strnadová; na poutní dům po 1 dol.: rodina Garguláková, Jan Mačka, Anna Strnadová, Kateřina Strnadová; po 0,50 dol.: rodi Sukupova, rod. Plačková, P. Lukačova; na mše sv.: rod. Plačková 1 dol., rodina Garguláková 1 dol., Anna Strnadová 3 dol., Kateřina Strnadová 3 dol., Kašpar Tesař, New York City 5 dol. na Hlasy, Fr. Kočenda, Chicago Ill. 5 dol., Martin Žádník, Barmwell 2 dol. — Všem šlechtným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh a Panna Maria“!

Jaroslav Novotný, rolník v Smržicích: děkujeme za zaslanych 35 Kč na mši sv. za průvod smržický. — N. N. z Příbora: Dopis došel, ale prázdný.

Neopomeňte pro měsíc březen si objednat v redakci Hlasů svatohostýnských „Kytici ku počtě sv. Josefa“. Upravil Jan Kř. Dvořák T. J. Cena Kč 1,50.

Kdo by si přál celý ročník Hlasů svatohostýnských brožovaný od r. 1921, může si jej objednat v administraci Hlasů svatohostýnských.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Ignác Dolák, z Hradčan.

Vl. Čeněk Surma, říd. učitel v. v. ze Slavkova u Brna.

Marie Nábělková, vdova po šk. radovi v Kroměříži.

Jana Jeřábková, z Černína u Jevišovic.

Jan Školař, výměnkař z Ném. Prus.

O. v p.

Číslo 3.
Březen 1927.

Ročník
XXXX XXIII.

HLAS

**SVATO:
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

———— Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol. ————

———— Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice. ————

OBSAH: Vladimír Sfastný: Léčivý pramen (báseň), str. 33. — Fr. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 33. — M. Alfonsa: Zhojené smutky, str. 36. — P. William Doyle T. J.: Řeholníkem?, str. 38. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 41.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Křížová cesta v zimě (fotografováno s věže kostelní), str. 39. — Křížová cesta v létě (fotografováno s věže kostelní), str. 45.

Přátelům Sv. Hostýna!

V úterý dne 15. února 1927 konána v Bystřici pod Hostýnem u p. továrníka Zbořila, hospodáře Matice svatohostýnské, soukromá porada týkající se některých bližších příprav na novostavbu. Přítomni byli pan preláť Valoušek, pan továrník Zbořil, pan ředitel arcibiskupské konceláře v Kroměříži Sprindrich, pan lesmistr bystřického velkostatku Čermák a P. superior. Šlo především o výhodnou koupi scházejícího ještě stavebního dříví z blízkých lesů pana barona Laudona. Pan lesmistr má podati v nejbližších dnech nabídku a pak, bude-li tato přijata, dříví na stavební místo dodati.

Jednáno též, jak vypsati soutěž na stavbu poutního domu a zajistiti tak příznivý průběh stavby

Z četných dopisů, které nás docházejí, uveřejňujeme tuto dva:

„Veledůstojný pane! Dne 7. února konána výroční valná hromada jednoty čs. Orla u nás v Roštění (u Holešova), na níž s nadšením přijat můj návrh věnovati jmenovanou jednotou 100 Kč poutnímu domu na Sv. Hostýně. Zasiíláme tedy poštovní poukázkou 100 Kč a mimo to 20 Kč na mši sv. za svornost členů Jednoty. Kéž

vyprosí Matička Boží všem potřebných milostí a splní ustavičnou prosbu naši na spolkovém praporu znějící: Panno Maria, zůstaň Matkou lidu světu! Antonín Vaculík.“

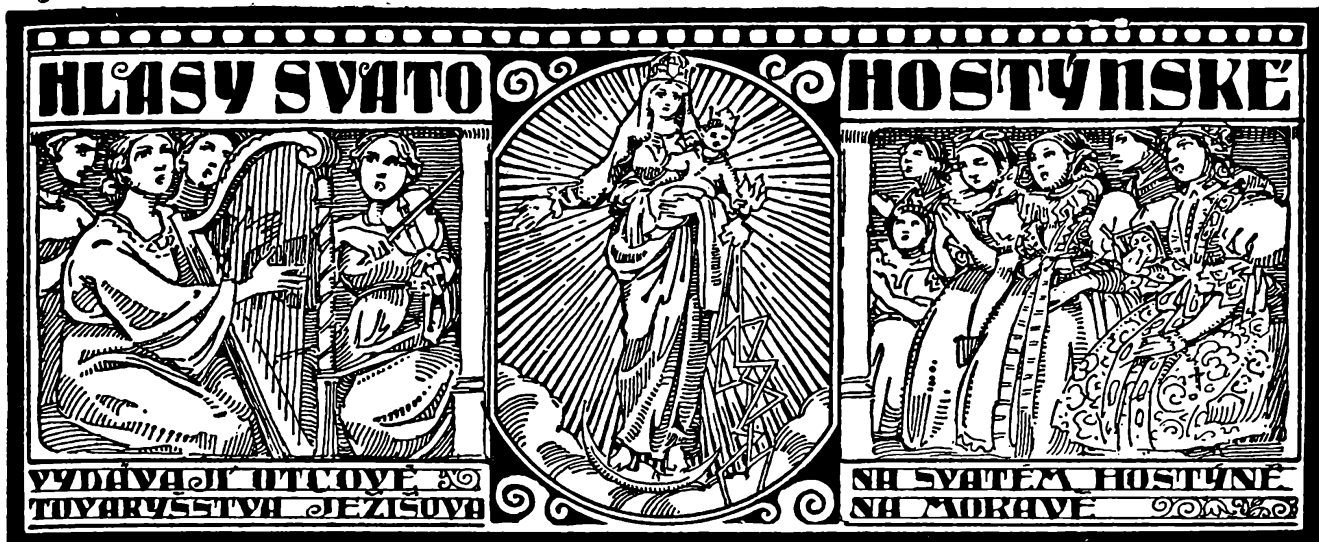
Druhý dopis, psaný posvěcenou rukou kněžskou, zní: „Veledůstojný P. superiore! Budou tomu brzy tři roky, kdy v jisté důležité a vážné záležitosti jsem se obrátil s prosbou o přímluvu k Matičce svatohostýnské, která divy tvoří a která i mou maličkost vyslyšela a mi mocnou přímluvou milostivě pomohla. A tu na poděkování a z vděčnosti prosím, aby moje maličkost byla přijata za zakládajícího člena Matice svatohostýnské, nač jsem zaslal šekem 150 Kč a zároveň 1000 Kč na poutní dům svatohostýnský, kterého je velmi ba nutně třeba! Rád obětuji tento peníz s vroucím přáním, by z dětinné lásky k Matičce svatohostýnské učinili tak i ostatní, kterým to možno, zvláště kněží. Při tom prosím o laskavé zaslání celého minulého ročníku (1926) Hlasů svatohostýnských a o laskavé zasílání ročníku letošního. S bratrským pozdravem Jan Rozsypal, farář v Hlinsku u Lipníka nad Bečvou.“

Na Sv. Hostýně dne 1. března 1927.

Duchovní správa.

Pavliček Václav, Tasov 10, Hájková Josefa, Doubravník 10, Kolouchová M., Uhlířov 10. — Milodary došlé přímo pokladníkovi Matice svatohostýnské: profesor dr Jan Jindra, Kutná Hora 100, kaplan Jaroslav Pospíšil, Budišov u Třebíče 5, Karolína Pospíšilová, Zelč 40, Metoděj Fila, kooperátor, Bítov 2, profesor dr Blažej Koukl, Břeclav 3, Fr. Eltschner, pošt. vrch.

oficiál, Pardubice 34, Spolok sv. Pavla v Spišskej Kapituli, Spiš. Podhradie 10, Tomáš Coufal, farář v. v., Chrudim 4.60, Konečný Jindřich, farář, Roštín u Zdounek 20, Josef Hudec, administrátor, Vysoký Újezd 5, Bedř. Kopp, resp. p. p. stráže, Bílá Tisa (Podkarpatská Rus) 25.50, Inoc. Haňka, farář, Heřmanov 5, Mat. Krejčí, farář, Třeboradice 5, P. Štěp. Peška, O.

Číslo 3.

Březen 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Obával jsi se přiblížiti k Otci...
Ježíše ti dal Prostředníkem. Čehož by od takového Otce neobdržel takový Syn? I bude zajisté vyslyšen pro svou vážnost; neboť Otec miluje Syna. Či snad i k němu se bojíš přistoupiti? Jest tvým bratrem... ve všem zkušným, mimo hřích, aby byl milosrdný. Toho bratra dala ti Maria. Snad však se lekáš i na Něm božské Velebnosti, poněvadž,

ač se stal člověkem, přec zůstal Bohem? I u něho chceš míti zástupce? K M a r i i se utec... Pouhým člověkem jest Maria. Nic nepochybuje pravím: Bude i ona vyslyšena pro svoji vážnost. Ovšem, Syn vyslyší Matku, a Otec vyslyší Syna. Synáčkové, toť žebřík hříšníků, toť největší má důvěra, toť všecken základ mé naděje.
Sv. Bernard.

Vladimír Štastný:

Léčivý pramen.

(Ze sbírky Hory a doly.)

Z tvrdé skály na Hostýně
řine pramen trojí,
jeho čistá, zdravá voda
každý neduh hojí.

Moravský můj lide dobrý,
připutuj sem záhy,
z trojího se napij zřídla
léčivé té vláhy.

Z prvního pij a dá Pán Bůh,
že ti bělmo spadne,
poznáš, jak nám zdraví, síla
cizotou jen vadne.

Po druhé se napij z řídla,
zahod' bídné chůdy,
na vlastní se postav nohy,
vlastní drž se pudy.

A napij se do třetice,
ať zdrav všecek vstaneš,
a k své krásné, slavné vlasti
svatou láskou vzplaneš.

Frant. Krus T. J.: **Církev bojující a vítězí.**

Další nepřemožitelné zbraně Církve bojující.

3. Další zbraň zabezpečující svaté Církvi nepřemožitelnost je: pravda. Kde je ve světě nějaké zřízení, jež by

bylo lze nazvati, jako sv. Pavel nazval Církev, „sloupem a základem pravdy“ (1. Tim. 3, 15)? Ovšem: Cír-

kev, Bohem založená a Bohem řízená, nemůže býti, než zárukou pravdy. Tuto výsadu nám katolíkům už ne jeden nevěřící člověk záviděl. Mnozí naši odpůrci ohánějí se sice slovem, proti nám namířeným: „Pravda vítězí“ — jakoby totiž oni proti nám se zastávali pravdy; skutečně však vítězí pravda je naše víra katolická. To uznávají někdy i nekatolíci. Na důkaz uvedu dnes několik slov protestantského pastora Löwentrauta z knížečky: „Jednu, svatou, všeobecnou Církev!“ Vyslovuje tam vřelou touhu — k jejímuž uskutečnění směřuje i naše unionistické hnutí — aby křesťané byli opět jen jedna Církev, jak ji založil Syn Boží. Takový projev je tím pozoruhodnější, poněvadž protestantští pastoři v Německu byli donedávna většinou nesmířitelní odpůrci katolíků. Pastor Löwentraut projev il své sympatie ke katolické Církvi nejen slovem a tiskem, nýbrž dokázal je později i přestoupením k naší víře. Podívejme se do oné jeho knížky; je tam mnoho poučného i pro nás katolíky.

Příčinou, proč knížku napsal, mu bylo „vážné a smutné postavení evangelické církve, zaviněné vnitřní rozervaností a rozpadem, jakož i zevnější ubohostí a opuštěností“. — Tak mluví člen vyznání protestantského, kteréž se přece v Německu těšilo takové protekci státní, že katolíci stále byli nuceni stěžovati si na nespravedlnost z toho pro ně plynoucí! Ostatně cosi podobného se děje i u nás. Protestantů se nikdo nešetřně nedotkne, ale dostává se jim všude protekce, kdežto z nás by chtěli udělati vyvrhel lidstva — a přece protestanté se u nás tříští právě tak, jako jinde; je jich u nás jen 900.000, ale rozpadají se na devět různých církví!

Nemůže to jinak dopadnouti se zřízenými lidského původu. Pastor Löwentraut upřímně vyznal, že spása odjinud nepřijde, než ze spojení s jednotnou mohutnou Církví katolickou a proto napsal svůj spis. Za základ mu dal výroky Ježíše Krista, v nichž

zdůrazňuje nerozlučitelnou jednotu Svě Církvě. Není tedy možno, že by všechny křesťanské „konfese“ mohly býti zřízenými Spasitelovými. Vždyť poctivého člověka bolí pohled na takovou roztržštěnost; je těch církvíček na sta, snad na tisíce, jedna popírá a potírá druhou. Jedině pravou jeví se hned na první pohled Církev katolická, a čím důkladněji zkoumáš její vlastnosti a její dějiny, tím dokonaleji se o tom přesvědčíš, že ona jediná je skutečně „sloupem a základem pravdy“. To dokazuje protestant Löwentraut asi v takovém postupu myšlenek:

a) Historická pravda je, že evangelíci se odloučili od katolické Církvě, a nikoliv naopak. I nezbývá, než uznati katolickou Církev za společnou matku. Nynější protestanté bohužel jsou po většině velmi málo nakloněni k návratu do lůna matky, ale ve všech dobách nejlepší z nich se zabývali touto myšlenkou, jako na př. slavný učenec Leibnitz. Dnešní zmatky ve věcech náboženských přímo nutí k sjednocení s mateřskou Církví. Vždyť to je na bíle dni — praví Löwentraut — kam se máme obrátiti o pomoc proti rozpadu; neboť:

b) Kdo ještě věří v jednu všeobecnou Církev, nalézá ji jediné v katolické Církvi. Přes všechny bouře si zachovala svou jednotu, kdežto všechny větve od ní se odštěpivší propadly rozkolu, a co takové tříštění znamená pro národní život, o tom se na př. Německo přesvědčilo v hrůzyplné třicetileté válce. Katolická Církev jediné a právem nazývá se oním „jedním ovčincem“, o němž Kristus mluví (Jan 10, 16), a

c) Církev katolická jediná též vždy měla jednoho Pastýře: v nebi Ježíše Krista, na zemi jeho zástupce, papeže v Římě. Popíráti, že Kristus sám dal své Církvi viditelnou hlavu, to by bylo popíráti Písmo svaté, a to ani protestant, pokud ještě věří, nemůže. Dějiny Církvě pak nám vykládají o velkém počtu papežů velikánů, jimž se podařilo víru a Církev

zachrániti v nejbouřlivějších dobách. Ovšem, ovšem, mnoho též bylo láteřeno na papežství, že na př. bažili po nadvládě i nad králi a nad celým světem. Skutečná historie odpovídá: ve věcech víry tomu tak je a musí tak býti, poněvadž Kristus svou Církev založil pro celý svět a za svého zástupce ustanovil Petra a jeho nástupce. Petr tedy musí vládnouti celému světu ve věcech církevních, náboženských; o trůny králů a císařů mu nejde, naopak, Církev dovedla i světským mocnářům jejich skutečná práva nejlépe zabezpečiti a zároveň jejich poddané proti přehmatům panovníků brániti. — To je historická pravda, již začínají konečně i nekatoličtí učenci uznávati.

d) Zbývá ještě to nejdůležitější: jednota ve víře. A tu píše pastor Löwentraut tak krásně ve prospěch katolické víry, že to znamená neobyčejně pěkný triumf pravdy. Praví: „Římský katechismus vyniká tak krásnými vlastnostmi, že dovede nás, evangelíky, získati pro sjednocení se starou Církví. On je zárukou jednoty ve víře, zárukou neporušenosti víry a zárukou vznešenosti víry... Nám, protestantům, poskytuje mnoho nového a zajímavého. Především opravuje naše nesprávné a nespravedlivé úsudky a předsudky o katolické Církvi. Naší povinností je, poučovati se z římského katechismu, co je skutečně obsahem katolické víry, a poučíme-li se o tom, pak začneme s radostí pracovati pro spojení s katolickou Církví.“

Potom rozebírá Löwentraut nejdůležitější články víry, pro něž kdysi Luther a ostatní zakladatelé protestantismu odpadli od Církve, a ukazuje, že se dějiny náboženského života vyvinuly veskrz ve prospěch katolické víry. Na př. o Písmě sv. tvrdil Luther, že katolíci si ho dost nevážili, a dnes jediné katolická Církev hájí Písmo sv. úspěšně proti všem útokům na jeho božský původ. Proto, praví Löwentraut, protestanté ještě věřící měli by se spojití s Římem už z vděčnosti, že nám papežové za-

chránili drahocenný poklad slova Božího; naopak naše protestantská theologie nám Písmo sv. tak rozdrásla, že nám nezbylo ze Starého zákona skorem nic, z Nového zákona jen maličko! — Velice kdysi útočil protestantismus na katolickou víru pro její nauku o ospravedlňování duše a o dobrých skutcích; dnes však rozvášní evangelíci souhlasí s katolickou naukou. — Podobné změny v náboženských názorech se dály u klidných lidí, co se týče katolické nauky o uctívání Svatých, o sedmeru Svátostí a zvláště o nejsvětější Oběti Nového zákona; taktéž katolickou nauku o odpustcích a očistci dnešní evangelík, pokud chce býti spravedlivým, nemůže odmítati, jak to kdysi protestanté činili v dobách zuřivého odporu proti všemu katolickému.

e) Na základě jedné víry se vyvíjí jedna liturgie, soustřeďující se kolem svátostného Spasitele. „Ano, to my, protestanté, musíme uznati, katolická mše sv., střed liturgie, dodává katolické bohoslužbě neodolatelné přitažlivosti, již naše jalová protestantská bohoslužba ztratila, poněvadž jsme ztratili porozumění pro svátostnou Oběť. Evangelíci ztratili, zrušivše mši sv., svůj nejvzácnější poklad. Proto vraťme se k původní svaté lásce, jak si ji zachovala podnes katolická Církev! A dále: liturgie, čili společná bohoslužba, se také nazývá „kultus“, a od tohoto slova odvozujeme důležité slovo „kultura“. Ano, pravý kultus je pramenem pravé kultury. Křesťan, obnovující ve mši sv. oběť Kristovu a spojující se s ní, a v důsledku zasvěcující svému Bohu svou osobnost, své myšlení, cítění a chtění, své počínání, svůj život a své umírání: toť záruka a zároveň výkvět nejušlechtlejší kultury. K tomu směřují katolické modlitby, ranní i večerní, k tomu směřovati katolík se učí pod návodem Církve veškerými svými počiny; k tomu cíli řídí tato Církev i umění a vědu, výchovu a vzdělání, život v kostele, škole i rodině, cokoliv je na zemi živého i neživého. Tak vytvořila a pěstuje katolická

Církev pravou novou křesťanskou kulturou... A proto: jen katolická Církev může být cílem všech našich tužeb a snah po sjednocení. Náboženské rozpoltění je příčinou všeho, jak vnitřního tak politického rozkladu, zhoubného rozkladu jak v jednotlivých duších tak v národech. Jak unikneme tomu rozkladu? — Jedna svatá katolická Církev! toť naše spasitelné heslo!“ — — —

U nás, v republice, tolik lidí stále nám nabízí a velebí protestantismus; nedovedou-li katolíka svěsti k úplnému bezvěrectví, tedy aspoň protestanta by z něho chtěli udělati. A k tomu stále se ohánějí heslem: Pravda vítězí. Naše odpověď je: Ano, pravda vítězí a musí zvítězit, a proto, aby její vítězství bylo dokonalé, přidáme ono druhé heslo: Jedna svatá katolická Církev, sloup a základ pravdy! Vždyť po tom touží i nekatolíci, upřímně smýšlející.

Jaký by to byl katolík, který by sám nějak o tom pochyboval? Jen hrubá nevědomost ve věcech náboženských by toho mohla být příčinou. Takovému pochybovači bych radil, aby začal znovu čísti a studovati katechismus; snad by se mu rozbřeslo, jako kdysi mladičké protestantské dívce, nám už známé pozdější konvertitce, Heleně Mostové, když dostala po prvé katolický katechismus do rukou. Několik jejích slov o tom už jsem sdělil (na str. 18.), dnes si to doplníme. Píše tedy:

„Bylo to asi šest týdnů po mé protestantské confirmaci, když jsem po prvé otevřela katolický katechismus. A nyní, o Pane, co mám říci? Péro

se zdráhá, nedovedeť vylíčiti světla nebeského slunce, jež mi zasvitlo. Ano, jako slunce nad zemí, tak vzcházel světlo pravdy mému duchu vždy jasněji, s tichou, vítězí velebou. Sedávala jsem pak večer po skončené denní práci na pelesti svého lože a četla jsem s planoucími tvářemi a žasnoucím srdcem. Před mýma očima vyrůstala ve vznešenosti nikdy netušené mohutná duchovní stavba, kterou Ježíš Kristus na skále založil. V ní se pojil kámen na kameni, dogma k dogmatu a tvořily celek nevýslovně ladný. I chápala jsem pojednou tajuplné nauky, jež mi v protestantismu byly prázdným zvukem. Taje ony otevírá světlo Boží. Dříve mi bylo, jako by protestantské nauky byly jen úryvky spisu, s nimiž jsem si nevěděla rady. Nyní však, když jsem měla katolický katechismus, zdálo se mi, jako by Božský prst pořádal ty zlomky před mýma očima, doplňoval jejich mezery a upravoval starý text. A já četla s rozkoší radostné poselství o milosrdné lásce Boha trojjediného, evangelium o Kristu a Jeho svaté Církvi. Ted' se mi dostalo odpovědi na onu Šavlovu otázku: Pane, kdo jsi? — Pán Církve, její zakladatel a hlava. On, jenž s ní jest až do skonání světa, bludů ji chrání a bouřemi bezpečně vede.“

Jak pěkně to vystihla mladá protestantka: poněvadž Církev katolická je Církev Kristova, proto nemůže zablouditi na cesty bludu; je skutečně sloupem a základem pravdy a proto je nepřemožitelná, neboť pravda zůstane na věky pravdou. Jak mocnými zbraněmi Kristus vyzbrojil svou Církev!

(Pokračování.)

M. Alfonsa:

Zhojené smutky.

Už rozkvetly jiriny, i astry. Byly jich plné venkovské zahrádky i sady, květinářské, také trhy ve městech. Měly pestré barvy, ale na všech jirínách jakoby spočíval nádech smutku a umírání. Jakmile se jejich hlavinky rozvily, už jakoby celé přírodě a mnohým lid-

ským snům podzim umíráčkem zvonil.

Před vesnickým důmekem byla také zahrádka, v ní plno jirin i aster, ale jenom po jedné straně, kde byla dvě okénka světničky, v níž bydlela nemocná vdova po učiteli, záhy zesnulém. Odkázána byla jenom na péči své

jediné dcery Lidušky, která, ač dvacet roků měla teprve, netoužila po zábavách a radostech. Její starost a péče směřovala jenom k mamičce a jejímu zdraví, snažila se co nejdéle si ji zde na světě udržeti.

Ale podzim se svými dešti a chladem zhoršil její dvouletou těžkou chorobu a musila ulehnouti. Když nemohla do zahrádky, trhala Liduška aspoň do váziček jiřinky všech barev a stavěla proti lůžku na stůl i na okno.

„Růže a jiřinky měl tvůj tatíček nejraději! Vždy říkal, kdyby měl dceru — skoro deset let jsme na tebe čekali, u Matičky hostýnské si tě vyprošovali — že jí dáme jméno Jiřinka nebo Růženka. Když jsi se narodila však na sv. Ludmilu, pokřtili jsme tě Liduška Maria.

Jméno Maria z vděčnosti k Matce hostýnské, že nám tebe vyprosila. A kdyby se stalo, Bůh dopustil a mne zde nebylo — smrt mi bude jenom dobrodiním, vykoupením z bolestí — nezapomeň na naši Matičku na Hostýnku, Ona se tě nejenom ujme, ale poskytne ochrany a útěchy ve všech smutcích života“, těšila ji.

Tušila, že její utrpení se chýlí ku konci, ale dceři, něžné dívce, přisvědčovala, že příští jaro jí přinese uzdravení.

Ještě než přišel první mráz, aby všechny květy, poslední jiřiny sežehl a spálil, maminka skonala. Právě při předposlední večerní pobožnosti říjnové, kdy vesnický chrám byl plničký zbožného lidu. Její rty naposled zašeptaly „Zdrávas Maria“.

Když lidé vycházeli z kostela, zaznělo na věži klekání a za chvíli po něm ozval se umíráček. Lidé se honem sbíhali ke zvonici a vyptávali, kdo umřel.

„Lehké odpočinutí dejž jí, ó Pane, a světlo věčné ať jí svítí!“ šeptali, modlíce se za ubohou trpitelku.

Liduška tišila svoji bolest jen modlitbou; v první době nemyslela na nic, ale za čas po pohřbu a částečném uklidnění, musila myslet na budoucnost. Přemýšlela, čeho se chopit při

svém školním vzdělání, ale po všech úvahách se jí zdálo, že to všechno k samostatné existenci nestačí.

Rozhodla se, ač nerada, že si vyhledá lepší službu. „Ale kde, kam jít pro ni? Svět je velký, plný zla a já tak nezkušená? A komu lze věřit, když bohatí příbuzní v době největšího utrpení před námi zavřeli dveře a nechtějí nás znáti?“

Zašla ke hrobu, ptala se maminky, ptala se tatínka, co dělat, kam jít, sirota ubohá, kam se obrátit?

Naslouchala, jaký k ní z hrobu zazní hlas a obě srdce v hlínu hrobu zahrabaná, jakoby vzkřikla, zavolala v duši.

„Jdi k Matce lidu na Hostýnek, ona ti poradí!“

Poslechla hlasu jejich a šla. Sama se svým smutkem a žalem v srdci i s nadějí, že bude vyslyšena, opuštěnou že nezůstane.

Po celou cestu byla klidná, ale, jakmile z vlaku zahlédla bílou svatyni svatohostýnskou, rozplakala se, nic nedbajíc spolucestujících. Hlasité štkání se jí podařilo utlumit, ale proudy slz nezastavila. Řinuly se a leskly jako perly, které v hlubinách srdce vyprýštily a nyní se derou na povrch, aby je mohla přinést darem Matičce lidu a na důkaz důvěry a oddanosti k ní.

Plakala po celou cestu. Až když vstoupila do stínu lesa, který voněl a šuměl a byl plný ptačího zpěvu, všude tolik radosti a plesu slyšela, poznala, že bolest v lidském srdci není zlem, ale dobrodiním, milostí očišťující. Klid, nikdy před tím netušený, uhostil se v její duši.

„Pohleď, kolem sebe! Co krásy a půvabu Bůh rozsel k radosti a útěše svojí a tam na vrcholku má svůj stánek Matka, Růže duchovní, nejkrásnější, která má v moci oblažovati lidské duše a slzy bolestí v růže proměnit.“

Naslouchala těm hlasům a všemu vnuknutí a ač bolest v srdci jak oheň pálila, v duši a myslí se již jasně a než stanula na schodišti a se pomodlila první Zdrávas, zmizely i slzy z očí.

„Nesu ti, Matičko hostýnská, po-

zdrav od mého drahého tatínka a maminky a oba ti vzkazují a prosí, aby jsi se nade mnou smilovala a přimluvila za mne u Syna. Neopouštěj mne v tomto zlém světě, plném úkladů a zloby, zvláště v dnešní době, kdy se krása víry a úcta mariánská odhazují jako předmět bezcenný. Buď mou matičkou, jako jsi byla již mnohým tisícům přede mnou a budeš i dále“.

Pomodlila se na každém schodu Zdravas Maria, jak to činí mnoho poutníků a ve svatyni po kolenou obešla oltář...

Zůstala tam celý den a noc, ráno však, když se chystala k odchodu, zdálo se jí, že korunovaná Královna s výše nad oltářem k ní volá:

„Posečkej zde u mne ještě jediný den!“

Posečkala, chvíli byla v lese, chvíli v kostele, a večer — když ve svém pokoji uléhala — dostala společnici. lepší dámu. Ta si jí s počátku skoro nevšímala, jako neznámé, když však po chvíli poznala, že Liduška je dívka nejen skromná a prostinká, ale i jemná a z lepších rodinných poměrů, rozho-

vořila se s ní. A první, největší bolest její byla — se služebními.

„Nevím, co bych dala, oč se rozdělila kdybych dostala děvče hodné, jemnější. Už i prádlo dávám z domu, na velký úklid přijednám, ale stále to některé ještě nestačí. Zajíždím si na Hostýnek každý rok dvakrát, letos však jsem zde po třetí a na ten úmysl — ani nevím, co mne to napadlo, abych dostala hodné, jemnější děvče k sobě!“

Rozhovořily se o všech starostech se služebními, a když jí Liduška řekla o svém osudu, nabídla jí domov. Ráno se rozcházel jako staré známé, které se brzy opět shledají. Sice jako paní a služebná, ale obě ochotny, vycházeti si ve všem vstříc, činit si práci a život radostný.

Paní doktorová toho nelitovala. Po dvou letech, když jí zemřel manžel a musila se v mnohém uskrovniti, našla ona i tři menší dítky v Lidušce obětavou pomocnici, která, jsouc jako člen rodiny od počátku, našla upřímný, klidný domov, plný lásky a pochopení.

Každým rokem zajely obě s dětmi na Hostýnek, kde Matka lidu s nich všechny smutky sňala.

Řeholníkem ?

Napsal P. William Doyle T. J.*)

„Mistr jest zde a volá tě.“
„Pojď, a následuj mne!“

„Běda, běda těm, kteří umírají, aniž vyplnili svou úlohu! Byli povoláni k svatosti a žili v hříchu. Měli Krista oslavovati a zapadli v bahně tohoto pošetilého, bezbožného světa. Byli povoláni k boji a sloužili lenosti. Běda těm, kteří měli dary a vlohy a buď jich vůbec nepoužili anebo špatně neb dokonce k zlému! Pokolení za pokolením prochází světem, ale svatí andělé a blažení v nebesích volají neustále: Ach, ach, a běda, běda! Tak mnoho povolání se ztrácí! Tak mno-

ho nadějí je zklamáno! Láska Boží jest potupena a duše hynou!“

Newman.

I. Spasitel vybízí: „Pojď a následuj mne!“

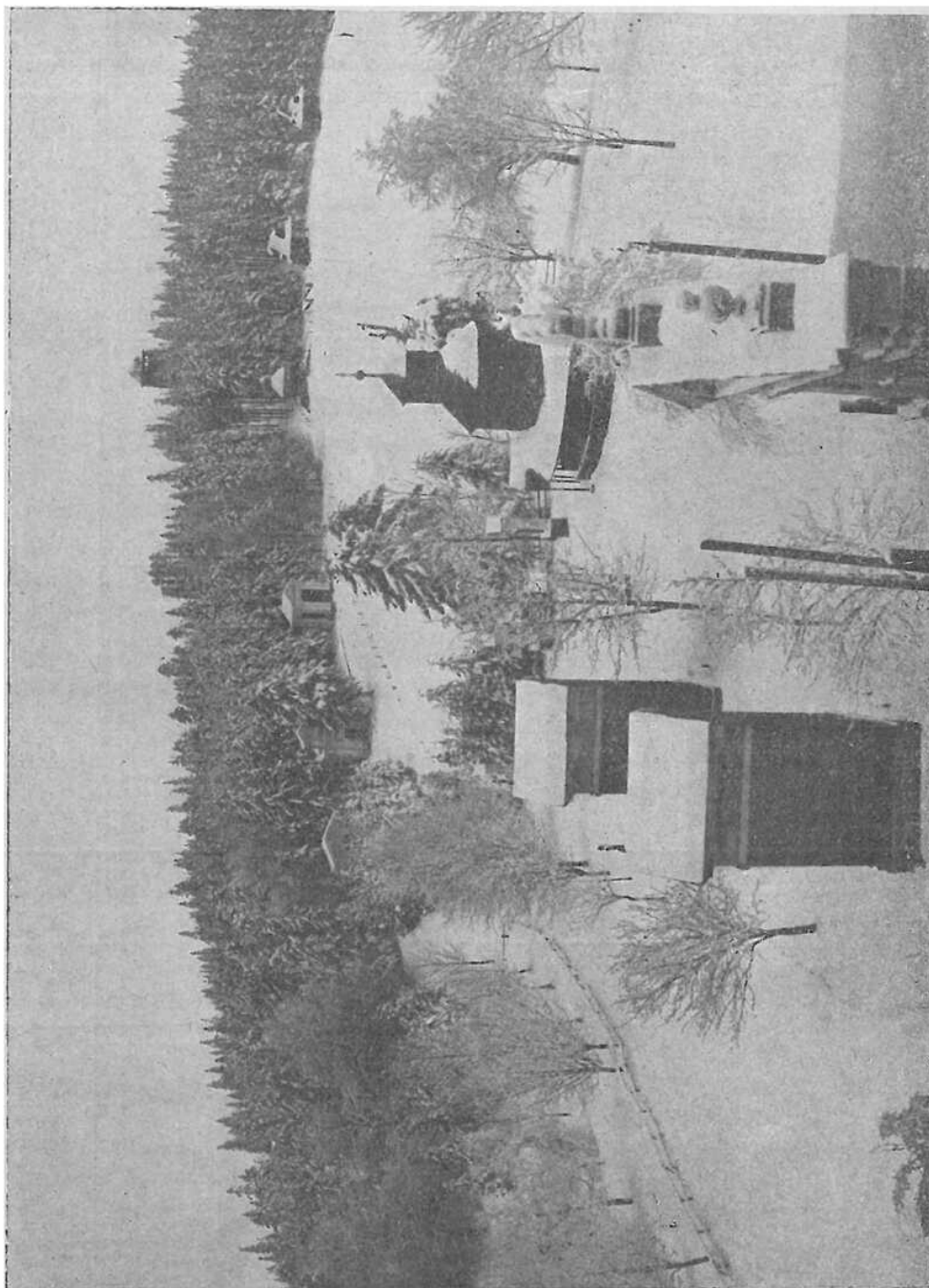
„Dobrý Mistře, co dobrého mám činiti, abych měl život věčný?“ Tuto otázku pronesla svatá horlivost jednoho mladíka. Štěstěna jej obdařila pozemským bohatstvím, avšak přece si byl vědom, že život věčný je daleko cennější. Přišel k božskému Učiteli s o-

*) Štěstí těch, kdo opustili vše a šli za Pánem; neštěstí a rozervanost mnohých, jimž Bůh nabízel povolání nejvznešenější, kterého však oni nezvolili, k velké škodě vlastní duše a na újmu hojnější oslavy Boží, přimělo redakci, že uveřejňuje znamenité toto dílko, nadiktované živou, pevnou věrou a touží, by v témž duchu bylo přijato.

tázkou, co musí ještě učiniti, aby si zajistil velkou cenu, po které toužil a se snažil. Byl mlád a bohat, měl vliv ve své vlasti, jeho život byl bez úhony a bez liany.

„Příkázání? — Ta jsem všechna

Trapná pomlčka. Přirozenost a milost zápasí o přednost. Výzva byla pronesena a cesta k dokonalosti jasným způsobem naznačena. Jen jedinou obět musí ještě přinést, aby se stal pravým učeníkem Kristovým,

Křížová cesta v zimě (fotografováno s věže kostelní.)

zachovával od mladosti,“ řekl. „Dobrý Mistře, co mi ještě schází?“

Ježíš pohlédl na něho láskyplně. Taková duše je drahá jeho nejsvětějšímu Srdci.

„Chceš-li býti dokonalým,“ zní odpověď „jdi, prodej, co máš a dej chudým! Pak pojď, a následuj mne!

ale jest to těžké, příliš těžké pro toho, který právě před chvílí se zdál tak velkomyslným. Uvažuje, váhá a — smutně odchází. Slova: „Pojď, následuj mne“ znějí mu v uších, ale láska k jeho pozemským statkům spoutala jeho srdce. Vyšší poslání bylo nabídnuto a odmítnuto. Ježíš

ho láskyplně vyzval k následování a on se smutně odvrátil od jeho milé krásy.

Téměř 2000 let uplynulo od té doby. Avšak podobný hlas neustal mnohému jinochu šeptati do ucha: „Jedno ti ještě schází. — Pojd', následuj mne!“ Mnozí uposlechli tohoto hlasu s jásotem a srdečnou radostí a ihned se vzchopili a odhodlali se následovati volání Mistra. Jiní si zacpali uši, a když jim kynul, odvrátili se od něho plni úzkosti. Jiní konečně zůstali státi, naslouchali a divili se: „Může tato výzva týkat se mne?“ Ježíš Nazaretský přešel a oni ještě stále zde stojí a hledí za ním. Odešel, snad navždy?

Pro tyto poslední je především napsáno toto jednoduché pojednání o řeholním povolání v naději, že poznají působení milosti ve své duši nebo alespoň budou pohnuti k modlitbě již by si vyprosili podíl na tomto královském daru věčné Boží Lásky.

II. Jak poznám povolání?

I. Co je vlastně „povolání“?

„Jak poznám, mám-li povolání či nikoli?“ Tato otázka se již mnohému namanula, když si uvědomil smysl života, ale zase ji odbyl mrzutým: „Já nemám jistě povolání,“ nebo se tiše modlil, aby ho Bůh před takovým osudem uchránil. Jak málo zná tento mladík, tato dívka, štěstí, které odhazují, když se brání výzvě Boží! Neboť taková otázka, takový pocit je často známkou pravého povolání.

Povolání ke stavu kněžskému nebo řeholnímu nutno rozlišovati od všeobecného povolání k dokonalému životu, které mají všichni lidé, i světští. Povolání kněžské nebo řeholní je zvláštní opvolání a proto je zcela dobrovolný dar Boží, který udílí Bůh těm, jež vyvolil. „Ne vy jste mne vyvolili,“ pravil Pán ke svým učeníkům, „nýbrž já jsem vás vyvolil,“ a evangelista nám vypravuje: „Kristus povolal k sobě, koho chtěl.“

Často bývají povolání právě taková,

do nichž bychom se toho nejméně nadáli. Magdalena, úplně ponořena v bahně hříchu, stala se nevěstou Nejčistšího. Matouš zaslechl hlas Kristův při zvonění svého nahromaděného zlata. Šavel „soptil vyhrůžkami a vraždou proti učeníkům Páně,“ když ho Pán povolal. Hříšná minulost — učí sv. Tomáš — nevyklučuje povolání. Ačkoli tento dar má neobyčejnou cenu a je známkou zvláštní lásky Boží, přece nechce Pán přijetí tvého daru vynutiti, nýbrž duše se může svobodně rozhodnouti a říci ano nebo nikoli. Božský lovec blíž se ke kořisti, kterou si vyhlédl pro šípy své lásky. Skromně, jakoby se obával, aby neznásilnil svobodné vůle, našeptává jí slovíčko do ucha. Odvrátí-li se duše, vzdálí se Ježíš často navždy, neboť on chce jen skutečné dobrovolníky ve své službě. Když však vyhlédnutá duše naslouchá, byť se i srdce chvělo a levalo toho, k čemu tento hlas volá, pak může milost volně působiti a svou kořist položiti k nohám božského Lovce.

Aniž by to věděla, — byla duše při tomto prvním setkání zraněna touhou po jakémsi neznámém, dosud ještě nezakoušeném štěstí. Skoro nepozorovaně uchvátila a zaujala srdce touha po vyšším životě: modlitba a sebezápor, vzpomínka na oběti přinášející nové a sladké radosti, pozemské rozkoše, dříve tak lákavé, zdají se ztráceti svůj lesk, radosti a zábavy tohoto světa již netáhnou anebo neuspokojují. Jejich nicotnost může ještě zvýšiti ošklivost a opovržení světem, zatím co žízeň po tomto neurčitém „Cosi“ trápí duši neustále.

Uprostřed světských radovánek a zábav zůstává přece jakási bolestná prázdnota v srdci. „Jak bezúčelné je to všechno! — jak pošetilé! — jak neuspokojující! — Má můj život býti vždy takový? Což jsem stvořen jenom proto?“

Ponenáhlu začne chápati vznešenost a přednosti evangelické dokonalosti a nepopsatelnou krásu panictví, šlechtnosti života, zasvěceného zce-

la službě Boží a záchraně duší. Slaboučký šepot: „Pojď, následuj mne“, mohutní a slíí, až konečně s překypujícím pocitem radosti a díky, také mnohdy za odporu přirozenosti a strachu před zodpovědností duše si uvědomí: „Mistr je zde a volá tě.“

2. Co praví církev?

Co náleží k pravému povolání, vysvětluje nový Církevní zákoník zcela jasně v kan. 538. „K řeholnímu stavu může býti připuštěn: Každý katolík, který: 1. není zdržován žádnou zákonitou překážkou, 2. je veden pravým úmyslem a 3. je schopen nésti obtíže řeholního stavu.“

Zákonitou překážkou by bylo na př., kdyby někdo byl přiveden do stavu řeholního násilím nebo velkým strachem anebo lstí. V tom případě by sliby byly neplatné. (C. 542.) Dítky, které musí pomáhati svým rodičům, t. j. otci nebo matce, dědečkovi nebo babičce, žijícím ve velké nouzi; nebo rodiče, jichž pomoci je třeba k výživě nebo výchově dítek, nesmějí býti připuštěni ke slibům. V tomto případě by byly sliby sice platné, ale nedovolené. (Kan. 542.)

Bůh si nemůže odporovati. Pokud tedy někdo má povinnosti, nemůže vážně pomýšleti na to, aby šel do kláštera; podobně kdyby někdo neměl potřebných vlastností, aby mohl plniti povinnosti řeholního stavu, neboť chce-li Bůh někoho míti v klášteře, dá mu také vše, čeho tam potřebuje. Povolání ke stavu kněžskému nebo řeholnímu není jakási tajuplná věc, jak si mnozí lidé představují. Sv. František Saleský píše: „K poznání, zda Bůh chce někoho míti v klášteře, netřeba čekati, až

On sám promluví nebo pošle anděla s nebe, aby mu ohlásil Jeho vůli, tím méně třeba o tom míti zvláštního zjevení.“ „Božský Učitel řekl jednou: „Chceš-li, pojď a následuj mne. Pravé povolání je prostě pevná, stálá vůle sloužiti Bohu tím způsobem a na tom místě, kam mne on povolá.... Nepravím, že by vůle musela býti prosta každého odporu přirozenosti a každé obtíže. Nesmíme mysliti, že povolání naše není pravé, necítíme-li stejnou útěchu jako s počátku, nýbrž takový odpor a takovou chladnost, že se zdá: vše je ztraceno. Jen když vůle setrvá na rozhodnutí nevzdáti se prvního předsevzetí, to dostačí.“

„Člověk má následovati prvního popudu milosti, a když pak se dostaví odpor a chlad, netřeba se proto ani dost málo znepokojovali.“

Bůh to činí často, aby úmysl očistil a zdokonalil a lásku sesílil. „Každou ratolest, která nese ovoce, očistí nebeský Otec, aby přinášela ještě více ovoce.“ Totéž platí obdobně o stavu kněžském.

3. Několik známek povolání.

Tento seznam podává obyčejné známky povolání. Jsou vyňaty většinou ze spisů P. Gautreleta T. J. Nemusí míti každý všechny tyto známky, ale když nalezne alespoň několik z nich, může klidně říci: „Mám povolání.“

1. Touha po povolání řeholním a zároveň přesvědčení, že tě Bůh volá. Tato touha bývá obyčejně nejpatrnější, když je duše klidná, na př. po sv. přijímání nebo v době exercií.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. ledna. Na Nový rok nebylo počasí právě vábivé. Na dolině tálo a časem i přeprchávalo. Na temeni svatohostýnském

byl sněh poněkud změkklý oblevou a silná hustá mlha zahalovala celý vrch hory. Mládež ze Slavkova p. Host. měla slavnou mši sv. Přišlo asi 170 lidí a k stolu Páně přistoupilo 52 duší. Mše sv. byly dvě

tiché, pak kázání, načež slavná mše sv.

2. ledna. V neděli na slavnost Nejsvětějšího Jména Ježíš bylo zachmuřeno a mlhavo. Sníh stále více měkl a dělala se na něm ledová vrstva, což stěžovalo velmi chůzi na horu. Přes to přišlo asi 130 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 40 duší. Mše sv. byly dvě tiché, pak kázání a po něm slavná mše sv. před vystavenou Nejsvětější svátostí. Časně ráno odejel P. Škarek T. J., dokončiv své exercicie do Bubenče.

6. ledna. Na slavnost Zjevení Páně čili Sv. Tří králů byl slunný den a nebylo zima. Vítr, který stále burácel, úplně ustal. Lidé počali přicházeti až před 8 hod. ranní. V 8 hod. byla tichá mše sv., po ní kázání a svěcení kadidla, načež byla slavná mše sv. Poutníků přišlo asi 360 a k sv. svátostem přistoupilo 88 duší. Hodně rodičů s dětmi přišlo odpoledne podívat se k jesličkám.

9. ledna. V neděli bylo v údolí dosti pěkně, ale u nás mlhavo a zima. Přišlo nad očekávání asi 420 lidí a ke stolu Páně přistoupilo 98 duší. Mše sv. byly jen dvě. Odpoledne, že bylo příznivěji, přišlo opět dosti lidí s dětmi k jesličkám.

10. ledna přijel P. Bartoník T. J. se sv. misie z Chvalkovic a příštího dne R. P., superior, jenž zůstal v Bystřici na výborové schůzi Matice Svatohostýnské.

16. ledna. V neděli bylo krásně slunečno, ale poněvadž již v sobotu tálo, bylo silné náledí. Přístup na horu byl tudíž velmi nesnadný. Přes to přišlo asi 230 lidí, k sv. svátostem přistoupilo 84 duší. Mše sv. byly tři tiché, o půl 9. hod. kázání a pak zpívaná mše sv.

20. ledna. Ve čtvrtek na svátek sv. Šebestiána muč., jehož oltář se nachází po pravé straně od hlavního vchodu do kostela, byla v 7 hod. zpívaná mše sv. Včera večer přišla zpráva, že zemřela v Bystřici p. Host. dcera p. nadlesního Scharffa, bývalého revírnicka na „Říce“ p. Host. a dozorce lesů, patřících Matici Svatohostýnské. Zesnulá byla velkou ctitelkou Panny Marie Svatohostýnské. O. v p.

23. ledna. V neděli do rána napadlo 15 cm sněhu. Také i v sobotu po celý den sněžilo. V údolí tálo a bylo blátivo. Mimo to byla i hustá mlha. Přišlo jen asi 46 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 22 duší. Mše sv. byly 4. Poslední po kázání zpívaná.

29. ledna v sobotu odjel R. P. superior a P. Bartoník na sv. misii do Tršic u Olomouce a přijel dp. Vinc. Pecháček z Val. Meziříčí na výpomoc. Zůstal zde přes svátek Očišťování Panny Marie.

30. ledna. V neděli bylo mlhavo a zima. Přišlo asi 85 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 38 duší. Mše sv. byly tři tiché. Místo kázání byl čten pastýřský list, po němž byla tichá mše sv. se sv. požehnááním.

31. ledna v pondělí odjel P. Lepka T. J. do Brna dávat třídenní exercicie studentům v semináři.

DOPISY.

Z Brna. Plním tímto svůj slib a posílám jako dík blahosl. Panně Marii za její mocnou přímluvu a pomoc v těžkých záležitostech 100 Kč na poutní dům. Jsem již několik roků odběratelkou „Hlasů Svatohostýnských“. Časopis je mi tak milý, že mi přináší vždy tolik útěchy a posily na další pout. životem a ukazuje mi ten dobrý směr, kde mám vždy hledat pomoc. Nemám rodičů; má matka mi zemřela v útlém mládí a proto jsem nikdy nepoznala té drahé, pravé lásky mateřské; ale vždy si myslím, když přijdu na mne všelijaké ty úzkosti, vždyť mám Matičku nebeskou. A ta dobrá Matička mě nikdy nezklamala. Vždy bývám potěšena, povzbuzena. Mám tu nebeskou Matičku tak ráda, že nelze to ani vypsat. Zároveň děkuji Matičce Svatohostýnské, sv. Judovi Tadeáši, sv. Josefu a sv. Ant. za vyslyšení proseb v mých těžkých záležitostech, které sice nejsou ještě úplně splněny, ale netušený obrat již nastal a pevně doufám, že vše se obrátí v mé dobro. Pozdravuji a klaním se v duchu nebeské Královně. M. F.

Z Koberčic: Posílám od našeho čtyřletého Františka Panně Marii na Její hlavní oltář 10 Kč a na poutní dům též 10 Kč. Byli jsme s ním v červnu na sv. Hostýně poděkovat Panně Marii za zachránění jeho maminky při operaci. Ted', když slyšel že budu posílat peníze na sv. Hostýn, stále na mne útočí, abych napsal Ježíškovi, že mu to on posílá. Stále se mě ptá, kdy pojedeme zase k tomu Ježíškovi, jak tam ta světla pěkně svítila. Všechno se mu to velmi líbilo, až na ten nešťastný nocleh. Dokud chodil ve dne, byl spokojen, ale pak přišel večer čas k spánku a tu náš malý poutník ne a ne jít do útulny, kdež jsme měli jednu světničku pronajatou, spát. On prý půjde spát domů. Nevěděli jsme, co s ním počít, až konečně po velkém křiku jej rozveselila jeho sestřenka Andělka, též tak stará jako on. Přejem ještě P. Marii a Ježíškovi dobrou noc a prosíme o Jejich mocnou ochranu. Arnošt, Anděla a František.

Z Horní Moštěnice. Naše Mařenka pravila: „Pan učitel nás vybízí, abychom si deseti- a dvacetihaléře střádaly a jak budeme míti jednu korunu, nebo i více, že nám to bude ukládati do záložny, což tak již činíme. Já mám nastřádáno zase 5 Kč, ale tentokráte je nedám uložit, až nastřádám zase po druhé. Těchto 5 Kč daruji z lásky k Panně Marii svatohostýnské na poutní dům na sv. Hostýně. Byla jsem na sv. Hostýnku dvakrát, ach, jak se mi tam všechno líbilo, jak krásné to tam všechno vyhlíželo! Schody

od kapličky až po kostel, kostel i kaple blahosl. Jana Sarkandra krásně vymalovány a ta křížová cesta. Jak všechno jest krásně zařízeno. A to všechno, jak mi můj staříček řekli, to všechno naskládal svými dary ten dobrý lid, jak ho nazval sv. Cyril, když onemocněl v Římě, ku svému bratru, sv. Metodějovi: „Bratře, neopouštěj Moravany dobré!“ M. K.

Z Brna. Frosím, aby bylo uveřejněno mé poděkování za uzdravení z dlouholeté a bolestné rány ve tváři, a sice Panně Marii svatohostýnské, ctihod. sluhu Božímu, Martinu Středovi, sv. Ignáci a sv. Františku Xaveru. Činím tak i proto, abych byla ušetřena dotazů, jak se mně ta rána tak náhle zahojila. Konala jsem novenu za novenu, prosíc za uzdravení, ale toto se nedostavovalo. Až loni jsem si opsala novenu k sv. Františku Xaverskému, jak byla vytištěna v „Hlasech Svatohostýnských“ a tu jsem se počala modliti se slibem, budu-li uzdravena, že to uveřejním v „Hlasech Svatohost.“ Poslala jsem si také do Mariánského ústavu pro vodu sv. Ignáce a tou jsem si ránu ve tváři natírala. Nápadné jest, že jsem se právě v oktávu sv. Frant. Xaverského a Panny Marie Neposkvrněné, tak náhle uzdravila, z nemoci několik let trvající. „Hlasy Svatohost.“ nemohu již čísti, neb jsem již 81 let stará, ale dám si je někdy přečísti a pak je půjčuji jiným, kteří z nich mají velkou radost. Jsou jako apoštolové, poslaní mezi lid, aby seznamovali s úctou Matičky Boží svatohost. a vedly na dobrou cestu. Nevím, jak by sv. Hostýn bez nich byl. Jsou to klíče sv. Hostýna. Děkuji předem za uveřejnění tohoto poděkování. — Marie Severová.

Z Kladník u Lipníka. Vím, že dostanete mnoho dopisů, kterým nemůžete věnovati ihned svou pozornost. Z každého se ale jistě potěšíte, jsou-li v něm dobré zprávy. Jsem též ctitelkou Panny Marie svatohost. a Jejího Božského Syna, též sv. Josefa a sv. Antonína a musím říci, že sv. Antonín mi mnohokrát pomohl, když jsem jej s důvěrou prosila. Vždy pak dle možnosti hledím svůj dluh spláceti. I teď stále prosím Matičku Boží a Bož. Srdce Páně, též sv. Josefa a sv. Antonína v mnohých těžkých záležitostech, ale dosud jsem nebyla vyslyšena. Snad proto, že jsem neprosila s důvěrou. Jsem jen slabý a křehký tvor, vždy více k zlému než k dobrému nakloněna, takže není pravé pevné víry a důvěry v Boží prozřetelnost. Jen stále pochybnosti (vždyť nic dobrého člověk neuslyší). Tak se tomu nemohu divit, že nejsem vyslyšena. Ted', co čtu „Hlasy Svatohost“, které jsem jen pouhou náhodou dostala vypůjčit, mne poučují o docela jiném. Četla jsem tam prosby a poděkování i těch, kteří Matičku svatohostýnskou snad ani neznají, když se k ní s důvěrou utíkali, že byli vyslyšeni.

A já, Její dítě, bych neměla býti vyslyšena? Doufám pevně, že budu. A nejen za sebe že dojdou vyslyšení, ale i za mé milé a drahé, vždyť jsou též Jejími dítkami, byť i nehodnými. Vím, že se od nich neodvrátí a mé prosby vyslyší. Slíbila jsem, budu-li vyslyšena, že to uveřejním v „Hlasech Svatohost.“ J. S.

Veledůstojný pane superiore! Odesílám právě 1000 Kč chekem, které věnuji ze svých úspor ke cti Panny Marie na poutnický dům na sv. Hostýně za sebe. Kéž by Vám dal Bůh tisíce následovníků. Jak jsem Vám slíbil, sbírám také pilně mezi terciáři sv. Františka a jde to dobře, co nevidět Vám pošlu od nich 5000 Kč na jeden pokoj. Nápis by zněl: Terciáři sv. Františka v Kroměříži. Jsem přesvědčen, že akce Vaše se zdaří, což dej Bůh. — S uctivým pozdravem oddaný Ludvík Kašpar, vikář v Kroměříži.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

A. K. z Horní Moštěnice. Vzdávám srdečné díky Panně Marii svatohostýnské a sv. Antonínu za vyslyšení prosby a uzdravení z nemoci. Od roku 1914 měla jsem v obou nohách velké bolesti, že jen podpírajíc se holemi mohla jsem poněkud choditi. Později se mi udělaly na nohou rány, což mně opět působilo velké bolesti. Měla jsem lékaře, dva měsíce byla jsem v nemocnici, ale bolestí neubývalo a rány se nehojily. S důvěrou modlila jsem se k Panně Marii svatohostýnské a sv. Antonínu a hle, rány se bez jakékoliv pomoci zahojily. O další pomoc a ochranu prosím i nadále Pannu Marii a sv. Antonína.

H. B. z Tišnova děkuje vroucně Panně Marii svatohostýnské za uzdravení neteře z těžké nemoci.

Z Holešova. Čtenář „Hlasů Svatohostýnských“ vzdává Panně Marii, Ochránkyni Moravy, nejsrdečnější dík za vyslyšení prosb a ochranu před těžkým úrazem při elektrickém proudu. Poroučím se i nadále pod Její mocnou ochranu, neb nebylo slýcháno, aby byla koho opustila, kdo se k ní s důvěrou utíkal. Častý a vděčný poutník.

K. K. z Kroměříže vroucně děkuje blahoslavené Panně Marii svatohostýnské za milostivé vyslyšení prosby za pomoc a ochranu, poskytnutou jeho manželce a prosí i nadále o přímluvu, milost a milosrdenství Boží. Z vděčnosti posílám 50 Kč na poutní dům.

Z Koberic. Ctitelka Panny Marie svatohostýnské děkuje Matičce Boží a Božsk. Srdci Páně za vyslyšení prosby v těžké záležitosti. Z vděčnosti zasílá 12 Kč na hlavní oltář.

Z Brusné u Tišnova. Můj příbuzný se těžce rozstonal; zželelo se mně jeho rodiny, proto umínil jsem si, bude-li uzdra-

ven, že dám ku cti a chvále Boží dar k dobrému účelu. Pán Bůh ho pozdravil. Proto plním slib a posílám sto korun na poutnický dům na sv. Hostýně. Tisíceré díky P. Marii, sv. Josefu, sv. Janu Křtiteli, sv. Terezii od Ježíška a ctih. Mar. Terezii Ledochovské.

Z kvasické farnosti. Mariánská sodálka děkuje Panně Marii svatohostýnské, Božsk. Srdci Páně, sv. Janu Nepomuckému a sv. Terezii od Ježíška, za odvrácení velkého neštěstí od rodiny. Pán Bůh na nás seslal těžký kříž, ale zároveň mi vnukl myšlenku, u koho mám hledat pomoci. Brzy jsem byla vyslyšena, vždyť Panna Maria nezamítne žádnou upřímnou modlitbu.

K. B. z Příbora. Na stotisíckrát děkuji Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení mnohých proseb, zvláště za uzdravení z těžké nemoci. Z vděčnosti posílám 100 Kč na stavbu poutního domu, které jsem slíbila Matičce svatohostýnské již předem. Až nastane zase poutní období, přijedu se osobně poděkovat Panně Marii za všechnu lásku a dobrotu, kterou mně prokázala.

Ze soběchlebské farnosti. Plníc svůj slib, děkuji vroucně Panně Marii svatohostýnské ustavičné pomoci, sv. Antonínu a duším v očištění za pomoc a uzdravení z nemoci. — K. P.

L. M. z Myslíku. Plníc slib svůj, vzdávám tisíceré díky Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby v jisté důležité záležitosti. Z vděčnosti zasílám dárek na poutní dům.

P. K. z Horní Moštěnice. Vzdávám díky srdečné Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby v mé těžké nemoci. Byla jsem již i zaopatřena sv. svátostmi, utíkala jsem se s důvěrou k Panně Marii a chvála Pánu Bohu jsem až skoro zázračně ozdravěla. Z vděčnosti daruji 20 Kč na poutní dům a 10 Kč na hlavní oltář.

B. V. z Hané. Plníc svůj slib, vzdávám tímto nejsrdečnější dík Panně Marii svatohostýnské, Božskému Srdci Páně, sv. Antonínu a sv. Josefu za uzdravení hojíka z těžké krční nemoci. Z vděčnosti zasílám dárek na poutní dům a elektrické osvětlení.

Z Vel. Ořechova. vzdávám nejvroucnější díky Vítězné Ochránkyni Moravy za přijatá dobrodíní a zároveň prosím o další pomoc a ochranu. Zasílám z vděčnosti 10 Kč na hlavní oltář a chléb sv. Antonína. Zalétám v duchu na ono posvátné místečko, z kterého naše drahá Matička poskytla pomoc našim předkům v boji proti ukrutnému nepříteli křesťanstva a podnes svým věrným Moravánům a svým citelům pomocí poskytuje, Budiž i mně nápomocna, předrahá moje Matičko, budiž i mně Ochránkyní! Obracím se k Tobě s důvěrou, ó, rač mě laskavě vyslyšeti. Ave Maria!

Od Buchlovic. (Na adresu Panny Marie.) Matičko drahá, v duchu padám na kolena před Tvým svatým oltářem a vroucí díky

vzdávám Tobě za mocnou pomoc Tvou. K díkům připojuji prosbu, Matičko; Ty víš, co mě tísní. Nedopusť, aby můj manžel zahynul na věky. Ó, Matičko, pomoz mi v mém kříži a nedej, bych pod jeho tíží klesla a Tebe a Syna Tvého bych snad reptáním neurazila. Pomoz mi, Matičko, v mé majetkové tísní a vypros mi, by vše šťastně se skončilo. Zároveň prosím svaté patrony, které jsem si za přímluvce u Boha vyvolila, by za mě orodovali. Též čtenáře Hlasů svatohostýnských prosím, by mně byli nápomocni v mé prosbě alespoň jedním „Zaravas, Maria“. Necht jich Matička Boží za to štědře odměnit. — J. G.

Z Klečůvky. Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že nebylo slýcháno, bys koho opustila, když je k Tobě voláno! Dobrá, milá Matičko! Dojímá mne každé poděkování v Hlasech svatohostýnských uveřejněné. Matičko, Tys také mojí matkou! Tolika tisícům pomáháš, ó slyš také prosbu mou, kterou k Tobě s celou důvěrou vysílám. Matičko, Tys pomocnicou křesťanů, Ty víš, kolik slz, kolik vzdechů jsem k Tobě vyslala. Slyš pokornou prosbu dítky Tvého! Viz moji ubohost. Je-li to vůle Boží, vyslyš prosbu mou a já Ti slibuji, že přijdu Ti na Sv. Hostýn poděkovat a že to také uveřejním v Hlasech svatohostýnských k rozmnožení Tvé cti a slávy. Sv. Terezko, sv. Tadeáši, sv. Antoníne, orodujte za mne! — Čtenářka Hlasů svatohostýnských.

DARY.

Na kostel: N. z Velatic na poděkování za vyslyšení prosby 50, Milosrdné sestry v Pačlavicích 10, N. N. z Pačlavic 80, farní úřad ve Zdounkách 150.

Na hlavní oltář: N. N. z Charvát 10, z Břestu 10, rodina Buchtova z Pratce u Brna 10, Frant. a Žofie Olšanských z Tvorovic 20, Marie Čicháčková, učitelka z Olší u Tišnova 50, Josef Kolařík z Vel. Ořechova 10, Jos. Slováček ze Želechovic u Zlína 30, pí Kuželová z Horní Moštěnice 20, N. N. z Kobeřic 12, Marie Ordeltová z Vel. Prosenic 100, N. N. z Chromče 10.

Na sv. Antonína: N. N. z Radotína 5, rod. Buchtova z Pratce u Brna 10, Josef Slováček ze Želechovic 20.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. z Kojetína 5, Ant. Horáková z Holešova 8.

Na korunky P. Marie: Marie Procházková z Přerova 50.

Na elektrické osvětlení: N. N. z Břestu 20, z Charvát 10, z Lysic 20, Leop. Bazalová, poštm. z Boršic 8, Fr. Novotná z Těšic 100, Amal. Kaňovská z Bilovic 5.

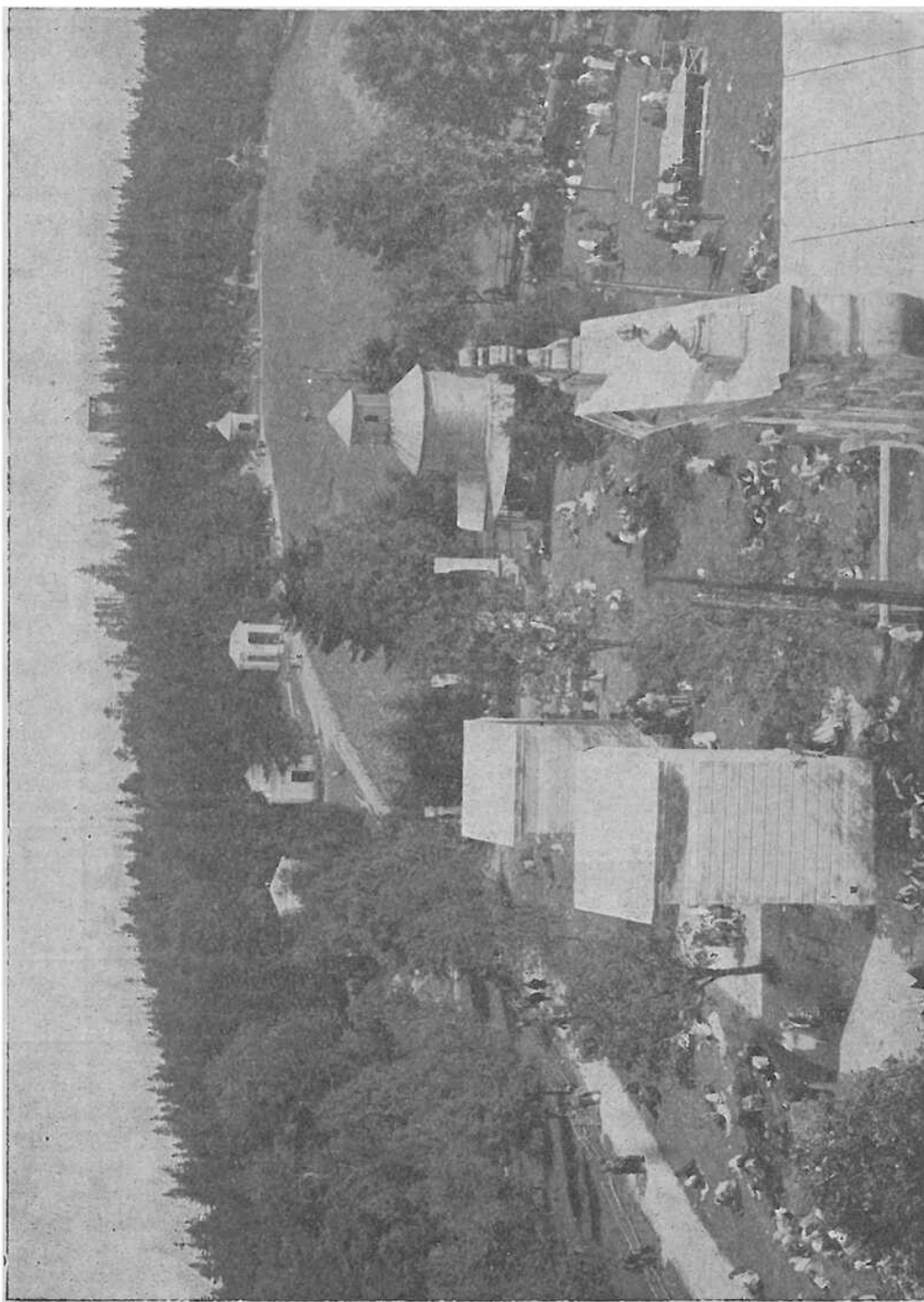
Na křížovou cestu: N. N. z Ivanovic na Hané 20, Marie Ordeltová z Vel. Prosenic 100.

Na misie: Mar. Procházková z Přerova 50.

Na klášter T. J. (Duchovní správa): J. Lapáček z Prahy II. 20, rod. Slovákova

z Tetetic 30, Bož. Hájková z Košice, Slovensko, 20, dp. Fr. Kubíček, far., Nehvizdy 13, dp. Frant. Puček, koop. ve Sternberku 10, **Sedé sestry dětské nemoc.** v Praze 15, dp. Jos. Možný, far. na odp. v Přerově 20, P. Kuželová z Hor. Moštěnice 3, farní úřad ve Zdouňkách 50, Ign. Janák, kanovník v Olomouci 100, N. N. z

a Vinc. Sládečkových z Říkovíc. 500 Kč: Dp. Vinc. Pecháček, far. v. v., Val. Meziříčí (po druhé); 300 Kč: Jos. Zicháček z Brusného pod Host. 150 Kč: Farní úřad ve Štítné nad Vlárou. 110 Kč: Rodina Kafkova v Brně. 105 Kč: Ctitelé Panny Marie z Velatic, sbírkou. 100 Kč: Marian. družina žen a dívek v Brně, dp.

Křížová cesta v létě (fotografováno s věže kostelní.)

Kobeřic 12, K. Dohnal ze Želče 10, Cyril Havlík z Bojanovic 13, Marie Procházková z Přerova 50, č. kan. Jos. Fišara ze Smržic 20 Kč.

Na poutní dům: 1000 Kč: N. N., kněz, poutník ze Vsacka, dp. Frant. Jemelka z Olomouce, dp. Alois Sedlár, far. v Blazicích, N. N., kněz od Nov. Jičína, dp. Frant. Zapletalík, far., Nové Losiny, k uctění památky zemř. rodičů Frant.

Jos. Možný, far. v Přerově, Marie Fratriková v Brně, N. N., ctitelé Panny Marie z Velatic, Martin Zbožínek z Bedihoště, N. N. z Kostic u Břeclavě, dp. Fr. Stratil, far. v Pačlavicích, R. Očadlíková z Roštění u Holešova, Františka Vlčková, ošetř. v Brně, Anna Matušová, Veřovice, Jos. a Frant. Kozákovci z Osíčka (102 Kč), rodina Kozáková z Újezda u Přerova, Karol. Gregorová ze Znojma,

Ludm. Koutná, industr. učít. v Jednově u Konice, Vinc. Smékal z Kelčic u Prostějova, rodina Šikolova v Přerově, dp. Ant. Chudík, far. v Domaželicích u Přerova, Anežka Jemelková, učít. z Velké u Hranic, Jiří Koliba z Dol. Bojanovic, far. úřad ve Vilémově u Litovle, Magd. Havranová ze Lhotky u Krásna. 76 KČ: Odběratelé „Hlasů Svatohost.“ z Pustiměře u Vyškova. 70 KČ: Spolek Marta, Olomouc-Chvalkovice. 60 KČ: Ad. Slámečka, tkalcovna v Místku. 50 KČ: P. Karel Láska, far. v Tannvaldě, Karel Valendín, lékař v Mor. Ostravě, Jos. Slováček ze Želechovic u Zlína, Karel Kostka, zahrad. pom. v Kroměříži, Cyril Šrubař z Trojanovic, Jenov. Obrtelová z Henčlova, M. Zdražilová, učít. ze Zborovic, dp. Jos. Hradil, expos. v Podhoří u Hranic. 45 KČ: Ctitelky Panny Marie ze Smržic sbírkou. 40 KČ: N. N. z Rokytnice u Přerova, rod. Dížkova a Doupovcova z Nov. Hvězdlic, dp. Jan Minář, katech. ve Vítkovicích. 35 KČ: Dp. V. Dostál, far. v Kurovicích. 31 KČ: Alois Vinkler, Texas, Amer. 30 KČ: Rod. Tománková z Chvalkovic, Marie Mannová z Třebíče, Ludm. Kašpárková z Čes. Brodu, N. N. z Henčlova, M. Fistrdová z Líšně u Brna, Ant. Fiala z Břuchotína. 28 KČ: Rodina Mařova z Oseka nad Bečv., dp. Václ. Dostál, far. v Kurovicích. 20 KČ: Štěp. Pukl z Čerčína u Bučovic sbírkou při svatbě Jos. a Frant. Hanzových u Protivanově, Anež. Petrová z Kroměříže, Ant. Váhala z Bernatic, Mar. a Ludm. Grégrovy v Brně, Robert Zavřel ze Studénky, M. Kunovská, Pod Hurou, M. Macourková z Přestavlk, And. Lopatová z Hradce Králové, Jan a Kateř. Jelenkovic z Ostr. N. Vsi, M. Vičánková, choť posl. v Uher. Hradišti, Frant. Kaistura z Fřívouzu, Bož. Pávková z Brna, Jan Zendulka z Vysokého Lesa, Karel Škotnica ze Lnář, Jiří Žádník z Lideřovic, Alois a Herm. Burgonétto z Prostějova, manž. Zemanovi a Čičátkovi z Kojátek, Marie Veselková, učít. v Trnavě u Slušovic, Mar. Vaculíková ze Zlína. 18 KČ: Milosrdné sestry v Lipníku nad Bečv. 15 KČ: Šedé sestry dětské nemocnice v Praze, Lucie Slováková z Hor. Plesové, Ludm. Kociánová z Myslíku. 10 KČ: M. Falizová z Kylešovic, Mar. Humpolová v Ellgutsku, Pr. Slez., Al. Horýl z Mal. Koloredova, Fr. Gavlík z Radějova, Aug. Freisleben z Jimramova, A. Figarová z Líšně u Brna, Fab. Kratochvíl z Dambořic, Ant. Chabiča z Ostrož. Předměstí, N. N. z Radějova, z Charvát, Žofie Hejdová ze St. Města, N. N. z Holešova, z Vizovic, manž. Mikulajovi z Velehradu, rod. Buchtova v Fraci u Brna, dp. Fr. Zámorský, far. v Svěbohově, F. Kuželová z Hor. Moštěnice, Cyr. Havlík z Bojanovic, Al. Hrušková z Kroměříže, A. Malcharčková z

Opavy, E. Veselá z Hejčína, Kateřina Bršlicová z Nivnice, dp. Frant. Puček, koop. ve Šternberku, Milosrdné sestry v Lednici, Em. Lang z Hor. Heršpic, Fr. Špunda z Olšan, Matěj Málek ze St. Břeclavě, Ant. Kuželová z Horní Moštěnice, F. Trňáková z Beregsás, Sloven., Eleon. Rudolfová z Ondratic, Alois a Mar. Zatloukalovi z Císařova, Jan Švestka, cestář z Lískovce, kolej T. J. v Bohosudově, Čechy, dr. J. Hronek z Prahy, Mar. Roháčková ze Žešova, Louisa Worlová z Král. Vinohrad. 8 KČ: Ž. J. ze Staré Vsi, A. Hlaváčková ze Smíchova, dp. Jan Rosa, far. z Klenovic, Fr. Ludvík ze Žerotic, Cec. Bilková z Jankovic. 5 KČ: A. Malotová z Lehotic, N. N. z Kroměříže, N. Vendolský z Luky, Jos. Procházka z Kroměříže, M. Procházková z Přerova, Inoc. Jemelka z Radkov, Ter. Hrnčářová z Myslíka, Luc. a Fr. Glivarovi z Vřesovic, Fr. Pekarský, pens. v Rožnově p. Radh., A. Mězlová z Duban, Jos. Brachtl z Lipinova, N. N. z Rokytnice u Přerova, Fr. Sedlařík z Hlinska p. Host., Fr. Trousilová z Hranic, M. Procházková z Hrubčic, V. Halaška z Kurovic, Fr. Voldán ze Stříteže, B. Šišperová z Kvačic, Jos. Bílý z Velké u Hranic, dp. Jos. Doležal z Chřlic u Brna, Tom. Sklenář z Bratřejova, Jos. Rozsival z Michny, Břetisl. Rón z Vyškova, M. Andryáš z Pr. Bečvy, Fr. Macíček z Mořkova, Jak. Strmiska z Archlebova, Tom. Slezák, Ostr. N. Ves, dp. Inoc. Neužil, prof. náb. z Bučovic, Žofie Rýparová z Lipníku, M. Zhýbalová ze St. Bělé, M. Kuželová z Hor. Moštěnice, Fr. Koutná z Přestavlk, Fr. Benešová z Lipníka. 3 KČ: N. N. z Kroměříže, Klára Vaňharová z Holešova. 2 KČ: Fr. Hrubíš, Kunčice p. Ondřej, mrs. dr. R. Zháněl z Jiříněvsi, Čechy.

Na poutní dům (za leden 1927): Elbl Josef, Mikolajice 10, Kučera Alois, koop., Náměstí n. O. 10, Mrázková Žofie, Olomouc-Nová Ulice 5, Formánek Frant., poštovní úředník, Jihlava 8, Hoblík Tomáš, Kateřinky 30, Klos Vilém, Svinov 5, A. Kropáč, D. Moravice 10, Melkus Karel, Štařec 3, Glabazna Frant., učitel v. v., Mokré Lazce u Opavy 10, Zbožínek Al., farář, Mokré Lazce 10, Kaderka Jan, Štítina u Opavy 100, Fiunsová Anna, Olomouc 5, Hrbáčková Amálie, Olomouc 10, Vondráčková Roza, Těšany 10, P. Frant. Polák, beneficiát, Telč 5, Hrtoň Ferdinand, Pazderná 5, P. Šebastián Th. Vavrečka, Brno 25, Bílová Terezie, soukromnice, Česká Skalice 5, Tesař Václav, vrch. voj. kurát v. v., bosk. notář, Vizovice 10, Černá Marie, Zábřeh 100, J. Domašínský, děkan, Dobruška 10, Daněk Karel, hostinský, Olomouc 20, Večeřa Frant. dóm. vikář, Olomouc 10, Krejčí Alois, katecheta, Velké Meziříčí 20, Známý, Strážnice 10, Pluskalova Marie, Držovice 5, Šrotková Ka-

rodina, Blansko 10, Milosrdné sestry, Brno 20, Staněk Jan, Praha I. 5, Mastná Anna, Mysliboř u Telče 5, Šamalík Josef, rolník a posl., Ostrov 50, Ulík Josef, farář, Libštát 5, Fojtová A., Postřelmov 10, M. Hrdinová, Místek 10, Sehnalová Emilie, Brno 12, Palasová Antonie, ošetřovatelka, Brno 10, Wolf Karel, vrchní poštovní, Třeboň 10, Hofmann Albín, hosp. adjunkt, Vysočany 5, Holec Václav, Žabovřesky 5, Smutný Rudolf, Fohná 5, Wagnerová A., Terezín 10, Tichý Frant., soukromník, Terezín 10, dr. R. Zháněl, Jičín Ves 2, dr. Fr. Švábeník, prof. náb., Král. Pole 20, Majd. Kubecová, Osov 10, Zeisslová Žofie, Habry 10, Létalová Frant., Tvrdonice 5, dr. Juraj Šimalčík, profesor, Báňská Bystřice, Slovensko 10, Komčar Frant., Střelice u Brna 2, Masková Josefa, Ratiškovice 5, Pavlová Fr., Nový Jičín 3, P. Fr. Navrátil, vikář, Olomouc 100, Krystan Josef, Heřmanovy Sejfy 5, Holý Prokop, farář, Třebešice 10, Tomšíková Marie, Drnovice u Vyškova 5, Pešl Karel, revident, Praha IV. 10, Vocásek Václav, Kaicín, Libice nad Cidlinou 10, Dytrych Jan, Kostomlaty u Nymburka 5, Stangler Robert, velkostatkář ve Věži 10, Bouzová Marie, Kácov 10, Mikova Věra, Praha 5, ing. arch. Ferdinand Rudolf, stavitel, Praha II. 10, Fritz B., Praha II. 10, Rudolfová Matylda, choť stavitele, Přelouč 10, Vlnář Alois, Blovice 5, Nejedl Jiří, Domažlice 5, Hradil Tomáš a Kateřina, Chylice 20, Chovancová Marie, výměnkářka, Chvalikovice u Opavy 1000, dr. Silvestr Kulhánek, Brno 10, Bartoš Frant. a Marie, Malé Prosenice 100, Koutný Fr., Pavlovice u Přerova 20, Aug. J. Freiesleben, Jimramov 5, Smejkal Tomáš, rolník, Ořechov u Brna 10, Obrtelová Jeno véfa, Hostkovice 10, sestry Dominikánky, Vyškov 5, P. Šuránek, kooperátor, Slatinice 10, Dytrychová Marie, Vreihnolice u Bučovic 10, Limpouch Josef, prof. náboženství 5, Bártek Josef, Frýdek 5, Tláskalová Kamila, Kutná Hora 5, Kryštofková Marie, choť vrch. poštmistra, Dolní Dobruč 10, Hmátek František a Jitka, Olomouc VIII., Pavlovice 100, Holková Fr., Letovice 10, Gecová Anežka, Dolany u Olomouce 20, Petr J., uč. úředník, Břevnov-Nový Domov 10, P. Sarkander Dostál, Praha IV. 10, dr. Xaver Návrat, Praha IV. 20, Jíra Josef, obchodník, Praha II. 20, Kašpar Ludvík, vikář, Kroměříž 1000, Vilém Havlák, farář v. v., Smíchov 2, Tůmová Marie, Praha II. 10, Breyerová Františka, Rakšice 10, Perníčková M., ošetřovatelka, Brno 10, Pecen Martin, Šmolovy, p. Něm. Brod. 10, Milichovská Magdalena, Německý Brod 5, Kubíček Václav a Frant., Ořechov u Brna 5, Zdráhal Frant., Dolní Životice 10, farní úřad v Pyšele, Pyšele, pp. Náměšť n. Osl. 10, Kocourková Marie, Mohelno 5, Liškař Jan, Stařeč 25, Pecová Cecilie, Slavkov u Brna

10, rodina Bartošková, Smiřice n. S., Hradec Král. 40, dr. Ferd. Dokulil, regens, Brno 25, Žáková Frant., M. Ostrava 20, Stratilová Anastázie, Tovačov 10, Kolář Alois, kaplan, V. Opatovice 10, farní úřad, Mikulovice 20, Homola Bohuslav, farář, Obřany 10, Vrnávek Frant., výměník, Rovensko u Zábřeha 20, Sedláková Anna, Trnávka 10, Suchoradský Ant., konsist. rada, Praha II. 10, Dadáková Marie, rolnice, Plumlov 10, Provazníková Marie, Něm. Prusy 5, Panová Barbora, Jičín 10, S. M. Pavlína, ošetřovatelka, Praha II. 5, Fr. Vaštová, Šepekov u Tábora 5, Tvrdý Josef, Hostašovice 5, Vítková Marie, služka, Bohdalice 5, Králová Anna, Mor. Nová Ves u Břeclavě 5, Fuchsová Marie, učitelka, Klobouky u Brna 10, Hanáková Rosálie, soukromnice, Pavlovice u Vyškova 5, Příkladný Cyril, Ratiškovice 10, Hladký František, rolník, Brankovice 2, Pluskal Josef, farář Mohelno (Morava) 100, Zouhar Josef, Lípovec 20, Spáčilová Marie, Předmostí 10, Rumlerová Pavlína, Dvůr Králové n. Labem 5, Pavlíková Emilie, Komárov u Opavy 5, Martínková Petronila, Komárov, Chaloupky 5, Kordová Marie, Hostinné 10, Zmatlíková M., Dobruška 15, Novák Jan, děkan, Nové Město n. Met. 10, Síchý Josef, hosp. řed. SPÚ., Mírovce, Řeškovice 10, Hrubý Boh., vrch. soudní rada, Opava 10, Nikel Rudolf, Tisek, Slatina 10, Bieblová Karolina, Praha VII. 5, Kohoutová Marie, Praha VII. 5, Husáková A., Důl Bané, p. Motyčín 5, Králová Kat., Milovice u Lysé, Čechy 10, Průša Vojt., prof. náb., Praha II. 10, Skálová Marie, Mrákov u Domažlic 5, Bišková K., Vesec, p. Veliš 10, Brada Josef v Sedlici u Blatné 5, Vybíralová Teresie, Boršice, Buchlovice 5, Mühlbergrová F., Přerov za mlýnem 30, Koutná Ludmila v Jednově u Konice 10, Pokorná Anna, Vrchovice 20, manželé Antonín a Anna Kupčíkovi, Trstěnice 10, B. Buová, Kolín 5, Zlámalová Josefa, Vrahovice 25, Karla a Bohumil Pospíšilovi, rest., Brno 100, Vladíková Božena, Blansko 10, farní úřad, Strachotice u Znojma 5, Terezie Šrotková, Sloup 5, Slabý Josef, Týn nad Vltavou 5, Keilová Mat., Kdyně 5, Pláničková Marie, traf., Netolice 5, Petrujová Marie, ind. uč. v. v., Kunštát 10, Šrámek Jan, rolník, Záluží, pp. Bavorov 2, Schiebingrová Karolina, Brno 10, Vítková Marie, Bohdalice 5, vdp. kanovník Daněk za nejmenovaného, zde 500, Kadlcová Františka, Drnovice 5, M. Militká, Dvůr Králové n. L. 5, Tocháčková Klára, Heřmanův Městec 5, Hůlková Anna, Brno 10, Lísková Anna, Křechoř, p. Kolín 10, Nahodil František, Bolíkovice 5, Pernica Fr., Ostrov u Macochy 10, farní úřad v Bohuticích, p. Olbramovice 20, Chlumecká Marie, Týn n. Vltavou 5, Svobodová Božena, Týn n. Vltavou 10, Lisecký Jul., Šlapanice, Čechy 1, Izerová Alžběta, Ko-

bylnice, Kloboučky, Čechy 5, Winklerová Julie, Hranice 10, Kraus Václav, panský krejčí, Most 5, Jahulová Filoména, choť vrch. b. správce, Vlašim 5, Boháčová Marie, Obřany 10, Musilová Marie, Prštice, p. Silůvky 5, Mikšíková Marie, Praha II. 5, Gazda Martin, Koválovice u Tištna 10, Svobodová Růžena, Hodonín 10, Mazalová Marie, Hodonín 10, Herman František, Moravice 6, Břeská Emilie, Hrobčiny, p. Vys. Veselí 10, Kupková Jana, Jaroměř 10, Nejmenovaná, Brno 5, Brada Hynek, Vítkovice 100, Matějová Amálie, Paskov, Morava 5, Žáková Marie, Domažlice 10, Musil František, Telč 10, Kumpánová Emilie, Budeč u Mor. Budějovic 3, Ctitelé Panny Marie na faře v Mor. Písku 222, Bednářová Josefa, H. Újezd 2, Indráková Marie, Hodslavice 5, Cenesia, představená v ústavě pro choromyslné v Opavě 40, Hradecká A., Praha II. 5, Straková Anna, učitelka, Praha VII. 10, Souček Pavel, provis. kanov., Nová Říše 1000, Kvapilová Marie, Herdibořice 5, Záčková Antonie, Blučín, Židlochovice 10, Konečná Františka, Karvinná 10, Hovorka A., Král. Vinohrady 5, Tekla Proche, komisionářství, Král. Vinohrady 10, Pokorný Frant., farář, Popovice 100, Holub J., Dědice 10, Řehová Anežka, Sviadnov u Místku 20, Žilková Julie, Brno 5, klášter benediktinský v Rajhradě 1000, farní úřad, Roštěnice, p. Luleč 5, Fidlerová Marie, Kostomlaty u Nymburka 20, Budín Josef, Hrušky 5, Sklenářová Anna, Sv. Kopeček u Olomouce 10, Klvaňová Helena, Kroměříž 50, Bimková Marie, Vlkoš u Kyjova 6, Kubín Josef, děkan, Rudíkov 100, Škvařil Alois, Molenburk, Sloup 5, Machová Marie, Místek 5, Dufková Marie, Dvořiště, Bystřice 5, Koutný R., Hostkovic, V. Týnec 20, Morávek Ad., farář, Ubislavice, Nová Paka 5, Macháčková Anna, Chocerady 5, Kašpárková Ludmila, Český Brod 20, Rezníček Jan, Červený Kostelec 5, Kučera Václav, Uherský Brod 5, Kvítek Josef, Prostějov 5, Rosenberg Antonín, farář, Bratelsbrunn 10, Romančík Josef, Olomouc 10, Havelka Jiří, drogerie, Žižkov 2, Hudecová Josefa, Vinohrady 3, Michal Josef, vrch. četn. strážmistr, Velké Popovice, Čechy 5, Janová Františka, V. Mezeříčí, Malá Stránka 5, Bosáková Františka v Porubě u Svinova 5, Jedlíčková Anna, Břeclav 3, Vymazal Antonín, vrch. úč. rada, Brno 100, Vajchr František, závod obuvi, Most 10, Novotný František, výměník z Březin u N. Města 100, Pleva Viktor v Pustkovci, p. Třebovice, Slezsko 5, Uhlář Blažej, Metylovice 5, Helbichová Jena, Mor. Ostrava 20, Bracková Fr., Řikonin, pp. Dolní Loučky 5, Chmelka Karel, tajemník, Moravský Krumlov 10, Šálek Vincenc, Břest 10, Štérová Frant., Olomouc, Letná 5, Neoral Augustin, fa-

řář, Ludslavice 100, farní úřad, Borkovany, Těšany 25, Volák Ant., Č. Budějovice 5, farní úřad, Milonice 100, Sládečková Františka, Král. Vinohrady 5, Muroňová Marie, Paskov 5, Svobodová Anna, sběratelka, Praha II. 5, Ozynulová Františka. Olomouc 20, Pinsenovská Karolína, Tučapy u Holešova 10, Ondra Fr., Brusna, Lomnice u Tišnova 100, Mikuláš Konečný, Mor. Liškov 5, Opletal František, Raková u Konice 10, Aloisie a Klára Štovíčkovy, Vinohrady 10, Petrjánočová Cecilie, Mor. Nová Ves 20, Štemberková Anežka, Praha 2, Coufalová Hermina, poštmistrov v Opatově 500, Sobotková Terezie, Opatov 20, Jelínek Frant., farář, Horní Cerekev 5, Borek Frant., Lhota Rapotina 30, Černý Josef, profesor v Jičíně 10, Kovářík Fr., Dolní Bojanovice 5, Přikryl Jan, Pustiměř 10, terciáři sv. Františka v Kroměříži 5000, Nejezová Kateřina, Tišnov 10, Zimová Marie, Král. Vinohrady 10, Gřešek Rudolf, Polanka (Slezsko) 5, Kožená Anna, Praha II 10, Vlasáková Františka, Praha II 50, Brechunsbauerová Alžběta, Praha-Košíře 10, Špaček Josef, dělník, Hrdá Ves 5, Růžičková Františka, Čechy pod Košfrem 20, Čalová Marie, Slušovice 5, Nejedlý Vojtěch, Praha VII 5, Urban Josef, Vrutice 10, Teichmanová K., Holovovsy 10, Smětáková Františka v Buku, 10, Würzebesser Teresie, soukromnice, Josefov 10, kaplan Janda Josef, Jaroměř 15, Matzenauer Fr., Horní Dunajovice 5, Floriánová Terezie, Senorady 10, Tesařová Anna, Morašice 10, Nováček Eduard, Mohelno 5, Schmidtová Anna, Drahotuše 10, št. kap. Drábek Vilém, Nitra 20, Geisler Jindřich, Olomouc 50, Lobkowiczová Vilemína, Nelehozoves 10, Macková Josefa, Praha II 20, farář Ptáček Josef, Svémyslice (Čechy) 10, Glabazna, ředitel v. v., Mokré Lazce u Opavy 10, Sudová Anna, Praha XIII. 10, Urbančíková Veronika, Znorovy 6, Kanclířová Marie, Hodonín 5, Neumannová Marie, Červená Lhota 5, Mráčková Marie, Hnaška 20.20, Čapka Michal, Břeclav 5.

Pokračování darů na 2. straně obálky.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V lednu 1927.

1. bylo lidí v kostele	170	a u sv. př.	52
2. " " "	130	"	40
6. " " "	360	"	88
9. " " "	420	"	98
16. " " "	230	"	82
23. " " "	42	"	24
30. " " "	85	"	38
Ve všední dny úhr.	428	"	296
Úhrnem 1865	"	"	718

Mši sv. slouženo 104.

S. A. Staré Brno 20, Jana Zlámalová, Brno-Pekařská 5, Jan Malý, katecheta Sušice 10, Ant. Votoupal, profesor náboženství, Boskovice 2, Marie Leharová, Kroměříž 10, Frant. Matulíková, Husovice 25, Václav Appl, mlynář, Čenkov 20, Václav Dvořák, kaplan, Sedlec 5, Matěj Petr, vrch. insp. stát. drah, Smíchov 5, Aug. Lužný, farář, Litultovice 5, Ant. Musil, administrátor v Krásném 10, Václav Žák, kaplan, Sepekov Č. 5, K. Zetek, profesor, Kroměříž 5, Vinc. Konicar, katecheta, Brno 10, A. Pfeiferová, učitelka, Nová Ves Č. 5, nejdp. biskup Šimon Bárta, Č. Budějovice 15, P. Josef Blažek, spisovatel, Podolí u Brna 20, Al. Sobek, Záhlinice 10, Růžena Hofírková, ošetřovatelka, Brno 5, S. Heyda, Bohnice Č. 25, Ant. Dráb, kaplan, Týn n. Vlt. 5, farní úřad v Rajhradě 10, Bedř. Cigánek, učitel, Halenkov 10, Jan Kuča, kooperátor, Šenov (Slezsko) 20, JUDr. Jaroslav Štěpánek, Kdyně Č. 15, Josef Špišar, kaplan, Uničov 10, Ant. Sedláček, Hlubočepy Č. 10, Marie Nitscheová, vdova v Kroměříži 5, Vincenc Poledňák, rolník v Ratajích u Kroměříže 25, Inoc. Neužil, profesor, Bučovice 5, Josef Kolnec, farář, Měnín 5, Jenov. Bajgarová, Chropyně 10, Jan Zajíc, farář v. v., Kroměříž 34, dr. Kulhavý, Král. Vinohrady 5, Bedř. Vavroušek, Želiv 15, Vladimír Napravník, kooperátor, Zarošice 10, Josef Dosedla, kooperátor, Kunčice (Slezsko) 40, Michal Pospíšil, farář, Chvalkovice 10, Augustiánský konvent, Brno 150, Matěj Beránek, katecheta, Jemnice 20, Ant. Ondroušek, kooperátor, Svitavy 20, Rud. Schikora, profesor, Hlučín 15, Fr. Tošnar, farář, Dražovice 50, Josef Seget, farář, Zubří 10, Ant. Zaoral, pošt. úředník, Hulín 5, P. Luk. Kovařík, spirituál semináře, Brno 15, Josef Lidinský, farář, Zábok, u Mělníka 15, J. Melichar, profesor, Kroměříž 10, Fr. Špička, Hustopeče 10, Jan Hručířek, kaplan, Dolní Benešov 20, farní úřad Střílky 10, V. Nouzovský, Velim 15, Jan Hronovský, Hradec Král. 11, Fr. Šegeta, děkan, Uherčice u Brna 25, P. Josef Pospíšil, Předmostí 15, Fr. Nejmenovaný, Vrahovice 20, K. Dřímál, farář, Bludov 20, Josef Záborský, farář, Vys. Studnice 3, Viktor Šauer, Užborod 15, nejdp. dr. K. Kašpar, biskup, Hradec Král. 15, Jan Marek, katecheta, Brno-Obřany 5.40, Mariánská družina dívek v klášte. Voršilek, Kutná Hora 10, dr. Em. Fenzl, profesor, Č. Budějovice 18, vdp. arcikněz Fil. Pospíšil, Příbor 1000, Šebestián Večeřa, rolník, Třebětice 15, farář Václav Tomec, Nový Přerov 20, Bradáč B., Příbram 5, ředitel dr. Josef Beran, Praha 5, Sestry Nep. početí P. M., Přerov 20, farář Rudolf Snášel, Zlámanka 100, knihtiskař Lud. Richter, Olbersdorf 15, Jan Tomeček, rolník, Chropyně 100, J. Planita, Prostějov 30, farář Vinc. Bureš, Křtiny 10, kooperátor Em. Peter, Něm. Lutyň 10, dr. Ferd. Černík, profesor v. v., Olomouc 100, katech. Bedř. Vražina, Hor. Heršpice 20, děkan Fr. Odstrčil, N. Hro-

zenkov 10, Ig. Marčonek, hajný, Záříčí 22, far. Hrubý, Borkovany 15, far. J. Kouřil, Rataje 350, farář v. v. Ondřej Otáhal, Kroměříž 36.50, P. Ed. Čmejrek, Nedašov 10, děkan Robert Stračka, Koryčany 10, Blažek Beck, Olomouc 10, katech. Leop. Nikl, Nymburk 15, N. Cizl, Bludov 5, katecheta v. v. Karel Kubíček, Šumperk 20, nájemce velkostatku Frant. Novák, Kelčany 20, rolník Ad. Kubík, Bochoř 10, farář Jan Fürst, Mar. Hory 10, profesor Karel Fadrus, Kroměříž 25, farář Al. Zbožínek, M. Lazeč 10, farář Josef Rýpar, Vízemberk 10, farní úřad v Albrechticích 20, Frant. Čačka, Hodolany 5, farář Jan Hrubý ve Štramberku 100, katech. Fr. Kunčar, Hlučín 50, farář Karel Hruzík, Domašov u Šternberka 100, farář Ig. Kment (2. splát.), Hoštice na Hané 50, kaplan dr. Fr. Kolář, Zábřeh (sev. Morava) 67, kaplan Josef Janisch, Fulnek 50, kaplan Ant. Novotný, Fulnek 57.12, kaplan Josef Složil, Přerov 50, katech. Fr. Pazdera, Unhošť 20, kaplan Ed. Rozmahel, Dačice 15, vrch. ofic. st. drah v. v. Josef Smažík, Mezimostí 10, Bohoslovci řádu sv. Františka, Žilina 30, redaktor Lad. Zamykal, Olomouc 20, Růž. Prágrová, Jevíčko 10, akt. asist. Jaroslav Kretzl, Vyškov 10, farář Kristian Novák, Studnice 500, ženčák Rud., Kožušany 2, farář Felix Rýpar, Čeladná 10, Bajerová Anežka, Horka n. Mor. 20, farář Jan Janák, Rázová 100, Vykydal Josef, Bílany 10, Thořová Anna R., Troja 5, farní úřad v Újezdci u Luhačovic 100, Frant. Hrubý, Hradec Král. 10, přednosta st. drah v. v. Josef Foitík, Veselí n. M. 5, kanovník Josef Fišara, Smržice 100, Čtenářsko-pěvecký spolek Svornost, Fryšták 5, farář Josef Haselmann, Vyšehoří 10, arcibiskupská konsistoř od těžce nemocné osoby, Olomouc 100, rolník Hudec Frant., Příkazy 5, farář Jan Stratil, Rajnochovice 100, bohoslovec Andrej Sojčák, Bán, Bystrica 2, hostinský K. Daněk v Olomouci 36, farář Josef Schmied, Březové Hory 2, učitel Theod. Ševčík, Bohuslavice (Hlučínsko) 20, farní úřad, Rychvald (Slezsko) 10, farář Jan Vrtek, Kněždub 100, Gábová M., Slov. Nové Město 10, kaplan Al. Hekela, Těšetice 15, farní úřad (poznovu) ve Zdounkách 100, Vlček Karel, Vlkoš 5, farní úřad ve Štítne (na památku † Ver. Filipové) 50, duch. správce Jan Novák, Šternberk 20, Žáčková Anna, Brno 10, kaplan Ant. Marek, Penčice 50, farář Jan Krejčíř, Bílá 5, farní úřad Rychaltice 5, F. Jemelka, Vřesovice 5, farní úřad Brodek u Nezamyslic 500, farář Josef Hrubý, Jívová 10, J. Bouzek, Kroměříž 20, profesor dr. Tom. Hudec, Olomouc 10, katecheta v. v. Jan Hýl, Krnov 20, farní úřad Lobodice 20, farní úřad Hluk 20, farář Frant. Martínek, Kobylí 10, hosp. asistent Al. Derka, Kroměříž 25, profesor dr. A. Štursa, Brno 20, koop. Josef Hut, Boršice 20, farář Ant. Mochola, Dolní Bečva 10, farní úřad Šenov 10, farní úřad Hutisko 20, ředitel Ant. Trnka, Praha 10, farář Jan Baďura, Osek n. Beč. 5,

Doskočilová Pavla, Bratislava 10, Bradíková Anna, Žalkovice 20, farář V. Tylčer, Mankovice 10, Josef a Růžena Skopalovi, Fryštát 25, Chvostková Adolfa, Místek 5, kaplan Josef Hulva, Drahotuše 100, farář Fab. Keppert, Lipov 10, advokát JUDr. Jan Dezort, Židlichovice 50, spirituál P. Frant. Kuřina, Choryně 50, farní úřad Pňovice 10, farář Jan Horký, Hrabůvka 10, Filoména Janovská, Holešov 20, farář Josef Veselý, Penčice 5, farář Josef Kolář, Albrechtice 20, farář v. v. Albin Bordovský, Uh. Brod 30, farář v. v. Fr. Herold, Uh. Brod 5, katech. Lad. Vávra, Bautsch 20, Šerková Anna, Litultovice 10, rolník Vepřek Al., Postřelmov 5, farář Václav Dostál, Kurovice 100, kaplan Josef Barák, Třebáňov 12, katecheta Josef Svoboda, Přívoz 10, dóm. vikář Josef Heral, Brno 100.

Povětrnost v lednu.

Oblačnost. Slunce nesvítilo ani jednou celý den. 1., 3., 5., 6., 11., 13., 25. se ukázalo po každé na několik hodin. V husté mlze byli jsme zahaleni tyto dny: 1., 2., 3. — 6., 8.—10., 12., 13., 15.—19., 22.—25., 27., 29., a to po celý den 10., 12., 22., 23., 24. Jasný den byl jediný 13., kdy sice nebyly na obloze mraky, ale přece několik hodin mlha, pošmurných 20, ostatních 10 polozamračených. Poměrně bylo $\frac{8}{10}$ nebe zataženo.

Teplota byla dne 1. ještě celý den pod nulou, od 2.—4. nad nulou, od 5.—10. zase pod nulou. Od 11. do 21. bylo pro leden poměrně velmi teplo, až $+5^{\circ}$ C. Dne 21. nastala nová zima; teploměr byl ustavičně pod nulou. Největší mráz byl dne 7. — 8.2° , největší teplo dne 16. $+5^{\circ}$ C. Ledových dní, t. j. v nichž byl teploměr celý den pod nulou, bylo 16, mrazových 25. Průměrná ranní teplota — 1.8° , polední — 0.7 , večerní — 1.5 , měsíční — 1.4° .

Sněhová pokrývka dne 1. byla 28 cm, do 4. tálo na 21 cm, ale týž den padly 4 cm nového sněhu a dne 9. asi 7 cm. Dne 10. ráno byla celková výška sněhu zase 28 cm. Od 11. sníh rychle tál, dne 16. byl Sv. Hostýn prost sněhu. Nový sníh napadl dne 22. 5 cm, 23. 16 cm, 24. 27 cm, 25. 33 cm, pak sníh zvolna se srážel,

ale zase něco připadlo, takže na konci měsíce bylo opět 28 cm sněhu. Celkové množství vody z napadlého sněhu za celý měsíc bylo 97.3 mm.

Vichřice byla v 21 dnech, ale jen slabší, která v lesích mnoho škod neudělala, ačkoliv stromy byly sněhem velmi nakloněny. Vítr vál: S 6krát, SV 3krát, V 12krát, JV 39krát, J 7krát, JZ 8krát, Z 10krát, SZ 7krát, bezvětří 1krát.

Cizinecký ruch na Sv. Hostýně. Podle soukromých záznamů přišlo na Sv. Hostýn 1926 z ciziny 287 osob, a to z Vídně 150, z Rakouska mimo Vídeň 40, z Uher 8, z Polska 20, z Německa 12, z Itálie 2, z Ukrajiny 6, z Francie 7, z Jugoslavie 18, z Ameriky 24. Příliv zbožných cizinců byl ovšem nesporně větší, kdyby bylo postaráno o lepší komunikaci. Místo, z něhož si cizina odnáší dojmy o naší vlasti nejlepší, mělo by i po té stránce býti všemožně podporováno. Důvěrně sdělujeme, že Matice svatohostýnská zahájila již i v tomto směru svou činnost, která, dá Bůh, korunována bude radostným výsledkem.

Nové laciné kapesní vydání evangelí právě vyšlo nákladem Dědictví Svatojanského; jest to úhledná knížka, čítající 290 stran. Značným darem nejmenovaného dobrodince umožněno bylo stanovit její cenu pouze na 3 Kč (poštou Kč 3.80). Naskýtá se tu vhodná příležitost k hojněmu jejímu šíření, aby se čelilo nesprávným textům, jež různé nekatolické společnosti mezi našim lidem propagují. — Objednávky přijímá administrace Dědictví Svatojanského v Praze IV., Vikářská ulice č. 35.

Listárna redakce.

Na svátek sv. Josefa 19. března, budou služby Boží dle obvyklého nedělního pořádku. V 8 hod. mše sv., pak kázání a po něm slavná mše sv. s požehnáním.

Nezapomeňte si objednat pro měsíc březen brožurku všude se zamlouvající: Kytice ku počtě sv. Josefa. Krátká nábožná cvičení na každý den měsíce března. Z různých pramenů sestavil Jan Kř. Dvořák T. J. Cena 1.50 Kč. Lze obdržeti v administraci Hlasů svatohostýnských na Sv. Hostýně.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Hanáková Antonie z Chropyně.

Hejda Kašpar ze St. Města u Uh. Hradiště.

Šarffova Marie, dcera nadlesního v Bystřici p. Host.

Skřečková Anna v Přerově.

Horutova Rosalie z Bernatic.

O. v p.

Číslo 4.
Duben 1927.

Ročník
XXXXX XIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

**S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryštva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

OBSAH: Vladimír Štastný: Hostýnská holubice (báseň), str. 49. — Fr. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 49. — P. William Doyle T. J.: Reholníkem?, strana 53. — P. Hoppenot T. J.-M. H. Vávrová: Kříž v našem životě, str. 57. — P. Jindřich Valouch: Z poutnického ruchu svatohostýnského, str. 58. — Několik vzpomínek na moje první exercicie na Velehradě, str. 59. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy ze Sv. Hostýna, str. 60.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Stavební místo poutnického domu (naproti hotelu), str. 52. — † P. Jan Nep. Cibulka T. J., první superior na Sv. Hostýně. (Obraz P. Fr. Xav. Zimmerhackla viz v roč. XX., str. 33), str. 62.

Přátelům Sv. Hostýna!

Pan architekt prof. Fischer poslal definitivní plány s tímto doprovodem:

Zasílám matrice projektu poutnického domu na Sv. Hostýně a k tomu dodávám, že navrhnul jsem:

1. Přízemí s kajutovými pokojíčky, kanceláří a bytem domovníka, s umývárnou a záchody.

2. I. patro s pokojíčky kajutovými, se 2 sály pro společné noclehování a s 2 skupinami záchodů a umývárnou.

3. V II. patře je totéž zařízení, jako v I. patře.

4. Zvláštním vchodem a schodištěm jsou přístupny 2 sály co jídelny, které mají přípravnu oddělenou vždy stěnou pro samoobsahu. Kuchyně má spíže (2 komory), výčep se sklepem a lednicí i se spojovacím schodištěm. Při jídelnách jsou i záchody.

5. Pamatováno na ochoz pro příští nádvoří.

Co do umístění čítáno:

V přízemí II pokojů à 8 postelí, celkem 88 postelí; v I. patře 24 pokojů à 8 postelí, celkem 192 postelí; v I. patře dva sály 24 postelí; v

II. patře totéž: 192 à 24 postelí; celkem 520 postelí.

Při tom připomínám, že jsem shledal hospodárnějším, nad kajutami nezřizovati sály pro společný nocleh, nýbrž pokojíčky zvýšiti až ku krytině a sály pro společný nocleh umístiti nad kuchyní. Kdyby tyto dva sály měly se rovněž změnit za kajuty, tu by se zvýšil počet pokojíčků o $2 \times 16 = 32$; tedy celkem na 552 postelí.

Jak na projektu vidět, myšleny jsou příčky zděné, a sice buď 15 cm příčkami, anebo ze stěn Kesslerových.

Železobeton nebyl užít pro stropy a sloupy kajut jen z ohledů hospodárných. Podlahy jsou měkké.

Okna jsou rozpočtena zatím jen jednoduchá, ale ceny alternativní jsou myšleny pro eventuelní zřízení křídel vnitřních.

Na dotaz sděluji, že stačí vesměs dřevo tesané a nemusí býti ostrohranné. Též pod krytinu plechovou stačí bednění o síle 20 mm.

Rozpočet zašlu asi během 14 dnů i se stavebními podmínkami.

Trvám s výrazem úcty

Ing. Vlad. Fischer, v. r.

V Brně 18. února 1927.

DARY.

Na kostel: N. N. ze Slezské Ostravy 90, farní úřad ve Zdouňkách 50, dp. Prokop Neužil O. S. B., Chicago 40, Barbora Vyhnáková, Šakvice 128.

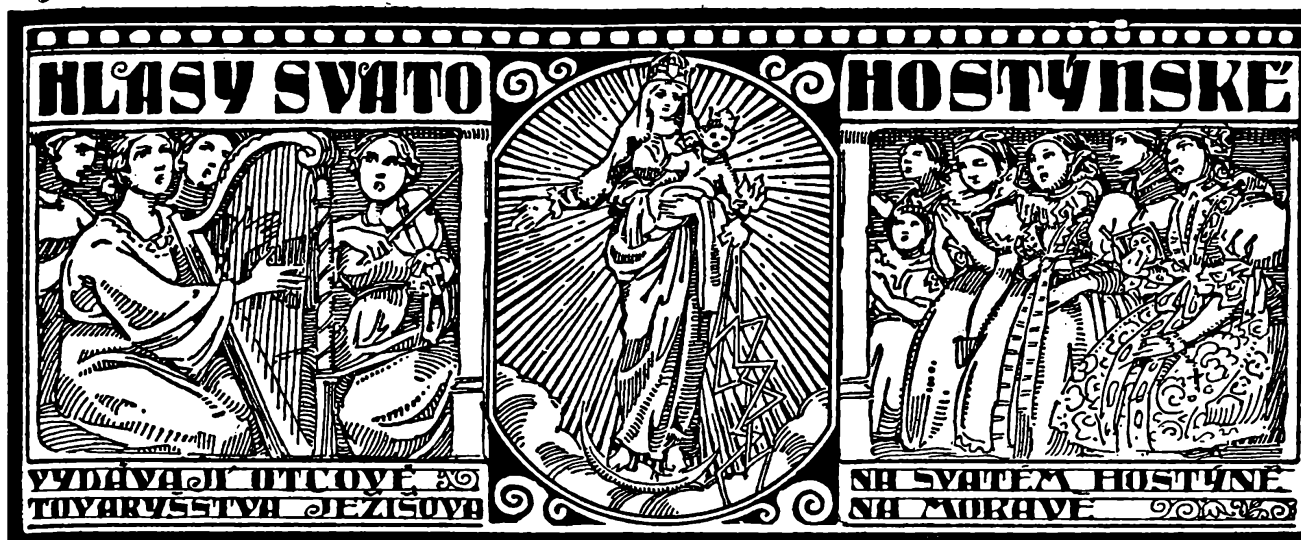
Na hlavní oltář: Tim. Nitče, Kroměříž (na poděkování za vyslyšení prosby) 20, N. N. z Hranic 20, z Ludslavic 5, z Lysic 20, Hynek Polášek, rolník v Ivančicích 50, Anna Božková, Kostelec na Hané 20, Marie Štolfová, Chicago 3 dolary, Josef

Vrána, Rákovice 30, G. Svobodová, Vítkovice 21.

Na sv. Antonína: Krist. Nezdařilíková, Blazice 5, Marie Mašlaoňová, Blazice 5, Al. a M. Jurčíkovi z Ludslavic 10.

Na korunky P. Marie: N. N. (dopisem) 20, N. N. z Protivanova (na poděkování za vyslyšení) 20.

Na elektrické osvětlení: N. N. z Ludslavic 5, Hynek Palášek, rolník v Ivančicích 25, Fr. Koblížková, Žamberk 38, Al.

Číslo 4.

Duben 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Ó vznešená, ó vši chvály hodná,
Panno Maria! Tvé jméno jest tak sladké
a líbezné, že je nelze vysloviti, aby-

chom nebyli rozřnceni láskou k Tobě a
k Bohu, jenž Ti to jméno udělití ráčil.
Sv. Bernard.

Vladimír Šťastný:

Hostýnská holubice.

(Vyňato ze sbírky: Hory a doly).

Na Hostýně sobě sedí
holubička bílá,
po krajině mile hledí,
křídla rozestýlá.

A to není holubice,
toť Maria Panna,
k jejím nohám kleká nice
žírná, zbožná Haná.

A Máť Boží mileráda
z milostného sídla
na své dítky ruce vzkládá,
jako strážná křídla.

Frant. Krus T. J.:

Církev bojující a vítězí.

Arsenal zbraní.

Co to je: arsenal? Zbrojnice, skladiště zbraní, anebo též továrna na zbraně. Právě píší noviny o vídeňském „arsenalu“. Chtěla tam prý kterási politická strana nahromaditi zbraně pro chystaný státní převrat. Ale prozradilo se to. Ačkoliv to zapírají, je z toho teď mnoho křiku.

A proč dnes začínáme s arsenalem? Přec nechystáme nějaký „puč“? — Ovšem že ne, ale arsenalu potřebujeme, jen je trochu jiná než onen vídeňský, a nebudeme ho nikdy za-

pírati, naopak zveme celý svět, aby se podíval na naše zbraně a po případě aby vyzkoumal sám na sobě jejich ostří.

Vypravujeme si o Církvi bojující. Do boje třeba zbraní. Církev potřebuje zbraní nepřemožitelných. Kdyby jich neměla, už dávno by byla porážena a zničena; tolik je útoků na ni! Na tři takové zbraně už jsem upozornil: kříž, láska, pravda. Ale je jich ještě tolik, že není možná všechny do podrobnosti vypočítati a popisovati. Je

jich plný velký arsenal! Musíte se, milí čtenáři, spokojiti s jakýmsi všeobecným popisem té posvátné zbrojnice Církve Kristovy. Začnu s historickou vzpomínkou.

1. Bude tomu letos na velikonoce právě 125 let — jen že tenkrát, totiž r. 1802, byla velikonoční neděle 18. dubna — co se slavila v Paříži neobyčejně dojemná slavnost. Napoleon, ještě nevyhlášený za císaře, ale už mnohými vítězstvími proslavený po celém světě, v čele svých generálů a nejvyšších úředníků francouzské republiky vstupoval do katedrálního chrámu P. Marie, aby tam byl přítomen slavné pontifikální mši sv., již sloužil kardinál-legát Caprara za asistence mnohých arcibiskupů a biskupů. Napoleon chtěl takto před celým světem dokázati, že Francie chce opět býti katolickou zemí.

Přes 8 let totiž Francie nebyla křesťanskou. Náboženství bylo za nevidaných ohavností z veřejného života vypuzeno, ba i soukromá pobožnost vynášela těm, kdo ji konali, žalář a smrt. V této katedrále, do které teď se ubíral Napoleon, před 8 roky revolucionáři posadili na oltář zvrhlou ženštinu a klaněli se jí jako „bohyni rozumu“, před kterouž měla navždy zmizeti „hanebnice“ — tak totiž nazývali katolickou církev. Sta a sta řeholníků, kněží a biskupů bylo povražděno; jen kdo přísahal na zákony právu Božímu se přičicí, byl ušetřen. Zdálo se, že Francie je pro církev navždy ztracena. Ale nebyla!

Čím krutější bylo pronásledování, tím více přibývalo vyznavačů ochotných i život pro Krista obětovati. Duchaplný, tehdy ještě mladý spisovatel Chateaubriand (čti Šatobrian) napsal: „Probudila se opět touha po víře a po náboženské útěše, již nebylo po několik let. Kolik to bylo bolestí, kolik ran! To nutilo k modlitbě o pomoc s nebe. Kolik bylo rodin revolucí nemilosrdně roztrhaných! Nikdo jiný nemohl pomoci než všemohoucí Bůh. I začali lidé opět choditi do chrámů, jako chodívají neduživí k lékaři. Nejedem by se byl rád přidržel oltáře

jako se tonoucí trosečník chytá skaliska vyčnívajícého z moře.“

I Napoleon poznal, že též státní život vyžaduje náboženských základů. Proto se rozhodl navrátiti Církvi aspoň částečně stará její práva. Kdyby byl zůstal důsledným v tomto úmyslu, pak by se byly jeho osudy i osud Francie mnohem šťastněji vyvíjely.

Ale začali jsme s arsenalem Církve — a jsme stále u Napoleona; jak se to shoduje? Hned to vysvětlím.

2. Napoleon měl tolik rozumu, že neočekával žádoucího náboženského obrození od svých vojenských úspěchů a od svého vojevůdcovského umění. Toužil po nějaké pomoci jiného rázu. A hle, pomocník přišel. Byla to — nedivte se — knížka. Byla nadepsána: *Le génie du christianisme ou les beautés de la religion chrétienne* (= Duch křesťanství čili krásy křesťanského náboženství) a způsobila neobyčejný rozruch právě tím směrem, jak si to přál Napoleon, totiž v prospěch náboženství. Napsal ji Chateaubriand, jehož už známe. Co bylo během posledního půlstoletí nahromaděno pomluv a surového výsměchu proti katolické Církvi, to bylo onou knihou tak důrazně odmítnuto, že nastal ve veřejném mínění značný obrat Církvi příznivý. Napoleon byl s knihou velice spokojen a snažil se svou vděčnost prokázati Chateaubriandovi povýšením na důstojné diplomatické místo.

A čím kniha dovedla dosáhnouti tak velikého úspěchu? Tím, že poukázala krásnou a mohutnou mluvou na arsenal zbraní Církve. Aby tomu bylo porozuměno, stačí uvésti několik slov z úvodu knihy:

„Vůdcové nevěry klamali svět tvrdíce (jako teď ještě čeští volnomyšlenkáři), že křesťanství se zrodilo z pohanství, že je nesmyslné ve svých dogmatech, směšné v bohoslužebných výkonech, že nenávidí umění a vědy, rozum a krásu, že nedovedlo nic jiného než prolévati krev, zotročovati lidstvo a zadržovati blahobyť a osvícenost. Naproti tomu třeba dokázati, a dokáži: že ze všech náboženství kdy-

koliv se zjevivších křesťanské náboženství je nejkrásnější a nejlidštější, že zaručuje nejlépe svobodu a vývin umění a vědy; že moderní svět jemu by měl děkovati za všecko, co má dobrého: jak rolnictví tak nejvyšší vědy, od útulků zřizovaných pro nešťastníky až po velechrámy vybudované geniálním Michelangelem a ozdobené nádhernými malbami Raffaelovými. Dokáží, že není ušlechtlejší mravouky, nežli kterou hlásá Církev, nic milejšího a zároveň velkolepějšího než její věrouka a její liturgické obřady. Toto náboženství pomáhá geniálním duchům, zušlechťuje vkus, rozvíjí náklonnost k ctnosti, sílí ducha, učí spisovatele psáti ušlechtilým slohem a podává umělci nejdokonalejší vzory; není naprosto příčiny stydět se za křesťanskou víru, k níž se hlásili velikáni jako Newton (hvězdář), Bossuet (biskup-kazatel), Pascal (filosof), Racine (básník). Co jen fantasmie lidská dovede krásného vytvořiti a co je pro lidské srdce drahým, to vše musí svědčeti ve prospěch tohoto náboženství, nikoliv proti němu.“

A všechny tyto důkazy provedl Chateaubriand skvěle, ačkoliv dnes, po století, by k tomu bylo třeba ještě leccos přidati. Rozděлил si knihu na čtyři části. Nejpěknější je čtvrtá. Podává řadu nádherných obrazů z bohoslužebného života Círky, začínaje poesí zvonů, potom povznášeje k Bohu uchvacujícím výkladem symboliky našich chrámů, oltáře, slavnostní liturgie, církevního roku, bohoslužby za zemřelé; tento oddíl končí elegií na hroby francouzských chrámů v St. Denis, již znalci literatury počítají mezi nejpěknější skvosty francouzského písemnictví. Pak uvádí Ježíše Krista plného lásky a moudrosti, žijícího ve své Církvě až do konce věků: to vysvětluje úplně, proč „nemůže býti náboženské soustavy dobročinnější, moudřejší, mocnější a zároveň vlídnější nežli je Církev Kristova. Objímajíc všechny třídy i jednotlivce od skromného venkovana až po nejvyšší hlavu světa, stýká se se všemi projevy a výkony lidských snah a schop-

ností: umění, vzdělanost, vědy, zákonodárství, politika, blahodárná zřízení světská i náboženská, vše to bylo zakládáno a pěstováno vyššími zástupci Círky, kdežto nižším třídám lidstva Církev zprostředkovávala Božího požehnání zvláště křesťanskou láskou a umravňováním.“

To je ten arsenal nepřemožitelných zbraní naší Círky. Od té doby, co naň tak pěkně upozornila kniha Chateaubriandova, mnoho jiných zbožných učenců se dalo do práce a dovedně těmi zbraněmi hájili víru a Církev proti všem útokům. Kdo by dnes se dal zastrašiti nevěrci bojujícími proti víře zbraněmi zastaralými a polámanými, zasloužil by si názvu zbabělce a zaostalce. Byla by to ostuda tím větší, poněvadž každým rokem roste počet bývalých nekatolíků, kteří radostně uznávají, že zbraněmi ze zbrojnice Kristovy byli přemoženi a proto se hlásí za členy jeho Círky. Uvedu jeden takový příklad z nejnovější doby.

3. Nedávno vyšel neobyčejně pěkný životopis konvertitky pruské princezny a pozdější lantkraběnky Anny hesenské. Zemřela ke konci světové války r. 1918 ve vysokém věku 82 let jako nejstarší člen rodu Hohenzollernů. To byl život pohnutý! Mnoho lesku a slávy, ale ještě více bouří a zklamání — a konečně dokonalé štěstí v lůně katolické Círky. Pro mnohá zklamání se světskou slávou měla už v r. 1865 na mysli přestoupiti z protestantismu, který ji znepokojoval, do katolické Círky. Ale trvalo to potom ještě 36 let, než dosáhla kýženého štěstí.

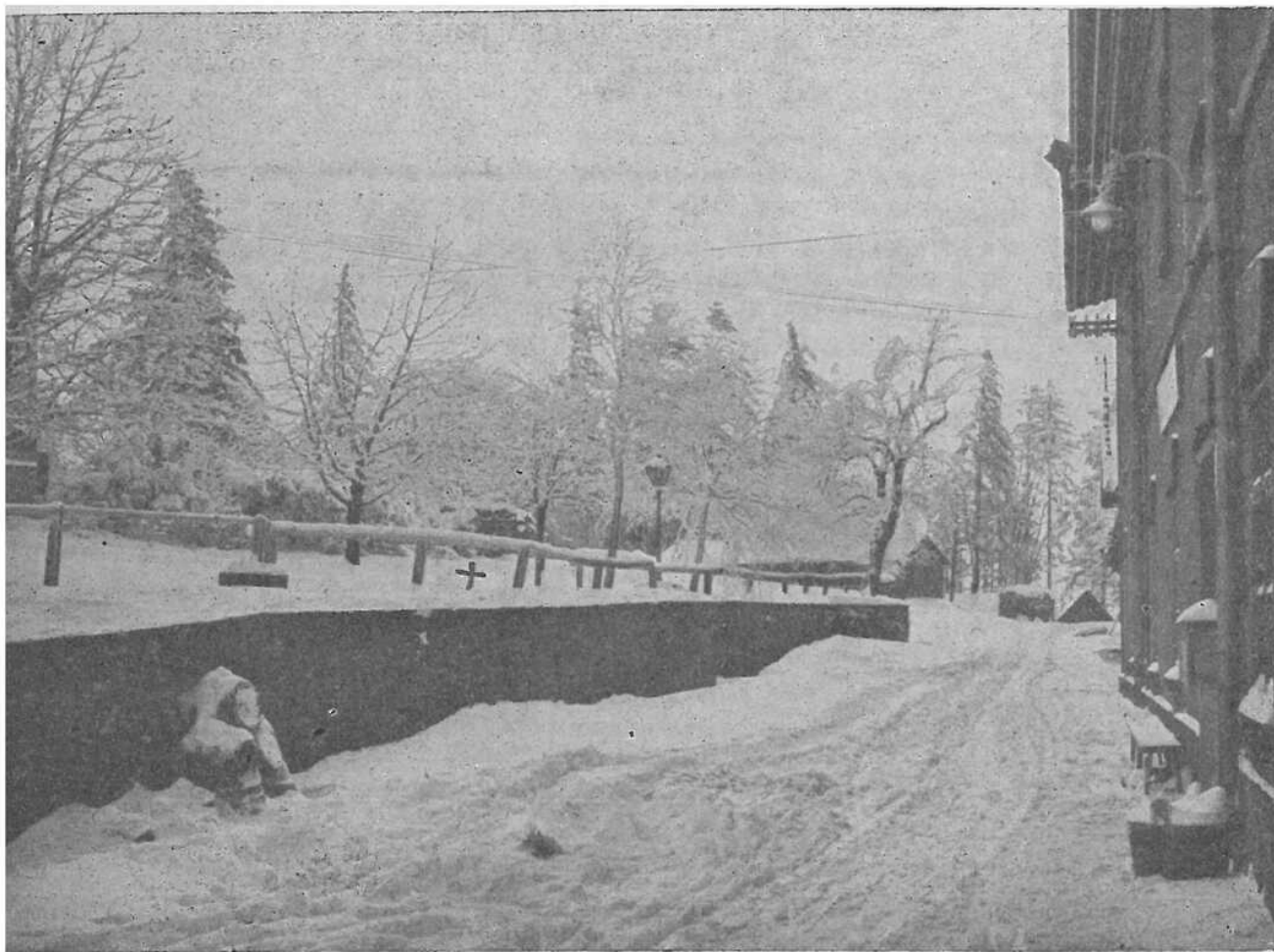
Ještě v dubnu 1901 si stěžovala katolické šlechtičně: „Jsem jako osiřelé dítě. Nedostává se mi, jako vám, šťastné katoličce, kněžské pomoci a útěchy. Moje ubohá duše prahne po pravdě a po vyšším životě je jako spoutána. Přes to vše setrvávám v modlitbě a v studiu, abych ještě dokonaleji poznala Církev katolickou, mně tak drahou a abych si zasloužila milosti státi se jejím dítětem . . . Na velikonoce jsem chtěla potajmo uprch-

nouti, abych se mohla zúčastnit slavné mše sv. v mohučské katedrále, ale nepodařilo se mi to . . . Vy jste šťastná, Vy asi ani neporozumíte, jak mi to je bolestné nebýti ještě katoličkou.“

Když konečně přece na podzim r. 1901 složila vyznání víry katolické, naplnilo ji to nesmírným štěstím. Stále

ží slunce milostí mě ozařuje; zdá se mi, že teprv začínám žít, ač jsem už tak vysokého věku.“

Na Velký pátek 1912 psala: „Je mi k pláči — Kristus umírá — a přece i dnes srdce jásá štěstím, že patří k Církvi Ukřižovaného. Můj Bože a Spasiteli, budu tě velebiti pokud žiji.“ — A ještě několik roků později, už

Stavební místo poutnického domu (naproti hotelu).

a stále děkovala Bohu a všem, kteří jí nějak byli nápomocni při konverzi. Několik let později psala známému knězi: „Ode dne mé konverse roste v mé duši láska, obdiv a vděčnost k naší svaté Církvi a jejím zástupcům. Církev mi je matkou, je mi hvězdou mého života, ona mě živí, ji mám stále na mysli jako bych ji viděla ozářenou nebeskou svatozáří. Jakého štěstí se mi dostalo ještě na sklonku mého života! Vstoupila jsem do jakési nové země, jejíž krásy v tomto pozemském životě nevyčerpávám a nevystihnu. Bo-

za víru světové války: „Já nehodná smím býtí dítkem svaté Církve, smím jí — z milosti Boží — sloužiti: budiž za to Bůh veleben!“

Jako kdysi Chateaubriand, měla obzvláštní porozumění pro liturgický život Církve: Modlitby Církve nazývala výkvětem všeho, co lidský duch u Boha dovede pojmouti a vyjádřiti. I nepatrné částky posvátných obřadů jí byly úctyhodné a snažila se dokonale jim porozuměti. Proto se začala ve vysokém věku ještě učit latině, aby mohla přímo z liturgických knih se

modliti. Ke mši sv. si přinášela misál, jehož modlitby si už v předvečer dala vysvětliti, aby pak při posvátném výkonu s dokonalým porozuměním vše mohla sledovati. Není tedy divu, že napsala r. 1905: „Co je krásnějšího ve světě než liturgická modlitba v naší sv. Církvi! Jak velice pocítuji její moc pronikající k trůnu Božímu — ačkoliv žiji teprv čtyři roky životem novým, katolickým. Jsme obklopeni Božími tajemstvími a zázraky.“

Život této konvertitky hodí se pěkně do našich úvah o bojující a vítězí Církve; sdělím o něm příště ještě leccos zajímavého. Dnes končím připomenutím, že o tom „arsenal“ království Božího už prorokové Starého zákona mnoho krásného předpověděli.

I ne jeden výrok knihy Moudrosti se odnáší sem, na př.:

„Vzýval jsem Boha, i všel do mne duch moudrosti (v Novém zákoně můžeme říci: duch víry Kristovy).

Vázil jsem si jí nad žezla a trůny, a bohatství za nic jsem pokládal proti ní.

Aniž jsem přirovnával k ní drahého kamene; neboť všelike zláto u přirovnání k ní je troška písku, a za bláto dlužno pokládati stříbro proti ní.

Nad zdravím a krásu zamlouval jsem si jí, a dal jsem jí přednost před světlem (světa), ježto neuhasitelné je světlo její.

Než — spolu s ní přišlo mi všecko dobré, a neschůlné bohatství skrze ruce její . . . Jeť nevyčerpatelným pokladem lidem; kdož ho užívají, získávají si přátelství Boží.“ (Pokrač.)

Řeholníkem ?

Napsal P. William Doyle T. J. S.

(Pokračování.)

2. Vzdávající láska k modlitbě a k svatým věcem vůbec, spojená s touhou po skrytém životě a užším spojení s Bohem. (Rozjímavé řády.)

3. Omrzelost světa s jeho prázdnotou a neschopností uspokojiti duši. Tento pocit bývá obyčejně nejsilnější uprostřed světských radovánek.

4. Bázeň před hříchem, do něhož lze tak snadno upadnouti, a touha uniknouti nebezpečím a pokušením světa.

5. Mnohdy jest známkou povolání, když se někdo bojí, že by ho Bůh mohl povolati; když se za to modlí, aby nebyl povolán a přece se nemůže zbaviti té myšlenky. Je-li povolání pravé, následuje obyčejně brzy pravý opak, totiž touha po řeholním stavu. Ale to není nutné. P. Lehmkuhl praví: „Člověk nemusí míti přirozenou náklonnost pro život řeholní; naopak, povolání Boží snese se s přirozeným odporem proti tomuto stavu.“

6. Horlivost pro spásu duší. Člověk je sobě alespoň poněkud vědom, ja-

kou cenu má nesmrtelná duše a cítí v sobě touhu spolupůsobiti k její záchraně. (Apoštolské řády.)

7. Touha, celý svůj život obětovati, abychom dosáhli obrácení některé nám drahé duše.

8. Touha, poskytnouti usmíření za své hříchy, nebo za hříchy jiných a uniknouti pokušením, proti nimž se cítíme příliš slabými.

9. Zvláštní láska ke stavu panickému.

10. Štěstí při myšlence na život řeholní, na duchovní prostředky, mír, zásluhu a odměnu řeholního stavu.

11. Touha, sebe sama přinést v obět a vše ztratiti z lásky k Ježíši; a touha pro Něho trpěti.

12. Nemá-li někdo vůbec jmění anebo málo vědeckého vzdělání a přece si žádá býti přijat, ať se s ním naloží dle libosti, jest to důkazem skutečného povolání.

4. Pravý úmysl.

Sv. František Saleský píše: „Mnozí jdou do kláštera a nevědí proč. Při-

jdou do hovorny nějakého řeholního domu, vidí sestřičky s klidem ve tvářích, tak veselé, skromné i spokojené; a řeknou si: „Jak šťastné to místo! Tam chci jít také. Svět mi není nakloněn, nedosáhnou tam, po čem toužím.“

Jiní hledají pokoj, útěchu a všechny druhy sladkostí, říkajíce si: „Jak šťastni jsou řeholníci! Jsou prosti všech domácích starostí i rodičů, kteří ustavičně poroučejí a kárají. Pojďme do kláštera!“

Tyto důvody nepostačí. Uvaž, máš-li dosti odvahy a pevný úmysl, sebe sama křížovati a samolásku usmrtiti, či lépe řečeno, dáti ji Bohem usmrtiti. Musíš vědět a rozumět, že řeholní život je ustavičným umrtvováním vlastního „já“ a připoutáním se k Bohu, abys žil jedině pro Něho. Naše srdce jest tím navždy a úplně věnováno jeho božské Velebnosti; naše oči, jazyk, ruce a všechny údy mu ustavičně slouží. Pohleď dobře do svého srdce a popatř, zda jsi dosti odhodlán sobě samému odumřítí a žítí jen pro Boha. Stav řeholní není nic jiného, než škola odříkání a sebezapírání.“

Poněvadž povolání ke stavu řeholnímu je nadpřirozené, nebyla by dílem milosti volba stavu, která by vytryskla z čistě lidských ohledů, o nichž mluví sv. František Saleský, nebo z touhy zalíbiti se rodičům, či z naděje na nějakou pozemskou výhodu. Je-li však hlavní důvod, který nás vede k volbě řeholního stavu, nadpřirozený, pak je to pravé povolání; neboť Božská Prozřetelnost používá často zkoušek a nehod životních, aby naplnila duši ošklivostí před světem a připravila pro větší milost.

Sv. Romuald, zakladatel řádu karmaldulenského, zúčastnil se souboje. Chtěje uniknouti zlým jeho následkům, hledal útočiště v jednom klášteře, kde byl šťastným životem mni- chů tak nadšen, že se sám zasvětil Bohu.

Svatý Pavel, první poustevník, uprchl z bázně před pronásledováním

na poušť a našel v samotě pokoj a radost, jaké dlouho marně hledal. — Jak mnohé oko se náhlou smrtí drahého přítele rychle otevřelo a poznalo krátkost a nejistotu života. Tu se člověkovu rozjasní, že získat život věčný jest jediné potřebné. Cti- žádosti přišlo něco do cesty, dlouho- chované naděje zklamaly, milující srdce bylo zrazeno; takové věci přivedly mnohého budoucího světce k přesvědčení: „Jediný pán, který zasluhuje naší služby, jest Ježíš Kristus, jeho láska je jediná, jež je hodna naší snahy.“

Z toho smíme s učeným bohoslovcem souditi: „Když se někdo rozhodne vstoupiti do řádu s pevným úmyslem, zachovávati jeho předpisy a povinnosti, pak pochází toto rozhodnutí, toto povolání nepochybně od Boha, i kdyby se zdálo, že jej přivedly všelijaké okolnosti.“

„Nezáleží na tom, jak začínáme“, praví sv. František Saleský, „jen když jsme rozhodnuti vytrvati a dobře skončiti.“ A Suarez tvrdí: „Všeobecně řečeno pochází touha po životě řeholním od Ducha svatého a my bychom ji měli dle toho posuzovati.“

III. Rozhodnutí.

I. Má se k řeholnímu stavu raditi?

Je pozoruhodnou skutečností, že mnozí zbožní i učené lidé se nehrozí zrazovati všemožným způsobem ty, kteří chtějí jít do kláštera. Ale pomoci jim, je nějak povzbuditi — to nikoli; z toho by si činili výčitky svědomí.

„Povolání musí býti zcela dílem Ducha svatého“, říkají. Rádi malují vymyšlené obtíže a nepříjemnosti života řeholního a ukazují na nešťastné tvory, které prý tam lze mnohdy nalézt. Tvrdí, že si to třeba napřed dlouho a vážně rozvažovati, dříve než se někdo může odvážiti k takovému kroku a tak udusí — snad aniž by chtěli, ale účinku se neminou — jiskru nadšení, která doutnala v mladém srdci.

Povolání pochází shůry, to je zcela správné; ale tvorové úmysly Boží mohou měniti nebo podporovati, neboť Bůh provádí vždy své plány prostřednictvím lidí. Výchova dětského charakteru značnou měrou je vložena do rukou rodičů a učitelů, oni mohou řídit kroky hochovy ke svatostánku. Jak mnoho šťastných kněží, jak mnoho šťastných řeholnic děkuje svému Stvořiteli denně za milost, že měli dobrou matku, která nejdříve zasela seménko povolání do jejich dětského srdce. Matka kardinála Vaughana věnovala po dvacet let každý večer jednu hodinu modlitbě, aby všechny její dítky se věnovaly řeholnímu životu. Pět dcer vstoupilo do kláštera a šest z osmi synů stalo se kněžími. (Život kardinála Vaughana.)

Otcové a matky stále stavějí svým dětem před oči nejrůznější povolání a stavy životní, aby jim tak pomáhali při jejich volbě. Což nestojí za to ono nejvyšší povolání, služba Králi králů, zápas o nesmrtelné duše a rozšíření království Kristova, abychom si ho všímali a o něm mluvili?

Svatí byli si toho vědomi, že Bůh při svém díle počítá na jejich pomoc, že tedy musí povolání pěstiti a podporovati.

Sv. Bernard mluvil tak výmluvně o přednostech řeholního života, že všichni jeho bratři a 30 mladých šlechticů jej následovalo do samoty v Cîteaux.

Ještě nápadnější je, jak apoštolé byli přivedeni k Pánu našemu prostřednictvím jiných. Sv. Ondřej a Jan byli posláni ke Spasiteli Janem Křtitelem: „Ejhle! Beránek Boží!“ „A oba učeníci slyšeli, jak to pravil a následovali Ježíše.“

„Ondřej našel nejdříve svého bratra Šimona a přivedl ho k Ježíši.“ Druhého dne chtěl Ondřej jíti do Galilee. Tu našel Filipa... Filip našel Nathanaele a řekl mu: „Nalezli jsme Toho, o němž psali proroci...“ A Nathanael mu pravil: „Může z Nazareta něco dobrého vyjít?“ Filip mu řekl: „Pojď a viz!“ Výsledek byl,

že také on přijal pozvání Páně a následoval ho.

Tak poznali apoštolé Messiaše; jeden přivedl druhého k němu, všechno ovšem pod vlivem Jeho milosti, bez níž všechny lidské námahy nikdy nezískají jediného povolání. „Pamatuj si dobře,“ praví sv. Tomáš, „ať si je to našeptávání ďáblovu nebo rada lidská, která naši náklonnost vedla ke stavu řeholnímu a nás tak nabádá vstoupiti v šlépěje Kristovy; toto našeptávání a tato rada zůstanou bez moci a bez účinku, pokud nás Bůh vnitřně k sobě nepřitáhne.“ „Nikdo nemůže ke mně přijíti, nebude-li mu to dáno od Otce mého.“ (Jan 6, 66.)

2. Kdy mám jíti?

Jak nás učí duchovní spisovatelé, snaží se zlý (duch) nepřítel dobro kaziti, pokud jen může. Nepodaří-li se mu člověka úplně odvrátiti od rozhodnutí věnovati se Bohu, pak uvede v pohyb všechny páky, aby to co možná nejvíce oddálili. „Ó, Pane,“ volá sv. Augustin, „říkal jsem, přijdu ihned; počkej okamžik! Ale toto „ihned“ nepřišlo nikdy a tento okamžik neměl konce. Umínil jsem si vždy, že zítra se Ti věnuji, ale nikdy nyní.“

Jak záludný může být odklad tam, kde jistě Bůh volá, o tom mohou nejlépe vyprávěti ti, jimž stáří nebo změna okolností zabránila provésti prvotní záměr.

Je-li povolání p o c h y b n é, pak je nutna úvaha a ta musí být vážná; neboť kvap a nedostatek rozvahy by byl v takové věci neodpuštělný. — Avšak přednosti života Bohu zasvěceného jsou tak mimořádné, že by bylo daleko větším neštěstím, přehnanou opatrností se připraviti o povolání, než snad vlastní, přechodnou myšlenku zaměnit s voláním Mistrovým.

Dobře smýšlející lidé se již dopustili nepřehledných chyb, že své děti dlouhá léta zdržovali od vstupu do kláštera pod záminkou „zkoušky“ povolání. Oni zdůrazňují, že jejich dět-

ky musí „poznati svět“; to prý rozvine jejich náklonnosti a uschopní je, aby lépe vyzkoušeli své smýšlení; takovým způsobem se prý rozšíří jejich rozhled a pomůže se jim, aby posuzovali věci dle jejich skutečné ceny. Konečně, povolání, které nesnese takové zkoušky, které nezdolá útoky nebezpečných pokušení a svůdného dráždění světských radovánek — jimž se mladý člověk bez potřeby vystavuje — to prý není žádné povolání a bude nejlépe od něho upustiti.

„Jest svět místem, na němž by se povolání vyzkoušelo?“ táže se sv. Vincenc z Pauly. „Popřej duši pokud možno nejrychleji pospíšiti si do nějakého jistého útulku.“ Církev jest si dobře vědoma nutnosti zkoušky povolání a žádá pro každého nejméně rok noviciátu, prve než smí býti připuštěn ke slibům. Zde jest prost nakažlivého vzduchu prohnitého světa, má dosti času k modlitbě a úvaze, může vždy zůstati nebo odejíti, zcela, jak chce. Tak může každý viděti, zda jeho touha opustiti vše a následovati Krista, byla upřímná; a může sám zkoumati, dříve než se sliby zaváže neodvolatelně. Jest tedy radno zkoušeti povolání nejprve ve světě? „Nelze dáti žádné rady, která by byla tak záhubná, jako tato,“ píše P. Lessius. „Co je to jiného ve skutečnosti, než touha uhasiti vnitřní oheň pod záminkou zkoušky a vystaviti bouřím pokušení někoho, jenž hledal jistý přístav?“

„Kdyby zahradník vzácné semeno, které vyžaduje mnoho péče, zasadil do kamenité, trním porostlé půdy, kdyby je vystavil paprskům slunečním a každé změně počasí, aby vyzkoušel, zda poroste na tomto nepříznivém místě, kdo by takového nepovažoval za blázna? Když lidé ra-

dí těm, kteří jsou povoláni k řeholnímu životu, aby ještě zůstali nějaký čas ve světě, tak mají ještě méně rozumu. Povolání je božský dar; jest seménko, které padlo na zemi a má přiněsti ovoce pro život věčný. Jest zasazeno do lidského srdce, do žírné půdy, která jeho povaze málo odpovídá a vyžaduje opravdu svědomité péče. Bdělost je nutná, aby ptáci nebeští — zlí duchové — je neodnesli, aby trní — světské žádost a starosti — je nezadusily, aby lidé je nerozšlapali svými špatnými zásadami. Kdo chce opatrovati a viděti vzrůst semene, které božský rozsévač mu zasel do srdce, ten musí světu uniknouti a zjednati si jistý útulek pokud možno brzy.“

Rodiče překračují v otázce povolání často moc, kterou jim dal Bůh nad jejich dětmi. Proto bude prospěšno uvést zde slova velkého moralisty, P. Balletiniho T. J.: „Otcovská moc nemůže vzíti synům a dcerám právo, aby si sami vykonali volbu svého stavu a chtějí-li, aby následovali rad Kristových. Avšak při tom neměli by zanedbati povinností dětské lásky a poprositi rodiče o dovolení. Nedají-li svolení, neměly by dívky ihned pokračovati, ale krátkou dobu čekati, až rodiče si uvědomí své povinnosti. Je-li však nebezpečí, že by nespravedlivým způsobem bránili dětem, následovati svého povolání, pak mohou a mají jíti i bez vědomí rodičů. Rodiče mají právo, jakkoliv vyzkoušeti povolání svých dětí před vstupem, ale nemají práva státi na tom, aby nejdříve okusily radovánek světských. Kdyby tyto snad učinily dojem, pak nemají rodiče ještě žádného důvodu z toho usuzovati, že povolání nebylo pravé. Povolání může býti dobré, ale nesprávným počínáním může přijíti na zmar.

P. Hoppenot T. J.-M. H. Vávrová:

Kříž v našem životě.

(Dokončení.)

Křesťané nedůslední, až uvidíte sv. kříž, budete kvílet a plakati, vy, kteří v srdci jste sice věřili, ale skutky svými jste z duší svých vypudili i sv. svátosti i krev Ježíše Krista! Zhýralci, vy budete kvílet a plakati při pohledu na kříž; vy, kteří jste nechtěli patřiti na kříž, vzor kajícího, a nechtěli jste křížovati tělo své i jeho žádosti! — Stoupenec pekla, vrahové, sektáři 19. věku, ohavné potomstvo Juliana Odpadlíka a Lva Isaurského, vy jste tupili kříž na místech veřejných, vy jste ho strhali s portálů chrámových, vy jste ho odstraňovali ze škol a nemocnic! Vy všichni, kteří jste sv. kříž hanobili, rozbíjeli, vyháněli, vy budete plakati a kvílet při pohledu na tento kříž, a blesky, jež z tohoto kříže vytrysknou, proniknou celé vaše nitro strachem a hrůzou!

Ale vy, duše spravedlivé, které jste uctívaly kříž po celý svůj život, buďte bez obavy! Ony vzdechy a nářky se vás netýkají. V okamžiku obejmě váš zrak i kříž i Ježíše se skvoucími jízvami jeho ran, i zvoláte v radosti své duše: „Tento Ježíš, ty rány, ten kříž, toť celý můj krucifix, ne již trpící, ale vítězný!“

Blažení vyvolenci Boží, které Kristus uvedl v tajemství svého nazírání, sv. Bernarde a Bonaventuro, sv. Dominiku a sv. Františku, sv. Ignáci a sv. Františku Saleský, sv. Terezie a Maria Markéto, s jakým plesem budete volati: „Ó, můj kříži, nezklamal jsi mne! Nekonečné jsou nyní rozkoše, jichž předtuchu jsme zakoušeli, když za života pozemského jsme se ukryli v Tvých ranách . . . Ó, Crux, ave!“ — Duše apoštolské, sv. Vincenci Ferrerský, Františku Xavere a Alfonse z Liguori! Jak se zaradujete při pohledu na nesčíslné zástupy blažených duší, které jste zachránili! „Ó, můj kříži“, zvoláte, „tys vedl nás k boji za spásu duší! Vezmi je, jsou Tvoje! Ó, Crux, ave!“ — Panny čisté,

oběti lásky, Radegundo, Kláro z Assisi, Růženo z Viterba, s jakou radostí zapějete: „Ó, můj kříži, jak dobře jsi mne učil, že za příkladem Ježíšovým třeba trpěti v slzavém údolí, chceme-li věčně se těšiti v nebi. Jak nepatrné jest všecko tělesné utrpení, jak krátké a lehké všechny oběti pozemské, které nám zasloužily tak nesmírnou slávu! Ó, Crux, ave!“

A ty, drahý čtenáři, třebaš byl nedosáhl vrcholu života apoštolského, nazíravého o obětavého, přece jsi posvětil život svůj mužnou a statečnou úctou sv. kříže, jak tě tomu učily tyto řádky — a i ty zvoláš pln radosti: „Ó, můj kříži, tys za života pozemského vtiskl na celý můj den svůj sv. znak. Od prvního políbení ráno, až do posledního políbení večer náležely Tobě všechny mé hodiny! Tys stál na mém pracovním stole, kdes žehnal mým pracím; tys byl v mém saloně, kdes řídil mé rozmluvy a mírnil mé zábavy; v ložnici visel jsi nad mým lůžkem a dodával mi v nemoci trpělivosti; ty, spočínuv na mém srdci a na mých rtech, učinil jsi smrt mou zásluhou a radostnou. Vztyčen na mém hrobě, povzbuzoval jsi k modlitbě, jež uspíšila mé vysvobození. Ó, Ježíši Ukřížovaný, všeho dobra dostalo se mi Tebou a Tvým křížem! Ó, můj kříži, buď Tobě věčná sláva! Ó, Crux, ave!“

V mnohých krajích vzdávají věřící zcela zvláštní úctu sv. kříži. Jest to postavení Kalvarie.

Čtete dějiny, a ze zuřivosti bezbožných i z horlivosti misionářů poznáte záhy, jak tato veřejná úcta sv. kříže oslavuje Boha. Ve 4. století Julian Odpadlík postavil se v čelo všech pozdějších apostatů; dal strhati kříže tam, kde je postaveni kázal Konstantin. V 8. století obrazoborci ničí obrazy Ukřížovaného v Cařihradě i po celé říši byzantské. V

18. století revolucionáři vrhají se na kláštery a kostely a rozbíjejí všude kříže. Jsou předchůdci svých přátel a bratrů 19. století. Ale proti jejich zuřivosti povstávají řeholníci, kněží, biskupové i kardinálové, s láskou zdvihají povržené kříže, postavujíce je znovu na nesčíslných místech. Ve Španělech sv. Petr z Alkantary staví obrovské kříže na horách, by toto sv. znamení mohlo viděti celé daleké okolí. Kříže ty, nosil světec kleče a bos na svých ramenou; tak to činil na příklad s křížem, jež postavil na vrcholu Gaty v Estremaduře, „bezpochyby za pomoci andělů“, jak dodává jeho dějepisec. — V Itálii bl. Jan z Aciri nekončí ani jediné misie bez postavení misijního kříže! Ve Francii slavný kardinál Lotrinský, arcibiskup remešský, odpovídá na útoky kalvinistů propagováním veřejné úcty ke sv. kříži; i vztyčuje kříže před četnými domy své residence. Bl. Grignon de Montfort, zakladatel Tovaryšstva Mariina, kněží misionářů, nesčíslnými kříži téměř pokryl půdu Bretonska i Normandie. Po pádu Napoleonově slavil kříž ve Francii pravé triumfy. Tak na př. v Remeši koná-

na r. 1821 slavná misie, při níž po několik dní předstihovalo se všechno obyvatelstvo, boháči i dělníci, vznešené dámy i ženy z lidu, pracující lopatou a motykou k nanesení výšiny, na níž měla býti postavena památná Kalvarie. Nosítka, na nichž nesen kříž, měla 60 stop zdělí, neslo je střídavě osm čet národní gardy po 250 mužích. Za nimi šlo na 50 tisíc věřících, provázejíce ukřižovaného Boha.

Úcta, jež během věků byla vzdávána sv. kříži, budiž pobídkou i měrou naší horlivosti! Dojista zabořilo nás až do hloubi duše, když odstraněn byl kříž z beznáboženské školy. Pomstěme se svatě, pomstěme Ježíše Krista, ctíce ve znamení sv. kříže Jeho Božský obraz!

I splní se pak, oč prosí Církev sv. při svěcení sv. kříže:

„Budiž posvěceno toto znamení kříže ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, aby všichni ti, kdož před tímto křížem se pomodlí neb uctivě se pokloní, při pohledu na Spasitele, dosáhli zdraví těla i duše, skrze Krista, Pána našeho. Amen.“

Z poutnického ruchu svatohostýnského.

Pout školních dítek na Sv. Hostýn. P. Jinřich Valouch, katecheta na Vsetíně.

S příchodem jara tisícero otázek sype se z úst školních dítek na dp. katechetu, kdy již půjdeme na sv. Hostýn. Mnohdy ještě vrchol sv. Hostýna má tvářnost zimní, ještě tam leží sníh a jest náledí a v údolích zasvitne trochu tepleji jarní sluníčko, a již malí poutnickové chtějí by putovati k mateři Boží.

Jest proto katechetovi potřebí hodně výmluvnosti, aby děti přesvědčil, že ještě nepřišla vhodná doba k pouti na sv. Hostýn.

Když konečně se rozhlásí, že se buď půjde, nebo pojedje v některou středu na pout, tehdy již nelze horlivé poutníčky zdržeti, byť by se i nebe kabonilo a hrozilo skropením. Jejich vroucí modlitba obyčejně zažehná všeliké obavy a pout až na nepatrné nehody se vydaří. Takové někdy na pohled vážné, ale zároveň legrační nehody hodlám čtenářům sdělit.

Bylo to ve válku, v roce 1917, kdy nás tak vše tísnilo a jako můra tlačilo

a škrtilo. Otcové dětí byli po většině pryč z domova a udřené matičky sháněly pracně pro svou drobotinu živobyť. Smutno bylo doma, smutno též ve škole; děti neměly co jísti, seděly smutné jako úkropěčky a jídávaly všelicos, aby ukojily hlad. Bylo to také na nich viděti; tvářičky měly pobledlé, vyhublé a očka sesmutnělá a často uplakaná. Tu bylo třeba nějakého vzpružení, trochu osvěžení pro ty malé trpitele.

Proto katecheta dětem rozhlásil: „Ve středu, děti, pojedeme na třech vozích na pout k mateři Boží, která jest Potěšení zarmoucených. Když to děti slyšely, zaleskla se jim očka radostí a poněkud zapomněly na všechny válečné útrapy.“

Největší však potíž měly matičky, aby svým miláčkům sehnaly na pout nějaký proviant. A skutečně měla ta drobotina v bačochách roztodivné požívatiny: jeden měl zemákové „pagáčky“, marmeládou namazané, jiný otrubový chléb, který se dro-

bil a lámal, takže hladový žaludek poutníkův nemohl ty drobtý ani z baťocha vylouvit, ano jedno děvčátko dostalo několik „pečeňáků“, které zapíjela černou oslaženou tekutinou, které se říkalo káva.

Podařilo se jednou katechetovi pro takovou školní pout vyprositi od jistého obchodníka moukou tři pecny pěkného, opravdového chleba. To byla vzácná pochoutka pro malé poutníčky!

Povozy, které nám zdarma poskytovali p. Thonet, p. Reich, p. Hartman, p. Jos. Bubela a p. Raušer, vozily nás až pod les do Hošťálkové, kdež na nás opět čekaly, až jsme se vrátili zpět se sv. Hostýna.

Nejzajímavější byla chůze lesem, který poskytoval dětem mnohých zajímavostí a radostí. Každý ptáček, každý brouček, motýlek, žabička, každá květinka a vůbec vše, co viděly, je zajímalo a bavilo.

U „tří kamenů se obligátně odpočívalo a jedlo. Dětská štědrost i zde uprostřed lesů ku pochvale dítek slavila triumfy, takže hladový nikdo neostával. Ano jednou jsme se tam v příjemném stínu po domácku uvelebili a pro celou poutní výpravu uvařili uzenky, které byly všem vzácnou pochoutkou.

Žízničci ukájeli žízeň v nedaleké studánce, kdež jest dobrá, zdravá a horská voda.

Když takto občerstvily se děti tělesně, putovalo se dále za zpěvu krásných písní mariánských a modlitby sv. růžence. Po výstupu z lesa, jako jedněmi ústy všechny děti zvolaly: „Hej, už sv. Hostýnek viděti!“ Pospíchali někteří ogaři, aby tam co nejspíše byli a mohli se svým druhům pochlubiti. Ač katecheta snažil se všechny pohromadě udržeti, aby se na sv. Hostýn v průvodu došlo, přece se někteří horlivci potají odtrhli a spěchali napřed. Nutno vyzraditi, že někteří něco peněz od rodičů dostali a proto je v kapse pálily a hleděli je v boudách na sv. Hostýně za různé tíkárnosti a památky, s pouti a poutní růžence utratiti.

Kdysi takového utečence a útratníka, již se sv. Hostýna se vracejícího, potkal katecheta a ptal se jej: „Kam již jdeš Frantíku?“ „Jdu již, velebný pane, nazpět do Hošťálkové k povozům!“ „A na nás nepočkáš?“ dí katecheta Frantíkovi. „Všecko jsem již utratil,“ odpověděl Franta, který měl na krku navěšených plno cukrových růženců. „A v kostele jsi na sv. Hostýně byl?“ tázal se katecheta Frantíka. „Nebyl,“ zaraženě a váhavě odpověděl Frantík. „Ty jeden nezaboju,“ rozhorlil se katecheta, „všecky boudy „vysgíňáš“ a do kostela nejdeš — táhneš nazpátek!“ A Frantík kajícně se vracel a byl pak téměř stále v kostele a do krámů již ani nepáchl.

Několik vzpomínek na moje první exercicie na Velehradě.

Poněvadž jsem tak dychtivě čítávala dojmy z duchovních cvičení, zde se čtenáři sdělovaných, a byla to také jedna z příčin, že jsem po exerciciích celou duší zatoužila, pokusím se i já svoje dojmy zde sdělit.

Vyslal nás na Velehrad se severní Moravy několik dívek vldp. P. Fr. Jašek, jenž exercicie vřele doporučuje a pro tyto horlí. Súčastnily jsme se jich od 14. do 18. února.

A dojmy z exercicií? Mohutné a ne chvilkové. A co vlastně je ve Stojanově tak krásné? Odpovídám, všechno. Ta útulná kaplička, s tím drahým svatostánkem, z něhož náš milý Spasitel milostmi pro naše duše takřka plýtvál, malá, bílá světnička, jež patří v ony dny jedině tvému Bohu a tobě. Ano, tvému Bohu a tobě. Když zahleděla jsem se na drahý ten kříž, umístěný nad postelí v mé celičce, tu cítila jsem, jak Bůh je mojí duší zcela blizoučko. Ó tajuplná samota, posvátné mlčení. Jakou cenu v sobě skrýváš. Teprve nyní jasně chápu, proč v mlčení kladen takový důraz.

Ke všemu tomu druží se, ba tlačí do

popředí, přednášky — rozjímání. Zde vyslovuji ještě jednou jménem dívek severomoravských vřelé: Pán Bůh zaplat vldp. P. K. Kubešovi, našemu duchovnímu vůdci. Nechať jest jemu odměnou, že slova procítěná padala do zkyprělé půdy našich srdcí a že pomocí milosti boží nedáme jich ušlapati, natož vytrhati.

Jak chvěla se duše, poznavši svůj cíl, od koho a pro koho je stvořena, když před námi duchovní vůdce dále rozvínoval hříchy a jeho hrozná následky. Jak zatoužila výše, výše z toho bahna hříchů a nikdy, za žádnou cenu nikdy se zpět v onen kal nevrátí. I toho štěstí se jí dostalo a sice upřímnou, generální sv. zpovědí. Ačkoli jsem ji již jednou konala, tak z hloubi duše nešla, poněvadž jí scházela důkladná předcházející příprava, jak se to děje při exerciciích. Té chvíle jsem si připoměla Marie z Magdaly, její vděčnost i lásku k Ježíši, když nad ní pronesl slova odpuštění. K lítosti nad hříchy spáchanými, družilo se jásavé štěstí, duše s Bohem smířena.

Když nato v posledním rozjímání slovy úchvatnými líčil vldp. exerciciátor nez-

měrnou lásku věčného Boha, jež nám zcela bez naší zásluhy i krásné nebe připravila, tu byla duše překonána...

Jak z hloubi srdce vycházela slova lásky a věrnosti arahému Ježíši.

Zde, jako sodálka, nemohu nevzpomenouti rozjímání, v němž nám vldp. jako vzor dívky, uvedl P. Neposkvrněnou. Jak něžně se o ní vyjařoval. Ty musíš, dívko milá, nejen k Ní vzhlížet, ale mítí též přesvědčení, že Ji můžeš následovat, pravil ku konci. Pak-li můžeme, dobrá vůle je zde a kde nestačí, tam opakujeme s důvěrou slova vldp.: „když vše láskou oblažuješ, také na mne pamatuj“.

Poslední den nám přinesl sice to hlavní, slast spojení se svátostným Spasitelem,

ale též bolest nutného rozloučení. Nemožno, aby slza nevytryskla z oka, když loučíme se s místem drahým, kde Bůh nás milostí svou ne rosil, ale přímo zaléval, kde o nás bylo tak všestranně pečováno.

Exercicie! Buďte požehnány, kéž jste pochopeny! Nechať píšně exerciciantů jsou ukolébavkou ku věčnému spánku našeho drabého tatíčka, arcibiskupa Stojana, jenž pro myšlenku exerciční žil i umíral a jehož duch ve Stojanově při exercicích zajisté prodlévá, jakož za života jim nejráději přítomen býval.

Marie Matějčková,
sodálka z Chromče.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

31. ledna připutoval na Sv. Hostýn ve 4 hodiny odpoledne častý poutník a ctitel Matičky Svatohostýnské, vdp. katecheta ze Vsetína, Jindřich Valouch, se dvěma poutnicemi. Vyšli ze Vsetína pěšky v 9 hod. ráno a šli přes lesy a hory nepřetržitě a dorazili o 4. hod. odpoledne na Sv. Hostýn. Po vykonání pobožnosti a kratičkém oddechu, spěchali do Bystřice, aby večerním vlakem se dostali domů.

2. února. Na svátek Očištvání Panny Marie bylo pěkné počasí. Občas se přehnal mraky, ale sníh nepadal. Dle lidového pořekadla, jež praví: „Na Hromnice chumelice končí zimu tuhů, jestli ten den jasný jest, očekávej druhů (t. j. zimu)“, by měla býti k očekávání tuhá zima. Únor nám poví, jak to dopadne. Během dne přišlo asi 430 poutníků. Většina byla těch, kteří rádi chtěli spatřiti ještě jesličky, neb doba jejich vystavení se končila. K sv. svátostem přistoupilo jich 93. Po mši sv. v 8 hod. byl čten pastýřský list, po něm vykonal dp. V. Pecháček svícení svící, načež měl slavnou mši sv. se sv. požehnáním.

3. února. Po mši sv. v 7 hod. se udílelo požehnání sv. Blažeje.

6. února. V neděli do rána napadlo sněhu a skoro celý den bylo zamženo a zamračeno. Přišlo jen asi 60 lidí a ke stolu Páně přistoupilo 36 duší. Po mši sv. v 8 hod. bylo pokračováno ve čtení pastýřského listu, načež byla mše sv. před vystavenou Nejsvětější svátostí. Odpoledne již jen několik lidí přišlo k jesličkám.

7. února. Byly odstraněny jesličky a též všechna vánoční ozdoba s oltářů. Večer přijel R. P. superior a P. Bartoník T. J. ze sv. misie z Tršic.

10. února. V noci se dostavil silný vítr. Nevysvětlitelným způsobem se stala na elektrickém vedení porucha, jejíž následkem jsme musei 9 pojistek vyměnit.

13. února. V neděli až do rána bylo jasno. Hvězdičky se zimou jen třepotaly, ale ráno se přihnala mlha a po celý den bylo zamračeno. V údolí byla mnohem větší zima než na kopci. Přišlo asi 55 lidí a u stolu Páně bylo jich 34. Mše sv. byly tři tiché, o půl 9. hod. kázání a pak zpívaná mše sv..

14. února. V pondělí na svátek sv. Valentina byla ráno hustá mlha a též zima. K polednu se opět vyjasnilo. Přišlo jen asi 50 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 26 věřících. Mše sv. byly dvě tiché, pak v 8 hod. zpívaná u oltáře sv. Valentina, po ní tamtéž kázání a pak u hlavního oltáře slavná mše sv. se sv. požehnáním. — Den tento jest smutně památný pro Sv. Hostýn, neb před 140 lety byl právě na tento den odsvěcen chrám svatohostýnský. Poslyšme, co o tom píše P. Fr. Vídenský T. J. ve své knize „Svatý Hostýn ve svém původu a osudech“: „Odsvěcení chrámu 14. února 1787. Dne 14. února r. 1787 ubírali se dva kněží na Sv. Hostýn, kteří měli dle úmyslu tehdejší vlády býti po-

sledními poutníky svatohostýnskými. Byl to holešovský děkan hrabě Tadeáš Trautmansdorf a domaželský farář Josef Liver. Pověření byli úkolem, aby ostatky svatých s oltářů odstranili, chrám odsvětili a všechny církevní obřady v něm znemožnili. Toho dne tedy padnul velekrásný chrám svatohostýnský, drahocenný to pomník slávy, velebná svatyně zbožnosti, kam tolik lidí ke chvále Boží a Panny Marie a ku vlastnímu spasení spěchávalo, za obět nestvůrné modle nevěrecké osvěty. Nic jí nebylo svato, ani city národa, ani vzpomínka na rekovnost předků. Že se to zmíněného dne stalo, dovídáme se z knih celebrantů. Neboť 14. února jsou naposled zaznamenáni, kteří tu sloužili mše sv. Byli to: administrátor svatohostýnský Frant. Klučka, kaplan Filip Trost a oba odsvětitelé hrabě a děkan Trautmansdorf a domaželský farář Liver. Po tomto záznamu jsou přidána velikými písmeny slova: „Dokonáno jest. Milostný obraz do Bystřice přenesen. Chrám osvěcen a zavřen.“ Podrobnosti o událostech onoho dne na Sv. Hostýně vykládá i staří Bystřičané. Právili, že ač tenkrát bylo zima, mnoho lidí shromáždilo se na Sv. Hostýně, kteří při odsvěcování kostela nařkali, láli a plakali. Když prý obraz s oltáře byl snat a nevázně z kostela vynášen, dal se lid do přezalostného pláče a křiku. Nesouce to nejbě úředníci, obzvláště vrchní Josef Rybka, jenž se hleděl při zrušení kostela obzvláště honlivostí vyznamenati, napomínali k mlčení. Avšak nadarmo, zbožný lid utišení se nedal. I přistoupili někteří z přítomných Bystřičanů před duchovní i světské úřady a prosili o milost, aby směli milostný obraz na ramenou odnésti do Bystřice. Než nepopřáno jim sluchu. Obraz naložen ještě s jinými věcmi na žebřinový vůz, do něhož zapřaženi volí a dovezen bez veškeré úcty do zámku, kdež ho kázali do nějaké světnice postavit a zaniknouti. Později dán do bystřického kostela, nejprve na oltář vedlejší a pak na hlavní. Dovídáme se to z přípisu vládního ze dne 4. dubna 1787, č. 6264.1381. Vládní přípis zní: „Oznámení Vaší knížecí milosti ze dne 23. m. m., že hostýnský obraz do bystřického farního kostela byl přenesen, drahocenné věci v zámku uloženy, knihovna uzamknuta a hostýnský horský kostel byl odsvěcen, béře se jako vykonání našeho nařízení na vědomí, jenom prosíme o další vyjádření: zda by se neměl onen milostný obraz raději přenést na hlavní oltář v bystřickém kostele, poněvadž se to přičí nejvyššímu řádu pobožnosti, když se snad takto dá poanět, aby se bohoslužba anebo mše konaly mimo hlavní oltář, u oltáře vedlejšího, kde se nyní milostný obraz nalézá. V Brně 4. dubna 1787. Ludvík hr. Cavriani. Frant. svob. p. Roden.“ Na to kníže-arcibiskup, uváděje dotyčný vládní přípis, nařídil konsistoři: „Přejeme si, aby divotvorný

obraz, jestliže se to dosud nestalo, byl přenesen na hlavní oltář bystřického farního chrámu Páně a nám se, jakmile to bude vyřízeno, zaslala zpráva. Dáno v našem arcibiskupském paláci v Olomouci 17. dubna r. 1787.“ Že rozkaz byl proveden, do svědčuje obraz, jenž od té doby až doposud na hlavním oltáři bystřickém se nachází.“

20. února. V neděli bylo slunečno, ač odpoledne krátkou dobu padal sníh, pak se opět vyjasnilo. Zima dostoupila 15° a že bylo i mnoho sněhu, přišlo jen asi 50 lidí. K sv. svátostem přistoupilo 29 věřících. Mše sv. byly čtyři, o půl 9. kázání a pak zpívaná mše sv. za ženy ze Slavkova p. Host.

22. února dostoupila zima své výše, takže nejprv za letoší zimy zamrzla svěcená voda v kropenkách a konvičky u oltáře přimrzaly na misku. Z pondělka na úterek v noci počal bouřiti silný vítr. Přes den, ač bylo slunečno, byla třeskutá zima a potrvala až do čtvrtku ráno.

24. února, na svátek sv. Matěje, se zcela osvědčilo lidové pořekadlo: Svatý Matěj láme led, není-li ho, zmrzne hned. Den byl krásný, počal vátí teplý vítr a odpoledne počalo táti. Do neděle polovina sněhu zmizela.

27. února. V neděli bylo celé dopoledne zamračeno a že v sobotu pršelo, byly cestičky velmi neschůdné. Přišlo jen asi 45 lidí a k sv. svátostem přistoupilo jich 22. Mše sv. byly čtyři; po kázání zpívaná. V pondělí byl opět krásný den, sníh stále mizel, v dolině nebylo jež vůbec žádného sněhu viděti.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

Z Rymic u Holešova. Plníc svůj slib, vzdávám nejvroucnější díky Matičce Boží svatohostýnské a božskému Srdci Páně za šťastné vyvážnutí z těžké operace a prosím Ji o další pomoc. — Čtenářka Hlasů svatohostýnských.

Z Lysic. Nejmenovaná ctitelkyně Panny Marie svatohostýnské vzdává nejsrdčejší díky za vyslyšení v jisté trapné záležitosti a úzkosti. Vzáyvala jsem Pannu Marii svatohostýnskou a byla jsem vyslyšena jako vždy, když jsem Ji o něco prosila. Děkuji Ti za to, Matičko svatá, tisíckrát. Ať jen každý prosí s důvěrou a bude jistě vyslyšen.

Na adresu Panny Marie. (Nejmenovaný ctitel.) Matičko Boží, jsem v takové situaci, že si nevím rady ani pomoci. Zde všechna lidská pomoc je marná. Proto obracím se k Tobě s důvěrou, Matičko svatohostýnská, prose Tě úpěnlivě o pomoc a přímluvu Dám obětovati k Tvé cti mši svatou a posílám na Tvou ozdobu 20 Kč. Vyslyšíš-li mě, tak se Ti ukáži vděčným a odplatím se Ti, jak jen moje postavení bude dovoľovat. V duchu klečím před Tebou a prosím ještě jednou a stále o Tvou

sv. přímluvu a pomoc. — Tvůj věrný ctitel.

H. R. z Vlčnova. Děkuji božskému Spasiteli a Panně Marii svatohostýnské za uzdravení z těžké nemoci a operace. Byla jsem těžce nemocna a poslána na operaci do Bratislavy. Zajisté, že mě slovo „operace“ nepotěšilo, ba žila jsem stále ve strachu a úzkosti. Stále jsem myslela, že se již nevrátím ku svým drahým dětem a že tam na mne čeká smrt. Stále jsem s odjezdem odkládala, až pak nebylo vyhnutí a já musela odjet. Nemohu si na to

† P. Jan Nep. Cibulka T. J., první superior na Sv. Hostýně. (Obraz P. Fr. Xav. Zimmerhackla viz v roč. XX., str. 33.)

ani vzpomenout, jakou jsem měla noc před operací. Stále jsem vzývala Ježíše Ukřižovaného a Matku Boží svatohostýnskou o pomoc a přispění. Dostalo se mi dost potěšitelných slov od lidí jak doma, tak v nemocnici, ale nikdo mne nemohl vskutku potěšit. Spoléhal jsem jedině na pomoc Boží. Stále jsem se modlila, ale úzkosti a strachu neubývalo. Stále jsem se domnívala, že musím zemřít. Nejohrovnější pro mne byla chvíle, když jsem šla na operační stůl a ještě žádné útechy a pomoci. S modlitbou na rtech jsem byla uspána. Co se dále dělo, nevím. Když jsem z narkosy procitla, byla má bolest větší, nežli předešlý strach. Domnívala jsem se, že již bude mému životu konec, neb se

mi zdálo býti nemožným, že bych tak velké bolesti přetrpěla. Nemohla jsem ani mluvit, ale duch můj ustavičně volal k Ježíši Ukřižovanému a k Matičce svatohostýnské. Tu zdálo se mně, jako by mně Matička Boží pravila: Jen nes trpělivě svůj kříž, i Já jsem musila trpět a můj milý Syn též. To byl balsám na bolesti a rány mé. Musím říci, že co jiné operantky se před operací ani nepokřižovaly, po ní v hrozném křiku a zoufalství svou bolest snášely, já klidně, bez jednoho slova stesku, s odevzdaností do vůle Boží a v naději, že jsem vyslyšena, všecku bolest jsem tiše snesla a také první jsem byla ze všech uzdravena. Ale věděla jsem, že bez pomoci Boží bych nebyla s to takové bolesti tiše snášeti. Vždy se mně zdálo, že nemám se již čeho báti, neb jsem pod ochranou Panny Marie. Také jsem si uvědomila, že trpící Ježíš mi proto neseslal útechy a pomoci do operace, neb chtěl, abych trpěla, a bylo jí třeba až po operaci. Panna Maria svatohostýnská mne Svou mocnou rukou vytrhla z náručí smrti a vrátila mě mým drahým dětem, které se doma za mne modlily. Dnes již jsem byla doma zase po prvé v kostele. Nejsem ovšem ještě schopna práce, ale doufám, že drahá Matička mně dodá opět síly a svěžesti, že Jí pak osobně přijdu na Sv. Hostýně poděkovati. Zatím tam posílám jiné poutníčky, kteří Jí za mne poděkují.

DOPISY.

Vysocedůstojný pane superiore! Budou tomu brzy tři roky, kdy v jisté důležité a vážné záležitosti obrátil jsem se s prosbou o přímluvu k Matičce svatohostýnské, která divy tvoří a která i moji maličkost vyslyšela a mocnou svojí přímluvou milostivě pomohla! A tu na poděkování za vyslyšení a z vděčnosti, v době, kdy nám „malým“ venkovským farářům nynější úpravou kongruy aspoň trochu zpomoženo bylo, prosím, aby moje maličkost byla přijata za zakládajícího člena Matice svatohostýnské, nač zaslal jsem šekem 150 Kč a zároveň jeden tisíc Kč na poutní dům svatohostýnský, kterého jest velice, ba nutně třeba. Rád tento obnos obětují s vroucím přáním, aby z dětinne lásky k Matičce svatohostýnské učinili tak i ostatní, kterým to možno, zvláště kněží, kteří mají býti příkladem věřícímu lidu! Při tom prosím, P. superiore, o laskavé zaslání celého minulého ročníku (1926) „Hlasů svatohostýnských“ a o laskavé zaslání ročníku letošního. Račte laskavě přiložit i šek. — S bratrským pozdravem v hluboké úctě oddaný Jan Rozsypal, farář v Hlinsku u Lipníka n. B., dne 14. února 1927.

Ze Staré Vsi. Jsem bývalý šafář na panství arcibiskupském a teď pensista. Byl jsem též ve dvoře ve Staříči u Místku po 23 léta. Jsem dosud veliký čtenář a tu nedávno se mi dostaly půjčením do ru-

kou „Hlasy svatohostýnské“, o kterých až dosud neměl jsem ani tušení. S obdivem jsem sledoval vše, co tam psáno. Již v mém mládí jsem chodíval na Sv. Hostýn. Tehdy to tam bylo vše ještě hrozně rozbouráno a v nepořádku. I ze Staříče jsem chodil snad každoročně s manželkou a dětmi na Sv. Hostýn. Ale až teď, při čtení „Hlasů“, jsem obdivem až ustrnul čta, co ta naše dobrá, milá Matička za divy činí. I já si vzpomínám, jak jednou byla v naší rodině těžká chvíle. Rodiče měli dlouhotrvající soudní řízení, a již odnikud si nevěděli rady ani pomoci. Bylo to asi v roce 1905 nebo 1906. Napsal jsem dopis na Sv. Hostýn a poslal na šest mší svatých ke cti Panny Marie o Její mocnou pomoc a přímluvu. A neprosili jsme nadarmo. Vše obrátilo se v naše dobro. Pevně věřím, že se to stalo jen Její mocnou přímluvou. Kéž by všichni lidé ve svém neštěstí se utíkali k té mocné pomocnici na Sv. Hostýně! Ale my hlupáci nevěděli, že můžeme za tuto nám udělenou milost Panence Marii v Hlasech poděkovati veřejně. (Buďte jen klidní, tehdy Hlasy svatohostýnské ještě vyslyšení a poděkování neuveřejňovaly. Stalo se tak až na naléhavé přání vyslyšených. Poznámka redakce.) Naše milá Máti nám to ale odpustí. Modlím se zato denně třikrát „Zdravas, Maria“. A teď, když už to tak dopadlo, tak mně, prosím Vás, pošlejte také Hlasy a zapište tam ty peníze, co jsem Vám poslal, ale celé jméno neuveřejňujte. Napište jen Ž. J.

Nový ústav sociální péče, o staré lidi, kteří za dnešních krušných poměrů životních jsou na tom nejhůř, jest útulek pro stařenky a stařečky ve Frýdku, v sousedství poutního kostela Panny Marie. Zřízení byl přičiněním sester sv. Vincence z Pauly v domě sl. Julie Janických; dům ten byl jim darován slečnou Janických k humanitním účelům proti úhradě váznoucích břemen. Toho času je umístněno v útulku asi 20 osob obojího pohlaví; jsou to většinou chudí města Frýdku, za něž platí obec. Dostanou byt, světlo, otop a celé zaopatření. Každý, kdo chce býti přijat, musí se podrobiti domácímu řádu a veškerým předpisům ústavu. Správa ústavu je ochotna ještě přijati, ovšem pokud místo stačí, i venkovské reflektanty; v tomto případě musí však pravidelná měsíční úhrada v živovacích příspěvků býti předem zabezpečena. Vše potřebné dlužno se správou ústavu osobně před přijetím vyjednatí. Upozorňující tímto na zásluhý počín sociální péče sester sv. Vincence, doporučujeme snahy tyto všem příznivcům a lidumilům co nejvřeleji. — Sestra Milada.

Z Vajnor od Bratislavy. Michal Fekete, 83letý stařeček, jenž ještě loni přivedl poutníky z Vajnor, píše následovně: Lituji, že jste těch několik slov, která jsem Vám v posledním dopise zaslal, neuveřejnili v Hlasech svatohostýnských, aby moji

milí čtenáři v daleké Americe, kteří mne tak často vzpomínají a mně dopisují, věděli, že jsem ještě živ a zdrav a že na ně také často vzpomínám. Vždy mě prosí, aby aspoň v Hlasech se o mně něco dověděli. Jsou to zvláště Ignác Dokulil, Fr. Šuran a Karel Bogner, ale také ostatní známí, které mockrát pozdravuji a prosím, by pamautovali na to krásné poutní místo Svatý Hostýn. Dá-li mně milostivý Pán Bůh a Matička Boží zdraví, chtěl bych ještě přivésti letos poutníky z Vajnor na Sv. Hostýn, zvláště ty mladé bych chtěl ještě s tímto sv. místem seznámiti. Obávám se, až zemru, že zůstanou opuštěni. Snad se přece zase někdo najde, jenž by je tam opět vodil. Neopust, Matičko Boží, aby Tebe zapomněli. Michal Fekete, vůdce poutníků ze Slovenska.

Matičko Svatohostýnská! Opětně v duchu zalétá mysl má k Tobě a pozdravuji Tebe na stotisíckrát i s rodinou mojí a v duchu klekám před milostnou Tvoji sochou, vroucně prosíc: Matičko Svatohostýnská, Ty Uzdravení nemocných, uzdrav nám ještě naši matičku, nechej nám ji ještě v hřejivém kruhu rodinném, aby na stáří my jsme ji láskou ohřály, jak ona nám, dětem, činívala. Lékaři již si rady nevědí, Ty však můžeš pomoci, proto obracíme se k Tobě s vroucí prosbou, vyslyš nás a potěš nás, Ty Potěšení zarmoucených. Vyslyš nás i nyní, ó Panno Maria, a vrať mír a radost do rodiny naší, Ty naše Královno míru! Pevně v Tebe doufáme, že matičku naši uzdravíš, zač my Ti do smrti naší vděční zůstaneme a ale naší možnosti vždy osobně poděkujeme. Kdyby snad naše prosba vyslyšena nebyla a Pán Bůh nám ji povolal — vypros jí, ó Matičko naše odpočinutí věčné a nám zdraví a síly, abychom ten kříž mohli nésti. — Masařík Petr.

Ku 40letému trvání Tov. Ježíšova na Sv. Hostýně.

Dne 4. května t. r. bude tomu 40 let, co první Jesuité-misionáři zavítali na chlum svatohostýnský, aby se zde ujali dlouho toužené duchovní správy. P. Vídenský o tom píše ve své knize „Sv. Hostýn“ následovně: Dříve, nežli se přikročilo ku stavbě řeholního domu, žádány byly různé řady o přesné podmínky, za kterých by správu na sv. Hostýně přijaly. Nejmenší požadavky podal provinciál Tov. Ježíšova, P. Jos. Milz. Když pak mimo to vyjádřil svoje přání ohledně účelného zařízení hospice, požádalo „Družstvo“ bystřického stavitele O. Zemana, aby dle daných pokynů vypracoval plán a udal rozpočet pro nastávající klášter. Tento tak učinil. Po schválení plánu a uzavření smlouvy stavební, započato ještě téhož roku 1884 se stavbou domu. Poněvadž však dle plánu bylo stavení pošínuto o

sedm čtver. metrů mimo čáru, vyměřenou dne 19. prosince 1883 od J. Ex. barona Laudona, dal i k tomuto 14. července 1884 svůj souhlas a nařídil, aby ředitel velkostatku, v dorozumění se stavitelem, po vozy při odvážení země pomáhal.

První cihly pro klášter přinesl zdola na Sv. Hostýn dr. Antonín C. Stojan. Rok nato dostavěna byla budova. Stála i s vnitřním zařízením 21.260 zl. 60 krejcarů rakouské měny.

Mezi tím shledávány též prostředky pro nutnou výživu kněží. I tu našli se dobrodinci. Tak daroval dp. Fr. Jarmer z Pohořelic na 2300 zl. Ovšem velkou zásluhu měl dr. Schneider, jehož horlivosti se podařilo sebrati v celku, i s výše uvedenou stavební sumou, 40.064 zl. 76 a půl krejcaru.

Následkem tohoto daru dokončeno kardinálem Fürstenbergem dne 11. ledna 1887 vyjednávání s řádem Tov. Ježíšova v Olomouci a učiněna dohoda, že ještě téhož roku na jaře mají dva kněží a jeden fráter na Sv. Hostýn zavítati, ovšem prozatím po dobu poutní, od 4. neděle po Velikonoci do 2. neděle říjnové.

Die přání „Družstva“, měli zachovávatí ustanovený pořádek s vyloučením zvláštních farních práv o všeobecných anebo zvláštních svátcích, kdy jsou ranní a velké služby Boží s kázáním, měli přísluhovati ochotně svátostmi pokání a Nejsvětější svátostí oltární, chovati památku vděčného moravského lidu k divotvorné Matce Páně, býti strážci svatohost. milostného místa a pečovati o povznesení mariánské úcty.

Při projevu přání tohoto, vzneslo ještě „Družstvo“ na Jeho Em. kard. Fürstenberga mezi jiným tyto prosby: 1. aby se stanovil a vymezil poměr mezi řeholníky na Sv. Hostýně a Bystřici pod Host., po případě Rusavou; 2. aby Tovaryšstvo Ježíšovo pro ten případ, že by mu bylo Sv. Hostýn opustiti a poutní místo buď řádu jinému, anebo kněžím světským odevzdati, zase Sv. Hostýn převzalo, jakmile by mu to bylo možno. A to z té příčiny, poněvadž prý tento řád nejprve a sám ochotu ukázal, síly své Sv. Hostýnu věnovati.

A tak s nadšenou touhou, aby se mohli věnovati práci o spásu duší na hoře mariánské, seč budou, a aby mohli svatohostýnský chrám, pomník víry a slávy moravské zvelebiti, vystupovali začátkem května roku 1887 tři členové řádu Tov. Ježíšova rak. uherské provincie: dva kněží P. Jan Cibulka jako superior († 18. prosince 1902 na Velehradě) a P. Frant. Xav. Zimmerhackl († 23. ledna 1924 na Sv. Hostýně), s bratrem laikem Janem Houfem na Sv. Hostýn. A sice 4. května přišel P. Zimmerhackl, dne 7. května P.

Cibulka a několik dní nato fráter Houf.

Co vše vykonali tito první strážcové Sv. Hostýna, neb jejich zástupci v superiorátě a vůbec členové tohoto řádu, jak v duchovním, tak hmotném ohledu, o tom se může každý přesvědčit na vlastní oči, zvláště kdo znal Sv. Hostýn před příchodem prvních strážců Sv. Hostýna. Jen přijď a viz!

Povětrnost v únoru. Měsíc únor byl chladný. Do 24. teploměr byl ustavičně pod nulou. A sice pohybovala se rtuť do 18. mezi -1.0 stup. C až -7.0 stup. C. Dne 18. nastala tuhá zima -10.4 stup. C, dnes 19. bylo minimum teploty -15.2 stup. C. Dne 24. však stoupla teplota nad nulu $+2.3$ stup. C, 25. na $+3.5$ stup. C, v noci však klesla ještě pod nulu. Od 26. byla však po celý den nad nulou. Maximum teploty $+8.0$ stup. C bylo dne 28. Průměrná teplota maxima byla -1.6 stup. C, minima -6.2 stup. C; ráno -5.0 stup. C, v poledne -2.2 stup. C, večer -3.9 stup. C, měsíční průměr -3.8 stup. C. Sněhová pokrývka trvala po celý měsíc. Dne 1. byla 26 cm vysoká. Do 7. sněžilo každý den a tak se zvýšila na 35 cm. Od 8. do 16. srazila se na 26 cm; avšak od 16. do 20. napadlo hodně sněhu s sněhová pokrývka zvýšila se opět dne 19. na 35 cm a potrvála až do 22. Teplý jihovýchodní vítr, který nastal dne 24. a jím zvýšená teplota vzduchu, zmařily rychle zimní krásu. Dne 28. byla sněhová pokrývka již nesouvislá; místy leželo ještě na 20 cm sněhu, jižní svahy hor byly již sněhu prosté. Množství vody z nově napadlého sněhu bylo 26 mm, tedy málo; normál by byl 40 mm pro měsíc únor. Vlhkost vzduchu 87%. Průměrná oblačnost $\frac{7}{10}$. Den 21. byl jediný úplně jasný den bez mraků. Mimo to byly ještě tři jiné krásné jasné dny, avšak již ne úplně bezmračné. Zamračených dnů bylo 12, dnů s mlhou bylo 17, z nichž o dvou, 23. a 24., byla mlha po celý den. Převládající směr větru byl jihovýchodní, který ve dnech 22.—25. vzrostl ve vichřici. Směr větru v únoru byl tento: S 9, SV 15, V 11, JV 21, J 6, JZ 7, Z 10, SZ 5.

Navsteva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V únoru 1927.

2. bylo lidí v kostele	4 0	a u sv. př.	93
6. " " "	60	" "	36
13. " " "	55	" "	34
14. " " "	51	" "	26
20. " " "	51	" "	29
27. " " "	45	" "	27
Ve všední dny úhr.	4 0	" "	97
Úhrnem	1100	" "	537

Mši sv. slouženo 94.

Plšek, Brno 8, Leop. Bazalová, Boršice 20.

Na oltární a věčné světlo: Alois a M. Jurčíkovi z Ludslavic 100, Ludm. Vránová, Praha 5, J. K. z Pitína 100, Anna Planitová, Prostějov 8, Frant. a Anna Vlachovi z Podbřežic (za vyslyšení a uzdravení) 100.

Na sochu božského Srdce Páně: N. N. z Ludslavic 5.

Na klášter T. J. (duchovní správa): dp. Ignác Zháněl, Brno 38, Alois Plšek, Brno 8, N. N. z Pustiměře 20, Josef Mikulka, Olomouc 6, Žofie Krátká, Prostějov 5, F. S. z Vyškova 50.

Na Matici svatohostýnskou: N. N. z Olšovice u Hranic 60.

Na mše sv.: Jan Frys z Nosislavy 20.

Na poutní dům: dp. Fr. X. Ocásek, arcikněz a farář ve Fulneku 1000, dp. Aug. Franěk, farář ve Starči 1000, N. N., učitelka v Brně 1000, N. N. (půjčku na 6 roků) 1000, rodina Černá z Líšně u Brna 180, Marie Bartysová z Kravař u Opavy 130; po 100 Kč: dp. Ferd. Jiříčný, kaplan v Tršicích, Eduard Zásměta, řídící učitel v. v. v Pustějově (Slezsko), Mariánská družina dam v Brně, jednota Orla v Roštění, nejm. Tereška z Koberic u Nezamyslic, Jaroslav Zháněl, Uh. Brod, Františka Sehnálková, ind. učitelka v Hustopeči nad Bečvou, Marie Krčmařová, učitelka v Hranicích, Alois Plšek, Brno, rodina Vísková z Orlovic, Josef Vrána, Říkovice; Petr Alexa, Želč 80, farní úřad ve Štítné nad Vlárou 58; po 50 Kč: N. N. z Pavlovic na poděkování za vyslyšení prosby, Anna Jarolímková, Přerov, Marie Syrová, Čáslav, Jan a Cecilie Dreschlovi z Husovic, rodina Šteigrova v Telči; Ludm. Kozelková, Velké Opatovice 75; Frant. Uhýrek, Vídeň 30, N. N. z Komárova u Opavy 30, Marie Tesařová, Opava 28, Hynek Palásek, Ivanovice na Hané 25, Helena Vranová, Zlaté Moravce 25; po 20 Kč: Ondř. Reál, Tršice, dp. Jan Vrbíček, farář v Prasklicích, Karolina Doleželíková, Velešovice, Marie Tesárková, učitelka v Přerově, Anežka Tullová, Přerov, Krista a Ter. Pitlachovy z Košic, služební personál u ctih. sester Voršilek v Brně, sestry sv. Kříže, Zlaté Moravce; Anežka Opršalová, Kyselovice 16; po 10 Kč: Fr. Janíček, Zábřeh, Apolonie Grézová, Janův Dvůr, Marie Keprtová, Jevíčko, Aloisie Olejníčková, Tovačov, Veronika Filková, Líšeň u Brna, Josef Beneš, Křemenec, Frant. Fišerová, Jiříkovice, Jos. Honaiserová, Vítkovice, Jan a Marie Blablovi z Komárna, J. Kujová, Kostice, Marie Pávová, Praha, Marie Matoušková, Ivanovice, Frant. Ziková, Telč, učitelka O. Schaeřová, Telč, Karolina Hrubíčková, Kokory, Boh. Vařbucht, Bateřov, Matěj Strmiska, Uh. Hradiště, Josef Frňka, Vigantice, Martin Bilík, Boršice, ze Zlatých Moravců: Anna Minarová, Štefan a Anna Pechovi, Karel a Terezie Valachovi, Štefan a Kateřina Pavlovičovi, N. N. z Polanky u Vsetína; po 5 Kč: N. N. z Ludslavic, Karolina Jungová, Kojetín, Fr.

Glogar z Hůrky, Terezie Schvalerová z Bystřice, p. H., Štěpán Procházka, Vracov, op. Inocenc Neužil, profesor náboženství v Bučovicích, Anna Droběnová, Kotojedy, Frant. Doubravská, Postřelmov, Marie Nováková, Tichov, Jana Sochací ze Staříče, Ant. Tyl z Cakova, Jan a M. Frysovi z Nosislavi, Frant. a Anna Jonášovi z Nosislavi; Jos. Králová, West-Tex. 3 dol., Inoc. Bartoník, Kostelec n. H. 18, Jos. a Frant. Ryšánkovi, Margerlíkov 13, N. N. z Veselíčka u Lipníka 12, Michael Fekete z Vajnor 8, J. a M. Frysovi z Nosislavi 6, Marie Vicenecová, Postřelmov, Fr. Sokol v Děrném 6; po 5 Kč ze Zlatých Moravců: Kateřina Vačkovičová, Hel. Madulová, Anna Kutková, Aug. Drgoňa. — Všem šlechetným dárcům srdečné: Zaplat Bůh!

Knihy pro neokomunikanty. Bylo již několikrát psáno ve Vychovateli, že v Německu mají zvláštní knihovny pro neokomunikanty (r. 1915 str. 80) a vydávají knihy, které dobře se hodí za dárek v upomínku na první sv. přijímání. V loňském ročníku (str. 165) vysloveno bylo, že i u nás mohl by býti v té věci učiněn pokus a mohla by jej uskutečniti „Vzdělávací četba katolické mládeže“, kterou vydává Družstvo Vlast, Praha II., Žitná ulice, čís. 26 nové, a jejíž redakci vede zkušený katecheta Ar. Oliva. v novém XX. ročníku dochází k tomu. Jako číslo 1. a 2. vychází dílko: Spasitel přichází, které podle H. Pagés a M. Kreusera upravil Ar. Oliva. Je tu na 80 str. řada pěkných naučení, příkladů a povídek, vztahujících se k prvnímu sv. přijímání, podaných slohem dětem vhodným, ve formě zábavně poučné. Cena Kč 4 za tuto milou knížku je mírná. Všele ji doporučujeme. — Upozorňujeme na nově vydanou knihu P. Leop. Škarka T. J.: Sv. Alois. Je líčen tak, že naachne k následování. Vložte ji do rukou mládeže a přesvědčíte se.

Dne 11. ledna 1887, tedy před 40 roky, dokončeno J. E. kard. Fürstenbergem vyjednávání s řádem Tovaryšstva Ježíšova v Olomouci a učiněna dohoda, že ještě téhož roku na jaře mají dva kněží a jeden bratr zavítati na Sv. Hostýn, ovšem zatím jen pro dobu poutní, od 4. neděle po velikonoci do 2. neděle říjnové. Podle přání Družstva svatohostýnského měli přisluhovati ochotně svátostmi pokání a nejsvětější svátostí oltární, chovati památku vačného lidu moravského k divotvorné Matce, býti strážci milostného místa a pečovatí o povznesení úcty mariánské (viz P. Fr. Vídenský T. J. Sv. Hostýn ve svém původu a svých osudech, str. 105).

Ze svatohostýnské korespondence.

Čtenáře Hlasů svatohostýnských nebude as nezajímati v době svatopostní nepatrný úryvek ze svatohostýnské korespondence, týkající se X. zastavení nové křížové cesty.

„V Nenkovicích u Kyjova 5. března 1926.

Veledůstojný P. superiore! Dovoluji si Vám zavořile oznámiti, že jsem vykonturoval minulý týden v Rakovníku v tamní šamotové továrně na dlaždičkách a případné zbarvení označil pro obrazy X. zastavení křížové cesty na Sv. Hostýně, a tím bude toto zastavení připraveno k osazení v příslušné kapličce. Až bude u Vás příhoaná doba, račte dopsati rakovnické továrně, a ona pošle (snad nejlépe začátkem května neb v květnu) dělníka, který obraz na místě, jak obvykle, sestaví.

Dám se zase do nového zastavení. Proveal bych tentokrát zastavení V. Jakmile budu mít kompoziční náčrtek, dovolím si Vám jej předložit k schválení. — Račte mne zachovati ve vzácné přízni a vzpomeňte si na mne ve svatyni svatohostýnské. Potřebuji tolik posily a pomoci Boží k práci.
Jan Köhler.“

„V Nenkovicích 12. května 1926.

Veledůstojný P. superiore! Oznamuji Vám, že jsem poštou správně obdržel poslaných mně 1000 Kč na úhradu účtu za kartony X. zastavení křížové cesty. Továrna sděluje, že v brzku k Vám přijede montér, který X. zastavení na místě osadí a po skončené práci bude Vám předložen účet. Počítají za 1 m² 900 Kč. Při zbývajících 5 zastaveních bude Vám rovněž předložen kalkulační účet tak, že si budete moci uočlati přibližně správný přehled o zbývajícím nákladu křížové cesty. Za peníze Vám zatím upřímně děkuji. Děkuji zvláště též za uznání mých prací v posledním dopise. Pán Bůh zaplat! Přijde čas, že i já se budu moci ukázati vděčným za všechnu přízeň, kterou jste mi věnovali. Alespoň je to mým vroucím přáním.

V úctě oddaný
Jan Köhler.“

„Rakovník 8. května 1926.

Veledůstojný P. superiore! Právě nám dopsal mistr Köhler o dohotovení zbývajících 5 zastavení a slibuje, že začne ihned pracovati o příslušných kartonech. Pokud se týče právě dodaných obrazů keramických pro X. zastavení, jichž odesláni jsme

dne 6. t. m. avisovali, prosíme, aby nám bylo oznámeno dojití zásilky do tamější stanice, neboť jsme s mistrem Köhlerem dohodnuti, že se započne ihned s osazováním a podle zprávy Vaší zařídíme odezd montéra. Jako vždy před tím ponechte i tentokrát bedny neotevřeny, což obstará náš montér, aby se v bednách správně složené obrazy nepřeházely. Mistr Köhler píše dále, že si přejete účet na X. zastavení a rozpočet na další obrazy pro zbývajících 5 zastavení. Samotné obrazy pro X. zastavení budeme účtovat po Kč 900.— čtvereční metr a s hotovou prací přijae asi na Kč 1000.—. Rozměr obrazů pro X. zastavení je asi 5.70 m², co však měřiti budou obrazy další, nevíme, jelikož nám mistr Köhler nedal dosud příslušné kartony.“

„Rakovník, dne 31. května 1926.

Zaslali jsme na Váš účet a nebezpečí z továrny rakovnické: Dle pracovní listiny čís. 13/1926, zhotoveny dle návrhů a kartonů mistra Jana Köhlera pro X. zastavení křížové cesty: 3 mosaikové výplně z řezané mosaiky, celková čtvereč. výměra 5.64 m² à 900 Kč — 5076 Kč, cena loco továrna bez honoráře za návrhy a kartony mistra Jana Köhlera. K tomu vedlejší výlohy: 22./5. jízdné drahou z Prostějova do Bystřice našeho montéra P. Matese 16.80 Kč; 27./5. jízdné drahou zpět 67.60 Kč; náhrada za promeškaný čas jízdou 23 hodin à 7.50 — 172.20 Kč; mzda montéra v režii, 25.-5., 26.-5., 27.-5. = 35 hodin à 9.50 = Kč 332.50; za obal a bedny 40 Kč; daň z obrátu 114.10 Kč; úhrnem 5819 Kč 20 h loco továrna, bez spojovacího materiálu.

X. zastavení bude opatřeno nápísem: Rodáci ze Všechovic věnovali Panně Marii.“

Časopisy redakci zasílané.

Apoštolát, měsíčník unionistický, Olomouc, Wurmova ul. 13.

Archa, měsíčník pro literaturu, umění, kulturu a život, Olomouc, Wilsonovo nám. čís. 16.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Orságová Markéta z Nového Hrozenkova.

Gajdošíková Voršila z Topolné.

Londýn Vincenc z Albrechtíček.

Kramplová Františka z Veselíčka u Lipníka.

Píchová Marie, vdova po poštovním úředníku v Praze.

O. v p.

Číslo 5.
Květen 1927.

Ročník
..... XXIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryštva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

OBSAH: Vladimír Hornov: Máj (báseň), str. 65. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 65. — První jarní pout na Sv. Hostýně od 13. do 15. května 1927, str. 69. — Žák-Sychra: Ave Maria (píseň), str. 70. — Wiliam Doyle T. J.: Řeholníkem?, str. 72. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 76.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Královna apoštolů, str. 68. — Novostavba poutního domu (přízemí), str. 74.

Přátelům Sv. Hostýna!

Arcibiskupský stavební úřad v Kroměříži vybídnul několik osvědčených stavitelů a živnostníků, aby se ucházeli o stavbu poutního domu na Sv. Hostýně. Do 19. dubna měly býti podány nabídky. Ve výborové schůzi Matice svatohostýnské rozhodnuto, komu stavba a jiné práce mají býti zadány. Přihlíženo k podnikatelům řádným a katolickým. O vrchní dozor při stavbě bude dostatečně, odborně postaráno.

Panu prof. Fischerovi a panu řediteli arcib. stavební kanceláře Sprindrichovi jsme za jejich šlechetnou a obětavou práci zavázáni k díkům nevšedním.

Zmínili bychom se již nyní o jiných významných otázkách Sv. Hostýna, o jejichž šťastné rozřešení s nevšední pílí se zasazuje Matice svatohostýnská, leč nechceme nadbíhati klidnému vývinu věcí.

Čtenáře Hlasů svatohostýnských a přátele Sv. Hostýna upozorňujeme tentokrát na leták vložený do květnového čísla. Je psán věcně; vynutily si jej okolnosti, které většině našich lidí jsou neznámy. Zesnulý pan biskup královéhradecký E. Brynych se radíval o svých podnicích před svatostánkem. A vykonal mnoho a dobře.

Něco podobného radili bychom při četbě letáčku, aby byl totiž uvážen ne-li před svatostánkem, alespoň před obrazem Matky Páně, Královny apoštolů, jež otiskujeme v tomto čísle — a vykonáme jistě mnoho a dobře. Jak ráda by, z obrazu soudíc, Maria Panna nesla Krista do širého světa, do každého srdce, do každého domu u vědomí, že jen v Kristu spása. Než to není jejím úkolem, úkolem Matky. Jak

se tedy splní horoucí tužba jejího srdce? Pán to naznačil, když rozesílal učedníky do každého místa a města, kam hodlal sám přijíti. V tomto ustanovení Páně tkví zároveň však nesporný význam povolání kněžského a odtud, že veliká to věc, podporovati dorost kněžský, světský i řeholní.

Jak hynul Sv. Hostýn, když před 140 lety kněz opouštěl posvátný chlum Matky Páně; jak oživovala zase hora, když před 40 lety kněz se tam trvale usazoval.

Sv. Basil píše: „Pro duše-li jsi nic nevykonal, nic velikého jsi nevykonal.“ Podporovati dorost kněžský jest věru přispívati nemálo k blahu duší; máť býti kněz jednou jejich duchovním pastýřem.

Odtud také — abychom se vrátili k hlavní práci letošního roku na Sv. Hostýně — že vpravdě veliký jest význam poutního domu svatohostýnského a velkým vše, čím na jeho vybudování přispíváme, byť to byl jen vdivin halěř. Poutní dům má si totiž hojnou měrou zasloužiti, by v jeho průčelí se skvěl nápis, zlatými písmeny označený: „Nesmrtelným duším.“ Určen zajisté, aby přístřeší skýtal potřebné těm, kdož v duchu křesťanském navštěvují posvátné místo, „aby si tu vyprosili nějaké zvláštní milosti v duchovních anebo tělesných potřebách, aneb aby si vyžádali útěchy a posily v utrpeních, která je stíhají, neb aby vyplnili slib Bohu učiněný, nebo konečně by za přijatá dobrodiní Bohu poděkovali“. (Poutní kniha.)

Na Sv. Hostýně dne 1. května 1927.

Duchovní správa.

Číslo 5.

Květen 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Buď zdráva, Panno a Matko!
Tys medem oplyvající úl. V Tobě zbudovalo si Slovo, jež slovem osvěcuje svět, stánek. Kéž nosíme s Tebou co nejněžněji Otcovo Slovo!

Buď zdráva, jasné Zrcadlo Slunce spravedlnosti; kéž osvědčujeme životem Ježíše tím vřeleji, čím více v rozjímání o Ježíši budeme žítí.

Buď zdráva, živá Schránko Srdce Ježíšova; kéž čerpáme skrze Tebe z tohoto božského pramene ducha oběti a modlitby.

Buď zdráva, která stojíš podle kříže Ježíšova a máš účast na jeho kněžství. Dej, ať skrze Nejsvětější svátost žije v nás Kristus, abychom byli svatí a posvěcovali jiné. (Dle starého nápisu pod obrazem Královný apoštolů.)

Vladimír Hornov:

Máj.

Přišel máj, ó jaká krása,
snivý háj i zkvetlý sad
písní jara zvučí, jásá,
všude život, čilý chvat:
Vše se chystá přivítati
Královnu svou, Boží Máti.

Něhou čisté lásky dýše
zeleň luhů, azur vod,
hled, ó, Matko, s nebes výše,
jak tvor všečen o závod
dary své Ti v podnož klade,
květ i písně Vesny mladé.

Tvé jsou první květy jara,
první zpěv, jímž plesá kraj,
neboť Tebou kletba stará
změnila se v lásky máj,
květem spásy země ztmělá
zázrakem se rozpučela.

S písní tvorů všech se snoubí
srdcí našich dík a ples.
„Zdrávas, zdrávas!“ z duše hloubi
pozdrav zní Ti do nebes,
věčný máj kde v jasů krásy
Tebe slaví, Matko Spásy!

Frant. Krus T. J.: **Církev bojující a vítězí.**

Arsenal zbraní.

Boje a vítězství v rodu pruských králů.

Slíbil jsem, že ještě něco sdělím ze života slavné konvertitky lantkraběn-

ky Anny z rodu kdysi tak pyšných a mocných Hohenzollernů. Bude to zajímavý příspěvek k našim úvahám o bojující a vítězí Církvi.*)

*) Přidržuji se krásné knížky, již vydal Františkán P. Kapistran Romeis: Prinzessin Anna von Preussen, Landgräfin von Hessen. Ihr Weg zur katholischen Kirche. Vyšla u Herdera ve Frýburce a stojí vázaná 4 marky.

1. Když se princezna Anna 17. května 1836 v Berlíně narodila, bylo to světu hlášeno výstřelem 50 ran z děl. Její otec byl bratrem dvou pruských králů, Bedřicha Viléma IV. a Viléma I. Bylo v ní i trochu slovanské krve, neboť její babičkou po matčině straně byla velkokněžna Maria Pavlovna, dcera ruského císaře Pavla I.

Svémi krásnými vlohami a výtečnou výchovou stala se záhy středem berlínského dvora. Zvláště vynikala neobyčejným nadáním pro hudbu a vůbec pro umění. Což divu, že se už r. 1852, ve věku 16 let, zasnoubila a brzy potom vdala za hessenského prince Bedřicha Viléma. Nastal jí život ještě krásnější — ale ne na dlouho. Zvláště rok 1866 se jí stal osudným. Prusové si zabrali Hessensko, Anně zůstal pouhý titul „lantkraběnka“ — bez země. Dorážely na ni i jiné bolestné rány, i přestala počítati a spoléhati na světskou slávu a začala hledati svého štěstí u Boha.

Jako hora padne a rozdrobí se,
nebo jako skála se posune s místa
svého
jako kameny rozhlodává voda,
a příval pomalu prstí odplavuje,
tak také smrtelníka Ty, Všemocný,
zahubuješ.

(Job 14, 18.)

2. Hledala útěchy a pomoci v Písmě sv., hledala jí též u učených protestantských kazatelů; na chvílky nalézala klidu — ale nebyl trvalý a nebyl dosti hluboký. A proč?

Ve stycích s nejvyššími osobnostmi seznamovala se osobně i četbou s moderními nevěreckými proudy, jež podkopávaly její dosavadní křesťanské názory, jak si je protestantskou výchovou byla osvojila. Když pak ve svých utrpeních vážněji se začala zabývati náboženstvím, narážela na nové nesnáze: co totiž protestanté v jedné zemi vyznávali za pravdu Boží, to v druhé zemi popírali, ba i v Německu, a zejména v Berlíně, málo bylo kazatelů a profesorů protestantského bohosloví, kteří by byli hlásali tutéž náboženskou nauku. Pruští králové usilo-

vali sice o jakousi náboženskou jednotu, ale nechtělo se tomu dařiti, a kdyby se bylo i dařilo, králové a světské vlády přece nejsou náboženskou autoritou, třeba by se nazývali — jako skutečně v Prusku — „nejvyššími biskupy“ protestantských vyznání.

Pokud princezna Anna byla šťastna, byl její náboženský život nějak povrchní a proto oněch vnitřních nesrovnalostí protestantské nauky si ani nevšímala. Teď však jí z toho povstávaly trapné pochybnosti. Hledala vysvětlení a pomoci, a výsledek byl — ještě větší zmatek. Přiznala se nejednou, že jí tyto vnitřní boje působily více bolesti nežli ony zevnější zkoušky, jež na ni Bůh dopouštěl.

3. Konečně jí vzešla jitřenka pravdy a pokoje — ovšem na jiné straně oblohy, než kde jí doposud hledala. Na svém zámku u Fuldý, tedy nedaleko hrobu sv. Bonifáce, setkávala se častěji s katolickým duchovenstvem. A tu brzo vypožorovala velký rozdíl mezi katolickým knězem a protestantským kazatelem: právě v základních životních otázkách, na něž protestantismus jí nedovedl určitě odpověděti, kterýkoliv katolický kněz s naprostou jistotou jí dával vysvětlení, jež hned nalézalo radostné ozvěny v její duši a potom, čím víc o něm uvažovala, tím více ji uklidňovalo. I začala v tom uznávati hlas pravdy Boží. Ostatně vše to, co se teď v její duši dělo, bylo už odedávna přichystáváno; je v tom viděti láskyplné řízení Prozřetelnosti Boží.

Když jí totiž bylo teprv 13 let, byla se svým otcem v Kolíně nad Rýnem. Jednou odpoledne vstoupili do nádherné katedrály. Byly tam právě slavné nešpory. Princezně se to vše nadmíru líbilo. Když vyšli z chrámu, řekla otcí: „Jak krásně přece ti katolíci dovedou zpívati!“ Avšak otec jí zakazoval: „To se ti nesmí líbiti; chceš-li zpívati a hráti, máš na to klavír!“ Divná záповěď. Účinku neměla, poněvadž ho míti nemohla. K tomu ještě právě v oné době princezna Anna často slyšela náboženské rozhovory otce s dánským králem Kristianem a s generá-

lem, který z protestantského vyznání přestoupil do katolické Církve. Král Kristian, ač protestant, o katolících mluvil velmi uctivě, a onen generál dovedl svou konversi tak úspěšně odůvodňovati a hájiti, že i mladá princezna z toho poznávala nepřemožitelnost katolické víry. Byla i při této příležitosti otcem nejednou pokárána, ale to rozmnožilo ještě více její zvědavost po katolických naukách. Její zájem o náboženství a zvláště o katolickou Církev rostl čím dále tím více.

Tak tedy není divu, že ve svých pozdějších nesnázích neutonula. Když dokonce vešla do styků se slavným mohučským biskupem Kettelerem, pravým to velikánem oněch dob, bylo jí jako by se dostávala na skalopevnou půdu, kdežto dříve byla stále sem tam zmítána a jako na loďce v bouři. Říkávali jí, nemohouce už jinak protestantských názorů sobě odporujících hájiti, že člověk je stvořen pro stálý „pokrok“ a proto, že co dnes přijímáš za svatosvatou pravdu, zítra můžeš uznati za pověru, a tak tedy prý ani tolik na tom nezáleží, vyskytují-li se i v náboženství protichůdné výroky a názory.

Takovým vyřešením ovšem není nic vyřešeno, nýbrž naopak veškera náboženská jistota a důvěra je tím podkopána. Nemáš-li naprosto pevné, nezmenitelné základny, nenabudeš na věky spolehlivého klidu a veškere „pokrok“ bude jen nesmyslným tancem, jednou snad kousek vpřed, ale pak zas daleko vzad anebo kolem do kola, až se tě zmocní horečka a závrať.

Vše to vyciťovala a částečně i prodělávala důvtipná princezna Anna. A tak, když se seznamovala se skutečným životem uvědomělých fuldenských katolíků a s „vyhraněnými karaktery“ — jak to sama vyjádřila — tamějšího katolického duchovenstva, a k tomu důkladným studiem dokonaleji poznávala význam slov Kristových: „Tys Petr — skála, a na té skále vzdělám Církev svou“ — rozbřesko se jí a věděla, že našla konečně, po čem tolik toužila: skalopevný opěrný bod a

vyřešení všech otázek a pochybností, jež ji tolik svíraly.

4. I přednesla už r. 1865 biskupovi Kettelerovi přání státi se katoličkou. Ketteler, znaje dokonale smýšlení berlínského až fanaticky protestantského dvora, upozorňoval ji na nemilé následky, jimž by neušla, kdyby vstoupila do katolické Církve. Zda-li by už měla dosti mravní síly vše to snést? Radil rozhodně, aby se nepřeháhlila, a dal jí knihy, z nichž se mohla ještě důkladněji o katolické Církvě poučiti. Divila se takové zdržlivosti biskupově — ale brzo sama uznala, že správně soudil předpovídaje jí nepřekonatelný odpor příbuzných proti konversi. Protivil se tomu nejvíc její manžel; potom přišly válečné události r. 1866, pak nové a nové starosti, i ustoupila myšlenka na katolickou Církev na nějakou dobu do pozadí.

Dva nejstarší synové jí ochuravěli těžkým očním neduhem; r. 1882 jí zemřela vroucně milovaná dceruška, několik měsíců později zemřel otec následkem nešťastného úrazu, r. 1884 odešel na věčnost manžel. Šťastnější událostí byl sňatek její nejstarší dcery, ale už po dvou letech zeť zemřel. Nejbolestnější ranou pro matčino srdce bylo záhadné úmrtí jejího nejstaršího syna, jenž nevysvětleným způsobem zahynul na cestách po východoasijských mořích.

Což divu, že najednou se cítila opuštěnou a bezmocnou a proto hledala opět vroucněji Boha a jeho útěchy. Teď to už nijak nebyl jen teoretický zájem o náboženské otázky, který jí opět vedl ke katolické Církvě, nýbrž nepřemožitelná touha po spolehlivých zárukách klidu a spásy. Modlila se, uvažovala, radila se a zasvěcovala se Bohu — až dospěla k přesvědčení, že je povinna konversi vykonati přes jakékoliv obtíže. R. 1900 oznámila fuldenskému biskupovi svůj úmysl státi se katoličkou; bylo jí tehdy 64 let. Někteří přátelé jí radili, aby se stala katoličkou jen potajmu, zevně však aby žila jako protestantka, jinak by na sebe uvalila nesnesitelné obtíže a ústrky. Odpověděla: „Tím bych niko-

ho neuspokojila a moje svědomí by se vzbouřilo. Jsem ochotna cokoliv snášeti; vždyť mi Hohenzollernové už vzali trůn i zemi; co ještě mám, své svědomí a přesvědčení, toho jim nedám.“

Roku 1901 se stala katoličkou. Žila ještě 17 let, plná štěstí a vděčnosti k

gram: „Setrváš-li v úmyslu změnití vyznání, sděluji Ti jakožto hlava rodu Hohenzollernů, jehož členem doposud jsi, že už nebudeš k němu patřiti a všichni jeho členové ihned budou musit zrušiti navždy veškeré styky s Tebou. Vilém Císař Král.“

Lantkraběnka Anna odpověděla

Královna apoštolů. (Viz motto.)

Bohu za velkou milost, že mohla býti dítkem Církve.

Není-li to krásné vítězství Církve bojující zbraněmi pravdy a lásky? A bychom významu toho vítězství dokonaleji porozuměli, třeba si ještě povšimnouti, kterak se císař Vilém II. choval ke své „tetičce“, když se 1901 dověděl o jejím úmyslu, vstoupiti do katolické Církve.

5. Vilém II. byl tenkrát na cestách v Norvéžsku. Poslal hned pilný tele-

krásným, vlídným, ale zároveň rozhodným dopisem. Několik slov z něho sdělím: „Děle než 40 let mocně mě přitahovala katolická Církev, kolem r. 1865 byla bych skorem přestoupila. Pozdější těžké zkoušky mého života a pokročilý věk mě přiměly k vážnému rozmyšlení a studiu. I vidím, že míru a pokoje duše nenajdu v evangelickém vyznání, ačkoliv jsem až do posledních dnů hledala útěchy v evangelické bohoslužbě. Katolíci se ke mně, ač jsem

jim projevovala své sympatie, chovali chladně, ba skoro odmítavě . . . Uvažovala a studovala jsem znovu svědomitě, bojovala jsem mnoho v modlitbách, a výsledek všeho: určité přesvědčení, že teď je mojí svatou povinností vykonati, co jsem dávno měla na mysli . . . Proším Tě vroucně, abys můj krok příznivěji posoudil; vždyť nejsem první z našeho rodu, jež takový úmysl uskutečňuje, a nejsou to nějaké světské pohnutky, které by mne k tomu nutily, nýbrž jedním jedině se zřetelem na spásu a klid své duše. Nikomu též svým rozhodnutím neubližuji. Že Tobě působím zármutek, toho velmi lituji, ale konám přec jen svou svatou povinnost. Zůstanu vždy s celým srdcem dobrým členem našeho rodu, Tobě věrně oddaná . . .“

Za několik dní jí přinesl posel císařův psaní, v němž jí Vilém vylučuje z rodu hohenzolleinského. Nazývá návrat do katolické Církve odpadlictvím a zradou a píše: „Tak tedy odpřisáháte víru svých praotců, víru, na níž je založena sláva našeho rodu, kterýž jedině za pomoci této víry dosáhnul císařského trůnu . . . Tvrdíte-li, že v římské církvi nalézáte více útěchy nežli v naší, pak to jen dokazuje, že jste vůbec nikdy nehledala útěchy ani v evangeliu ani v evangelické církvi. Neporozuměla jste vznešeným čistým naukám evangelia . . . I nemohu Vás

déle považovati za člena našeho rodu, jehož svaté tradice jste tak odporným způsobem porušila. Trvám na svém telegrafickém rozhodnutí, že uskutečnění Vašeho úmyslu bude mít ten následek, že Vám bude naprosto přerušiti jakékoliv styky se všemi členy mého rodu. Rod Hohenzollernů Vás vylučuje*) a zapomíná, že jste kdy byla na světě. Vilém Císař Král.“

Toho ovšem šlechtná lantkraběnka ani od Viléma II. neočekávala. Modlila se tím vroucněji i za Viléma. Za několik týdnů byla u cíle — stala se šťastným dítkem katolické Církve. V ní našla stonásobnou náhradu za všechna utrpení.

Když roku 1918 už se chystala na cestu do nebeského Jerusalema, přišel též Vilém II. ji navštívit. Pobyl u ní hodinu a ujišťoval: „Tetičko, vše je v pořádku. A katolíci v Německu budou se míti dobře po válce. Budu jim nakloněn.“

Skutečně, katolíkům v Německu poměrně dobře se vede — ale ne pro milost císařovu, nýbrž poněvadž jsou věrní a stateční ve vyznávání své víry.

Nedlouho po návštěvě Vilémově lantkraběnka Anna zbožně zemřela, oblečena do habitu terciářky svatého Františka.

Po dlouhých bojích — krásné vítězství víry a lásky!

První jarní pout na Sv. Hostýně od 13. května do 15. května 1927.

Na vděčnou paměť dobytého vítězství nad Tatary (viz Sv. Hostýn ve svém původu a svých osudech, P. Fr. Vídenský T. J., str. 10 a další), konává se každoročně na čtvrtou neděli po velikonocích na Sv. Hostýně první slavná pout.

Letos se vykoná tímto pořadem:

V pátek dne 13. května odpoledne se zpovídá. O 7. hodině večer uvítání poutníků, litanie a sv. požehnání. O půl 9. hod. světelný průvod se společnou pobožností a večerní modlitbou v kostele.

V sobotu dne 14. května ráno o 4. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. O půl 8. hod. kázání, po něm zpívaná mše

sv., o 10. hod. kázání, zpívaná mše sv., a sv. požehnání. O 1. hod. litanie a sv. požehnání. Od 3. hod. odpol. se zpovídá až do 10. hod. večer. O 7. hod. večer kázání, litanie a sv. požehnání. O půl 9. hod. světelný průvod s obvyklou pobožností večerní.

V neděli dne 15. května ráno o 4. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. O půl 8. hod. kázání a zpívaná mše sv. O 10. hod. kázání a slavná mše sv. s „Te Deum“ a sv. požehnáním. Odpoledne o 1. hod. svěcení nábožných předmětů, litanie a sv. požehnání.

Papež Pius IX. udělil plnomocné odpustky těm poutníkům, kteří na čtvrtou

*) V němčině stojí: ausstossen, což znamená ještě více než vyloučiti, totiž vyvrhnouti, vystrčiti.

neděli po velikonocích sv. svátosti přijmou, chrám na Sv. Hostýně navštíví a na úmysl sv. Otce se pomodlí.

Mimo to připomínáme poutníkům, že nynější sv. Otec udělil z pokladu církve plnomocné odpustky všem, kteří kteroukoli dobu roční na Sv. Hostýně připutují, sv. svátosti přijmou a na úmysl sv. Otce se pomodlí. Tytéž odpustky lze získati po druhé v den Nanebevzetí Panny Marie, nebo v jeho oktávu. Sv. přijímání na Sv. Hostýně platí po celý rok za velikonoční.

Poznámka. Veledušojné duchovenstvo a pořadatelé průvodů neb starší bratři se žádají, aby závčas (nejlépe od Vodní kaple) oznámili v sakristii příchod průvodu, aby se jim mohlo včas zvoniti. Nyní, kdy se zvoní elektrickým pohonem, není nikdo na věži. Zvoní se ze sakristie a tudíž nemožno věděti o přicházejícím průvodu.

Sestry Neposkvrněného početí Panny Marie v Přerově obohatily v posledních letech duchovní naši literaturu několika velmi cennými spisy.

V r. 1925 vyšla kniha: **Když přišla na svět láska.** V 8 půvabných obrazech se líčí v ní nejšťastnější doby Svaté země, kdy vtělená Láska procházela jejími nivami, přinášeje lidstvu spásu a požehnání. Cena Kč 20.60.

Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu je podle všeobecného úsudku pravým pokladem pro duše upřímně Boha milující. Cena vázané 26 Kč.

Na rozcestí, kniha, která by se měla dostati do rukou každého jinocha a každé dívky i jejich vychovatelů. Cena Kč 2.40.

V r. 1927 zpracována a vydána: **Duše veškerého apoštolátu,** překlad to vzácného francouzského díla Chautardova L' ame de tout apostolat. Znalci staví tuto knihu po bok Kempenstého Následování Krista a Bohumile sv. Františka Saleského. Veřejná činnost je v ní pojata se stanoviska zcela nového, jež zasluhuje zvláštní pozornosti. Cena 20 Kč.

Dobrota. Podle F. W. Fabra. Hodí se pro každého, kdo chce působiti v duchu Kristově, v duchu křesťanské dobrototy a lásky. Cena 1 Kč, 100 výtisků 80 Kč.

Čeho po tobě žádá laický apoštolát? Podle P. W. Wiesena. Cena 20 h, 100 výtisků 15 Kč.

Květy Nejsvětější Svátosti. Eucharistické povídky pro mládež, zvláště pro prvokomunikanty. Cena Kč 8.80.

Objednávky se adresují na Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie, Přerov: na Moravě, Šířava 7.

Žák-Sychra:

Ave Maria.

Con moto.

Sopran
Alt ad lib.

1. Mat-ky Bo - ží ol - tář zá - ři
2. Rá - je kněž - na u nás trů - ní
3. Ol - tář tvůj nám bu - de stře - dem,

Varhany

p

Man.

1. kvě-tů, svě-tel v nád - he - ře, lid-ný ú - směv je - jich
 2. s krásou etnosti ča - rov - nou o - pá - jej nás je - jich
 3. k němu budou o - ěi všech s dů - vě - ři - vým pa - třit :

Ped.

1. v dů - vě - ře.
 2. krá - lov - nou.
 3. ú zko - stech.

1. tvá - ři sí - li ni - tro v dů - vě - ře.
 2. vů - ní, staň se na - ší krá - lov - nou.
 3. hle - dem v ště - stí, bo - lů, ú zko - stech.

Mcn. *Ped.*

1. A - ve, Pan no Ma - ri - a, na - še Má - ti nad - hvězd - ná.
 2. A - ve, Pan - no Ma ri - a, na - še Má - ti lí - bez - ná.
 3. A - ve, Pan - no Ma - ri - a, na - še Má - ti ví - těz - ná.

mf

Řeholníkem ?

Napsal P. William Doyle T. J.

(Pokračování.)

Sv. Alfons z Liguori vypočítává bohoslovce, kteří učí takto: „Rodiče, kteří brání dětem, by nevstupovaly do kláštera, dopouštějí se smrtelného hříchu.“ Sv. Jeroným praví: „Někoho odvésti od řeholního povolání není nic jiného než usmrtiti v srdci jeho Ježíše Krista.“

„Kdy tedy mám jít do kláštera?“
Odpověď: „Jakmile je ti možno.“

3. Jsem povinen ?

Není pro mladého člověka tak důležitý okamžik v životě, jako když chvějící se nohou stojí na rozcestí. Mohl by říci se sv. Pavlem: „Když jsem byl ještě dítětem; mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě.“ Tenkrát jej netížila odpovědnost; ale dny dětství jsou ty tam; musí svou loďku odvázat od břehu, musí sám ven na širé moře, aby se přeplavil po rozbouřených vlnách života do přístavu věčnosti. Jest to slavnostní okamžik, doba plná velikých možností k dobru i ke zlu; neboť nyní musí si mladík (dívka) odpovědět vážně na otázku: „Co se svým budoucím životem počít?“ A na rozhodnutí závisí snad nejen štěstí pozemské, nýbrž i věčná blaženost.

Bůh dal člověku život; vložil tento vzácný dar do jeho rukou, aby s ním naložil, jak Boží Prozřetelnost od věčnosti určila. Mnohým jasně ukazují vnější poměry, jak se má jejich život utvářiti. U jiných se zvedne prudká bouře v srdci, protichůdné snahy narážejí na sebe. Na jedné straně láká svět, lidská přirozenost se zasazuje o pohodlný a příjemný život; na druhé straně hlas Kristův, tiše ale jasně: „Pojď, následuj mne! — Potřebuji tě. — Mám práci pro tebe.“

Jistě obyčejně není člověk povinen následovati evangelických rad, i když poznal své povolání jasně a určitě. To tkví v přirozenosti rad. Bůh by mohl lidi zavázati pod hříchem,

aby poslouchali i jeho přání, kdyby chtěl. Ale toho obyčejně nečiní, nýbrž ponechává rozhodnutí svobodné vůli a velkomyslné lásce, chce-li uposlechnouti výzvy či nikoli. A my bychom si toho měli býti stále vědomi při volbě povolání; neboť Bůh chce mít duše, které se dobrovolně, bez jakéhokoli nátlaku zcela zasvětili jeho službě; nebeský Otec chce mít děti, které se netáží: „Musím se ti věnovati?“; nýbrž jen: „Smím se ti věnovati?“

Poněvadž evangelické rady nejsou příkázání, nýbrž rady, vysvětluje z toho: Když někdo těchto rad neposlechne, ačkoli jasně zaslechl výzvu Kristovu, tím se sám ještě nevydává v nebezpečí, že by ztratil duši. Bůh mu dá všechny milosti, jichž potřebuje k její záchraně a to nejen milosti nejpotřebnější. Takový může právě tak dobře se státi blaženým, jako každý jiný křesťan, který žije v podobných poměrech. Jinak by byl povinen uposlechnouti rad a rady pak by již nebyly radami.

S druhé strany je duše v klášteře uchráněna mnoha nebezpečí, která jí hrozí ve světě, nalézá tam mnoho pomůcek, které nadarmo hledá ve světě.

Jen kdyby pro zvláštní okolnosti vážně byla ohrožena spása duše ve světě a mohla být zajištěna jedině v klášteře, pak by byl člověk povinen jít do kláštera. Podobně byl by povinen, kdyby Bůh mu dal ve zvláštním případě jasně poznati svou vůli, že si nejen přeje, aby vstoupil, nýbrž žádá pod hříchem. Není-li tohoto dvojího případu, pak smí uposlechnouti výzvy Boží, chce-li a má to samozřejmě učiniti, ale nemusí, není povinen.

Ale také třeba dobře uvážiti: Spasitel nabízí někomu povolání řeholní ze zvláštní lásky a štědrosti. Touží celou láskou svého Srdce po naší spásě a volá nás, abychom kráčeli v

jeho šlépějích; Vykupitel se ohlíží po naší pomoci, máme s ním po celý život spolupůsobiti² „při tak božském díle“, jako je záchrana lidských duší. Při takovém láskyplném a čestném pozvání nekonečného Boha říci: ne, je přece v každém případě samozřejmá pošetilost.

A poněvadž se člověk nedopouští tak snadno zjevné pošetilosti, není-li k tomu dohnán převrácenou náklonností a podlehně-li jí, pak z tohoto důvodu nemožno jasně poznaného povolání řeholního lehce odmítnouti, aniž se nedopustil hříchu, byť i ne těžkého. Dále netřeba se diviti, když taková duše se necítí dosti šťastna ve světě; zůstává si vědoma, že byla povolána od Boha k vyšším věcem a že této výzvy neposlechla jen ze zbabělosti nebo z převrácené a žalostné přilnulosti k věcem pozemským. Tu se pak až příliš často přihází, že taková nešťastná duše hledá štěstí v nejnižších a nejsprostších hříších. Bůh ji chtěl pozvednouti vysoko a ona padla tak hluboko vlastní vinou.

Uslyšel-li někdo výzvu Boží, má ji s radostným a vděčným srdcem co možná nejdříve uposlechnouti.

Otázka nezní: „Musím jít do kláštera?“, nýbrž: „Smím jít do kláštera?“ A ty smíš, jestli chceš a můžeš. Tak se jednoduše řeší otázka povolání: 1. „Chci jíti do kláštera?“ 2. Mohu jíti do kláštera?“ Můžeš-li si na obě otázky odpověděti „ano“, pak jdi! Máš povolání.

IV. Přednosti života řeholního.

Bůh se nedá velkomyslností překonati. Odměňuje štědrá rukou oběti, které se mu z poslušnosti k povolání přinášejí. Petr řekl Ježíši: „Hle, my jsme všechno opustili a následovali jsme tebe! Čeho se nám za to dostane?“ A Ježíš jim řekl: „Obdržíte za to stonásobně a život věčný dostanete.“

„Okus a viz, jak sladký jest Pán,“ praví žalmista. Sv. Jeroným přirovnává řeholníky, kteří opustili svět k Izraelitům, kteří byli vysvobozeni z otroctví egyptského a praví: „Bůh jim proje-

vil velkou lásku, když proměnil jejich tvrdé otroctví ve sladkou svobodu dítek Božích.“

I. Štěstí stavu řeholního.

Svět se může chlubití mnohými věcmi, ale nemůže tvrditi, že by činil šťastnými své učeníky. Jediný, jenž mohl vyplniti všechna přání svého srdce, Šalomoun, volá smutně: „Čeho si jen přály mé oči, ničeho jsem si neodepřel; nezadržel jsem srdce před žádnou radostí, před žádnou rozkoší, ale viděl jsem, že všechny věci jsou jen marnost a trápení ducha, kromě Boha milovati a jemu jedině sloužiti.“

Život řeholní jest jako život každého člověka, bojováním až do posledního dechu. Mají řeholníci svůj kříž a své trápení a Bůh jim posílá často těžké zkoušky a vnitřní bolesti, aby je posvětil. Ale při všem tom cítí hluboko v duši nejvzácnější dar Kristův: „Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám,“ tento pokoj srdce, jehož svět nezná a pozemské radovánky nemohou dopřáti. Proto praví sv. Vavřinec Justiniani: „Všemohoucí Bůh skryl úmyslně štěstí života řeholního; neboť kdyby bylo známo, všichni by opustili svět a prchli by do kláštera.“

Což divu, jestliže ti, kteří všechno opustili, aby šli za Kristem, nalézají „jho jeho sladké a břímě jeho lehké.“ Těší se jistotou, že mají Boha a radostnou nadějí na věčnou blaženost.

2. Svatost stavu řeholního.

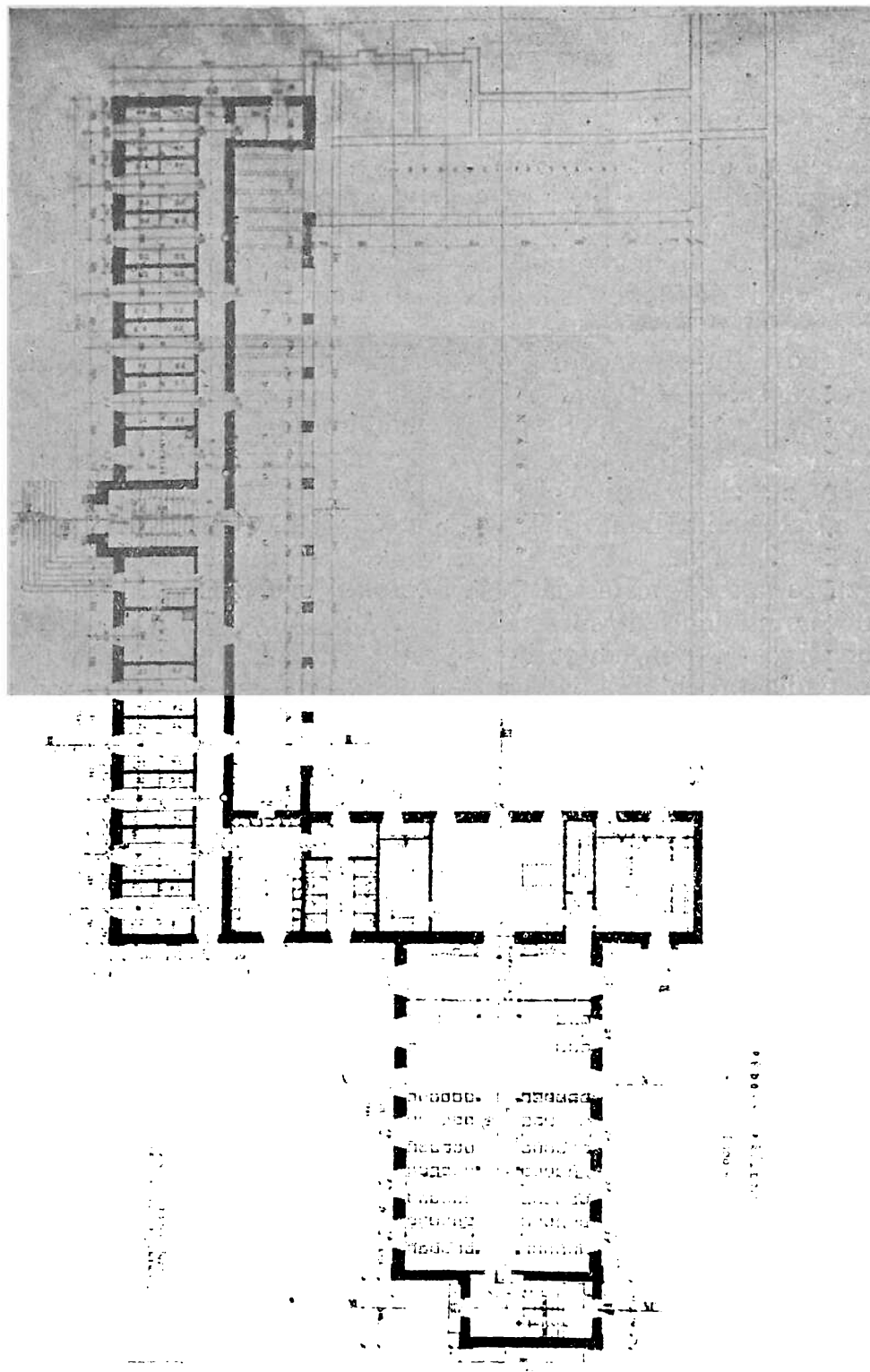
Duchovní spisovatelé praví, že stav řeholní předčí všechny ostatní, poněvadž odstraňuje překážky dokonalosti a zasvěcuje nejdokonalejším způsobem Bohu.

Svět se svým ustavičným kolotáním radovánek a rozkoší ničí snadno zbožnost a často i nejlepším křesťanům připadá obtížno nedát na sebe působiti vládnoucímu duchu lhostejnosti k duchovním věcem, když tak mnozí kolem nich jim dávají příklad světského, ne-li právě špatného života. Mnohá svatá duše hladoví po modlitbě a sebranosti myslí a musí viděti, že jí Bůh může věnovati jen málo času;

starosti o rodinu, společenské povinnosti, nevyhnutelné návštěvy a zábavy, ji příliš často zaměstnávají. V řeholním stavu je starost o duši první a

množstvím nebezpečných pokušení tím, že značnou měrou zmenšují možnost hříchu; společnost tak mnohých vyvolených duší, jejich velkodušný pří-

Novostavba poutního domu (přízemí.)

PROJEKTANT: F. O. F. N. E. -

nejdůležitější povinností; její pokrok a její zdokonalení jedinou velkou životní úlohou.

Pravidla a poslušnost ukazují stále tak jasně vůli Boží; ony chrání před

klad a zbožný život pobízejí k šlechetným činům; proto jsou prostě všech světských starostí, jest srdce celé zasvěceno službě a lásce Boží. Člověk může zde vésti takový život, že se stá-

vá pravým i když skromným obrazem Pána a Mistra Ježíše Krista.

„Ó, Pane!“, volá David, „jediný den ve Tvém domě má větší cenu, než tisíc ve stáncích hříšníků.“

„Považuji to za jisté,“ praví sv. Alfons, „že největší počet prázdných trůnů padlých serafů bude obsazen dušemi, které se posvětily v řeholním stavu. Mezi šedesáti, kteří v posledním století byli svatořečeni, patřili všichni stavu řeholnímu, vyjma pět.“

3. „Tři hřeby“, sliby.

Podstatou řeholního stavu a pramenem jeho zvláštní zásluhy jsou tři sliby evangelické dokonalosti, chudoby, čistoty a poslušnosti. Slib je slavnostní přípověď, kterou někdo činí Bohu po zralé úvaze a plném uznání odpovědnosti a již se pod hříchem zavazuje k dílu Bohu zvláště milému.

Nesporně jest dobrý skutek dokonalější a Bohu milejší, když jsme se k němu slibem zavázali, než když totéž činíme svobodně, bez tohoto závazku. Neboť cvičba vyšší ctnosti, učí sv. Tomáš, je sama sebou vždy cennější, než stejná cvičba nižší ctnosti. Pak jest cvičba lásky záslužnější, než cvičba pokání, neboť láska je dokonalější ctností než pokání. Po božských cnostech víry, naděje a lásky jest bohopocta nejdokonalější ctností ze všech; neboť jí ctíme Boha zvláštním způsobem.

Slib jest tedy cvičbou této nejvyšší ze všech mravních ctností, ctnosti bohopocty. Proto jsou všechny úkony, které se konají pod slibem, povýšeny k zvláštní důstojnosti; jsou to cvičby bohopocty. Slib jim dodává nejen zvláštní ceny v očích Božích a vůli vytrvalosti a pevnosti v dobrém, nýbrž rozmnožuje také ve vysokém stupni svatost duše tím, že sklízí z každého úkonu dvojnásobek zásluhy dotyčné cvičby ctnosti a zásluhu cvičby bohopocty, která se k tomu připojuje slibem.

Ze všech slibů, které se mohou ko-

nati, jsou tři řeholní sliby nejdokonalější a nejlepší. Dokonalost křesťanská je v tom, že odporuje žádostivosti, šlape svět nohama, trhá všechna pouta, která jej poutají, aby jedinec a sám byl připoután k Bohu a s ním sjednocen dokonalou láskou.

Tři velké překážky, které se mu stavějí v cestu při získávání této dokonalosti, jsou dle sv. Jana: 1. žádost očí, které touží po bohatství, 2. žádost těla, které si žádá smyslných radostí a 3. pýcha života, která se honí za pozemskými poctami. Slib chudoby ničí žádost očí, slib čistoty žádost těla a poslušnost pýchu života.

Těmito třemi sliby se obětuje člověk Bohu docela a naprosto. Chudobou se zříká majetku a tím volného nakládání s penězi a cenou peněz. Obětuje Bohu zevnější statky tohoto světa. Čistotou přináší v oběť vlastní tělo a poslušností daruje Bohu dar nejvyšší, který mu jen dáti může, svobodu a vůli. Tak odevzdává řeholník a řeholnice vše i sebe s tělem a duší Bohu, aby On byl jejich jediným majetkem, jejich jedinou láskou a radostí, rozšiřování jeho cti a jeho království jejich jedinou snahou a jejich jedinou ctí.

„Větší lásky nad tuto nemá nikdo, aby dal život svůj za své přátele.“ Sliby vkládají vše, co je člověku v tomto životě milým a drahým, do rukou našeho Pána a Mistra, znamenají dokonalou, ustavičnou odevzdanost sebe sama, životní mučeníctví, které v mnohém smyslu jest bolestnější než krvavé.

Tři sliby jsou tři tvrdé hřeby, jimiž se zde na zemi přibíjíme na kříž našeho Pána a Spasitele a s ním spojeni Bohu v oběť přinášíme, tři zlaté hřeby, z nichž Duch sv. kuje nádhernou nebeskou korunu.

Sv. Jeroným, sv. Bernard, sv. Tomáš a jiní nazývají skládání slibů „druhým křtem“, jímž se odpouští veškera vina a veškeren trest za minulé hříchy.

(Pokračování.)

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. března. Měsíc březen, zasvěcený sv. Josefu, započal pěkným počasím. Škoda jen, že byla silná vichřice. Druhého dne se opět zamžilo. K obvyklým modlitbám při večerním sv. požehnání se připojila litanie k sv. Josefu a u oltáře světcova hořely po celý měsíc březen celý den svíce.

3. března ve čtvrtek odejel R. P. superior do Huštěnovic na třídní pobožnost ke cti bl. Anežky České a na památku 50letého výročí posvěcení tamního chrámu Páně. Odtud jel s R. P. M. Řihákem, provinc. T. J. na 8denní misii do Konice u Prostějova a pak s P. Bartoníkem T. J., jenž ukončil sv. misii v Bohuslavicích u Kyjova, do Vratimova ve Slezsku, taktéž na sv. misii. — Při večerním sv. požehnání započal devítník ku počtě sv. Františka Xaverského. O jeho původu viz článek ve „Zprávách se Sv. Hostýna“, roč. XXII., číslo 5, str. 75.

6. března. Na první neděli postní bylo ucházející počasí, poněkud větrno. Přišlo asi 90 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 43. Mše sv. byly dvě: v 8 hod. tichá, pak byl čten a vysvětlen postní řád, načež byla zpívána mše sv. před vystavenou Nejsvětější svátostí.

13. března. Na druhou neděli postní bylo ráno mlhavo, ale střídavě prosvítalo slunko. Přišlo asi 140 lidí a k sv. svátostem jich přistoupilo 65. Mše sv. byly dvě, v 8 hod., pak kázání, načež zpívána mše sv.

17. března odpoledne přišel na Sv. Hostýn profesor pekingské university, Číňan Schih-ao-Yao, v průvodu redaktora Z. Lahulek-Foltýse z Prahy. Pan profesor Yao se zabývá mongolskými dějinami, je nyní na studijní cestě po Evropě a zkoumá zprávy o mongolském vpádu do Evropy. Byl kostelem svatohostýnským velice dojat a o vše se zajímal. Vyžádal si dějiny Sv. Hostýna a slíbil, že napíše o sv. Hostýně do čínských časopisů. Do památní knihy celebrantů napsal čínsky na 5 řádcích o svých dojmech na Sv. Hostýně. Ještě téhož dne odejel do Prahy.

19. března. Na svátek sv. Josefa byl pěkný, většinou slunný den. Též předcházející dny bylo slunečno, takže sníh úplně zmizel a byly pěkné, suché cestičky. Přišlo asi 1050 poutníků a k sv. svátostem jich přistoupilo 450. Mše sv. byly o půl 6. hod. u oltáře sv. Josefa, pak v 7 hod. tichá u hlavního oltáře, v 8 hod. zpívána u sv. Josefa. Po této bylo s kazatelnou kázání, načež měl slavnou mši sv. u hlavního oltáře p. rada Pecháček z Val. Meziříčí, jenž také vypomáhal při zpoví-

dání. Mímo něj též P. Eisner T. J. z Velehradu. Ve 12 hod. bylo sv. požehnání.

20. března. Na třetí neděli postní bylo opět pěkné počasí. Přišlo asi 240 lidí a k sv. svátostem přistoupilo jich 76. Mše sv. byly dle obvyklého pořádku. Odpoledne přišlo asi 40 školních dítek s p. učitelem z Chvalčova p. Host.

21. března přijel ze sv. misie P. Bartoník T. J. a následující den R. P. superior. Ve čtvrtek odejel opět P. Bartoník T. J. do Klášterce na severní Moravě na třídní pobožnost.

25. března. Na svátek Zvěstování Panny Marie bylo dopoledne mlhavo a deštivo, odpoledne se opět vyjasnilo. Přišlo asi 750 poutníků a k sv. svátostem přistoupilo 228. Služby Boží byly dle obvyklého pořádku. Kázání bylo s kazatelnou, ve 12 hod. sv. požehnání. V sobotu odejel P. Lepka do Brna dávat v semináři bohoslovcům exercicie.

27. března. Na čtvrtou neděli postní bylo krásné počasí. Vzduch byl tak čistý, že bylo velmi dobře viděti zasněžený Praděd. Přišlo asi 230 lidí a k sv. svátostem přistoupilo 84. Ctihodné sestry sv. Kříže z Holešova přivedly asi 30 chovank Domáci hospodyňské školy. Odpoledne počal váti silný vítr, který v noci dostoupil své výše a trval až do pondělka dopoledne. — Za minulých 14 dní bylo na cípu matičnického pozemku u přechodu valu k Rusavě sporáženo mnoho stromů, z nichž bylo nařezáno 400 klad pro novostavbu poutního domu. Před útulnou byly zrušeny zahrádky a na jejich místě budou postaveny stoly a lavice pro poutníky.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

N. N. z Břestu děkuje Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za mnohá milostná vyslyšení a prosí Matičku Boží o další pomoc. Z vděčnosti zasílá 10 Kč na osvětlení oltáře Panny Marie.

Poutnice z Hranic děkuje Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za vyslyšení mnoha proseb, zvláště za uzdravení z těžké nemoci, a prosí o další pomoc a příspěví.

M. P. z V. zasílá vroucí a srdečný dík Matičce svatohostýnské za vyslyšení prosby a uzdravení z často se opakující nemoci a prosí o další pomoc.

Čtenářka Hlasů od Zlína: Děkuji Matičce svatohostýnské a sv. Terezii od Ježíška za pomoc a ochranu Boží v důležité záležitosti. Již po třikrát dostalo se mi rychlé pomoci a vyslyšení od Matičky svatohostýnské, začož jí tisíckrát děkuji a tím plním svůj slib.

Frant. K. z L.: Děkuji Matičce Boží svatohostýnské za ochranu a pomoc ve mnohých a těžkých záležitostech, zvláště za uzdravení z těžké nemoci, a prosím Ji o další pomoc a ochranu v životě i smrti.

U. T. z Polomi vzdává srdečné díky P. Marii svatohostýnské, B. Srdci Páně a sv. Josefu za opětná vyslyšení v důležité záležitosti.

F. Č. z T.: Současně s dopisem zaslám složným lístkem 5000 Kč na označení jednoho pokoje v poutním domě a to na poděkování Pánu Bohu a Panně Marii svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Františku za přijatá dobrodiní a za vyslyšení prosby v těžké záležitosti.

N. N. z P. vzdává srdečné díky Panně Marii, sv. Josefu a sv. Antonínu za vyslyšení prosby a uzdravení z těžké nemoci.

E. L. z Bánova děkuje P. Marii svatohostýnské a B. Srdci Páně za vyslyšení v těžké záležitosti, též za jiná mnohá vyslyšení a uzdravení, a prosí o další pomoc.

M. Z. z D. V.: Plníc svůj slib, srdečně děkuji B. Srdci Páně, Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za pomoc v utrpení a prosí o další pomoc.

L. S. z Přístla děkuje Panně Marii za mnohá vyslyšení a prosí o další pomoc a ochranu. Z vděčnosti daruje 20 Kč na poutní dům na Sv. Hostýně.

A. Z. z České Lípy vzdává P. Marii svatohostýnské srdečné díky za vyslyšení prosby a za uzdravení z nemoci a slibuje zůstatí její věrnou ctitelkou až do smrti.

Marie Josefáková z Kroměříže: Plníc svou povinnost, vzdávám veřejně vroucí díky Panně Marii za zvláštní dobrodiní a prosím Matičku Boží za další její ochranu a pomoc ve svých záležitostech.

Z farnosti bystřické n. Pernšt.: Plníc tímto slib, vzdávám nejsrdečnější díky P. Marii za vyslyšení v jisté rodinné záležitosti. Slíbil jsem Panně Marii, budu-li vyslyšen, že to uveřejním v nějakém časopise. A hle! Vyslyšení přišlo neočekávaně a celá záležitost se dobře skončila. Dlouho jsem otálel s uveřejněním, ale doufám, že mi to Matička Boží odpustí a mně i nadále zůstane nápomocna.

A. P. od Zábounek: Plním slib svůj a vzdávám srdečný dík Panně Marii svatohostýnské za uzdravení své dcery ze smrtelné nemoci. S pevnou důvěrou jsme se utekli o pomoc k P. Marii a Ona skutečně nás vyslyšela a dcera jest úplně zdráva. Též děkujeme sv. Terezičce od Ježíška, pu kteréž nemocná konala devítidenní pobožnost.

Na adresu Panny Marie. (Z okolí Hulína.) Jsem po nemoci, nemohu k Tobě osobně, Matičko! Dříve však, než vstoupím do těžkého boje, konám první povinnost vůči Tobě. Vzdávám srdečné díky za uzdravení své i svého dítěte, jakož i za

jiné milosti a o ochranu celého mého života. Nejsem hodna Tvé něžné lásky a neustálé Tvé pomoci, avšak bez Tebe není život. Neopouštěj nás a pomoz!

Z Líšně. Jsem odběratelkou Hlasů svatohostýnských. Kdykoliv pročítám všechny ty uveřejněné zprávy, srdce se mi lítostí svírá. Jak Panna Maria jest mocná přímělnice u Pána Boha a kolik proseb a poděkování jest k Ní vysíláno.

M. V. od Želechovic: Matičko Boží svatohostýnská, odpusť mi, že se osměluji Tobě psáti a Tebe o pomoc prositi. Lékaři nedávají již žádné naděje na uzdravení, ale Tobě jest vše možno. Proto obracím se k Tobě, Ty uzdravení nemocných!

Čtenářka z Moravy: Se srdcem plným lásky a vděčnosti děkuji Ti, Matičko, za uzdravení svého muže z delší srdeční choroby.

Čtenářka z Hané: Vzpomeň, ó, Královno milá, že nebylo slýcháno, že bys koho opustila, když k Tobě je voláno!

DOPISY.

Vysoced°stojný pane superiore! Na první neděli postní, když jsem měl ke svým farníkům svatopostní naučení, v němž jsem se též zmínil o důležitosti a prospěšnosti almužny, upozornil jsem je také vhodným způsobem na stavbu poutního domu na Sv. Hostýnku, který od nás za jasného počasí je krásně vidět; dal jsem totiž návrh, že když ve farnosti máme něco přes jeden tisíc duší, aby se „sehnalo“ aspoň jeden tisíc Kč! A tak mé přání a mé vybídnutí se uskutečnilo. Proto zasílám, vysoced°stojný pane superiore, 1100 Kč jako dar na poutní dům od farníků farnosti Hlinsko u Lipníka. Někteří dali více (dva po 50 Kč, jeden 25 Kč, šest po 20 Kč), někteří méně, jak kdo mohl, ale všichni to dali rádi! Na konec projevují vroucí přání, aby z dětinné lásky k Matičce svatohostýnské podobnou nepatrnou a lehkou obět přinesli i jiní; neboť takovým způsobem žádný ničeho nepozná, že mu ubylo, ale na Sv. Hostýnku za to přibude a obětavým dárčům Matička svatohostýnská, která dosud divy tvoří, vyprosí jistě za to hojného požehnání! S bratrským pozdravem v hluboké úctě oddaný Jan Rozsypal, farář v Hlinsku u Lipníka.

Veled°stojný pane! Přednesl jsem žádost na náš Spořitelní a záloženský spolek v Huštěnovicích zaslánou, týkající se poutního domu na Sv. Hostýně. Navrhl jsem zaslati na tento účel vyplaceně jeden vagon (200 q) písku z řeky Moravy. Všichni pánové z představenstva i dozorcí rady dali k tomu svůj souhlas. Jsme tedy ochotni navozit písek z řeky Moravy na vagon na nádraží Babice-Huštěnovice a vyplaceně zaslati do Bystřice p. H., aneb Vám tento dopravní peníz (asi 556 Kč) zaslati hotově. Písek bychom odeslali, jakmile bude možno z řeky jej vyloviti. V každém příp-

padě musíme čekat, až klesne voda. Žádáme za laskavé sdělení, jestli s návrhem naším souhlasíte a jestli tento způsob milodaru pro Sv. Hostýn se Vám zdá býti vhodným a jestli bychom jej mohli takto provést. Rádi bychom přispěli něčím ze své rodné půdy na novostavbu poutního domu na Sv. Hostýně. S přáním všeho dobra a štěstí ku započatému podniku od milého Pána Boha znamenáme se ve vší úctě Vám oddaní: Jan Korvas, t. č. starosta, Inocenc Směták, pokladník.

Vážená redakce. Zasilám Vám touto poukázkou 10 Kč na stavbu poutního domu na Sv. Hostýn. Jsem sice jen chudý student, ale rád posílám tuto obět lásky, aby mým příkladem také jiní, více majetní, povzbuzeni byli. Neboť Panna Maria tisícovým způsobem odmění každý sebemenší dárek. Proto přijměte také tuto malou almužničku s povděkem. — Josef Orava, studující v Hranicích.

LITERATURA.

Sv. Alois.

Už dávno jsem nečetl životopisu některého světce s takovou chutí, jako teď právě vyšlý životopis sv. Aloise od P. Leopolda Škarka T. J. Záliba má čím dál tím více rostla, což je zajisté nejlepším vysvědčením spisu. Velkou předností toho spisku jest, že nám vylíčil Aloise hodně blízkého, jako jednoho z nás, a přece s něho nesešel pel vyššího řádu. Jiné, zvláště dřívější životopisy svatých nesly se zřejmě snahou o světci jen mimořádné věci vypravovati (a tu našly arci na sv. Aloisi vhodný objekt), abychom světce co nejvíce obdivovali. (Ve skutečnosti však dosaženo začasť pravého opaku.) Zde uvedený autor zato byl veden patrně snahou Aloise vykreslit nám co nejreálněji, abychom se co nejvíce cítili puzeni ho následovati. Podařilo se mu to měrou netušenou. — Jiné životopisy svatců (právě pro svou ideální převahu) potřebují obyčejně vůdce, aby ten, kdo jich chce následovati, nepochybil. Tento spisek vůdce nebo výkladu nepotřebuje, jelikož pisatel sám všechno potřebné vyložil a do správného světla postavil. Může se tudíž směle spis ten dáti do rukou začátečníků i do rukou lidí v životě duchovním už vyspělých. Všichni jej budou čísti s chutí a s užitkem.

Při četbě jsem se tázal častěji sám sebe: „Není ten sv. Alois tu snad zkraslen ze samé snahy přizpůsobit ho co nejvíc našim poměrům, našemu duchu? Je to skutečný, historický Alois?“ Čím dál jsem četl, tím více jsem nabýval jistoty, že poslední otázku dlužno zodpověděti kladně; že je to pravý, skutečný Alois. Toho dokladem jsou vhodné vysvětlivky spisovatelovy a ještě více doslovně uvedené dopisy Aloisovy, z nichž vane duch tendenci spisu úplně odpovídající.

Povšimnutí hodno také, že autor neopomenul zaznamenati žádné podrobnosti, které Aloise nám Čechům přibližují, jej s námi spojují.

Knížka ta je vzácným obohacením naší české arci dosti chudé literatury duchovní, ascetické. Proto nesmí scházeti v žádné duchovní knihovně, jmenovitě ne v katolických ústavech a spolcích. Tu pak nejen aby všem byla přístupná, každý si ji mohl přečísti, ale každý člen by ji měl mít vlastní, aby ji potom mohl zanést do své rodiny, do kruhu svých přátel a známých.

Objednati ji lze v knihtiskárně „Snaha“ v Hranicích nebo v Matici cyrilometodějské v Olomouci. Cena 15 Kč.

Psáno pod dojmem četby. T. S.

(Zasláno.)

Nový klášter sester Těšitelek v Rajhradě.

Srdečné díky a Zaplat Pán Bůh všem dobrodincům, kteří jakýmkoli dárkem přispěli na stavbu nového kláštera a kostela ke cti Božského Srdce Ježíšova v Rajhradě.

Mnozí z vás poslali stříbrné a zlaté předměty, z nichž se pořizují kostelní nádoby. Kristus Pán, přítomný ve velebné svátosti, bude vystaven v monstranci, která jest zhotovena z vašich dáreků. Věřte, milí dobrodinci, že odmění stonásobně vaši lásku!

Zajisté vás bude zajímati zpráva, k jakému účelu budou sloužiti vaše milodary. Přispěli jste ke zbudování přístytku pro sestry, které se věnují bezplatnému ošetřování chudých nemocných. Nová budova klášterní jest ústředním domem čili mateřincem, kde osvojiti si mají sestry potřebné vědomosti a praksi k povolání, jež vykonávají ve smyslu misijním, neboť kam nemá přístup kněz, má se dostati sestra. Z tohoto ústředního domu budou rozestlány sestry do domů filiálních, kde mají působiti ku blahu bližních, a to nejen péčí o chudé nemocné, kteří nemohou býti přijati do nemocnic, ale zvláště vyhledáváním hříšníků a péčí o jejich nesmrtelné duše. Co dobrého lze s pomocí Boží vykonati! Na tomto díle tělesného a duchovního milosrdenství pro své bližní máte podíl i vy, milí dobrodinci!

Ale nejenom to. Kongregace Těšitelek jest založena a potvrzena církví svatou za tím účelem, aby podávala Božskému Srdci Ježíšovu smír. V tomto klášteře žijí duše zasvěcené Bohu v obět smíru, což jest jejich hlavním účelem. Tam obětují modlitby práce a kříže za hříchy vlastní a cizí. Také na těchto smírných obětech máte podíl.

V novém klášteře jsou také místnosti pro dívky, které mají touhu po životě řeholním, aby zde učinily první pokus svého povolání. Jest to takřka dívčí seminář pro řeholní povolání.

Jak často se stává, že dívka, která cítí v sobě povolání k životu řeholnímu, nero-

zezná, zda je pravé či ne. Nebo rodičové její jsou v pochybnostech, nemohouce se smířiti s jejím úmyslem, a zdržují své dítě. Nebo dívka si neví rady, do kterého kláštera by měla vstoupiti.

Nehodí se všechny k jednomu účelu a nemají všechny stejných schopností. Některé hodí se více pro život činný, z nichž jedny pro výchovu dětí, druhé k nemocným. Pro takové jest život ryze duchovní, rozjímavý pravou mukou, zvláště v zachovávání přísného mlčení a odloučenosti. Jiné naopak hodí se pro život čistě duchovní, rozjímavý, hledají odloučenost od světa, živí se vnitřní modlitbou, zachovávají přísné mlčení a pod. Vstoupí-li dívky do kláštera neodpovídajícího jejich touhám, necítí se spokojeny, ba vidí se zklamány a často ztrácejí drahocenný poklad svého povolání. Ovšem mohou vystoupiti a přestoupiti z jednoho kláštera do jiného, ale jakmile byla přijata jinde, již má obtíže a nastane otázka: Proč nezůstala tam? Proč ji nemohli potřebovati? Proč nebyla spokojena?

Mnohým pokušením lze předejít, když dívka, než do některého kláštera vstoupí, předem pozná rozdíly předpisů různých klášterů a povinností řeholního stavu, a vůbec, když si může předem utvořiti pojem, co vlastně je stav řeholní. Pak nebude výčitky: „Kéž bych to neb ono byla dříve věděla!“ A také nebude tolik nešťastných, neuznaných, nepovoláných a propuštěných čekatelek i novicек toulati se světem ke své a svých rodičů bolesti.

Aby všemu řečenému se předešlo, aby každá duše dobré vůle hledající své povolání dosáhla svého pravého cíle, jest v novém klášteře Těšitelék dívčí seminář pro řeholní povolání. Tam dívky ztráví přípravnou dobu, která trvá od 14 dní do jednoho, nejdéle dvou měsíců. Tam žijí úplně nezávazně, nejsou pokládány za čekatelky, takže mohou po přípravné době volně bez překážek vstoupiti do kteréhokoli kláštera, a dostanou náležité doporučení. Tam se dívkám vysvětlí rozdíly různých předpisů řeholních, aby si každá mohla vybrati podle svých náklonností a schopností. Tu se jí dostane nejdůležitějších základních vědomostí a návodu k životu řeholnímu. V dívčím semináři učí se také důkladněji náboženství. Také se proberou předpisy slušného chování v duchu náboženském.

Dívky od 14 do 28 let přijímají se každou dobu. Přihlášky posílají se na: Klášter Těšitelék v Rajhradě na Moravě.

Dívky ať si přinesou oděv a prádlo na dobu 14 dní a tyto knihy: Velký katechismus, Biblickou dějepravu a Katolickou liturgiku.

Povětrnost v březnu.

Teplota. Měsíc březen byl letos mírný. Nejnižší teplota nebo největší zima byla 16.: -2.4° C. Od 12. až do 15. klesla rtuť na -2.2° , 31. na -1.7° C, 4., 5., 10.,

17. neklesla ani na 1° pod nulu. V ostatní dny byla nad nulou, což vždy v březnu nebývá. Největší teplo — maximum — bylo 22.: $+15.5^{\circ}$ C. Průměrná teplota měsíční byla $+4.1^{\circ}$ C, obyčejně bývá jen $+0.8^{\circ}$ C, ranní $+2.8^{\circ}$, polední $+6.1$ a večerní $+3.8$. Mrazových dní bylo 10, ledový, t. j. teplota měř byl celý den pod nulou, 1.

Sněhová pokrývka dne 1. (6 cm), zůstala z února, brzy zmizela. Dne 4. a 10. poletoval sníh nepatrnou chvíví. Dne 14. napadlo nového sněhu 10 cm, dne 15. 5 cm. Dne 16. byla sněhová vrstva již jen 13 cm, v následujících dnech již nesouvislá, neboť nastalo teplo $9-11^{\circ}$ C. Dne 27. padal chvíví sníh s deštěm a dne 30. napadlo nového sněhu 8 cm, avšak na druhý den byla pokrývka sněhová již nesouvislá. Výška všech srážek v březnu byla 57.5.

Oblaknost. Slunce nesvítlo 2., 3., 14. a 25. Po celý den svítlo 5., 6., 16., 17., 18. Den 18. března byl úplně bezmračný; v ostatní dny svítlo slunce částečně neb střídavě. Dní s mlhou bylo 10; 2. a 14. byla hustá mlha po celý den. Dní s výbornou viditelností bylo 8; tehdy bylo lze viděti dobře úplně bílého stařečka „Praděda“ asi 90 km na sever od Sv. Hostýna vzdáleného a Palavské kopce asi 100 km na jih za Buchlovem ležící, hlavně kopec „Děvín“ 550 m vysoký. Tak výbornou byla viditelnost v oněch dnech, kdy oblaky vysoko se vznášely, ačkoliv slunce nesvítlo, ano i když nepatrná sprcha přišla. 5 dní bylo mimo to krásných a jasných. Zamračených dní bylo 8.

Vichřice burácela po 17 dní, slabší i silnější; stromy v lesích nezůstaly ušetřeny. Směr větru byl od S 2krát, SV 12krát, V 12krát, JV 26krát, J 4krát, JZ 16krát, Z 17krát, SZ 4krát. Bezvětrí nebylo.

Listárna redakce.

Dary, zaslané dp. J. Bergrem, Tábor, Minn., Amerika: P. Haluška, San Antonio, Texas, pro Sv. Hostýn 10 dol., Mary Mastná na Hlasy 1 dol., na poutní dům sebrala 7.45 dol. od těchto dobrodinců: Kat Černá, Huster Okla 1 dol., Ant. Jarolím, Wankomis Okla 25 ct., Mary Stochlová, Enid, Okla 25 ct., Mary Fuksová, Bison 50 ct., M. Kadlec, Enid, Okla 25 ct., Kateř. Žaloudková, Enid, Okla 50 ct., M. Švarík, Kremlin 50 ct., Eny Příbylová 20 ct., Kateř. Gluhová 1 dol., Šanberská, Enid 25 ct., Jan Lovick, Enid 25 ct., Frank Janoušek 50 ct., N. N., Enid, Okla 2 dol. — N. Čermák, St. Paul, Minn., na Hlasy 1 dol., Frank Řehák, St. Souis Mo. píše: Zasíláme 5 dol. na Sv. Hostýn na Moravě; tímto darem plníme daný slib Matičce Svatohostýnské. — Fřed Jindricková, David City, Nebr., na poutní dům 5 dol. Její dopis v „České Ženě“ dne 10. ledna zní takto: Mám tíhu na srdci a tu se opět jdu sdělit s lidmi štědrého srdce a s těmi, co si skrývají poklady pro nebe. Je

vám všem známo, jak těžko se shání pro Sv. Hostýn, aby se mohlo dobudovat, co začali stavět pro čest a slávu Boží. Kdo můžete, třeba i menším penízem, pomozte a ono jim to tam hodně pomůže a nám také přibude na dobrých skutcích. Vděčně zaplatí Pán Bůh je mocné u Otce v nebesích! Ještě jednou prosím o dárečky a co dostanu, odvedu dp. J. Bergrovi, aneb můžete vše přímo zaslat na něj a on už se postará o odeslání. — Mary Čunatová, Chicago, Ill., na poutní dům 1 dol., na mše sv. 5 dol., Ant. a Frant. Vaculíkovi, Phillips., Wisc., na poutní dům 5 dol. Rodina Grogerová, Nový York, pro Sv. Hostýn 2.50 dol., na mše sv. 2 dol., N. N., Clarkson, Nebr., na poutní dům 2 dol., Fr. Flašar, East St. Louis, Ill., na Hlasy 1 dol., Anna Starobová, E. St. Louis, Ill., na kostel 1 dol., Jan Slačík, Schellton, Conn, na elekt. osvětlení 2 dol., Frank Valábek, Schellton Conn, na Hlasy 1 dol., Anna Kovářová, Caledonia, St. Ea Toleda, na Hlasy 1 dol., na poutní dům 1 dol., Petr Kocourek, na elektrické osvětlení 1 dol., na mši sv. 1 dol., Marie Krcpová, na Hlasy 1 dol., V. F. Jelínek, Omaha, Nebr., na Hlasy 1 dol., M. Stupka, St. Louis, Mo., na poutní dům 1 dol., Josef Pražák, E. Bernard, Tex., na Hlasy 1 dol. — Časopis americký „Hlas“ zaslal od těchto dobrodinců dary: Anna Kopecká, Cistern, Tex., na kostel 1 dol., na Hlasy 1 dol., Marie Pibelová, Ill., 2 dol., V. Bartošková, Tex., 1 dol., Jenov. Axmanová, Kans., 1 dol., Jan Holek, Algonquin, Ill., na Hlasy 1 dol., na poutní dům 2 dol., Rozálie Červenokvá, N. J., 2 dol., N. N., Algonquin, Ill., 5 dol., Jos. Janošík, Ill., 25 ct., Jan a Frant. Kajišovi, Tex., 5 dol., Anna Dornáková, Watervliet, 100 Kč, Frant. Kočenda, Chicago, 160 Kč. Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplat Pán Bůh a Panna Maria!“

Do Val. Meziříčí: Veleďstojný pane rado! Děkuji upřímně za dopis. Poutnice, o níž se ráčíte zmiňovat, je prapodivná osůbka. Myslí si tedy, že je cihel na Sv. Hostýně již dost. Radíme jí, aby se otázala na to pana stavitele. Jejich asi 60.000 a bude potřebí celkem asi 400.000. A pak, že na Sv. Hostýně nenocuje, není pro společensky cítícího člověka důvodem, proč by nemohl a neměl přispívat na něco, co bude užitečné jiným. Divil jsem se též, že onen mužský poutník nebyl rozšafnější a rozumější. Tedy „k čemu strkat a cpát (jak nepěkná to slova v ústech poutníkových), kde je dost“. Důvěrně sdělují, že máme na poutní dům asi desátý díl celkového nákladu. Je to dost, uvážíme-li krátkou poměrně dobu, kdy se na poutní dům sbírá, ale není to dost, máme-li cíek na zřeteli. A to je jen poutní dům. Co pak, kdybychom se rozepsali o jiných nákladných opravách a podnicích, které důstoj-

nost posvátné hořy rok co rok si vyžaduje. Kdybychom měli dost, nestrpěli bychom vadnou krytinu kostelní; dešti ošlehaný kostel dali bychom opravit; dokončili křížovou cestu atd. atd. Pozdravuji uctivě a prosím o memento.

Z ředitelství poštovního úřadu šekového došlo toto oznámení: V poslední době neuvádějí mnozí hkladatelé na složence a zúčtovacím lístku, vedle svého jména, jméno svého bydliště, takže osoba vkladatelova není zhusta pro vlastníka účtu zjistitelná. Doplňujeme tudíž na přání vlastníků šekových účtů ustanovení par. 18.-2. druhé věty „Pravidel pro šekové řízení“ tak, že druhá věta bude nyní zníti: „Vplatní lístky buďtež ve všech třech částech podle předtisku řádně a zřetelně vypíněny; na složence a zúčtovacím lístku budiž vedle jména vkladatelova též vyznačena jeho adresa. Takto vyplněný vplatní lístek budiž s penězi odevzdán poštovnímu úřadu, atd.“ Poštovní úřad šekovy v Praze. — Žádáme uctivě, aby na okraji složenk bylo vždy udáno, nač se milodar posílá. Redakce.

Seznam duchovních cvičení ve „Stojanově“ na Velehradě, konaných v době letní 1927.

1. Od 4.—8. května pro úředníky a zaměstnance železniční. Cena 50 Kč.
 2. Od 16.—20. května pro vojenské a četnické gážísty. Cena 50 Kč.
 3. Od 23.—28. května (čtyřdenní) pro paní a dámy z měst se zřetelem k článkům Mariánských družin. Cena 60 Kč.
 4. Od 3.—6. června (konec v poledne) pro tovární a zemědělské dělníky. Cena 30 Kč.
 5. Od 13.—17. června pro členky Mariánských družin (ženy i dívky). Cena 50 Kč.
 6. Od 25.—29. července pro středoškolské studenty v klášteře. Cena 30 Kč.
 7. Od 1.—5. srpna pro kněze ve Stojanově. Cena 80 Kč.
 8. Od 1.—5. srpna pro středoškolské studenty v klášteře. Cena 30 Kč.
 9. Od 8.—12. srpna pro akademiky, učitele a inteligenci vůbec ve Stojanově. Cena 50 Kč.
 10. Od 17.—21. srpna pro studentky nejvyšších tříd a akademičky. Cena 40 Kč.
 11. Od 22.—26. srpna pro učitelky. Cena 60 Kč.
 12. Od 7.—11. září pro úředníky a zaměstnance železniční. Cena 50 Kč.
- Exercicie začínají vždy 1. den data v 6 hod. večer a končí poslední den ráno. Cena je za celé zaopatření kromě nápojů. O milodary na hrazení schodku při dělnických a studentských exerciciích se prosí. — Papežská kolej T. J. na Velehradě.
- Exercicie pro kněze na Sv. Hostýně** budou: 1. Od 5. července do 9. července. 2. Od 22. srpna do 26. srpna.

Poutní řád na sv. Hostýně.

1. Poutníci se žádají co nejuctivěji, aby byli vždy a všude pamětlivi posvátnosti místa, na němž prodlévají.

2. Sv. Hostýn doporučuje se co nejvíce ochraně a péči všech, kdož na toto tak význačné, též cizinci navštěvované místo zavítají. Nechat se tudíž nic ani ve volné přírodě ani v místnostech poutním účelům vyhrazených svévolně a lehkomyšlně nepoškozují a neničí.

3. Všude, zvláště kolem kostela, budiž dbáno patřičného klidu, pořádku a čistoty.

4. Mezi desátou hodinou večerní a čtvrtou hodinou ranní budiž zachován noční klid. Nájemce hotelu, správce útulny a hlídač na Sv. Hostýně jsou zmocněni o to pečovat, aby tento klid nikým a ničím nebyl rušen.

5. Poutníci se upozorňují, by na své věci dávali pozor. Nalezené věci se odevzdávají v sakristii a uveřejňují v Hlasech svatohostýnských.

6. Poutního řádu dbejtež i turisté, jsouce pamětlivi, že Svatý Hostýn se všemi svými budovami jest soukromým a samosprávným majetkem Matice svatohostýnské. Ať se tudíž všeho vystříhají, co by mohlo poutníky rušiti.

7. Jakékoliv rušení poutního řádu budiž hlášeno (nejlépe písemně s udáním dvou svědků) hospodáři Matice svatohostýnské, t. č. panu továrníkovi V. Zbořilovi v Bystřici p. H. Stížnost možno podati též skrze duchovní správu na Sv. Hostýně.

Matice svatohostýnská.

DARY.

Na sv. Antonína: N. N. z Podhradní Lhoty 10, Zofie Husičková z Kelčic 10, N. z Podhradní Lhoty 5, N. N. z Hor. Újezda 5, odběratel Hlasů 20, Fr. Chmelař z Noviči 10.

Na oltární a věčné světlo: Marie Válková z Lípy 2, A. Němčíková z Holešova 10.

Na sochu Božského Srdce Páně: N. N. z Ludslavic 5.

Na elektrické osvětlení: M. Sehnalová z Brusného 10, N. Koblihová z Malhotic 5, N. N. z Milotic 30, Marie Kuhnová z Veselicka u Lipníka 50.

Na opravu schodiště: Jos. Šarapatková z Prahy 100.

Na klášter T. J. (duchovní správa): Kat. Pištiková, Nový York, Amerika, 160, dp. Dom. Frnka, far. v Herzogwaldu 10, Oldřich Lisančík z Břilovic 10.

Na poutní dům: Dr. Macourek, prof. v Lipníku, 20 fr. ve zlatě. **5000 Kč:** Ke cti a chvále Panny Marie věnují František a Františka Čechmanovi v Troubkách u Tovačova. **Po 1000 Kč:** Rev. Jos. C. Kunc, East Bernard, Texas, Amerika, rodina Emila Minaříka v Blatnici u Uher. Ostrohu. **Po 500 Kč:** Marie Babíčková, Dvůr Javůrek, na uctění památky † dp. Antonína Dostála. **Po 320 Kč:** Kat. Pišteková, Nový York, Amerika. **Po 200 Kč:** O. A. z R., sev. Mor. **164.50 Kč:** Dp. Prokop Nežil, O. S. B., Chicago. **140 Kč:** Oféra ve far. chrámu Páně v Klášterci na sev. Moravě. **138 Kč:** Skrze Rudolfa Bartoška sbírkou z Koberic. **200 Kč:** Rodina Zelínková z Morko-

vic. **Po 100 Kč:** Manželé Baďurovi s prosbou o ochranu Boží, N. N. z Radotína na poděkov. za přijatá dobrodiní, N. N. z Opavy, Frant. Kučerová z Ludslavic, Antonie Šuchmová z Brumova, rodina Korvasova z Huštěnovic, Anna Machová, ošetř. stát. nemoc. v Bratislavě, rod. strážmistra Jana Mikulaje v Šebetově, Marie Calábková, prodej cukrovinek v Uher. Hradišti, Karol. Pospíšilová z Bránek, Jos. Pleva z Prostějova, Třetí řád sv. Františka v Kojetíně, Spořitel. a zálož. spolek v Kostelci u Holešova, Občanská záložna v Ostrožské Nové Vsi, Ústřední jednota čs. hosp. společenstev úvěr. ústavů v Brně, Rolnická záložna v Uherském Hradišti, Rolnická zadruga v Kroměříži, Spořit. a zálož. spolek ve Hvozdné, dr. Josef Široký v Mor. Ostravě. **Po 50 Kč:** Anna Glogarová z Bernatic u Nov. Jičína, k uctění památky † matky rodina Vagundova z Mutěnic, farní úřad ve Štítné n. Vl., Frant. Miklová z Kelník, Spořit. a zálož. spolek v Hradčovicích, Spořit. a zálož. spolek v Újezdci u Osvětiman, Frant. Novotná z Těšic. **Po 30 Kč:** Marie Janoušková z Brna, Frant. Chmelař z Noviči u Letovic, na poděkování za pomoc Boží, dr. Frant. Kolář v Zábřehu sbírkou, Spořit. a zálož. spolek v Dambořicích, Filiál. Mor. agrární a průmyslové banky v Břeclavi, Ant. Buček, Olomouc-Chvalkovice. **Po 25 Kč:** Štěpán Tereštík z Kateřinek, 5 společnic z Kostelce na Hané. **21 Kč:** Leopold Stuchlík z Příštla. **Po 20 Kč:** Zofie Husičková z Kelčic, Jos. Zapletal z Bystřice p. H., Marie Zettková z Dol. Vsi u Fryštáku, Jos. Zahradníková z Dra-

hotuš, Anna Hühlová z Hranic, na poděkování za vyslyšení, rod. Drábková z Čech u Přerova, Mat. Gertlerová z Přívozu, Met. Glác z Ostrož. Nové Vsi, Kil. a Anež. Valáškoví, žid. učit. v Hranicích, Bohdan Vykydal, účet. z Húsovic, Spoř. a zálož. spolek v Prusinovicích, A. Vaňková v Přerově, Jos. Motal z Vičic u Pavlovic, Rol. občan. záložna v Břestě, Spoř. a zálož. spolek v Havřicích, Adéla Šindlerová z Frýdku. **16 Kč:** Odběr. Hlasů Svatohost. z Hranic. **Po 15 Kč:** Frant. Zoblová a Ant. Slízová z Přívozu u M. Ostravy, rod. Zahradníčková z Pitína, dp. Jarosl. Izák, kapl. v Lipníku n. B. **14 Kč:** Ctitelé Panny Marie z Luboměře. **13.34 Kč:** Adolf Tillich z Olomouce. **12 Kč:** Anna Matušová z Veřovic. **11 Kč:** Dp. P. Kadlíček, far. ve Skřípově. **Po 10 Kč:** N. N. z Podhr. Lhoty, Anast. Velísková z Alexovic, Jos. Kocvelda z Rusavy, N. N. ze Křtomile, N. Hajdová z Hustopeč n. B., Fr. Dada ze Křtomile, Fr. Tomšík z Přílepe, K. a Anež. Měsicovi z Podhr. Lhoty, Jan Pecháček z Loukova, N. N. rod. z Ludslavic, rod. Michálková z Bezuchova, Růž. Haselmanová z Konice, Jan Pratz z Otmarova, Berta Ryšánková z Grymova, Jos. Haramija z Kaňovic, manž. Kaláčovi z Kaňovic, Jos. Orava, studující z Hranic, Mar. Hřebíčková z Velešovic, M. Baslíková z Kobeřic, Roz. Šimoníková a Fr. Matulíková ze Šlapanic, Fr. Freisová v Heltinově na poděk. za uzdravení syna, Jos. Vojáčková z Kvasic, Jul. Fiala z Nov. Města, Adéla Kocourková z Místku, Jos. Vozdecký ze Šitbořic, Petr Masařík a rod. Riznarová ze Snovídek, Mar. Zahálková z Vel. Meziříčí, Felix Hýl ze Staré Vsi, A. Sochorová z Brna, Fr. Holub, želez. zříz. ve Frýdlantě, Berta Hanzlíková z Tovačova, Frant. Motýl star. v Želechovicích, Spoř. a zálož. spolek ve Vizovicích, Mat. Kobyłka z Brumovic, Spoř. a zálož. spolek ve St. Hrozenkově, Občanská záložna v Jednově. **8 Kč:** Vinc. Henzl z Jaroměřic u Jevíčka. **Po 5 Kč:** Mar. Vitásková z Olomouce, N. Šráček z Holešova, Fr. Rochlová z Hor. Újezda, Tom. Svoboda ze Křtomile, N. N. z Kladník, Jos. Gaja z Ludslavic, N. N. z Podhr. Lhoty, V. Zapletalová z Jankovic, N. N. z Holešova, F. B. u H., Al. Zemanová z České Lipy, Mirosl. Kozáková z Jířkovic, z Vrbic: Frant. Janošek, Jos. Blanář, Jan Herúfek, Aug. Kubík a Filom. Bakovská, dr. Fr. Jelének z Uh. Hradiště, Vinc. Hrazdirová v Šebetově, Jan Jelének z Ostrož. N. Vsi, Ant. Matějček z Rovenska, rod. Masaříková ze Snovídek, Ferd. Sekanina z Olomouce, J. Kamínek, vrch. pošt. v. v., Vel. Jesenice, Fr. Hrnčíř z Ludkovic, Fr. Bester v Líšni, Jan Schustr, řed. spoř. ve Strážnici, dp. Fr. Vsetečka, far. ve Střížově, dp. J. Vyškovský, arcik. v Brtnici, dp. Fr. Dvořáček, far. v Prakšicích, Fil. Mazalová z Uher. Brodu, Spoř. a zálož.

spolek, Jámy u Žďáru, Tom. Kelbl ze Židlochovic, Spoř. a zálož. spolek v Boleradicích, Jos. Adámek, starosta ve Višňově, dp. Ed. Jedlička, far. v Sulíkově, Spoř. a zálož. spolek v Kulšřově, Živnost. úvěr. družstvo v Boskovicích. **3 Kč:** Filiálka Pozemkového ústavu v Prostějově. Na sběrač listinu ve Slavkově pod Host.: N. Horák **10**, N. Táborský **2**, Galusek **2**, J. Janečka **10**, M. Krajcar **5**, J. Kopřiva **1**. Vinc. Krajcar **2**, Fr. Krajcarová **2**, Al. Krajcar **5**, Jan Kotas **5**, Kar. Krajcar **5**, Vinc. Janečka **5**, Vinc. Ulmová **10**, Met. Koutný **10**, Jan Klenovský **10**, Kl. Janečka **5**, J. Koutný **3**, N. Sehnal **1**, Anna Krajcarová **10**, J. T. **10 Kč.** — Všem šlechtným dárcům srdečné „Zaplat Pán Bůh a Panna Maria!“

Na kostel: Marie Čiháčková, Olší u Tišnova 100, Fr. Škvařilová, Brno 100, Marie Klímová, Brno 50, z popůvské myslivny u Brna na poděkování za uzdravení 20, Růžena Haselmanová, Konice u Prostějova 20, žel. zřízenec Felix Kobliha, Mariánské Hory 3.

Na hlavní oltář: N. N. z Podhradní Lhoty 30, Marie Válková, Lípa 10, Marie Mozolová, Brusný 40, N. Batulíková, Zahnašovice 10, Al. Zemanová, Česká Lípa 5, Josef Haramija, Kaňovice 30, Frant. Freisová z Heltinova na poděkování za uzdravení syna 10, Fr. Chmelař, Novič u Letovic (na poděkování) 10, Anna Němčílková, Holešov 10, A. Hiklová, Štamberk 5, F. B. z H. 5, N. N. z Libosvár 5, Ant. Páčkova ze Všechovic 5.

Na křížovou cestu: Jos. Dostál, řed. pedag. v. v. v Brně 300 Kč.

Na korunky Panny Marie: N. N. z Hor. Újezda na poděkov. 30, Eleon. Limanovská z Bárova 8.

Časopisy redakci zasílané.

Časopis katolického duchovenstva s přílohou „Sursum“, Praha I, Klementinum.

Časopis Vincentina, časopis charity, Praha-Břevnov, dům milosrdenství „Vincentinum“.

Česká žena, dvakrát měsíčně, 1625 Sv., 11 th. St. Louis, Mo-Amerika.

Dorost, věstník české katolické mládeže, Praha II., Panská 1.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V březnu 1927.

6. bylo lidí v kostele	90	a u sv. př.	43
13. " " "	140	" "	65
19. " " "	1050	" "	450
20. " " "	240	" "	76
25. " " "	750	" "	228
27. " " "	230	" "	84
Ve všední dny úhr.	416	" "	294

Úhrnem 2916 " 1240

Mší sv. slouženo 82.

Číslo 6.
červen 1927.

Ročník
..... XIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

OBSAH: R. Štupavský: Hostýnská jedle (báseň), str. 81. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 81. — Misie u moderních pohanů touží po misionářkách, str. 84. — P. Ludvík Lallemand T. J., str. 85. — Žák-Sychra: Matčino srdce (píseň), str. 89. — P. Jindřich Perroy T. J.: Pobožnost k Božskému Srdci Páně, str. 92. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 94.

NAŠE VYOBRAZENÍ: † Oto Zeman, dlouholetý stavitel na Sv. Hostýně, str. 87.

Přátelům Sv. Hostýna!

Na výborové schůzi Matice svatohostýnské, konané dne 26. dubna, stanoveno, aby práce zednické, nádenické a kanalisační při poutním domě byly zadány panu staviteli ing. Matuškovici z Bystřice p. H. Prácmi kamenickými pověřen kamenický mistr p. Korábečný z Bystřice; práce tesářské zadány zednickému mistru p. Slámovi z Bystřice; práce stolařské panu Žákovi z Kroměříže, práce zá-

mečnické pp. Pospíšilovi, Kozákovi a Macfeldovi z Bystřice, práce sklenářské pp. Čačalovi a Kalusovi z Bystřice, práce natěračské p. Ježkovi z Bystřice, práce klempířské panu Sumovi z Kroměříže. Zadání ostatních prací zatím odloženo.

Stavba poutního domu jest již v proudu. Začato dne 2. května. Jest si přát, aby to byl důstojný pomník šlechtné a vděčné obětavosti našeho lidu.

Na Sv. Hostýně dne 1. června 1927.

Duchovní správa.

AMERIKA.

Dopisy a dary zaslané dp. J. Bergrem, Tábor, Min.: Adela Kalista, Milwaukee, Wis. na Hlasy 1 dol.; Frant. Flašar, St. Louis, Ill. na Hlasy 1 dol.; Anna Staroba, St. Louis, Ill. na poutní dům 1 dol.; Jul. Havelka, La Grange, Tex. na Hlasy 1 dol.; N. N., Nebraska na poutní dům 2 dol.; John Nahlík, Chicago, Ave Savanna, Ill. na Hlasy 1 dol., na poutní dům 3.25 dol., na mši sv. 1 dol.; Inocenc Horák, St. Louis, Mo. na poutní dům 3 dol. Tých píše: „Zasílám na poutní dům 2 dol. a služebná holka 1 dol. Jsem chudý a byl jsem též 3 roky nemocen a přec posílám na dobrý účel, by Panna Maria svatohostýnská se za nás přimlouvala a to zdraví nám všem vyprosila. Jsem Moravan a na Sv. Hostýně jsem byl několikrát.“ Marie Rigoni píše: „Získala jsem novou odběratelku pro Hlasy J. Orsák, Bomarton, od které zasílám předplatné 1 dol. a 1 dol. na mši sv. Já přidávám 1 dol. na poutní dům, aby Panna Maria vyprosila u svého Synáčka zdraví pro mého manžela, který přešel již celou zimu, mnoho léků využíval, ale ono se to nic nelepší.“ M. K. z Clevelandu posílá na poutní dům 5 dol. a píše: „Děkuji za pěkný lístek se Sv. Hostýna a milý dopis; teď ani nebude k poznání ten náš krásný, milý, Hostýnek, jak to vše bude zdokonaleno a pro poutníky postaráno. Jen kdyby ten náklad byl za-

pravena, ale doufejme, že s pomocí Boží najdou se štědrí dárcové.“ — Fr. Ch., Montana posílá na poutní dům 2.50 dol. a připojuje: „Již jest čas, abych vyplnil, co jsem dávno slíbil naší milé Matičce Panně Marii svatohostýnské i také svatohorské v Čechách za velké milosti, kterých se mi dostalo, neboť se mi vyplnilo to, co mě nejvíc trápilo, totiž můj syn se zase navrátil k Bohu a je zase věřící. Zašlete ten dar na stavbu onoho nového domu, co se na Sv. Hostýně právě staví.“ — František Chvilíček, Fairchild, Mont. na Hlasy 1 dolar, Frant. Šuran, Throop, St. Chicago, Ill. na Hlasy 1 dol. (Poznámka P. Bergra: Dotyčný pracuje horlivě pro dobro Sv. Hostýna a na poutní dům učinil sbírku, která vynesla 32 dol., kromě toho získává dle možnosti odběratele pro Svatohostýnské Hlasy. Takových dobrých pracovníků pro zvelebení Sv. Hostýna bychom zde v Americe mezi krajany Moravany, kteří již na svůj Hostýnek zapomínají, potřebovali hodně více. Když se takoví liknaví někým vyburcují, učiní pro Sv. Hostýn aspoň něco. A pak by se ty milodary též rychleji a hojněji scházely. Uvěřejňování v novinách (mrtvé litery) nikdy nedokáže tolik, co živá, přesvědčivá slova. Panu Šuraňovi patří naše díky a odplatu dostane od Panny Marie.) Pan Šuraň pak píše: „Sbírka na poutní dům na Sv. Hostýně vynesla 32 dol. Mimo 5 dárců jsou všichni ostatní

z farnosti štítenské nad Vlárrou na Moravě. Kdyby i v jiných farnostech po svých krajanech někdo přešel, zajisté by se akce s úspěchem vydařila. Mně tak dalece pouze jedna rodina odepřela něčím přispět; prý ona takové věci nepodporuje. Prosim, by vše bylo v Hlasech svatohostýnských kvitováno!" — Na poutní dům věnovali z Chicaga po 1 dol.: J. Mareček, V. Lysák, J. Opyl, M. Hurčík, K. Tománek, J. Hnilo, Fr. Polách, M. Kolínek, Jos. Machala, A. Pavlacký, P. Gebauer; po 2 dol.: M. Strnad, J. Kolínek, J. Hrnčířík, Jos. Hnilo, rod. Běhunčková, Fr. Slabínek (Cicero); po 50 ct.: J. Fojtík, J. Černíček, T. Marková, J. Mozgva, A. Novotný, Fr. M. Šuraň 6.50 dol.; na Hlasy předplácejí po 1 dol.: Marie Hurčík, Martin Strnad, Fr. Polach, Fr. Slabínek, J. Mareček, J. Hrnčířík, všichni z Chicaga, Ill., Ant. Janeček, St. Jos. Orphan., Lisle, Ill. — Frant. Absolon, Petersburg Va, zasílá pěkný dárek 35 dolarů s tímto dopisem: „Posílám Vám M. O. a prosím, abyste tento obnos zaslal na poutní dům na Sv. Hostýně; ráda bych v roce 1929, budu-li živa a zdráva, navštívila Pannu Marii svatohostýnskou (a já, budu-li živ a zdrav, pojedu s Vámi — poznámka P. Bergra), neb jest to Máti nás Moravanů. Srdečný pozdrav!" — P. P. z Minn. píše: „Zasílám 15 dol. na poutní dům na Sv. Hostýně a mám v úmyslu poslat později více, abyste to v létě obdržel (ještě 15 neb 20 dolarů). Tím se chci alespoň částečně odvděčit nejsvětější Panně a Matičce Boží za četné a upřímné skutky lásky, jichž se mi od Ní v mém životě dostalo. Budu se snažit Vám je též někdy sdělit a pak dát uveřejnit ve Svatohostýnských hlasech. V nejhlubší úctě Vám oddaný.“ (Těším se již na Vaše sdělení, milý příteli, a Hlasy svatohostýnské rovněž rády uveřejní pěkné zprávy z Ameriky. Pište však brzy! — Poznámka P. J. Bergra.) — V. F. Jelínek, Omaha, Nebr. na Hlasy 1 dol., Frant. Petrů, St. Louis, Mo. učinil rovněž sbírku na mé vybídnutí a sebral slušnou částku pro poutní dům, totiž 9 dol. Jeho pěkný dopis zkrácen zní: „Skolektoval jsem od těch našich Moravanů dosti slušnou částku, kterou Vám přiloženě zasílám. Jména dárců jsou následující: J. Baďura, Fr. Štika, Jos. Cubák, Ant. Horák, J. Sotolář, J. Gajdošík, Terezie Vilímek, Frant. Petrů, všichni po 1 dol. Tito všichni to dávají z lásky k vzpomínce na Sv. Hostýn. Necht jim za to odplatí Panna Maria svatohostýnská stonásobně. Na Sv. Hostýn vždy sobě vzpomínáme; byl jsem tam dvakráte a naše přání vždy se nese k té naší Matičce, kterou bychom velmi rádi ještě jednou v životě chtěli navštívit. Nebude-li to možno, tak tedy až tam v nebesích. Kež nám Panna Maria té milosti vyprosí, abychom se s Ní shledali u Jejího milého Synáčka. Srdečný pozdrav Vám, důstojný pane, posílám a zůstávám s Pánem Bohem Váš upřímný přítel.“ Na Hla-

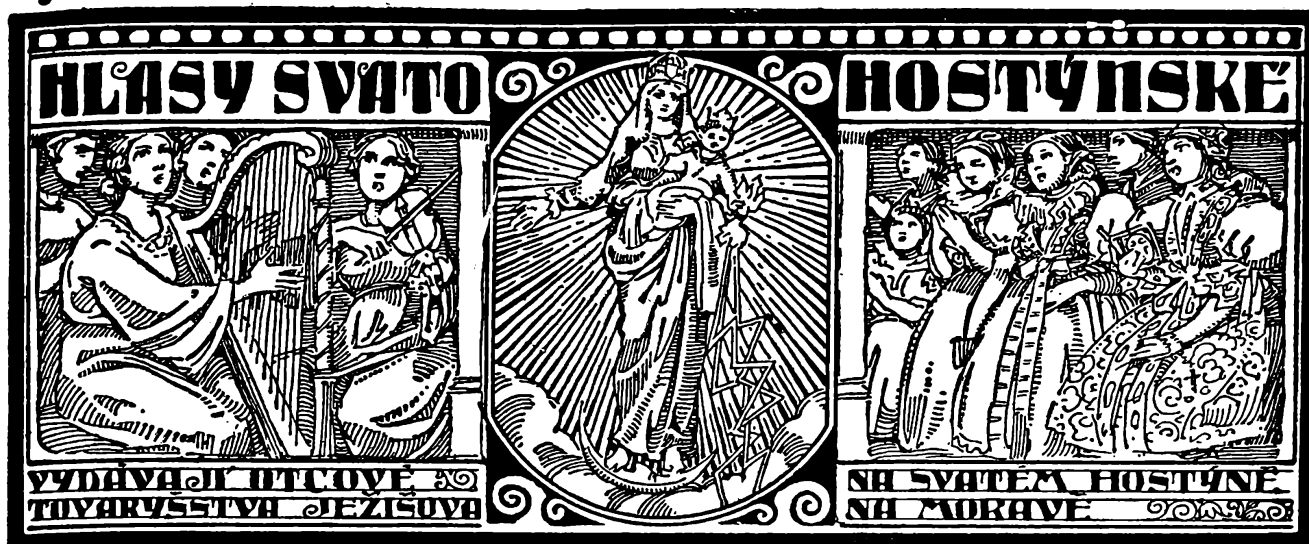
sy svatohostýnské předplácejí: Frant. Janků, Jindř. Soukup, Ignác Šelucký, Frant. Gajdošík, Ant. Bělík, Frant. Petrů po 1 Gajdošík, Ant. Bělík, Frant. Petrů po 1 dolaru, všichni ze St. Louis, Mo. — A. G. N. Y. na poutní dům 5 dol., Mary Marek, Jackson, Minn. na Hlasy 1 dol., na poutní dům 1 dol. Píše: „Hlasy svatohostýnské mi docházejí v pořádku každé číslo. Vždycky se potěším, když přijdou. Ale nevím, jak dlouho je budu moci odbírat; bolí mne často oči a časem špatně čtu. Já velmi ráda čtu Vaše dopisy a hned poznám ty, které jsou od Vás. Já si kněží moc vážím a za všechny se modlím; co by z nás bylo, kdyby nebylo kněží! Jak se blaze umírá, když kněz člověka připraví na smrt! A jakou radost mají potom pozůstatí! Přeji Vám, veledůstojný pane, aby Vás milost Boží provázela na všech cestách Vašich a abyste mohl ještě dlouhá léta pracovat na vinici Páně. S Pánem Bohem! M. M.“ — Ctitel Panny Marie z polského semináře Orchard Lake, Mich. na poutní dům 2 dol. — Důstojný pane! Z několika uveřejněných dopisů vidno, že i v Americe někteří zbožní Moravané a ctitelé Panny Marie svatohostýnské zajímají se o to, co se na Sv. Hostýně děje. Konají se již teď velké přípravy, zvláště od Národního svazu českých katolíků, k československé pouti a výpravě k Vám v roce 1929 k uctění 1000leté památky mučednické smrti patrona země našich sv. Václava. Již nyní se mnoho účastníků přihlašuje a peněžité obnos pomalu ukládá, aby pak byl hned po ruce. Dá se očekávat, že bude několik lodí vypraveno a mnoho našich krajanů se rozhodne navštívit své drahé ve staré vlasti a drahá poutnická místa: Čechové Sv. Horu, Moravané Sv. Hostýn. Poutnický dům do té doby již bude zajisté hotov, aby i o mnoho poutníků mohlo být dobře postaráno. A zajisté návštěvníci těch jim tak drahých míst nějakým americkým dolarkeim na zvelebení těchto přispějí. Byl bych rád, kdybychom my Američané-Moravané osáhli toho, po čem já i mnoho jiných hodných moravských bratří touží, a bychom měli v poutnickém domě trvalou památku, totiž svou jednu prostrannou světnici. Doufám, že toho dokážeme. Světnice ta bude mít památky a vyobrazení jen z Ameriky, našich farem, kostelů, osad, vynikajících osob, kněží a též výjevy z eucharistického kongresu. Já sám několik obrazů větších z eucharistického kongresu a mé osady zašlu a doufám, že tak učiní i jiné naše osady moravské. Akci v té věci zařídím co nejdříve, a myslím, že to půjde. Musíme jednat. K tomu potřebujeme pomoci Boží a Panny Marie. Tedy modlitby Vás a všech poutníků. Na konec děkuji svatohostýnské Máti za vyslyšení proseb mých a za Její ochranu. Všechny drahé ve staré vlasti a všechny milé čtenáře Hlasů svatohostýnských srdečně zdraví J. Berger. (Nadávají mi zde „žebrák“, ale

já to snesu.) — Dále zasílá 1 dol. předplatného na Hlasy Marie Machálková v New Yorku. Marie Maloch, Gonzal, Tex. 1 dol. na Hlasy a 5 dol. na kostel. — Všem šlechtným dárcům zaplat Pán Bůh.

DARY.

Na poutní dům: Frant. a Antonie Krátkých, Napajedla 1000 Kč, sodálka z Olomouce 100, J. Schuster, Plzeň 10, Fr. Hrbáček, Štětovice 10, Scheibert Jakob, Olomouc 10, nadlesní v. v. Fr. Štulín, Bystřice p. H. 10, pošt. podúř. Al. Dopita, Olomouc 20, univ. docent Václav Kubíček, Loštice 100, kolej Salvatoriánů, Val. Meziříčí 5, farář Šverdlík Fr., Mošnov 10, A. Dostálová, Olšany 100, Černíček Jos., Písařov 10, farář Zámorský Fr., Svěbohov 20, katech. Dovrtěl Fr., Mor. Ostrava 40, nejm. z M. Ostravy 10, děkan v. v. Tesař Petr, Kroměříž 30, kanovník Fučík Fr., Kroměříž 50, farář Goldmann Bohum., Sobotín 5, podúředník st. drah Fekar Ad., Lipník 7, kněz Segeta Karel, Staroj. Lhota 20, farář Jos. Kadlíček, Skřípov 11.11, pošt. podúř. Juliana Al., Olomouc 10, Vlčková N., Přerov 20, farář Doležel Karel, Polkovice 100, Kabátová Emilie, Olomouc 5, Březina Frant., Bludov 10, farář Kráčmar Frant., Neb. Rybná 2, farář Indra Fr., Štěpánov u Olomouce 10, Zedníková M., Holice 20, rodina Novotných, Myslejovice 25, Bečák Rudolf, rolník ve Vel. Týnci 30, Wiedermannová Antonie, Bouzov 40, Tichoň Jiří a M., Třebčín 10, katech. Bohuslav Poňanka, Znojmo 10, far. úřad ve Skrbeni 25, Holoubková Blanka, Zdounky 10, Sestry Dominikánky, Liptál 5, Šišmova Jenov., Žerotín 20, Lidové knihkupectví Ignac Hofírek, Olomouc 10, Pomíjová Eliška, Č. Budějovice 10, Vavrouš Frant. a Anna, Doubravice 5, farář Burk Karel, Ořechov u Brna 5, Koutný Florián, Čechovice 5, farář Glogar Frant., Prusinovice 20, farář Pochylý Frant., Všemina 20, farář Břelík Frant., Konice 50, arcib. rada Koncer Ludvík, Čehovice 100, Sýkorová Josefka, Čehovice 20, Jan Schmidt, Vsetín 10, kaplan Kalivoda Frant., Zlámanka 50, farář Korčian Jan, Brušperk 10, Hrozková Hedvika, Bílovec 20, Střída Josef, Vojnice 10, kaplan Šulák Jan, Drahotuše 100, kaplan Pírek Josef, Jalubí 100, univ. prof. dr. Bedř. Vašek, Olomouc 1000, katech. Beneš Al., Královo Pole 20, spirit. Slepánek Josef, Olomouc 20, farář v. v. Ant. Ryšavý, Víceměřice 5, koop. Tomeček Ant., Nezamyslice 40, Žallmannovi Vojt. a Fr., Slavičín 10, farář Fakta Josef, Raškov 50, Ryznarová Josefa, Raškov 10, Medek Jan, Vyškov 15, farář Jan Šabata, Sluhy u Prahy 70, Marty, Olomouc-Nový Svět 30, katech. Galle Jan, Tuřany 5, farní úřad, Uh. Brod 50, Kašpárek Ant., Horní Bobrová 10, farář Jurásek Tomáš, Hvozdná 5, učitelka v. v. Dostálová Frant., Olšany 5, farář Pleva Ant., Troubky n. Beč. 100, farář Cyril Mackovík, St. Ves n. Odrou 50, farář Jan Spáčil, Větrkovice 1000, farář

Jan Rozsypal, Hlinsko u Lipníka 1150, farář Kremláček Jan, Dalečín 100, farář v. v. Rynda Jan, Holešov 5000, dr. M. Barták, Kroměříž 200, řídící v. v. Řehulka Josef s chotí, Osek n. B. 100, Rájecká Kateřina, Dalečín 10, kons. ref. rada Fr. Dokoupil, Olomouc 200, obchodník Svozil Jan, Charvátý 30, kaplan Pištělka Rudolf, Hněvo-tín 15, farář Lázenský Vinc. Vřesovice 100, prof. P. Jos. Vévoda, Vyškov 30, Maňasová Marie, Ústí u Hranic 50, Kubášek Heřman, Prostějov 5, farář Frant. Husička, Žalkovice 50, Pucek Ferd., Chvalkovice u Olomouce 10, řídící v. v. Ign. Kryl, Náměšť na Hané 10, far. Ed. Kupka, Rychtářov 20, Obrátil Ant., Cholína 20, Valoušek Jan, Brno 5, Smažilová Karolina, Ludslavice 15, Štrmiska Matěj, Uh. Hradiště 10, Konvent Sester Dominikánek, Kokory, 20, rolník Kubíček Leonard, Ústín 2, farář Dostál Richard, Rybí 1000, farář v. v. Zlámal Eduard, Skalička u Hranic 100, Dryc Mikuláš, Kroměříž 5, Gába Rudolf, Hulín 20, Stratil Metoděj, N. Dvory u Náměšti 20, Otruba Václav, Biskupství 10, Mil. sestry III. řádu sv. Františka, Sv. Kopeček 5, učitelka Marie Plocková, Starovičky 15, Cabák Jan, Trusovice 5, farář v. v. Tomášek Jan, Albrechticky 5, prof. Karel Bureš, Uh. Brod 3, správa vojenského zátíší ženij. pluku č. 2, Kroměříž 50, Ant. Horáková, Milotice u Kyjova 10, ředitel sklárny Ignác Fryčaj, Vsetín 200, Chvojková Věra, Hustopeče 5, krejč. závod Kukla Václav, Olomouc 10, lékárna Mr Ph. E. Graubner, Holič 5, Ant. Horák, Bolehradice 10, Domanská Matylda, Bystřice n. Pernšt. 5, kanovník msgre Fr. Koupil, Kroměříž 1000, strážmistr Josef Studený, Zarošice 5, Sulák Jan, Kelč 20, Marie Josefčáková, Kroměříž 1 svatovácl. dukát, Gnosová Metodějka, Oslavany 2, Ledvinková Marie, Slavkov 10, Harásková Eva, vinárna, Vyškov 5, Čechová Františka, Jezeřany 10, Bláha Jan, Čáslov 10, Hanzlová Ludmila, Vev. Bytyška 10, Veselý Josef, Něm. Brod 10, farář Soldát Josef, Letiny (Č.) 5, Toblík Tomáš, Kateřinky 60, Berglová Marie, Citov 10, Vepřková Marie, Postřelmov 10, Sedláčková Anežka, Čechovice 5, Reindlová Emilie, Jičín 5, farní úřad, Hranice 5, Kašpárková Ludmila, Český Brod 30, Vyhnálková Julie, Litomyšl 10, Stadler Jan, Olomouc 10, katech. v. v. Krejčí Alois, Velké Meziříčí 20, farář Opletal Frant., Dvořce 10, Hrubý V., Opava 20, K. Stiborská, Opava 5, Navrátilová Marie, Prostějov 10, Březimová Frant., Kolín 10, Vyvlečka Josef, Olomouc 100, Fialková Anna, Frenštát 10, Hradílek Leon., V. Prosenice 5, farní úřad, Popovice 20, Lucková Karla, Plzeň 10, Kuba Karel, Přemyslovice 5, Nobelová Žofie, Rousinov 8, Lužný Oldřich, Lipt. Sv. Mikuláš 10, Josef Mainvald, Mar. Hory 100, Kellner Ludvík, Česká Skalice 5, farář Jan V. Bena, Kostelec u Krnova 10, Jindra Jan, Praha 10, Havláková Aloisie, Jedomelice 20, Meyerová Klára, Třešť 5, Kazda

Číslo 6.

Červen 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Blahoslavená Panno! Až má duše opustí tento svět, přijď mně pro své slavné jméno vstříc a obejmi mne ve své náručí. Tehdy, Maria, tehdy mne potěš

líbeznu svou přítomností; buď mi stupněm, buď mi cestou k nebi! Vypros mi u Boha opuštění a pokoj věčný!
(Sv. Bonaventura.)

R. Stupavský:

Hostýnská jedle.

Staletá mi jedle stará
vyprávěla kdysi z jara:
Léta no hostýnské stráni
koruna se moje sklání.

Vítám jaro, zimy stesky,
slyším hromů hrůzné třesky.
Tisíce jsem zřela kroků
po hostýnském kráčet boku.

Na horu šli v němém bolu,
s těchou pospíchali dolů.
A jak v dál se cestou brali,
na Matičku vzpomínali.

A co slzí teklo z očí,
víc než rosy na úbočí.
Miliony hořkých vzdechů
usnulo tu v hebkém mechu.

Šli tu bohatí i chudí
— všechny bolest v srdci studí —
Šli tu vzdělaní i prostí,
jak je země naše hostí.

Frant. Krus T. J.:

Církev bojující a vítězí.

1892—1916, čili Albert anarchista a
Marketa apoštolka.

I. Snad je to pouze náhoda, ale zajímavá náhoda: oba, Albert i Marketa, narodili se téhož roku, totiž 1892, oba zemřeli téhož roku, 1916, v Belgii; navzájem o sobě asi nevěděli, ale oba lze nazvat apoštoly. Ovšem apoš-

tolát Albertův je zcela jiného rázu nežli Apoštolát Marketin, obé však dokazuje stejně úchvatně nepřemožitelnou sílu ducha katolického.

Nejprv o Albertovi. On sám si napsal historii svého života, již po jeho smrti vydal belgický jesuita Salsmans, a slavný kardinal Mercier přidal k tomu pěknou předmluvu. Knížka tato

má titul: „Z hrobu smrti k životu. Vzkříšení duše anarchistovy.“

Anarchista? A to že byl apoštol? Snad apoštol ďáblův, ne Kristův? — Odpovídám: S počátku ovšem nesloužil Bohu; ale milost Boží, živá víra z něho udělala apoštola Kristova. Jak se to stalo, teď povím.

2. Narodil se v Paříži. Výchova nebyla vzorná. Rodiče byli hospodářskými starostmi tak přetíženi, že neměli kdy pečovat o dítě; svěřili je pěstounce na venkově. V 15. roce byl poslán na učení do strojíren. Stal se montérem a k tomu za několik měsíců už též byl „z přesvědčení“ socialistou. Brzo postoupil na vyšší stupeň, stav se organisovaným členem „revolucionářské mládeže“. Ale ani to mu ještě nestačilo. Bažil po svobodě ještě dokonalejší a chtěl svět z kořene vyvrátiti. Proto se stal anarchistou. Když mu bylo 18 let, odešel z Francie, nejprv do Londýna, potom do Belgie.

Mladický pobloudilec! Ale nebylo v něm všechno zkaženo. Víru ztratil, i není divu, že zabloudil do fantastických výstředností; avšak nechtěl býti podlým ničemníkem, nýbrž chtěl opravdu budovati jakýsi nový svět, mnohem lepší nežli tento skutečný, který prý už ničeho nezasluhuje než aby byl zbořen.

Albertova nezkušenost zavinila, že se dal v Belgii jinými anarchisty svěsti ke zločinům, za které byl odsouzen na 14 let do káznice. Jakmile mu bylo dokázáno, že tito jeho soudruzi byli zločinci, zřekl se jich — ale nikoliv anarchistických zásad! Naopak, hájil jich ještě houževnatěji a tvrdil, že oni soudruzi nebyli hodní „krásného“ jména anarchisty.

Matku nepřestal milovati; snoubence projevoval i ze žaláře úctou; odsuzoval sprostou nemravnost, když o ní slyšel.

To je sice potěšitelné — ale proto asi Albert ještě nezasluhuje názvu apoštola. Sám též tehdy nijak netoužil po takovém titulu, ba bránil se každé myšlence, která by ho byla nějak vedla k víře. V žaláři totiž se dal do pil-

né četby důkladných knih o filosofii, o dějinách a o sociální otázce. Ačkoliv neměl vyšších studií, byl přece bystrého ducha a tak zdolával čím dál tím snáze i těžké vědecké spisy. Jednou, bylo to v druhém roce vazby, bezděčně zableskla mu v hlavě myšlenka: „A což, kdyby snad přece tvůj anarchismus byl klam, a za to by byla pravdivá nauka křesťanská? A kdybys tak, až vyjdeš ze žaláře, přímo šel do kostela?“ Jakmile se vzpamatoval, na co to vlastně myslí, ihned zahnal takový nápad a řekl si: „Ne, nebudu zbabělcem. Můj anarchistický názor světový je pevný, a co jsem zde v káznici zkusil, všechno mě v něm potvrzuje.“ A studoval a mudroval dále — avšak vítězství pravdy Boží už se přichystávalo; Bůh mu byl nakloněn, poněvadž Albert nechtěl býti podlým, špatným člověkem.

3. Trestance občas navštěvoval horlivý a učený kněz. I Albert s ním hovořival, s počátku jen ze zvědavosti a na zkoušku, potom se zájmem, ačkoliv jeho náboženské názory popíral. Kněz mu jednou řekl: „Máte tolik zdravého rozumu, že se jistě pracujete k pravdě.“

Ale rok plynul po roce, už začínal pátý rok vězení, a Albert byl stále ještě tvrdým anarchistou. R. 1915 si vyžádal dovolení zúčastniti se duchovních přednášek, které se měly pro trestance konati. Pohnutka však byla: „Abych se tam cvičil v těsnopisu!“

Potom nastal Albertovi neklidný rok. Jako by se celý jeho myšlenkový svět chtěl shroutiti! K velikonočům se konaly opět duchovní přednášky. Zase se jich zúčastnil. S jakými pocity, to hned sdělím jeho vlastními slovy. Na Velký pátek mu přinesl kněz zprávu, že jeho spoluvězeň a spoluvinník Marcel se obrátil na víru, upřímně se vyzpovídav. Albert zvolal: „Šťastný to člověk!“ „Nechtěl byste ho následovati, abyste též byl šťasten?“ tázal se kněz. „Potřebuji klidu, přijďte za dvě neděle“, byla odpověď.

Kněz však přišel už na velikonoční neděli, a Albert se vyzpovídával a stal se šťastným člověkem i horlivým a-

poštolem — ačkoliv už za půl roku zemřel. Než vysvětlím, jak tomu rozuměti, podám část krásného listu, jež Albert hned po svém rozhodnutí, že se vrátí k Ježíši Kristu, napsal Marcelovi. Pěkně v tom listu líčí, co se dělo v jeho duši po celý rok před obrácením.

4. Píše tedy: „Dovídám se o Tvém obrácení. Šťastná, krásná to zpráva! To je radost i pro mne tak velká, že jsem se dal do pláče. Plakal jsem radostí, ale zároveň též zahanbením. Ano, zahanbením a studem. Tys poznal pravdu, pochopil beznadějnost našeho omudrování, vycítils, že jedině víra dává životu smysl a cenu života, našim počínům základ a účel, že na víře spočívají ony naše pocity a síly, jichž potřebujeme jako páky k velkým podnikům: to jsi rozpoznal, a bez váhání rázně přistoupils k pravdě . . .

Já však, ač rok již začínám chápati, váhám, odporuji, rozumuji, místo abych pokleknul. Sám jsem se takřka usmrcoval dýkou nesnesitelných pochybností. Pochybnosti, nejistota v nejdůležitějších věcech — co to znamená pro lidské srdce! Víš, že jsem býval i dříve už nejistým a neklidným, ale nevíš, co jsem tou nejistotou vytrpěl v posledním roce. Nastala kolem mě strašná prázdnota. Kdysi jsme politisovali, teď jsem ztratil všechna měřítká, podle nichž jsem politiku posuzoval. Ani z mé dřívější filosofie ani z mých názorů o mravnosti mi nezůstala ani jedna zásada, jíž bych se přidržel; ztratil jsem půdu pod nohama. Plete se mi všechno v mysli, že nedovedu rozeznati, co je dobré a co zlé, co je pravda a co je klam. Pokoušel jsem se lečjak uniknouti tomu trápení, chtěl jsem přestat na všechny tyto věci mysliti a spokojiti se tím, co je smyslům přístupno. Marný pokus uniknouti sobě samému! K tomu ty bolestné zprávy přicházející i do naší trestnice z bojišť světové války. Nediv se tedy, že jsem začal uvažovati o sebevraždě . . .

Tu začaly duchovní přednášky. Táhl mě to, šel jsem tam. A tu najednou jsem postřehl: jaký to rozdíl me-

zi temnou zamotaninou našich výmyslů a jasnou Kristovou naukou tak jednoduchou a přece tak hlubokou, úplnou a potěšující! Po přednášce opět jsem se pokoušel zastříti toto milé slunce pravdy chmurami svého mudráctví, ale už se mi to nepovedlo. Po druhé duchovní přednášce už jsem neodporoval, nýbrž, vida s jedné strany nádheru světla Božího a života pravého, s druhé strany svou vlastní ubohost, začal jsem plakati, pláčem ne vzdorovitým, nýbrž dětinným, upřímným, ano, jako dítě na smrt churavé a toužící z hloubi duše po uzdravení a novém životě.

A tento pláč mě naučil modliti se. Porozuměl jsem ve své nouzi, že sám na nic nestačím, že je nutné volati k Bohu o pomoc; ještě cos ve mně se vzpíralo, ale přemohl jsem se a podařilo se mi pokleknouti, a od té chvíle se modlím. A vím, že ne nadarmo, neboť není možno, že by Kristus byl nadarmo za mne skončil na kříži.

A tu nastala očišťující krize: viděl jsem a cítil jsem, že nedosáhnu kýženého štěstí nového života, nepřiznám-li se, že můj dosavadní život byl klam, byl hřích, že se ho musím úplně zřici a že zkroušeně a pokorně bude začínati od prvních začátků nového programu životního beze špetky svých dřívějších snů a tužeb. To není hříčka. Jako by to ve mně praskalo, jakoby mě jakási tajuplná moc chtěla na cáry roztrhati. Co se mnou bude? Který živel zvítězí? Zvítězí Bůh či ďábel . . .? Cítil jsem, že sám na ten boj nestačím. Toužil jsem po pomoci. Pomoc mi přišla. To byla zpráva o Tvém vítězství a obrácení. Tvá ráznost mi dodala síly. Dobojoval jsem i já: vykonám zpověď a přistoupím ke Stolu Páně. Raduj se se mnou, drahý příteli, děkujme Bohu, že jsme oba zachráněni . . .

Jaká bude budoucnost? Bude přeshťastná, vidím ji. Jaké štěstí, uniknouti prázdnotě bezvěrectví, nevědoucího, jaký je původ a jaký je cíl života. Prázdné, čiré nic — to je překonáno, a teď kyne život, život překypující, plný, osvícený, vedoucí, rozumný, budující, důsledný. O dřívější

vyprahlosti a sklíčenosti už ani zmínky — a kdyby se zase zjevovala, pak budu proti ní bojovat s radostnou jistotou, že zvítězí život, ne smrt...

A naše přátelství? Změní se, ano, ale nepřestane. Bude se zakládati na lásce k Ukřižovanému. Neznamená-li to, že bude povzneseno, utvrzeno, posvěceno? Modli se za mne, jako já se modlím u kříže za Tebe. Tvůj přítel Albert.“

Milý čtenáři, myslím, že se i tobě líbí tato epištola. Teď ti ještě vysvětlím, v jakém to smyslu se stal Albert apoštolem.

5. Šlechtné srdce bývá štědré i vděčné. Tak též Albert. Rád by byl udělil celému světu ze svého nesmírného štěstí, a proto si umínil státi se apoštolem; v žaláři chtěl se ještě zdokonaliti v křesťanském životě a v náboženských vědomostech a potom, až by byl propuštěn, byl by šel k černochům do Afriky pomáhati misionářům. V tomto úmyslu ho ještě druhá pohnutka utvrzovala, totiž vděčnost k Pánu Bohu. Kterak by mohl lépe projevit tuto vděčnost, než apoštolátem, aby nejen jeho vlastní duše, nýbrž skrze něho ještě mnoho jiných duší velevalo Boha Všemohoucího a Milosrdného!

Snad právě pro tuto upřímnost Otec nebeský si vzal Alberta už za šest měsíců k Sobě. Názvu apoštola si přece zasluhuje, nejprve pro svou touhu státi se apoštolem a pak i upřímným obrácením a deníkem, v němž nám tak dojemně napsal historii svého života. Kardinál Mercier praví: „Albert chtěl se státi apoštolem černochů. Boží Prozřetelnost jinak rozhodla a Albert se ochotně podřídil; poslední jeho slova byla: Jak Bůh chce, jsem ochoten ke všemu. — Bude apoštolovati jiným způsobem nežli si to myslil: bude totiž apoštolem Božím svou upřímností a rozhodností při obrácení; bude apoštolovati příkladem své oddanosti, s níž přijal z ruky Páně i smrt, a bude apoštolem hříšníků, za něž se bude modliti u trůnu Božího. Dějiny jeho života, jak si je sám napsal, přispějí k šíření víry mezi nevěřícími a k utvrzení víry mezi námi, jimž se toho nebeského daru dostalo už od narození.“

Jak krásný to apoštolát! Jak skvělé to vítězství katolické víry, jež dovede i z pobloudilého anarchisty učiniti šťastné dítko Boží!

A ještě pěknější to bude o Marketě apoštolce. (Pokrač.)

Misie u moderních pohanů touží po misionářkách.

Nesčetné duše hynou v městech i na venkově vlivem svůdců, pravé křesťanství mizí vůči hledě a náš národ upadá v moderní pohanství. Duševní bídy je nesmírně mnoho a — pomoci tak málo!

Jménem sv. Cyrila a Metoděje, našich prvních apoštolů, prosíme všechny, kdo se zajímají o to, aby práce těchto sv. věrozvěstů nebyla zcela zničena moderním pohanstvím: Upozornujte dívky nezištné a obětavé na Jednotu sester pomocnic JSP (sester charitek), jejímž úkolem jest spolupráce o mravní obnově našeho národa a o jeho návratu k praktickému křesťanství.

Ústředí Jednoty je v Přerově na Moravě, Šířava 7. Ačkoli Jednota byla založena teprve před několika měsíci, již docházejí žádosti z různých stran, aby převzala apoštolskou činnost (práci v dětských patronátech, výpomocným vyučováním náboženství u dětí zanedbaných, činností v nádražních misích, v útulcích pro dívky bez přístřeší, práci v charitativních sekretariátech a výpomocnou činností v pastorační, návštěvami nejubožejších rodin, zvláště na velkoměstských periferiích). Ale žádostem nelze ještě vyhověti, protože sester charitek je málo a nejsou dosud hotovy s přípravou na tuto činnost.

Budou naše dívky míti tolik idealismu, tolik lásky k Bohu a k bližnímu, aby se nezištně a obětavě věnovaly této misijní a tak záslužné činnosti? U jiných národů tisíce dívek a jinochů odcházejí do misii zámořských nebo pracují ve vnitřní misii jako JSP. Najde se u nás aspoň několik set dívek, které by se dovedly povznést nad malicherné zájmy a věnovati se spolupráci o pokřestění pohanské části našeho národa?

Myšlenka JSP jest u nás ovšem ještě nová a nezvyklá: Dívky Bohu zasvěcené nezůstávají, jak dosud u nás bývalo zvykem, trvale v ústraní, nýbrž po několika letech přípravy odcházejí pod ochranou a pod rodinnou péčí kongregace Neposkvrněného Početí Panny Marie, při níž JSP je založena, na své „misijní“ stanice, aby šířily světlo, pravdu a útěchu tam, kde nemohou přímo pracovati nynější řeholnice ani kněží. Ale po několika letech činnosti (podle stanov obyčejně po 5 letech) vracejí se opět do svého útulného ústředí, s nímž jsou ostatně v ustavičném styku, aby se tam po celý rok znovu věnovaly prohloubení svého vnitřního života a studiu naléhavých otázek sociálních a aby se tam po namáhavé činnosti zotavily tělesně i dušvně. A potom se opět vracejí na svou „misii“.

Do Jednoty sester pomocnic přijímají se dívky, za týchž podmínek jako do řeholních kongregací. Předepsaný věk je od 15.—28. roku. Dívky před 20. rokem zůstávají ovšem v ústředí

déle, až vyspějí pro veřejnou činnost. Je potěšitelné, že se hlásí do JSP dívky, které opouštějí při tom obětavě své samostatné výhodné postavení s jedinou touhou, aby mohly více pracovati pro záchranu duší. Pro JSP se zvláště hodí dívky, které mají již určité předběžné vzdělání, měšťanskou, rodinnou, obchodní nebo střední školu, sociální ošetřovatelské nebo katechetské kursy, není však překážkou, hlásí-li se i dívky, které mají toliko školu obecnou. Ty doplňují své všeobecné vzdělání v Jednotě, kde se také všem charitkám dostává vzdělání odborného pro činnost JSP. U každé žadatelky však se požaduje určitý stupeň inteligence, zralá, zdravá zbožnost, nezištná dobrota, taktní chování, mlčelivost a dobré zdraví. Chudoba není překážkou přijetí do JSP.

Nepřijímají se však v žádném případě dívky, které byly z některého řádu nebo z některé kongregace propuštěny nebo samy vystoupily, ať jako novicky nebo již po slibech.

Bližší podmínky, přijetí oznámí na požádání ústředí Jednoty sester pomocnic v Přerově. Doba je vážná; náboženský a mravní úpadek se jeví čím dál tím hrozivěji. Prosíme velice o pomocnice.

Každý, kdo chápe cenu nesmrtelné duše, buď šířitelem této myšlenky. Jde tu jen o dílo Boží, které by splnilo touhu Srdce Ježíšova, aby všechny ovce, i zbloudilé, se navrátily do ovčince nejlepšího Pastýře.

P. Ludvík Lallemant T. J.

K nejvzácnějším ozdobám Tovaryšstva Ježíšova ve Francii náleží P. Ludvík Lallemant. Narodil se v Chalonsu na Marně r. 1588. Byl jediným synem prefekta hrabství vertuského. Zbožný otec záhy odevzdal výchování svého jedináčka Otcům Tovaryšstva Ježíšova v Bourges. Zdálo se, že v mladou jeho duši vložil Bůh všecky dary přirozenosti i milosti. Vynikal skvělými

schopnostmi, velkým ponětím o službě Boží, oškivostí ke všelike nepravosti a neobyčejně mocnou náklonností k životu vnitřnímu. Otcové přijali ho záhy do družiny mariánské. Mladistvým sodál hleděl jak nejvěrněji sloužit své nebeské Matce a co nejvíce se jí připodobnit. Vyznal později, že doba v družině ztrávená byla jeho prvním noviciátem. Bystrý jeho duch vnikal již

tehdy v dokonalosti Boží, a pohled ten tak ho okouzloval, že musival uchýliti se do samoty, by bez překážky oddati se mohl půvabům milosti Boží.

Po skvěle ukončených studiích humanitních spěchal za touhou svého srdce a s dovolením zbožného otce vstoupil v Nancy do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Bylo mu osmnáct let. Zvláštní milostí Boží pochopil již od prvních dnů svého života řeholního onu velikou dokonalost, jaké sv. Ignác dožaduje se na svých synech. Světec tento byl vzorem mladému novicovi. Za jeho příkladem usiloval všechny hnutí ducha i srdce podmaniti milostí Boží. V této práci učinil záhy tak obrovský pokrok, že i ti, kdo již dříve znali jeho tichost a zbožnost, byli překvapeni jeho neporušitelnou duševní rovnováhou.

Po ukončení noviciátu byl poslán na další studie do Paříže, kde později vysvěcen na kněžství. Tam též vykonal slavné sliby řeholní dne 28. října r. 1621. Působišťem jeho činnosti byla města Paříž, Ronen, Bourges. Po tři léta prosil vroucně svých představených o misie kanadské, ale marně. Uminil si tedy vychovati pro tyto misie horlivé apoštolky a ve vlasti pracovati úsilně o slávu Boží. Úřady, jež mu byly svěřeny, skytaly mu hojně k tomu příležitosti. Byl profesorem morálky a novicmistrem a instruktorem třetí probace, prefektem studijním a rektorem. Ač všude jevily se jeho vzácné schopnosti, přec bylo patrné, že zvláště pro dvojí úřad dostalo se mu nejvíce darů nebeských: byl nedostižným představeným a duchovním vůdcem.

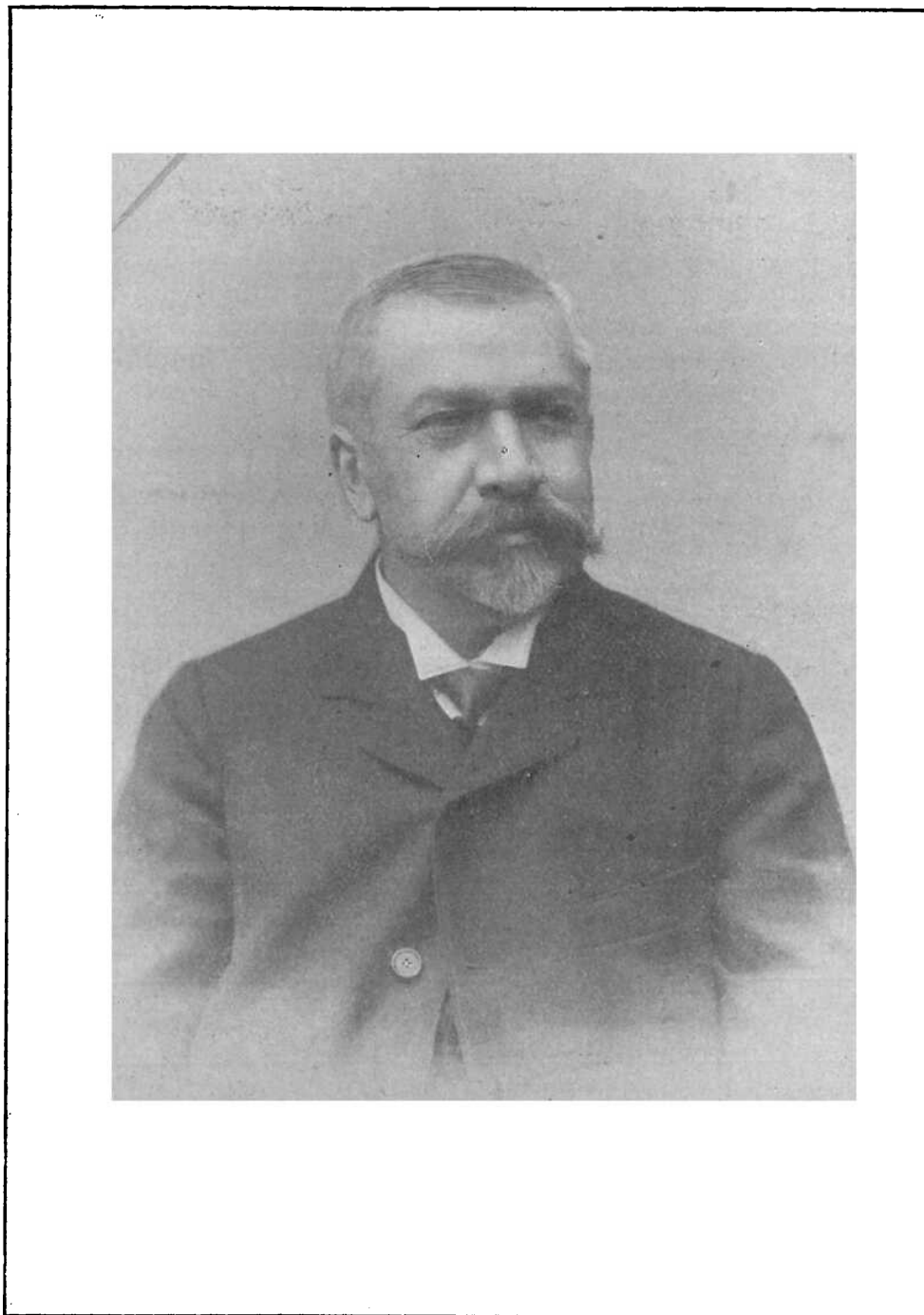
Duch svatý, jenž skrze něho chtěl prospěti nesčíslným duším, udělil mu neobyčejně hluboké poznání Svých darů a zvláštní láskou připoutal ho ke Své Božské osobě. Velkou pobožnost měl též P. Lallemant ke Vtělení Syna Božího; Jeho Božské Srdce bylo mu ustavičnou školou, kde učil se prakticky všem ctnostem. Proto již celý jeho zevnějšek dýchal milou pokorou. Cokoli činil, činil tiše a klidně, jak by se chtěl ukrýti sám před sebou.

Nejraději též účastnil se dobrých skutků svých bratří; sám málo kdy nové začínal. Za nejkratší cestu k dokonalosti považoval čistotu srdce. Pečlivě se vyhýbal i sebe menším pokleskům, neb věděl dobře, že nic není tak nepatrného, co by nemohlo se znelíbiti Velebnosti Boží. Nejednou všimli si jeho spolubratří, jak při rozmluvě se náhle zamlčel, poněvadž vnitřní světlo mu ukázalo nedokonalost toho, co chtěl říci. Jeho cela byla nejchudší z celého domu. Chatrné lůžko, stůl, dvě židle, klekátko, breviář, bible a tři neb čtyři nejpotřebnější knihy tvořily celé její zařízení. Nejmilejším jeho zaměstnáním byla rozmluva s Bohem; a styk s Ním byl jeho rozkoší. S andělskou zbožností sloužil mši sv., modlil se breviář, udílel sv. svátosti, žehnal se sv. křížem a svěcenou vodou. Jednou stál s přítelem u hořícího krbu, i vyznal, že pozdvihnouti duši svou k Bohu jest mu právě tak snadno, jako pohlédnouti na planoucí před ním oheň. Miloval vroucně Pána Ježíše i vše, co Božskému Spasiteli bylo drahé, tedy Matičku Boží a sv. Josefa. Královnu nebes uctíval denně růžencem a četnými vnitřními úkony. Často radíval svým duchovním dítkám, by Pán Ježíš byl jim vzorem pokory, Maria vzorem čistoty a sv. Josef vzorem vnitřního života. Ku cti pěstouna Páně konával denně čtyři kratička rozjímání, dvě ráno, dvě odpoledne. V prvním uctíval sv. Josefa jako vzor věrného spolupůsobení s milostí Boží, v druhém jako vzor vnitřního života, v třetím rozjímal jeho úctu a lásku k Panně Marii, v čtvrtém jeho něžnou a obětavou lásku k Ježíškovi. Lásku k sv. Josefu nesl P. Lallemant až do hrobů. Jedním z posledních jeho přání byla prosba, by do rakve vložili mu obrázek sv. Josefa. Sv. Josef odměnil tuto oddanost neobyčejnými milostmi a nikmdy neodmítl je prosby. Proto P. Lallemant ujišťoval, že není milosti tak veliké, kterou by sv. Josef nemohl vyprositi.

V koleji bourgeské, kde byl rektorem, vyznamenávali se velikou horlivostí dva mladí řeholníci a profeso-

rové P. Ragueneau a P. Nouet. V předvečer svátku sv. Josefa zavolal je P. rektor k sobě a řekl, že jim vyprosí na sv. Josefu milost, které si budou

o Pánu Ježíši. Oč prosil druhý, není známo, ale není pochyby, že prosba jeho byla splněna, neb náležel později k nejhrošlivějším misionářům americ-

† Oto Zeman, dlouholetý stavitel na Sv. Hostýně. (Viz „Hlasy“ str. 29.)

přáti, slíbili, že se svými žáky učiní něco ke cti pěstouna Páně. Oba slíbili, a v den slavnosti všichni jich žáci přistoupili ke stolu Páně. Na to se oba odebrali k P. rektorovi, by mu přednesli svou prosbu. P. Nonet přál si,

kým. Ale P. Nonet nazítrí se rozmyslil, i prosil P. rektora o jinou, dle zdání potřebnější milost. P. rektor však odpověděl že jest již pozdě, neb první milost již obdržena, a on že se zavázal k vyprošení pouze této milosti. Jak

skvěle dostalo se jí P. Nonetovi, svědčí jeho kázání a vzácné spisy, zvláště by důstojně uměl vždy mluvit a psát velkolepé dílo o Pánu Ježíši, jež ukončil teprve krátce před svou smrtí.

Jako představený byl P. Lallemand pravým otcem; svou mírností a dobrotou získal si srdce všech. V Bourgesu přišel k němu jednoho dne bratr pekař: stěžoval si, že jest přetížen prací a prosil o zastoupení. P. rektor ho laskavě vyslechl a slíbil pomoc. Potom však tajně odešel do pekárny a s velkou horlivostí začal tam hnísti těsto. Zatím bratra pekaře přešla rozmrzelost, i vrátil se do pekárny. K velkému údivu zastal tam P. rektora v plné práci. I poklekl k jeho nohám a prosil za odpuštění. Bylť právě tak zahanben svou netrpělivostí, jako dojat a okouzlen pokorou svého dobrého představeného.

Hluboká učenost a sv. život budily u všech neobmezenou důvěru. Řeholníci i světské osoby svěřovali se mu rádi a prosili o radu i poučení. Bůh často zjevil svému služebníku, co se děje v hloubi duší, by tím snáze mohl je vésti po cestě Boží. Jistý řeholník vyznal, že trápilo ho těžké pokušení, s nímž nechtěl se nikomu svěřiti. Duchovní vůdce vyjevil mu je sám i s nejpodrobnějšími okolnostmi. Podobných příkladů mohli bychom uvést mnoho. Leč dostávalo se sv. řeholníkovi i neobyčejných milostí. V noci na svátek Zvěstování P. Marie modlil se jednou zvláště vroucně, by uctil chvíli Vtělení Syna Božího. Tu zjevila se mu Rodička Boží, nazvala ho svým věrným synem, ujistila ho o své mateřské lásce i vyzývala ho, by vždy zvláště uctíval člověčenství Jejího Syna. Jindy v kostele noviciátu v Rouenu zjevil se mu sv. Josef a udělil mu nesčetných milostí. Leč dostávalo se mu i jiných nebeských návštěv, jež ho těšily v zármutku a poučovaly v pochybnostech. Často viděl i duše trpící; viděl i příčinu jich utrpení a později jich slavný vstup do nebeské slávy.

Zdalo se, že Bůh prodlouží život tak svatý a bližnímu tak prospěšný. Ale nevystihlé jsou úmysly Boží. Již žebníka Božího. Později v Bourgesu za pobytu v Rouenu sláblo zdraví sluchoroba ustavičně se horšila. Se vzrůstajícími bolestmi vzmáhala se u nemocného i touha po nebi. Smrt byla mu vítaným přechodem ze smutného vyhnanství k blaženému patření na Boha. Cítě blížíci se konec, vzal do ruk ykrucifix a obrázek P. Marie, a hledě pak střídavě na tyto předměty své lásky, mluvil jim slova tak vroucí něhy a důvěry, že přistojící byli až k slzám dojati. V těchto svatých citech odevzdal svou krásnou duši v ruce svého Stvořitele na Zelený čtvrtek dne 5. dubna 1635. Byl omu čtyřicet sedm let, z nichž dvacet devět ztrávil v klášteře. Celé místo i okolí pospíšilo vzdát poslední úctu tomu, kterého všichni ctíli jako světce. Přemnozí doznali i moc jeho přímluvy u Boha. Kromě příkladů svatého života máme po něm převzácné památky. Jest to sbírka jeho myšlenek a zásad, jak si je zaznamenali P. Rigoleu a P. Seurin; byla vydána pod názvem: „Duchovní poučení P. Lallemanda T. J.“ Na zakončení podáváme z této nepatrné, ale drahocenné knížečky malý výňatek o sv. přijímání:

„Duše obdivuhodně se proměňuje a zdokonaluje ve sv. přijímání. Tu Božský Spasitel hojí slabosti, stírá všechny skvrny, odstraňuje zlé návyky, vykořeňuje náruživost, i hasí plamen žádostivosti, ale jen podle toho, s jakou přípravou blížíme se ke stolu Páně. O účasti na sv. tajemstvích můžeme říci, že při nich obnovuje se naše mladost jako mládí orla. V míře naší přípravy vchází Pán do našich mohutností; spojuje skutečně Svě tělo s naším tělem, Svěho ducha s naším duchem, ač nevíme, jak se děje toto spojení. Náš celý život měl by býti ustavičnou přípravou na sv. přijímání, ustavičným obcováním s Pánem Ježíšem.“

Žák-Sychra:

Matčino srdce.

Sopran

1. O srdce matky, Boží zá - zra - ku, kdo ne - byl dět - sky

Alt

Varhany

p

šťa - sten tepem tvým, ho ne - zřel do - jat je - jím ve zra -

ku, a ne - vzpo - mí - ná na ně s po - hnu - tím?

2. Když k tobě, Matko Bo-ží, zve-dnu zrak na li-li-o-vé,

Man.

li-li-o-vé tvo-je na lí-čko, týž úsměv zřím, týž pohled sladký

Ped.

tak, že vo-lám bez-dě-ky: o Ma-ti-čko!

3. Zda klamu se? Ne, ne! jsem dítěkem tvým, ty ma-te-ří mou

3. Zda klamu se? Ne, ne! jsem dítěkem tvým, ty

mf

Ped.

dobrou, milostnou, mi - lost-nou, Pán sám to řek a já to zakon-

ma-te ří mou drahou, milostnou, mi - lost-nou, Pán sám to řek a

ritard.

čím v svém ni-tru tě-chou slad-ce ra-dost - nou.

já to za-kon-čím v svém ni-tru tě-chou slad-ce ra-dost-nou.

Pobožnost k Božskému Srdci Páně.

Stručně všem vysvětluje P. Jindřich Perroy T. J.

1. Co jest Nejsvětější Srdce?

Slovo „Nejsvětější Srdce“ má dvojitý význam. Předně znamená tělesné srdce, které bije v hrudi Božského Spasitele. Slovem „Nejsvětější“, které obvykle připojujeme, chceme vyjádřiti svou úctu k tělu Pána Ježíše, podobně jako, mluvíme-li o Jeho obličejí, pravíme vždy „svatá tvář“.

Ale slovo „Nejsvětější Srdce“ má ještě jiný význam, a právě tento má na mysli většina zbožných křesťanů. — „Nejsvětější Srdce“ jest zvláštním jménem Pána našeho Ježíše Krista jako Beránka Božího, jako dobrého Pastýře. Právě-li tedy kdo: „Mám velkou pobožnost k Srdci Páně,“ chce říci, že má velkou pobožnost k Pánu Ježíši. Leč výrazy „Nejsvětější Srdce“ a „Ježíš Kristus“ nejsou souznačné. Právě-li „Nejsv. Srdce“, chceme vyjádřiti zvláštní odstín, míníme Pána Ježíše jako milujícího, milosrdného a dobrotivého, míníme Pána Ježíše, jenž ukazuje mi Své Srdce a tím mluví mi o Své dobrotě, neb srdce vždy, a všude jest symbolem lásky; míníme Ježíše Krista, jenž jménem lásky, jejímž odznakem jest Jeho Srdce, zadržuje trestající ruku spravedlnosti Boží. V tomto druhém významu jest Nejsvětější Srdce osobou. Tak tomu rozumí lidová zbožnost, když praví: „Nejsvětější Srdce — Král rodin“. Tak tomu rozuměla sv. Marketa Maria, když psala: „Nejsvětější Srdce mi řeklo....“

2. Co jest pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci?

Podle toho, co právě pověděno, pochopíme snadno, v čem záleží pobožnost k Srdci Páně. Prakticky jest to pobožnost k Ježíši Kristu, „jenž ukazuje nám Své Srdce, a tím i Svůj intimní život, Své nejhlubší city, city dobroty a lásky“. (P. Bainvel.) Jinak pověděno: „Pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci jest pobožnost k Ježíši Kris-

tu, jenž ukazuje Své zraněné Srdce a tím i Svou lásku, jež se obětuje až na smrt, a kterou splácí Mu lidstvo černým nevděkem.“ (P. Ver-mersch.) Aneb ještě: „Pobožnost k Srdci Páně jest pobožnost k Ježíši Kristu, jenž ukazuje nám Své Srdce a tímto Srdcem i Svou lásku a Svůj život.“ (P. Anizan.)

Jak vidíme, pobožnost k Božskému Srdci Páně vztahuje se na Ježíše Krista, neboť jak praví sv. Tomáš, „úcta ve vlastním smyslu vztahuje se vždy na osobu. Líbám-li někomu ruku, uctívám ne jeho ruku, ale jeho osobu. Předmětem adorace — praví kardinál Billot — musí býti vždy osoba, ale může to býti osoba, uvažovaná v té neb oné své části. Zde předmětem úcty není pouhé srdce bez ohledu na božskou osobu, ale sama osoba Ježíše Krista, uvažovaná ve svém srdci, i ve všem, co srdce značí.

3. Kdy začala tato pobožnost?

Těžko lze udati přesné datum jejího počátku. Křesťané uctívali vždy Pána Ježíše dobrotivého a milosrdného, ale ne vždy uctívali Ježíše Krista, an ukazuje své Srdce, by pověděl nám, jak nás miluje. Pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci ve významu právě uvedeném objevuje se teprve od 13. století; jest však údělem pouze několika omilostněných duší, jako byla sv. Gertruda, sv. Mechtilda a j. Opravdu zářiti začíná teprv v XVII. století u blahosl. Eudesa, zvláště však u sv. Markety Marie.

V době té bujel jansenismus, učení strachu a bázně Bůh, jenž na každé zlo podává vhodný lék, chtěl uchrániti Svou církvi před tímto bludem pobožností k Nejsvětějšímu Srdci Páně. I rozpoutal se hrozný boj mezi učením strachu a učením lásky. Láska zvítězila a vzrůstající pobožnost k Srdci Páně vždy mocněji přitahuje duše k dobrotě a k milosrdenství.

4. Kdo byla sv. Marketa Maria?

Byla to řeholnice z řádu Navštívení Panny Marie, jež založil sv. František Saleský spolu se sv. Johannou z Chantal. Narodila se ve francouzském městečku Vesrosures r. 1647; ve čtyřadvacátém roce vstoupila do kláštera v Paray-le-Monial, kde u věku 43 let zemřela dne 17. října 1960. Ztrávila v klášteře devatenácte let. Za této doby často zjevoval se jí Božský Spasitel, vlastně Jeho nejsv. Srdce, ve významu výše podaném. Ukazoval se jí obyčejně na oltáři domácí kaple, kde viděla ho mřížkou klášterního kůru; někdy spatřila Ho uvnitř kláštera, jednou i v ořechovém lesíku v zahradě. Mnoho bylo jí vytrpěti odporem a neporozuměním několika osob. Pán však na pomoc jí poslal P. Klaudia de la Colombiéra T. J., který ubezpečil představenou mladé řeholnice o pravdivosti obdržovaných milostí i jejího poslání.

5. V čem záleželo poslání sv. Markěty Marie?

Měla nejprve lidem oznámiti, jak těší Pána Ježíše, je-li vyobrazen, a ukazuje Své Srdce, a vidí-li, jak je uctíváno. Měla jim též jménem Jeho určití některá cvičení, jimiž by uctívati mohli toto Nejsvětější Srdce, symbol Jeho nekonečné lásky. Hlavní z nich jsou tyto:

a) Pán Ježíš žádal, by náhradou za urážky, jichž dostává se mu v nejsv. Svátosti oltářní, byl ke cti Jeho Božského Srdce ustanoven zvláštní svátek, a to v pátek po oktávě Božího Těla;

b) by v každý první pátek měsíční přistoupilo se ke stolu Páně;

c) by obraz Jeho nejsv. Srdce byl v rodinách šířen a ctěn;

d) by náhradou za Jeho zhrzenou lásku konány byly modlitby, smírné a zasněné;

e) posléze skrze sv. Markétu Marii žádal na králi Ludvíku XIV., by ke cti Jeho nejsv. Srdce dal vystavěti chrám; by tomuto Srdci zasvětil svou osobu,

svou rodinu a říši; by obraz téhož Nejsvětějšího Srdce dal malovati na říšské korouhve.

To jsou v souhrnu hlavní zevní úkony pobožnosti k Božskému Srdci Páně.

Ale Pán Ježíš především dožadoval se, by jednotlivci, společnosti a národy, čerpali v této pobožnosti křesťanské ctnosti pokory a lásky, bez nichž nemohou trvati ani rodiny ani společnosti. Aby, však ještě více ukázal, jak vroucně si přeje rozšíření této pobožnosti, učinil Božský Spasitel svaté Markétě Marii zvláštní zaslíbení, jež týkají se všech Jeho věrných ctitelů. Hlavně přislíbil.

„Udělím pokoj jich rodinám.“

„Požehnám jich pracím, v zármutku budu jim útěchou.“

„Kněžím udělím dar, že pohnou i srdcem nejzavrtzelejším.“

„Hříšníci se obrátí, vlažné duše stanou se horlivými, horlivé dokonalými.“

„Požehnám domům, v nichž Sbráz Srdce Mého bude vystaven a ctěn.“

„Slibuji milost pokání v hodině smrti všem, kdo po devět prvních pátků měsíčních přistoupí ke stolu Páně.“

Závěr.

V souhrnu jsme řekli: co jest pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci, čeho se dožaduje, co slibuje.

Nechť každý z nás přihlédne, zda vše, čeho žádá Božské Srdce Páně, koná u sebe, ve své rodině i ve své vlasti. Zvláště však nechť přihlédne, zda jeho srdce jest naplněno onou velkou důvěrou v dobrotu Pána Ježíše, které se dožaduje tak naléhavě.

Ó vy, kdo čtete tyto řádky, vy srdce sklíčeného a zarmouceného, jděte k Ježíši Kristu, kterého zbožnost lidová nazývá „nejsvětějším Srdcem“. Svěřte Mu své soužení a pak nabudte dobré mysli. Potěší vás, řeknete-li Mu z hloubi srdce: „Spoléhám na Tebe! Důvěřuji Tobě. Jsem jist, že mi pomůžeš.“

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

3. dubna. Na Smrtnou neděli ráno svítilo slunko, ale brzy se celá obloha pětáhla mraky. Celkem bylo dosti příjemno. Přišlo asi 150 lidí a ku stolu Páně jich přistoupilo 64. Mše sv. byly tři tiché, v půl 9 hod. kázání.

6. dubna ve středu se přihnala večer před 9. hod. ranní první jarní bouře se hřměním a blýskáním a potrvála asi půl hodiny.

7. dubna byla zde komise ohledně projektované nové silnice na Sv. Hostýn. Též byla projednávána otázka vodovodu pro poutní dům a o úpravě nově vykopané studny u útulny.

10. dubna. Na neděli Květnou bylo mlhavo a větrno. Též cestičky byly po deštích blátivé. Přišlo asi 90 lidí a k stolu Páně jich přistoupilo 53. Po mši sv. v 8 hod. bylo kázání, pak svěcení ratolestí, načech tichá mše sv. Odpo. přijel P. A. Eisner T. J. z Velehrađu na výpomoc a krátkou zotavenou.

11. dubna přijel P. B. Ráček T. J., profesor arcib. gymnasia v Bubenči u Prahy na krátkou zotavenou.

14. dubna. Na Zelený čtvrtek byla v 8 hod. slavná mše sv., při níž přistoupilo 44 lidí ku stolu Páně. Počasí nebylo příliš vábivé, přeprchalo a bylo zamhleno.

15. dubna. Na Velký pátek se nekonaly v kostele žádné obřady. — Bylo deštivo a hřmělo.

16. dubna. Na Bílou sobotu nebyly opět žádné bohoslužby. Večer, když se konala slavnost „Vzkříšení Páně“ v Bystřici p. Host., se zde vyzvánělo všemi zvony. V 7 hod. bylo sv. požehnání. Ráno popadával sníh; bylo stále zamračeno, až k večeru se poněkud vyjasnilo.

17. dubna. Na hod Boží velikonoční se vítr od rána utiřil a zůstal jen sněhový

poprašek. Dopoledne bylo slunečno, ale chladno. Přišlo asi 360 lidí a k sv. svátostem jich přistoupilo 134. Mši sv. bylo 5; o půl 9. hod. kázání a po něm slavná mše sv. Ve 12 hod. bylo sv. požehnání. Odpoledne střídavě padal sníh a hned zase svítilo slunce.

18. dubna. V pondělí velikonoční bylo slunečno. Přišlo asi 580 lidí a k sv. svátostem jich přistoupilo 153. O půl 9. hod. bylo kázání a pak slavná mše sv. Casně ráno odjel P. Ráček opět do Prahy.

19. dubna přijel P. J. Bartoník ze své misionářské cesty. Od 24.—28. března byl v Klášterci na sev. Moravě. Od 30. března až do neděle Smrtné v Cotkýtli u Šilperka. Před Květnou nedělí vypomáhal v Koryčanech, potom v Jestřebicích, ve svatý týden až do pondělí velikonočního v Polance ve Slezsku.

20. dubna odjel P. J. Lepka T. J. do Březové u Uher. Brodu na třídenní pobožnost.

24. dubna. Na Bílou neděli se ráno ukázalo slunko, ale pak se zamračilo a bylo větrno, odpoledne přeprchalo. Přišlo asi 450 lidí a ku stolu Páně jich přistoupilo 115. Po mši sv. v 8 hod. bylo kázání, pak slavná mše sv. Ve 12 hod. bylo sv. požehnání.

25. dubna přijel P. Bartoník T. J. z Moravičan, kdež konal třídenní pobožnost. Příštího dne odejel do Brém, kdež bude konati asi po 14 dní přednášky pro tam usedlé Čechy a Moravany. — Dnes přijeli montéři, aby pracovali na nutných opravách elektrického vedení. Mimo jiné práce bude postaven před útulnou stožár. Pak bude zavěšena nová lampa v kostele, s klenby, která by osvětlovala dostatečně lavice, které po dobu zimní jsou sestaveny před presbytářem. U dvou zprovoznic pod kůrem budou umístěny též žárovky. Dráty na vedení na schodišti, které pod tíží jinovatky a legu se povytáhly, budou znovu napnuty.

29. dubna přijel P. Rud. Stejskal socius R. P. provinciála z Prahy na krátkou zotavenou a výpomoc.

Za měsíc duben navštívilo Sv. Hostýn asi 2037 poutníků, ku stolu Páně jich přistoupilo 790, mši sv. slouženo 93.

VYSLÝŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

Z Kateřinek u Opavy. Plníc slib, vzdávám srdečné díky blahoslavené Panně Marii, sv. Josefu a sv. Terezii od Ježíška, za vyslyšení prosby, v potřebách tělesných, s nadějí, že mě ani budoucně neopustí. Z vděčnosti zasílám 20 Kč na poutnický dům. M. H.

Rodina D. z Ondřatic. Vzdává tisícere díky za uzdravení dítěte po těžké operaci.

On Vsetína. Vzdávám srdečné díky Panně Marii, té dobré nebeské královně svatohostýnské, za vyslyšení v těžké a dlouhé nemoci. Již 25 let trpím záduchem a dvakrát jsem byl zaopatřen svatými svátostmi a již několikrát jsem myslel, že žití mého je konec. Jakmile jsem si však vzpomněl na dobrou, útěchuplnou Matičku svatohostýnskou a Ji vroucně prosil, vždy mne vyslyšela a vždy se mi ulevilo. Že vše jst v rukou Toho, jenž řídí naše kroky a viádne námi všemi, uvádím příběh, který udál se s mým malým vnoučetem. Ještě nedovršil dvou let a neúprosná nemoc několikrát jej krutě a nelítostně navštívila. Vždy pomocí lékaře vyvázl bez nehody; tu konečně byl postižen z nenadání zánětem v krku. Lékař k velkému zármutku mému i jeho rodičů prohlásil, že sotva 12 hodin to vydrží. Nezbyvalo nic jiného, než složit vše do rukou Božích. V modlitbě k Panně Marii svatohostýnské čerpal jsem sílu a nezlomnou důvěru, že Ona vyprosí mu zase zdraví. A skutečně, vyprosila. Po noci plné pláče a slz, ve které každým okamžikem očekával jsem jeho poslední výdech, nadešlo jitro, kdy se mu značně ulevilo. Ten den zavezl jej jeho otec do nemocnice na Vsetín, odkud ještě téhož dne se vrátil s úplně zdravým synkem. Proto ještě jednou děkujeme Matičce svatohostýnské, která nám všem v tomto údolí slz a běd pomáhá a utěšuje, a která vždy osušuje oči svých milých dítek. Vzdávám také čest a chválu Ježíškovi, miláčkovi malých, hodných dítek.

Z K. u Kelče. Plníc svůj slib, vzdávám vroucí díky Božskému Srdci Páně a Panně Marii svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Antonínu, bl. Janu Sarkanaru, za vyslyšení mé prosby a za pomoc ve velké starosti a tísní, zvláště za šťastnou a tichou smrt mého drahého manžela. Před šesti roky onemocněl chřipkou, takže se zdálo, že bude všechna lékařská pomoc marna. Když mu bylo nejhůře, prosila jsem Pána Boha a Matičku svatohostýnskou, by byl ještě zachován při životě. Vzpomínka na jeho smrt mne napiňovala strachem a hrůzou, co si počnu sama s tolika starostmi a k tomu šest nezaopatřených dítek. Dobrotivý Bůh mu milostivě život prodloužil, ale úplně zdraví se mu nevrátilo. Trápil jej velký záduch a k tomu byl časem celý zateklý, takže kolikrát ani v noci ani za dne nemohl si leže odpočinout. Když jsem se v noci co chvíli probudila, vždycky jsem jej slyšela se modliti. Říkával mi: „Každou noc se jdu v duchu potěšit k Matičce svatohostýnské na Sv. Hostýn, až tam za oltář, a prosím Ji, by mi v mém trápení ulevila.“ A Panna Maria jej vyslyšela a zajisté jen Ona mu vyprosila tak lehkou a šťastnou smrt. Za to vzdávám Pánu Bohu a

Matičce svatohostýnské tisícere díky a prosím, by i na dále mi byla nápomocna v mých starostech a tísních.

M. M. z Brusného. Plníc svůj slib, vzdávám nejvroucnější díky Matičce svatohostýnské a sv. Blažejovi za šťastné vyváznutí z těžké operace a prosím Ji o další pomoc.

A. B. z Kroměříže. Plníc svůj slib, vzdávám srdečný dík Panně Marii svatohostýnské za zdar operace. Z vděčnosti zasílám 100 Kč na poutní dům.

M. Skočková z Kunwaldu. Plníc svůj slib, vzdávám srdečné díky P. Marii svatohostýnské a sv. Josefu za vyslyšení v důležité záležitosti a prosím o další ochranu a pomoc. Z vděčnosti zasílám 20 Kč na hlavní oltář.

Z Podhradí Lhoty. Uveřejňuji dávno slíbený dík Panně Marii svatohostýnské, B. Srdci Páně a sv. Antonínu za vyslyšení proseb. Roku 1918 dostalo děvčátko černý kašel, který je trápil po 18 neděl, pak ještě jiné nemoci se k tomu přidaly. Žádný lékař ji nemohl uzdravit. R. 1919 umínila jsem si jeti s ní na Sv. Hostýn. Tam jsem ji vodou umyla a obětovala Panně Marii svatohostýnské s vroucí prosbou, by mi ji uzdravila. V krátkém čase nemoc odešla bez jakékoliv jiné pomoci. Teď jest zdravá a siňá. V roce 1924 sama jsem chřipkou onemocněla a k tomu dostala ještě silný zápal plic. Již se zdálo, že život můj se chýlí ku konci. I utíkala jsem se s vroucí prosbou k P. Marii svatohostýnské, k Božskému Srdci Páně a sv. Antonínu. Nemoc odešla, ale těžké denní záchvaty mne trápile. Za půl roku třikrát jsem byla na operaci a s důvěrou v pomoc Matky Boží vše šťastně přežila. Úplně ještě zdráva nejsem, ale mohu již po domě přecházeti. Od svého mládí chodila jsem co rok na Sv. Hostýn, ale teď si ještě netroufám, ač ráda bych osobně Matičce Boží za její pomoc poděkovala. Umínila jsem si, že alespoň v Hlasech Svatohostýnských veřejně vzdám svůj povinný dík. Teď již čtvrtý týden uplynul a záchvaty úplně zmizely. Proto ještě jednou vzdávám srdečný dík a prosím Matičku Boží o další pomoc. Z vděčnosti zasílám Matičce Boží 30 Kč na hlavní oltář, 10 Kč pro sv. Antonína a 10 Kč na poutní dům.

A. Řehulková z Pustého Hradu, Slovensko. Zasílám vám 50 Kč na hlavní oltář na poděkování Panně Marii svatohostýnské za uzdravení své dcery z velmi těžké nemoci. Téměř po tři měsíce zápasila se smrtí. Lékaři chodili a vyšetřovali, ale všichni jen v tom se shodovali, že není pomoci a nemocná že musí se podrobiti operaci. Jednoho dne dostala tak prudké záchvaty, že se lékaři usnesli ihned ji odvést do Bratislavy do nemocnice. Při tom zůstalo. Poněvadž na naší stanici rychlík nestaví, šel můj zeť na velkou stanici požádat, by v tomto pří-

padě se zastavil rychlík na naší stanici, což mu bylo přislíbeno. Též lékař se nabídl, že nemocnou doprovodí do nemocnice. Rychle jsme vše připravovali. Mezi tím, co zeť byl vyjednávat na velké stanici, krutě zápasila nemocná s bolestmi. Horečka byla v nejvyšším stupni, k tomu ještě silné závraty. Já byla již jako šílená. Když jsem si nevěděla rady, poklekla jsem před obraz Panny Marie svatohostýnské a úpěnlivě prosila alespoň za ulevení pro nemocnou. V tom dcera praví sotva slyšitelným hlasem: „Matičko drahá, modlete se za mne a neovolujte, abych byla odvezena do nemocnice. Já vím, že tam zemru a děti zůstanou sirotky.“ Tu pravím jí: „Dítě, pohled na ten obraz Nejsvětější Rodičky Boží a měj pevnou naději, že tě Matka Boží uzdraví.“ Na chvíli se ztišila; byla právě půlnoc. Přišel zeť z hlavního nádraží, přišel i lékař, připraven jsa úplně na cestu a tázal se, je-li vše připraveno k odjezdu. Pravím: „Ano, vše jest připraveno, ale nemocná právě tvrdě usnula, prosím, nemohlo by to počkat až do rána?“ V tom telefonují ze stanice, že rychlík již pojede. Zeť dal ihned v odpověď stanici, že nemocná usnula, a zůstanou doma do rána; rychlík nemusí zastavit na jejich stanici. Stalo se dle přání. Pozdě ráno se nemocná probudí a volá na mne: „Matičko, to se cítím dobře, to se mně ulevilo. Kdyby to takhle zůstalo, jako je mně teď; ach, to je mi dobře!“ A skutečně, vše tak zůstalo, ba obrátilo se v to nejlepší. Matička Boží svatohostýnská nás vyslyšela. Jakmile nastane teplejší počasí, přijde jí osobně poděkovat. Prozatím jen tisícové díky, milé Matičko a Ježímu Božskému synáčku.

Na adresu Panny Marie. Rod. B. v Bruntále, Slezsko. Matičko Boží, smiluj se nad námi a pošli nám svou svatou pomoc v naší velmi trapné situaci. Pravdivý výrok, že „nebylo slýcháno, že bys koho opustila, když k Tobě jest voláno“, se vždy u mne i také před třemi lety, kdy jsem v pokročilém stáří, spoután těžkou nemocí, byl po šestitýdenním pobytu v nemocnici operován a jen Tvou svatou, přelaskavou popomocí jsem šťastně smrti vyvázl, se osvědčil. Proto s vděčností, slzícíma očima Ti děkuji za Tvou svatou pomoc a uzdravení s další prosbou, nám i nadále ku pomoci i v nynější trapné situaci laskavě přispěti a nás nikay neopouštěti.

Čtenáři Hlasů svatohostýnských obrazení se s důvěrou a vroucí prosbou k Matičko svatohostýnské prosíce Ji za jednoho mladého nemocného učitele, jenž jest jedinou nadějí ustaraných chudých rodičů. Prosí čtenáře Hlasů svatohostýnských, by svou modlitbou k jeho uzdravení přispěli.

A. M. z Moravy. Má drahá Matičko! Již jest tomu více jak 10 let, co jsem u Tebe,

Matičko, nebyla pro neduh tělesný. Než čtu alespoň Hlasy svatohostýnské a tu se vždycky potěším. Má drahá Matičko, zestárla jsem, zdraví bídné a špatně se mi vede. Ó pomoz, drahá Matičko! Když mi zemřela pozemská matka, tu volala jsem k Tobě: „Ó Maria, buď teď Ty mi matkou“ a vrhla jsem se plně v náruč Tvou. Proto volám i teď k Tobě: Pomoz, Maria Panno svatá, pomoz, Matko dobrotivá, když nám hrozí nebezpečí, když je nouze největší. Ve světě když pomoc není, u Tebe jest k nalezení. Ty vyslyšíš každého, neopustíš žádného. V bídě, strasti nejvyšší, Tvá buď pomoc nejbližší.

N. N. Maria, Matičko moje, s pevnou důvěrou se k Tobě obracím doufaje, že splníš prosby mé, ač mnoho od Tebe žádám. Ó, jak ráda bych Tě na tom Sv. Hostýně navštívila a osobně Ti své prosby přednesla. Není mně to ale možné. Jak ráda o Tobě slýchám vyprávěti! Se slzami v očích hledím na druhé, kterým dopřáno jest k Tobě putovati a u Tebe se potěšiti. Proto přijmi mé prosby aspoň v tomto dopise. Těžká, bolestná nemoc mě již po 18 let trápí. Milá Matičko, prosím Tě, vyslyš mě a odejmi bolesti ty ode mne. Sv. Lidvino, přimlouvej se za mne u trůnu Královny nebeské a u trůnu Božího! K Tobě, Matičko, denně vzdychám a vím, že nikoho neopustíš, kdo Tebe o něco žádá. Nemám již na světě nikoho, kdo by se mnou cítil, leč jen Tebe. Proto, Královno nebeská, usuš již slzy v očích mých, kterými denně své lože skrápím, neb Ty, jediná mně můžeš pomoci. A druhou prosbu k Tobě vznáším, by jsi se slitovala nad pobloudilým dítětem svým, jež se odlučuje od svaté víry své a za něž se již po dlouhou dobu denně modlím.

A. K. z Břestu. Vzdávám nejsrdečnější díky božskému Srdci Páně, Panně Marii svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Terezii od Ježíška. Onemocněla jsem a celá naše rodina, i utíkala jsem se o pomoc k Matičko Boží a Ona skutečně pomohla. Mimo toho došla jsem i vyslyšení v jisté důležité záležitosti. Proto jen s důvěrou k Ní volejme. Slíbila jsem, když budu vyslyšena, že to uveřejním k Její větší cti a chvále, a teď tak s vděčností činím.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V dubnu 1927.

3. bylo lidí v kostele	150	a u sv. př.	64
10. " " "	90	" "	53
17. " " "	360	" "	131
18. " " "	580	" "	154
24. " " "	450	" "	113
Ve všední dny úhr.	407	" "	275

Úhrnem 2037 " 790

Mši sv. slouženo 93.

Václav, Střelice 5, Surmovy, Ptení 100, Alžběta Římská, Přemyslovice 50, Vinská Helena, Roznovice 52, Richtrová Helena, Přerov 5, Fráňa František, Jezeřany 5, Seidlerová Marie, Vinohrady 10, Tříletý Frant., Mladoň 50, Pavlíková Voršila, Merklín 3, Jordán Jan, farář, Vizovice 100, farář Babor Jan, Heraltice 5, Hlaváček B., Luleč 10, Weinlich Julius, farář, Trnávka 10, Dítětová Anna, Brno 10, Kuldová Františka, Horní Kostelec 3, dr Kupka Josef, Brno 200, Frant. Glosová, Žeravice 10, far. Strupek Metoděj, Přemyslovice 10, Mikulkovi Josef a Antonie, Olomouc 100, Zapletalová M., Horní Beřkovice 15, Routilova Ludmila, Hlušovice 10, Fejfarová Marie, St. Paka 5, Flidr Josef, Benátky 50, Bajerová Anežka, Albrechtický 25, Lautnerová Marie, Olomouc 5, Šatanek Anežka a spol., Střítež 20, farář Wayner Theodor, Vikoš u Přerova 100, Zahrádková Františka, Mentour 10, Řezáčová Marie, Hrabová 10, Vilemína Richtrová, Pustá Polom 20, Buček Ant., Olomouc-Chvalkovice 100, Pelnářová Anna, Domažlice 20, Kaláb Bartoloměj, Mladoňovice 12, Kallusová Žofie, Uh. Hradiště 5, Gecová Anděla, Poruba 5, Holubová Barbora, Klatovy 17, Lusková Františka, Lhota Zelenská 10, Kozáková Josefa, Hor. Raděchov 1, Blatáková Marie, Olomouc 5, Fialová Karla, Petrovice 5, Janáček Ed., Dědice 20, Viklická Marie, Znojmo 10, Fr. Daněk, Tvarožná 5, Marie Burgetová, Dolany 10, Marie Příhodová, Brno 20, Večerka Alois, Dřínov 10, Jos. Kolčavová, Brno 50, Marie Kašpárková, Praha 5, Marie Hutarová, Nové Dvory 5.

Na poutní dům na sv. Hostýně: Muchová Libuše, Olomouc 200, Teichmann Josef, domkař, Poruba 10, Vičánek Jan, rada v. z. soudu, Opava 25, Zamykal Lad., šefredaktor Našince, Olomouc 20, Tomšíková Haťa, Pavlovice u Přerova 10, Filip Jan, katecheta v. v., Štítná n. Vl., za nejmenovaného kněze 100, Josefčáková Marie, Kroměříž, svatováclavský dukát, t. j. 82, Šelbická Marie, Krát. Vinohrady 5, Petržela Josef, Olomouc 25, Křivánková Anežka, Rabstýn, p. Buďeč 3, Měchurová Františka, Rataje u Olomouce 10, Hauke Vilibald, štkpt. v. v., Opava 5, Spáčilová Josefa, Brno-Černovice 5, Rejská Terezie, Vilémov u Golč. Jeníkova 5, Vajda Antonín st., Olomouc-Černovír 5, npr. V. Kubáň, Žilina 10, Říha Jan., Čelkovic u Tábora 5, Bártek Leopold, žel. zřízenec, Huštěnovice 10, Bouzek Jan, Valdikov 10, Horáková Viktorie, Jalubí 20, Králíková Julie, ošetřovatelka, Hodonín 5, Dvořáková Marie, Olešná u Přibyslavi 5, Eisenhutová V., Plzeň 5, J. M. vdp. prelát Valoušek Frant., za bloky v Kroměříži 1500, Limberská Anna, Sloupnice u Litomyše 20, rodina Knucková, Olomouc 100, Becková Marie, Lipník 10, Marie Švandová, Velešovice 10, Marie Froemlová, Rataje n. Sázkou 10, Štolfová Františka, Prostějov 10, Dovrtěl Jan, Holasovice u Opavy 10, Landsmanová Marie v Chlistově, p. Roketnice 15,

Sehnal František, Velké Prosenice 1000, Rozálie Pavlíčková, Přerov 10, Kopecká Al., rolnice, Krchleby 7, Hájková Božena, Košice 10, Matice Svatohostýnská, A. Dosedla, Třebětice 1000, Severinová Marie, Praha 10, Červený Vilém, Jaroměř 5, Sarkanďer Bajer, minorita, Krnov 100, Fialová Jana, Moravec 5, Josef Skopal, farář, Životice 5, Vítek František, Dědice 50, Hašek Vinc., farář, Horní Dubňany 5, Vepřková Amálie, Postřelmov 10, Tesařová Fr., Kroměříž 300, pacienti tuberkulosního oddělení v Zemské nemocnici v Kroměříži 54, Antonie Hostin, Říčany u Prahy 6, Moritzová Anna, Komárov 5, Homolíková Anna, choť starosty, Chropyně 100, P. Pešlová, Sedlec, Č. 5, Jar. Šlanař, odb. uč., Hlučín 4.50, Jan Šaj, odb. uč., Bludov 10, David Fr., prof. nab., Strážnice 10, Th. Palyza, Kylešovice 50, Fr. Bém, katech., Hranice 10, Vil. Drátek, štkpt. duch., Nitra 20, obv. lék. MUDr Aleš Váhala s chotí Žofií, Bystřice p. H. 100, tajemník Apoštolátu sv. C. M., Frant. Jemelka, Olomouc 4000, far. Fr. Beneš, přísp. zakl. člen Domanín 200, far. Jos. Hanáček, Frýdlant n. Ostr. 50, prof. arcib. gymn. Zeno Jokl, Kroměříž 1000, farář Fr. Navrátil, Němčice n. H., 1000, kapl. Vil. Bělák, Kravaře 15, insp. st. dr. Leop. Caletka, Brno 100, far. Al. Kopecký, Želichovice n. Dř. 10, Karel Chytil, typogr., Olomouc 5, Vlad. Worel, děkan, Bystřice p. Host. 1000, Bezděk Fr., uč., Brno 5, Marie Michná, Blazice 1000, Adol. Horák, děk., Zdounky 100, Jos. Činovský, Luštěnice, Č. 50, P. Jan Dvořáček, O. S. A., Brno 20, P. Placid Vaněk, Č. Budějovice 10, Václ. Váchal, far., Úhonice, Č. 20, Jana Janečková, Vyškovice 15, d. rada Fr. Netopil, ekonom. sem., Kroměříž 100, nejmenovaný kněz (po druhé) 500, P. Prokop M. Pittermann, O. Praem., Žatec 10, Václav Slavík, děk., Polná na Šumavě 10, Ostravský Fr., far. v. v., Lipník 5, P. Mázal, O. Praem., Jihlava 10, vd. konvent OO. dominikánů, Uh. Brod 100, msgre Ant. Postřiháč, Praha II. 10, prof. dr. Jos. Čihák, Praha II. 10, Vinc. Háběš, far., Křetín 25, Emil Koreisl, far., Božice 20, farní úřad, Vinoř u Prahy 10, Anna Sovadinová, Třebětice 100, Fr. Zapletal, far., Dolany 20, M. Biedermann, katech. v. v., Příbram 10, Jarosl. Hlaváček, far., Vracov 100, Jos. Dohnal, kapl., Lomnice n. Popel. 200, Jos. Matoušek, far., H. Dunajovice 10, Fr. Pospíšil, far., Vilémov, Č. 10, Nepomucena Krečmerová, Fulnek 50, Fr. Pelcl, adm., Mříčná, Č. 20, Al. Krejčí, katech., Vel. Meziříčí (opětně) 20, Boh. Bayer, far., Dohaličky, Č. 10, msgre Karel Polzer, Bruntál 25, Stan. Suchánek, kapl. (zakl. člen), Polešovice 120, Dom. Frnka, far., Herzogwald 10, Fr. Hanák, Vrahovice 20, Polcer Jan, Olomouc 38, Ant. Krob, far., Borotice, Č. 4, Stan. Prosser, Sušice, Č. 20, dr. Kulač, Kolín 5, Leop. Stanokvačany, Sielnica 3, Jan Ujka, řed. měšt. šk., Unhošť 5, Jan Ev. Raus, far., Rousínovec 70, Osv. Ry-

šánek, kněz def., Biskupice n. H. 100, Fr. Kráčmar, far., Neb. Rybná 5, Jos. Soldát, far., Letiny, Č. 12, Šebest. Pavlíček, koop., Velký Týnec 1000, farní úřad, Kralupy 10, farní úřad, Vys. Újezd 10, Milo Vašta, far., Kmetiněves, Č. 5, Jan Šmíd, far., Slavče, Č. 3, Václ. Sál, far. v. v., Slatiňany, Č. 5, Bedř. Hrazděra, akt., Začlč, Č. 50, Jindř. Konečný, far., Roštín 20, Jukalová Albína, obch., Roštín 10, Rich. Skácel, řed. měšť. šk., Protivanov 5, dr Norb. Klein, ndp. biskup-velmistr, Bruntál 10, Jan Daněk, Rohle 5, Jos. Hejátko, Dambořice 5, Fr. Funk, koop., Zašová 5, prof. dr Václ. Pavlík, Hradec Král. 10, prof. dr G. Domabyl, Hradec Král. 10, farář Josef Pernegr, Hroby 10, rodina Havlínova, Popovice u M. Bud. 30, far. Jan Coufal, Kronsorf 20, far. Cyr. Dlouhý, Sedlec u Mikul. 5, far. v. v. Jos. Kulda, Praskačka 3, far. Stan. Benda, Lukov u Znojma 3, far. Jos. Pivoňka, Slatiňany 5, Fr. Dokoupilová, Renoty 10, adm. Vojt. Soušek, Dlouhomilov 20, far. Fr. Šverdík, Mošnov 20, farář Alb. Hála, Myšenec 10, kan. Lud. Groh, Vyšehrad 5, kat. Josef Havel, Pardubice 20, farář Václ. Bláha, Hluboš 2, kapl. Josef Mareš, N. Město n. Met. 25, kapl. Ant. Šimák, Budyně n. Ohří 50, P. K. Horák, Rajhrad 20, koop. Fr. Kvasnička, Tvarožná 10, farář Fr. Janeček, Újezd p. Trosk. 5, far. dr K. A. Mikan (2. zásilka), Č. Libchavy 30, far. Fr. Ruber, Dyjákovice 30, Urban Smyslil, Pňovice 20, far. Flor. Polcar, Roudno 100, kapl. Jos. Štěpán, Náchod 10, prof. Jos. Motál, Kroměříž 20, prof. Jindř. Skopec, Praha II 10, farní úřad, Dol. Chvátliny Č. 5, far. Rud. Nečesaný, Rychaltice 10, katech. V. Sedlák, Č. Budějovice 10, kat. Karel Dušek, Rosovice Č. 10, far. Petr Zavřel, Kocbeř Č. 3, far. Jos. Klos, Stražisko 200, far. v. v. Fr. Žlábek, Nadějkov 5, prof. Vojt. Průša, Praha II 10, Ant. Maxa, Č. Budějovice 100, K. Stella, Praha I 10, koop. Ant. Ondroušek, Svitavy 50, nejm. dobrod., Znojmo 10, Máňa Stratilová, Holice 50, dr Jan Žáček, Brno 100, far. Jos. Brož, Mních Č. 10, far. Jan Odstrčil, Drnovice 5, Jakub Dragoun, Drahlov 15, uč. H. Černovická, Lab. Týnice 5, kan. Ed. Šittler, Vyšehrad 10, kapl. Josef Hartman, Beroun Č. 5, kapl. Flor. Coufal, Náměšť n. H. 30, far. J. Michálek, Jablonec 10, kapl. V. Brůžek, Čestice Č. 20, P. Jos. Vrbský, Želiv Č. 8, F. Bernovská, Chválkovice n. H. 12, P. H. Žák, Sepekov Č. 14, Kongregace Nejsv. Svátosti, Brno 100, far. Rud. Paleta, Bochoř 10, Al. Bochnáková (za rozprod. cihly), Kroměříž 900, táž na milodarech 255, koop. Ad. Hladík, Praha 5, děk. B. Flum, Vlkanec Č. 20, J. Smath, Uhl. Janovice 2, farní úřad (opětně), Štítná n. Vlár. 100, farní úřad, věteřov 10, Fr. Škop, Mar. Údolí u Ol. 20, katech. Vinc. Konicar (opětně), Brno 10, far. Fr. Jelínek, Hor. Cerekev 5, farní úřad, Obyčtov 6, katech. K. Bláha, Ronov n. Doubr. 10, J. Filipovič, N. Ve-

selí 5, K. Drábek, Olomouc 65, far. V. Korynta, Jažlovice 3, katech. Gust. Maitner, Uničov 100, far. Jos. Šmejkal, Veselíčko u Táb. 10, far. Jar. Mihulka, Vel. Uhřinov 2, arcib. zahradník Jar. Neuschl, Hukvaldy 25, farní úřad, Šitborice 10.

Na poutní dům: Po 1000 Kč: dp. Josef Chytil, farář v Lobodících, Anna Zakopalová, služebná v Holešově, Frant. Mačkalová, ošetřovatelka v Brně, Jan Kaiš s man-Tex., Amerika; rodina Kaločova z Krmelína 200 Kč; po 100 Kč: Anna Baráňová, ošetřovatelka v Kroměříži, nejmenov. poutnice, Frant. Jeřábková v Černíně, Rolnická záložna v Židlochovicích, Občanská tiskárna v Brně, spořitelní a záloženské spolky v Měrovicích na Hané, ve Štramberku, v Blatnici na Moravě, v Rajhradě, v Soběchlebích u Lipníka; sbírka od poutníků z Troubska u Brna (zaslal Frant. Macka) 60; po 50 Kč: N. Přecechtelová a Nesvadbová z Lassingu (Štýrsko), rodina Pálkova z Lučslavic, N. N. z Kroměříže, spořitelní a záloženský spolek v Těšanech; stařenky ze sirotčince v Kroměříži 40; po 30 Kč: Josef Prachař v Pržně u Frýdlantu, Ignác Růžička z Dřevohostic; po 25 Kč: Josef Bačík z Tvarožné Lhoty, Lad. Sigmund z Kobeřic, Tekla Zrůbková, Frant. Venská v Rychalticích, spořitelní a zálož. spolek v Lipové u Dřevohostic; kostelní jednota v Bílovicích u Brna 23, N. N. ze Spálova 20.50; po 20 Kč: Frant. Langr z Ondratic, N. N. od Vsetína, spořit. a zálož. spolek v Mělčanech a v Lomnici, Josef Švec, sklaaník z Chornice, Ant. Vymětalíková, učitelka v Soběchlebích, N. N. v Komárově, Ter. Bernáčková z Mor. Ostravy, Marie Turovská z Lobodic, Kateř. Turánková v Praze, dp. Lad. Kokta, farář v Pavlově, Matylda Hoblíková z Kateřinek, Anež. Pavelková z Rybí u Štramberka; po 15 Kč: Cec. Křenková z Polkovic, jednota Orla v Bystřici u Brna; po 10 Kč: Marie Stejskalová z Oseka n. B., N. N. z Kurovic, Josef Ovčáček z Pavlovic u Přerova, Anežka Klimšová z Olomouce, N. N. ze Žeranovic, N. Vychodilová z Tučap, dp. Frant. Běloch, katecheta v Hodoníně, N. N. z Podhradní Lhoty, Jan Šimák, pokladník v Újezdě u Vizovic, Marie Zvončáková z Újezda u Vizovic, Anežka Fojtíková ze Lhotky u Metylovic, Frant. Pasovská z Trnavy, dp. Jan Kristen, farář v Trnavě, Jos. Nesvadbíková z Čelčic, Občanská záložna v Mor. Krumlově, Jos. Handrych z Bernatic, Jos. Žalčík z Domanína, Em. Navrátilová z Blatce, rolnická záložna v Soběchlebích, spořit. a zálož. spolky v Břeclavi, v Moutnici, v Dol. Bojanovicích, v Radějově, v Tišnově, Petr Dovrtěl v Mysločovicích; Ant. Joch z Hroznové Lhoty 8; po 5 Kč: Jan Jakeš z Kovářova, N. N. z Lučslavic, Ant. Janečková z Bystřice p. H., A. Smahlová z Kunovic, Alžběta Ludvíková ze Žerotic, N. N. z Lipnice, Ter. Holánková z Brna, Josef Dosedla z Jaroměřic u Jevíčka, dp. Josef Fišer, farář v Uníně u Tišnova, Fr.

Žitníková z Vel. Karlovic, spořít. a zálož. spolek ve Spálově a v Moravičanech; Jan a Ter. Bendíkovi z Chicaga 1 dol.

Na kostel: N. Pavláková z Hulína 10, N. N. z Krčmaně na poděkování 250, Jan a Frant. Kaišovi z Texasu 5 dol., Anna Dorňáková, Watervlied 1 dol., Fr. Plesníková z Komárovic 20.

Na hlavní oltář: N. N. z dětské nemocnice v Praze 20, N. N. na poděkování za vyslyšení prosby 10, N. N. ze Slavkova p. Host. 50, Jos. Bačík z Tvarož. Lhoty 25, N. N. z Roštění 5, z Kurovic 10, St. Ž. J. 10, N. N. z Krčmaně na poděkování 250, Leop. Bazalová, poštmistrová v Boršicích u Buchlovic 100, Timot. Nitče z Kroměříže na poděkování za vyslyšení prosby 30, N. Zajdlíková a N. Bláhová z Hluku po 3, Marie Skočková z Kunwaldu 20, Ig. a Fr. Růžičkovi z Dřevohostic 10, Anežka Řehulková, Pustý Hrad (Slovensko) 50, N. N. z Podhradní Lhoty 30, Jan Kaiš a manželé Harroldovi, Tex., Amerika 270. želkou, rodem z Bratřejova, teď Harrold,

Na sv. Antonína: A. Šebestová z Frýdku 5, St. Ž. J. 5, N. N. z Podhradní Lhoty 10, N. N. z Prusinovic 5, z Roštění u Holešova 5.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. ze Všetul 250, St. Ž. J. 5.

Na korunky Panny Marie: Kar. Gajová ze Zahnašovic 10, Karel Ševčík z Veletin 20, Jos. Vavříková ze Snovídek 6, Anežka Masaříková 15, Květoslav Masařík 5, N. N. z Třebetic na poděkování 20.

Na elektrické osvětlení: N. N. z Krčmaně na poděkování 250, N. N. z Břestu za vyslyšení 10, A. Šebestová z Frýdku 5, N. N. z Kurovic 10, ze Všetul 250, N. N., poutnice 10, Fr. Jeřábek, arcib. správce v. v., Luhačovice 10, N. N. z Horníchi Krup 10, N. N. z Klášterce 10, z Tovačova 5, Anežka Vybíralová z Křelova 25, dp. Josef Dočkal, farář v Dětrichově 10, M. Fürbachová z Prahy 8.

Na sochu Božského Srdce Páně: Ignác a Frant. Růžičkovi z Dřevohostic 10.

Na klášter T. J. (duchovní správa): N. N. z Krčmaně na poděkování 250, N. N., poutník 25, St. Ž. J. 10, dp. Jan Šabata, farář ve Sluhách u Prahy 40.

Na kněžský dorost T. J.: N. Jiříková z Holešova 20.

Povětrnost v dubnu.

Oblačnost. Měsíc duben nebyl letos na Sv. Hostýně tak pestrý svými pověstnými „aprilovými“ přehánkami jako snad jinde a jindy. Srážek bylo sice dosti, avšak trvaly po většině delší dobu a nevystřídalo je vyjasnění zářícího slunce, což bývá známkou aprílových přeháněk; to se stalo zřídka. Dní, ve kterých byla srážka měřitelná, bylo 22. Byly to srážky dešťové, s deštěm a sněhem, sněhové, krupkové a sněhové s krupkami; sněhových bylo 5 a krupkových 4. Největší srážka byla 6. dubna a sice dešťová; napršelo za 24 hodiny

do srážkoměrné nádoby 18 mm vody. Všech srážek za měsíc duben bylo 95.1 mm, tedy asi o třetinu více, než dvacetiletý průměr srážek na Sv. Hostýně: 68 mm. Se srážkami souvisí větší nebo menší oblačnost, jejíž průměr byl v dubnu $\frac{7}{10}$, t. j. nebe bylo v dubnu průměrně z dobrých dvou třetin zataženo mraky. Den úplně bezmračný nebyl v dubnu ani jeden. Dní zamračených, t. j. nebe bylo z osmi desetin až úplně mraky zataženo, bylo 8. Dní jasných, t. j. nebe bylo nejvíce ze dvou desetin mraky zataženo, také nebylo. Ostatní dni byly více méně zpola jasné a zpola mraky zatažené. Průměrná oblačnost ranní byla 7.4, polední 9.0 a večerní 5.5. Dni z výbornou viditelností byli tři. Dní s mlhou bylo 11; po celý den byla hustá mlha pouze 6. dubna; mimo tento den neukázalo se slunce také 10. dubna, ačkoliv bylo toho dne viděti Palavské kopce (100 km); ostatní dny střídavě a občas více méně svítilo.

Teplota. Průměrná ranní byla 3.5° C, polední 7.5° C, večerní 4.6° C, měsíční 5.1° C; nejnižší teplota byla dne 17.: -3.2° C, největší dne 30.: 20.5° C. Mrazových dní, t. j., kdy teplota byla pod nulou, bylo 9 (4., 5., 12.—14., 16.—18., 27.). Průměrná vlhkost byla 78 proc.

Dni s bouřkou byli tři: 6., 15. a 30.

Vichřice slabší a silnější byla o 20 dnech. Směr větru byl od S 4krát, SV 10krát, V 6krát, JV 11krát, J 4krát, JZ 21krát, Z 19krát, SZ 15krát. Průměrná síla větru ranní byla 4.6, polední 5.5 a večerní 5.0; a nejvyšší vůbec podle stupnice Beaufortovy 8; bezvětří nebylo.

„Za bílou Madonou Pyrenejskou“. Vzpomínky na pout Lurdského spolku r. 1924. S četnými obrázky sestavil Dr Alois Kolísek. Nákladem Lurdského spolku (Praha I, Liliová ul. 17). Tiskem Československé akc. tiskárny (filiálka Č. Budějovice). Stran 354, cena 22 Kč. O knize této možno zcela po právu a pravdě říci, že se autorovi, jenž jest po vlastech našich známý jako apoštolský horlitel pro šíření kultu Immakulaty lurdské, přímo mistrným způsobem podařilo podati čtenářům cestopis v rouše náboženském, neboť vedle detailních a informačních statí obsahuje kniha v pravém slova smyslu archiv dokladů duchovního života, bez něhož sobě nelze pout do Lurd představit, má-li dáti poželhané ovoce pro povznesení mysli a ducha. Kdo pozorně přečte knihu doprovázenou celkem 18 zajímavými obrázky, namnoze velmi zdařilými reprodukcemi původních fotografií, teprve v tom nynějším chaosu hesel a tak zvaných vůdčích myšlenek pozná, kterak i mimo rámec styků diplomatických možno pěstiti a zesilovati styky s přátelskou nám cizinou, a to prostředkem pevné železné vůle, vykonati něco dobrého, krásného a povznášejícího na roli náboženského života a tak reprezentovati jméno české (ovšem v duchu katolickém) před dalekou cizinou stejně jako

se obětavému Lurdskému spolku za přátelské součinnosti katolíků z Československa a z Ameriky podařilo reprezentovati také umění formou nádherně vyšivaného votivního baldachýnu pro svátostné průvody v Lurdech. Nevětšinou a přec plnou silou poetické něhy ideje mariánské — stane se Kolískova kniha, které také po stránce typografické úpravy věnována byla všemožná péče, milou přítelkyní každé rodiny, ve které kvete růže úcty ke Královně nebeské, a stane se ozdobou každé knihovny, jsouc vysoko povznesena obsahem i posláním svým nad tuctový ráz příležitostných brožur chvilkové ceny. Objednávky přijímá a vyřídí kancelář Lurdského spolku (Praha I, Liliová 17). Kniha jest dle upřímného výroku četných pilných čtenářů výborně vhodným dárkem k jmeninám, pod stromek vánoční a k jiným významným příležitostem v kruhu katolických rodin, a hojně její rozšíření bude značným zadostučiněním a uznáním pro spolek, jenž nedbal ani nynější drahoty tisku, jen aby i tímto způsobem netajeně a pro dobro duší křesťanských vydal toto dílo skutečně hodnotné. Eružín.

Časopisy redakci výměnou zasílané. (Pokr.)

Družinka, časopis pro dětské družiny. Praha II., Ječná 2.

Echo z Afriky, měsíčník pro misie, Brno, Petrov 7.

SS. Eucharistia, měsíčník kněží adorátorů, Olomouc.

Gospa Sinjská, měsíčník Mariánský, Sinj, Dalmacia.

Hlas, redaktor Hynek Dostál, týdeník, 1625 So, 11 th. St. Louis, Mo-Amerika.

Hvězda, časopis pro spolkovou práci mezi katolickou mládeží, Brno, Starobrněnská 19-21.

Katolík, vydávají čeští benediktíni, 1637 Allport. St. Chicago Ill. Amerika.

Květy lásky, měsíčník charity, Na Král. Vinohradech, Palackého tř. 86, Útulek sv. Josefa.

Marta, časopis křesťanského milosrdenství, Olomouc.

Museum, časopis čs. bohoslovců, Brno, Alumnát.

Naše listy, týdeník lidový — Praha II, Žitná 26 n.

Naše omladina, časopis moravské kat. mládeže, Brno, Starobrněnská, 19-21.

Neděle, týdeník náboženský, Čes. Budějovice, Lannova tř. 632.

Nový národ, čtrnáctideník, příloha „Práva“, Přerov, Kratochvílova 10.

Noviny z Podradhoště, týdeník lidový, Valašské Meziříčí.

Obrana víry, apologetické brožury, nákladem Tiskové Ligy v Praze II., Žitná 26 n.

Pax, časopis pro přátele benediktinského řádu, ročník I., Praha II., 320.

Posol božského Srdce Ježíšovo, Trnava, Slovensko.

Poutník Jerusalemský, poutní list spolku poutníků do Svaté země, Brno, Kapucínské náměstí 7.

Pozorovatel, týdeník lidový — Kroměříž, Masarykovo náměstí 41.

Pravo, týdeník lidový — Přerov, Kratochvílova 10.

Přítel opuštěných, časopis charity, na Král. Vinohradech, Hálkova tř. 19 n, Dům sv. Antonína.

Ráj, měsíčník katolíků čs. ve Vídni, IX/4 Pulverturm-gasse 18.

Růže domonikánská, měsíčník pro cítěle sv. Růžence, Praha č. 234-I.

Růže lurdská, měsíčník Mariánský lurdský, Milonice, Morava.

Selské hlasy, týdeník lidový s přílohami, Ostrov u Macochy.

Serafinské květy, časopis pro terciáře s přílohou „Ideály sv. Františka“, Olomouc, klášter OO. Kapucínů.

Serafinský prapor, časopis pro terciáře, Praha II.-753, klášter OO. Františkánů.

Slovácké noviny, týdeník lidový, Uher. Hradiště, Prostřední ul.

Štít, týdeník lidový, Hradec Král., Adalbertinum.

Svatá Hora, věstník Matice Svatohorské, Příbram-Sv. Hora.

Ve službách Královny, věstník Mar. družin čs., Praha II., Ječná 2.

Věstník díla šíření víry, časopis pro misie Praha I., Konviktská 12 n.

Věstník katolického učitelstva čs., Přerov, Blahoslavova 41.

Vychovatel, časopis křesť. školství, Praha II., Žitná 570.

Kněžská duch. cvičení na sv. Hostýně budou se konati ve dvou odděleních:

1. od 5. července do 9. července.

2. od 22. srpna do 26. srpna.

Družiny mariánské vykonají obvyklou pout v oktávě Nanebevzetí Panny Marie. Pout začne v neděli 21. srpna večer a koná se v pondělí 22. srpna dopoledne obvyklým způsobem.

Listárna redakce.

Jos. Gabrielová z Boršic u Buchlovic: S díky potvrzujeme zaslanych 31 Kč na mše svaté.

Kytice ku počtě blahoslavené Panny Marie nebude prozatím z naskytnuvších se příčin vydána tiskem.

Nezapomeňte si objednat pro měsíc červen brožurku: Kytice k počtě božského Srdce Páně. Ctnostné úkony pro měsíc červen. Upravil Jan Kř. Dvořák T. J. Cena Kč 1.50. Lze obdržeti v administraci Hlasů svatohostýnských na Sv. Hostýně neb v sakristii tamtéž.

Číslo 7.
červenec 1927.

Ročník
..... XXIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

**S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryštva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

———— Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol. ————

———— Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice. ————

OBSAH: R. Stupavský: Hostinská audience (báseň), str. 97. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 98. — Poutník: Proč chodím na sv. Hostýn? str. 101. — Elektrická kapitola, str. 104. — Fr. J. Oškera: Zprávy se sv. Hostýna str. 105.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Poutnický dům na Sv. Hostýně (situace).

Přátelům Sv. Hostýna!

Novostavba poutního domu, Bohu díky, čile postupuje. Kamenné základy jsou z velké části vyzděny; vyrůstá na nich již zdivo z pálených cihel. Upravují se současně betonové stropy nad podzemními sklepy.

Nebýti příznivého, suchého počasí, stavba zamýšlených rozměrů byla by na Sv. Hostýně nemožná. I tu dlužno vzdáti povinný dík vítězné naší Ochránkyni.

Jak se může každý poutník přesvědčiti, stavba se provádí při vši jednoduchosti s neobyčejnou pečlivostí a důkladností. Pan stavitel Matuška a jeho zaměstnanci zanechávají si na Sv. Hostýně nehynoucí památku svědomité přičinlivosti a solidnosti. Těšíme se již, že i jiní podnikatelé, jimž práce byly zadány, budou mít brzy příležitost osvědčiti odbornou svou zdatnost.

Vroucí díky vzdáváme všem šlechetným dobrodincům s prosbou, aby neochabovali a nové příznivce Sv. Hostýnu získávali. Úkoly jsou nemalé.

Na Sv. Hostýně 1. července 1927.

Děkujeme upřímně všem, kdož vypomohli dobrovolnými povozy, nejboletnější to as stránkou při stavbách svatohostýnských. — Škoda, že mnozí se dali ve své dobročinnosti odstrašiti různými planými řečmi (jako by zisk oněch povozů plynul p. staviteli a ne Matici Svatohostýnské). Dovoz jednoho tisíce cihel stojí 400 Kč. Dobrovolný takový povoz musí stavitel zaplatiti Matici Svatohostýnské. Podobně se to má i při stavebním materiálu.

Obrázek tohoto čísla označuje polohu novostavby. Čárkovaná křídla mají býti letos postavena. Je to křídlo západní a jižní. Západní křídlo bude určeno hlavně k ubytování poutníků. V jižním křídle bude kuchyně (přízemí) a dvě velké jídelny (přízemí a první patro). Budoucí přístavba má uzavíratí prostranné nádvoří s ochozem (podloubím) a má sloužiti poutním účelům. Jest přáním mnohých, aby celé nádvoří v čas nepohody dalo se pokrýti plachtovím.

Duchovní správa.

DARY.

Seznam došlých milodarů. Mičulková Barbora, Blatnice 10, nemocné v III. odděl. Zemské nemocnice v Kroměříži 40, Kučera Frant., Heraldice, pp. Okříšky 10, Dokulil Frant. v Trnavě 8, Malý Jan, katecheta, Sušice 10, Matice Svatohostýnská Ant. Dosedla, Třebětice 1200, rodina Kinkova, Otice 100, Šišáková Kateřina, Lhotka 10, Tichý Ant., Kravařov 5, Dubanský Vinc., ředitel, Brno 200, Sekera Vladislav, ředitel v Hradci Králové 10, Dr. Josef Bena, kanovník, Kroměříž 200, Kratinová M., Brno 10, Bezděková Marie, Vel. Meziříčí 20,

A. Pakostová, Brno 10, Milosrdné sestry, Olomouc 10, Kubíčková Josefa, Veverčí Bítýška 10, Třískala Rostislav, řídící učitel, Hovězí 100, Petrášová Helena, Val. Klobouky 4, Mikulka Jan, Jemnice 8, Jos. Geinar, domkař, Polanka-Janová 10, Tomek Frant., farář, Horní Město 100, Farní úřad, Dubisko 10, Kaňková Aloisie, Kopřivnice 10, Petrášová Teresie, Mysločovice 10, Pilmajerová Marie, Louška u Litovle 5, Mrázek Jan, děkan v. v., Třešť 5, Odběratelky Růže Lurdské, Ratiškovice 17, Marešková Marie, Hranice 10, Veselý Frant., Třebíč 10, Mariánská družina, Loštice 50,

Číslo 7.

Červenec 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Panno, Královno, Rodičko Boží!
 Buď mi útočištěm, ochranou i záštitou.
 Uveď mne rukou svou do života věčného.
 Neopouštěj mne v strašlivé hodině smrti.
 Přispěj mi ku pomoci a vytrhni mne z
 hrozného tyranství zlých duchů. Máš k
 tomu moc. Tys zajisté Matkou Boží,

vše můžeš u Boha. Skrze tebe poznali
 jsme Syna Božího, skrze tebe přebýval
 mezi námi Pán zástupů a hodni jsme se
 stali jeho svatého těla a krve. Požehna-
 ná ty mezi všemi pokoleními, nejblaho-
 slavenější Matko Boží. Jasností převy-
 šuješ Cherubíny, mocí Serafíny.

Sv. Efrém.

R. Stupavský:

Hostýnská audience.

Zchvátila mě sladká touha
 zdřímnout matce v klínu,
 a že matka dávno v zemi,
 chtěl jsem ku Hostýnu.

S kouskem chleba, s ohněm
 lásky
 sáh' jsem po růženci,
 k Matičce jsem rychle spěchal
 k milé audienci.

V žáru slunce, v dusném
 prachu,
 třebaš cesta dlouhá,
 necítil jsem hladu, žízně,
 sílila mě touha.

K matičce jsem přišel zlaté,
 klesnul na kolena,
 zda má touha v srdci skrytá,
 bude vyplněna?

Ve tvář její zrak jsem ztopil,
 srdcem byl jsem blíže,
 všechny stesky požaloval,
 složil svoje kříže.

Usmála se Matka Boží
 a já slyšel slova:
 malou lásku, synu milý,
 srdce tvoje chová.

Slzy svoje přinesl jsi,
 svého žití hoře,
 já jich, dítě, zakusila
 nekonečné moře.

Co jest bolest Stvořitele
 proti bolu tvora,
 tolik co je proti zrunku
 hostýnská ta hora.

Já ty boly v srdci nesla
 a přec nezoufala,
 velký kříž jen tehdy hněte,
 když je víra malá.

Za ty boly Korunu mám,
 Ježíšek má blesky,
 chceš-li slávu jednou míti,
 snášej kříže, stesky...!

Vzmužil jsem se v oné chvíli,
slíbil kříže nésti,
po té milé audienci
měl jsem v srdci štěstí.

Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí.

Marketa apoštolka.

Kdybych byl básníkem, psal bych tuto kapitolku nejpěknějšími verši. Skládají-li pěvci rádi písně o oslňujících lilích a planoucích růžích, zasluhuje rozhodně tento nádherný kvítek z Boží zahrádky — Marketa apoštolka — nejkrásnější píseň. Však uvidíte.

1. Začnu s její matičkou, abychom už předem byli připraveni na okouzující zjev naší hrdinky. Marketin bratr, františkán Martial Lekeux, který nám napsal její životopis,^{*)} vypravuje o matce::

„Naše matka — chtějíc slušně žítí svých 10 dětí — stala se učitelkou na třech školách a k tomu ještě pomáhala otci v řízení obchodního podniku. Vstávala denně ve 4 hod. a chodila při jakémkoliv počasí do kostela 20 minut vzdáleného na mše svaté — jedna jí nestačila — a ke stolu Páně. Vráťvši se, oblékala děti, uspořádala domácnost a přikázala každému patřičnou práci; potom šla do školy, v jedné ruce knihy, v druhé růženec. K 11. hod. se opět podívala domů, pak do druhé školy, potom teprve přestávka do půl 3. hod. I při obědě bylo třeba vyřizovati obchodní a rodinné záležitosti. Od půl 3. do 5 hod. zase vyučování, taktéž večer v hospodyňské škole. Pozdě do noci opravovala sešity i studovala. Při tom jí zbývalo ještě času na večerní pobožnosti v kostele.“ Podivuhodná žena ještě žije, je jí 75 let. — Teď lépe porozumíme Marketě.

2. Marketa, obdařená krásnými vlohami a dobře vychovaná, zanášela se velkolepými plány. Stavši se učitelkou, chtěla začít vyšší studie na universitě.

Z lásky k rodičům, aby jim totiž už nepůsobila jen výloh, nýbrž aby je brzo mohla podporovati, zůstala učitelkou na obecné škole. To znamenalo pro ni velkou obět, ale přemohla se — a Pán Bůh přijal obět s velkým zalíbením a ustanovil jí stonásobnou odměnu, ačkoliv s počátku Marketa o nějaké odměně nic nevěděla; naopak s velkou bolestí nesla kříž učitelky dětí hrozně zanedbaných a nevděčných.

Jaké to byly děti? Bratr Marketin je takto líčí: Udělali Marketu hned s počátku učitelkou ve třídě, jak si ji strašnější pomysliti nemůžeš. Bylo to v nejpověstnější čtvrti lutyšských dělnických předměstí. Křesťanství jako by tam ani neznali. Škola byla teprve nedávno založena sestrami sv. Vincence; ovšem jen takové obětavé a podnikavé duše jsou schopny začít pracovat v tak rozkřičeném okrese. Rodiče těchto dětí jsou mravně zpustlí a velmi sprostí. Posílají-li přece své děti do klášterní školy, přiměla je k tomu vyhlídka na nějaký dárek o sv. Mikuláši. Ubohé děti, jež se narodily v takových peleších! Jsou zaostalé, zakrnělé, nějakému vzdělání duše a srdce téměř nepřístupné. Marketa nejednou od nich slyší slova tak sprostá, jakých ještě neslyšela . . . Jedno dítě hned v prvních dnech zvláště jí napadlo odporným svým vzezřením: tvář nepoměrně malá nezdraveho zabarvení, rty nabubřelé, zrak drzý; dítě je stálými styky s neřestí nad svůj věk o všech špatnostech poučené a poznamenané známkami ošklivé zděděné nemoci . . .

To byla společnost Marketina. Kolikrát vzpomínala svých ideálů: nedávno ještě si představovala, že se bude po celý život stýkati jen s nej-

^{*)} Ve francouzském jazyku vyšel tento životopis už 111krát! I německý překlad už má 10 vydání. Český překlad se chystá.

vzdělanějšími, učenými a šlechtnými lidmi a že se bude zabývatí jen s nejkrásnějšími výtvyry ducha lidského, literaturou, hudbou, uměním — a teď! Nejednou jí bylo mezi oněmi nezbednými děcký do pláče; ale pohled na kříž obyčejně jí zase uklidnil a zároveň jí dodával oné nadpřirozené moudrosti, jež se zdánlivě přičí lidské opatrnosti a chytrosti, skutečně však jí nesmírně převyšuje. Na příklad: Jednou byla nucena kteréśi děvče pro neslušné chování postavití do koutka. Pak psala na tabuli. Tu opět začíná rámus. Marketa se právě chce obrátiti, aby zjednala pořádek, ale v tom okamžiku jakýśi výbuch: ono potrestané děvče mrštílo z pomsty kalamárem po učitelce; rozbil se o tabuli a postříkal jí šaty. Co učiní? To asi bude hněvu a nového trestání? Nikoliv! Musila se nutit, aby se tvářila přísně, pak se teprv k dětem obrátíla a pokračovala ve vyučování, vážně sice, ale bez veškerého vzrušení. — Leckdo se diví: Vždyť to není moudré, tu bylo třeba přísného trestu! Ovšem, to věděla i Marketa, ale věděla též, že asi více než trucovité děvče zasluhovali trestu jeho rodiče; a který trest je lepší, ten, který bolí, ale zároveň ještě více roztrpčuje, anebo ten, který dovede trestance úplně napraviti? A takovýto rozumný trest nemusí býti hned proveden — naopak, je lépe vyčkati vhodné chvílky, kdy se pachatel už uklidnil a je přístupný vážnému slovu. Avšak Marketa měla ještě jiný důvod, proč se nerozhněvala: kdykoliv šlo o urážku přímo na ni namířenou, vzpomněla na Ukřižovaného a děkovala mu za takový dar! Jakýkoliv křížek jí byl takřka pochoutkou — tak rychle pokračovala, po oné první velké oběti svého povolání, po cestě křesťanské dokonalosti, která je cesta křížová.

3. Přece však bylo těch křížů v prvním roce jejího učitelování tolik, že se jí někdy zdály nesnesitelnými. K tomu se dostavil trapný pocit osamocení. Učila totiž i bydlela v klášteře; byla tedy nějak od světa odloučena,

ale k jeptiškám také nepatřila. I není divu, že se cítila opuštěnou.

Jednou v noci, když byla po několik hodin pracovala, začala si představovatí, jak krásný by měla život, kdyby byla uskutečnila své původní plány. A nyní, dvacetiletá, už odsouzena k životu tak drsnému? Jak dlouho to vydrží? Nebylo by přece lépe zanechatí těch nevděčných dětí a hledatí si pěknějš í práce? Svírala jí velká bolest, ba jakěśi zoufalství se o ni pokoušelo. Vstává, otevírá dvěře, jen několik kroků a klečí před svatostánkem v klášterní kapli a volá vroucně k Spasiteli, aby jí poradil, co činiti. Opakuje stále: „Můj Ježíši“, pláče — ale odpovědi neslyší. Tedy skutečně opuštěná, ani u Boha pro ni není útěchy?

Modlí se ještě vroucněji, a hle, jako to věčné světýlko v kapli trochu mírní čirou noční tmou, tak nějak se to začíná v její duši rozednívatí: to je světlo víry. A v tom světle vidí Ježíše zde skutečně přítomného a jako by slyšela slova, jež kdysi řekl učedníkům v bouři na moři: Proč se bojíte, malověrní? To jí dodává klidu; volá opět: Ježíši! Ale už ne z úzkosti a zoufalství, nýbrž radostně a vděčně. Začíná se stydětí za svou dřívějš í zbabělost a modlí se: Můj Ježíši, odpusť, že jsem si stěžovala na své osamocení; teď Ti zaň děkuji, neboť nebyti samoty, nehledala a nenašla bych Tebe, a čeho ještě potřebuji, jsi-li Ty se mnou?

Pěkně praví Marketin bratr: V oné noci našla drahocenný poklad, porozuměla, v čem záleží jediné pravá radost, radost nadpřirozená; čeho se dřívě přece jen ještě bála, dokonalého sebezapírání, to teď bylo nejčistším pramenem dokonalého štěstí, poněvadž jí to činilo víc a více hodnou lásky, Spasitelovy. Tím začalo nové období jejího života.

4. Láska k ukřižovanému Ježíši tak jí ovládla a takovou moudrostí a obětavostí jí naplnila, že i děti ve škole brzo úplně se změnily. Nejednou obdařila chudobně dítko nějakým kusem svých šatů, jež odložila. Jindy bě-

žela ze školy do lékárny pro lék, jehož děti potřebovaly, ale pro chudobu si koupiti nemohly. Teď by už ani nejdivočejší děcko po ní nebylo hodilo kalamárem.

Dřívějšími utrpeními byla tak vysílena, že musela přerušiti vyučování, aby se zotavila. V těchto „prázdninách“ si vymyslela určitý plán pro svou budoucí práci. Když pak po několika týdnech začala opět vyučovati, a sice v jiné řeholní škole nedaleko domu, v němž bydleli její rodiče, ustanovila si prvním pravidlem: „Jednoho potřebujeme i já i moje dítky, za jejichž spásu jsem odpovědná. Především a jedině potřebujeme lásky k Bohu. Vše ostatní je vedlejší.“ Ačkoliv i do této druhé školy přicházely děti ze stejně zkaženého ovzduší jako do první Marketiny třídy, přece už obtíží z toho plynoucích ani nepocítovala, vidouc jen světlé a povznášející stránky svého povolání. Napsala si do svého deníku: „Není-li to nádherný úkol, chrániti nevinnost dítek, jež mi Bůh svěřil vychovati dívky k ctnostem, konati denně tolik dobrého a brániti zlému? Vždyť Bůh sám slíbil, že kdysi na věčnosti se budou lesknouti jako hvězdy všichni, kdož pomáhali duším nalézt cestu spásy.“

Ustanovila si též takovéto zpytování svědomí: „Představím si, že jsem u smrtelné postele svých žákyň; vždyť pro ně všechny přijde kdysi ta chvíle. Kdyby na některou z nich došlo už zítra, jakého jejího svědectví bych si pak pro sebe přála? Co by o mně vypravovala Pánu Bohu? Snažila jsem se, obezřele chrániti jí nebezpečných příležitostí k neposlušnosti, k zahálce, lehkomyšlnosti, reptání? Naučila jsem ji posvěcovati všechny práce zbožným úmyslem. Cvičila jsem ji postupně v ctnostech třeba nepatrných, aby se pohnáhlu naučila sebe zapírati, něco nepřijemného snášeti, jiným odpouštěti? Ježíši, pomáhej mi, abych vždy na tyto otázky mohla odpověděti: ano.“

Klidně, ale soustavně a houževnatě prováděla jak při vyučování, tak v přestávkách a ve volných chvílích

tyto zásady. Věděla o všem, co se dělo s jejími žákyněmi a neušla jí ani jedna vhodná příležitost poučovati je, povzbuzovati, varovati, po případě pokárati je. Výsledky byly neuvěřitelně pěkné. Děti z dělnické čtvrti, po většině z rodičů socialistického a proticírkevního smýšlení, zanedlouho téměř všechny chodily denně k sv. přijímání, a rodiče s tím souhlasili!

5. Teď se asi, milí čtenáři, domníváte, že to vše bylo příčinou, proč nazvali Marketu vzornou laickou apoštolkou. Zajisté, i takovéto působení učitelky je pěkný apoštolát. Ale s Markétou to teprv začíná; co jsem o ní až sem napsal, to je pouze příprava na skvělý, velkolepý úkol apoštolický, kterým ji Bůh pověřil. — Dnešní článek už toho všeho nepojme, co o tom chci vypravovati. Jen poněkud to naznačím, a obšírněji si o tom pohovoříme v příštím sešitě.

Sami asi už jste se domyslili, že učitelka, která se dovede tak krásných výsledků dopracovati jako Markéta, musí nezbytně navazovati styky s rodiči dítek jí svěřených. Bez svorné spolupráce školy s rodiči nebyla by možná úspěšná výchova. Tak tomu též Markéta rozuměla. Proto pořádala na sv. Mikuláše i jindy svým dítkám pěkné slavnosti a zvala na ně i rodiče. Pak je začala i navštěvovati — a tu se setkávala často s nouzí, o které dříve neměla ponětí. Rozuměla ještě lépe, že její žákyně nezasluhují trestu za to, že přicházely do školy v žalostně zanedbaném stavu. To jí dodávalo ještě více lásky a obětavosti pro ubohé dítky, Co jí ještě zbývalo času, po vyučování ve škole, to vše vynaložila na návštěvy, na poučování a na účinnou výpomoc po domácích svých dítek. A to byla půda, na které si zasloužila názvu apoštolky v nejpěknějším smyslu toho slova.

Ale poněvadž zde měl Bůh se svou věrnou služebnicí tak velké záměry, proto ji vzal ještě jednou do své přísné školy, aby ji co nejdokonaleji očistil a k svatému dílu uschoptil. Setkáváme se v mnohých životopisech světců s podivným zjevem: V do-

bě, kdy by každý řekl, že jsou už upevnění v milosti Boží a zabezpečeni proti jakékoliv nevěrnosti proti Bohu, najednou povstávají v nich hrozné bouře, klesají do nevysvětlitelných sklíčeností; div že si nezoufají. Jako by nebyli poučeni o dobrotivosti Boží, jako by pro ně nebylo spásy a naděje, jako by nedovedli ani trošku milovati Otce nebeského a ukřižovaného Spasitele. Co se to děje v těch duších dříve tak zbožných, Bohu oddaných? — To je vysoká škola křesťanské dokonalosti. Marketa kdysi se zřekla studií vysokoškolských, za to si ji vzal Bůh teď do Své vysoké školy. Kdož jste konali dobré duchovní exercicie, byli jste tam asi též poučeni o takovýchto zjevech. Můžeme je aspoň poněkud přirovnati k smrtelným úzkostem, jež sám Ježíš Kristus chtěl prodělati v zahradě getsemanské; prodělal je statečně, a výsledek byl, že potom šel klidně vstříc své hrozné smrti.

Cosí podobného Bůh dopustil na Marketu. Bojovala statečně a výsledek byl, že na sebe téměř zapomněla a toužila jediné po tomto štěstí, státi se obětí lásky k Bohu a blížnímu.

Napsala si po ukončení této zkoušky: „Ježíši, jenž jsi mě zahrnul svými dary, kdybych z vděčnosti vše vytrpěla i život svůj obětovala, nestačilo by to na náhradu za Tvou lásku. Moje srdce a můj život, to nestačí. Proto půjdu hledat jiných nesmrtelných duší, abych všecky pro Tebe získala. Jen mi Svou milostí pomáhej i při tom podniku, jež začínám pro Tebe, Ježíši.“

Začala a hned s takovým úspěchem, že ji za nedlouho farář žertem nazval svým kaplanem. Ale málo bude kaplanů na světě, kteří by byli tolik dokázali jako Marketa. Na př.: jednou tam pořádali misie pro dělníky. Začali, ale dělníci nepřišli. Misiónáři uvažovali, zda-li by nebylo lépe zanechat toho podniku. Vzpomněli si na Marketu. Marketa se rozběhla po svých pomocnicích a potom s nimi po dělnické čtvrti — a druhého dne kostel už byl přeplněn. Kterak dovedla takových věcí, o tom vám bude vypravovati příští článek. Zatím rozmýšlejte, zda-li byste sami nedovedli něco podobného; vždyť takových apoštolů velice potřebujeme i u nás.

Poutník:

Proč chodím na sv. Hostýn?

„Na stokrát buď pozdravena, ó Matičko Hostýnská — na tisíckrát zvelebena, Královno archandělská!

Ty jsi naše milá Matka, Ty naše naděje všecka.“ Tato slova písně zní mi posud v uších. Slyšel jsem ji tolikrát, ale na Sv. Hostýně zvláště na mne působila. Umínil jsem si, že letos něco napíši do Hlasů Svatohostýnských. Cítím se tak šťasten, kdykoliv putuji na Sv. Hostýn; a tu bych rád, aby také jiní si přišli pro toto štěstí. Proto jim píši, proč chodím na Sv. Hostýn.

Abychom si dobře rozuměli, pravím hned: Nejsem výletník. Ti by k Matičce ani neměli chodit. Většinou dávají jen pohoršení poutníku. Přijdou, postaví se, obejdou chrám, ne-

pokleknou — a jak přišli prázdní, tak i odcházejí. Nechápou ti politování hodní lidé, proč oni zbožní, věřící poutníci tak dlouho tam klečí a modlí se . . .

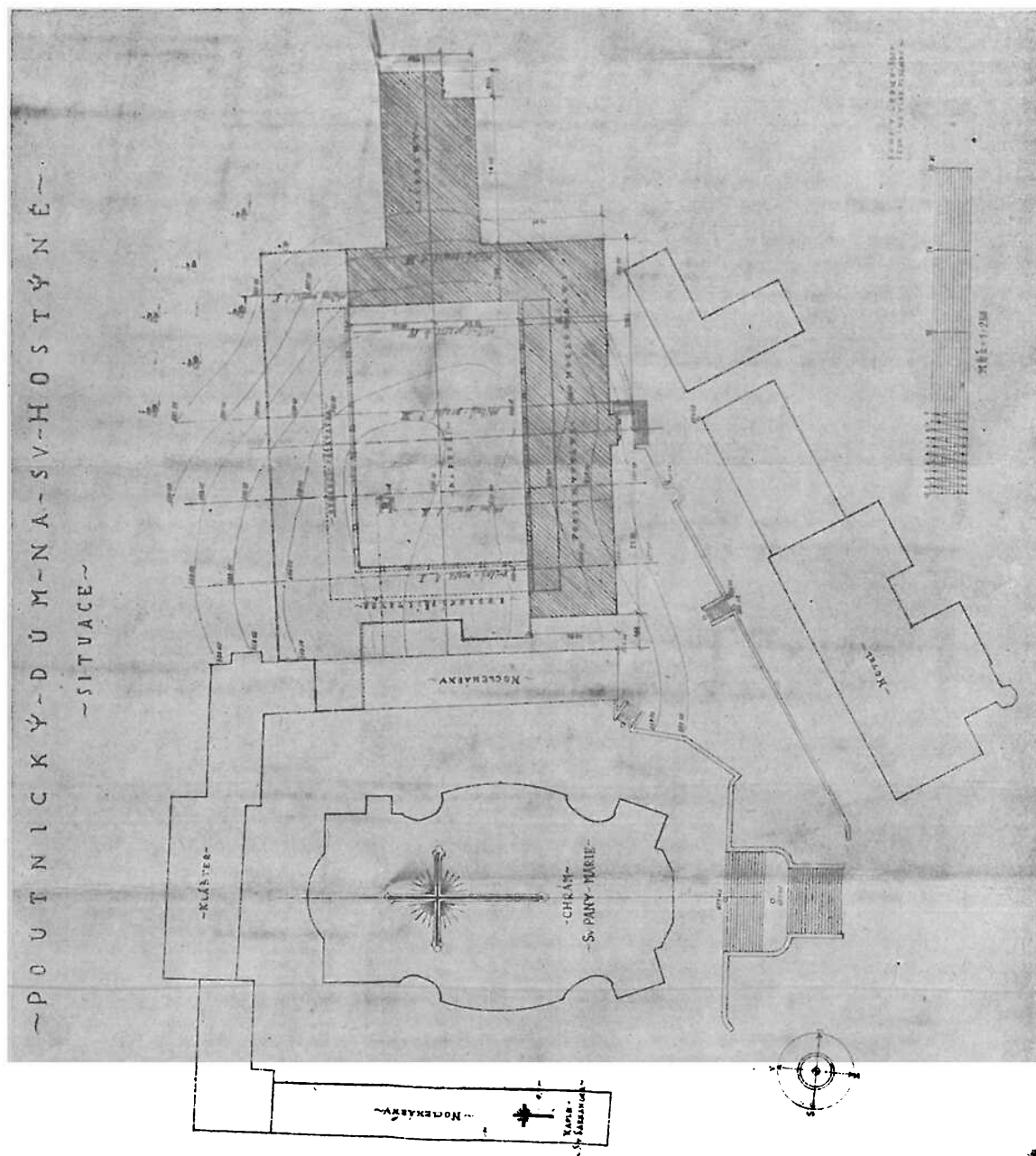
Jsem poutník a přicházím k Matičce se potěšit. Ona je „Potěšení zarmoucených.“ Viděl jsem na vlastní oči, jak Ona umí těšit. Několik set Slováků od Teplé připutovalo k Matičce. Mnozí přišli poprvé na Sv. Hostýn. Ale tak se jim u Matky Božské líbilo, že při odchodu plakali jako děti. Líbali posvátnou půdu a u východu z kostela stále se pohledy loučili s Tou, již tak pěkně zazpívali: „Horí naša láska k Tebe, Matko Božská . . .“

Tu útěchu Panny Marie cítí ojedinelí poutníci, kteří přicházejí ve všed-

ní dny. Nerušeně si vykonají sv. zpo-
věď, druhého dne ráno jdou ke sv.
přijímání a pak klečí neb sedí před
Matičkou za naprostého ticha — jen
věžních hodin slyšeti a nárazy zrněk

chu a na dlažbu od těch, kteří po-
cítí, že Marie Panna je „Potěšen
zarmoucených“!

Na Sv. Hostýn chodím se potěšit
ve sv. víře. „Spravedlivý můj žije

Poutnický dům na Sv. Hostýně (situace).

růžencových v rukou ctitelů marián-
ských.

Ó, kdyby mohly mluvit prostory
chrámu svatohostýnského, kolik opu-
štěných, ztrápených a nešťasných i
trpících tam potěšeno! Kolik polibků
vděčnosti vtisknuto pod milostnou so-

z víry“, praví Písmo sv. Mám žít z
víry čili po křesťansku, katolicku. A-
bych to dovedl, potřebuji pomoci. O
tu pomoc jdu prosit „Pomocníci křes-
ťanů“. Že jí na tom velice záleží, aby
všichni byli dobrými katolickými křes-
ťany, o tom nebude nikdo pochybo-

vati. Je Matkou naší a chce nás přivést k svému Synu, Pánu a Spasiteli našemu. A poněvadž „Bez víry se nelze líbit Pánu“, pomáhá nám tento poklad si chrániti a opatrovati.

Jak krásně tuto pravdu vyjádřuje píseň velehradská slovy: „Velehrad víry bez pohromy stojí . . .“ ba „Velehrad náš ten rozkvétá vždy znova, nižádná moc už nám jej nerozboří, pokud náš národ v hloubi srdce chová — důvěru k Matce, která divy tvoří — Maria za nás prosit nepřestane . . .“

Mnozí vlažní katolíci přicházejí na Sv. Hostýn, ba jsou i takoví, jejichž víra byla značně otřesena — a vracejí se změněni — od „Pomocnice křesťanů“.

Přicházím na Svatý Hostýn, abych prosil o zdraví pro sebe a svých drahých. Proč? Maria Panna jest „Uzdravení nemocných“. Podívejte se, kolik dárků za uzdravení je zavěšeno po obou stranách milostné sochy Její! Čtete jen poděkování za uzdravení v Hlasech svatohostýnských a kolik jich jen tajně děkuje za zdraví své a svých drahých! Kdykoli zpívám slova písně: „Celý svět to dosvědčuje, že kdo se Ti důvěřuje, nadarmo Tě nevolává . . .“ vždy si vzpomenu na zástupy ctitelů mariánských Její přímluvou uzdravených.

A když již jsem s počátku prohlásil, že jsem poutník, uvádím poslední důvod, proč chodím na Sv. Hostýn. Nebyl bych poutníkem, kdybych nešel ke sv. zpovědi a sv. přijímání. Chodím tam, abych pod ochranou „Útočiště hříšníků“ očistil svědomí a smířil se s Bohem. Ó, kdyby mohlo promluvit těch 25 zpovědnic na Sv. Hostýně, o čem by vyprávěly? O tom, kolik ran duševních se v nich zahojilo, kolik duševně nemocných v nich vyléčeno, kolik slz kajících v nich prolito, kolik oleje útěchy v nich vlito do duší nešťastných a kolik po-

koje Kristova v nich se sneslo do očištěných srdcí věřících!

Zdá se mi, že tu na Sv. Hostýně katolík teprve jasně chápe, co má ve sv. zpovědi. Jak mnohý poutník přistupuje s těžkým srdcem, nespokojen, malomyslný a v nejistotě — a vrací se šťasten, oblehčen, spokojen!

Toto jsou krátce hlavní důvody, proč chodím na Sv. Hostýn. Ale jsou ještě jiné vedlejší, které mě nutkají celý rok, abych se těšil, připravoval a stíral na pouť svatohostýnskou.

Jedním takovým důvodem je krása Sv. Hostýna, výzdoba celého poutního místa. Jak mi zabuší srdce radostí, když uslyším velebný zvuk zvonů vítajících poutníky! Tu se mi vždy vkrádají na mysl slova českého básníka, jimž jsme se učili ve škole: „Ty hostýnské zvony slyšet valné hony, přes pole a háje zní ten svatý hlas. — Hlaholí tak jasně, hlaholí tak krásně, ty hostýnské zvony, rád bych slyšel zas“.

Před vchodem do svatyně na schodišti mě vítá Božské Srdce Páně slovy: „Pojďte ke mně všichni, kteří obtížení jste . . .“ A za ním zase sv. věrozvěstové slovanští, sv. Cyril a Metoděj: „Vítejte nám, dítky naše milé, dávno jsme vás tady čekali, uvedem vás k Matce ušlechtilé, před kterou i my jsme povždy klekali“.

A tu už z průčelí chrámu mě vítá mosaikový obraz Matičky, ochránkyne Moravy — Matky lidu svého.

Což teprve ve svatyni! Sluncem ozářená, lidem uctěná a obklopená, písněmi opěvovaná Máti Páně přesvatá na mě patří. Ó, kdo vypíše mé štěstí!

Toto přeji každému čtenáři, neboť všechny zve na Sv. Hostýn Matička slovy:

„Pojďte ke mně, dítky moje, požívejte lásky zdroje!
Kdo mne najde, milost má —
tomu Syn spasení dá“.

Elektrická kapitola.

Častěji slyšíme větu: „Náboženství je jenom pro obyčejné, neučené lidi“. A jsou lidé, kteří těmto slovům věří. Ve skutečnosti — bohužel — velká část vzdělanců nemá žádných náboženských požadavků a prostí lidé si myslí, že tyto studovaní přišli studiem k tomu názoru, že náboženství nepotřebují. Ale tak tomu není! Náboženský chlad těchto lidí pochází spíše odtud, že ještě studovali velmi málo! Proto řekl jistý učený muž: „Poloviční věda vede k ďáblu, celá věda vede k Bohu“.

Kromě toho si mnozí myslí, že studovaný člověk je bytost vyššího stupně, která nemá nic společného s obyčejným lidem. Chtějí platiti za osvícené a nejlacinější způsob dáti si nátěr osvíceného, pokrokového — jest náboženská lhostejnost. Při tom nemusí člověk nic studovat, může již dávno katechismus zapomenout, může se svým náboženským přesvědčením být zcela hotov — to všechno nic neškodí — on jest zato osvícenec, pokrokovec a to je hlavní věc.

Naproti tomu pravím já: Tak zvaná osvícenost není nic jiného, než velmocný podvod, na nějž se nevzdělaní lidé rádi chytou,

Velké vědomosti a věřící smysl dají se zcela dobře spojit. Právě ti nejučenější lidé, kteří až dosud žili, měli náboženství a vysoce si ho vážili.

Na Sv. Hostýně se v poslední době každému líbí nové elektrické osvětlení sochy Panny Marie a celého milého chrámu. Jakoby nový život nastal, když za večerního šera zazářily četné žárovky a reflektory. Mimoděk si asi každý poutník pomyslí: Krásná to vy-moženosť! A víš, milý poutníku sva-tohostýnský, komu jsme povinni dí-kem za znalost a výzkum této tajem-né síly přírodní — elektřiny? Slyšel jsi snad, že elektrická síla se měří na Volty a Ampéry; to jsou jména dvou mužů, kteří položili základ k dnešní tak vyspělé elektrotechnice.

Volta, universitní profesor v Pavii, byl nejen velký učenec a badatel, nýbrž i dětině věřící katolík. Bylo-li mu možno, navštěvoval denně mši sv. a přijímal velmi často sv. svátosti. Nad dveřmi jeho domu visel obraz Panny Marie, již při vstupu do domu vždy pozdravil. Každou sobotu byla před ním rozžata lampička a když sluha mnohdy zapomněl, obstaral to profesor sám. Každého večera se v jeho rodině modlili růženec. Učený tento profesor nepovažoval pod svou důstojnost vyučovati děti katechismu.

Roku 1815 ležel v Como, rodišti Voltově, jistý nevěrec na smrt nemocen. Na všechny domluvy kněze měl jen jedinou odpověď: „Náboženství jest jen pro hlupáky, řídím se jen vědou“. Kněz poznamenal, že náboženství se dá zcela dobře spojit s vědou, jak to každý vidí na profesoru Voltovi. Umírající odvětil: „Je-li to pravda, pak chci se dát přesvědčiti“. Tu se obrátil kněz na profesora s prosbou, aby umírajícímu napsal několik řádků. Profesor vyhověl přání kněz-zovu a napsal nevěrci dopis, v němž čteme též tato slova:

„Jsem ochoten vysvětliti za všech okolností a ať si to stojí cokoliv, že katolické náboženství jsem vždy považoval a ještě považuji za jediné pravé a neomylné. Proto bez ustání děkuji milému Bohu, že mi takovou víru udělil, v níž si pevně umiňuji žiti a zemřiti s pevnou nadějí, že dosáhnu života věčného“.

K velkému Voltovi družil se důstojně profesor z Paříže — Ampère, jak ve vědě tak ve víře. Když Ampère ležel na smrtelné posteli, chtěl mu kněz předčítati jednu kapitulu z „Následování Krista“. „Není toho třeba“, mínil učenec, „znám tu knihu z paměti“.

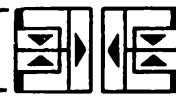
Teď by mohl někdo přijít a říci: „Náboženství jest jen pro nevzdělance a věda se nesrovnává s vírou!“ Volta a Ampère měli v malíčku více

vědomostí než tito lidé mají v celé hlavě a přece zůstali oni dva při veskeré své učenosti věřícími katolíky.

— Proto se nemusíš ani ty stydět za svou víru, vždyť se nalézáš v nejlepší společnosti pod nebem.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. května. V předvečer odejel R. P. superior na osmidenní sv. misii do Majetína. V noci na neděli přihnala se silná bouře se hřměním a blýskáním. Ráno v neděli bylo celé temeno hory v mlze. Dopoledne přišlo asi 650 lidí. Ku stolu Páně jich přistoupilo 174. Po mši sv. v 8 hodin bylo kázání s kazatelny, pak slavné mše sv. před vystavenou Nejsv. svátostí. Po této byla ještě jedna tichá mše sv. Ve 12 hod. bylo sv. požehnání. Odpoledne ke 3. hodině přišel průvod ze Slovenska z okolí Jablonice, 430 poutníků s hudbou, za vedení dp. Karla Žeka, děkana v Jablonici. Krátké slovenské uvítání měl k nim P. Rud. Stejskal T. J. a sv. požehnání. Ve 4 hod. konali venku — ač stále bylo zamhleno — křížovou cestu. V 7 hodin večer bylo slavné svaté požehnání před vystavenou Nejsv. svátostí, dle jejich způsobu, načež po večerní modlitbě se odebrali na odpočinek.

2. května měli poutníci v 5 hod. slavnou mši sv. se společným sv. přijímáním, v 7 hod. kázání a pak odchod k vlaku do Bystřice. Odtud jeli na Sv. Kopeček. Celá jejich pout měla tento program: 30. čuona ráno vyjeli z Jablonice, navštívili Velehrad, Sv. Hostýn, Sv. Kopeček, Vartu, Vambeřice, Králíky a Šaštín. Cesta trvala osm dní a stála jednotlivce 175 Kč.. — Dnešního dne započaly práce při novostavbě poutního domu, Stavbu provádí p. M. Matuška, inženýr a stavitel v Bystřici p. Host. Při stavbě dohlíží pan

inženýr Zimburk od arcib. stavebního úřadu v Kroměříži.

4. května přišel průvod z Přílepu s dp. Jarosl. Jakšíkem, katechetou v Holešově, asi 280 poutníků s hudbou a družičkami. Hned po příchodu měli krátké kázání, pak slavnou mši sv. Odpoledne o 2. hod. litanie a sv. požehnání, pak odchod. Ráno bylo počasí pěkné, pak se zamračilo a již odpoledne počalo pršet.

7. května. V sobotu odpoledne přišel průvod z Němčic na Hané s dp. Frant. Navrátilem, far., asi 140 poutníků. V 6 hodin konali křížovou cestu. V 7 hod. bylo kázání, pak sv. požehnání. Dopol. bylo poněkud zamračeno, ale k poledni se vyjasnilo a zůstalo pěkně. Že vál silný severovýchodní vítr, vyschl kostel, který při mimořádném dusném horku se počal potiti, úplně v několika hodinách.

8. května. V neděli ráno bylo poněkud zamračeno, ale pak se vyjasnilo a byl překrásný den. Poutníků přišlo asi 800, k stolu Páně jich přistoupilo 352. Mši sv. bylo 5. V 8 hod. zpívaná mše sv., pak kázání s kazatelny a po něm slavná mše sv. za průvod z Němčic. Po této opět zpívaná mše sv. k oddávkám. Odpoledne v 1 hod. bylo sv. požehnání. Odpoledne přišlo 32 dětí se ctih. sestrou z Bystřice p. Host. a asi 100 jiných návštěvníků.

9. května přišlo asi 50 hochů řemeslnické školy z Val. Meziříčí. Před polednem přijel R. P. superior ze sv. misie z Majetína.

11. května byla zde komise na povolení zamýšlené novostavby poutního domu. Odpoledne přišlo 12 dívek s p. učitelem z Kravaře na Hlučínsku ve Slezsku. Dp. katech. Jindř. Valouch přivedl 15 hochů ze Vsetína, dp. Jan Fröhlich, katech., 90 žáků z Rousinova. Téhož dne přijel P. Rud. Rozkošný T. J. z Prahy, na zpáteční cestě z Choryně, kdež dával exercicie.

13. května byl celý stavební personál poutního domu přítomen slavným službám Božím na vyprošení Božího požehnání pro novostavbu.

O letošní první pouti, která připadla až do polovice května, očekávalo se, že bude, ne-li pěkné, alespoň ucházející počasí. Avšak nemělo se tak státi. Když jsme v pátek ráno vstali, byl celý Sv. Hostýn a celá pahorkatina kol Sv. Hostýna, kam

až oko dohlédlo, pokryt čerstvě napadaným sněhem. Nebylo také naděje, že snáh zmizí, neboť se značně ochladilo. Dalo se očekávat, že jen asi málo lidí připutuje za takové nepohody. První průvod přišel před polednem ze Smržic u Prostějova, asi 65 poutníků. V poledne průvod z Vrahovic a Držovic. Odpoledne průvod z farnosti lidečské s dp. Vojtěchem Králem, koop., přes 200 poutníků. Pak počaly přicházeti průvody, ovšem jen ve ztenčeném počtu, z Kralic, z Lužné a Polanky u Vsetína, z Vel. Karlovic, z Val. Klobouk, Vlachovic, Poteče, Vysokého Pole, Újezda u Vizovic, Slopného, Smoliny, Slavičína s dp. Karlem Kvítkem, koop., s hudbou asi 180 poutníků, Tichova, Rudic, Drnovic, Charvát u Olomouce. Mnozí poutníci od těchto průvodů přijeli večerními vlaky. Večerní uvítání měl R. P. superior. Světelný průvod se nekonal pro silný chladný vítr.

14. května. V sobotu byla ve 4 hod. zpívaná mše sv., před níž se podávalo sv. přijímání. Pak byly stále zpívané mše sv. u hlavního oltáře. O půl 6. hod. přišli Dubanští, pak z Prostějova a ze Stítné nad Vl. s hudbou a 230 poutníky, z Brumova s hudbou 360, Bojkovic, Vel. Ořečova s hudbou 180, Horní Suče ze Slovenska 86, před 9. hod. z Ludslavic s drem Fr. Závrbským, vrch. kaplanem u sv. Močrice v Olomouci, s hudbou a družičkami asi 300 poutníků. Měli hned slavnou mši sv. s krátkou promluvou. Pak průvody z Lobodíc u Tovačova a Luhačovic. Na ranní kázal dp. Jos. Kubáč, superior Salvator z Val. Meziříčí, na velké P. Rud. Rozkošný T. J. z Prahy. V 1 hod. bylo sv. požehnání a svěcení památek. Celkem bylo asi 4500 poutníků, k stolu Páně jich přistoupilo 1560. Mši sv. bylo slouženo 12, z toho 9 zpívaných — I dnes dopoledne ještě popadával snáh, ale tentokrát jej slunce přemohlo, takže brzy všechen roztál.

Odpoledne, za příznivějšího již počasí, počaly přicházeti nové průvody a to z Březůvky, Doubravy, Provodova, z okolí Podradhoště, z Kunčic a Trojanovic, Běloutína, Staré Bělé, Staré Vsi, Hrubčic, Chvalkovic u Olomouce, Otonovic, Březovic u Prostějova, ze Sloupu s dp. Met. Nečasem, far., z Březové, Zlámance, Uh. Brodu s dp. Stanisl. Viceníkem, převorem Dominik, s hudbou a družičkami 570 poutníků. Večerní uvítání měl R. P. superior. O půl 9. hod. byl světelný průvod s pobožností u pomníku padlých vojinů.

15. května. V neděli byla první mše sv. zpívaná ve 4 hod. Sv. přijímání podávalo se již po třetí hod. Na ranní měl kázání dp. Jos. Kubáč, super. Salvator. Na velké P. Rozkošný T. J. Slavnou mši měl p. kons. rada Vinc. Pecháček za

přísluhy P. R. Rozkošného T. J. a jáhna Fr. Malzra T. J. Po mši sv. bylo slavné „Te Deum“ za znění všech zvonů. V 1 hod. sv. požehnání a svěcení památek. Celkem bylo asi 5500 poutníků a k stolu Páně jich přistoupilo 2650. Mši sv. bylo 13, z toho 8 zpívaných. Německý průvod z Běloutína měl mši sv. a kázání o půl 7. hod. v Sarkandrovce. Průvod uher.-brodský odešel před polednem do Bystřice k vlaku.

Stavba poutního domu se těšila velké pozornosti poutníků. V přední části byly již základy vykopány a též pro jednotlivá oddělení pokojíčků. Ve zpovědnících vypomáhali: p. rada Pecháček a P. Kubáč z Val. Meziříčí, P. Štěpánek, katech. z Rosic u Brna, P. R. Stejskal T. J. a P. Rozkošný T. J. z Prahy, P. A. Eisner T. J. z Velehradu a dpp., kteří přivedli průvody, začež všem srdečné „Zaplať Pán Bůh!“

16. května, v pondělí, měli sloupští poutníci o půl 5. hod. mši sv. se sv. přijímáním, načež odešli. Časně ráno odejel také P. Eisner na Velehrad, večer P. Stejskal T. J. a P. Rozkošný T. J. do Prahy.

17. května, v úterý, bylo na Sv. Hostýně asi 180 žáků měšť. školy z Kojetína se svými pp. profesory, pak asi 60 dívek z měšť. školy v Holešově. Odpoledne přišel průvod z okresu moravsko-krumlovského s dp. J. Řezníčkem, far. ve Višnovém, 120 poutníků. Brzy po nich průvod ze západní Moravy s dp. Vlad. Ellem, far. v Blížkovicích a dp. Jos. Vaňkem, far. z Pavlic, 150 poutníků. Večerní uvítání měl R. P. superior, na to slavné požehnání. Světelný průvod pro nastavší silný vítr se konal v kostele. Po večerní modlitbě se poutníci rozešli na noclehy. Odpoledne přišlo 15 noviců z Velehradu se svým novicmistrem P. V. Wirsigem T. J. a Jos. Habešem T. J.

18. května, ve středu, přistoupili všichni poutníci při první mši sv. k stolu Páně. V 6 hod. měl k nim kázání R. P. superior, pak měl slavnou mši sv. dp. J. Řezníček za přísluhy dpp. Vlad. Ellera a J. Vaňka. V 8 hod. byly jim vysvětleny památky Sv. Hostýna, načež odešli k vlaku. Po 8. hod. přivedl dp. Aug. Jurák, koop. v Bránkách u Val. Meziříčí, 80 žáků obecné školy, a měl pro ně zpívanou mši sv. Ze Vsetína přivedly sl. učitelky 108 dětí, odpol. dp. Jindřich Valouch, katecheta na Vsetíně, a dp. Fr. Gája 60 dětí, ctih. sestry z Lukova u Holešova 20 dětí.

19. května, ve čtvrtek, 70 dětí s pány učiteli z Rajnochovic, ze Žeranovic 65 dětí; odpol. odejeli novicové zase na Velehrad. Dp. Domin. Frnka, far. v Herzogwaldu, přivedl 20 dítek (Němci). Příští den přistoupily všechny k sv. svátostem.

20. května, v pátek, k večeru přišel průvod z Bernatic, asi 60 poutníků, a zůstali zae do neděle.

21. května. V sobotu ráno přivedl p. učitel 21 školních dětí z Třebíče. V poledne přišel průvod z Rozstání, odpoledne z Hvozdné 140, Slušovic s dp. Ant. Valachem, koop., s hudbou 420, z Veselé u Slušovic 210, Vizovic 70, Němci z Kunzendorfu 75, Štípy s dp. drem Aug. Šamánkem, far., 250, Citovic s hudbou 70, Hustopeče n. Bečv. s dp. Jos. Rozsycalem, koop., s hudbou 260, Hovézho s hudbou 350. Počasí bylo pěkné, poněkud větrno. Večerní uvítání měl R. P. superior, pak sv. požehnání. O půl 9. hod. večer byl světelný průvod. Po krátké pobožnosti u pomníku padlých vojáků a po večerní pobožnosti se poutníci rozešli na noclehy, ač mnoho jich zůstalo v chrámu Páně. Již večer bylo na 3000 poutníků, neboť za odpoledne jich mnoho přišlo v menších hloučcích neb jednotlivě.

22. května. V neděli ráno bylo počasí pěkné, později se zamračilo a počalo přerchat. Odpoledne se opět vyjasnilo. Mše sv. počaly o 4. hod., před níž se podávalo již sv. přijímání. Na ranní mši sv. přišel „Svaz katolických žen a dívek z Kroměřížska s dp. Frant. Mikulkou, kapl. v Kroměříži a dp. Al. Černým, kapl. ve Zdoukách, přes 500 účastnic. Po 9. hod. průvod z Holešova s dp. Jar. Krylem, kapl., s hudbou a velkým počtem družiček, přes 800 poutníků. V 10 hodin měl kázání dp. Frant. Mikulka, slavnou mši sv. dp. Alois Černý, kapl. ze Zdounek za Svaz katolických žen a dívek, při níž zpívala na kůru Cyrilská jednota. Ač průvody, které včera přišly, již do 10. hod. odešly, byl při velké mši sv. chrám Páně plný poutníků. V 1 hod. bylo sv. požehnání a svěcení památek. Ve 2 hodiny měl průvod z Holešova opět sv. požehnání a pak odchod. V tu dobu konal Svaz katolických žen a dívek venku křížovou cestu, ve 3 hod. měli litanie a sv. požehnání a po něm akademii ve dvoraně hotelu. V 6 hod. odešly do Bystřice k vlaku. Dopoledne přivedly ctih. sestry z Napajedel 40 dívek. Němečtí poutníci z Kunzendorfu měli v 7 hod. v Sarkanovicích mši sv. a kázání. Celkem bylo asi 6800 poutníků, k stolu Páně jich přistoupilo 1760, mši sv. bylo 15, z toho 8 zpívaných. Ve zpovědnících vypomáhali dpp. rada Pecháček, prof. v. v. Cyr. Stojan z Přerova, P. A. Eisner T. J. z Velehradu, Frant. Jemelka, tajem. Apošt. sv. Cyrila a Met. v Olomouci a všichni dpp., kteří přivedli průvody.

24. května, v úterý, přivedly ctih. sestry z Přerova 22 dívek.

25. května, ve středu ráno, přijeli autem dp. Jan Mlčoch, duchovní správce v Uh. Hradišti a dp. Boh. Vaněk, koop. v

Buchlovicích s 28 poutníky. Při mši sv. sborově zpívali, taktéž u pomníku padlých vojáků a opět několik písní ve chrámu Páně. Zpěv jejich, výborně navicžený, dojímal každého. Ctih. sestry sv. Karla z Frýdlantu přivedly, dopoledne 52 školních dívek. Odpoledne ve 3 hodiny přišel vzorně uspořádaný průvod z Tmavy u Slušovic s dp. Gabrielem Vlčkem, far., s hudbou, přes 550 poutníků. Z Neobuzé 150, z Jatené 35. Večerní uvítání měl R. P. superior, pak sv. požehnání. Světelný průvod nebyl pro silný vítr.

26. května. Na slavnost Nanebevstoupení Páně bylo ráno pěkně, ale pak se zamračilo a časem přerchalo. Odpoledne se opět vyjasnilo, ale vál studený vítr. Mše sv. počaly v 5 hodin zpívanou, při níž se podávalo sv. přijímání. Ranní kázání měl P. Bartoník T. J., na velké R. P. superior. Před velkou mši sv. všechny průvody odešly, takže zůstali jen jednotlivci, kteří přišli z okolí neb přijeli vlakem. Celkem bylo asi 2600 poutníků, sv. přijímání 1072, mši sv. 5, z toho 3 zpívané. K večeru přišel průvod z Hrabové u Mor. Ostravy s dp. Jos. Řezáčem, far., 80 poutníků. Přijeli od Velehradu. Večer bylo slavné sv. požehnání.

27. května. V pátek přistoupili všichni poutníci k stolu Páně. V 7 hod. měli mši sv., po ní vysvětlení památek Sv. Hostýna. Odpoledne o půl 1. hod. odešli k vlaku.

28. května. V sobotu časně ráno počalo pršet a přšlo až do poledne. K 10. hod. přišel průvod z Halenkova s dp. Aug. Velískem, koop., s hudbou, 260 poutníků. Nocovali v Hošťálkové a za stálého deště přišli na Sv. Hostýn. V poledne, též za deště, přišel průvod ze Starého Jičina s dp. Frant. Janíkem, koop., s hudbou, 300 poutníků. Ze Všeminy asi 100. Odpoledne z Nov. Hrozenkova s dp. Jos. Ambrosem, koop., s hudbou, 320 poutníků. I tito přišli v dešti. Ale ku podivu! Na nikom nebylo znáti nějaký zármutek neb sklíčenost nad utrpením nepohodou, naopak, tváře jim zářily radostí a duševním klidem a ač dlažba kostela byla všude mokrá, přece nedbajíce toho, šli většinou klečmo kolem hlavního oltáře. Toť skutečně pravý důkaz zbožnosti lidu moravského, zvláště z Valašska. Později přišel průvod ze Vsetína s dp. Janem Rozehnalem, kapl., přes 400 poutníků. K večeru průvod z Val. Meziříčí s dp. Jul. Klimkem, prof. tamtéž, a dp. Albertem Forgačem, koop., s hudbou přes 400 poutníků. Večerní kázání měl dp. Jan Rozehnal ze Vsetína. Světelný průvod se nekonal, ač již nepršelo, ale cesta byla blátivá.

29. května. V neděli déšť ustal, ale mraky se stále prohánily, ač v noci bylo jasno. Mše sv. počaly ve 4 hodiny. Sv.

přijímání se podávalo již po třetí hod. Na ranní kázal dp. Jul. Klímek z Val. Meziříčí, načež měl za své poutníky slavnou mši sv. K 9. hod. přišel průvod z Kašavy s dp. Jos. Klečkou, far., s hudbou, 260 poutníků. Pak přijelo 35 poutníků autem z Hrubčic, tito měli po ranní též zpívanou mši sv. Z Dambořic u Klobouk přijelo též autem 30 poutníků. V 10 hod. kázal P. Bartoník T. J., načež byla slavná mše sv. se sborovým zpěvem za průvod ze Starého Jičína. V 1 hod. bylo sv. požehnání, po něm odešly průvody ze St. Jičína a Kašavy. Všech poutníků bylo asi 4600, k stolu Páně přistoupilo 1542, mši sv. 11, z toho 6 zpívaných.

Odpoledne odejel R. P. superior do Břeclavě na tří denní pobožnost.

31. května přivedl dp. Aug. Jurák, koop. v Bránkách, 55 dětí z Oznice. Z Ostrožské Lhoty 22 dětí se sl. učitelkou.

V tomto měsíci přišlo asi 27.686 poutníků, k stolu Páně jich přistoupilo 10.490, mši sv. slouženo 175.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

Z Klokoče M. V. děkuje P. Marie svatohostýnské za vyslyšení prosby v jisté důležité záležitosti a posílá 20 Kč na světlo.

Z Lipníka N. N. děkuje P. Marii za vyslyšení prosby a pomoc a prosí za ochranu rodiny v důležité záležitosti.

Z Hustopeče n. B. Ctitelka Matičky svatohostýnské děkuje vroucně za navrácení zdraví a pomoc v různých záležitostech a prosí vroucně Matičku Boží, B. Srdce Páně a sv. Antonína za pomoc a ochranu zvláště nedospělých dětí a vytrvání v dobrém.

O. M. Ctitelka P. Marie děkuje B. Srdci Páně, P. Marii, sv. Josefu a sv. Antonínu za uzdravení manžela, který trpěl reumatickými bolestmi. Slíbila jsem, budu-li vyslyšená a manžel můj se pozdraví, že to uveřejním v Hlasech svatohostýnských, což nyní s vroucím díkem také činím.

N. N. poutník vzdává srdečné díky P. Marii, sv. Josefu a sv. Antonínu za vyslyšení prosby v jisté záležitosti.

Z Kašavy J. H. Doufaje, že uveřejněním těchto několika řádků vzdám alespoň částečné díky blahoslavené P. Marii za milosti mi udělené, vzdávám tedy tímto nejvroucnější díky nejblahoslavenější P. Marii, Matičce svatohostýnské za vyslyšení mnohých proseb a Božskému Srdci Páně za udělené milosti, a odevzdávám se nadále s důvěrou do Její a B. Srdce Páně pomoci a ochrany.

Z Černauti, Rumunsko W. Kr. Děkuje P. Marii za uzdravení syna z nebezpečné choroby ve tváři a prosí o další pomoc a ochranu celé rodiny. (Po čas války byla uprchlou z Bukoviny a bydlila na Moravě.)

Z Břestu K. K. Děkuje vroucně Panně Marii svatohostýnské a sv. Teresii od Je-

žíška za ochranu a uzdravení z těžké nemoci. Plníc slib, zasílá 1000 Kč na hlavní oltář a prosí o další pomoc a přispění.

Z České Lípy A. Z. Děkuje Panně Marii za uzdravení z nemoci. Z vděčnosti zasílá 10 Kč na hlavní oltář.

Z Roudnice n. L. A. H. Děkuje Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby. Z vděčnosti zasílá 20 Kč na hlavní oltář.

Z Grymova J. Ch. Vzdává vroucí díky Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení modlitby o uzdravení a zdařilou, velmi nebezpečnou operaci. Z vděčnosti zasílá 20 Kč na věčné světlo.

Z Lipníka N. N. Děkuje Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby a plníc svůj slib, zasílá 200 Kč na zvelebení chrámu Páně.

Z Grymova B. R. Děkuje Panně Marii svatohostýnské za její mocnou ochranu a jako dík zasílá 10 Kč na hlavní oltář.

Z Radějova. Čtenářka Hlasů svatohost. děkuje Matičce svatohostýnské a sv. Josefu za uzdravení dítky a za jiná mnohá vyslyšení. Z vděčnosti zasílá 10 Kč na elektrické osvětlení.

Z Heranic F. E. Plníc svůj slib, děkuji Matičce svatohostýnské, B. S. Páně za uzdravení z dlouholeté nemoci a prosím o další přispění a pomoc.

Z Trojanovic u Frenštátu C. Š. Děkuje P. Marii za šťastné navrácení a ochranu v mnohých nebezpečnostech. Též za pomoc a ochranu při hospodářství a prosí za pomoc a přispění pro celou rodinu.

Z Hrubčic N. N. Děkuje Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za vyslyšení prosby a uzdravení z nemoci a zasílá 10 Kč na hlavní oltář.

Čten. Hlasů svatohostýnských děkuje P. Marii a sv. Antonínu za vyslyšení prosby a daruje 20 Kč na poutní dům.

Ze Staré Vsi N. N. zasílá vroucí a srdečný dík Matičce svatohostýnské, Božskému Srdci Páně a sv. Josefu za vyslyšení prosby a uzdravení, často se opakující nemoci a jiné udělené milosti a prosí ze srdce plného lásky a vděčnosti o pomoc a útěchu v jisté rodinné záležitosti.

Z Brna M. D. vzdává Panně Marii svatohostýnské tisícové díky za prokázaná dobrodiní a vyslyšení prosby o uzdravení z dlouhé choroby. Z vděčnosti zasílá 50 Kč na korunky P. Marie a na hlavní oltář.

Ze Sovadiny N. Nav. děkuje Panně Marii svatohostýnské za uzdravení a pomoc.

Z Brna Růž. J. Plníc svůj slib, děkuji Panně Marii svatohostýnské, sv. Tadeáši a sv. Antonínu za uzdravení své matky z těžké nemoci.

Z Oseka Fr. C. vzdává srdečné díky P. Marii svatohostýnské za uzdravení z těžké a nebezpečné nemoci.

Ze Žeranovic V. P. děkuje P. Marii za pomoc v duševním boji a dar uklidnění mysli.

Ze Hvozdáné. Rodina S. děkuje P. Marii za uzdravení dítěte z těžké nemoci a prosí o její další ochranu celé rodiny.

Ze Starojické Lhoty. A. R. děkuje Panně Marii za vyslyšení prosby a uzdravení z těžké nemoci.

Martin Živa děkuje P. Marii za zvláštní ochranu a pomoc ve veliké nesnázi a odporučuje se do její další mocné ochrany.

Z Obješkovic E. S. děkuje Panně Marii svatohostýnské za přijatá dobrodiní a prosí o další pomoc.

Z Bránek A. B. děkuje vroucně Panně Marii za nalezení ztracených peněz.

Ze Soběšic. M. K. děkuje vroucně P. Marii za uzdravení těžce onemocnělé dcery a daruje 5 Kč na hlavní oltář.

Z Malhotic N. N. děkuje Panně Marii a B. S. Páně, sv. Josefu a sv. Antonínu za vyslyšení prosby a prosí o další pomoc a ochranu. Z vděčnosti daruje 20 Kč na poutní dům.

Z Lípové. M. Z. vzdává srdečné díky Panně Marii a sv. Antonínu za uzdravení z těžké nemoci. Z vděčnosti zasílá 20 Kč na korunky Panny Marie.

DOPISY.

Veledůstojný pane superiorem!

Prosím uctivě o uveřejnění těchto řádků v Hlasech svatohostýnských:

Plně svůj slib, vzdávám veřejné díky Panně Marii svatohostýnské, bl. Janu Sarkandrovovi a sv. Terezičce za vyslyšení v bolestné nemoci. Přikládám 100 Kč na účely svatyně. Ludv. Kašpar, vikář v Kroměříži.

Peníze posílám poštovní poukázkou. Sbírkou pro poutní dům se u nás daří. Terciářky se činí. Mimo dříve zasláné, už zase jsem odvedl arc. poklaďně od nových dárců a členů 870 Kč. Na Hostýnek dávají zde i Židé, jen kdyby kněží aspoň jen na Moravě se akce vřele ujali! Hojně zdraví Vám v starostiplné práci přeje oddaný

Ludvík Kašpar, vikář.

Podíl „Dědictví Svatojánského“ na rok 1927 právě vyšel. Jest velice bohatý; jsou to tyto tři knihy: 1. „Svatý František Serafinský“ od P. Bonaventury J. Wilhelma, část II.; 2. „Světový eucharistický kongres v Chicagu a účast katolíků z Československa“ od dra. Jos. Hanuše a poslance V. Myslivce; 3. Václava Beneše Třebízského „Levohradské pomněnky“ ve výběru Viléma Bitnara, část I. Dohromady obsahují tyto podílové knihy 460 stran a 20 obrázkových příloh; krámská jejich cena jest 17 Kč. Členové „Dědictví“ hlase se o podíl u onoho knihkupectví, jež na přední straně jejich odběrného listu jest vyznačeno. Každý člen povinnen jest při vybraní podílu v příslušném knihkupectví zapraviti 2 Kč ve prospěch „Dědictví“, a knihkupci za vydání podílu 50 hal., celkem tedy 2 Kč 50 hal.

Překvapení katol. ženám přináší květ-

nové číslo „Československé Ženy“. Vybraný a pestrý obsah doplněný časovými obrázky uspokojí každého čtenáře a příjemný mu tak příjemných několik večerů, které věnuje na čtení tohoto čísla. Číslo, které věnuje na čtení tohoto čísla. Číslo, které naši redakci právě došlo, vřele doporučujeme a přejeme mu co největšího rozšíření. Dopište si administraci: Praha II., Spálená 15. Číslo stojí Kč 1.70, roční předplatné 20 Kč.

DARY.

Na Velehradský ústav: Josef Vařeka v Luběnicích 12, Fr. Jemelková z Oseka 20.

Na kněžský dorost T. J.: Cec. Tománková ze Všetul 50, Roz Šuláková z Břestu 10, N. N. z Drahotuš 5, z Lehotovic 5, Bar. Janišková z Hrachovce 50, Mar. Vaňková z Hodonína 10, N. Jílek z Osic 6, dp. V. Rutta, farář v. v. z Nové Vsi 10, Ignác Mildner z Hranic 20, Jos. Mikulka z Olomouce 25, Františka Gottwaldová, učitelka v. v. v Litovli 100, Fana Trnošková z Beregsásu, Slovensko 6, Fr. Šiber z Kateřinek u Opavy 5, František Mrázek z Ochoze u Bělavska 5, František Kaplan v Otmarově 5, František Krejčí v Otmarově 7, František Macháč z Kelče 10, Ter. Zatloukalová ze Zahnašovic 5.

Na klášter T. J. (Duchovní správa): Filip Kovář z Hranic 10, N. N. 90, N. N. ze Štramberka 20, A. Motalová ze Zděchova 5, N. N. z Oseka 5, M. Lefnerová, učitelka z Letonic 10, z farnosti Bernatické sbírku 100, Ant. Kabelová z Boleradic 10, farní úřad v Břeclavi 50, K. A. Šustr z Turzovky, Slovensko 50, Alex. J. Vejrych, Rockwille, Amerika 163, Ant. Jagoš, Bernvin, Amerika 33, dp. Martin Bogár a Fr. Muselíková, Nebraska 360.

Na Matici Svatohostýnskou: dp. Ant. Podhradský, farář, Rybníky 40, Josef Klega, rolník ve Vratimově 100, N. N. z Podhradní Lhoty 5, dp. Aloisem Heroudkem, far. v Kralicích bylo zasláno na darech z Hrubčic 827 Kč, v tom jsou zahrnuty zápisné nových zakládajících členů Matice Svatohostýnské a sice Jan a Fr. Sedláčkovi 110, Ludm. Vysloužilová 110, Jindř. Přecechtěl 110, Arnošt Zatloukal 110, C. M. Knorchová 100, z Otonovic od členů na darech 107.

Na poutní dům: 1000 Kč. Rev. J. Frant. Bauer, Bruno-Nebraska, Amerika, dp. Julius Kalusek, far. v Ríkovicích, Cyrilo-Metodějská záložna v Brně. Po 500 Kč: Milada Kozlovská z Kroměříže, N. N. ze Studnice u Vyškova. Po 400 Kč: Mariánská družina učitelek na Moravě, zasláno sl. Filom. Dostálovou, pokl. ze Zábřeha. Po 150 Kč: Frant. Bakala z Martinic, N. N. z Opatovic. Po 100 Kč: Rod. Grohmanová z Hranic, Jos. Talanda z Prostějova, Al. Jaška z Kašavy u Holešova, odbor svazu katol. žen a dívek z Rybí u Štramberka, Jan Mach, hostinský ve Hvozdáné, Jan a

Josef Mátl z Rajhradice, dp. Dom. Frnká, farář v Herzogwaldu, Alž. Zimburková z Kroměříže. Po 110 Kč: Cecílie Javorová, sbírkou ve Hvozdné. Po 100 Kč: Československá strana lidová ve Smržicích, Ant. Raichelová z Chvalkovic, Aloisie Zbránková z Kašavy, dp. Jos. Ambrož, koop. v Nov-Hrozenkově, N. N. z Hulína, na poděkování P. Marii za udělené milosti, Marie Zezulová z Jevíčka, Anna Hübnerová, V. H. ze Štípy, Jednota československého Orla v Rybí u Štramberka, Spořit. a záloženský spolek tamtéž, Občanská záložna ve Štítné n. Vlárí, farní úřad tamtéž, Milosrdné sestry sv. Karla v Řepích, Spořitelni a záloženský spolek ve Lhotě u Napajedel, Spořitelni a záloženský spolek ve Frenštátě p. Radh., dp. Frant. Kolář, koop. v Zábřehu, Sev. Morava sbírkou. Po 62 Kč: Kostelní sbírka v Rybí u Štramberka. Po 57.20 Kč: Ústřed. svaz katolických žen a dívek v Brně. Po 50 Kč: Jenov Nevtípilová ze Sušic, Jos. Procházka z Něžic, J. V. z Ludslavic, Žofie Tvrdá z Jičína, dp. Josef Bernát, far. v Dol. Újezdě, Ant. Buček z Chvalkovic, a záloženský spolek v Novém Jičíně, farm. T., tovární dělnice z Jiříkovic, spořit. ni úřad v Albrechticích. Po 35 Kč: Florent Sovadinová z Přílepi. 32 Kč: A. Hegarová z Branic. 30 Kč: Frant. Cáhová z sinově, Roz. Strojilová ze Lhoty u Malenovic, Růž. Haselmanová z Konice u Prostějova, Frant. Novosádová z Hor. Moštěnice. 27 Kč: dp. Julius Kryštof, kapl. v Chropyni. 25 Kč: Procesí z Lidečka u Val. Klobouk, N. N. z Přerova, rodina Kozlovská z Kroměříže. 20 Kč: Ant. BUBrna, Spořitelni a záloženský spolek v Rouček z Chvalkovic, Adela Hladilová ze Stařešic, Roz. Zedková z Krhové, Vanda Krumel z Černanti, Rumunsko, dp. Vlad. Smyček, kaplan ve Frýdku, Frant. Kratochvílová z Dambořic, N. N. ze Žákovic, Frant. Elšíková ze Slušovic, N. N. z Loukova, z Hustopeč n. Bečv., ctihodné sestry sv. Karla z Frýdlantu, N. N. z Vítkovic, Ondřej Brunclík z Chropyně, N. Ludslavská, N. Jurčíková z Ludslavic, N. N. z Rymic, na poděkování P. Marii, N. N. rodina z Oseka, ctihodná sestra, Metodie, představ. Š. S. v Praze, Marie Gaďourková z Jankovic u Holešova, Družina katolických zemědělců v Kobylnicích, N. N. z Preštic, Marie Hladilová, St. Smokovec, Slovensko, Ludmila Lubinová z Moravské Ostravy, Občanská záložna v Ratajích u Kroměříže. 5 Kč: N. N. z Polanky u Vsetína, z Těšova, rodina Horutová z Rybí u Štramberka, Věra Ruibarová z Jezeřan, Anežka Pavlíčková z Břestu, Jan Medek z Vyškova (sbírku), 10 Kč: M. Srovnalíková z Dřevohostic, Frant. Juříčka z Lidečka, Anežka Janotová z Kloučova, N. N. poutnice z Roštění, M. Golisová z Hranic, Anděla Libosvárová z Rožnova p. Radh., Krist. Mül-

lerová z Místku, Josef Papák z Bernatic, Fr. Dostál z Císařova, Robert Vrba z Poruby, N. N. z Týnce, z Loukova, ze zámku přílepského, Ant. Světlinský z Dolněmčí, Joh. Pitrová z Veřovic, čten. Hlasů z Količina, Jos. Duchoň z Opatovic, Magd. Kolčavová ze Zábřeha, A. Utláková z Hvozdné, Jos. Berta, tamtéž, Jos. Kratochvílová z Veselí, Florent. Klanicová z Přílepi, N. N. z Bezuchova, Mar. Kubíčková z Poruby, Jos. Páleníček z Hor. Lapače, N. N. z Pačlavic, Jos. Doležal z Popůvek, Frant. Popelka z Halusic, Josef Javora ze Hvozdné, odběr. Hlasů, Petr Bajer z Rybí u Štramberka, M. Lišpudinová z Jiříkova, J. M. z Archlebova, Mar. Machova z Místku, Žofie Vagnerová z Ústí u Hranic, Boh. Vykydál, účetní z Husovic, Frant. Dostál z Císařova, Josef Husička z Kašavy, Mar. Součková z Ivaně, A. Poláková ze Střelné, Spořit. a záloženský spolek v Jalubí, Frant. Kučerová ze Sazovic. 8 Kč: Jan Brzobohatý z Jiříkovic. 9 Kč: Frant. Kozáková z Podhoří. 6 Kč: Martin Živa z Křivého. Po 5 Kč: Anežka Vraňová ze Lhotky, N. Adamová, tamtéž, M. Hanšíková z Nezdenic, N. Melichárková ze Štípy, Frant. Vajra z Přečkova, Anna Vrnešová, dto, M. Pavelková z Trnavy, Em. Král ze Sv. Kopečku, Ant. Kabelová z Boleradic, Jan a Nep. Vrbovi z Přílepi, N. N. z Brušperku, farní úřad v Hartvíkovicích, Louisa Špičková z Podivína, dp. Inoc. Haňka, farář v Hermanově, Ver. Suchá z Podivína, Ant. Mik z Luboměře, Cyr. Zámků, rodina Říhová z Ohrazenic, rod. Wágner z Ruprechtova, M. Závodná z N. Zámků, rodina Říhová z Ohrazenic, rod. Havlíčková z Vesky, M. Kotková z Mor. Budějovic, rodina Růžičková z Ohrazenic, M. Krajčová z Blatnice, rod. Pokorná z Dostál z Císařova, M. Rychlá, dto., Jos. Ohrazenic, rodina Venhodova, dto., Vik. Kratochvílová z Veselí, N. Martoch z Poruby, čten. Hlasů z Horní Vsi, M. Číhalová z Opatovic, A. Taitrmantlová z Holešova, N. N. z Rusavy, Arnošt Přidal z Margelka, N. N. z Prusinek, M. Šobrová ze Zubří, M. Jelenek z Hluku, Fr. Oplocká z Němčic, N. N. z Pravčic, z Prusinovic, Jos. Andryšek z Hor. Lapače, Fr. Zulková a Pavla Nováková z Němčic, Anna Buraňová z Havřic, Cyr. Šrubař, J. Zvoniček ze Štítné, Jos. Svobodová z Příšpa, A. Prokšová z Jaroměřic, Jos. Kubová z Popovic, rod. Bláhová z Ohrazenic, Ant. Král z Hranic. N. N. z Veřovic, Fr. Švrčinová z Hrubotěšan, rod. Durdová z Kyjovic, rodina Havlíčková z Příšpa, Jan Hozáč z Rozstání, Ant. Podzemná z Brunatic, N. N. z Kumnovic, z Poruby, N. Slováčková ze Hvozdné, Růž. Kopřivová z Přílepi, Jos. Pavlíček z Břestu, N. N. ze Zdounek, Jan Ježek z Bystřice p. Host., A. Srovnalíková z Dřevohostic, Ant. Nevtípilová ze Sušic, Fr. Miková, tamtéž, N. N. z Tarnoměřic. A.

Cagašová z Rakové, Roz. Petříková z Tichova, A. Otáhalová z Blazic, N. N. z Újezda u Vizovic, M. Chlupatá ze Staré Bělé, Fr. Pajdl z Němetic, N. N. z Věžovic, A. Taickmanová z Vys. Pole, procesí z Chvalkovic, A. Strnadel z Malhotic, M. Pochylá z Malhotic, Po 3 Kč: N. N. z Horní Vsi, z Něčic, z Polanky. Po 2.50 Kč: N. N. ze Životic. Po 2 Kč: Mag. Jančálková ze Životic, M. Smrktová z Troubek, M. Holánková z Brodku, Frant. Starostová, A. Opršálková, z Nov. Hrozenkova Anna a Frant. Orságová. — Pan Frant. Bleša, mladší z Morkovic daroval 15 košů na odpadky a papír. Koše tyto jsou zestaveny všude, kde poutníci odpočívají. Jest si přát, by odpadky od jídla a papíry do zmíněných košů se vkládaly a nerozhazovaly po trávnících, což činí nepěkný dojem. — Hermina Cabíková darovala 15 starých stříbrných mincí na nový hlavní oltář. — Marie Ingrová ze Svato-bořic hedvábné vyšívání antipendium na hlavní oltář. — Jos. Novotný, sklenář v Holešově, dvě skvostně broušené vázy na květiny, na poděkování za uzdravení z těžké žaludeční nemoci. — Všem šlechtným dobrodincům srdečně Zaplat Pán Bůh a Panna Maria! — Též srdečně děkujeme všem rolníkům, kteří pivozy zdarma dováželi cihly, písek, kámen atd. Pokud jest nám známo, jsou to tito dobrodinci: Z Osíčka: Jos. a Fr. Doležal, Josef Kozák, Fr. Ondroušek. Z Loukova: Alois Gaďurek, Ludv. Pavela, Frant. Dubják, Fr. Kozák. Z Brusného: Setmal, Mozola, Charvát, Hradil, Matela, Zatloukal. Ze Slavkova: Krajcar, Rýpar. Z Chomíže: Dvorník. Ze Žalovic: Sehnálek. — Všem Zaplat Pán Bůh!

ROZPOČET

na stavbu poutního domu na Sv. Hostýně.
(Bez vnitřního zařízení.)

1. Práce zednická a nádenická	Kč 1,020.000.-
2. „ kamenická	Kč 19.000.-
3. „ tesařská	Kč 32.200.-
4. „ klempířská	Kč 61.800.-
5. „ stolařská	Kč 76.800.-
6. „ zámečnická	Kč 56.000.-
7. „ sklenářská	Kč 11.200.-
8. „ natěračská	Kč 28.300.-
9. „ malířská	Kč 9.900.-
10. „ čalounická	Kč 7.700.-
11. „ kamnařská	Kč 14.500.-
12. Zařízení hromosvodu . . .	Kč 3.600.-
13. Zřízení kanalisace	Kč 19.500.-
14. Zařízení vodovodu	Kč 120.000.-
15. Zřízení elektr. osvětlení .	Kč 35.000.-
Uhrnem	Kč 1,515.500.-

Dojmy z velebrauských exercicií. S radostí uvítala jsem zprávu, že ve dnech 23.—28. května konána budou duchovní cvičení pro ženy ve Stojanově na Vele-

hrač. Přihlásily se 42 exercitantky, a to 28 tam z Prahy a 14 Moravanek. Vldp. P. Štok, superior a spisovatel T. J. z Prahy byl naším exercitátorem, který slovy vřelými a poutavými upravoval cestu Božskému Spasiteli do srdcí našich. S nadšením a pozorností sledovaly jsme jej až do konce. Přednášky střídaly se s rozjímáním a modlitbou: dvě dopoledne, tři odpoledne. Mezi těmito modlival se s námi náš horlivý vůdce Fr. Maluš, který nás za zpěvu mariánských písní do kaple vodíval a také mezi jídlem, při němž zachovávalo přísné mlčení, neúnavně nám předčítal různé poučné povídky, které vyluzovaly nám slzy z očí. Vzorná čistota, výborná kuchyně a obsluha Sester Cyrilek ve Stojanově zasluhuje též zvláštní zmínky a všeobecné naší pochvaly. Byly to krásné dny duchovních radostí, cítily jsme se jako jedna rodina Ježíše Krista a se slzami v očích jsme se loučily. — S Bohem Velehrade — a na shledanou! Jedna z účastnic duchov. cvičení.

Mariánská družina českých učitelek na Moravě pořádá letos duchovní cvičení pro učitelky od 22. srpna večer do 26. srpna ráno, tentokrát opět v Přerově v klášteře na Šíravě. Přihlášky přijímají se v klášteře ctihodných školských sester v Přerově na Šíravě.

Na slavnost Božího Těla. Pod tímto názvem vydalo Dědictví Svatojánské knížku prof. dra. Jana Hejčla, obsahující český překlad celé bohoslužby, kteráž se toho dne a po celý následující týden koná. Výborná tato příručka hodí se ovšem také i k pobožnostem eucharistickým v kteroukoli roční dobu. Knížka tištěna jest na téměř jemném indickém papíru a v téměř formátě, jako Misálek Dědictvím vydaný; cena její jest pouze 4 Kč, s poštovním 4 Kč 30 h. Objednávky přijímá administrace Dědictví Svatojánského v Praze, Hradčany, Vikářská 35.

Povětrnost v květnu. Letošní květen byl dosti chladný a hodně suchý. Průměrná teplota měsíční byla +9.4. V uplynulých dvaceti letech byla nižší teplota pouze r. 1909 (9.0) a r. 1919 (7.1); v jiných letech byla vždy vyšší. Největší teplota v květnu byla 31.: +23.1, nejnižší 14.: -2.7. Mrazových dní, t. j. kdy nejnižší teplota byla nula (0.0) nebo pod nulou, bylo 5 (od 11.—15.), ledový, to jest, kdy teploměr celý den byl pod nulou, nebyl ani jeden. — Měsíční průměr maxima, to jest nejvyšší teploty byl +13.9, minima t. polední 12.1, večerní 8.6. O ledových dnech od 11. do 15. a též od 22. do 29. bylo dosti chladno a nepřijemno. Měsíc květen, o němž jde pořekadlo, že má každý druhý den pršet, byl letos hodně suchý. Podle záznamů srážkových na Sv. Hostýně je průměr srážek za posledních 20 let pro měsíc květen 81.8 mm; letos bylo všech srážek

v květnu toliko 36.5. Méně než letos bylo v uplynulém dvacetiletí r. 1917 (33.3), 1918 (19.7 mm) a 1922 (19.0 mm). Největší srážka byla dne 28.: 17.8 mm. Dní, ve kterých bylo lze srážky měřiti, bylo 19, dni ve kterých srážka byla větší než 1.0 mm bylo 7, dni se sněhovými srážkami byly 2; dne 12. napadlo na 3 cm sněhu, který však téhož dne roztál. Dni se srážkami zmrzlého deště a krupěk byly 4 (11.—13., 26.). Dní s bouřkou aneb, kdy aspoň bylo slyšeti hřmění bylo 5 (1., 6., 9., 10., 22.). Průměrná vlhkost byla 72 proc. Oblačnost průměrná byla 5.9 t. j. obloha byla průměrně více než z polovice zatažena mraky. Jasně dny, t. j., kdy obloha byla pokryta mraky na nejvýš do 2 desetiny mm byly 3 (3., 16., 21.); zamračených, t. j. kdy obloha byla zastřena mraky od 8.00 až 10.07 bylo 5 (1., 4., 20., 23., 27.). Dní s výbornou viditelností bylo 5 (11., 12., 14., 15., 23.); dní s hustou mlhou 10 (1.—3., 7., 13., 24., 25., 28.—30.). Dní s vířivostí bylo 15 (1., 2., 4., 5., 6., 7., 10., 11., 12., 15., 16., 17., 22., 27., 31.). Směr větru byl od S 4 krát, SV 13 krát, V 21 krát, JV 15 krát, J 6 krát, JZ 12 krát, Z 12 krát, SZ 10 krát. Průměrná síla větru vyla 4.5 podle stupnice Beaufordovy. Bezvětří nebylo.

Seznam slavností

poutí a duch. cvičení na Velehradě od 1. července do 30. září 1927.

1. Dne 3. července (s předešlým odpolednem pout. Pořádek: 2.-VII. o půl 7. hod. odpol. průvod od Cyrilly, uvítání v kostele, sv. požehnání. Večerní modlitba.

Zpovídá se ustavičně od 3. hod. odpol. Ráno v 5 hodin budiček, vyzvánění, sv. zpověď, mše sv. se sv. přijímáním. Farní bohoslužby v 7 hod. a v 10 hod. V 10 hod. slavnostní kázání, pontif. mše sv. Průvod s nejsv. svátostí, odpros. a zasvěcení. Odpoledne po 1 hod. sv. požehnání a uctívání ostatků sv. Cyrila.

2. Dne 4. a 5. července hlavní jubilejní slavnost, pout Pražanů a z celých Čech. pout Svazu katolických žen a dívek z Brna. Dne 4. odpol. pořádek jako v sobotu 2.-VII. Dne 5. července kázání v 6 hodin, mše sv. v jazyku staroslovanském, v 10 hodin kázání v kostele i venku (na nádvoří a u královské kaple), pontifik. mše sv. v kostele a nádvoří mše sv. v obřadu řeckokatol. Průvod s nejsv. svátostí, odpros. a zasvěcení B. Srdci. Ostatní jako v neděli. Večer po půl 9. hod. osvětlení průčelí kostela a věží.

3. Dne 10. července s předešlým odpolednem. Pout brněnské diecese a ze sev. Moravy. Pontifikální mše sv. po slavnost-

ním kázání v 10 hod. a ostatní jako v neděli.

4. Dne 12. a 13. července jubilejní pout Slezanů. Mají svůj pořádek jako každý rok.

5. Dne 18. a 19. července jubilejní pout bohoslovců z ČSR.

6. Dne 20. července odpol. — do 24. července v poledne kongres unionistický.

7. Od 26. večer — 30. července ráno duch. cvičení pro studenty stř. škol v duch. cvičení pro studenty stř. škol v klášteře.

8. Dne 30. a 31. července sjezd a pout studentů z ČSR.

9. Od 31. července večer do 4. srpna ráno v klášteře duch. cvičení pro akademiky v klášteře, pro vyšší studentky a akademičky ve „Stojanově“.

10. Od 8. večer — 13. srpna ráno čtyřdenní duch. cvičení pro kněze pracující v katol. spolicích.

11. Dne 8. srpna s předešlým odpol. pout tertiářů a tertiářek.

12. Dne 14. a 15. srpna pout Slovinců a bratří ze Slovenska. Pout Orelstva a Omladiny. Pořádek jako 5. července.

13. Od 22. večer — 26. srpna ráno duch. cvičení pro kněze.

14. Od 7. večer — 11. září ráno duch. cvičení pro úředníky a zaměstnance železniční.

15. Od 14. večer — 18. září ráno duch. cvičení pro paní a dívky státních zaměstnanců, zvláště železničních.

16. Od 21. večer — 25. září ráno duch. cvičení pro vojenské a četnické gáristy.

17. Dne 28. září s předešlým odpolednem pout mužů. — Pořádek jako 3. července.

Poutníci se upozorňují na výhodu slevy na drahách (33 proc.) k slavnostem velehradským. Potřebné informace dá Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc, (Salesianum). — Poplatek za celé zaopatření při duch. cvičení 50 Kč (kromě kněžských a studentských). A. M. D. G.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V květnu 1927.

1. bylo lidí v kostele	650	a u sv. př.	174
2. " " "	450	"	441
8. " " "	450	"	352
14. " " "	4500	"	1560
15. " " "	5500	"	2650
18. " " "	510	"	320
22. " " "	5800	"	1700
26. " " "	2600	"	1072
29. " " "	4600	"	1542
Ve všední dny úhr.	2276	"	679

Úhrnem 27686 " 10490

Mši sv. slouženo 175.

Uhýrek Václav, farář, Slavkov 10, Zamykal Lad., šefredaktor, Olomouc 25, Blaňarová Josefa, Brno 15, Rosokvá Adela, Brno 50, dvě sestry z Kroměříže 150, vdp. Arnošt Kolář, kurát, Kroměříž 100, Lapková Marie, Praha I., 5, Cihlár Jan, Suchý/Důl 10, Fialová Anna, Jenšovice 10, Kužín Karel, Olomouc 20, farní úřad v Tovačově 102, Šiška Alois, rolník, Šelešovice 40, Rupsová Františka, Hvozdná 2, Jiří Minarčík, farář, Renotice 100, Křivánková, Kroměříž od členů 120, Otilie Klimentová, Kroměříž, od dárců 352, Marie Pszolková, Frýdek 30, z farnosti kralické, farář Alois Heroudek, Kralice 934, farní úřad Třebovice, Slezko 171, P. Vojtěch Horák, Rajhrad 10, Msgre. prelát Ant. Kobliha, Olomouc 100, dp. Ant. Dosedla, farář, Třebětice, z pokladny Matice Svatohostýnské 15.-3. 1927 9000, 26.-3. 27 3000, 8.-4. 27 1000, 25.-4. 1927 5000, 16.-5. 1927 2000, Nádvořík Julius, katecheta, Kralupy 10, farní úřad Dubnica, Josef Beňák, Dubnica 20, Koutný Ant., farář, Velký Újezd 1.60, Kocián Frant., Štitina 5, Šverdlík Frant., farář, Mošnov 10, Vavrečka Šeb., farář, Jihlava 12, Slámečka Adolf, Místek 50, Šíp František, kaplan, Šerv. Kostelec 6, Fridrich Frant., děkan, Tábor 10, Koliba Jiří, Dolní Bojanovice 15, Pavlík Em., Hradešná, Uničov 5, Zrúnek Bohuslav, kaplan, Bouzov 20, Matice Svatohostýnská na poutní dům 2000, Fabiánek Josef, kaplan, Královo Pole 10, farský úřad, Velká Bielice 12, Hroneš Frant., děkan, Bohuslavice 10.20, Huttulová Josefa, Uh. Ostroh 10, Mádrová Anna, Dubany 5, Diviš Adolf, Šternberk 3, farní úřad Bojanov 10, Jan Daňěček, Praha-Břevnov 5, Pospíšilík Josef, Němčice 3, Gamba Jan, okr. cestmistr, Kroměříž 100, farní úřad v Hnojicích 620, Marokva Anežka, Protivanov 15, Mazal Ant., Jesenec 10, Navrátil Frant., ml., Kojetín 10, Pospíšil Ignác, Lazničky 20, Kaláb Jan, Tištín 12, Nastera Frant., farář, Vysoké Chvojno 5, Lhotská Marie, Litultovice 5, Stelba K., Praha I. 10, Janák Petr, farář, Bouzov 50, Elitzer Josef, farář, Morašice 5, P. Wražina, katecheta, Horní Heršpice 20, Galuška Jan, Kvočice 5, Vilém a Marie Opletalovi z Konice 20, František Zámorský, farář ve Svěbohově 10, Rygalová Marie, Pavlovice 5, Pokorný Karel, Staré Město 10, Sedlák Frant., kaplan, Přerov 10, Švéda Josef, Kulíšov 5, Hladík Adolf, kooperátor, Praha VII. 5, Závodná Marie, Nové Zámky 5, Msgre Ludvík Novotný, profesor, Rychnov 15, Mackovík Antonín, Přerov-Předmostí 300, Zapletalová Eleonora, Lhota 10, Bedřich a Josefa Dvořáčovi v Staré Rovni 5, Petrová Ludmila, Frenštát 5, Plachý F., farář, Velký Týnec 50, Grebeníček Jan, Jalubí 5, Bosáková Frant. a spol. v Porubě 15, Lužný Ignác, Čechůvky 5, Krob Antonín, farář v Beroticích 5, Kotrlý Karel, rolník, Bludov 5.20, Vitásek František, farář, Velké Karlovice 20, Jagoš Cyril, Kuželov 12, Douša Emil, farář, Eisendorf 5,

Brhovský Josef, konsist. rada, Herusice u Prahy 10, Navrátil Antonín a manželka, Kojetín 20, Fila Metoděj, kooperátor, Bitov 2.20, Kovařík Inocenc, Oprostovice 5, Chalupa František, katecheta, Pohořelice 5, dp. Ant. Dosedla, Třebětice, z pokladny Matice Svatohostýnské 1000, Dokoupilová Františka, Olomouc 10, Matoušková Ant., Leškov 10, kapl. dr. Otakar Švec, Karlín 10, Mat. Jiřivovský, farář, Harátnice Č. 10, Brázdač Bohum., katecheta, Příbram 5, farnost (dp. far. J. Rozsypal), Hlinsko u Lipníka 1100, vým. Jos. Géla, Milostovice 50, Šimon Doležel, far., Vítonice 100, Nováček Jan, katecheta, Zibín 10, Winzla Al., kaplan, Hlučín 5, Vacek Josef, kaplan, Černilov 5, Dopita Jan, Slavkov u Brna 10, Kopřiva Al., bank. úř., Praha 10, Bartoš Ant., profesor, Brno 1000, hraběnka Strachwitzová, Zdounky 100, Strouhal F., Třebětice 50, Chlupáč Jan, farář, N. Ves Č. 100, Soukup Ad., farář, Pozdeň Č. 5, Huvár Josef, farář, Zussdorf 20, farní úřad Pňovice 5, Hůrský Frant., katecheta, C. Rudějovice 10, Vítek Václ., kat. em., Kr. Vinohrady 3, Fišer Josef, farář, Unín 5, Nakládal Al., farář, Slavkov u Opavy 1000, Přítel Jar., katecheta, Praha 5, Kvítek K., kaplan, Slavičín 5, Kovář Al., farář, Kujavý 1000, Hrab Antonín, farář, Holice u Olomouce 1102, Šidlík Ign., pens., Ptení 5, Vrba K., pekařství, Olšany u Prostějova 50, Vojtěch Josef, děkan, Úpice, Č. 50, stařenka Hrachovcová, Janovice 50, Dostál Stanislav, farář, Rudice 25, Trčka Albert, far., Rychnov 20, Vymětal K., farář, Prostě Žibřidovice 100, Pěničková Marie, Morkovice 40, P. Mořic Ludva, kvardián kapucínského kláštera, Opočno, Č. 60, farní úřad Stříbrnice 15, farní úřad Stříbr. Skalice 10, Navrátil V., Luleč 10, Loprais Tom., farář, Halenkovice 10, farní úřad Albrechtický 200, Tuček Arn., kaplan, Boskovice 5, Stratilová Marie, Něčice u Zdounek 10, Sukdol Jan, kaplan, Borovany, Č. 10, dp. Dr. Nekula Jan, Praha 10, Janda Josef, kaplan, Jaroměř, Č. 10, Jiroušková Josefa, choť redaktora, Praha 20, farní úř., Prostějov 50, kapucínský klášter, Praha-Hradčany 20, Vodička Josef, kaplan, Benešov u Prahy 10, Soc. Stud. Sdružení, Náchod 18, Puskailer Vinc., adm., Sása, Slov. 10, farní úřad Zlámanka 10, Obšil Josef, Náklo 10, farní úřad (členská příspěvky od 3 členů) Zděchov 41.40, Kaláb Stanislav, farář, Vranovice 50, Spořitelní a záloženský spolek (vdp. Šebestík Jan), Skaštice 100, Praxl Václav, řídící učitel, Val., Meziříčí 20, Blümlová Josefa, učitelka, Pardubice 20, Košutová Marta, Třebětice 20, Vašíčková Josefa, Třebětice 10, rodina Velclova, Třebětice 40, farní úřad (člen. př. 90, a na pout. d. 50), Všechnovice 140, Vyškovský Ign., arcikněz, Bohnice, Č. 5, Rozsypal Rafael, koop., Přerov 300, Javorova Cecilie, Hvozdná 60, farní úřad (člen. příspěvky) Zděchov 9, farní úřad, Břest 103, Kirchner Vojtěch, koop., Slav-

kov u Brna 10, Titl Alex., kaplan, Kr. Vinohrady 10, Glingarová Antonie, Místek 5, Volná M., Místek 5, Chválková M., Místek 5, Fuciman F., Místek 10, Chlebek Václ., Místek 10, Chvostková Viktorie, Místek 5, Böhmová, Místek 5, Vranková M., Místek 5, Macháč Jan, farář, Hošťálková 20, farní úřad (členské příspěvky) Drahaný 51, Pospíšilová F., čl. př., Chudčice 10, Velcl Frant. (čl. př.) Třebětice 2, Vykydal Bohuš, Brno 5. farní úřad, Slavičín 112, M. Vojáčková, Švábenice 5, Ant. Pospíšilová, Švábenice 3, Flora Blatanová, Místek 5, Marie Kubečková, Místek 5, A. Neuherová, Místek 5, M. Bašistová, Místek 5, Terciářská obec v Olomouci 1000, Prelát msgre Ant. Kobliha, dóm. farář v Olomouci 100, Bedř. Schneider, Jaroměřice 20, Jos. Dosedla, Jaroměřice 5, msgre dr Oldřich Karlík, a. sekretář, Olomouc 100, Anež. Šebestová (od děvčat z tkalcovny Elzerovy), Místek 50, farní úřad, Myslejovice 195.12, farní úřad, Val. Klobouky 350, Fr. Gába, Třebětice 10, Fr. Pekarský, pens., Rožnov 100, farní úřad, Rohatec 100, Jan Zapletal, Dědkovice 5, Josefa Pořízkova st., Dědkovice 10, Josefa Pořízková ml., Dědkovice 5, Ignác a Ludmila Pěničkoví, Dědkovice 100.

Na kostel: Kateř. Šlozarová z Uh. Hradiště 15, Fr. Bartoník z Rokytnice 100, N. N. z Lipníka na poděkování P. Marii 200, Marie Lefnerová, učít. z Letonic 30, z farnosti bernatické sbírkou 100, N. N. ze Štípy 10, N. N. z Krásna 100, z Břestu 10, ze Štípy 50, Fr. Horák z Hustopeče 10.

Na hlavní oltář: Filip Kovář z Hranic 10, Anna Šišková z Něčic 40, Anna Janíčková ze Zábřehu na poděkování P. Marii 50, Žofie Zbořilková z Hrubčic 10, čten. Hlasů z Nivnice 2, Bož. Ševčíková z Mostkovic 50, N. N. z Krásna 100, N. N. z Hrubčic na poděkování P. Marii 10, M. A. ze Žákovic 40, N. N. na poděkování 10, Anna Klumparová ze Střítěže 20, N. N. 25, Frant Paidl z Němetic 5, N. N. z Rakova 5, Ludm. Palová ze Soběchleb 50, Ant. Král z Hranic 20, N. N. z Hluku 10, z Hranic 20, Ant. Sečkař z Loučky 10, M. V. z Postřelmovy 50, N. N. z Postřelmovy 40, N. N. z Prusinovic 5, čten. Hlasů Svatohost. z Horní Vsi 100,

N. N. z Rusavy 10, Kateř. Konečná z Břestu 1000, A. Hamerníková z Roudnice n. L. 20, Al. Zemanová z Č. Lípy, Čechy 10, Královně Máje z Hranicka 100, N. N. z Radějova 10.

Na sv. Antonína: N. N. z Holešova na poděkování 6, N. N. z Nivnice 1, Fr. Švrčinová z Hrubotěšan 5, N. N. 3, Žofie Zbořilová z Hrubčic 10, Fr. Šimčík z Hluku 5.

Na oltární a věčné světlo: Jan Chytil v Grymově 20, Barb. Javorová z Hvozdné 10, Kateř. Orlovská 10, Filip Kovář z Hranic 3, N. N. z Palačova 5, čten. Hlasů z Ludslavic na poděkování za vyslyšení 20, z Holešova 5.

Na korunky P. Marii: N. N. z Bezuchova 10, z Podhr. Lhoty 5.

Na sochu Božského Sráce Páně: N. N. z Roštění 10.

Na křížovou cestu: Anna Šišková z Něčic 5, N. N. z Holešova 10.

Na elektrické osvětlení: Dp. Jan Šabata, farář ve Sluhách, Čechy 100, K. A. Šustr z Turzovky na Slovensku 50, N. N. od Brna 100, Fr. Švrčinová z Hrubotěšan 5, N. N. z Nivnice 1, Žofie Hanáková z Kojetína 2, Martin Sudolský z Kojetína 5, N. N. z Velké u Hranic 100, N. N. z Hané na poděkování za vyslyšení 10, N. N. z Bezuchova 10, Josef Duchoň z Opatovic 5, Jos. Kratochvílová z Veselí 5, A. Černošková 5, Ant. Nohýl z Kroměříže 5, N. N. z Bezuchova 5, průvod ze St. Jičína 20, N. N. z Přtlep 10, průvod z Němčic na Hané 20, Marie Mlatičková z Jaroměřic 50, Frant. Cáhová z Brna 20, dvě poutnice z Brna 20, průvod z Uh. Brodu 10, z Ludslavic 15, N. N. z Přívozu u Moravské Ostravy 50, A. Janotová z Klokočova 10, J. Janulík z Vel. Ořechova 5, Berta Ryšánková z Grymova 10, čten. Hlasů z Radějova 10, Viktorie Dostálková z Bílovic 10, Aloisie Malá z Malenovic 150, Marie Srostlíková z Hvozdné 20, N. N. ze Všetul 10, N. Ptáčková ze Všechovic, na poděkování 10, průvod z Val. Meziříčí 10, Josef Kubáč z Dol. Újezda 10, N. Spáčil z Dol. Újezda 10, A. Hübnerová ze Štípy 10.

Na sochu P. Marie: N. N. z Prostějova 100, Anděla Libosvárová z Rožnova p. Radhoštěm 30.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Antonín Machýnek z Tučap u Velehradu.

Kašpar Hoferek z Topolné.

Josef Pavlišťík z Brušperka.

O. v p.

Číslo 8.
srpen 1927.

Ročník
..... XXIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

**S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryštva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

OBSAH: K. Vřezovský: Maria, Ty's srdce Moravy! (báseň), str. 113. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 113. — Dívka u Marie (báseň), str. 117. — M. Alfonsa: Holóbcí, str. 117. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 120.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Poutnický dům na Sv. Hostýně. (Průčelní strana a dvorní strana předního traktu), str. 119.

Přátelům Sv. Hostýna!

Zdá se, že poutní dům přináší již nyní duchovní ovoce, ač není ještě dostavěn. Soudíme tak z četnější návštěvy poutníků, vyvolané jistě též zájmem o novostavbu, která utěšeně pokračuje a každým týdnem roste. Že to není pouhá zvědavost, svědčí dlouhé řady těch, kdož přistupují zbožně k stolu Páně.

Dal by Bůh, aby přízní upřímných a vděčných přátel svatohostýnských dílo víc a víc vzkvétalo.

Mezi šlechtnými dobrodinci jmenujeme J. M. nejdůstojnějšího pana preláta Sig. Ledóchowského z Olomouce, který si zanechal vzácným darem trvalou památku u vítězné Ochránkyně. Velmi nás též potěšil přípis Spořitelního a záloženského spolku v Nivnici,

kde oznamují, že výbor se usnesl jednohlasně darovati na poutní dům 5000 Kč. Vynalezavá byla dále láska k Sv. Hostýnu u pana starosty Spořitelního a záloženského spolku v Huštěnovicích, kde na jeho popud občané navozili a vyplaceně zaslali 300 q říčního písku, tak potřebného, má-li oμίtka na Sv. Hostýně poněkud alespoň vzdorovati drsnému podnebí. Na dobrou půdu konečně padla výzva horlivého pana faráře z Rychtářova, aby farníci (není jich ani 1000) přispěli na novostavbu. Ve čtrnácti dnech sebráno přes 3000 Kč, jež poutníci o pouti dne 16. července položili na oltář Matky Páně.

Na Sv. Hostýně dne 1. srpna 1927.

Duchovní správa.

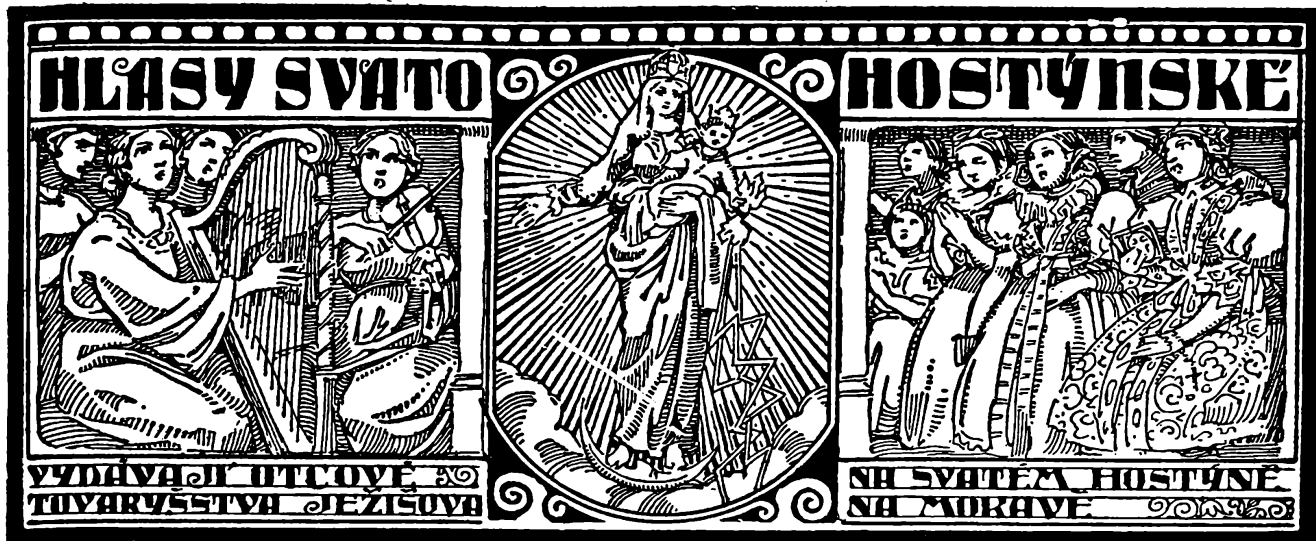
DARY.

Na kostel. Dp. Ludvík Kašpar, vikář v Kroměříži 100, ap. Frant. Srovnalík, kaplan v Přívoze 250, N. N. z Bohumína 50, dp. A. Horák, farář ve Zdoukách 50, N. N. z Nedakonic 50, z Konice 10, Anna Koblihová z Přerava 10, Jos. Vojtecký z Hranic 10, N. N. z Velatic 20, Anna Hamerschmiegová ze Žiliny 10, Jos. Pelíšková z Nenakonic 10, ar Fr. Říha, advokát v Mor. Ostravě 100, ctih. sestry „Dcer božské lásky“ z Brna 20, Emilie Veková z Pravčic 40, Jos. Mušenka ze Sedliště ve Slezsku 20, N. N. ze Šklapanic na poděkování 40.

Na hlavní oltář: N. N. z Kobeřic 20, nejmenovaní manželé z Kobeřic 20, čtenářka Hlasů z Dědic 10, na poděkování za uzdravení i duktá, N. N. z Opavy 5, J. Gerlová, Kladruby 5, rodina Humpolova ze Šanova 10, J. Galíček, Pustějov 10, N. N. 20, Štěpánka Přerovská, Vyškov 10, Barbora Hrabalová, Popůvky 10, Fr. Semerová, Luhačovice 5, N. ze Ž. 5, rod. Bečňáková z Osíčka 10, N. N. z Chromče 10, rod. Zbořilová z T. 5, Josef Jezerský, Hranice 5, A. Daňková, Nový Jičín 5, manželé Krabicovi z Mal. Karlovic 5, V. F. z

Malhotic 10, N. N. z Opatovic 5, Helena Gregorová, Jaktář 3.40, N. N. ze Sedliště 50, čtenářka Hlasů z Malhotic 50, N. N. z Kanovska 40, na poděkování za uzdravení syna 10, N. N. z Vražného 100, N. N. z Kunovic s prosbou za vyslyšení 30, k posmrtné památce Anežky Juráškové ze Šulešovic 50, N. N. z Konice 30, z Holešova 20, Karolina Podepřelová, Osek nad Bečvou 30, N. ze Zahnašovic za vyslyšení prosby 50, N. z Velešovic 10, z Kralic 5, M. Ošťádalová z Cakova 20, N. N. z Nových Dvorů 50, z Olomouce 10, ze Střelné 50, ze Všechovic 10, Ter. Hamerlíková z Mor. Ostravy 5, A. Fešárková z Mor. Ostravy 50, N. N. z Milonic 50, Jos. Macháček ze Závěšic 10, Marie Dostálová z Brna 25, Fr. Čaník z Pašovic u Uh. Brodu 50.

Na sv. Antonína: A. Sládečková z Dřevohostic 5, rod. Panáková z Veselíčka 15, Jan Navrátil, Brušperk 30, A. Gertnerová, Mor. Ostrava 5, M. Chvilová ze Lhotky 10, N. N. z Majetína 5, Alois Kudlík z Račkov 25, Ig. Růžička z Dřevohostic 5, N. N. z Milonic 50, Žofie Slováková, Dřevohostice 5.

Číslo 8.

Srpen 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Bůh náš jest vskutku naším milosrdenstvím, a ty, Maria, jsi téhož Pána našeho Matkou. Jestliže ty nám odepřeš milosrdenství, jehož jsi se stala tak přepodivně Matkou, co učiníme,

až týž Syn Tvůj přijde, aby všechny soudil soudem rovným? Přispěj nám tudíž na pomoc, Paní nejmilostivější!

Sv. Anselm.

K. Vřezovský:

Maria, Ty's srdce Moravy!

Maria, Ty's srdce Moravy!
k Tobě naše prosby, zpěvy, pozdravy
se vznášejí a na srdce Ti bijí...
Srdce Tvé se rádo otvírá
vzdechům dětí, ruka Tvoje setírá
tak měkce slzy, jež se z očí lijí...

Maria Ty's srdce Moravy!
Viz, jak děti Tvoje trpí, churaví,
rač v jejich rány, vlíti balsám
hojivý!
Víme, rány, že se zacelí,
tělo chabé zkvete, duše zveselí,
kam oka Tvého padne pohled
hřejivý...

Maria Ty's srdce Moravy!
Lásku k nám kdo Tvoji zastaví,
kdo naši úctu k Tobě směl by
vzítí?!
K Tobě vroucí prosby, pozdravy,
ze srdcí se nesou celé Moravy:
žít chtějí Tobě, pro Tebe i mříti!

Frant. Krus T. J.:

Církev bojující a vítězí.

„Zajedte na hlubinu a rozestřete síť své na lovení“. (Luk. 5, 4.)

Marketa apoštolka.

I. Už se setmělo. Příkrou ulicí v dělnické čtvrti velkého belgického města Lutychu vystupují dvě dívky; je poznati, že jsou unaveny. Jedna je

Marketa, druhá její společnice Johanka; přidružila se k ní z vděčnosti, poněvadž Marketa navrátila jejího otce opět Božskému Spasiteli. Obyčejně si dělí práci na apoštolských potulkách

tak, že Marketa vyjednává, Jana však, ještě ne dost zkušená i trochu nesmělá, zatím se modlí, aby Bůh žehnal podniku.

Začíná pršeti. Dívky jdou ještě kousek dále mezi chatrnými domečky; některé jsou nachýleny až k spadnutí — jak to bývá nad uhelnými doly. Na chvílku hledají dívky které si dveře; našly je a už stojí v ubohém pokojíku. Dvě lůžka jej téměř celý vyplňují; jedno je v nepořádku, patrně ještě od rána, na špinavých poduškách velký bochník chleba; na druhém leží nemocný muž těžce dýchající. Vedle je kuchyňka. Marketa tu není po prvé. Volá: „Paní Heynstová!“ Ve dveřích se objevuje škaředá stará žena. Lidé o ní povídají nepěkné věci; ale Marketa ví, že hrozná nouze z ní udělala tak nesympatickou bytost, a proto dovede s ní přátelsky hovořiti.

„Jak se vede milému nemocnému?“ táže se. „Jde to s ním jako s prvním“, odpovídá stařena. První její syn totiž bíděně zemřel a tento druhý též už se nebude dlouho trápit. Marketa začíná z kufříčku, který přinesla s sebou, vyndávat vajíčka a jiné dobré věci pro nemocného a mezi tím hovoří nenuceně o pozemských trampotách a o nebeské blaženosti. V koutku cosi šustí: povaluje se tam mezi odpadky zeleniny a různým haraburdím malý hošík pod dozorem desetiletého děvčete.

„Děvčátko už bylo u prvního sv. přijímání, že?“ táže se Marketa. „Ne, pan farář nechce, poněvadž děcko neumí katechismus. „Pošlete ji ke mně, zítra v pět hodin, pomohu jí, aby se naučila.“

Potom ještě několik laskavých slov nemocnému tak, aby sám ani slova nemusil mluvit, jinak by ho kašel zadusil. Když mu Marketa podala ruku, zanechala mu peníz, aby se léčil a na pěkné nebe nezapomněl.

Dívky odešly a stařena ještě stojí u dveří a utírá si oči.

Tři rybičky najednou v apoštolských sítích Marketiných a je jim tam dobře:

stařenino srdce jakoby omládl, nemocný radostně děkuje Bohu, že mu poslal anděla útěchy, a děvčátko půjde k nebeské hostině.

2. Jen kousek dále dívky zase otvírají dveře. I tam je dost nepořádku a zápachu, ale nemocného tam není; bydlí tam mladý dělník se svou matkou. Marketa už dříve se pokoušela získati ho pro náboženský život. Ale nepodařilo se jí to. I vymyslela si nový plán. Dověděla se, že je hodně ješitný a vydává se za vzdělance, poněvadž umí psáti.

„To jste asi rád, že máte po práci“, praví Marketa.

„Inu, kdo by si na večer rád neodpočinul?“ odpovídá.

„Ačkoliv vy si toho odpočinku mnoho nedopřejete; pracujete, píšete pro své sousedy a soudruhy.“ — „Ano, ano, dělám to.“ — „Oni asi všichni na vás se obracejí, kdykoliv potřebují dovedné ruky.“ — „Ovšem, ovšem, snad by nepochodili dobře, kdyby mě tu neměli.“ — „Prosím vás, neodmítněte mne, vyslovím-li též prosbičku. Víte, že řídím pěvecký sbor?“ — „Vím, u Františkánů.“ — „Ano. I podívejte se: velice nutně potřebuji, aby mi někdo opsal hudebniny, a nikdo mi to nedovede tak pěkně vykonat jako vy to umíte. Vím, že jste na to neobyčejně šikovný. Jak ráda bych tomu byla, kdybyste to převzal! Věděla bych, že to je v nejlepších rukou.“ To bylo ovšem trochu povážlivé tvrzení; neboť Marketa věděla, že bude míti s opravováním snad víc práce, než kdyby všecko sama si psala.

Mladý dělník rád slíbil. „A nemohl byste mi to sám přinést v neděli, když tam máme zkoušku?“ „Přinesu.“ „I děkuju vám. To bude radosti u zpěváků! A bude-li vám libo, hned vám tam zazpíváme a zahrajeme vaši komposici.“

Marketa-chytrák udělala z opisování not „komposici“; snad si to odpyká v očištění. Ale novopečený „komponista“ zářil radostí a štěstím a uvážnul též v apoštolské síti Marketině.

3. Za chvílku se octly dívky v ulič-

ce, kde nepořádkem a špínou vše vy-
padá až příšerně. Marketa nápadně
dlouho nic nemluví. Johanka se jí tá-
že: „Proč nemluvíš, jsi smutná?“ „Ne,
dušinko, nejsem smutná. Ale prosím
tě, neměj mi to za zlé, že nemluví-
m; modlím se, poněvadž potřebujeme po-
moci Boží, aby On nám vnuknul, co
máme těm ubožákům říci. Modli se
se mnou.“ A modlily se obě.

„Teď ve jménu Páně“, praví Mar-
keta, „půjdeme k Verdonkovicům.“ —
„Cože, k Verdonkovicům?“ děsí se Ja-
na, „vždyť víš, že odtamtud nedávno
Pater N. musil utíkat, byli by ho
bezmála zbili! Vždyť nás tam ani ne-
pustí.“ — „Modleme se“, odpovídá
Marketa, „a dejme nejprv almužnu to-
mu našemu starému chráněnci zde;
modlitba a almužna zaručují milost Bo-
ží.“ Podala almužnu a zaklepaly u Ver-
donkovic.

Žena jako obr otevřela. Dívky pěkně
pozdravily, ale ona je vítá hrozi-
vým hlasem: „Berte se odkud jste při-
šly!“ — „Milá paní Verdonková“, pra-
ví Marketa, „jsme tak unaveny a pro-
moklé; jen se podívejte. Nesměly by-
chom si na chvílenku u vás odpoči-
nout?“ „No, když jen odpočinout, tak
pojďte!“ Paní Verdonková vlastně by
měla dost dobré srdce; jen že je za-
rytou socialistkou a proto, když spatří
něco klerikálního nebo dokonce kláš-
terního — Marketu s Janou znala po-
někud z ovzduší františkánského kláš-
tera — nedovede ovládnouti svého
vzteku.

Marketa si usedla vedle ní a po-
kouší se začít nějaký rozhovor, pro-
zatím o dešti. Verdonková se k ní
obrací zády a odchází z pokoje. Za
chvilku se vrací, a Marketa opět za-
číná: „Paní, u vás to máte útulné a
vy jste tak laskavá . . .“ Paní Ver-
donková, jakoby nic neslyšela, oškra-
buje zeleninu.

„Znáte Patera N.?“ hlásí se za chvíli
Marketa. To působilo. „Nechť se mi
tu jen ještě jednou ukáže!“ křičí paní
Verdonková.

Situace je kritická. Ubohá Marketa,
na takového draka asi nestačíš! — Tu

se otvírají dveře, vstupuje dcera paní
Verdonkové s jakýmsi balíkem. Je je-
ště mladičká, ale bude z ní kdysi obr
podobný matce. „Co tu máš“, vítá
ji matka. „Náš prapor, musím ho o-
pravit“, a ukazuje ho s jakousi pý-
chou i láskou, poněvadž ho nosívá při
socialistických slavnostech. „Slečno“,
ozývá se Marketa, „ten váš prapor není
pěkný, on se k vám nehodí, vy byste
zasluhovala pěknější; já vím o hed-
vábném praporu . . .“ „O hedvábném?
Kde a kdo ho má?“ „My ho máme,
je z hedvábí a se zlatým vyšíváním!
Chcete ho vidět? Přijďte k nám v ne-
děli, máme průvod, uděláme vás pra-
porečnicí, to vám bude pěkně slušet!“

Matka a dcera se dívají na sebe,
dcera prosebně a žádostivě, matka ně-
jak hrdě: jakoby už viděla dcerušku
s hedvábným a zlatým praporem. Mar-
keta porozuměla, co se děje v jejích
srdcích. Hovoří vesele jakoby nic: „Vy
máte spolek a organizaci, já také; a
každou neděli máme schůze, zpěv, prů-
vody a socialisté též přicházejí, vždyť
sami říkáte, že jsme všichni bratři a
sestry. Jen přijďte se podívat, přichy-
stám pro vás něco zvláště pěkného.
Tož na shledanou v neděli, přijdete?“
Dcera se dívá na matku, matka praví
cosi jako: nechť si jde. Marketa vstá-
vá a děkuje vřele paní Verdonkové
za laskavé pohostinství, za které se
odvděčí na dcerušce v neděli.

V neděli rybička je skutečně na hed-
vábný prapor chycena; ba zachytila se
nejen dceruška, nýbrž s ní i matka.

4. Venku obě dívky nejprv srdečně
se rozesmály, že se návštěva u Verdon-
kovic tak vydařila. Ale potom si Jo-
hanka povzdechla: „Já už nemohu
dál.“ Vždyť už byly několik hodin na
nohou a od poledne ničeho nepojed-
ly. „Já též jsem unavena“, praví Mar-
keta, „ale bylo by ještě šest návštěv
na dnešek. Udělejme si to rychleji a
při tom se snad přece trochu zota-
víme.“ A už otvírá dveře domku, v
kterém ji znají. Celá rodina sedí u
stolu kolem velké mísy s brambory
a bobem. Prapodivné zápachy se valí
vstříc vstupujícím dívkám — ale apoš-

tolská láska je silnější než jakékoliv smrtonosné plyny; a k tomu večerjší rodina laskavě zve: „Nechtěly byste s námi večereť, slečinky?“ I zasedly a za pomoci heroického sebezapírání dovedly i některé sousto spolknouti. Za to okořenily večeri nenápadně několika náboženskými povzbuzujícími poznámkami. To bylo vlastním účelem, proč tam Marketa vstoupila.

Do několika jiných dveří jenom strčila balíček nebo obálku s penězi. Johanka se diví: „Odkud béřeš tolik peněz?“ „Ovšem vydávám víc než mám; ale když už nemám, jdu žebrot, a dávají mi na ty ubožáky.“

Jeden domek je zavřen, není možno vstoupiti. „Pomodleme se“, praví Marketa, „aby i tito v neděli přišli na průvod.“ Modlily se. V domku naprotiv ještě je světlo. „Podívejme se tam, ačkoliv nevím, kdo tam bydlí.“ A už klepají a vstupují.

„Jsme zde správně u Petersových?“ táže se Marketa trochu zajíkávě, poněvadž to jméno Peters jen tak náhodou jí přišlo na jazyk. Proto též ti lidé odpovídají: „Peters? Ne, těch tu není.“ „To jsme se tedy zmýlili. Víte, my jsme je chtěli pozvati na neděli na průvod flámských dělníků u Františkánů.“ A vypravuje výmluvně, jak to tam pěkně bývá a kolik lidí přichází; zdali by též nechtěli jednou se na to podívat? — „Když to je tak pěkné, přijdeme.“

Potom ještě měla na programu dva staré dělníky-podivíny. Nejprv se zdráhali přijíti k Františkánům: „Vždyť jsme socialisté!“ „Nevadí, máme jich tam tolik a líbí se jim u nás, poněvadž my provádíme, co vy hlásáte, totiž že jsme všichni bratři a sestry; ano, poněvadž jsme všichni dítkami téhož otce, Boha všemohoucího.“ A vykládá jim tolik pěkného o křesťanské lásce, o svých bratřích na bojištích, o naději na odměnu v nebi, o zásluhách křesťanského horníka atd., že naslouchají s velkým zájmem hodinu a déle; a když vstává, prosí ji, aby zase přišla.

Ubohá Johanka zatím usnula tvrdým spánkem.

Proto, když vyšly z domku, Marketa ji doprovázela domů; potom sama ještě vykonala návštěvu u havíře, na jehož duši jí zvláště záleželo.

5. Neděle odpoledne. K františkánům se hrnou zástupy lidí, nejvíce z dělnické čtvrti. Nejprve jdou do velkého sálu. Marketa je vítá, vážně i žertovně, jak toho každý potřebuje, všecky vlídně a upřímně. Je zvědava, zdali přijdou všichni, kolik jich navštívila a pozvala. A jsou tu všichni: je tu dělník komponista, je tu Verdonková mladá i její matka, jsou tu i „Petersovi“ — ani jedna ze zachycených rybiček nevyklouzla ze sítí.

Marketa svolává své zpěváky, a hudebníky, začínají cvičit, aby to bylo potom v kostele dokonalé. Je při tom dost dissonancí i mrzutostí, ale Marketa, kdysi velmi citlivá, už se naučila trpělivosti a sebezáporu tak důkladně, že by se jí snad líbil i zpěv hluchoněmého. Ostatně předvídajíc nedostatky nedělního cvičení, ku kterému se hlásí i neschopní, už má předem se svými spolehlivými žáky tolik nacvičeno, že se jí netřeba báti nezdaru v kostele.

Pobožnost v přeplněném kostele začíná. Markety se v té tlačnici chvílkami zmocňuje cosi jako mdloba. Ale nebojí se toho; ví ze zkušenosti, že její duše ve chvílkách tělesné slabosti, jako zbavena zemské tíže, tím výše si vylítne k Pánu Bohu. Tak též i dnes: na několik okamžiků myslí, že je v nebi. Pak řídí první píseň. Jde to krásně a mohutně — i ti noví zpěváci statečně se drží. Marketa oplývá radostí, že se dostává Ježíši Kristu takové slávy. Potom je kázání. Slova kazatelova dopadají na dobrou půdu, právě ještě patřičně zkyplenou pěknou písní. A pak ten průvod a svátostné požehnání! Marketa je přešťastná. — Vždyť to je z velké části její dílo, že ty zástupy lidu tak vroucně velebí Božského Spasitele. Porozuměla teď ještě lépe než dříve, že se stala bohatou od té chvílky, co se zasvětila chudi-

ně a že jejímu životu se dostalo takového významu a obsahu proto, ponechav se zřekla, z lásky k Bohu svých dřívějších nároků na jakousi parádní „vzdělanost“ a životosprávu. „Dovedla bys“, tázala se, „vykonati tolik bohumilého, kdybys byla třeba světoznámou učenou profesorkou? A k tomu to přesladké tajemství lásky k Ukřižovanému!“ A tu se musila přichytnouti lavice, aby návalem blaženosti neupadla skutečně do bezvědomí.

Milý čtenáři, nezlob se na mne. O-

čekávals, že ty pěkné věci o apoštolce Marketě dnes dokončím — a zase to nejde. Je toho ještě tolik, že se to už naprosto nedá vtěsnati do dnešního článku, musím to ponechati na příště. Modli se, aby nám Duch Boží vzbudil v každé diecesi aspoň 10 takových apoštolek, a mužům aby vnuknul tuto spasitelnou myšlenku: Nebylo by to pro nás muže hanba, kdyby nás ženy a dívky předstihly podnikavostí a neohrožeností?

Dívka u Panny Marie.

Nesu Ti, Matko přesvatá,
lilie ve svých dlaních,
rubínem krve krůpěje
skvějí se něžně na nich.

Po horách jsem je trhala,
ruka se zranila trny,
srdce však jsem si chránila
zůstalo beze skvrny.

Matičko drahá, přijmi je
s kyticí touto něžnou,
naplň je láskou k Ježíši,
upřímnou, stálou, něžnou.

M. Alfonsa:

Holóbci.

„Tak, maměnko, půjdete s námi na pouť a vezmete nás všechny tři?“ zebrounili chlapi na boršickém statku.

Maměnka, starostlivá hospodyňka, hned jim neodpověděla. Teprve za dlouhou chvíli zvedla hlavu od práce, řkouc:

„Však víte, chlapi, že béru s sebou vždy ty nejhodnější! Budete-li hodni všichni, tak tedy všichni! Ale ještě něco: musíte spočítat holoubky v holubníku, budou-li tři, pro každého jeden!“

Chlapi se nedali pobízet a hned se hnali ke stáji, kde pod krovem bylo několik holubích rodin. Odvážil se tam jen Frantík s Vaškem, Hynka však s sebou nevzali, že by jej musili vytahovat, nebyl tak obratný jak oni. Nikdy nevyšel až nahoru, bál se už na třetím „šprušli“ žebříka.

Starí holubi se vrtěli, durdili, zlo-

bili, když ruce chlapců nedočkavě prohledávali obsah budek. Jindy to byla práce tatínkova, ale tentokrát nečekali. Hynek na dvoře pod holubníkem čekal, jak to dopadne.

„Mladých je pět!“ najednou uslyšel shora a za chvíli chlapi rychle slézali po žebříku dolů.

Radost jejich byla veliká, neboť pouť bez holoubků se jim zdála neúplná. Tak na Velehrad, sv. Kopeček, to snad ještě, ale na Hostýnek a bez holoubků?

„Ne, to by naše maměnka neudělala ani kdyby si měla jít holoubky vypůjčit!“ mínil Vašík a ostatní mu přisvědčili.

Však maměnka dobře svoje děti znala; jak by ne, sama se těšila na tu chvíli, kdy s dětmi poklekne ve svatohostýnské svatyni před Matkou lidu, jí sebe a celou rodinu, zvláště

chlapce, do její ochrany zasvětil a jí si požaluje na všechny starosti a také se potěší.

Milou jí byla i ta chvílenka, kdy s dětmi usedla za křížovou cestu na trávníček a s chutí obědvali — holoubky. V té chvíli byli chlapci vždycky v devátém nebi a nejlepší pušky a pišťalky v boudách ztrácely pro ně na chvíli ceny.

Tak i tentokrát se chystali!

Čtyři holoubci chyceni hned v sobotu ráno, v poledne je maměnka nadíla rohlíkovou nadívkou s vejci a máslem, a upekla. Večer bábovku s mákem a časně ráno, za tmy, už se vezli na dráhu.

Holoubci, ač v koši ukryti, voněli na dálku tak, že Frantík nemohl odolati touze a stále se po koši obracel.

„Maměnko, víte co? Rozdělte ty holoubky, ať si každý nese svého!“ pojednou navrhl. „Beztak máte v koši málo místa!“

Ale Hynek tomu bránil a Vašek mu přisvědčil.

„Ne, maměnko, nedávejte! On by snědl nadívkou a potom by na nás loudil!“

Frantík se na ně zamračil a maminka podotkla:

„Toť se ví, že ne! Jdeme na pouť proto, abychom se modlili a ne cestou mlsali. Až vykonáme svou pobožnost, dostanete každý svůj díl!“ slibovala.

Ale Frantík mnoho klidu neměl, stále a stále se po koši ohlížel a když na bystřickém nádraží vystoupili z vlaku, přitočil se a zašeptal:

„Maměnko, dejte mi aspoň křídélko, pěkně vás prosím, však hoši to vidět nemusí!“

Ale oni už něco zaslechli a stáli na stráži. Nebylo toho však třeba, maměnka nikdy neustoupila od toho, co si umínila a dobré bylo.

„Tak, hoši, hostýnský kostelíček už vidět, musíme se modlit: jeden růženeček cestou tam, druhý v kostele a třetí na zpáteční cestě lesem!“ určovala.

V okamžiku v jejich mozolných dla-

ních octl se růženeček, hoši každý svůj, a počali se modlit. Ona předříkávala a oni za ní.

Ač bylo dosti časně zrána, srpnové slunko začalo neúprosně pražit, takže poutníci byli zpoceni než došli k lesu. Chlad mezi stromy byl jim vítaný jako doušek vody, který pak u studánky vypili.

„Z hostýnského pramene ještě nikdo nestonal!“ říká se, ale rozumní poutníci nepijí, ani nedají dětem vody pít po velkém uhrátí při chůzi do kopce. Posečkají chvíli, zají kouskem chleba či koláče a teprve žízeň hasí.

Tak došla i maminka boršická i s chlapci do lesa. Tam už se domodlili poslední desátek a toužebně se ohlíželi po mamčině koši. Jen Vašek byl statečný; umínil si, že půjde s maminkou ku sv. přijímání a chtěl stůj co stůj přemoci hlad, ač žaludek se mrzutě bouřil. Druzí dva však už hladu přemoci nemohli a Hynek zašeptal Frantíkovi:

„Ty, Frantíku, popros maměnku, a by nám dali kousek holóbátka, však jsou v koši čtyři!“

Bratříček se pokusil ještě naposled, přednesl mamince svoje přání.

„Maměnko, prosím vás, jenom kousek nadívaného bříška, nebo aspoň krček na obrání!“ žadonil.

Mamička se modlila dále, to za své drahé děti, aby jim hostýnská Matička hodnou matkou, Ochránkyní byla. Vyslechla dětskou prosbu, ale potom umínila si cvičit je v odříkání, aby v dospělosti byla jim tato ctnost k prospěchu, přinesla dobro a splnění všeho.

„Až po mši svaté!“ zněla rozhodná odpověď, která nepřijala žádných námitek. Chlapci to dobře věděli a s chutí zakousli si do kousku buchty, kterou jim dala . . .

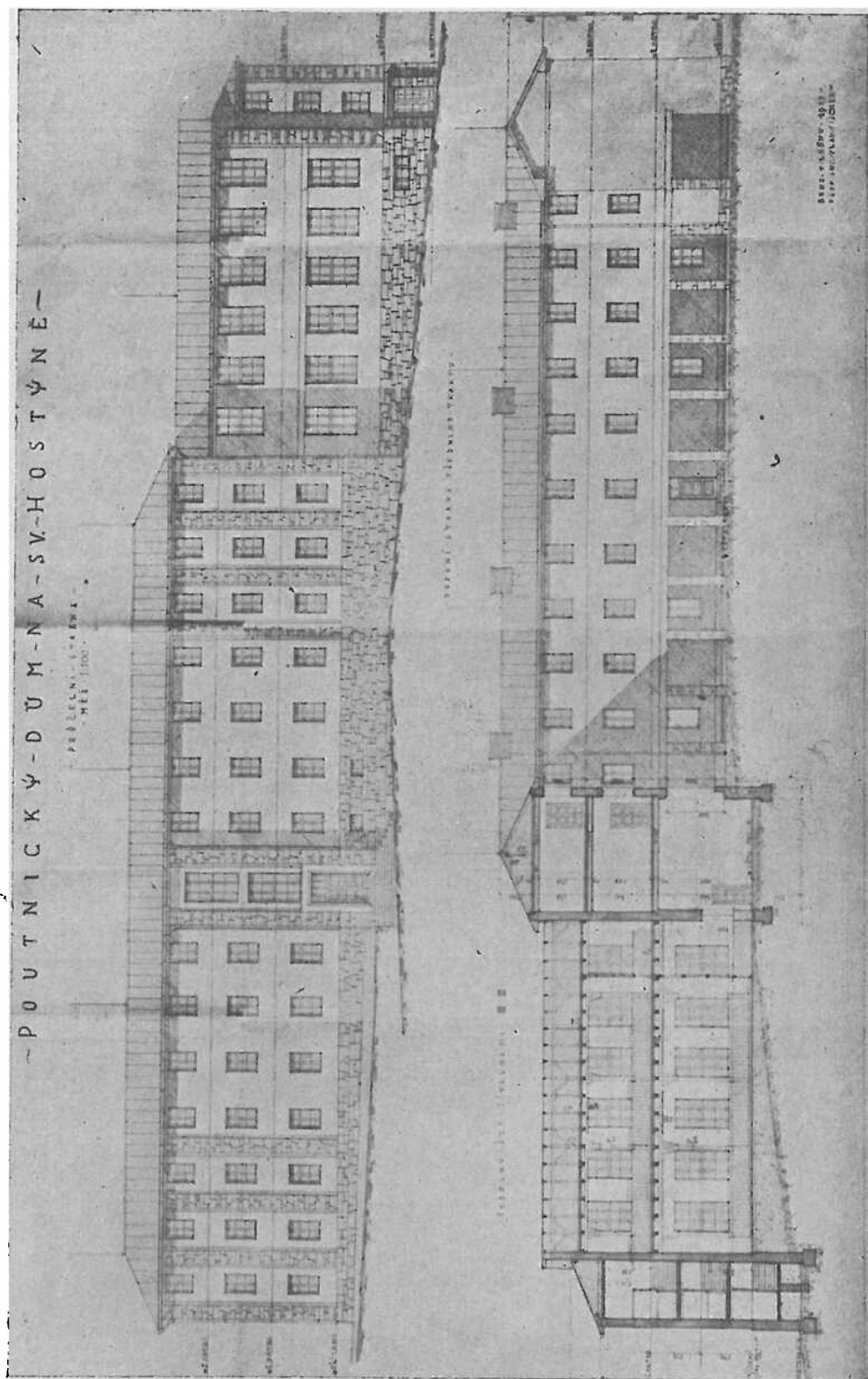
Ale nemohli za to, že myšlenky se každou chvíli vracely ke koši s holoubky, neboť nikdy se jim nezdáli tak pěkně vypečení a vonní jako dnes.

Cesta byla plna poutníků, přicházejících a odcházejících, a odkudsi zněla hudba, zpívali do okolí při ní jdoucí: „Tisíckrát pozdravujeme Tebe, ó Ma-

tičko Krista Ježíše!“ Když došli k studánce, napili se jenom dva mladší hoši. Potom, modlíce se Zdravas za Zdravasem, vystupovali do kopce. U chrámových schodů poklekli, pomodlili se

Brzy však bylo v kostele tolik lidí, že kdo nemusil, raději nešel ven, čekal, až se mše sv. ukončí. A vedro, dusno k omdlení.

Chlapci už potahovali koš na zna-

Poutnický dům na Sv. Hostýně. (Průčelní strana a dvorní strana předního traktu.)

tři Zdravasy, a Zdravas Královno a vstoupili do chrámu.

Bylo po ranní trochu místa v kostele uvolněno tak, že se dostali brzy k oltáři a maminka s Václavem ke sv. zpovědi, potom k sv. přijímání.

mení, že by chtěli jít na besedu k paní Trávníčkové a s holoubky si pohovořit. Maminka však byla právě nejvíce zabrána do modlitby, hovořila s Matkou lidu, která tak dobře mateřské srdce zná a potěšit je dovede...

Konečně mše sv. skončeny, procesí chystala se k odchodu a lidé hrnuli se z kostela ven. Maminka s chlapci usedla na trávník, na ubrus vyložila jídlo, každý dostal svůj díl.

Chlapci chytili holoubátka, ale k jídlu se neměli.

„No tak, Františku, Hynečku, nemohli jste se přece dočkat!“

Chlapci váhali, maminka marně pobízela.

Až ochutnala sama, slzy lítosti, že chlapci mají po radosti, jí zalily oči.

Holóbci byli už moc ulezení a třeba měli křídélka otrhaná, zaletěli na zpáteční cestě kamsi do lesa.

„Po druhé je nebudu teplé balit a nosit v tom horku až dopoledne v koši!“ utěšovala chlapce, kteří na ty holóbky dlouho nemohli zapomenout.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. června. Ve středu přišlo 30 žáků s p. učitelem z Třebíče, 80 dívek klášterní školy z Líšně u Brna s ap. Frant. Strnadem a 6 řeholními sestrami. Měli zpívanou mši sv., odpoledne o půl 3. hod. krátkou promluvu a sv. požehnání a odchod. Téhož dne přijel R. P. superior z tříletní pobožnosti při svěcení sochy Panny Marie svatohostýnské v Břeclavi.

2. června přijelo autobusem 25 poutníků z Hluku u Uh. Hradiště s dp. Janem Machatým, kaplanem. Měli hned mši sv., při níž všichni přistoupili k stolu Páně. Pak 20 školních dětí z Vel. Opatovic s dp. kaplanem Al. Kolářem. Počasí od neděle bylo slunné, vál stále jižní vítr. Teplota již zrána ukazoval 20° C. Při této vzrůstající vlhké teplotě počal se kostel silně potiti, ale každodenně do rána opět vyschl.

4. června. V sobotu před svátky svatooušními bylo zrána opět pěkné počasí, ale nesmírné úsno, což bylo předzvěstí blížící se bouřky. Vskutku k jedné hodině odpoledne přihnala se bouře s prudkým deštěm. Právě tou dobou přišlo procesí z

Lidečka, asi 80 poutníků, letos již po druhé. Pak z Věrovan u Tovačova 110 poutníků. K třetí hodině se přihnala nová bouřka, větší první, se silným deštěm a kroupami, které byly značné velikosti. Po této bouři přišly průvody z Derfle (140), z Lačnova (54), z Bílan (56), z Lužné a Polanky u Vsetína (70), z Francové Lhoty s ap. Jaroslavem Kunštátským a s hudbou (280). Němci z Lindavy (60), ze Zdechova (50), z Vlčnova (45). Světelný průvod se nekonal pro blativou cestu, ač déšť již oávnou ustal. Mezi kázáním přišlo z velehradské farnosti 60 poutníků s dp. Tomášem Vítkem T. J., z Jalubí od Velehradu 95, z Hradčovic 44.

5. června. Na hoď Boží svatodušní skoro celou noc se blýskalo a hřmělo, časem dosti silně přšelo. Již po třetí hod. se počalo počávatí sv. přijímání. První mše sv. zpívaná byla o 4. hod. K 6. hod. ranní přišel průvod z Vysoké a Turzovky ze Slovenska (75 poutníků), z Březové od Uh. Brocu (70). O půl 8. hod. průvod pořádaný Jednotou svatojosefskou z Brna s dp. Frant. Válkou, katechetou v Brně a dp. Lad. Špolcem, kaplanem v Zábrdovicích (482 poutníků). Po ranní přijeli autem 38 poutníků z Milonic a Nemic; měli hned zpívanou mši sv. Pak z Pivína (56), z Janovic od Velehradu (38). Na ranní kázal dr. Otokar Tauber, profesor v Lipníku nad Bečvou, na velké P. Josef Bartoník T. J. Slavná mše sv. před vystavenou Nejsvětější svátostí byla obětována za Svatojosefskou jednotu z Brna, při níž zpívala na kůru Cyrilská jednota. Odpoledne v jednu hodinu bylo obvyklé sv. požehnání. Po něm konal průvod z Francové Lhoty s hudbou v kostele pobožnost křížové cesty, neb pro ačť to bylo venku nemožno. Po těchto opět Svatojosefská jednota. Ač na temenu hory skoro stále přšelo a husté mlhy se proháněly, bylo v dolině ucházející počasí, čímž se dalo vysvětlit, že tak mnoho ojeainělých poutníků stále dochá-

zelo buď z okolí neb přijeli vlaky. Celkem bylo asi 5800 poutníků a k sv. svátostem jich přistoupilo 1992. Mši sv. bylo 14, z toho 7 zpívaných. Opoledne, ač počasí bylo stále na temnu hory ačtivé, přišlo nad očekávání opět několik průvodů, a to dosti velkých. Tak z Chropyně s dp. Jul. Křištofem, kaplanem (přes 200), z Oběakovic (75), z Polkovic (36), z Vel. Týnce (60), z Lipníka n. B. s dp. kaplanem Jarosl. Izákem (přes 400), z Rakové od Czadce na Slovensku, ze Zlína s dp. Fr. Neračem, kaplanem (250), z Milovic (60), z Bránek u Val. Meziříčí s dp. koop. Aug. Jurákem (170), z Lubné (35), z Vysokého Pole (36, tito letos již po druhé), z Kvasic (80), ze Sv. Kopečka (26), z Ústí u Hranic (80), z Klenovic u Tovačova (90). Některé průvody zůstaly zde od včerejška, takže při večerním kázání byl chrám Páně přeplněn. Mimo to byly i ambity úplně obsazeny poutníky, kteří se báli svá místa opustit, by jim je jiní, nemající noclehu, nezabrali. Totéž bylo částečně i v útulně a v hotelu. Večerní kázání měl R. P. superior. Světelný průvod odpadl z téže příčiny jako včera.

6. června. V pondělí svatodušní započato s udílením sv. přijímání o 3. hodině. O půl 4. hod. byla první mše sv., pak následovaly další stále po sobě u hlavního oltáře. Ráno přijeli na dvou autech poutníci z Březové nad Svitavou s dp. Vinc. Linhartem, kaplanem (56 poutníků české menšiny) Darovali na stavbu poutního domu 1000 Kč Ze Žešova na dvou autech s dp. Václavem Švecem, asesorem a farářem (80 poutníků) Ráno se počalo vyjasňovati a bylo již celý den pěkně, takže mnoho poutníků přišlo jednotlivě neb v hloučcích. Na ranní kázal P. Vítek T. J. z Velehradu, na velké P. Bartoník T. J. Většina průvodů odešla již do 10 hod., přes to však byl kostel na velké mši sv. do dvou třetin naplněn. Opoledne v jednu hodinu bylo sv. požehnání, po něm konali žešovští křížovou cestu. Ve 3 hod. měli sv. požehnání a pak odchod. Celkem bylo asi 6300 poutníků, k stolu Páně jich přistoupilo 2260, mši sv. 15, z toho 7 zpívaných. Ve zповědnicích vypomáhali p. rada Pecháček, profesor v. v. C. Stojan z Přerova, katecheta Štěpánek z Rosic, P. A. Eisner T. J. a P. Tom. Vítek T. J. z Velehradu a všichni důstojní pánové, kteří přivedli průvody, začež všem srdečně děkujeme a voláme: Zaplať Pán Bůh!

7. června. V úterý přišlo 108 žáků měšťanské školy v Holešově s pány učiteli, pak 48 školních dětí ze Všetul u Holešova, z Topolné 80 školních dětí s pp. učiteli. Tyto dívky zde přenocovaly.

8. června. Ve středu přivedl dp. Oldř. Kyselák, farář a dp. kooperátor Štěpán Heral ze Spálova u Hranic 40 dětí. Pak přijelo ze Skaštic 35 poutníků s dp. fará-

řem v. v. Janem Šebestíkem. Na večer připutoval dp. Jan Fröhlich s 45 žákyněmi měšťanské školy v Rousínově. Přišlo též 35 školních dětí z Velehradu.

9. června. Ve čtvrtek přišlo 35 hochů měšťanské školy z Přerova, z Liptálu přivedl dp. farář A. Koňářík 70 dítek ze sirotčince s 8 ctihodnými sestrami dominikánkami. Opoledne měly ve 2 hod. litanii a sv. požehnání, k večeru odešly.

10. června. V pátek navštívilo Sv. Hostýn 30 dívek se sl. učitelkou ze Zábřeha u Mor. Ostravy.

11. června. V sobotu ráno padly husté mlhy do roklin, což jest vždy dobrým znamením nastávajícího pěkného počasí. Krátkou dobu i přšelo, ale k 8. hod. se vyjasnilo. K polední se obloha opět potáhla mraky a právě ve 2 hod., když vycházel průvod z Morkovic s dp. kooperátorem Met. Látalem, s hudbou a asi 230 poutníky od Vodní kaple k chrámu Páně, spustil se deštiček, který potrvál jen malou chvíli. Pak přišli poutníci z Domanína od Bzence, z Újezda u Vizovic (letos již po druhé), z Jezernice (66), z Bratřejova (56), z Horní Lhoty u Vizovic, z Drnovic (již po druhé), z Pozlovic u Luhačovic, z Cetechovic, z Derfle u Uh. Hradiště (taktéž po druhé), z Bánova, z Val. Klobouk (též po druhé), z Lačnova (po druhé), z Bošavy u Trenčína na Slovensku, Němci z Polomě; měli příští den v Sarkandrovce mši sv. a německé kázání; z Vel. Lukova u Fryštáku s dp. farářem Adolfem Firkem a s hudbou (přes 200). Mimo jmenované průvody přišlo více menších neb větších hloučků, ponejvíce žen a dívek, na pout Svazu katolických žen a dívek z Brněnska. Večerní kázání měl R. P. superior. Chrám Páně byl téměř plničký poutníků. O půl 9. hod. byl světelný průvod s pobožností u pomníku padlých vojáků, načež se poutníci rozešli. K večeru přijel průvod z Francové Lhoty o 140 poutnicích s dp. farářem Vinc. Kovářem na autobusech (z této farnosti letos již po druhé).

12. června. Na slavnost Nejsvětější Trojice byla noc jasná a bylo lze očekávati krásný den. Sv. přijímání počalo se podávati již před třetí hodinou a to proto, že ve 4 hod. měl přijíti průvod Svazu katolických žen a dívek z Brněnska, což by bylo rušilo při pozdějším udílení sv. přijímání. Tento však přišel až o 5. hod. ranní a sice ve značném počtu (1600 poutnic) s hudbou, vedený dp. Fr. S. Poníchačem, kaplanem v Brně. O 5. hod. měli mši sv., kolem 9. hod. přednášky u románské kaple. Opoledne ve 2 hod. křížovou cestu, ve 3 hod. sv. požehnání a odchod. Po 9. hod. přišel průvod ze Soběchleb s dp. Frant. Křeháčkem, kaplanem, s hudbou a družičkami (350), pak z Hošťálkové s dp. farářem Janem Macháčem (přes 120). Na ranní kázal F. Bartoník T. J. na velké P. Koň-

rád Kubeš T. J. z Velehradu. Dopoledne přijelo 40 poutnic z Vlčnova auty. Celkem bylo asi 8800 poutníků, k sv. svátostem přistoupilo 3054, mši sv. 12, z toho 4 zpívané. V jednu hodinu bylo obvyklé sv. požehnání. Celý den bylo překrásně, proto přišlo mnoho lidí jak z okolí, tak vlaky. Ranní mše sv. byla obětována za slovaňské děti.

13. června. V pondělí přivedly ctihodné sestry z Fryštáku 22 dítek, ctih. sestry z Pačlavic 85 dítek. Odpoledne přivedl staříčkový poutník svatohostýnský a ctitel Panny Marie Michal Fekete, 84letý stařeček, s dvěma učiteli 40 dětí z Vajnor na Slovensku. Děti zůstaly na noc a přistoupily všechny i s pány učiteli k sv. svátostem. Příští den odjely na Sv. Kopeček u Olomouce. Škoda, že bylo zamženo a nebylo lze se rozhlédnouti po nivách moravských. Ale přes to byly děti veselé mysli a v chrámu Páně se chovaly nad obyčej pobožně.

14. června. V úterý o 5. hod. měly vajnorské děti zpívanou mši sv., načež odešly k vlaku. O 9. hod. přišlo 26 školních dítek se sl. učitelkou z Nenakonic, 36 hochů se sl. učitelkou z Hulína. Odpoledne z Nové Vsi u Hradiště 38 školních dětí a zůstaly zde na noc. Všechny přistoupily ráno k sv. svátostem.

15. června. Ve středu přivedl dp. Frant. Soldán, katecheta v Krasné n. B., 38 školních dětí, pro něž měl hned mši sv. K večeru dp. Josef Holubníček, katecheta z Fetřkovic na Hlučínsku, 40 školních dětí. Děti se domnívaly, že budou na slavnostním průvodu Božího Těla, ale průvod tento, Omladinou pořádaný, koná se vždy až následující neděli po slavnosti Božího Těla. Večer se přihnala bouře a tlouhu v noci se blýskalo. Dalo se to očekávat, neb byl velmi ausný den.

16. června. Na slavnost Božího Těla byl zahalen celý Sv. Hostýn mlhami. Po 8. hou. se mlhy rozptýlily a počalo zářiti slunce. Bylo větrno a neobvykle se ochladilo. Mládež v domnění, že se zde koná eucharistický průvod, stále přicházela. Mše sv. byla o 6. hod., pak o půl 8. Po této bylo kázání a pak slavná mše sv. před vystavenou Nejsvětější svátostí. Po mši sv. byla ještě jedna tichá mše sv. Ve 12 hod. bylo sv. požehnání. Celý den bylo pěkně, ale větrno. Večer bylo slavné sv. požehnání. Všech poutníků bylo asi 500. K stolu Páně přistoupilo jich 130. Mši sv. bylo 5, z toho jedna zpívaná.

17. června přišlo 22 dětí s p. učitelem z Valašské Senice ze Slovenska a 28 úvek externistek se ctihodnými sestrami z Mariánského ústavu v Brně.

18. června. V sobotu před omladinskou slavností Božího Těla bylo pěkné počasí. Odpoledne ke 4. hod. přišel průvod z Litovelska, vedený drem Kl. Žůrkem, s

hudbou o 40 mužích a s 450 poutníky, pak průvod z Bartultovic, z Kvasic s dp. farářem Ant. Dokoupilem (200). Večerní kázání měl R. P. superior, sv. požehnání dr. Žůrek. Obloha se potáhla mraky a v dále se blýskalo. Již k večeru se táhla bouřka od Přerova, ale minula Sv. Hostýn. Přes to byl o půl 9. hod. uspořádán světelný průvod, mezi nímž se stále blýskalo. Průvod se zastavil u pomníku padlých vojáků, kde zazněl smuteční pochod hudebního sboru z Bílska a smuteční písně pěveckého sboru Omladiny z Podhradní Lhoty za vedení sbormistra p. Jindřicha Veselého, načež vykonán výkrop a zapěno „Libera“. Po celou dobu pobožnosti v dále hřmělo, což působilo tklivě na jednotlivce. Připadalo to, jako by děla znovu chrlila záhubu do řad mladých životů na frontách a ty blesky jako by předem upozorňovaly na výpal děla. Po 10. hod. byla pobožnost skončena, aniž byla deštěm přerušena.

19. června. V neděli ráno byl celý Sv. Hostýn v husté mlze. Celou noc se blýskalo a hřmělo. K 6. hod. počalo slabě pršet. Již se zdálo, že se bude muset konat eucharistický průvod v kostele. Ale před 7. hod. se mlhy rozptýlily, a ukazovalo se slunko. Byly narychlo upraveny oltáře, které hojnými květinami ozdobily děvy z Osíčka a Brusného. O půl 8. hod. měl kázání dr. Kl. Žůrek, po něm slavnou mši sv. k. rafa Vinc. Pecháček za přísluhy dp. V. Kalinského, salvatoriána z Val. Meziříčí a Fr. Restla T. J. za poutníky z Litovelska. Bylo velmi nemilé, že nemohla býti rozsvícena elektrická světla, neb po půlnoci stala se bouří porucha na elektrickém vedení u Hlinska p. H., proto musel býti vypnut proud na odbočce pro Sv. Hostýn po celou dobu opravy, která potrvávala až do poledne. Po slavné mši sv., poněvadž nepršelo, ač mlhy se stále proháněly, vyšel průvod s Nejsvětější svátostí do volné přírody k oltářům. V dolině bylo ráno pěkně; proto přišlo mnoho lidí jak z okolí, tak od vlaků, a poněvadž se průvod konal později jako léta minulá, byla účast při něm nad očekávání velká. Po příchodu do chrámu Páně bylo slavné „Te Deum“ a sv. požehnání. O půl 11. hod. byla ještě jedna tichá mše sv. Ráno byla první mše sv. o 4. hod., před níž se podávalo sv. přijímání. Pak byly stále mše sv. u hlavního oltáře. Odpoledne před jednou hodinou bylo sv. požehnání, po němž měl dr. Žůrek krátkou promluvu na rozloučenu, načež se odebral průvod ještě ku krátké pobožnosti k pomníku padlých vojáků a po vykonané tam pobožnosti odebrali se všichni do Bystřice. Za dopoledne přišel průvod z Rouského u Kelče, pak na autech přijeli poutníci z Budišova, Němci. Odpoledne měli o 3. hod. krátkou německou promluvu a sv. požehnání, po němž odešli též z Benešova od Boskovic přijelo

na autech 52 poutníků Celkem bylo asi 5500 poutníků, k stolu Páně jich přistoupilo 1452, mší sv 11, z toho 3 zpívané.

20. června oddával dp. Frant. Bubílek, farář na odpočinku v Bystřici p. H., p. inž. Frant. Reicha a sl. Gabrielu Bednaříkovou, dceru p stavitele Bednaříka v Bystřici p. H. Ctih. sestry dominikánky z Tršic přivezly 15 mrzáčků svého ústavu Jistá rodina z Uh. Hradiště své nemocné aťte, hošíka, prosíc s pevnou důvěrou Matku Boží za jeho uzdravení. Hošíček, nad nímž říkal kněz církevní modlitby za nemocné v uzdravení, ležel bez vlády, na lavici a jen jeho nevinná očka pohlížela toužebně k Matce Boží.

21. června byla v 7 hod. slavná mše sv. Po 8. hod. přivedly ctih. sestry sv. Karla Borom. z Frýdlantu 24 dívek. Sl. učitelka z Dřevohostic 50 školních dítek.

22. června. Ve středu přišel dp. Jan Horut, kaplan v Dobroměřicích, s 35 školními dítkami, dp. Ed. Tabáček, farář ve Švábenicích, se 17 poutníky, autem, ctih. sestry dominikánky z Řepčína s 32 chovankami; měly zpívanou mši sv. se sborovým zpěvem. Dp. Karel Doležel, farář v Polkovicích, přivedl 20 poutníků.

23. června. Ve čtvrtek navštívil Sv. Hostýn dp. Felix Rýpar, farář v Čeladné u Místku, s p. učitelem a 24 dětmi. — Téhož dne konala se zde výborová schůze Matice svatohostýnské.

24. června. V pátek přišel průvod z Hlinska p. H. s dp. Jaroslavem Janušítkem, farářem v Bílavsku, s hudbou a družičkami (200); měli hned slavnou mši sv. Ku konci této přišel průvod z Dobrotic u Holešova s dp. Karlem Látalem, kooperátorem v Holešově, též s hudbou a družičkami (175). Po příchodu bylo krátké kázání, pak slavná mše sv. Odpoledne o jedné hod. sv. požehnání, načež oba průvody odešly.

25. června. V sobotu celé dopoledne a z části i odpoledne přšelo. Hustá mlha pokrývala celé téměř hory. Za deště přišel průvod z Majetína (87 poutníků). Po něm průvod z Tršic s dp. Ferd. Jiříčným, kaplanem (120), z Rokytnic s dp. farářem Ant. Podivínským (200), z Vitkovic český průvod s dp. katechetou J. Minářem (100), německý průvod s dp. farářem Frant. Mokršem (75), z Nov. Jičína s dp. kooperátorem Alf. Krestou (240), z Loučky u Lipníka (120), děti z Jarošova a z Kunovic se sl. učitelkou (60). Večerní uvítání měl R. P. superior. Světelný průvod se nekonal, neboť bylo blativo.

26. června. V neděli byl krásný den. Již v noci se mlhy rozptýlily. Mše sv. počaly o 4. hod. ranní, před níž se již udílelo sv. přijímání. Před ranní kázal P. Bartoník T. J. Po kázání přišel průvod z Tlumačova s dp. farářem Ad. Švárou a s hudbou (300). z Přerova s dp. Jos. Složilem, kapla-

nem a J. Drexlerem, katechetou, s hudbou (700), z Dřevohostic s dp. kaplanem Rud. Kvapilem. s hudbou a družičkami (300), z Tučap u Holešova s dp. dr. Jarosl. Krylem. kooperátorem v Holešově, s hudbou a družičkami (250 poutníků), ze Záhlinic s dp. Jos. Václavkem, farářem (150). K slavnosti kladení základního kamene na novostavbě poutního domu vyšel po 9. hod. z kostela průvod ku stavbě s družičkami, s hudbou a s veškerým duchovenstvem a velkým počtem poutníků za hlaholu zvonů. Do tohoto základního kamene, který bude vždy přístupný, budou napsána na pergamentu jména oněch dárců, kteří darovali neb darují 100 Kč na poutní dům. Kolem celé novostavby, která již značně pokročila, bylo rozestaveno 14 stožárů s prapory a vlajkami. Na staveništi měl R. P. Pernička T. J. superior svatohostýnský krátkou promluvu o významu slavnosti, načež bylo klepáno na kámen, při čemž každý pronesl nějaké heslo. Po ukončení slavnosti se lid rozešel. Přítomen byl p. inž. stavitel Met. Matuška z Bystřice p. H. Z duchovenstva byli přítomni všichni dpp., jež přivedli průvody a domácí duchovenstvo. V 10 hod. měl kázání R. P. superior, po něm pak byla slavná mše sv. za průvod z Tučap. V 1 hod. bylo sv. požehnání a odchod. Celkem bylo asi 5800 poutníků; k stolu Páně jich přistoupilo 1316, mší sv. bylo 15, z nich 9 zpívaných. — Německý průvod z Vítkovic měl o půl 8. hod. ranní v Sarkandrovce kázání, pak zpívanou mši sv. se sborovým zpěvem. Celý den bylo krásné počasí, které přivábilo i mnoho nepoutníků na Sv. Hostýn.

28. června. V úterý skoro celé dopoledne přšelo; v poledne se počalo slunko ukazovati a odpoledne se již skoro úplně vyjasnilo. Ke třetí hodině přišel průvod z Kokor s dp. Frant. Hožákem, kapl. (300), ze Zdounek s dp. Ad. Horákem, děk. (180), z Roštína u Zdounek (45), ze Svytínova u Napajedel (52); večerní kázání měl R. P. superior, pak slavné sv. požehnání. Světelný průvod se nekonal.

29. června. Na slavnost sv. apoštolů Petra a Pavla slunko ráno pěkně vycházelo. Po 6. hod. nastalo částečné zatmění slunce, které bylo dosti velké a skončilo asi po půl hodině. Celá, jindy tak veselá příroda, byla jaksi zachmuřena a jevila neobyčejnou stísněnost; i ptáčekové nějak bojácně poletovali. Po zatmění se opět slunce ukázalo ve své majestátnosti a celý den bylo pak krásné. Od ranních vlaků přicházelo mnoho poutníků. První mše sv. sloužena o 4. hod., před níž se podávalo sv. přijímání. Pak byly stále mše u hlavního oltáře. Na ranní kázal P. Bartoník T. J. Po ranní přicházely nové průvody: z

Domaželic u Přerova s dp. Ant. Chuďákem, far., s hudbou (500), z Vítonic s dp. Šim. Doleželem, far. (250), z Loukova pod Host. s dp. J. Kučerou, koop. s hudbou a družičkami (300), z Fryštáku s dp. J. Kubínem, far., s hudbou (600), ze Všetul s dp. Karlem Látalem, koop. v Holešově, s hudbou a družičkami (250), z Kostelce na Hané na třech autobusech (75), též odjinud přijeli poutníci na více autobusech, nemohli však býti zjištěni. Měrou nevidanou používají teď poutníci více autobusů nežli gráhy. Někdy lze spatřiti i více aut v pořadí za sebou státi. — 10. hodině kázal R. P. superior. Slavnou mši sv. za poutníky z Loukova měl P. Jan Hrubý T. J., profesor arcib. gymnasia v Bubenči u Prahy, jenž zde konal svá osmidenní duchovní cvičení, za přísluhy dp. Ant. Chuďáka, far. v Domaželicích a dp. Jana Kučery, koop. v Loukově. V 1 hod. bylo sv. požehnání, po němž všechny průvody odešly. Celkem bylo asi 6600 poutníků, u sv. přijímání 1299, mši sv. bylo 12, z toho 5 zpívaných. Celý den bylo krásné počasí. — Odpoledne přijel staříčkový p. děkan Fr. Korec, far. v. v. v Čučicích, velký dobrodinec Sv. Hostýna a ctitel Matičky svatohostýnské, poděkovat jí za uzdravení. Škoda, že jeho pobyt zde potrvál tak krátko, neboť již v pátek zase odejel, aby v neděli zastupoval p. faráře. Kéž mu Matička Boží dopřeje té milosti, aby jí mohl zase budoucího roku ve zdraví zde navštívit.

30. Června. Ve čtvrtek přivedla sl. učitelka z Uher. Ostrohu 35 dívek, dp. Lad. Kubíček, koop. v Porubě u Svinova ve Slezsku 30 dětí měšť. školy ve Svinově, dp. Jos. Kouřil, katecheta ve Strážnici 40 dětí měšť. školy. Všichni zde zůstali přes noc a přistoupili k sv. svátostem, až na jednoho hochy, který prý je „omunista“.

Za měsíc červen přišlo asi 41.980 poutníků, k stolu Páně přistoupilo 12.321, mši sv. slouženo 213.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

Z Jiřikovic. Z povinnosti plním svůj slib a vzdávám nejsrdečnější dík Panně Marii svatohostýnské za přijatá dobrodiní a vyslyšení v mnoha záležitostech. Znovu prosím Matičku Boží za zdraví a sílu k práci. Z vděčnosti zasílám 50 Kč na poutní dům.

Čtenářka Hlasů: Plním svůj slib, vzdávám P. Marii svatohostýnské, Bož. Srdci Páně a sv. Josefu srdečný dík za uzdravení synáčka a prosím P. Marii, aby jej chránila ode všeho zlého, zvláště aby jej upevnila ve sv. víře. Znovu s důvěrou prosím Matičku Boží, aby nám pomohla v roční tísni a nás neopouště-

la. Posílám slíbený dar 40 Kč na zvelebení svatyně Matky Boží.

Z Lukovan: Plním již dávný slib, vzdávám srdečný dík P. Marii svatohostýnské, B. S. Páně, sv. Josefu a sv. Terezií od Ježíška za vyslyšení mnoha proseb v potřebách duševních i tělesných a prosím Matičku Boží o další pomoc a přispění.

Z Pašovic, Fr. Č. vzdává srdečný dík Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby a z vděčnosti zasílá 100 Kč na potřeby chrámu Páně.

Z Ludslavic M. S. děkuje vroucně Panně Marii svatohostýnské za pomoc v těžké chvíli, v níž se utíkala k Matičce Boží a byla vyslyšena.

Z L. Ž. Z. Plním dávnou učiněný slib, děkuji co nejsrdečněji Panně Marii, nejdražší Matce Páně, sv. Josefu a sv. Antonínu za častou pomoc v mnohých nesnázích a za pozdravení z těžké nemoci a prosím i nadále o dar zdraví, pomoc a ochranu pro celou rodinu.

Z Brna M. H. vzdává nejsrdečnější dík Matičce svatohostýnské, že jí byla nápomocna při těžké operaci a prosí Matičku Boží a sv. Josefa, aby i nadále jí byli nápomocni a dopřáli jí kýženého zdraví. Z vděčnosti zasílá 20 Kč na světlo hlavního oltáře.

Z Morávky A. M. vzdává tisícere díky Panně Marii svatohostýnské za přímluvu v jisté důležité záležitosti a uzdravení nemocné matky.

Z Břestu J. R. vzdává nejsrdečnější díky Matičce svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Terezičce od Ježíška za vyslyšení prosby v těžkém utrpení a opuštěnosti.

Z Osíčka A. O. Plním svůj slib, děkuji tímto veřejně nejblahoslavenější Panně Marii svatohostýnské za uzdravení z těžké nemoci.

Od Lipníka. Čten. Hlasů svatohost. vzdává povinné díky Matičce svatohost. Octla se náhle v beznadějném postavení majetkovém, poněvadž se to přede mnou tajilo. Tu se mne ujala mateřsky Matička Boží svatohostýnská a sv. Jan Nepomucký, jehož ráda každodenně uctívám a zachránili nás před hanbou. Jak ráda bych Ti, předrahá Matičko, vzdala díky Tebe hodné. Přijmi alespoň mou dobrou vůli, kterou Ti podávám v poškoze.

Z Lichnova N. N. vzdává srdečný dík Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za uzdravení a prosí o další milost a přímluvu.

Z Tvarožné R. Š. děkuje vroucně Panně Marii za pomoc a ochranu při těžké operaci a z vděčnosti daruje 100 Kč na elektrické osvětlení.

Vděčný poutník N. N., ctitel Panny Marie svatohostýnské, děkuje vroucně P.

Marii za uzdravení po těžké operaci a z vděčnosti zasílá na poutní dům 50 Kč.

A. H. děkuje Panně Marii svatohost. za vyslyšení prosby a prosí o další pomoc. Z vděčnosti dává 50 Kč na poutní dům.

N. N., čtenářka Hlasů, vzdává srdečný dík Panně Marii za vyslyšení prosby a prosí o další přispění.

Ze Slezské Ostravy J. D. Děkuji vroucně P. Marii svatohostýnské za ochránění v nebezpečí života. Bylo to před svátkem nanebevzetí P. Marie, kdy ozdobil jsem před odchodem do jámy obrázek P. Marie květinami. Po příchodu do práce, sotva jsme chvíli kopali, přišla na mne velká únava; požádal jsem tedy spoludělníka, abychom si okamžik odpočinuli. Ale jen jsme poněkud odstoupili, uvolnil se u stropu kamenný balvan a sřítíl se na místo, kde jsme před tím pracovali. — Druhý případ svědčící o ochraně P. Marie stal se mi tím, že vyvázl jsem z nebezpečné nemoci, kdy čtyři přivolaní lékaři vzdali se veškeré naděje a moji rodinu připravili na nejhorší. Všichni se vroucně modlili k Matičce svatohostýnské a modlitba jejich nebyla oslyšena. V nemoci nastal náhle obrat, takže za poměrně krátkou dobu, mohl jsem povstati a pokračovati ve svém zaměstnání, ba mohu dnes vykonávati práce i nejtěžší, jak v dolech, tak na povrchu. To, co jsem krátce naznačil, jest mi nezvratným důkazem, že Matka Boží své ctitele nikdy neopouští a to právě tehdy, když vše ostatní již zklamalo. Proto přijmi, ó Nejsvětější Panno Maria, můj nejupřímnější veřejný dík. — J. D., horník.

DOPISY.

Spoř. a zálož. spolek v Huštěnovicích. Duchovní správě na sv. Hostýně. Dne 7. července počneme s nakládáním jednoho vagonu 200 metr. centů říčního písku. Vagon bude týž den odeslán naším nákladem do Bystřice p. H., což tímto uvědomujeme, aby mohla duchovní správa zařítit si zavčas odvoz písku. Inocenc Směták, pokladník; Jan Korvas, starosta.

Michal Fekete, 84letý stařeček z Vajnora na Slovensku. Draze milovaní důstojní Otcové T. J. na Sv. Hostýně. Jménem všech těch nevinných a čistých srdčec, našich milých dítek, které dne 13. června navštívily nám tak drahé místo, Sv. Hostýn, aby po prvé pohledly na milou tvář Matičky svatohostýnské, vzdávám nejsrdečnější díky za vše, co skrze Vás milým dítkám bylo uděleno. Měli byste více radost, s jakou děti rodičům a komácím vyprávěly, co tam na Sv. Hostýně zažily. Buďte to velká vzpomínka pro celý jejich budoucí život, a doufám od milostivého Pána Boha a Ma-

tičky svatohostýnské, že láska k Sv. Hostýnu v jejich nevinných srdcích zapustí hluboké kořeny. Uctivě prosím slavnou redakci, aby mi učinila v mém stáří radost a uveřejnila snad můj poslední dopis o této pouti na Sv. Hostýn, začež Vám předem vzdávám srdečné díky. — Draze milovaní čtenáři Hlasů svatohost., i Vy, orazí přátelé za dalekým oceánem, zvěstují velikou radost, které se mně dostalo v mém stáří a snad i naposled, že jsem mohl s našimi dítkami navštívit nám tak drahou Matičku svatohostýnskou. Stalo se to takto: Náš milý a pobožný pan řídící a správce školy, p. Vojtěch Horák, vodívá každoročně dítky někam na výlet. Letos se mne otázal, zda-li bych nechtěl s nimi jeti na Sv. Hostýn a sv. Kopeček u Olomouce. Byl prý jsem tam již vícekrát a dítky by byly tak rády, kdybych s nimi jel. — Pravil jsem mu: „Pane řídící, jest to velká milost, že Vám byla tato myšlenka vnuknuta a velké zásluhy si tím získáte, jak u Pána Boha, tak u Matičky — kayž tam ty nevinné dítky zavedete, aby již od útlého mládí učili se Ji znáti a milovati Kayž tam chodíme na pout, vždy tam vidívám pp. učitele s dítkami a víáme vždy, jak ta drobotina září radostí. Jakkoliv již starý a slabý jsem, chci s Vámi tam putovati, aby viděly kam po tak drahou dobu jsem vodil jejich rodiče, strýce a stařečky. Tak s milostí Boží jsme se vypravili; dívenky, bíle oděné jako nevěsty, a šťastně došli do Bystřice p. H. Když jsme přišli po horu, ku kamennému lomu, tu u cesty zpozoroval náš p. řídící učitel cihly a při nich napsil: „Poutníčku, který můžeš, vezmi a vynes na horu“. Zastavíme se a p. řídící praví: „No, děti, co s těmi cihlami? Dáme se do nich!“ A tak milé dítky, za příkladem p. řídícího sáhly po cihlách a vynesly jich 42 na sv. horu hostýnskou. S radostí vykonali jsme si svou pobožnost před trůnem Matičky Boží a pak jsem je všechny zavedl za hlavní oltář, aby spatřily na reliefu porážku Tatarů a blesky v rukou Ježíškových, jak zapálily jejich stany. Nikdo skoro ani nedýchal, s jakou uctivostí na vše to patřily. Pak jsme se pomodlili za rodiče, bratry a sestry, za zemřelé a naposled za všechny čtenáře Hlasů svatohost., i v daleké Americe, kteří mně tak často působí radost dopisy neb lístky. Všechny z tohoto posvátného místa srdečně pozdravuji a za vše děkuji. Pak pravím dítkám: „Pohlédněte na přemilou tvář Matičky Boží a Jejího Synáčka a prostě Je ze srdce čistého. Matičko svatohostýnská, přivedi jsem k Tobě mnoho dospělých poutníků a vždy s velkou radostí. Dnes však cítím mnohem větší radost, když Ti při-

vádím tyto čisté a nevinné dívky. Ó Matičko Boží, přitáhni láskou svou tyto nevinné dívky k Sobě, aby Tě vždy milovaly, k Tobě rády putovaly a i jiných k Tobě přiváděly a pak jedenkrát v nebeské slávě na Tvou přesvatou tvář patřiti mohly. Druhého dne časně ráno po slavné mši sv. jsme se ubírali dolů, abychom putovali dále. — Na Sv. Kopečku byli jsme přítomni mši sv. a vykonali celou svou pobožnost. Za všecku lásku vyslovujeme p. proboštu srdečné díky, a Zaplat Pán Bůh. Odtud jsme jeli do Olomouce. Tam jsme navštívili všechny krásné chrámy. Též mučírnu bl. Jana Sarkandra. V poledne dívaly se dívky s radostí na orloj olomoucký. Tu musím podotknout, s jakou láskou se k nám Slovákům zachovalo městské zastupitelstvo. Naše dívky budou vždy pamětlivý této návštěvy v Olomouci. Přičiněním našeho pana řídícího byli jsme všichni od městské rady poctěni dobrým obědem a laskavě obslouženi, začež z hloubi srdce vyslovujeme zastupitelstvu města Olomouce srdečné Zaplat Pán Bůh! — Šťastně jsme přijeli domů a s radostí velikou jsme byli uvítáni. Mně již slý vypořádají. Doufám však, že p. řídící se jistě vynasází, by co nejdříve opět přivedl poutníky, jak dospělé tak dívky na Sv. Hostýn. S uctivým pozdravem Michal Fekete.

DARY.

Na poutní dům: J. M. Sigmund Hálka-Ledóchowski, dómský prelát v Olomouci 5000, farníci z Rychtářova 2110; po 1000 Kč: J. M. nap. světící biskup Jan Stavěl v Olomouci, rodina Musilova v Rychtářově č. 14, Emilie Lehnerová ze Židenic u Brna, manželé N. N. z Olšan u Prostějova, česká menšina v Březové nad Svitavou, Fr. Špurný v Bílsku u Litovle, rodina Motáňová ze Žerotína, Anežka Sedlářová, ošetřovatelka zemské nemocnice v Brně; Jos. Obrtel z Troubek nad Bečvou 300; po 200 Kč: Josefa Bartoníková z Rokytnice u Přerova, Inocenc a Anna Charamžovi z Vel. Prosenic, rolnická záložna v Roštění u Holešova, Jan Gross z N. N.; čeští poutníci z Nov. Jičína 170 Kč; po 150 Kč: ap. Frant. Srovnalík, kaplan v Přívoze u Mor. Ostravy, dp. Frant. Pospíšil z Mor. Ostravy; po 100 Kč: dp. Ant. Skýva, farář v Citově, sl. učitelky Surnovy ve Ptení, Anna Bračíková z Říkovic, čeští poutníci z Vítkovic, Alois Gagalus, Frant. Gagalův, farní úřad ve Štítné nad Vlárrou, Terezie Bořecká, Ctidružice, Frant. Grésel z Loučky u Litovle, N. Kampelička z Kostelce na Hané, N. N. z Nedachlebic, Ig. a Růžena Mičůškoví z Milovic, Jan a Veronika Kozákovi z Osíčka, dp. Josef Zapletal, kaplan z Pardubic, němečtí poutníci z Vítkovic, ap. Ferd. Jiříčný, kaplan z Tršic, čtenářka Hlasů v Kroměříži, N. N. z Drahotuš, M. Viznerová z Nevotic, Marie

Glossová z Velké u Hranic, Anna Lubešová z Mor. Loděnice, Marie Bendová z Žákovic, Josef a Žofie Hašovi z Drahotuš, poutníci z Drahotuš, N. N. z Blazic, Adolf Černý ze Zábřeha nad Odrou, rodina Prečanova z Vel. Týnce u Olomouce, rodina Drncova a Nevímova z Dol. Štěpánova; po 60 Kč: sbírka moravských dělnic pracujících v Bratislavě, Josef Hrabal z Bochoře, N. N. z Líšně; po 50 Kč: N. N. z Nahošovic, z Tučina, Jan Jemelka z Tučina, Tomáš Kumrád z Hradčan, Fr. Sedlářková z Milenova, Jos. a Anežka Horákoví z Hradčan, poutníci z Nezamyslic, A. H., poutník, Fr. Sehnálek z Malhotic, N. N. z Jiříkovic (na poděkování Panně Marii), rodina Bartošková ze Zborovic, spojitelný a záloženský spolek v Paskově, raiffeisenka v Šakvicích, N. N., kněz-poutník, dp. Václav Buchta, farář v Jamné, N. N. ze Hvozdné, Ladislav Ošťádal z Mezic, Josef a Fr. Ovčáčikovi z Rouského, Cecilie Kopečná z Kroměříže, Marie Novogiská z Kopřivnice, rodina Kulendova z Němčic u Holešova, N. N. z Vranovic (na poděkování Panně Marii); poutníci ze Slezska 57, dp. Petr Tesař, děkan na odpočinku z Kroměříže 46.50, N. N., poutník 40; po 30 Kč: Frant. a Ludmila Hübnerovi z Bystřice p. H., N. N. z Kunovic (s prosbou za vyslyšení), rodina Zbořilova z T.; Frant. Plešek z Vysoké u Hustopeče 28 Kč; po 25 Kč: odbočka Svazu katolických žen a dívek v Sehradcích, N. N. z Dol. Bojanovic; po 20 Kč: ctih. Milosrdné sestry v Lipníku n. B., Alois Kudlík z Radkov, Josefa Procházková z Kroměříže, Ludvík Procházka z Přerova, N. N. ze Sýkorce, Fr. Novosádková z Horní Moštěnice, K. Znojemská z Prahy, občanská záložna v Ivančicích, Adolf a Marie Škrabalovi z Drahotuš, A. Míčková z Opavy, Fr. Fírgánek z Opavy, farní úřad v Hošťálkové, Hedvika Kotková z Prahy, rodina Rozkopalova z Koberic, Jan Váňa z Přerova, Fr. Holubová z Nov. Jičína, Al. Horáková ze Senova, N. N. z Přerova, Anežka Hlásenská z Velešovic, Fr. Krátký z Dluhonic, poutníci z Kopřivnice, Fr. Jemelíková z Grymova, dp. Florián Coufal, kaplan z Náměště na Hané, N. N. z Mariánských Hor, Marie Fuksíková z Opavy, N. N., kněz-poutník, dp. Jan Vrbíček, farář v Prasklicích, Anna Fuksová ze Zahnašovic, Kateř. Hrabalová z Prostějova, Ant. Dolák z Libosvár, Stanislav Tihelka z Hradčan, V. F. z Malhotic, N. N. z Velatic, z Pařovic, A. H. z Milotic, N. N. z Ivaně, rodina Panáková z Veselíčka, N. N. z Moravské Ostravy; po 15 Kč: C. Burešová, Val. Klobouky, Anna Zárubová, Praha, N. N. ze Křtomile, z Dřevohostic, Frant. Adamovská, Prostějov; poutníci z Brumova 14; po 10 Kč: N. N. ze Žamberka, Isidor Blažej, Smolkov, Fr. Jeřábek, Luhačovice, M. Hlupíková, Radějov, dp. Jan Kleveta, Vel.

Bystřice. Anna Hořtová, Skrbeň, Karel Jemelka, Černotín, Ant. Juřenová, Vápenice, N. N. z Hnojic, z Velešovic, Al. Prosilová, Vyškov, Jan Dlouhý, Bohumín, F. S. z Vizovic, Marie Vičarová, Příkazy, A. Dudková, Brno, N. N. z Paršovic, z Veltrus u Kralup, Jan Vaníček, Horní Bečva, N. N. z Drahlava, poutník z Kašavy, A. Daňková, Sokolnice, Hedv. Popelová, Telnice, M. Nováková, Podhoří, N. N. z Kanovska, Jan a Helena Miklišovi, Brno, N. N. ze Zahnašovic, z Pílepe, Cecilie Adamčíková, Jiří Utíkal, Náklo, A. Květová, Jičina, Cecilie Javorová, Hvozdná, Jos. Pospíšilová, Roštění, Barbora Fajkusová, Vítkovice, R. a Ludmila Pátkovi, Radotín, N. N. z Kroměříže, Tom. Cervenka, Ostravice, N. N. z Hodslavic, Fr. Tomeček, Ústí, Ant. Šubertová, Velká, N. N. z Holešova, z Kašavy, z Malhotic, Ludmila Pospíšilová, Vojnice, Fr. Hradil, Kozlovice u Přerova, Jos. Mika, Hlinsko, J. a Veronika Krabicovi, Malé Karlovice, Ant. Dvořáková, Bystřice p. H., V. M. z Malhotic, Vinc. Hinzl, Jaroměřice, Inocenc Nepožitek, Lipňany, rodina N. N. z Poruby, Lib. Gerlich, Královo Pole, M. Krátká, Dluhonice, Ter. Ptáčková, Zábřeh s. M., Josefa Kubíčková, Zábřeh, N. N. ze severní Moravy, Josef Mikl, Brníčko, N. N. z Oseka, ze Žiliny, z Nov. Jičína, Růž. Jeřábková, Mořkov, Fr. Štolfová, Prostějov, A. Drápalová, Prostějov, Pavla Palagová, Žilina, A. Coufalová, Kelčice, K. Frydryšková, Brno, čtenářka Hlasů z Líšně, z Nového Jičína, Lučvák Jezerský, Hranice, Fr. Dohnalík, Žeravice, N. N. ze Všetul, ze Všechevic, Otilie Houbová, Hranice, Ferd. Houb, Hranice, Klára Marková, Kopřivnice, N. Habrová, Báňovce, Petr Dynák, Brno, N. N. z Chromče, Anežka Bachová, Kroměříž, E. Lenhartová, Lipník, čtenářka Hlasů z Dědic, Jos. Vojtěchovská, Fr. Langrová, Hrubčice, A. Tomečková, Hrubčice, Žofie Zemanová, Husovice, N. N., Vysoká, Srovnalová Žofie, Loučany, N. N. z Prahy; N. N. z Klokočí 8.60, A. Motyčková, Morávka 8, Arnošt Hlavica. Kelč 8, M. Mikulášová, Skalice u Frýdku 7, N. N. z Penčiček 7, Fr. Elšíková, Hranice 6, A. Holčáková, Velké Karlovice 6, Jakub Maryk, Mokré Lazce 6, N. N. z Prusinek 6, z Holiče 6; po 5 Kč: rodina Bedříkova, Osíčko, N. N. z Biškovic, Hedvika Pavlová, Brno, M. Pazourová, Brno, K. Gajdušková, Mariánské Hory, M. Šlesingrová, Velatice, A. Jemelíková, Osíčko, M. Duchoňová, Opatovice, rodina Kuličková, Horní Něčice, A. Stahová, Mor. Ostrava, N. N. z Líšně, Al. Štefanka, Žilina, M. Coufalová, Kostelec u Holešova, A. Petratůrová, Blatnice, N. N. z Mořkova, A. Lajtochová, Přerov, R. Janíčková, Olomouc, Terezie Hamerlíková, Mor. Ostrava, Otilie Vavrušová, Ludslavice, Jan Vrána, Francová Lhota, Ant. Zanšelka, Zástavka, N. Kozáková, Osíčko, M. Strnad-

lová, Lipník, Růžena Žáková, Vítkovice, M. Linertová, Vítkovice, Josefa Hradilová, Lipník, Cecilie Hubková, Přerov, Ludmila Krkošková, Kozlovice u Frenštátu, M. Vojtková, Vítkovice, Ludmila Švédová, Ivaň, Vinc. Maňásek, Sptynov, M. Červíková, Miškovice. N. N. z Blazic, N. N. z Blazovic, A. Jaroušková, Velatice, Fr. Sovadila, Třebětice, N. N. z Tichova, A. Hřezová, Snovídky, N. Štýblová, Kojátky, K. Daňa, Mokré Lazce, Čeněk Stejskal, Vidnava, N. Ešbalová, Jevíčko, Ignác Bouchal. Velké Prosenice, M. Heralová, Brno, rod. Nolová, Brno, A. Bagar, Jezernice, Met. Beneš, Jezernice, M. Müllerová, Husovice. rodina N. z Hvozdné, M. Hrdličková; Otnice u Opavy, H. Czeike, Těšín, Jan Krčmař, Kuzlov u Zlína, N. N. z Nětčic, M. Dostíková, Opava, H. Valentová, Ševětín, J. Vlk, Prakčice, M. Urbanová, Hranice, spořitelní a záloženské spolky z Jihlavy a Orlovic, Josef Kabrhel, Lidečko, Olařich Andrlík, Skaštice, Tomáš Sklenář, Vizovice, Fr. Kahajová, Němčice na Hané, Fr. Šiller, Kateřinky, Josef Šumšal, Soběchleby, Fr. Syptáková, Nový Jičín, Anežka Odstrčilová, Přerov, M. Černochová, Říkovice, A. Rezníčková, Přerov, M. Janáková, Kozlovice, A. Janáková, Kozlovice u Frenštátu, A. Nezhybová, Luková, A. Medková, Vyškov, Fr. Vitomský, Vyškov, Jos. Janová z Bojanovic, Alžběta Sekerová, Lednice na Slovensku, N. N. z Horního Újezda, M. Otevřelová, Dědice, poutníci z Vióně, N. Lukšík, Uh. Hradiště, N. N. z Brna, Em. Sedlářová, Obědkovice, Frant. Janošek, Vrbice, N. Limanovská, Bánov, Vinc. Macháč, Mořkov, M. Hlobilová, Uh. Brod, Ig. Zdráhal, Dubčany, rodina Nevřlova. Osek, N. N. ze Žákovic, Josef Střída, Vojnice, Josefa Dvořáková, Sušice, Roz. Šuláková, Břest, K. Bařina, Penčice, A. Jemelíková, Grymov, H. Dudík, Přerov, N. N. z Líšně, A. Dohnalová, Mor. Ostrava, Ed. Plesník, Bystrovany, N. N. z Poruby, z Drahotuš, rodina Grolichova, Otmarov, Al. Suchomelová, Dolní Studénka, Frant. Koruna, Pískov, K. Stuchlá, Hořtice, Barbora Pavlasová, Dol. Studénka, Ant. Nezdařilová, Háj, Josef Fütznér, Kuchelná, Boh. Vranová, Tovačov, A. Dokoupilová, Tovačov, Al. Hanečková, Dub, N. N. ze Sušic, z Prostějova; po 4 Kč: Mich. Foltyň, Prasklice, A. Poláchová, Lešná Lhota, Hedv. Urbanová, Ráečko, M. Rausová, Kvasice; po 3 Kč: Veronika Ištvánková, Dolní Bojanovice, Ant. Jarošová, Brno, N. N. ze Žešova, Tomáš Kolář, Příluky, M. Frochtová, Francová Lhota; po 2 Kč: Fil. Horníčková, Ráječko, Em. Flašarová, Ráječko, Jan Fila, Archlebov z zlaté zokoruny, Horníčková Terezie, Ivanovice 12, farář Kaňka Inocenc, Heřmanov 10, farář Kolář Josef, Horní Bobrová, Zamykal aLd., Olomouc 25, Vaňková Leop., Litultovice 50, Sládeček Fr., Kyselovice 12, Mezera Frant., Přeštice 15,

Novotný B., Praha 5, Novák Josef, Šternberk 30, Zuzánek Josef, Jilemnice 10 Šiler Fr., Kateřinky 50, P. Fr. Navrátil, Olomouc 100, kooperátor Kotulan Al., Zeletice 5, Dörner B., Praha 5, Svačina Josef, Lobodice 10, farář Bayer Bohumil, Dohaličky 10, Boháč Jan, Myslík 20, farní úřad Zlámanka 50, Valentová Ant., Ševětín 24, Kořínková Marie, Troubky 5, Hutínský Viktor, Smolenice 5, Vajcha Frant., Most 3, Bušík Frant., Chotěboř 5, dr Josef Mergl, Strakonice 10, farář Tichavský Josef, Barek 10, dr Lad. Dvořák, Č. Krumlov 10, Neugebauerová M., Velehrad 10, rodina Lazničková, Prostějov 10, terciářka Melichárková, Kroměříž (sbírka) 36, terciářka Klimentová, Kroměříž (sbírka a dary) 238, terciáři z Kroměříže 126, farní úřad Rudnice 10, konsumní spolek Svěpomoc, Parník 5, farář Gilbert Křikava v Mlad. Bříštích 10, Lagáč Josef, Hranice 15, farní úřad Klimkovic 50, Horák Ant., Velké Blatnice 5, Václav Ludvík, Fisek 5, Haněk Alois, Těšany 2, Anna Hrubanová 100, Smejkal Josef, Veselíčko 5, farní úřad Zdounky 100, kaplan Vacek Josef, Černilov 20, dr Jaroslav Kubáč, Kolín 5, farář Frant. Derka, Hlučín 100, Doupovec Konstantin, Krasno 10, dr Otakar Švec, Karlín 10, Jenov. Vyhnánková, Hostinné 5, Žižka Josef, Bludov 10, Wiedeman, Kroměříž 1000, N. N. ze Stříteže 20, farní úřad Kralupy 10, farář Pulda Václav, Řenče 5, Ryšková Marie, Brno 5, firma Hrdlička, Bystřice p. H. 100, ředitel Jan Valenta, České Budějovice 10, Grünhut Michal, Napajedla 50, R. Postelberg, Frýdlant 100, Hruza Václav, Sedletice 10, Krbec a Příbyl, Česká Třebová 50, kaplan Hartman Josef, Beroun 5, farní úřad Molenburk 10, nadlesní Vepřek, Frenštát 25, hajný Jan Mužík, Frenštát 10, hajný Jan Pazdera, Frenštát 10, Jaroslav Podláz ve Frenštátě 5, msgre Kubiček Josef, Mohelnice 100, Novotný Alois, Vyškov 20, Vajda Ant., Olomouc-Černovír 3, dr Vlasta Borovičková, Praha 10, farář Žďárek Jaroslav, Chvalkovice 5, Bratří Paříkové, Napajedla 100, H. J. Zapletal, Přerov 100, dr Jos. Čihák, Praha 10, farní úřad Černotín 500, Simon Rosenfeld a syn, Kojetín 30, farář Maštalíř Josef, Potštát 100, Doležalová Marie, Lukavice 20, Novosad Frant., Lhota

Podhradní 100, Sedláček Frant., Rychtářov 1000, König Leopold, Holešov 100, cukrovar akc. spol. ve Vyškově 100, Jan a Anna Prokšovi, Suché Lazce 200, Zukal Ant., Ježkovice 20, Hanke Vilibald, Opava 5, farní úřad Ovčáky 5, farář Josef Hut, Podince 15, Novák Jan, Vranovice 3, Mořic Taub, Olomouc 200, Otáhalová Ap., Polkovice 10, Koutná Anna, Pustiměř 5, Čs. dřev. akc. spol., sklad Prostějov 20, Lechner Felix, Praha 200, Filip Popper, Vřesina 12, Vikt. Jeřábek, Mohelnice 100, farní úřad Přerov 660, Vašíček Josef, Hranice 25, kaplan Ambros Ferdinand, Svitavy 10, kaplan Jos. Šorn, Trutnov 20, JUDr Julius Friedl, Kroměříž 100, Bottnarová R., Svatobořice 5, Zvolský Julius, Ivanovice 20, V. Kunz, Praha 10, Vlácilová Žofie (sbírka z Bedihoště) 28, Vlácilová Žofie (sbírka z Václavic) 22, Haldová Anežka, Rožnov p. R. 10, Bohuslav Fr. Julinek, Jedovnice 100, Štýbrová Karla, Vyškovice 10, Voška Josef, Střelná 10, J. Weigl, Přerov 50, Glingarová Ant., Místek 10, Kunštatský Štěpán, Zeletín 10, Mička Josef, Vranovice 5, farní úřad Bohusovice 5, Janků Josef, Půlpecen 10, dp. Dosedla, Třebětice 2000, Blatáková Marie, Olomouc 10, Hausnerová Marie, Olomouc 6, farní úřad Střelice 20, farář Veselý Josef, Penčice 5, Jeteler Josef, Křenovice 50, Tofel Ant., Kozlovice 12, Milosrdné sestry v Hranicích 30, Vrbík Dominik, Jalubí 10, Šádková Františka, Němčice n. H. 15, Mertičková Marie, Brno 20, Zatloukalová B., Kroměříž 10, Roganová M., Kroměříž 5.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V červnu 1927.

5. bylo lidí v kostele	5800	a u sv. př.	1992
6. " " "	6300	"	2260
12. " " "	8800	"	3086
16. " " "	500	"	130
19. " " "	5500	"	1452
26. " " "	5800	"	1316
29. " " "	6600	"	1299
Ve všední dny úhrnem	2686	"	786

Úhrnem 41986 " 12321

Mši sv. slouženo 213.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Marie Glogarová z Bernatic.

Frant. Žumbalová z Hranic.

O. v p.

Na vojenský pomník: Ludm. Pospíšilová z Vonic 50, N. z Hradčovic 10.

Na oltáři a věčné světlo: Krist. Hračeká, Lukovany 10, Božena Pávková, Brno 5, Dobromila Zlínská, Majetín 6, Josefa Procházková z Kroměříže 5, Ludvík Procházka, Přerov 10, Cecilie Macková, Orlová 50, M. Malinová, Brno 40, M. Edelsbergrová. Místek 10, N. ze Staříče 10, N. N. 50, poutník z Bohuslavic 100, A. Petratorová z Blatnice 5, Florentina Dostálová, Moařice 5, Eliška Talašová, Modřice 5, poutníci z Frýaku 10, Frant. Vyškovská, Starojická Lhota 10, M. Švecová, Vicov 50, Fr. Nováková, Prostějov 15, Jos. Vojtěchovská 10.

Na korunky Panny Marie: M. Zvolská, Lipová 20, N. N. z Bílavska 14, z Biskupic 10, z Bílavska 15, z Dřevohostic 10, čtenářka Hlasů ze Slatiny 10, M. Matějčková, Bánov 5, M. Durďová, Bánov 5, M. Dostálová, Brno 25.

Na sochu Božského Srdce Páně: N. N. z Čehovic 10, z Ludslavic 5, z Horní Bečvy 8, ze Všechevic 10, ze Zborovic 20, z Biskupic 10, z Dědic 10, z Kralic 10, A. Kuchtíčková, Rychtářov, Marie Švecová, Vicov 50.

Na křížovou cestu: Karolina Janáčková, Prostějov 5, Fr. Hadrková, Mor. Ostrava 4, A. Janičková po † dp. Jos. Vepřku ze Zábřeha 2000, Josef Tvarůžek, Rožnov pod Rachoštěm 5000.

Na elektrické osvětlení: Fr. Čáník, Pašovice 50, A. Chytil, Grymov 20, L. Stýskalová, Všetuly 10, A. Vojtková, Frenštát 5, A. Tlustý, Vídeň 5, M. Vrbová z Budečska 10, M. Loučková, Nesovice 10, Fr. Mikulajová, Lideč 5, N. N. z Čehovic 10, z Vítkovic 10, M. Dřncová, Štěpánov 10, N. N. z Hranic 5, A. Fešárková, Morav. Ostrava 50, Fr. Varaďová 5, A. Petrová, Mořkov (na poděkování) 5, M. Vinklerová, Klokočí 20, N. N. z Kobeřic 10, manželé N. z Kobeřic 10, Otilie Horutová 5, N. Chmelař 40, Karla Fridrišková, Brno 20, N. Vranová, Říkovice 5, na poděkování za uzdravení dítěte 10, N. z Klopotovic 10, Petr Kubala, Horní Bečva 5, Roz. Slačiková, Vizovice 5, ctih. sestry z Vizovic 6, M. Fryštáková, Mor. Ostrava 6, A. Dohnalová 5, Ed. Plesník, Bystrovany 5, Š. Tošková, Vršovice 2, Jana Ctiborová, Lískovec 6, M. Korčeková, Žilina 10, Jan Tkadlec, Val. Senice 10, Jos. Jemelka, Kozlovice 5, Fr. Novotná, Prostějov 10, M. Vítková, Prostějov 8.20, A. Dolinová, Bojkovice 3, M. Jindruchová, Uh. Hradiště 10, A. Grégr, Přerov 20, N. N. z Nov. Jičína 10, Nep. Hefrová, Dědice 5, Svatojosefská jednota z Brna 20, průvod z Lipníku n. B. 15, N. Štiblová, Kojátky 10, N. Gaister, Zlín 10, poutník ze Žešova 100, Jos. Janečková, Brusný 5, A. Balejková, Val. Klobouky 10, Cecilie Holůbková, Pratec u Brna 10, M. Zinková, Francová Lhota (na poděkování za uzdravení) 50, M. Šlesingrová, Veletice 10, A. Medek, Vražný

10, Hedvika Czeake, Těšín 5, M. N. z Kunovic (s prosbou za vyslyšení) 30, Frant. Holubová, Nový Jičín 30, k posmrtné památce Anežky Juráškové ze Šulešovic 50, Al. Vrajová, Sv. Hostýn 30, ctih. sestry sv. Karla z Frýdlantu 20, Julie Vilímová, Vítkovice 20, Fr. Siptáková, Nový Jičín 10, Al. Klocmanová 10, průvod z Nov. Jičína 30, N. N. z Velešovic, Rud. Šlesinger, Tvarožná 100, N. N. z Kralic 5, N. N. z Radčkov 10.

Na kněžský dorost T. J.: Fr. Pekarský, Rožnov 50, ctih. Milosrdné sestry v Lipníku 20, K. Louková, Opava 5, A. Nitscheová, Vítkovice 35, Tom. Kunrád, Hradčany 50, Jos. Staňková, Kladníky 10, M. Nábělková, Přiluky 10, N. N. z Malenovic 10, N. N. z Dol. Bojanovic 25, M. Holcová, Horní Lideč 10, N. N. z Vysoké 20, Fr. Mikulajová, Lideč 5, Fr. Vahašková, Bystřice p. H. 10, Ludvík Procházka, Přerov 10, N. N. ze Žeranovic 3, N. N. z Hranic 20, A. Malotová, Lehotice 20, M. Krátká, Dluhonice 10, N. N. z Holešova 20, N. N. z Kurovic 10.

Na klášter T. J. (duchovní správa): učitelka Konst. Matějčková, Stará Břec-lav 70, Em. Sedlářová, Obědkovice 5, Juraj Malík ze Slovenska 10, Marie Kadlecová 50, N. N. z Bejihoště 50, Anna Fešárková, Mor. Ostrava 30, Štěp. Přerovská, Vyškov 100, Anna Kobliňová, Přerov 10, Fr. Vahašková, Bystřice p. H. 10, Jednota svatojosefská, Brno 43.72, Marie Makůvková, Opava 10, N. N. 20, N. N. z Kralic 5, dp. děkan Fr. Segeťa, Hustopeče u Brna 50, průvod Besedy svatojosefské z Prostějova 100.

Povětrnost v červnu. Teplé počasí poleaného května (23.1⁰ C) zvýšilo se počátkem června na letní, ano tropické. — První tři dny byly letní; maximum, t. j. nejvyšší teplota byla 1. 25.8⁰ C, 2. 28.7⁰ C 3. 28.0⁰ C. Letní den počíná 25⁰ C. 4. byl den tropický 33.5⁰ C; tropický den počíná 30.0⁰ C. Tyto čtyři dny byly zároveň krásné jasné dny až do 4. dne dopoledne. Letní den byl ještě 22 (25.7⁰ C), tropický 15. (32.5⁰ C) a 18. (30.5⁰ C). Ve dvou dnech a sice 25. (14.1 C⁰ C) a 28. (13.5⁰ C) klesla teplota pod dvacetiletý průměr červnový (14.48⁰ C), v ostatních dnech byla hodně nad tímto průměrem. Průměrná teplota letošní v červnu byla 14.8⁰ C. Nejvyšší teplota v červnu vůbec byla 4. 33.5⁰ C, nejnižší 7. a 8. 4.8⁰ C. Množství srážek 85.8 mm bylo hodně pod dvacetiletým průměrem 104.4 mm. Největší srážka za 24 hodiny byla 18. 19.2 mm. Dní se srážkami všech množství, vyjma 0.0, bylo 19; se srážkami 1.0 a více 13 (4., 5., 8., 10., 13., 15., 18.—20., 24., 25., 27., 28.), s krupami velikosti holubího vejce, avšak podlouhlými 1, totiž 4. červen; s bouřkou po většině vzdálenou 11 (4., 8., 10., 11.—13., 15., 18., 20., 27., 28.), s vichřicí, při níž

síla větru byla 6 a 7 podle stupnice Beaufortovy (1., 2., 4., 7., 8., 12., 13., 16.—18., 20., 21., 22., 26., 27.), s mlhou hustou 13 (4.—6., 13., 14., 16., 18., 19., 23.—25., 27., 28.), s výbornou viditelností, t. j. kdy bylo lze viděti do dálky na 60 km a více, 12 (7., 8., 12., 17., 18., 20., 22., 23., 26., 27., 29., 30.), jasných; t. j. s průměrnou oblačností 0.0—1.9 5 (1.—3., 12., 26.), zamračených, t. j. s průměrnou oblačností 8.1—10.0 7 (5., 6., 8., 10., 13., 19., 25.), letních 4 (1.—3., 22.), tropických 3 (4., 15., 18.). Průměrná oblačnost měsíční byla 5.4, t. j. nebe bylo v červnu z dobré polovice zataženo mraky; průměrná oblačnost ranní byla 5.7, polední 5.5, večerní 5.3, t. j. dopoledne bývalo nebe nejvíce zataženo mraky, opoledne jich ubývalo a k večeru ještě více. — Průměrná vlhkost měsíční byla 59 proc., ranní 65 proc., polední 54, večerní 58. Směr větru byl od S 4krát, SV 13krát, V 13krát, JV 22krát, J 4krát, JZ 15 krát, Z 9krát, SZ 10krát. Průměrná síla větru ráno byla 4.7, v poledne 4.7 a večer 4.6 podle stup-

nice Beaufortovy; úplné bezvětří nebylo. **Po vůni tvých růží.** Modlitební příručka pro ctitele sv. Terezie Ježíškovy. — Těší se velké oblibě všech ctitelů této světičky, zvláště však členů Sdružení sv. Terezie Ježíškovy, jehož sekretariát je v Přerově na Moravě, Šířava 7. Kéž sv. Terezie získá kouzlem svého dobrovolného úctství mnoho duší pro svou zářivou a jasnou cestu! Teď je doba jejich výbojů a minulost i přítomnost dokazují nezvratně, že sv. Terezie Ježíšková plní poslání, jež jí Pán přičeľil a jež umírajíc předpověděla. Kéž tato knížeečka, psaná v duchu apoštolátním, je prostředkem, jímž nám sv. Terezie zjedná mnoho milostí nejen pro naše osobní potřeby, ale hlavně pro velké zájmy církve sv.! — Tuto půvabnou knížeečku lze dostati u sester Neuposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově, Šířava 7. — Cena vázané 10 Kč. Je velmi záuojící, aby se hromadně rozšířila mezi mládeží a u všech duší, které mají pochopení pro velké úkoly apoštolátní.

Členům Matice Svatohostýnské!

Výbor Matice svatohostýnské se usnesl konati

V A L N O U H R O M A D U

v neděli po svátku Nanebevzetí Panny Marie, t. j. dne 21. srpna, s tímto pořadem:

V sobotu dne 20. srpna o 7. hodině večer průvod od románské kaple do kostela, vzývání Ducha sv., promluva, litanie a sv. požehnaní. Pak vyzvánění hran a pobožnost za zemřelé členy a dobrodince Matice svatohostýnské.

V neděli dne 21. srpna o půl šesté hodině ráno kázání, po kázání pontifikální mše sv., kterou bude sloužiti apošt. protonotář a probošt kolegiátní kapituly kroměřížské, ndp. Fr. Valoušek, výkonný předseda Matice svatohostýnské. O půl 9. valná hromada s tímto pořadem: Zpráva jednatelská, pokladniční, hospodářská a volné návrhy.

Všichni členové Matice se zvou co nejsrdečněji.

Na Sv. Hostýně dne 1. srpna 1927.

Výbor Matice Svatohostýnské.

Sjezd Mariánských družin

bude se konati v oktávě Nanebevzetí Panny Marie, dne 21. a 22. srpna, obvyklým pořadem. V neděli 21. srpna uvítání a sv. zpověď, v pondělí 22. srpna kázání a mše sv. se společným sv. přijmáním. Pak schůze ve dvoraně.

Číslo 9.
září 1927.

Ročník
..... XXIII.

HLASY

**SVATO-
HOSTÝNSKÉ**

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

———— Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol. ————
———— Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice. ————

Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

OBSAH: K. Vřesovský: Moje písničky mariánské (báscü), str. 129. — F. Krus T. J.: Církve bojující a vítězící, str. 130. — P. Jindřich Perroy T. J.: Mučedníci aubeňasští, str. 133. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 139.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Poutní dům na Sv. Hostýně. (Příčný řez jídelnami V-V'; boční strana s jídelnami, podélný řez schodištěm k jídelnám, řez IV-IV', dvorní strana, traktu při jídelnách, řez II-II', řez I-I'), str. 135.

Přátelům Sv. Hostýna!

Poutní ruch dostoupil letos ve dnech 14. a 15. srpna 1927 vrcholu. Na 6 až 7 tisíc sv. přijímání bylo jistě důstojnou oslavou Korunované Královny. Polovina to as těch, kdož v onu neděli a pondělí zavítali na sv. Hostýn vzdát povinný hold vítězné Ochránkyni.

S ruchem poutním jde ruch stavební. Na novostavbě zaměstnáno v srpnu 120—140 dělníků. Ký div, že dům očiividně roste. Koncem tohoto měsíce bude možno začít s dřevěnou vazbou na západním traktu a částečně též s pracemi klempířskými na krytině. Den 8. září oslaví dělníci slavností na ukončení nejdůležitějších prací zednických.

Nové vzpružení ve snahách svatohostýnských přinesla valná hromada Matice Svatohostýnské, konaná dne 21. srpna 1927. Vybudovati sv. Hostýn v královský hrad Královny nebes, toť heslo, jež proneseno tu z úst předsedy Matice Svatohostýnské. Kéž Bůh žehná, jako žehnal dosud. Lví podíl na usku-

tečnění tohoto programu bude mítí nejdůstojnější pan arcibiskup dr. Leopold Prečan se svým stavebním úřadem. Bylo zdůrazněno, že co Hostýn stojí, arcibiskupství olomoucké nepřispělo tak velkomyslně na jeho stavební rozkvět jako nyní. Bude ovšem mimo to na výsost potřebí, aby každý upřímný poutník na dílo pohlížel jako na své a je podle toho podporoval. Učiněna zmínka „daně svatohostýnské“ 1 Kč, již by mohl a měl každý odevzdati v sakristii.

Současně začato s opravou Sarkan-drovky dle návrhu pana prof. Fischera. — Na čtené stesky do nedostatku vody u Vodní kaple odpovídáme, že pramen onen vydá při letošním suchu za minutu jen asi 3 l a že tudíž není nikterak oprávněna výtka, jako by vodu někdo úmyslně uzavíral.

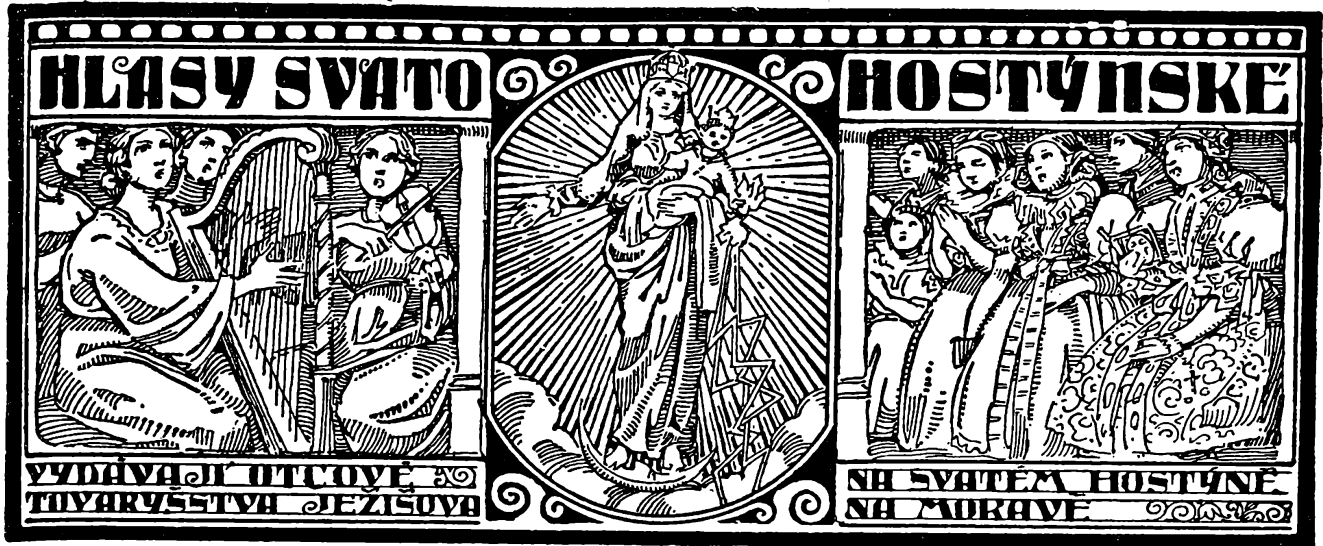
Na Sv. Hostýně dne 31. srpna 1927.

Duchovní správa.

DARY.

Na poutní dům: Maršálková A., Kroměříž 100, Podešvová Růžena, Kroměříž 30, † Přikrylová Marie, Kroměříž 100, Komárová Jenov., Protivanov 10, Bršlica Frant., Uh. Brod 5, dr. Met. Marvan, Brno 20, Večeř Petr, Švébohov 5, katecheta Malý Jan, Sušice 5, Nečesaný Rudolf, farář v Rychnovicích 10, kaplan Josef Henek, Bohuňovice 100, dr. Fr. Závrbský, Olomouc 100, katecheta Jan Malý, Sušice 10, farář Jan Mottl, Velhartice 2, farní úřad Kurovice 62, Jan Kaláček, Dětkovice 35, Ant. Procházková, Dětkovice 5, klášter milosrdných bratřov, Uh. Skalice 100, farář Fabián Pohl, Horní Újezd 10, farář Ignác Künstler, Bernartice (čl. př. a Gary) 113, Fr. St. skal, Třebětice 20, Jan Heinrich, Švábenice 5, farní úřad, Záhlnice (1. splátka z 1 ti-

sice) 500, Ant. Glingarová, Místek (opět) 5, Jos. Šinkora, far., Košice 10, farní úřad v Budči, Č., 6.28, Terezie Gajová, Ludslavice 25, Františka Kvasničková, Třebětice 7, Ferd. Šit, N. Rychnov 5, Al. Kalmus, far., Otrokovice 10, Fr. Dostál, katech., Hradec Král. 5, Karel Tiray, katecheta, Ivančice 10, Karel Lochman, Třebětice 10, Emerenc. Kotásková, Třebětice 15, Jan Unger, kapl., Vimperk, Č. 5, Ant. Křikava, far., Lužice 5, dr. Stan. Zela, arcib. sekret., Olomouc 50, Fr. Bezděk, učitel, Brno 5, Vil. Jokl, přednosta stanice, Hlubočky 5, M. Jiříčková, uč. v. v., Otnice 10, Veron. Dlouhá, Lazy u Ostr. 3, Bož. Benešová, Blažovice u Br. 5, Nejmenovaný z Podivína 5, Růžena Kopřivová, Přílepy 5, Domin. Novotný, Herotice u Vyšk. 5, Jakub Bačovský,

Číslo 9

Září 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Pomni a rozpomeň se, Maria, že Stvořitel náš z tebe se vtělil, ne aby hříšníky zatratil, ale spasil. Proč by jsi nepřispívala hříšníkům, když pro nás jsi tak povýšena, že tě všechno stvoření ctí za svou paní. Od počátku lidského vykoupení až do nynější doby

přispěla jsi všem, kdož se pod tvou ochranu utíkali. Přispěj, nuže, prosíme, by chvála, již jsi po tolik věků právem požívala, tobě zůstala touž milostí, již jsi zkaženému světu pomohla. Proto se tobě poroučíme a prosíme: Dej, abychom nezahynuli.
Sv. Anselm.

K. Vřesovský:

Moje písničky mariánské.

Za rybníkem „na hradě“
stával jsem, jsa dítě,
sluníčko když v západě
tkalo zlaté sítě...

Viděl jsem chrám Hostýna
v září slunné pláti,
cítíl, kraj když usíná,
nad ním že bdí Máti.

Neuzřel jsem Matičky,
po níž jsem se díval,
přece život celičký
rád jsem o Ní zpíval.

Zpívala k Ní s nadšením
ve chrámu i doma,
o závod se zvoněním
duše moje rtoma.

Zpívala, jak učila
matičky ji ústa,
od té doby přemilá
píseň ta víc vzrůstá.

Roste jako po dešti
houby, rostou v lese,
v radosti i bolesti
píseň má se nese.

Nevím, zkad ty písničky
v duši se mi berou;
vím jen, že jak včeličky,
z úlu — ven se derou...

Frant. Krus T. J.: **Církev bojující a vítězí.**

„Větší lásky nemá nikdo nad tu, aby kdo položil život svůj za své přátele.“ (Jan 15, 13.)

Marketa apoštolka.

III.

Dnešní článek si rozvrhneme na tři částky, abychom zaokrouhlili vypravování o apoštolce Marketě. Nejprve si uvědomíme vážnost jejího apoštolátu, potom se poohlédneme po prameni její síly a konečně se dovíme, jaký byl konec jejího apoštolského života. Nejedem čtenář zajisté rád by ještě více slyšel o Marketě; nechť si už předem objedná její obšírný životopis, který brzy vydají cti. Sestry Neposkvrněného Početí P. Marie v Přerově.

I. Některé příhody z apoštolského života Marketina, jak jsem je vypravoval, mohly by vzbuditi domněnku, že apoštolovala jen žertem a smíchem. Nikoliv. Nevinný žert může býti pomůckou, přípravou apoštolské práce, ale nahraditi jí nemůže. Co je apoštolát? To jsou boje a vítězství církve zápasící s peklem o nesmrtelné duše! To nejsou žerty. Proto se setkáváme i v mladičském životě Marketině s velice vážnými událostmi. Na příklad:

V nízké světnici bídné chatrče leží nemocný. Kolkolem vše je plno nepořádku a špíny, a zápach k zalknutí. Mezi polámanými židlemi, rozházenými bačkorami a nakupenými hadry stojí velké troky, s namočeným prádlem, a v tom se brodí dvě rozcuchané polonahé děti. U kamen zašpiněná žena cosi přichystává s takovou lhostejností, jakoby ani netušila, v jaké to je peleši a co se děje s jejím nemocným mužem. Právě ho popadl hrozný kašel. „Ženo,“ sténá, „dvěře — zavři.“ Žena jen pokrčila rameny; nic ji nedovede vyrušiti z jejího klidu. Ponáhlu záchvat kašle ustává. Nemocný si utírá zkrváceným kapesníkem pot s čela a dívá se smutně na všecek nepořádek v pokoji, na zanedbané děti, na bezcitnou ženu. Dal se do

pláče — a za malou chvíli nový záchvat kašle.

„Proč se neukazuje některý vincencián?“ bručí žena. Jednou za týden přicházel totiž někdo ze spolku sv. Vincence s almužnou a se slůvkem útěchy. Ale to nestačilo na takovou nouzi; na to bylo třeba jiného anděla milosrdenství. A přišel.

Kdosi zaklepal. Vstupuje dívka dvacetiletá. „Posílá mě k vám, milý pane, pater N. Nemluvte, vím, jak vás trápí kašel. Zde mám něco dobrého pro vás...“ a už vytahuje z kufříku veliký vinný hrozen a podává nemocnému, jako matka dítku, zrnko po zrnku, do úst a při tom mu čistí tvář šátkem, napuštěným občerstvující voňavkou. Potom vyndává láhev léčivého vína a podává nemocnému opatrně sice, ale vydatně, aby se napil. Ubožák neví, co se s ním děje; cítí teplý proud nového života po celém těle. Chce děkovati, ale Marketa mu nedovoluje více slov pronésti, než jí stačí dovědět se, co mu působilo nejvíce bolesti a zármutku. I dověděla se, že ho nejvíc bolela netečnost a nedbalost manželčina a že by ho velice potěšil v té nečistotě nějaký kvíteček. Marketa mu urovnala postel, potěšila ho vzpomínkou na trpícího Spasitele a slíbila, že příštího dne opět přijde. Cestou domů vykonala ještě několik návštěv, ačkoliv už bylo pozdě večer. O půlnoci opravovala ještě doma punčochy a šaty pro svoje chráněnce, potom si dopřála toho, co měla nejmilejšího na zemi: dlouhé důvěrné rozprávky s Ježíšem Kristem. Děkovala mu za hojnou žeň toho dne, radila se s ním o zítřejších podnicích a prosila za požehnání pro sebe a pro všechny svoje svěřence.

Odpoledne se opět dostavila k svému nemocnému. „Pozdrav vás Bůh; podívejte se, co vám posílá.“ Nejprve vyndala velikou kyticí květin. Nemocný ani nechtěl věřiti, že to skutečnost.

A hned začalo jiné překvapující divadlo. „Paní“, praví Marketa, „což kdybychom začaly uklízet?“ a už se chopila troků. Děti sice křičely, ale kousek čokolády je uklidnil. Matka volky nevolky Marketě pomáhala. Obě si opásaly hrubé zástěry, zbytečné haraburdí začalo za chvíli v kamnech praskati a vařilo pro nemocného výtečnou vinnou polévku, koště a utěrky pracovaly pilně, ale s něžným ohledem na nemocného, aby ani prášku nemusil polknouti. — Za hodinu nebylo příbytku ani poznati. I děti byly čisté a slušně oblečeny. Nemocný chtěl děkovati, slzy mu zalily hlas.

Příštího dne přinesla Marketa balík krásných čalounů na stěny, a k večeru byl pokoj úplně obnoven. Za nedlouho přinesli i postýlku pro děti. Nemocnému bylo jako v ráji, často plakal — ne bolestí, nýbrž radostí.

Proč to vše konala Marketa? Chtěla snad nemocného uzdraviti? — Věděla, že se mu blíží smrt; chtěla mu okrášliti konec života. Jednou mu opět vypravovala o dobrotivosti Boží a o věčné blaženosti. Tu ji vzal za ruku a řekl: „Slečno Marketo, vidím, jak jste milosrdná — a Bůh je ještě dobrotivější: rád, velice rád umírám.“ Marketa odpověděla: „Až budete u Boha, vyřídte mu, že ho nesmírně miluji.“ A oba plakali vděčností k nebeskému Otci. — Zanedlouho nemocný zemřel v dokonalé oddanosti do vůle Boží. Poslední jeho slova byla: „Trpěl jsem mnoho... Bůh mi poslal anděla útěchy: Marketa mě učila milovat kříž... Jsem šťasten... Díky Bohu a jeho andělu útěchy.“

Apoštolát není žert a smích. Markéta dovedla si ovšem pěkně zažertovati a srdečně se zasmáti. Ale mnohem častěji jí bylo do pláče. Pohled na člověka trpícího svíral jí srdce bolestí — a kolik bylo těch trpících, mrzáků tělem i duší! Zvláště když narazila na zatvrzelé srdce, které se vzpíralo milosti Boží, anebo i když se poddalo, opět se Bohu zpronevěřilo — jaký to žal pro Marketu! Zastrášení se sice ni-

kdy nedala, ale nebyla ušetřena velikých bolestí.

Jakási cizinka onemocněla na smrt. Nikdo se jí nechtěl ujmouti, poněvadž nebylo téměř možno k ní se přiblížiti pro její nečistotu i pro její nešťastnou odpuzující povahu. Marketa se slitovala. Chodila k ní každý den, uklízela, obstarávala jí všecko a ošetřovala ji s takovou láskou, jako by to byla vlastní matka. Za to se jí dostávalo jen nadávek, ba nemocná ji obviňovala, že jí působí ještě více utrpení. Blížily se vánoce. Na Boží Hoď Marketa po celou noc se připravovala modlitbou, potom po celý den neměla pro práci v kostele i se zástupy návštěvníků ani chvíli oddechu. Ale na nemocnou nezapomněla. K večeru jí donesla štědrú nadílku, hovořila jí o Betlémě a zpívala jí vánoční písně. — Kdosi se tázal, jaký plat asi ta „veselá“ ošetřovatelka dostává. Odpověděli: „Plat, jakým odplácí Bůh.“

Apoštolát není žert. Apoštolát je pokračování v díle, jež začal Ježíš Kristus, a středem toho díla je kříž.

2. Odkud čerpala Marketa takové síly? Pokud by šlo jen o zevnější dovednost, o veselou mysl, o důvtip i vytrvalost — to vše by se dalo přirozeným lidským způsobem vysvětliti. Ale kde jde o obrácení tisíců a tisíců duší, zdivočelých a nevěřících, k upřímné víře a lásce k Bohu, tam lidská dovednost nestačí.

Markéta sama by nám byla odpověděla na naši otázku: „Ne já, nýbrž Bůh to vše vykonal, a já byla pouhým nástrojem v Jeho všemohoucích rukou.“

Ano, to je jediné uspokojující odpověď. Shoduje se úplně se slovem sv. Pavla: „Milostí Boží jsem to, co jsem; pracoval jsem, ale ne já, nýbrž milost Boží se mnou.“ Proto Markéta uznávala za svou první a jedinou povinnost, zřici se své vůle a svých choutek a podříditi se dokonale vůli Boží. Neboť jaký by to byl nástroj, který by se vzpíral svému mistru? Proto nehledala nijak své vlastní výhody a svého pohodlí; stačilo jí to nejnnutnější, nestěžovala si ani na únavu, ani na

děšť, nebo mráz, nebo vedro, ani na nevděk lidský. Nejednou jí domlouvala její společnice Johanka, aby si dopřála aspoň v noci více klidu. Marketa odpovídala: „Kdysi budu šťastnou při vzpomínce, že jsem nemrhala čas. A což Kristus? Nepracoval-li pro nás ve dne v noci?“

Přidržovala se příkladu sv. Františka; vždyť byla jeho terciářkou. Jemu jednou sám Božský Spasitel vytýkal: „Musíš se mírniti ve své lásce ke mně, neboť i ctnost se musí varovati veškerých výstředností.“ Sv. František odpověděl: „Cože, milý Spasiteli, Ty ode mne žádáš, abych mírnil svou lásku k Tobě? Vždyť Tys sám nedovedl mírniti své božské lásky ke mně, ubohému hříšníkovi, nýbrž až do krvavé své smrti na kříži jsi mě miloval. I nežádej ode mne, čehos sám nečinil, budu i já Tebe milovati bez míry a bez konce.“

R. 1914 psala Marketa svému bratru: „Milovati Krista a věděti, že mě miluje, jaké to štěstí! Jak oblažuje Kristus duši, která se mu zasvětila! Víím, že se na mne dívá pln lásky, a to mě oblažuje. Jsem-li unavena, u něho nalézám odpočinku, jako dítko v náručí matky; trápím-li se jakýmkoliv hořem, jeho srdce mě těší a uklidňuje. A tak už není pro mne zármutku, není únavy. Nejednou se nedovedu ubrániti slzám a lidé myslí, že jsem zarmoucena, ale já pláči štěstím. Můj Spasiteli, čím jsem si toho zasloužila, žeš mě vyvolil? Čím se Ti odměním? — Milý bratře, jen o to tě prosím, modli se za mne, abych dovedla Ježíši dokázati, že ho miluji láskou věrnou do smrti.“

A nemyslete, že se tyto živé styky Marketiny s Božským Spasitelem zakládaly jen na stálém vzpomínání na něho — nikoliv, základ byl mnohem pevnější: Kristus v Eucharistii s k u t e č n ě přítomný. Vysvětlí nám to jiný její dopis: „Odcházím-li ráno z kostela, nesu si Ježíše, jehož jsem přijala, s sebou, abych pak po celý den duchovní sv. přijímání obnovovala... Modlím se k Matce Boží:

Přimlouvej se, aby Ježíš, jehož ráno přijímám, byl středem všeho, co konám po celý den; přimlouvej se, aby Kristus eucharistický byl středem celého mého života... Když opouštím kostel, zanechávám své srdce u Tvé Svátosti, o Ježíši; nechť tam hoří jako věčné světlo před Tvým svato-
stánkem.“

To byl pramen živo a podivuhodné síly apoštolky Markety. Kdo chce býti apoštolem, snaž se především také z onoho pramene čerpati. Abys tomu správně rozuměl, poslyš ještě jedno pěkné slovo Marketino: „Lidé myslí, že škola a apoštolát vyplňují zcela můj život. To by bylo smutné! To je jen zevnějšek. Můj pravý život je: milovati Ježíše, a to je ovšem krásné a vznešené, a co zevně konám, nebylo by ničím, kdyby neplynulo z této lásky.“

3., „Větší lásky nemá nikdo nad tu, aby kdo položil život svůj za své přátele.“ Marketin život byl život lásky k Bohu a bližnímu; jaký bude konec jejího života?

Tři její bratři byli na bojištích. To bylo úzkosti pro rodiče, zvláště když po delší dobu nepřicházely nijaké zprávy od synů-vojáků! Často Marketa přistihla matku plačící a hořekující, jakoby už synů neměla. Co učiní dcera, která nesnesla pohledu ani na cizího trpícího člověka? Když jednou matka i otec opět naříkali, odešla do svého pokojíčku, padla na kolena a modlila se vroucně: „Bože, vezmi můj život, aby bratři žili. Dva z nich chtějí býti Tvými kněžími. Zajisté dovedou více pro Tebe vykonati nežli já. Můj Ježíši, přijmi mou obět, vždyť to bude i pro mne velký zisk.“ — Když se domodlila, byla přesvědčena, že Bůh přijal její obět. Vrátila se k rodičům a s rozhodnou určitostí jim ohlásila: „Neplačte, bratři se vrátí.“

Od té doby obětavost Marketina v apoštolátě byla ještě větší. Začala počítati měsíce a dny svého života, proto chtěla každého okamžiku vyúžitkovati k nejšlechternějším projevům lásky. — Když ji opět napomínali, aby si dopřála trochu odpočinku, říkala: „Ano, po

odpočinku toužím a dostane se mi ho brzy, ale aby byl vydatný, proto teď nesmím zaháletí.“ V prosinci 1915 byla na pohřbě mladé přítelkyně; cestou domů řekla své pomocnici Johance: „Za tři měsíce půjdeš na můj pohřeb.“ Po vánocích začala se svými zpěváky cvičiti pěkné rekviem. „To bude na můj pohřeb,“ řekla jim. Nerozuměli. Když nacvičili, ulehla si pro nepatrné ochuravění, bylo to na popelční středu. Poprosila matku, aby jí z kostela přinesla posvěceného popela. Matka ráda vyhověla. Lékař také přišel a řekl: „Malá horečka, bez významu.“ Marketa se usmála vědouc, že se lékař mýlí. V duchu už byla v nebi.

Téže noci zesnula v Pánu. Když to sdělili lékaři, divil se: „Nechápu, to je

nevysvětlitelný případ.“ Zpěváci jí zpívali nacvičené rekviem.

Její bratr však vypravuje k vysvětlení její smrti: „Když umírala Marketa, byli jsme všichni tři bratři daleko po různých frontách v hrozných bouřích. Stále a stále jsme byli nuceni říci: „To je zázrak, že jsem vyvázl životem, chránila nás neviditelná mocná ruka. Za to děkujeme své sestřičce a proto rád vypravuji světu o její lásce k Bohu a k nesmrtelným duším. Vykonala tolik, ač žila jen málo let, a co vykonala po smrti svým příkladem a svou přímluvou u Boha, toho je snad ještě více.“

Kde jste, české Markety? Církev bojující po vás volá, Kristus na vás čeká — nebojte se práce a obětí, vítězství máte zabezpečeno.

Mučedníci aubenasští.

Napsal P. Jindřich Perroy T. J.

Eucharistie měla dosud málo mučedníků. Dojista všichni svědkové Kristovi vyprosili si na svaté Hostii sflu k utrpení; ale kromě Tarsicia, jenž raději umřel, než by vydal Tělo Páně, a kromě několika mučedníků krajin severních, nikomu až do našich blahoslavených nedostalo se té cti, že mohl prolévat svou krev za víru v nejsv. Svátost oltářní. Proto mučedníci Aubenasští vystupují ve zcela zvláštní aureole. V době, kdy denně vzrůstá láska k častému sv. přijímání, je velikou útěchou, že Bůh představuje naší úctě právě tyto dva světce, kteří raději umřeli, než by zapřeli víru ve skutečné Tělo Páně pod způsoby eucharistickými.

Proto oba tito světci jsou zvláštními ochránci všech, kdo porozuměli rozkazu Páně, že třeba požívati Jeho Tělo a píti Jeho Krev. Kéž tito blahoslavení mučedníci přimlouvají se u Boha za všechna díla eucharistická: za národní a mezinárodní kongresy eu-

charistické, za „ustavičné klanění“, za „adoraci noční“, za „smírné sv. přijímání“ i za „eucharistickou křížáckou výpravu mládeže“!

Tyto řádky mají obeznámiti čtenáře s životem i se smrtí obou mučedníků. Ve své stručnosti a prostotě vypravují obšírněji o jejich smrti mučednické, neboť jich život je celkem dosti málo znám.¹⁾

Hlava I.

První léta řeholního života.

Jakub Salès a Vilém Saultemouche pocházeli z jihovýchodní Francie; první narodil se v Lezoucu dne 21. března 1556, druhý r. 1557 v St. Germain-l'Herme. Původu byli skromného. Otec P. Jakuba Salèsa byl dlouhá léta sloužícím biskupa Klermontského a otec Viléma Saultemouche byl poslem. Jakub záhy ztratil matku. Otec, výborný křesťan, vychoval syna velmi zbožně. Hoch s velkou ra-

1) Tento článek jest stručným obsahem většího díla, jež P. Perroy vydal pod titulem: „Dva mučedníci Eucharistie“.

dosťi přisluhoval při mši svaté. Často též bylo ho vidět, jak stojí na sudě, kázával svým malým soudruhům. O prázdninách vstával již ve čtyři hodiny, aby se mohl pomodlit hodinky mariánské. Když biskup klermontský udělil mu jedno z osmnácti bezplatných míst, jež pro chudé studenty založil v koleji Billomské, vstoupil tam dne 1. listopadu 1671. O dvě léta později prosil o přijetí do Tovaryšstva Ježíšova. Bylo mu sedmnáct let. Ale za noviciátu nepřerušil svých studií. Divným během událostí téže doby, kdy Jakub započínal svá studia v koleji Billomské, přijat tamže do služby mladý Vilém Saultemouche. Syn chudého posla stal se záhy zručným obuvníkem. Jak se zdá, oba mladí hoši se záhy poznali, neb klášterní sluhové často se stýkali se stipendisty. Ale dlouho spolu nezůstali. — Vilém později vstoupil do Tovaryšstva jako bratr laik a Jakub setkal se s ním až v Tournonu, odkud spolu se vydali na cestu za korunou mučednickou.

Jakub Salės byl horlivým novicem, jakých, díky Bohu, dosud jest dosti. Dne 1. listopadu 1575 vykonal své jednoduché sliby řeholní. Byly to vlastně jeho jediné sliby, neb zemřel před svou profesí. Studia filosofická začal v Pont-a-Mousson a dokončil v Paříži, kde prvně ozvala se v něm silná touha po smrti mučednické. — Touha ta vzrůstala bez ustání. „Ach“, vzdychával často — a slova ta mnoho znamenala u pokorného řeholníka — „kěz jsem tak pokorný, bych zasloužití si mohl tuto převelikou milost!“

Pro filosofii věnoval se theologii. Ale brzy poslušnost na něm žádala velikou obět. V Pont-a-Mousson onemocněl profesor, i měl ho zastupovati. Poslechl, ač tím vytoužená chvíle vysvěcení na kněze odložena na tři léta. — Velká to obět pro srdce, jež plálo vroucí láskou k nejsv. Svátosti. První mši sv. slavil teprve v r. 1585. Dlouho však neobětoval oběti nejsvětější. Osm let po svém vysvěcení stal se sám obětí sv. Eucharistie.

Obět za obět.

Hlava II. Kněz.

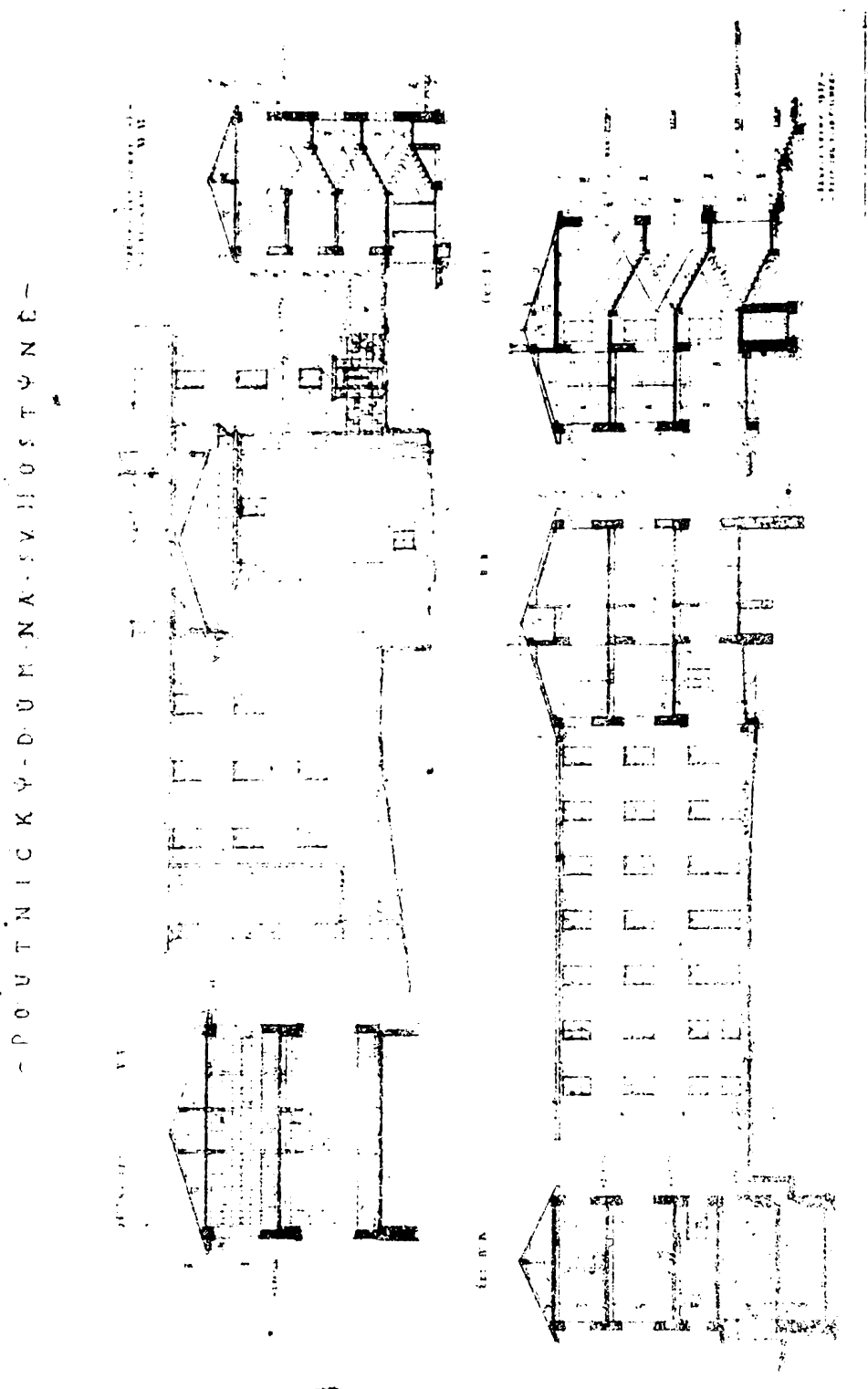
Od chvíle, kdy P. Salės byl na kněze vysvěcen, stala se Eucharistie jeho velikou a téměř jedinou pobožností. Byla též velmi účinnou; jevilat se neodolatelnou touhou prodlévati co nejvíce před svatostánkem; proto neminulo téměř ani hodiny, kdy by byl nezašel si do kaple. Země často unavila jeho oči, proto upíral je tím častěji na dvířka svatostánku, za nimiž jeho víra viděla Toho, za kterého umřít toužil z celého srdce.

Tento téměř ustavičný styk se sv. Hostií spojil ho úzce s Pánem Ježíšem. Spojení to bylo tak důvěrné, že všude a ve všem viděl Božského Spasitele. Již pohled na prostý kvítek povznášel ho ke Vtělenému Slovu Božímu, skrze Něž vše bylo stvořeno. I pouhé zaklepání na dvěře připomínalo mu Boha. Když hosta zval „dále“, dodával po tichu: „Pane, vejdi v mou duši“.

U stupňů svatostánku čerpal též sílu k přemáhání své obtížné povahy, i aby beze stesku snést mohl velkou, téměř ustavičnou únavu. Byl více cholerický než melancholický, i potřeboval k sebevládě nemalé energie, a to tím větší, když bezesné noci, způsobené asthmou, velmi ho oslabovaly. Tato vtělená slabost, spojená s ustavičným hladem, ježž nic nedovedlo ukojiti, byla příčinou, že několikráte musil přerušiti svá studia i svou kněžskou službu. Jednou byl i nucen vyznati, že slabostí nemůže dále, že síly jeho jsou podlomeny. Ale to mu nijak nepřekáželo, byl nezaslal P. generálovi prosbu o milost indických misí. P. Generál sice odepřel, ale potěšil ho řka, že „co hledá, najde ve vlasti.“ Dojista nepomyslí si P. Aquaviva, jak výborným jest prorokem. Zdá se však, že Bůh osvítil svého věrného služebníka; neb v této odpovědi viděl jasně předpověď své smrti mučednické. I připravoval se na tuto velkou chvíli s celou horoucností své duše. Když jednoho dne vykládal svým mladým spolubratrům křest krve, srdce jeho

překypovalo. A přece z obavy, aby se nedal nadšením uchvátit, připravil před tím pečlivě i výrazy, jichž chtěl užíti. Ale přes to vše mluvil s takovým

mlouval a hleděl vše zamluvit. Nádo-
ba již vydala svou převzácnou vůni,
kterou, jako kdysi v Bethanii, naplněn byl celý dům.

Poutní dům na Sv. Hostýně. (Příčný řez jídelnami V-V'; boční strana s jídelnami, podélný řez schodištěm k jídelnám, řez IV-IV', dvorní strana, traktu při jídelnách, řez II-II', řez I-I').

zápalem a nadšením, že mladí řeholníci, kteří mu naslouchali, byli naplnění němým obdivem. Hrobové ticho, v sále panující, vzpamatovalo výmluvného řečníka. Nadarmo však s o-

Leč ještě jiný drahocenný balsám vystupoval z této horoucí duše: byla to vůně pokory či lépe láska k pokoření. Byv křivě obžalován, že učí o Eucharistii odchylně od sv..

Tomáše, prohlásil před všemi svými žáky, že se mýlil, a kázal i vyškrtnouti v sešitech větu, které učil. Kdysi na zotavenou poslán do kollegia Dôlského. Tamní představený, P. du Chesne, nechápal z počátku velké ctnosti duše, kterou mu Pán Bůh svěřil; prohlašoval, že P. Salès jest neklidný, podezřívavý i slabého úsudku, ač všude jinde chválili úsudek mladého svatého profesora, i jeho obezřetnost a sílu charakteru. P. rektor záhy však změnil své mínění, neb dovídáme se z listu P. Generála, jak výborně působí P. Salès v Dôlu. Ostatně chvíle slávy nebyla daleko.

Když se zotavil, vrátil se do Tournonu, kde byl jmenován universitním profesorem. Ke konci téhož roku žádal velitel nedalekého města Aubenasu P. provinciála o adventního kazatele, „který by dovedl vésti diskuse s tamními protestantskými pastory“. Hned myšleno na P. Salésa, jenž tu úlohu přijal velkodušně. Po něvadž téže doby přišel z Lyonu do Tournonu bratr Vilém Saulenmouche, přidělil ho P. provinciál misionáři za průvodce. Oba vydali se na cestu koncem listopadu. Když vycházeli z kláštera, řekl P. Salès vrátnému: „Jdeme na smrt.“ Bylo to pravda. Za tři měsíce byli mučedníky.

Hlava III.

Dobrý soudruh.

Jak jsme již řekli, P. Salès neměl nikdy příležitosti shledati se s bývalým obuvníkem Billomským. Vilém Saulenmouche vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova u věku 20—21 let a neobýval téhož kláštera. Ale misionář musil o něm zaslechnouti. Mluvil o se o bratru Vilémovi, o jeho holubičí a v pravdě antické prostotě, a vůbec byl považován za anděla v lidské podobě. Malí a nepatrní mají vynálezy, jež nejsou cizí Duchu svatému. Vynález bratra Viléma upomínal na otčinu auverňskou. Jeho silná, energická povaha vyjadřovala se ve slově, jež volával, kdykoli ho sklíčovalo nějaké utrpení. Vo-

lával je tak hlasitě, že všichni mohli je slyšet: „Trp, tělo, trp!“

A měl dost co vytrpět v různých kolegiích, kam poslala ho sv. poslušnost. V Mont-à-Mousson zbil ho jistý německý šlechtic až do krve jedině proto, že nedopustil, by proti řeholním pravidlům odvedl jistého chovance. Když meškal v Lyoně, onemocněl, i byl odevzdán péči jistého sloužícího, který s ním zacházel velmi špatně. Jak anděl dobrý bratr Vilém opakoval jen často své oblíbené pořekadlo, a nikdo nebyl by zvěděl o jeho trpělivosti, kdyby byl vinník sám všeho nevyjevil po mučednické smrti bratrově.

Když přišel do Tournonu, dali mu obnošený klobouk jistého mladíka, který byl propuštěn z Tovaryšstva, a jeho nový dali odcházejícímu. Snad proto dobrý bratr představuje se na obrázku s velkým starým kloboukem. Bratru Vilémovi bylo lhostejno vše, co se nevztahovalo na Boha. S růžencem v ruce, praví starý životopisec, prodléval dlouhé hodiny před svatoštánkem. Dvě pobožnosti, drahé P. Salésovi, byly i jemu drahé: láska k Marii a láska k nejsv. Svátosti. Nemáme zprávy, zda vykonal poslední sliby. Víme jen, že pokorný ten bratr, zdědiv částku obrovského jmění, prosil P. generála, by mohl ji darovati koleji billomské. Prosté duše vynikají neobyčejným jemnocitem, a nejpokornější bývají nejvděčnější.

Hlava IV.

Zajetí.

Po skončené adventní misii v Aubenasu měli se oba řeholníci vrátiti do koleje tournonské; ale velitel města prosil tak dlouho P. provinciála, by oba misionáře mohl podržeti až do Velkonoc, že konečně mu učiněno po vůli. P. Salès hleděl tohoto času použiti ke spáse duší. Každého večera chodil s bratrem Vilémem k oněm protestantům, kteří toužili po návratu do církve sv. Jednoho večera vrátili se jak obyčejně dosti pozdě, i odebrali se na odpočinek. Náhle uslyšel P. Sa-

lěs neobyčejný hluk, přicházející s městských hradeb. Proto ihned vstal a probudil svého soudruha; bylť přesvědčen, že město přepadeno bylo hugenoty. Oba spěchali pak do kostela sv. Anny, by zachránili nejsv. Svátost před zneuctěním. Za svého pobytu v Aubenansu předpovídal nejednou P. Salěs obyvatelstvu, že jich dosavadní příměří s hugenoty nebude trvati dlouho. Nyní obavy jeho se splnily, město bylo přepadeno, a proto bylo třeba ochrániti Tělo Páně. Oba jesuité vešli do temné kostelní lodi, osvětlené pouze kmitajícím světlem věčné lampičky. P. Salěs podal bratru Tělo Páně a sám pak přijal ostatní hostie. Na to oba jak živá ciboria zůstali pohrouženi na chvílku v poslední díkůčinění.

Toto sv. přijímání bylo jejich viatickem — posilou na cestu do věčnosti. Vrátivše se domů, pokleklí a celou noc trvali u vroucí modlitbě. Předtuchy P. Salěsa byly oprávněny. Protestantští pastoři, chtějíce se stůj co stůj zbaviti učeného a zbožného jesuity, který tak pádně vyvracel jich bludy, získali jistého Sarjasa, který přes učiněné příměří zosnoval útok na Aubenas. Dařilo se mu výborně. O půlnoci přistavili k městské zdi žebřík, a několik mužů dostalo se přes hradby až na náměstí, odkud rozběhli se po ulicích volajíce: „Smrt, smrt!“ Polekané obyvatelstvo domnívajíce se, že nepřítel jest v přesile, chvávalo k městským branám. Strážní museli jim otevřít, aby se mohli útekem zachránit, ale tím otevřen i průchod nepřátelským zástupům. Město záhy ocitlo se v jich rukou. Sarjas dohodl se s pastory, že hned má se pátrati po obou jesuitech; pak (zkusí se), zda odpadnou, a konečně budou zavražděni. Jistý zrádce ukázal jim obydlí obou řeholníků. Když vnikli do jich pokojíku, zastali je klečící na modlitbě a s knihou v ruce. „Kdo jste?“ „Jsme z Tovaryšstva Ježíšova.“ „Vydejte peníze!“ „Nemáme žádných“, odpověděl bratr Vilém. „Ale přece něco“, zvolal Otec, „vezměte tento šáteček, tam najdete peníze, jež nám dalo kolegium tournonské na na-

še malé potřeby.“ Celá suma vykazovala 30 sous.

Zuřiví žoldnéři vrhli se na kněze, bili ho drze pěstmi, kopali, pobrali mu vše, co měl, a pak oba vězně vlekli k náčelníku. Sarjas však odeslal je k pastorům, kteří je měli přiměti k odpadu od pravé víry. Tu začíná druhý akt dramatu. Po uvěznění přijde diskuse, a pak již víme, jaký bude konec tragédie.

Hlava V.

Diskuse.

Pastoři seděli právě za stolem, když oba mučedníci byli předvedeni. Jich příchod vyvolal výbuch divoké radosti. Již nebudou se muset obávat jesuitského moru, jak nazývali P. Salěsa: nyní musí se stát hugenotem neb umříti. Proto ihned začali se hádat, by přiměli ho k odpadu. Záhy však zmizela naděje na možný úspěch. Přes to — snad ze lsti neb pro zábavu — kázali přinést vězňům jídlo. Přinesena polévka. P. Salěs chce se trochu občerstviti, ale jeho věrný soudruh bdí. „Otče“, praví, „toť masitá polévka, a dnes je sobota.“ (Tehdy sobota jako pátek byla dnem zdržlivosti.) Otec se zarazil. „Proč nechcete jísti jen polévku“, diví se pastoři. „Poněvadž dítky sv. církve“, odpovídá tázaný, „zdržují se v sobotu tuku a masa, jak dobře víte.“

Po dlouhé hádce o svobodné vůli přešlo se na sv. Eucharistii. Se svatou netrpělivostí čekal P. Salěs na tuto chvíli. Nyní mohl veřejně osvědčit, že pod způsoby chleba a vína je Pán Ježíš skutečně přítomen, s tělem, s duší a s Božstvím. Věděl však dobře, že jeho nepřátelé odporují pravdě, a proto usmrtí-li ho za to, co vypověděl, stane se skutečným mučedníkem Eucharistie. Ubohý však byl velmi sláb, neb chýlilo se k večeru a on po celý den neměl ničeho v ústech. Ale přece s radostí přijal diskusi a po dlouhé hodiny hájil velké tajemství lásky. Pastoři konečně nevěděli, co namítnout. P. Salěs, jenž tak jasně vyvrátil všecky jich bludy, ob-

Tomáše, prohlásil před všemi svými žáky, že se mýlil, a kázal i vyškrtnouti v sešitech větu, které učil. Kdysi na zotavenou poslán do kollegia Dôlského. Tamní představený, P. du Chesne, nechápal z počátku velké ctnosti duše, kterou mu Pán Bůh svěřil; prohlašovalt, že P. Salës jest neklidný, podezřívavý i slabého úsudku, ač všude jinde chválili úsudek mladého svatého profesora, i jeho obezřetnost a sílu charakteru. P. rektor záhy však změnil své mínění, neb dovídáme se z listu P. Generála, jak výborně působí P. Salës v Dôlu. Ostatně chvíle slávy nebyla daleko.

Když se zotavil, vrátil se do Tournonu, kde byl jmenován universitním profesorem. Ke konci téhož roku žádal velitel nedalekého města Aubenasu P. provinciála o adventního kazatele, „který by dovedl vésti diskuse s tamními protestantskými pastory“. Hned myšleno na P. Salësa, jenž tu úlohu přijal velkodušně. Po něvadž téže doby přišel z Lyonu do Tournonu bratr Vilém Saultenmouche, přidělil ho P. provinciál misionáři za průvodce. Oba vydali se na cestu koncem listopadu. Když vycházeli z kláštera, řekl P. Salës vrátnému: „Jdeme na smrt.“ Bylo to pravda. Za tři měsíce byli mučedníky.

Hlava III.

Dobrý soudruh.

Jak jsme již řekli, P. Salës neměl nikdy příležitosti shledati se s bývalým obuvníkem Billomským. Vilém Saultemonche vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova u věku 20—21 let a neobýval téhož kláštera. Ale misionář musil o něm zaslechnouti. Mluvilot se o bratru Vilémovi, o jeho holubičí a v pravdě antické prostotě, a vůbec byl považován za anděla v lidské podobě. Malí a nepatrní mají vynálezy, jež nejsou cizí Duchu svatému. Vynález bratra Viléma upomínal na otčinu auverniskou. Jeho silná, energická povaha vyjadřovala se ve slově, jež volával, kdykoli ho skličovalo nějaké utrpení. Vo-

lával je tak hlasitě, že všichni mohli je slyšet: „Trp, tělo, trp!“

A měl dost co vytrpět v různých kolegiích, kam poslala ho sv. poslušnost. V Mont-à-Mousson zbil ho jistý německý šlechtic až do krve jedině proto, že nedopustil, by proti řeholním pravidlům odvedl jistého chovance. Když meškal v Lyoně, onemocněl, i byl odevzdán péči jistého sloužícího, který s ním zacházel velmi špatně. Jak anděl dobrý bratr Vilém opakoval jen často své oblíbené pořekadlo, a nikdo nebyl by zvěděl o jeho trpělivosti, kdyby byl vinník sám všeho nevyjevil po mučednické smrti bratrově.

Když přišel do Tournonu, dali mu obnošený klobouk jistého mladíka, který byl propuštěn z Tovaryšstva, a jeho nový dali odcházejícímu. Snad proto dobrý bratr představuje se na obrázku s velkým starým kloboukem. Bratru Vilémovi bylo lhostejno vše, co se nevztahovalo na Boha. S růžencem v ruce, praví starý životopisec, prodléval dlouhé hodiny před svatoštánkem. Dvě pobožnosti, drahé P. Salësovi, byly i jemu drahé: láska k Marii a láska k nejsv. Svátosti. Nemáme zprávy, zda vykonal poslední sliby. Víme jen, že pokorný ten bratr, zdědiv částku obrovského jmění, prosil P. generála, by mohl ji darovati koleji billomské. Prosté duše vynikají neobyčejným jemnocitem, a nejpokornější bývají nejvděčnější.

Hlava IV.

Zajetí.

Po skončené adventní misii v Aubenasu měli se oba řeholníci vrátiti do koleje tournonské; ale velitel města prosil tak dlouho P. provinciála, by oba misionáře mohl podržeti až do Velkonoc, že konečně mu učiněno po vůli. P. Salës hleděl tohoto času použiti ke spáse duší. Každého večera chodil s bratrem Vilémem k oněm protestantům, kteří toužili po návratu do církve sv. Jednoho večera vrátili se jak obyčejně dosti pozdě, i odebrali se na odpočinek. Náhle uslyšel P. Sa-

lěs neobyčejný hluk, přicházející s městských hradeb. Proto ihned vstal a probudil svého soudruha; bylť přesvědčen, že město přepadeno bylo hugenoty. Oba spěchali pak do kostela sv. Anny, by zachránili nejsv. Svátost před zneuctěním. Za svého pobytu v Aubenansu předpovídal nejednou P. Salěs obyvatelstvu, že jich dosavadní příměří s hugenoty nebude trvati dlouho. Nyní obavy jeho se splnily, město bylo přepadeno, a proto bylo třeba ochrániti Tělo Páně. Oba jesuité vešli do temné kostelní lodi, osvětlené pouze kmitajícím světlem věčné lampičky. P. Salěs podal bratru Tělo Páně a sám pak přijal ostatní hostie. Na to oba jak živá ciboria zůstali pohrouženi na chvílku v poslední díkůčinění.

Toto sv. přijímání bylo jejich viatickem — posilou na cestu do věčnosti. Vrátivše se domů, pokleklí a celou noc trvali u vroucí modlitbě. Předtuchy P. Salěsa byly oprávněny. Protestantští pastoři, chtějíce se stůj co stůj zbaviti učeného a zbožného jesuity, který tak pádně vyvracel jich bludy, získali jistého Sarjasa, který přes učiněné příměří zosnoval útok na Aubenas. Dařilo se mu výborně. O půlnoci přistavili k městské zdi žebřík, a několik mužů dostalo se přes hradby až na náměstí, odkud rozběhli se po ulicích volajíce: „Smrt, smrt!“ Polekané obyvatelstvo domnívajíce se, že nepřítel jest v přesile, chvávalo k městským branám. Strážní museli jim otevřít, aby se mohli útekem zachránit, ale tím otevřen i průchod nepřátelským zástupům. Město záhy ocitlo se v jich rukou. Sarjas dohodl se s pastory, že hned má se pátrati po obou jesuitech; pak (zkusí se), zda odpadnou, a konečně budou zavražděni. Jistý zrádce ukázal jim obydlí obou řeholníků. Když vnikli do jich pokojíku, zastali je klečící na modlitbě a s knihou v ruce. „Kdo jste?“ „Jsme z Tovaryšstva Ježíšova.“ „Vydejte peníze!“ „Nemáme žádných“, odpověděl bratr Vilém. „Ale přece něco“, zvolal Otec, „vezměte tento šáteček, tam najdete peníze, jež nám dalo kolegium tournonské na na-

še malé potřeby.“ Celá suma vykazovala 30 sous.

Zuřiví žoldneři vrhli se na kněze, bili ho drze pěstmi, kopali, pobrali mu vše, co měl, a pak oba vězně vlekli k náčelníku. Sarjas však odeslal je k pastorům, kteří je měli přiměti k odpadu od pravé víry. Tu začíná druhý akt dramatu. Po uvěznění přijde diskuse, a pak již víme, jaký bude konec tragédie.

Hlava V.

Diskuse.

Pastoři seděli právě za stolem, když oba mučedníci byli předvedeni. Jich příchod vyvolal výbuch divoké radosti. Již nebudou se muset obávat jesuitského moru, jak nazývali P. Salěsa: nyní musí se stát hugenotem neb umříti. Proto ihned začali se hádat, by přiměli ho k odpadu. Záhy však zmizela naděje na možný úspěch. Přes to — snad ze lsti neb pro zábavu — kázali přinést vězňům jídlo. Přinesena polévka. P. Salěs chce se trochu občerstviti, ale jeho věrný soudruh bdí. „Otče“, praví, „tot masitá polévka, a dnes je sobota.“ (Tehdy sobota jako pátek byla dnem zdržlivosti.) Otec se zarazil. „Proč nechcete jísti jen polévku“, diví se pastoři. „Poněvadž dítky sv. církve“, odpovídá tázaný, „zdržují se v sobotu tuku a masa, jak dobře víte.“

Po dlouhé hádce o svobodné vůli přešlo se na sv. Eucharistii. Se svatou netrpělivostí čekal P. Salěs na tuto chvíli. Nyní mohl veřejně osvědčit, že pod způsoby chleba a vína je Pán Ježíš skutečně přítomen, s tělem, s duší a s Božstvím. Věděl však dobře, že jeho nepřátelé odporují pravdě, a proto usmrtí-li ho za to, co vypověděl, stane se skutečným mučedníkem Eucharistie. Ubohý však byl velmi sláb, neb chýlilo se k večeru a on po celý den neměl ničeho v ústech. Ale přece s radostí přijal diskusi a po dlouhé hodiny hájil velké tajemství lásky. Pastoři konečně nevěděli, co namítnout. P. Salěs, jenž tak jasně vyvrátil všechny jich bludy, ob-

rátíl se k přístojícímu a řekl: „Podejte mi sv. evangelium a já vám ukáži, jak klamou vás vaši pastoři.“ Při těch slovech vybuchli hugenoti v zuřivý křik. „Hanebníku, modláři“, křičeli, „falešný proroku, antikriste horší nad antikrista! Zabijte ho, zabijte toho falešného proroka! V tomto jediném jesuitovi jest více kvasu farisejského než kolik jest potřebí na otrávení celé země!“ P. Salěs vyčkal klidně až přejde bouře. „Poněvadž“, řekl konečně, „nemožno s vámi disputovat, dovolte, abych předložil knihu vlastnoručně psanou. Čtete ji, jak libo. Je v ní obsaženo učení církve katolické o sv. svátostech; tak uvidíte, v co věřím, neb sám jsem ji napsal, i prohlašuji ji za své vlastnictví.“

Pastoři odnesli knihu a pak dali rozkaz, by vězňové na noc byli uvrženi do vlhké studené světnice. Bůh viděl, jak jsou zemdleni, i smiloval se. Cestou přiblížilo se k nim malé dítě a podalo jim chleba. Nebyl to sice chléb andělský, ale přece jim dodal síly, by nazítří mohli sv. Eucharistii hájit a za ni umřít.

Hlava VI.

Mučednická smrt.

Časně ráno oba vězňové opět uvedeni do sálu, kde včera byla disputace. Byli nadmíru bledí a zemdlení. Pohled na ně budil soucit. Ale pastoři spoléhali právě na toto zeslabení, i začali nový spor. Prohlašovali, že knížka P. Salěsa je tkanivem samých rouhání. Misionář s obdivuhodnou energií žádá na nich vysvětlení slov konsekračních: Toto jest tělo Mé, tato jest krev Má. Vrchní pastor Labat rozružen a zahanben odchází na náměstí, kde vyzývá lid k zavraždění P. Salěsa volaje: „Prorok Eliáš žádal smrt kněží Bálových, a proto tento musí zhynout.“ Ale nikdo ho nechce poslechnout. Labat spěchá tedy k Sarjasovi, i žádá ho, by ukončil již celou věc. Sarjas s několika žoldněři vrazí do sálu, kde jsou oba řeholníci. „Za mnou“, křičí sápage se na kněze, „za mnou, ty modlářský fariseji! Za mnou,

na ulici!“ „Kam chceš mne vésti?“ táže se P. Salěs. „Za mnou, musíš umřít!“ „Jsem připraven, pojďme ve jménu Páně!“ V tom obrátil se ke svému soudruhu: „A vy, drahý bratře, co se stane s vámi? Buďte dobré mysli! Jak velkými budeme v nebi, my malí soudruhové zde na zemi, vytrpíme-li něco pro Boha.“ Náhle připomněl si příklad Pána Ježíše, jenž prosil za své učedníky. „Zabijte mne“, řekl, „umru rád smrtí nejukrutnější, ale zůstavte na živu tohoto dobrého bratra, není učený, nemusíte se ho obávat.“ Leč bratr Vilém nedal mu domluvit: „Neopustím vás, drahý Otče, chci umřít s vámi za pravdu toho, co jste hájil. Bůh nedopuště, bych opustil vás, jemuž za průvodce určila mne sv. poslušnost. Půjdu s vámi až do hrobu! Jestli milosrdenství Boží chce mi prokázati tu milost a poslati mi vojína se smrtelnou střelou, jak rád budu za něho prositi Pána Boha, kterému odevzdávám svůj život!“ „Pojď tedy i ty“, vykřikl jeden z žoldněřů, „chceš umřít a tedy umřeš.“ Ale nikdo nechtěl mučedníky zastřelit. Nadarmo křičel pastor: „Střílejte! Střílejte!“ Konečně jistý Vital Suchon, zvaný Prostákem, odhodlal se k tomu. Ale hle, tento muž, jenž nikdy se nebál, nepokojně sebou trhá a nemůže své oběti pohleděti v tvář. „Ustup!“ vykřikl konečně na P. Salěsa. Otec odpověděl: „Prosím tě, příteli, popřej mi malou chvíli, bych se mohl Bohu odporučit a za tebe se pomodlit!“ Potom obrátil se k svému soudruhovi. „Milý bratře“, řekl, „odporučme se Pánu Bohu!“ To pověděv, popošel as pět kroků směrem ke dveřím obydlí pana Lantouzeta, kde poklekl, a bratr Vilém vedle něho. S očima k nebi pozdvíženýma vyzývá mučedník hlasitě svého patrona sv. Jakuba a opakuje několikrát „Ježíš, Maria“. V té chvíli Vital Prosták ze zadu naň vystřelil. Otec klesá se slovy: „Bože, odpusť jim!“

Pohled na krev rozvzteklil žoldněře; jeden plnými hrstmi sbírá ze země bláto a nečistotu a hází na ústa umírajícího; druhý rukojetí meče bije do

jeho sepjatých rukou a zkřížených palců, které mučedník ustavičně povznáší ke rtům, uctívaje tak znamení sv. kříže. Konečně jistý občan aubenaský vrazí mu do hrdla meč. P. Salès umírá šeptaje: „Ježíš, Maria“. Dobrý bratr Vilém padá mu kolem krku a objímá no volaje, že ho v smrti neopustí, jak ho neopustil za živa. Jeho přání se za nedlouho plní. Vital Prošťák a Jakub Massis bijí ho šavlemi, ostatní svými meči a holemi sápadají se na ubohou, téměř neživou obět. Dobrý bratr při každé ráně dodává si odvahy volaje: „Trp, tělo, vytrp ještě trochu!“ Konečně krváčeje z osmnácti ran umírá i on vzyvaje naposledy nejsvětější

jméno Ježíš. Bylo to 7. února r. 1593.

Hugenoti zbavují obě těla oděvu, vláčejí po ulicích a odhazují konečně na hnojiště. Katolíci pochovali je sice s velkou uctivostí, ale ono místo na rozkaz hugenotů muselo býti změněno ve výkaliště jistého vojenského oddílu. Teprv po dvou letech ustavičné potupy a hanby dostalo se sv. ostatkům zasloužené cti. Část jich převezena do Avignonu a zbývajících několik kostí dostala kolej tournonská. Četná uzdravení, dosažená na přímluvu svatých řeholníků, svědčí o velké moci jich přímluvy u trůnu Božího.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. července. V pátek bylo pěkné, slunné počasí. Odpoledne přišel průvod z Těšetic u Olomouce (85), pak 22 dětí z Brumova na Vlárě s dp. Ant. Balcárkem, katechetou. Jednotlivců přišlo asi 200. Večerní uvítací kázání bylo od oltáře, pak sv. požehnání.

2. července. Na slavnost Navštívení P. Marie počal krásný slunný den. Za dobřea korunovací Fanny Marie konalo se toho dne svatohostýnské posvícení. Po korunovací přeloženo na slavnost Nanebevzetí Panny Marie; přes to se svátek Navštívení Fanny Marie slaví okázale jako dříve. Všechny přicházející průvody jsou skoro vesměs s hudbami a družičkami, což působí velmi malebně, neb skoro každé družičky od jednotlivých průvodů mají jiný kroj. Hudby veselé hrají, což zvyšuje slavnostní náladu. V 5 hod. byla první zpívání mše sv., před ní se udílelo sv. přijímání. O půl 8. hod. bylo kázání, po 8. hod. počaly za hlaholu zvonů přicházeti průvody: z Jankovic u Holešova s dp. K. Látalem, kooperátorem v Holešově (220), z Blazic s dp. farářem Al. Sedlářem (440), Paršovic u Hranic s dp. farářem Frant. Výletem (230), z Rymic u Holešova s dp. farářem Jos. Látalem (450), z Brusného s dp. Jarosl. Janušíkem, farářem v Bělavsku (150), z Kyselovic s dp. farářem Frant. Černým (130), ze Zahnašovic s dp. katechetou Ig. Konečným (350), z Bořenovic s dp. drem Jarom. Krylem, kooperátorem v Holešově (200), ze Žeranovic s dp. farářem Rob. Urbančíkem (245). Po příchodu průvodů byly u všech sedmi ol-

tářů slouženy současně mše sv., neo přišli ještě jednotlivě kněží poutníci. V 10 hod. bylo slavnostní kázání, po něm sloužil slavnou mši sv. vop. Vladimír Vorel, děkan a farář v Bystřici p. Host., za přísluhy p. rady Vinc. Pecháčka a dp. Ant. Balcárka, katechety v Brumově. Odpoledne v 1 hod. bylo sv. požehnání, po němž všechny průvody za hlaholu zvonů odešly. V poledne počala se obloha potahovat mraky a počal na krátkou dobu padati drobný déšť. Odpoledne ve 2 hod. přišel průvod z Kopřivnice s dp. kaplanem Vil. Zátopkem (121), pak z Choliny u Litovle (40), z Penčic u Přerova s dp. kaplanem Ant. Markem (220), z Drahotuš u Hranic s dp. kaplanem Janem Šulákem (200), z Račimova u Holiče, Němci v krojích z Kučerova (Hobitschau), večer z Telče s dp. Jos. Rampulou, profesorem náboženství na reálce (70). Celkem bylo asi 5300 poutníků, ku stolu Páně jich přistoupilo 720, mši sv. slouženo 21, z toho 6 zpívaných.

3. července. V neděli ráno padly mraky na hory, že bylo úplně zamlženo, ale brzy se opět vyjasnilo a byl krásný den, který přivábil mnoho lidu. Mše sv. počaly ve 4 hod., před tím se udílelo sv. přijímání. O půl 7. hod. ranní přišel průvod z Předmostí u Přerova s dp. kaplanem Jos. Pospíšilem a s hudbou (260). O půl 7. hod. měli Němci z Kučerova kázání v Sarkandrovce. K 9. hod. přišel průvod z Hor. Újezda s dp. farářem Ant. Solařem a s dp. kooperátorem Ant. Ondrouškem (220). Slavná mše sv. byla před vystavenou nejsvětější Svátostí. Odpoledne v 1 hod. bylo obvyklé sv. požehnání, po němž průvod

z Předmostí konal pobožnost křížové cesty. Ve 2 hod. měli sv. požehnání, pak odchod. Poutníci z Telče zde zůstali na pondělí, pak jeli na Velehrad. K 5. hod. průvod z Horní Bečvy s dp. farářem Vilémem Schmiedem (60), pak průvod ze Šaštína na Slovensku s dp. salesiánem Jos. Fsárským (70), z Lipnice n. Sáz. v Čechách s dp. Al. Jeřábkem (40), pak asi 300 poutníků, kteří přišli v hloučcích neb ojedinele. V 7 hod. bylo slavné sv. požehnání. Celkem bylo asi 5800 poutníků, k stolu Páně přistoupilo 1510, mši sv. 12, z toho 7 zpívaných.

4. července. V pondělí byl opět pěkný den, ač občas se mraky přeháněly. Mše sv. počaly před 5. hod. V 7 hod. měl slavnou mši sv. průvod z Horní Bečvy, v 9 hod. ze Šaštína. Celkem bylo asi 600 poutníků; k sv. přijímání přistoupilo 390, mši sv. 17, z toho 2 zpívané. Průvod z Horní Bečvy odešel před polednem na Velehrad. Odpoledne přišel průvod z Českého Těšína s dp. Frant. Vídenským, superiorem T. J., pak průvod z Přívozu u Mor. Ostravy s dp. kooperátorem Frant. Srovnalíkem (260), z toho bylo 80 ze Slezské Ostravy. Odpoledne i na večer poněkud přeprchalo. Mezi požehnáním přišel průvod z Bochoře u Přerova (70). Světelný průvod konal se v kostele, neb právě před půl 9. počalo pršet, což však netrvalo dlouho.

5. července. Na slavnost svatých apoštolů slovanských Cyrila a Metoda bylo ráno poněkud zamračeno, ale k 6. hod. se vyjasnilo a byl krásný den. Mše sv. počaly o půl 5. hod. za průvod ze Šaštína, který hned po mši sv. odešel. Ráno přišel slovenský průvod v práci zaměstnaného lidu od Turzovky v Želatovicích. K 9. hod. průvod z Rusavy s dp. farářem Frant. Svačinou (82). Po velké mši sv. přišel průvod z Orlové (380), z Mar. Hor (340), z Moravské a Slezské Ostravy s dp. děkanem Fr. Felgenhauem a s hudbou (500) a s dp. Janem Kučou, kooperátorem v Šenově ve Slezsku. Odpoledne z Líšně u Brna s dp. kooperátorem Fr. Strnadem (156), z Pohořelic u Brna s dp. katechetou Fr. Chalupou (75), z Černilova u Hradce Králové (36), s dp. kaplanem Jos. Vackem a 20 kněží na duchov. cvičení. O půl 9. hod. světelný průvod s večerní modlitbou ve chrámu Páně. P. Hrubý T. J. odjel zpět do Prahy. Poutníků bylo asi 6600, sv. přijímání 1532, mši sv. 11, z toho 2 zpívané.

6. července. Ve středu byl krásný den, který přivábil mnoho poutníků na Sv. Hostýn. První mše sv. byla o 4. hod., před níž se udělo sv. přijímání. V 6 hod. byla slavná mše sv. s asistencí za průvod ze Šenova, o půl 7. hod. měl kázání dp. Fr. Felgenhauer, farář z Mor. Ostravy. Po kázání měl slavnou mši sv. s přísluhou za průvod z Moravské a Slezské Ostravy. Pak

byly zpívané mše sv. za průvody z Orlové a Mar. Hor. Dojemného uvítání se dostalo Pražanům a vůbec poutníkům z Čech, kteří přišli z Velehradu za vedení msgra dra Jos. Hanuše, metropolitního kanovníka v Praze, a jiných 36 kněží, jež s nimi přišli. Celé schodiště od kostela až k valům bylo po obou stranách obstoupeno moravsko-ostravskými poutníky, kteří mávajíce šátky s radostí a nadšením vítali Čechy. U valů je uvítala moravsko-ostravská hudba a doprovázela je až do chrámu Páně. Po jejich příchodu bylo krátké uvítání, načež měli slavnou mši sv. Odpoledne ve 4 hod. konali pobožnost křížové cesty, po níž měli v kostele kázání a slavné sv. požehnání. Pak odešli. Z Orlové, Mariánských Hor a Těšína odešli po sv. požehnání o půl 1. hod., z Mor. Ostravy o půl 2. hod. Po jejich odchodu přišel průvod vídeňských Čechů, jen asi 50 osob, poněvadž jejich pravidelná pout připadá až na budoucí rok. Jdou totiž jednou na Sv. Horu u Příbrami v Čechách a druhý rok zase na Sv. Hostýn. Poutníků bylo asi 2000, sv. přijímání 1455, mši sv. 27, z toho 7 zpívaných.

7. července. Ve čtvrtek přiveal dp. Bedřich Janíček, farář z Cetechovic, 60 školních dětí. Dp. Jan Čouka, farář v Brodku u Konice (Němci) 56 dětí a několik dospělých, dp. Josef Hulva, kaplan v Drahotuších, 15 poutníků autobusem. Vídeňští poutníci po 10. hod. odešli. Odpoledne přiveal dp. Jindřich Konečný, farář v Roštíně, 20 školních dětí; zůstaly zde přes noc.

8. července. V pátek oslavil zde ve vši tichosti, aniž kdo o tom věděl, své 25leté kněžské jubileum dp. Ant. Mikan, farář v Českých Libchovách, při konání svých duchovních cvičení. Přejeme mu z plna srdce, by své padesátileté kněžství v plném zdraví mohl opět oslaviti u Královny kněží. Večer ukončili kněží svá duchovní cvičení. V 7 hod. bylo slavné sv. požehnání. Příští den sloužili všichni mši sv.

9. července. V sobotu bylo dopoledne pěkné počasí. Odpoledne se počaly stahovati mraky a ku 4. hod. se přihlala bouře. Dopoledne přijeli poutníci z Dol. Vražného (83) s dp. farářem Ferd. Medkem. Odpoledne průvod z Troubek u Tovačova (130), z Tršic (65), z Nezamyslic (130) s dp. kooperátorem Antonínem Tomečkem.

10. července. V neděli ráno bylo poněkud zamračeno, ale později se vyjasnilo. O půl 8. hod. přišel průvod z Brna, pořádaný katolickým vzděl. spolkem Svornost (přes 700 účastníků s hudbou), vedený dp. Adolfem Vaškem, katechetou a rádcem téhož spolku. Po příchodu měl dp. Vašek kázání, pak slavnou mši sv. O 2. hod. konali pobožnost křížové cesty, ve 3 hod. měli sv. požehnání a pak odchod. O půl 9. hod. průvod z Prusinovic s dp. farářem Glogarem, s hudbou, družičkami, Orly a Orlicemi a sborem dobrovolných hasičů v

stejnokroji (přes 500 účastníků). Z Dědkovic u Vyškova přijelo autobusem 25, z Trnávky 23 poutníků. Odpoledne v 1 hod. bylo obvyklé sv. požehnání. Poutníků bylo asi 5500, sv. přijímání 1442, mši sv. slouženo 11, z toho 4 zpívané. Odpoledne ke 4. hod. přišel průvod ze severní Moravy, vedený drem Frant. Kolářem, redaktorem ze Zábřehu (430), s hudbou svěbohovskou a 6 kněžími. Současně přišel průvod z Uničovska s dp. Ant. Pospíšilem z Hradečné (74). V 7 hod. bylo slavné sv. požehnání, po němž konali poutníci pobožnost u pomníku padlých vojáků, pak světelný průvod. Po návratu ve chrámu Páně pobožnost skončena večerní modlitbou.

11. července. V pondělí měl o půl 7. hod. ranní kázání dr Frant. Kolář, pak byla slavná mše sv. s asistencí, po níž byly poutníkům vysvětleny památky Sv. Hostýna. K 9. hod. přijelo autem 17 poutníků mužů s dp. Šebestiánem Pavlíčkem, kooperátorem ve Vel. Týnci u Olomouce. Měli v 9 hod. slavnou mši sv. O půl 12. hod. odešel průvod uničovský, o 2. hod. odpol. průvod ze severní Moravy. O 1. hod. odp. přišel průvod ze Slezska, vedený dp. Ant. Suchánkem, děkanem v Komárově u Opavy, s 20 kněžími a hudbou (1500). Po příchodu měli krátké uvítání a sv. požehnání. O půl 4. hod. kázání na přípravu k sv. zpovědi, pak sv. zpověď. Večer v 7 hod. slavné sv. požehnání a o půl 9. hod. světelný průvod. Odpoledne přivedl dp. Augustin Štrof, kooperátor v Kobylí na Moravě, 50 dětí.

12. července. V úterý ráno bylo zamženo, ale později se mlhy rozptýlily, a vyjasnilo se. Mše sv. počaly o půl 4. hod. V 5 hod. měli Slezané mši sv. se společným sv. přijímáním. V 8 hod. kázal dr Josef Vrchovecký, farář v Strahovicích na Hlučínsku, o půl 9. hod. měl slavnou mši sv. s asistencí dp. Vincenc Kubáč, farář v Raduni u Opavy. Asistovali dp. Josef Nejedlý, farář ve Věsině a dp. Josef Malý, farář v Šilhařovicích a dr Frant. Klobouk, farář v Polance. Přítomni byli všichni kněží. Po mši sv. konána pobožnost s kázáním u slezské kaple křížové cesty. O 11. hod. vysvětleny památky Sv. Hostýna. Odpoledne v 1 hod. sv. požehnání a odchod na Velehrad. Všech poutníků bylo asi 1900, k stołu Páně přistoupilo 1626, mši sv. 30, z toho 2 zpívané. Současně se slezskou poutí byli na Sv. Hostýně poutníci ze Žeravic u Bzence s dp. farářem Al. Hanzelkou (27), ze Žadovic u Kyjova autem (31), ze Syrovína u Bzence (48), ze Žarošic autem (27). Odpoledne přivedl dp. L. Koncer, děkan a farář v Čehovicích u Prostějova, 20 školních dětí, jež zde zůstaly přes noc.

13. července ve středu přivedl dp. Jos. Nogol, far. v Sedlišťích u Frýdku, 53 poutníků.

14. července ve čtvrtek měli poutníci v 5 hodin slavnou mši sv. se sv. přijímáním. Dobu dopolední použili k svým pobožnostem. O půl 12. hodině měli krátkou promluvu na rozloučenou, sv. požehnání, načež odešli. K 10. hodině přijelo autobusem 30 poutníků z Frýdku. Odpoledne ve 3 hodiny měli sv. požehnání a odchod. Měli nehodu, že jejich auto přijelo na silnici, která se právě válcovala. Byli nuceni jeti zpět jiným směrem, čímž se opozdili o celé tři hodiny a neměli tudíž již mše sv.

16. července v sobotu dopoledne přijelo autem s knězem ze Schönwaldu 28 poutníků. V poledne přivedl dp. Adolf Kupka, farář v Rychtářově u Vyškova 146 poutníků a měli ještě mši sv. Počasí bylo obstojné, ač s pátku na sobotu v noci hřmělo. Odpoledne bylo již úplně jasno. Průvozy přišly z Doubravy na Těšínsku s dp. Karlem Bialkem, far. (65), ze Žiliny na Slovensku s dp. Iren. Petrašovičem kv. o. S. F. (136), z Tovačova (82), z Lichnova s dp. Ad. Jedelským, administr. (160), pak 32 poutníků z milonické farnosti autem (letos již po šesté). O půl 9. hodině večer světelný průvod s večerní modlitbou v chrámu Páně.

17. července. V neděli byla ve 4 hodiny zpívaná mše sv., před níž se podávalo sv. přijímání. Dopoledne přijeli poutníci autem z Kunvaldu od Nov. Jičína (30), měli v 9 hod. v Sarkandrovce mši sv. a kázání. Ze St. Jičína 29 autem, ze Žadovic od Kyjova 25 autem. Po 8. hodině ranní přišel průvod Křesť. sociální besedy svatojosefské z Prostějova s dp. Pavlem Hanákem, kaplanem a Jos. Pospíšilem, koop., 430 účastníků. V 9 hodin měli zpívanou mši sv. Odpoledne křížovou cestu, ve 4 hodiny sv. požehnání a odchod. Současně s nimi odešel průvod ze Žiliny. Celkem bylo asi 5300 poutníků, sv. přijímání 1966, mši sv. 15, z toho 7 zpívaných.

18. července odejel P. Jos. Lepka T. J. na Velehrad zastupovat novicmistra P. Wirsigu, jenž onemocněl.

19. července přijelo autem ze St. Jičína 32 poutníků s dp. Václavem Vlachem, far. ve St. Jičíně a dp. Karlem Segetou, kaplanem ve Starojické Lhotě.

20. července ve středu přivedl dp. Ig. Dohnal, kaplan v Napajedlích 17 dětí.

22. července v pátek bylo pěkné jasné počasí. Odpoledne k 2. hodině přišel průvod z Vel. Karlovic, s dp. Frant. Pelíškem, koop., s hudbou (320). O 4. hod. měli krátkou promluvu k sv. zpovědi, pak sv. zpověď. Večer v 7 hodin slavné sv. požehnání, při němž zpívali litanie bohoslovci z Hradce Král., kteří zde právě byli na pouti se svým vicerektorem dr Jos. Buryškem.

23. července v sobotu v 5 hodin měli

karlovičtí slavnou mši sv. se společným sv. přijímáním. V 7 hodin sloužil bohoslovcům mši sv. dr. Burýšek, po níž měl k nim účelnou promluvu. V 10 hodin šli karlovičtí průvodem s hudbou k Vodní kapli, kdež vykonali společnou pobožnost, načež konali křížovou cestu. Odpoledne stále přšelo. K večeru přišel průvod z Hodslavic s dp. Kamilem Filipcem, far. (86).

24. července. V neděli ráno ještě přerchalo, až asi k 10. hodině počaly se mraky trhati a ukázalo se slunko. První mše sv. byla o půl 5. hodině. Po 8. hod. přišel průvod z Prostějova, pořádaný spolkem sv. Petra Klavera s dp. Frant. Krajčou, katechetou (160). O půl 10. hod. měli slavnou mši sv., Pak přijeli na autobusech poutníci z Vlčnova, opět ze Začovic a z Prostějova. V 1 hodinu bylo obvyklé sv. požehnání, po němž odešel průvod z Hodslavic. Prostějovští konali křížovou cestu, ve 3 hodiny měli sv. požehnání a pak odchod. Celkem bylo asi 3200 poutníků, sv. přijímání 1067, mši sv. 11, z toho 5 zpívaných.

25. července v pondělí odpoledne přiveal dp. Frant. Černocho; kaplan z Komárova u Opavy 28 školních dětí.

26. července na svátek sv. Anny bylo u oltáře sv. Anny v 9 hodin kázání, pak zpívaná mše sv. Poutníků bylo asi 240, sv. přijímání 86, mši sv. 13. Počasí bylo velmi pěkné. Odpoledne přišla skupina poutníků z Kunčic u Frenštátu v krojích, což se velmi pěkně vyjímalo; bylo jich 17.

30. července v sobotu po celý den přšelo, ač celý týden bylo velmi pěkné počasí a přicházelo denně přes 150 poutníků. S pátku na sobotu v noci stále střídaly se bouřky. Jediný průvod přišel a to z Řepišť u Frýdku (38). Při večerním požehnání bylo jen asi 250 lidí. Po něm promluvil R. P. superior několik slov o významu zítřejší slavnosti, svátku sv. Ignáce, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova.

31. července, na svátek sv. Ignáce, počaly se mlhy poněkud rozptylovati, ale přerchalo skoro celé dopoledne, ač v dolině bylo dosti obstojno. V 5 hodin byla první zpívaná mše sv.. Poutníků bylo asi 900, sv. přijímání 456, mši sv. 8, z toho 3 zpívané. V 1 hodinu bylo obvyklé sv. požehnání. Odpoledne se úplně vyjasnilo. Ke třetí hodině přivedl dp. Frant. Beneš, farář v Domaníně u Bzence v průvodu 50 školních dětí a několik dospělých. Zůstali zde na noc a všichni přistoupili k sv. svátostem.

Za měsíc červenec přišlo asi 41.087 poutníků, k sv. svátostem přistoupilo 13.868, mši sv. slouženo 418.

VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

N. N. z Brna. Plníc svůj slib, vzdávám srdečné díky Panně Marii Svatohostýnské a sv. Antonínu za vyslyšení ve

velké bolesti, zármutku a důležité záležitosti a prosím o další ochranu, pomoc a radu. Z vděčnosti zasilám 100 Kč na kostel, 50 Kč sv. Antonínu a 50 Kč na poutní dům.

M. K. z Jevíčka. Vzdávám vroucí díky Božskému Sraci Páně a Panně Marii Svatohostýnské za uzdravení naší staré matičky ze smrtelného zranění. Prosím o další pomoc v jistých důležitých záležitostech.

Z Lišně. Čtenářka Hlasů svatohostýnských zasílá Panně Marii Svatohostýnské a sv. Antonínu poděkování za uzdravení z těžké nemoci.

Z Valašska. Vzdávám vroucí díky Matičce Svatohostýnské a sv. Antonínu. Trpěla jsem záchvaty, že jsem nemohla v kostele při mši sv. ani vydržet a proto jsem se bála i do kostela chodit. Slíbila jsem Panně Marii Svatohostýnské, budu-li její přímluvou nemoci zbavena, že to uveřejním v Hlasech. Skutečně záchvaty přestaly, takže mohu býti přítomna celé mši sv. Též za uzdravení dítěte, které jsem měla na opatrování a jež těžce onemocnělo, děkuji upřímně. Prosila jsem Matičku Svatohostýnskou a byla jsem vyslyšena. Vroucí prosbu skládám opětovně k Matičce Boží a k sv. Antonínu o ochranu v mých záležitostech.

Od Prostějova. Čten. Hlasů svatohost. plníc svůj slib srdečně děkuje B. S. Páně a P. Marii za vyslyšení a prosí o další pomoc a ochranu. Z vděčnosti zasílá 50 Kč na osvětlení hlavního oltáře.

Z afmnosti holešovské. Plním slib, který jsem učinila koncem února, kdy těžká nemoc mne na lože upoutala a zdálo se, že ta neúprosná smrt rychlým krokem ke mně se blíží. V této těžké chvíli utíkala jsem se k Matičce Svatohostýnské, prosíc Ji, aby za mne u Svého Synáčka orodovala a mně zaráví vyprosila. Slíbila jsem Panně Marii, když se uzdravím, že přinesu darem k Její noctě na oltář 100 Kč. A vskutku se má nemoc zmírnila, slabosti ubývalo, takže brzy jsem se zotavila a dnes na svátek Nejsv. Trojice osobně jsem přišla, Tobě Matičko, počekat a slib svůj splnit.

M. R. L. z Jirkovic. Plníc svůj slib, vzdávám srdečné díky P. Marii Svatohost., B. S. Páně a sv. Antonínu za vyslyšení v důležité záležitosti a prosím o další pomoc a ochranu. Z vděčnosti zasilám 20 Kč na hlavní oltář.

Čtenářka Hlasů svatohostýnských. Plníc svůj slib, vzdávám nejvroucnější díky P. Marii Svatohostýnské, B. S. Páně a sv. Antonínu za uzdravení z těžké nemoci a pomoc v mnohých utrpeních a prosím o další pomoc a zdraví. Z vděčnosti posílám 10 Kč na věčné světlo, 10 Kč na sochu B. S. Páně a 10 Kč na chléb sv. Antonína.

M. V. z Budečska. Čten. Hlasů svatohost. děkuje Panně Marii Svatohostýnské, sv.

Antonínu a duším v očistci za vyslyšení prosby ve velmi důležité záležitosti.

J. K. z Brna. Děkuje vroucně P. Marii Svatohostýnské, B. S. Páně a sv. andělu strážci za uzdravení z bolestné nemoci. Slíbila jsem, budu-li vyslyšena a manžel můj se pozaraví, že to uveřejním v Hlasech svatohostýnských, což nyní s vroucím díkem také činím a odevzdáváme se s důvěrou do její mocné ochrany.

Z Choryně A. N. vroucně děkuje B. S. Páně, Panně Marii Svatohostýnské, sv. Josefu atd. za uzdravení dcery z těžké nemoci a operace a též za pomoc v jistých záležitostech a prosí o další pomoc.

A. B. z Velké u Hranic vzdává tisícere díky Panně Marii Svatohostýnské za vyslyšení prosby a uzdravení. (Dopis uveřejníme později.)

Z pod Sv. Hostýna. Děkuje jistá matka za pomoc a ochranu Panny Marie při narození dítěte. Byla již obava, že bude se museti porobiti v olomoucké nemocnici operaci, ale na úpěnlivou prosbu k Matičce Svatohostýnské bez operace vše šťastně skončeno.

Z Dluhonic. Odběr. Hlasů svatohost., plní svůj slib, děkuje vroucně B. S. Páně, P. Marii Svatohostýnské a sv. Josefu za vyslyšení prosby. Slíbila jsem, budu-li vyslyšena, že to uveřejním a proto plním teď svůj slib.

Ze Zbaňovce. M. H. děkuje P. Marii za uzdravení dcery z těžkého úrazu. Byla těžce nemocná a lékař nedával již žádné naděje na uzdravení. Nechali jsme ji tedy zaopatřit sv. svátostmi a obrátili se s velkou důvěrou k P. Marii Svatohostýnské a nače vše očekávání dcera se uzdravila.

Fr. Z. z Napajedla děkuje Panně Marii za uzdravení z těžké nemoci a prosí o další ochranu a pomoc Boží.

Čten. Hlasů svatohost. děkuje srdečně P. Marii za uzdravení z nemoci. S vděčností a láskou pronáší tato prosebná slova:

Maria, pomoz, přišel čas,
milostná Matko, slyš náš hlas;
v nebezpečí a strádání
přímluva Tvá nás ochrání;
lidská kde síla bezmocná,
Tvá kyne ruka pomocná.
Neoslyš proseb dítek svých,
k Tobě tak vroucně lkajících,
Matkou se ukaž laskavou,
sešli nám s nebe pomoc svou.
Maria, pomoz, přišel čas,
milostná Matko, slyš náš hlas!

Z Bludova u Šumperka. Zasílám vám 162.70 Kč na stavbu poutního domu na Sv. Hostýně, které byly vybrány na naší orelské slavnosti. Opět velmi zajímavé, jak Svatý Hostýn všichni milují. Dostačilo se jen podívat na ty malé Orlice, které chodily vybírat. Ta něžná jejich očka zářila radostí a štěstím a z jejich dětských, dosud ještě nevinných úst zaznívala prosba a „Pán Bůh zaplat!“ všem milým dárcům. Ráda

bych, aby i jiné Jednoty orelské a vůbec všechny spolky lidové následovaly příkladu Jednoty Orla v Bludově a hojně dle možnosti přispěly na tento dobrý účel. Vždyť dobrá Matička Svatohostýnská jistě nám tu snahu láskou svojí stonásobně nahradí. Hojného zduaru přeje náčelní Orla bludovského.

Povětrnost v červenci.

Teplota: Průměrná teplota měsíční byla + 16.5. Největší teplota v červenci byla 8.: + 27.4, nejnižší 21.: + 8.2. Letních dní, t. j. kdy nejvyšší teplota byla + 25.0 a výše, bylo 6 (1., 7., 8., 9., 14. a 17.). Měsíční průměr maxima, t. j. nejvyšší teploty, byl + 21.4, minima, t. j. nejnižší teploty, byl + 12.3. Měsíční průměr teploty ranní byl 14.7, polední 19.5, večerní 15.4.

Vlhkost: Průměrná vlhkost měsíční byla 79 proc, ranní 84 proc., polední 70 proc. večerní 82 proc.

Srážky: Srážek bylo v červenci 106.1 mm. Nejvíce napršelo 17.: 19.3 mm. Podle záznamů srážkových na Sv. Hostýně je průměr srážek za posledních 20 let pro měsíc červenec 117.1 mm. Dní se srážkami vůbec (vyjma srážky 0.0 mm) bylo 18 (2.—4., 9.—11., 13., 15., 17.—24., 29.—30.). Dní se srážkami 1.0 mm a více bylo 15 (3., 4., 9.—10., 13., 15., 17., 18., 20.—24., 29.—30.). Kroupy zvící hrachu padaly 9. července. 17krát byla zaznamenána rosa.

Dní s bouřkou bylo 12 a sice s bouřkou blíže než 3 km 3 (9., 13., 17.) s bouřkou vzdálenou, kdy aspoň bylo slyšení hřmění, bylo 12 (9., 10., 13.—17., 22.—25., 29.). Za měsíc červenec bylo hlášeno 29 bouřek.

Oblačnost: Oblačnost průměrná byla 6.0, t. j. obloha byla průměrně více než z polovice zatažena mraky. Průměrná oblačnost ranní byla 5.8, polední 7.1, večerní 5.0. Zamračených dní, t. j. kdy obloha byla zastřena mraky od 8.1—10.0 bylo 5 (4., 10., 11., 20. a 30.), jasných dní, t. j. kdy průměrná oblačnost byla 0.0—1.9, bylo málo, totiž 3 (6., 26. a 27.). Dní s mlhou bylo 16 (2., 4., 10.—12., 14.—18., 20.—21., 23.—24., 30. a 31.). Dní s výbornou viditelností, t. j. kdy bylo viděti na 60 km a dále, bylo 7 (1., 2., 3., 10., 16., 23. a 26.).

Vítr. Průměrná měsíční síla větru byla 4.4 podle stupnice Beaufordovy, ranní 4.3, polední 4.4, večerní 4.3. Dní s vichřicí bylo 15 (1.—3., 8.—10., 15., 17., 18., 20., 22., 24., 27., 28. a 30.). Směr větru byl od S 2krát, od SV 16krát, od V 4krát, od JV 6krát, od J 4krát, od JZ 3krát, od Z 13krát, od SZ 1krát.

Měsíc červenec byl tedy dosti deštivý, mlhavý a provázen četnými bouřkami.

DARY.

Na kostel: Manželé Pitlachovi z Lu-
bochně, Slovensko, 300, prostřednictvím P.
St. Ostrčilíka T. J. N. N. z Opavy 3000.

Na hlavní oltář: Anež. Hanzlová z Mor.
Ostravy 10, N. N. z Mor. Ostravy 5, Marie
Šumberová z Vídně 90, N. N. z Paršovic
10, Alois Gala z Přívozu 20, M. Náběl-
ková z Příliuka 5, M. Kyslinková z Pros-
tějova 10, Anežka Dinrová z Frýdku 10,
Jos. Pukl z Nevojic 10, rodina Hermano-
vá z Kladerub 10, Fr. Gerla z Kladerub 2,
M. Šustková z Kaňovic 5, N. N. z Brna 5,
Fr. Ambrožová z Brna 5, Mar. Velebová
z Troubska, N. N. z Brna 9, Mar. Quiren-
zová ze Žabovřesk 10, N. N. z Vlčnova 5,
N. N. z Hostašovic 8, Mar. Remešová z
Olomouce 5, R. L. z Jiříkovic 20, Rudolf.
Chytilová ze Zahnašovic 100.

Na sv. Antonína: N. N. z Frýdlantu n.
Ostr. 5, Jan Benetka z Bystřice p. H. 10,
N. N. 10.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. 20,
Anna Ličmannová, učit. z Jihlavy 100, P.
Voráčková z Rozstání 55.

Na korunky Panny Marie: N. N. ze
Štramberka 10.

Na elektrické osvětlení: N. N. na podě-
kování 5, N. N. z Mor. Ostravy 10, J. Je-
žíšek z Dol. Suché 20, M. Šmerdová z Líš-
ně 5, N. N. sestry z Líšně 5, A. Papáčková
z České Lípy 20, dp. Jos. Hulva, kaplan v
Drahotuších 15, poutníci z Orlové 10, A.
Dudková z Brna 5, N. N. z Paršovic 10,
Ant. a Cecilie Ondrůškovi z Čech 5, spo-
lek „Svornost“ v Brně 20, průvod z Un-
čova 10, rodina Peterková z Kateřinek 10,
dp. Frant. Michálek, kaplan v Hradci u O-
pavy 20, Eva Kobělušová ze Sedlišť 10,
Frant. Stříž 5, průvod ze Sedlišť 20, ro-
dina Kropáčková z Uh. Hradiště 20, Jos.
Navrátilová z Milonic 15, N. N. na podě-
kování 6, Fr. Nováková z Prostějova 20,
N. N. z Hranic 5, jiná 10, M. Pikolová z
Prostějova 5, N. N. z Mor. Ostravy 100,
čten. Hlasů z Opatovic 10, s družiny gen.
Gajdy 50, Marie Tomková ze Senohrad
150, N. Bartošová ze Šumic 5, N. Jančák
2, N. N. z Troubska 20, N. Polmanová z
Brna 10, Ruč. Sysel z Brna 10, M. Quiren-
zová ze Žabovřesk 5, N. N. z Brna 10.

Na klášter T. J. (duchovní správa):
Poutníci z Kunčic 10.

Na Matici svatohostýnskou: Fr. Kovář
z Vlčnova 20, Ant. Král z Hranic 10, N. N.
z Příkazu u Osíčka 25, Karel Šlesar z Iva-
ně 5, N. N. z Vrchoslavic 20, Frant. Ho-
lubová z N. Jičína 30, Fr. a Ter Reslero-
vi z Mor. Ostravy 50, Frant. Nejezchleba z
Kroměříže 50, průvod Svatojosefské besedy
z Prostějova 100, N. N. z Podhr.
Lhoty 5, dp. Ant. Podhradský, farář z
Rybník 40, A. Křípalová z Kojetína 10,

Ver. Ježková z Kojetína 10, Marie Horál-
ková z Brna 100.

Duchovních cvičení od 5.—9. července

se účastní tito důstojní pánové: dr Karel
Hubík, řed. arcib. semin. v Kroměříži,
dr Stan. Zela, arcib. sekret. v Olomouci,
Jan Horák, koop. ve Vlkoši u Přerova,
Jos. Jurák, koop. ve Štramberku, Martin
Šandorfi, kaplan v Novém Městě (Slo-
vensko), Josef Lorenz, prof. nábož. v
Břeclavi, Jan Novotný, farář v Břeclavi,
Jan Černý, farář ve Vlčovicích, Ignác
Kreml, farář ve Val. Kloboucích, Flor.
Dostál, farář v Těšnovicích, Karel Komá-
rek, farář z Horní Němčí, Th. Dr C. A.
Mikan, farář z České Libchavy, Jan Vrbí-
ček, farář z Prasklic, Ed. Zlámal, farář
ve Skaličce, Ignác Dragoun, farář z Pros-
tějova, Ant. Solař, farář z Hor. Újezda,
Jaroslav Kvapil, katecheta v Prostějově,
Jan Neuzil, profesor náboženství z Bu-
čovic, Fr. Hladil, koop. z Němčic na
Hané, Ignác Ott, koop. v Ratajích.

Listárna redakce.

Červencové číslo „Československé ženy“
má tento obsah: Největší Češka, Dívčí
mládež a duchovní radosti, Moje cesta k
Bohu, Čistota auševní, Čistota tělesná, Ženy
a politika, Síla vzpomínky, román Slečna
doktor, O evangeliu sv. Lukáše, Rodný
kraj, První člověk, Modlitba, Rodičům do-
spělých dcer a učitelkám, Matka ošetřova-
telkou, Různé lékařské kapitoly, Dotazy a
rady z ostatních oborů, Ukázka stříhů let-
ních šatů s návojem a obrázky, Mnoho rad
pro kuchyni, Politické rozhledy, sociální atd.
atd. To vše přináší červencové číslo „Čes-
koslovenské ženy“! Bohatšího obsahu nemá
žádný časopis. — Objednejte si číslo v
administraci Praha II., Spálená 15, nebo
u místního knihkupce.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.****V červenci 1927.**

2. bylo lidí v kostele	5300	u sv. př.	720
3. " " "	5800	"	1510
4. " " "	650	"	390
5. " " "	6600	"	1532
6. " " "	2000	"	1455
10. " " "	5500	"	1442
11. " " "	640	"	430
12. " " "	1900	"	1626
17. " " "	5300	"	1966
23. " " "	380	"	278
24. " " "	3200	"	1067
31. " " "	900	"	456
Ve všední dny úhrnem	2917	"	996

Úhrnem 41087 " 13868

Mši sv. slouženo 418.

Petřvald 5, Fr. Šimečková, Mor. Ostrava 5, Kar. Korbellová, Mar. Hory 5, Filipína Škrlová, Mar. Hory 5, Jan Kříž, Vítkovice 5, Florent. Kavanová, Jaktář 5, Fr. Gory, Mokrinov u Lučence 20, Ondř. Pacorek, Mor. Ostrava 2, nejmenovaná z Kralic u Prost. 200, nejmenovaná 25, nejmenovaná z Měrovic 40, nejmenovaná z Turovic, Č. T. 20, nejmenovaná 25, nejmenovaná 20, Marie Šolderová, Opava 100, Karel Vyjačka, Lutgeřovice 20, Ondř. Kantor, M. Hory 10, Em. Proková, Střebovice u Svinova 5, Amálie Brejchová, Chicago 5, Alžb. Drbalová, Líšeň u Br. 5, Ad. Biňovec, Praha 10, nejmenovaná z Ostravy 5, Kateř. Staňková 10, Václ. Vlasák, Kostelec n. Čer. Les. 5, Anna Pajetrová, Trojany, Č. 5, Marie Bídová, Vídeň 3 a půl rak. stří. šilinku, M. Dastychova, Opava 5, M. Šoltýková, Opava 10, M. Augustinová, Opava 5, Karel Přikryl, Přerov 10, Fr. Perdula, St. Jičín 5, rodina Paličková od Hranic 10, Fr. Jurčíková, Kostelec u Hol. 2, Bož. Frýdecká, Roštění 2, Fr. Holotíková, Roštění 2, Ludm. Tomečková, Roštění 2, Jos. Šenkýřík, Bořenovice 10, Aug. Pospíšil, Beňov 5, nejmenovaná, Jemnice 5, nejmenovaná, Kralice u Prost. 5, Rich. Hlavica, Kelč 20, Rich. Rušar, Kelč 15, Jan Procházka, Slaviboř u Telče 5, nejmenovaný z Vrbky 10 stříb. rak korun, farní úřad, Vítonice 286, far. rada Ant. Šaffa, Boršice 100, cm. družstvo Velehrad (za pohl.) 3312, farní úřad (opětně), Štítná n. Vl. 100, Dostálová Am., Čermná 50, M. D. M. Kubáň, Žilina 10, Jan Stratil, Opatovice u Hran. 2, Josef a Anežka Kornelovi, Chropyň 10, N. N. z Kopřivnice 5, Frant. Gricová, Židenice 5, Sedláček Val., Třebovice (Slez.) 5, Vintus Jos., Komárov u Op. 5, Škrobová Matylda, Hradec u Op. 5, Kůrka Fr., Otice u Op. 10, Šrámek Fr., Opava 5, Šrámek Leop., Opava 5, M. Pospíšilová z Jedlí 1, Frant. Ryznerová z Jedlí 1, Ostarková Al., Chabičov 5, Kudelová Fr., Chabičov 5, Freikerová Štěp., Chabičov 5, Otipková A., Opava 1, Holešovská M., Opava 1, Řípková Žofie, Opava 1, Říha Gustav, Opava 5, Motyka Bohumír, Třebovice (Sl.) 5, Prokopová Anna z Nysse 1, M. a Anna Raichl z Nysse 2, Rychlý Ant., Vršovice u Op. 5, rodina Zaoralová, Aleksovice 20, Ferd. Medek, far., Dol. Vrážné 20, Al. Šaj, skladník v Chromči 10, Fr. Kalvoda, Vízovice 6, Antonín Racek, pekař, Pardubice 20, Ed. Smejkal, koop., Pohořice 20, farní úřad (opětně), Štítná n. Vlčí 100, P. Fr. Navrátil (4. dávka), Olomouc 100, Barb. Prošková, Anna Štrébllová, Štrambersk 6, Kučera Cyprián, Jalubí 10, Josef a Perpetua Stojanovi, Věžky 100, Černý František, farář v Trnově 10, Klečková Fr. Přívoz 10, Hekela Alois, kaplan, Těšetice 10, J. Matějka a syn, Podhr. Lhota, p. Rajnochovice 100, Rolnická záložna v H. Moštěnic 200, Malina Čeněk, parní pila, Horní Bečva 200, Neugebauer Jan, fa-

rář, Moravičany 1000, Šrámek Jan, kaplan v Brloze 7, Podmolík Ignác, Čechovice 20, Neužil Karel, děkan v Nížkově 10, Baštářová Marie, Rázovice, p. Třebelovice 5, Frant. Haďamčík, kaplan, Malenovice 10, farní úřad, Křenovice u Kojetína 1112, Motzke Adéla, soukromnice, Hranice 10, Androušek Antonín, kooperátor ve Svítavách 25, farní úřad v Břeclavi 312, Lhotský Jaroslav, Hlovnice u Opavy 15, Spořitelní a záloženský spolek pro Břeclav a Hlohovec co zakládající člen 200, Fochr Josef, Těšánky 5, farní úřad Luštěnice, Čechy 8, továrna na celulosku ve Vratimově 1000, prof. Frant. Kohout, Čáslav 5, fma Ludvík Rundl a spol., Místek 100, Vdp. Frant. Navrátil, vikář, Olomouc 100, Slonková Anežka, Ždárnice 10, Liška Ferd., **zastávka Bohutice**, p. Olbramovice 5, J. Janošec a spol., obchod dřevem, Praha VII. 500, Svátek Josef, farář, Křečhoř, Kolín 50, Frant. Krumpholz, obchod dřevem, Olomouc 50, Štefan Fánych, Zakamenné, Klín, poplatek za r. 1927 12, Josef Hylas, Suchčejov, p. Uhl. Janovice 1, Josef Rech, farář, Touškov u Plzně 10, Al. Váňová, Police 30, M. Mlčáková v Kelči 10, Boučková Anna, Vrbice u N. Bohumína 10, Hračeková Kristina, Luhovany 5, Benďlová Emilie, Místek 11, Konečný František, Prusinovice 9, Šváb František, farář v Kněžicích u Jihlavy 5, Juřica Jan, Kozlovice 12, farní úřad Sloup 20, Vodička Josef, Benešov u Prahy 10, Dočkal Jan, farář, Kudlovice 25, P. Alois Vraník, kooperátor v Melči 100, Kopecký Josef, farář v Chotšanech, Postupice, Čechy 20, P. Píro Jan, katecheta, Holešov 100, Jul. Kocián, Brno, Tuřany 20, Klos Frant., kooperátor, Cholina u Litovle 25, Pírová Emilie, Čechovice, Prostějov 10, Krč František, Laškov 10, Matice Svatohostýnská, Bystřice p. H. 3000, Kozák Josef, rolník, Horní Radechová 5, Matice Svatohostýnská, Bystřice p. Host. 14.000.

Na poutní dům: Po 1000 Kč: P. A. Baťa, Zlín, Frant. Galaš, rolník z Dluhonic u Tršic, August. a Marie Jurákoví, náj. velkostatku v Šaradicích, farní úřad v Rajhradě u Brna, Emil Sláma, stavitel v Bystřici p. H. — Po 500 Kč: Ústí. svaz katol. žen a dívek v Brně. — Po 200 Kč: Spolek poutníků čsl. do Lurd se sídlem v Praze I. Z nemocnice v Prostějově darovali 200 Kč společně: M. Baráková z Protivanova, Václ. Žáček a Leo Svoboda z Prostějova, Hedv. Vystavělová z Dřevovic, Růž. Greplová ze Suchbolu, Zd. Otáhalová, Hel. Veidlová a Arnošta Feiková z Prostějova, Fr. Hřebková z Křečkovic, A. Ulmanová z Čelechovic, M. Vysloužilová z Určic, Al. Krejčířová z Klopotovic, Anna Matoušková, Fr. Dřevová, Růž. Staňková, M. Greplová, A. Trníčková, ctihod. sestry sv. Vincence a nemocní. — 162.70 Kč: Z orelské slavnosti v Blučově u Šumperka (zasláno Kar. Frankovou). Po 100 Kč: Dp. Osvald Rysánek, kaplan v Biskupicích, Fr. Pospíšilová z

Zidenic u Brna, Marie Míčová z Hradce Král., Spoř. a zálož. spolek v Tupesích u Buchlovic, rodina Kropáčková z Uher. Hrajiště, N. N. z Opavy, Jos. Humpola ze Šanova, Vojt. Mannhart z Prostějova, Aug. Staňková z Rybí u Štramberka, Jos. Ševčík z Uher. Brodu, Karel Pavlík z Albrechtíček, dp. Frant. Bělský z Jihlavy, N. N. kněz ze Slezska, generál R. Gajda, N. N. z Fryštáku. Po 50 Kč: Vojt. Chromeček z Butovic, Ant. Ševčík ze Staré Bělé, Mar. Horáková z Brna, manželé Ševečkovi ze Soběsuk, M. a Adolf Černý z Vítkovic, dp. Karel Segeta, kaplan ve Starojické Lhotě, N. N. z Brna, ze Třebětic, Fr. Cachová z Brna, dp. Lad. Zamykal, šéfredaktor „Našince“ z Olomouce. — Po 30 Kč: Jos. Čápková ze Zdounek, manželé Gyškovi z Nov. Hvězdlic. — 28 Kč: Rod. Polcerova z Opavy. — Po 20 Kč: Dp. N. Kolář, Josefa Šarapatková z Prahy, Spoř. a záloženský spolek ve Strážku, Anežka Havrlantová z Rybí u Štramberka, Mar. Sehnalová z Buku u Přerova, Kateřina Lazacová z Kateřinek u Opavy, Alžběta Nováková a Jos. Medek z Vyškova, Mar. Ulová z Frenštátu p. R., J. Haramija z Kaňovic. — Po 10 Kč: M. Bendova a M. Orlitová z Nov. Jičína, M. Navrátilová a Antonie Přidalová z Brna, Leop. Zíková z Jičína, Čechy, Ter. Volná ze Sviadnova u Místku, A. Kostruhová z Drahotuš, V. Zahračníček ze St. Jičína, Vin. Peloušková z Brna, N. N. z Chromče, Vil. Štanclová z Otic, M. Plusková z Pařezovic, N. N. z Velké u Hranic, Jan Bublík, Dlhé Pole na Slovensku, manželé Bartkovi z Huštinovic, M. Němečková z Otic u Opavy,

A. Zušťáková z Mar. Hor, M. Kučerová z Příbora, rodina Konečného z Frýčovic, N. N. z Hranic, M. Pikolová z Prostějova, Fil. Michalíková, N. N. z Vežek, ze Lhoty Chvalčové, odběr. Hlasů z Opatovic. — Po 9 Kč: Hel. Vojtěchovská z Opavy, Joh. Židková z Opavy. — 6 Kč: Emma Schafferová z Opavy. — Po 5 Kč: Ot. Šafránková ze Střelic, Jos. Drasnar z Hradce Král., Fil. Kulhajová z Bludova, N. N. z Frýdlantu n. Ostr., Frant. Gřešková z Kulešovic, rodina Kozlová z Chropyně, M. Zaráhalová ze Všeminy, A. Biláková z Chromče, A. Churavá, Jos. Urbanová, M. Adamová a M. Jedličková z Kolšova, A. Urbanová z Lesnice, M. Olšová z Vel. Ořechova, Žofie Tománková, N. N., M. Jamecký a Alberta Gebauerová z Opavy, Jos. Pukl z Nevojic, Frant. Stříž ze Sedliště, M. Vrtílková z Vyškova, Ant. Zubaník z Tovačova, N. Janáčková z Dědic, Jos. Tomečková ze Slavkova, Fr. Hubka z Prostějova, N. N. z Holešova, ze St. Jičína, z Uh. Hradiště, M. Kršková z Hranic, M. Bízová z Čejče, M. Šustková z Kaňovic, M. Pacnerová z Brna, Jenovéfa Bímová z Křižanovic, rodina Quirenzová ze Žabovřesk, Josef Rufík z Milotic u Kyjova, Terezie Konečná z Modřic, Barbora Petláková z Chrlic, Julie Řiháková z Milotic, N. N. z Brna, Frant. Kristek z Bosonoh, Jos. Vozáček z Ostopovic, Marie Quirenzová ze Žabovřesk; po 3 Kč: Josefa Citronová z Opavy; po 2 Kč: B. Baarová ze Žabovřesk, M. Makytová ze Strážnice. Všem šlechetným dárčům naše srdečné: Zaplat' Pán Bůh!

Pout rekrutů

koná se letos na Sv. Hostýně v sobotu a neděli dne 10. a 11. září. Promluvy jako jiná léta v Sarkandrovce v sobotu večer a v neděli ráno do 8 hod.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.]]

Anton. Fejfar, soukr. v Hořicích, Čechy.

Anna Frýdlová z Albrechtíček.

Frant. Hasal z Hůrky u Nov. Jičína.

Anna Košinová z Hulína.

O. v p.

Číslo 10.
Říjen 1927.

Ročník
..... XXIII.

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.
Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

OBSAH: V. Hošek m. s.: Mariiny dlaně (báseň), str. 145. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 146. — A. kard. Bertram: Katolické zásady a směrnice k různým moderním otázkám mravnostním, str. 149. — Jednatelská výroční zpráva, str. 152. — Fr. J. Oškera T. J.: Zprávy se Sv. Hostýna, str. 155.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Pohled na stavbu poutního domu na Sv. Hostýně, str. 151. — Pouť rekrutů 11. září 19-7, str. 157.

Přátelům Sv. Hostýna!

Podzimní období poutí svatohostýnských svědčilo skvěle o úctě a oddanosti k vítězné naší Ochránkyni. Byl to zvláště lid slovácký, který ve dnech 8. a 11. září v pestrých krojích vzdával hold milé své Paní. Přáli bychom si vřele, aby krásné poutní zvyky, které zachovávají některé průvody na př. z Nivnice, byly od starších bratří zaznamenány a nám laskavě zaslány. Byla by to cenná kulturní památka zbožnosti našeho lidu. Jak mnohá lidová píseň svatohostýnská mohla by tak býti zachována!

Při pohledu na mocný náboženský dojem, jakým působí mimoděk pout svatohostýnská, ozývají se více a více hlasy vážných osob, aby splněna byla tichá přání mnohých a obnovily se brzy pouti mužů, jak tu konány před 25 lety. Znamenalo by to nesporně významné prohloubení náboženského života u nás, zvláště v našich rodinách.

Na stezky některých poutníků do nedostatku vody u Vodní kaple odpověděli jsme již v minulém čísle. Voda se o poutích neuzavírá, jak se mnozí domnívali.

Želíme nedůvěry některých poutníků, jako bychom úmyslně vodu uzavírali.

Kolik jí nateče, tolik jí také rourami odtéká.

Kaple bl. Jana Sarkandra vkusně opravena dle zjednodušených nákresů pana prof. Fischera. S výhodou odstraněna stará, dřevěná přístavba na severní straně, čímž kaplička neobyčejně vynikla.

Odbornou prohlídkou kostelní střechy zjištěno opět, že nutno s její opravou na rok počítati, má-li se předejiti větším a nákladným poruchám.

Stavební ruch při poutním domě jde utěšeně dále. Na střeše pracují již klempíři, zedníci dostavují jídelnu, zadržávají okna, omítají vnitřní stěny novostavby a jiní připravují roury pro elektrické vedení, vodovod a kanalisaci. Vše se děje pečlivě a důkladně a již nyní lze pozorovati, že chrám svatohostýnský i po stránce architektonické novostavbou jen vyzíská. Kéž vzbuzuje Bůh i dále šlechetné dobrodince, aby dílo mohlo býti dokončeno. Kéž zvláště Morava na dílo patří jako na pomník povinné vděčnosti, již vázána za pomoc poskytnutou.

Na Sv. Hostýně dne 1. října 1927.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: Fr. a Em. Smolkovi, Val. Meziříčí 20, Růžena Haselmanová, Konice 40, říd. učitel Ed. Zásměta, Pustějov 100, farní úřad ve Zdounkách 50, Frant. Tkadlec, Cudahy (Amerika) 320, N. N. 20, Ter. Kiněrová, Svatobořice 2, Jos. Měsíčeková 2, dp. kaplan Fr. Suchánek, Polešovice 50, M. Z. Z. na poděkování 10, dp. Heral, dóm. vikář v Brně 20, N. N. z Nemoje 20 a 10, Marie Opluštilová, Olomouc 100, N. N. z Drahlova 20, N. N. 50, Frant. Staněk, Mor. Žižkov, kněz N. N. 20, A. Hapal,

Uhřetice 3.40, B. Bozelská ze Staříče 50.

Na hlavní oltář: Fil. Jemelková, Tučín 20, členové třetího řádu sv. Františka ve Fryštáku 10, N. N. z Količina 5, N. N. z Bolelouce 5, N. N. ze Smíchova 30, A. Petrová z Mořkova 2, N. N. z Val. Klobouk 5, St. Kuchař, Černotín 5, N. N. z Ludslavic 30, N. N. ze Studlova 2, Frant. Konečná z Napajedel 20, Fr. Šnajdrová, Štěpánov 5, A. Valigurová z Vítkovic na poděkování Panně Marii 10, Fr. Doláčková, Hradčany 20, A. Mičková, Mořkov 10, T. Vitásková z Frýdku 5, Ver. Mlčochová 5,

Číslo 10.

Říjen 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Zdráva buď, Rodičko Boha
našeho a Matko naše. Zdráva buď, ne-
beský stánu, v němž Bůh sám přebývá.
Trůne všech milostí, kdež Pán všech

svých milostí rozdává. Pros za nás bez
ustání Ježíše, abychom tvou přímluvou
v den soudu dosáhli odpuštění hříchů a
věčnou blaženost. — Sv. Jan Zlatoústý.

V. Hošek m. s.

Mariiny dlaně.

Dlaně Tvé jsou měkké jako matky,
klín,
poduška jak mechu skrytá v lesa
stín —
žití lesem bloudím v houští trnité,
dlaně, měkké dlaně,
jak mne vábíte!

Dlaně Tvé jsou čisté křišťálu jak svit,
pro čistoty vůni Bůh v nich toužil
snít —
v hříchů kalném roji, vášni vznícené,
dlaně, čisté dlaně,
skryjte srdce mé!

Dlaně Tvé jsou bílé jako padlý sníh,
hříchů černá skvrna rozplývá se
v nich —
u Božího trůnu mocnou přímluvou
dlaně, bílé dlaně,
smažte vinu mou!

Dlaně Tvé jsou sladké jako medu
plást —
hořkosti své číši chtěl bych do nich
klást,
když mi na rtu hořkne země tvrdý
plod —
dlaně, sladké dlaně,
dejte nebes hod!

O vy dlaně měkké, bílé, čisté tak,
když mi v potu znoji v čelo lehne
mrak,
pro mou píseň chudou, lásku dítěte,
Matky sladké dlaně,
klín svůj prostřete!

Frant. Krus T. J.:

Církev bojující a vítězí.

Duch Boží i dnes ještě působí v církvi.

1. Ve francouzské vesnici S. Paul des Fontaines zemřel teprve r. 1924 farář Hypolit Coste, a už mu tam postavila Akademie učenců pěkný pomník. Proč? Vždyť kněžím, zvláště venkovským, leckdo se posmívá, jako zpátečníkům a nepřátelům vědy a pokroku!

Skutečně však málo který stav se může honositi tak velkým počtem nepřímých přátel pravé vědy jako stav duchovní, a toho důkazem byl též onen francouzský farář Coste. Byl ještě malým studentem a už byl milovníkem a výtečným znalcem rostlin. Už tehdy měl herbář čili sbírku rostlin s 800 různých rodů. Všude, v přírodě viděl všemohoucího Tvůrce, a v květinách a rostlinách se mu zvláště zjevovala krása a dobrotivost Boží; vždyť i Spasitel řekl: „Pozorujte lilie polní; pravím vám, že ani Šalomoun ve vši slávě své nebyl tak oděn jako jedna z nich.“ Proto mladý student Hypolit Coste na jiné povolání nepomýšlel než na kněžství a když se stal farářem nepatrné osady, byl spokojen a netoužil po nějakém vyznamenání. Na oblíbené studium přírody Boží mu zbývalo tolik času, že vstoupil do učené společnosti a uveřejňoval pojednání a knihy tak důkladné, že to budilo obdiv po celém učeném světě. Hlavní jeho dílo má 1950 stran a popisuje 4543 různých rodů rostlin z celé Francie. I začaly se na skromného kněze sypati hojná vyznamenání; nejslavnější akademie ho chtěly získati za člena, ba i členem Čestné legie ho udělali. Ale na tom mu tolik nezáleželo; jen za to děkoval Bohu, že mu bylo dáno poněkud přispěti ke splnění slov Písma sv.:

„Dobrořečte všecka díla Páně Pánu; chvalte a nade všecko ho vyvyšujte na věky.

Dobrořeč veškeré rostlinstvo na zemi Pánu;

chval a nade všecko ho vyvyšuj na věky.

Chvalte Hospodina, neb je dobrý, chvalte ho a děkujte mu, neboť po všecky věky trvá milosrdenství jeho.“ (Daniel 3.)

Když zemřel, zanechal tolik vědeckých sbírek, knih a rukopisů, že to vše tvoří teď bohaté museum. I není divu, že mu vystavěli tak brzo po smrti pěkný pomník; stojí právě před kostelem, kde tento učenec působil jako horlivý pastýř duší, a při odhalení pomníku přednášeli slavní francouzští učenci promluvy ke cti zesnulého faráře-vědátora na důkaz, že Církev bojuje za pravdu Boží, ať v přírodě ať v nadpřirozených Jeho výrociích se jeví, a proto v bojích svých podlehnouti nemůže. Rozumný katolík se nedá balamutit lživým heslem: Věda porazila víru. Naopak: víra a pravá věda pěkně se snášejí a navzájem se podporují.

2. Pravda Boží, toť jedna nepřemožitelná zbraň Církve; druhá je zákon Boží, jehož sv. Církev hájí neústupně, ačkoliv jí to vynáší pronásledování a utrpení. Poněvadž jde o zákon všemohoucího zákonodárce, není možno, že by byl beztrestně přestupován. Stále a stále Církev poukazuje na zhoubné následky porušování Božího zákona — mnozí se jí proto posmívají. Ale nejednou posměváčkové umkli, když se ony následky skutečně objevily, ne teprv na onom druhém světě, nýbrž už zde na zemi. Uvedu příklad:

Počet sebevražd v mnohých zemích je tak velký, že se i učenci začali zabývati vyšetřováním, co je vlastně hlavní příčinou zoufalství. A tu se opět ukazuje, že i dnes platí slovo tolikrát v Písmě sv. zdůrazňované a sv. Církví hláсанé: Zachovej zákony Boží a budeš živ, jinak zahyneš. V Americe právě uveřejnil profesor Freney, z katolické university ve Washingtonu důkladnou knihu o sebevraždách

ve Spojených amerických státech. Kniha mu dala tři roky práce; prozkoumal nejenom největší knihovny americké, nýbrž i knihy a zápisy soudních a policejních úřadů jakož i ústavů pojistujících život; radil se asi se 400 universitními profesory a s mnohými lékaři i duchovními různých vyznání, aby se jen všeho dopídil, co by nějak mohlo vysvětliti příšernou záhadu lidské zoufalosti. A jaký je výsledek těchto studií? Nejzajímavější výsledek je: Mnozí se sice domnívají, že hlavní příčinou zoufalství jsou neutěšené hospodářské poměry; ale přesná statistika dokazuje, že tomu tak není. Nejvíce případů zoufalství je zaviněno nespořádaným životem, mravními poklesky; zvláště zřejmě to dokazuje počet sebevrahů, kteří žili v řádném manželství a kteří byli rozvedeni: těchto posledních je totiž pětkrát více nežli prvních! To je ovšem hrozná výstraha proti všem moderním pokusům zrušiti posvátný ráz manželství a zároveň to ukazuje, kdo působí skutečně blahodárněji: Církev bojující za svatost stavu manželského nebo nevěřící apoštolové rozluky manželské. Tak též rozumíme, proč se ozývají zvláště v Americe hlasy nekatolíků, aby celý civilisovaný svět podporoval katolickou Církev v jejím boji za posvátnost rodinného života.

I to je krásné vítězství Církve Kristovy a její ospravedlnění proti zlomyslným pomluvám.

3. S těmito boji a vítězstvími souvisí jiný potěšující zjev. Je totiž nápadné, že po celém světě stoupá počet lidí věku dospělého hlásících se do kněžských seminářů a do řeholních noviciátů. Ovšem, člověk nabývá každým rokem více zkušeností, a nechce-li se násilím odvrátiti od pravdy a skutečnosti, musí zmoudřeti a v náboženském smýšlení zvroucněti. Od několika roků se zakládají zvláštní ústavy pro taková „pozdní povolání“ k stavu duchovnímu a výsledky jsou pěkné. V Anglii mají teď tři takové ústavy. Jeden byl založen kardinálem Bournem a už z něho vyšlo přes 50 kněží. Jsou tam úředníci, obchodníci,

finančníci, vojáci, inženýři, elektromontéři i inteligentní rolníci a dělníci. S počátku se ještě svého světského povolání nevzdávají: přicházejí jen na večer a na noc do ústavu, kde se každému dostává patřičného poučení o povinnostech kněžského života a vyžaduje se od nich, aby ochotně se podrobili přísnému pořádku vládnoucímu v ústavě. Tak se snadně mohou sami přesvědčiti, zdali mají skutečně „povolání“ k duchovnímu stavu. Nejedni sice zase odchází, ale i jemu pobyt v ústavě nijak neuškodil, naopak dostalo se mu tam posilnění náboženského pro celý život. Naučil se tam věrně Bohu sloužiti, ačkoliv ne ve stavu kněžském; vždyť věřící člověk ví, že všudy a vždycky má Bohu sloužiti.

I z Německa přicházejí pěkné zprávy o takových ústavech. U nás se o něco podobného pokusil známý dp. Žurek, ačkoliv bychom toho potřebovali více než jiné země, poněvadž u nás bohužel mládež je z velké části tak zkažena, že se jí do seminářů a noviciátů nechce; třeba tedy nějaké náhrady hledati u dospělejších, zkušených lidí. Bylo by jich dost, kdyby se jim jen dostalo patřičné pomoci. Modleme se, aby bylo pomůženo.

4. Letos chtěli ve Švédsku slaviti 400leté jubileum své „reformace“ čili odpadu od katolické Církve. Ale jubileum dopadlo trochu podivně. Slavnostní řečník, profesor dějin, byl nucen vyznati, že král Gustav Wasa, který „reformaci“ zavedl, nechtěl nic jiného než zmocniti se církevních statků, aby mohl svoje veliké dluhy platiti. Lid, zvláště na venkově, i tomu se protivil, a o nějakém odtrhnutí od katolické víry naprosto ani slyšeti nechtěl. Lstí a klamem byla „reformace“ provedena. „Nerozumím“, pravil učený řečník při jubilejní slavnosti, „kterak možno nazývati Švédsko první protestantskou zemí; naše země byla, když se protestantismus začal šířiti, zemí veskrze katolickou!“

Bylo to ve Švédsku s náboženskou revolucí podobné jako v jiných zemích: touha po církevním majetku,

násilí a demagogie. Švédský protestantský biskup Soederblom dokonce při onom jubileu řekl, že jakési „reformace“ sice svět potřeboval, ale nemělo to vésti k násilnostem a především mělo být šetřeno jednoty v náboženství. Jednota je ztracena, ačkoliv teď svět po ní tolik touží.

Tentýž Soederblom skutečně se snaží křesťanský svět opět sjednotiti; ale jemu se to nedaří a nemůže podařiti, poněvadž jediné cesty uznati nechce, totiž upřímného návratu k Církvi a víře, kterou „reformátoři“ zbytečně opustili. A to je zase příčinou, že protestantské sekty čím dál tím více se rozpadají a největší zisk z toho všeho má nevěrectví. Stěžuje si na to i druhý švédský „biskup“ protestantský Ullmann, už devadesátiletý: „Nastalo období protikřesťanské; i v našem náboženství sám rozklad a stranicťví. Naši profesori bohosloví svým liberalismem ohrožují nejvzácnější poklady lidu, víru, a naši duchovní, těmito profesory vychovaní a plní pochybností ve víře, otravují nám dítky ve škole.“

I to znamená vítězství katolické víry; jen škoda, že taková vyznání přicházejí pozdě, kdy tolik lidí už navždy ztratilo i poslední zbytky křesťanského smýšlení. Proto budme na stráži a rozhodni proti všem pokusům přesvědčiti nás, že smyslem českých dějin je protestantismus; není, a kdyby byl, znamenalo by to rozklad a zmatek ještě větší, než do kterého moderní nevěrectví už uvedlo náš lid.

5. Na potvrzení ještě něco z nekatolického světa. Anglikánský kazatel Percy Fenn nedávno tak se rozepsal o katolících: „Ač nejsem členem a sluhou římské Církve, přece nemohu popírati pravdy. Kdyby mi někdo tvrdil, že římská Církev umírá, řekl bych mu: Podívejte se do katolického kostela. Tam se cítí katolík jako doma, tam se hrnou na každou mši sv., kostel je takřka částí jejich života. Jen kousek od mého bytu stojí katolický kostel. Každou neděli ráno začíná pod mými okny putování ve velkých houfech do kostela. Jdou už záhy ráno, kdy protestantský svět ještě je pono-

řen do hlubokého spánku, a jdou stále nové zástupy až do poledne. Ve svátky, kdy já svých oveček kolem sebe počítám jen několik maličko, vidím pluky katolíků spěchatí do kostela. Snad jdou „ze zvyku“; ale pak by to byl pěkný zvyk. Avšak ne, není to pouhý zvyk; katolíci, když jdou do kostela, plní svou povinnost k Bohu; kdyby ji zanedbali, hlásilo by se jejich svědomí. Naši lidé, jdou-li vůbec do kostela, jdou asi, poněvadž se jim to právě hodí, jsou v náladě, nejdou z povinnosti; často jdou, aby se pobavili, sotva kdy jdou, aby se Bohu zalíbili. Katolík jde, aby se modlil.

Byly by ty jejich kostely tak naplněny, kdyby římská Církev pozbývala půdy? Nikoliv, nepozbývá, nýbrž dobývá. Nové farnosti, nové školy, nové nemocnice, nové útulky, nové ústavy rostou všude. Odkud tolik peněz na to, kdyby příslušníci Církve jí nemilovali? A jak dojemným způsobem jí dávají své příspěvky, i nejubožejší z nich! Církev tak pečující o svou mládež, jako římská Církev, nemůže zahynouti; povstane snad bouře, ale Církev nezahyne. Dítka katolické více ví o náboženství než dospělý protestant.

A náboženství je pro katolíka záležitostí, kterou se zabývá každý den; není to nedělní oděv, který leží od pondělka do soboty v truhle. Náboženství katolíky naplňuje radostí, Bůh žije s nimi, je s nimi i ve strastech, mluví s nimi od kolébky do hrobu. Jen se podívejte, kolik svatých vychovala Církev!

Čtete o sv. Františku. Život jeho, jímž si zasloužil stigmata (pět ran jako Ukřižovaný), zdá se být pohádkou nebeskou. Zdá se nemožným takto milovati Krista. Ale i tento světec jest jen jedním z nescíslných světců, kteříž si za vedení své Církve zvolili život ukřižovaný. Církev, která dovede vštěpovati tak vroucnou zbožnost a povznášeti k nejvyšším ideálům, nikdy nezahyne.“

Nejsou-li to krásná vítězství, jichž si katolická Církev dobývá?

6. A teď vysvětlím, proč jsem v tom-

to článku sestavil tak různé věci — a měl bych toho ještě hodně mnoho v zásobě. Všecko jsem to vybral z jediného čísla našich prvních katolických novin vycházejících v Římě. Nazývají se „Osservatore Romano“ — „Římský pozorovatel“ a přinášejí každý den spoustu zajímavých zpráv z celého katolického světa. Kolik toho je za celý rok! Snad teď porozumíš, milý čtenáři, že ta naše Církev nebyla slavnou a živou jen kdysi v prvních stoletích a snad ještě v středověku; ale ona je i dnes plna života a slávy. Na to jsem tě chtěl tím pestrým článkem upozorniti. Duch svatý řídí tu

Církev dnes právě tak moudře a mocně jako v dřívějších stoletích. Proto se mýlí lidé, kteří by chtěli Církev nahraditi něčím dokonalejším. Netřeba nijaké náhrady, jen toho je velice potřebí, abychom rádi se seznamovali s církevním životem dnešním; proto třeba čísti katolické knihy a časopisy. Nevěřecký tisk ti nebude vypravovati o vítězstvích Církev, nýbrž bude ji tím více tupiti, čím krásnějších úspěchů se dodělává. Proto nepodporujte lživého tisku a zachovejte své Církvě i v bojích sebekrutějších věrnost, vědouce, že má po ruce zbraně nepřemožitelné a nemůže býti zničena.

A. kard. Bertram:

Katolické zásady a směrnice k různým moderním otázkám mravnostním.

Níže uvedené nakladatelství vydalo velmi cenné a praktické zásady a směrnice J. M. biskupa vratislavského A. kardinála Bertrama, jež tuto pro čtenáře Hlasů svatoh. otiskujeme.*)

I. Jako duše, tak i tělo lidské je dílem Božím. Tělo křesťanovo je posvěceno svátostmi, je chrámem Ducha svatého. Proto je nutno, aby křesťan zachovával své tělo svatým. Rozumná péče o tělo nejen že se srovnává s křesťanským učením, nýbrž přímo se nám i přikazuje. Avšak výše než tělo stojí duše. „Kultura těla“, t. j. péče o zušlechtnění těla, nesmí se tudíž nikdy státi „kultem těla“, t. j. jeho uctíváním, a býti tak na škodu péči o zušlechtnění duše.

II. V člověku měl dle vůle Boží panovali soulad mezi tělem a duší. Dědičný hřích porušil však tento soulad. V člověku dříme zlá žádostivost, která považuje všechna omezení, jež nám klade mravní zákon a svědomí, za obtížná pouta a snaží se je rozlomit. Úlohou člověka jest, aby po celý život proti této žádostivosti bojoval, jak nám to dojmavě líčí sv. Pavel, aby ji s pomocí milosti Boží ovládal a tím onen soulad obnovoval. Tak zní základní učení křesťanské.

III. Všechny současné snahy, které

zjevně nebo skrytě prohlašují, jako by onen soulad už sám sebou panoval v člověku, popírají tím dědičný hřích, a nelze jich tudíž smířiti s učením církve katolické. Pohanství a křesťanství stojí zde ve svých názorech o poměru těla a duše nesmiřitelně proti sobě. Doby jednostranné „kultury těla“ v dějinách lidstva vesměs se vyznačují smutně hlubokým mravním úpadkem.

IV. Protože soulad mezi tělem a duší byl porušen, usiluje tělo všemi svými smyslnými pudy, aby si podrobilo duši. Hřeší tedy člověk, když sám sebe nebo jiného bez potřeby vydává v nebezpečí, že v tomto boji těla s duší utrpí porážku na duši. Takové nebezpečí hrozí dnes duši v největší míře, čím více se vzmáhá pohanské přeceňování těla.

V. Stydlivost a počestnost jsou jako hradby, jež Bůh sám vystavěl na ochranu čistoty. Proto se prohřešuje každý, kdo pod rouškou „kultury těla“ nebo písemnictví nebo umění tyto hradby podkopává nebo boří. Zavrh-

* Tiskem i nákladem Ludvíka Richtra, Albrechtice u Krnova, Slezsko, ČSR.

nouti nutno vše, čeho nelze dosáhnouti, leč porušíme-li stydlivost a počestnost.

VI. Tato zásada platí všeobecně pro všechny lidi, zvláštní význam má však pro mládež. V duši mladého člověka mohou i prchavé, stydlivost a počestnost urážející dojmy státi se ve svých následcích osudnými. V době mravního úpadku, jakou je dnešní doba, musí rodiče i učitelé, především učitelé a učitelky tělocviku, jakož i všichni, kdož řídí spolky mládeže nebo tělocvičná a sportovní sdružení, býti si obzvláště vědomi své veliké odpovědnosti před Bohem, kterou jim ukládá ochrana stydlivosti a počestnosti u svěřené mládeže.

VII. Také křesťanství požaduje péče o tělo a usiluje rovněž o zdravé, silné, pružné a krásné tělo, ale péče tato musí zůstat v rámci celkové výchovy a vše tělesné musí se podřídit duševnímu. Péče o tělo má své meze všude tam, kde začíná ohrožovati zdraví, stud, mravnost a charakter.

VIII. Z toho vyplývají mezi jiným tato pravidla pro život, jimiž nutno každému katolíku co nejsvědomitěji se řídit:

1. Tělocvik musí se pěstovati odděleně dle pohlaví; vyučovati tělocviku smí jen osoba stejného pohlaví s cvičícími. Tělocvičný úbor nesmí urážeti stydlivosti. Koupacího obleku nelze při tělocviku trpěti ani u hochů ani u děvčat; jakákoli cvičení nahého těla nutno zavrhnouti. — Pro dívky nepřipustným je jakýkoliv oblek, který příliš vyznačuje tvary těla nebo jinak pro ženy se nehodí. Dívčí tělocvik ať se koná jen v tělocvičnách nebo na místech veřejnosti nepřístupných. Nelze-li tak učiniti nebo nelze-li opatřiti zvláštních tělocvičných úborů, nutno se omeziti na takové cviky, jež možno prováděti v obyčejném obleku. — Dívčí a ženská veřejná cvičení na náradí a závody nutno zamítnouti, neboť budí se jimi ponejvíce neženské chování. Zamítnouti dlužno je i tehdy, pořadají-li se toliko uvnitř spolku.

2. Tatáž opatření platí, ovšem ve zvýšené ještě míře, též pro koupání

a plování. I zde musí se tak díti odděleně dle pohlaví. Nařizuje-li škola, aby se koupalo žactvo celých tříd, smějí při tom dozíratí jenom osoby stejného pohlaví. Veřejné plování dívek a žen nutno zamítnouti. U pobřežních, mořských nebo říčních lázní nutno trvati na naprostém oddělení obou pohlaví při koupání, a nutno žádati, aby místní úřady postaraly se dle své povinnosti o oddělené šatny pro koupající, jakož i aby se dbalo slušného koupacího úboru a bylo postaráno o stálý dohled. Při vzduchových a slunečních lázních, jež stále více se ujímají, nutno dbáti týchž opatření, a to jak při lázních pro dospělé, tak i při dětských.

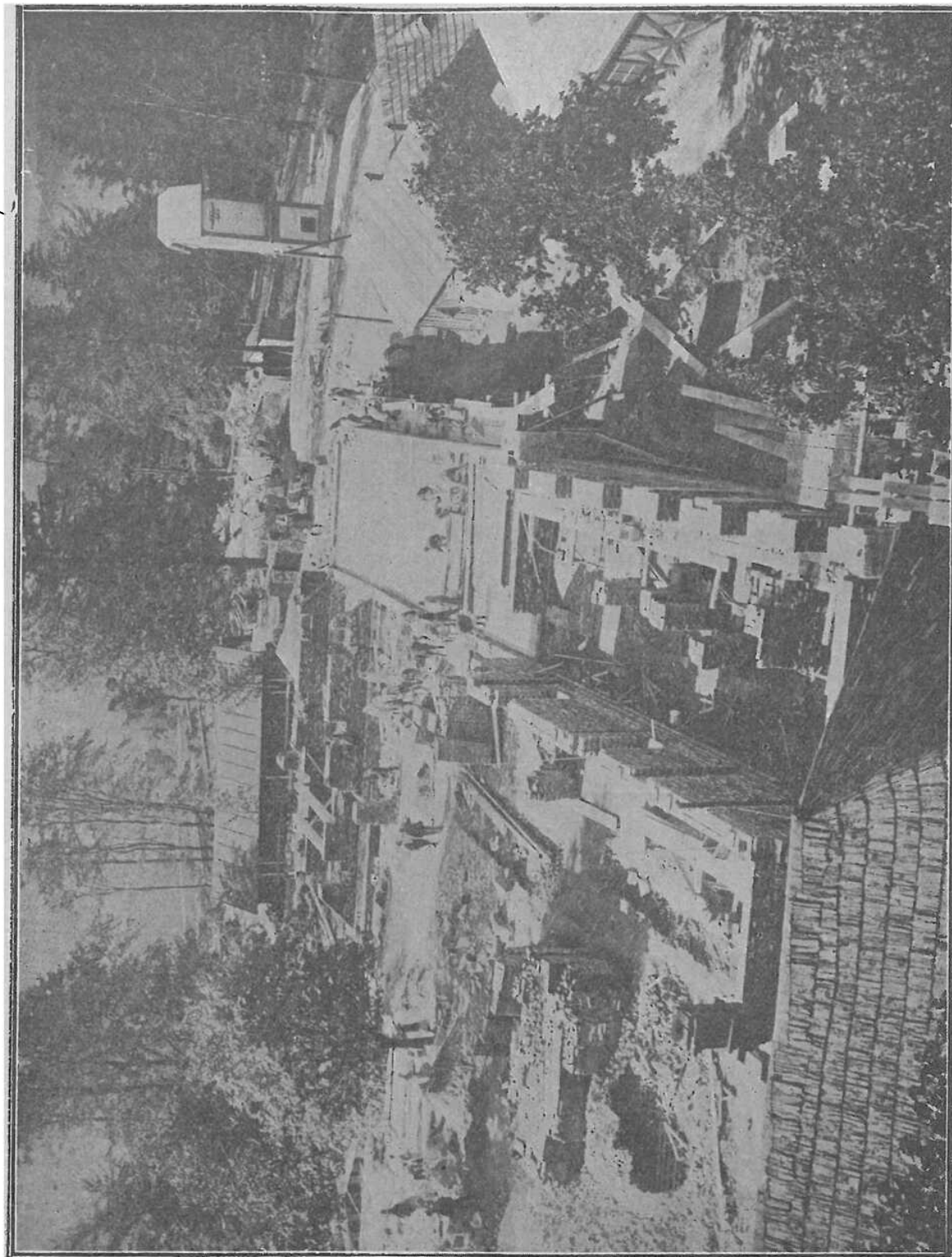
3. Při lékařských prohlídkách školních dětí, nařízených školou, musí se — zvláště u dívek — co nejúzkostlivěji šetřiti stydlivosti. Správa školy nechť se postará o nutná opatření, též o potřebný dozor, jež převzmu učitelé nebo učitelky dle toho, jedná-li se o prohlídku hochů nebo děvčat.

4. Také sport musí se podřídit uvedeným zásadám. Nesmí tedy jednostranně usilovati o nejvyšší výkony a musí se vystříhati všeho, čím by ohrožoval zdraví, křesťanský mrav a charakter. Především musí býti zajištěno za všech okolností plnění náboženských povinností, jmenovitě návštěva nedělních a svátečních bohoslužeb. Se vším důrazem varuje se, aby hoši a děvčata nepodnikali společně delších vycházek.

5. Zvláštním nebezpečím stávají se dnes pro některé vrstvy tak zv. rytmické školy. Z největší části spočívají tyto ve svých zásadách na nesprávných názorech, popírajíce osobního Boha (pantheismus) nebo Boha vůbec (materialismus), nebo horují pouze pro krásno bez ohledu na mravnost. Mnozí spatřují v rytmice jakýsi spasný prostředek výchovný a svými snahami a svou činností podporují ve skutečnosti pěstění nahoty a přispívají k otupění studu. — Ježto takové školy se protíví křesťanské mravnosti, nutno se postaviti proti nim, a katolí-

kům není dovoleno vstupovati do nich. Tímto zákazem nemají však býti postižena nezávadná rytmická cvičení při tělocviku.

votním názorem. Moderní tance — skoro vesměs toho nejhoršího původu, — jež podrývají počestnost a stud, nesmějí se žádným způsobem déle trpěti,

Pohled na stavbu Sv. Hostýna.

6. Katolický lid musí se navrátiti ve své společenskosti a pohostinnosti k bývalé prostotě a počestnosti. Jakákoli prostopášnost a hýřivost nesrovnává se nijak s katolickým ži-

ani ve zdánlivě zušlechtěné podobě.

7. V potírání novodobého nemravného písemnictví, jež přímo či nepřímo zesměšňuje křesťanskou mravnost, podkopává důstojnost ženy a svá-

dí mládež, nutno co nejhouževnatěji uplatňovati správné názory o mravnosti a domáhati se tím účinných zákonitých opatření. Totéž platí o mravně závadných představeních v kinech a divadlech; oboje potřebuje vůbec pronikavých změn. Musí se státi zásadou katolického lidu, aby, nikdy ničeho nekupoval v knihkupectvích nebo prodejnách, kde se veřejně nabízí něco nemravného. Je povinností katolických knihkupců a obchodníků papírem, aby, nedávše se zlákatí nijakými obchodními zájmy, neprodávali aneb dokonce nenabízeli takových tiskovin.

8. Katolická mravouka nenamítá si ce ničeho proti vhodnému a vkusnému oděvu, ba ani proti měnící se modě, ale se vším důrazem a bez podmínky musí zavrhnouti a s ošklivostí zamítnouti dnešní modní zlořády, při nichž se tělo úmyslně obnažuje a na odiv vystavuje. Vděčí ony svůj původ nízkému pohanskému pojetí života a jsou vypočítány na podráždění smyslnosti. Vzdělaná katolická žena musí si upamatovati svou odpovědnost, kterou též ona má před svým národem jako ochrankyně dobrých mravů. Na rodičích, zvláště na matkách, spočívá odpovědnost z toho, jak se odívají jejich dcery. Pro budoucnost musí býti vyloučeno, aby ženy a dívky odvážily se vstupovati do chrámové svatyně, ano přistupovati ke stolu Páně jinak než v docela slušném a počestném oděvu; k tomu musí katolické ženy, samy při-

spěti, že budou předcházeti dobrým příkladem a budou na tom trvati. Na katolících našeho národa je, aby nejen potírali neslušnou modu, ale aby se také usilovně starali, jak se zdarem vytvořiti a zavésti vyhovující ženský oděv.

9. Rodiče vyzývají se co nejdůrazněji, aby v ničem nepovolovali vzmahající se zhoubné lehkomyšlnosti, s jakou dospívající dcery a synové ponechávají se bez dohledu při společenských zábavách, zvláště v tanečních hodinách, nebo v dobách počínajících známostí: právě zde ať plní dle starého, přísného křesťanského mravu svou rodičovskou povinnost.

10. Katoličtí členové všech zastupitelských sborů, zvláště též členové obecních zastupitelstev, jsou povinni důrazně a vytrvale působiti k tomu, aby stát i obce ve větším rozsahu a s větší vážností prováděly opatření proti potupnému národnímu úpadku, jenž se hrozivě ohlašuje zkázou mravů. Ode všech úřadů lze se nadíti porozumění a podpory pro tyto zásady a požadavky, jež chtějí sloužiti pravému blahu národa.

11. Především musí katolický tisk pochopiti svou odpovědnost, s jakou má hájiti a prováděti naše katolické zásady a požadavky. Je nutno, aby se těmito směrnici řídil jak ve svých člancích, tak i v části pro oznámení a jmenovitě při výběru svých obrazů.

Jednatelská výroční zpráva

k valné hromadě Matice svatohostýnské 21. srpna 1927.

Připutovali jsme dnes, o památném výročí korunovace milostné sochy svatohostýnské, na Sv. Hostýn nejenom uctít Královnu nebeskou a vyprosit si potřebných milostí, ale připutovali jsme dnes také jako členové a přátelé Matice Svatohostýnské ku své výroční valné hromadě. Chceme se dnes vděčně zahledět na vykonané dílo a uvědomit si a poradit se, co tře-

ba ještě vykonat ku cti Boží a ku blahu lidu na Sv. Hostýně.

Bylo řečeno slovo vděčně. Zajisté hodno a spravedливо jest, děkovati Pánu Bohu, že učinil a zachoval Sv. Hostýn pramenem milosti a náboženské nadpřirozené posily našemu lidu. Každé číslo Svatohostýnských hlasů dposvědčuje, jakým dobrodiním je pro nás Sv. Hostýn. Kolik lidí ze

všech koutů Moravy, a ze zahraničí moravského uveřejňuje tu své vroucí a upřímné díky za nejrůznější milosti, jakých se jim přimlouvou Panny Marie svatohostýnské dostalo. Ti děkují za zdraví a uzdravení, jiní za vyslyšení v těžkých záležitostech životních, ti zase za klid duševní a odvrácení neštěstí. A kolik tichých a skrytýchníků, vystupujících ze srdcí nesčetných, neznámých, je povědomo jedině vševědoucímu Pánu Bohu. — Čím je lidu našemu Sv. Hostýn, o tom svědčí výmluvně číslice. Od loňského července do konce letošního června bylo možno načítat 186.407 poutníků, o 1650 více než roku minulého. A byli poutníci všech stavů a nejrůznějšího věku. Připutovaly sem děti, kterým již v útlém věku vložily jejich matičky do srdcí lásku k Panně Marii, připutovali sem starci a stařenky víc než osmdesátiletí, u nichž láska k Sv. Hostýnu neuhaslá. Byli tu inteligenti a s pokorou klečeli před Stolicí moudrosti, prosíce o osvícení, byly tu duše prostinké jak polní květy, přišly od Panny Marie si vyžádat své všecko. O svátku bl. Jana Sarkandra připutoval sem i profesor pekingské university, Číňan, líbilo se mu tu velice a slíbil, že napíše po návratu do vlasti do časopisů čínských o Sv. Hostýně. Nevím, jak znají v Číně naši republiku, ale vím, že tam ode dávna znají a uctívají sv. Jana Nepomuckého a nyní tam budou znát a milovat i Sv. Hostýn. — Z těch 186 tisíc poutníků tohoto správného roku přistoupilo zde ku stolu Páně 68.779. Není tedy Sv. Hostýn pouhým výletním místem, ale opravdu pramenem pokání a života Božího v nás. Mši sv. bylo slouženo na Sv. Hostýně tento rok 1964. Co do svatých přijímání jeví se, srovnávaje s rokem předešlým, maličký úbytek o 1148 méně, co do mši svatých také úbytek o 179. Dá se to vysvětliti asi tím, že letos se nekonalo na Sv. Hostýně okázalejších slavností, středem slavností je víc letos Velehrad. Ale i tento, byť sebemenší úbytek sv. přijímání, nechť nás povzbuzuje, abychom se snažili vštipit do srdcí všech katolických

poutníků takové veřejné mínění, že ku každé pouti patří sv. přijímání.

K díkům našim za tyto milosti všechny, na svatém Hostýně udělené, budtež připojeny uctivé díky Pánu Bohu za všechny členy Tovaryšstva Ježíšova, které sem Boží Prozřetenost povolala do služeb Královny nebeské, a kteří již plných čtyřicet let tyto služby věrně a obětavě zastávají. Začátkem května letošního roku bylo tomu čtyřicet let od té doby, kdy první jesuité, nyní již zemřelí: P. Cibulka a P. Zimmerhagl, sem přišli. Živým i zemřelým strážcům Sv. Hostýna patří dnes náš srdečný dík za všechnu jejich práci a obětavost.

Vroucí dík patří Pánu Bohu, že bylo Matici Svatohostýnské možno započít tento rok se stavbou velkolepého poutního domu. Tato novostavba byla předmětem všech výborových a poradních schůzí, které Matice v tomto roce konala. Výborových schůzí bylo pět, poradní protokolované dvě. Rozpočet na tento dům bez vnitřního zařízení obnáší 1,515.500 Kč. Letos v lednu vlastnila Matice hotových peněz 139.600 Kč, tedy ani ne desetinu nákladu požadovaného. Jenom velkomyslné ochotě J. M. pana arcibiskupa dra Prečana, který nařídil svému stavebnímu úřadu stavbu domu provést, a pokud matiční prostředky nevystačují, ji prozatím i financovat, bylo možno pustit se do nákladné stavby. Jeho arcibiskupské Milosti patří náš srdečný dík. Díky upřímné patří panu inž. prof. Fischeřovi, který s nevšední pílí a horlivou péčí vypracoval plány ku stavbě, díky naše budtež vzdány stavební kanceláři arcibiskupské v Kroměříži s panem ředitelem Šprindrichem v čele, díky všem velkomyslným dobrodincům, kteří svou prací nebo příspěvkem k této novostavbě přispěli. — O těchto dobrodincích, k nimž po Jeho arcibiskupské Milosti patří jistě na prvním místě podpurný spolek velehradský, dovíte se lépe ze zprávy pokladniční. Dům tento ponese překrásný název: Nesmrtelným duším. On bude sice především útlukem znave-

ných těl, ale bude tím útulkem proto, aby v okřátém těle okřála pak i znavená duše. A jako posud vzbuzovala Boží Frozřetelnost dobrodince pro zbudování tohoto domu, doufáme, že počet těchto dobrodinců se neumenší, nýbrž rozmnoží.

Kromě stavby nového domu byly předmětem výborových schůzí četné a přerůzné věci, týkající se Sv. Hostýna. Byla od ředitelství státních drah koupěna cesta podél dráhy od nádraží bystřického po silnici na Sv. Hostýn, je projektována a to zvláště zásluhou J. M. našeho pana předsedy, nová pohodlnější silnice na Sv. Hostýn, aby i lidé, kterým je těžko stoupat po nynější strmé silnici, mohli se dostat na Sv. Hostýn. Jiné věci, projednávané ve výborových schůzích, týkaly se různých oprav, jako ku př. ohrady u hřbitova a pod. věcí. Ve výborové schůzi, konané 17. září, byl kooptován do výboru Matice vldp. poslanec Rýpar, aby i Slezané měli zástupce ve výboru.

Měl bych uvést stav členstva matičního, což však přesně uvést posud nemožno. Byly rozeslány po všech farních úřadech seznamy matičních členů z té a oné farnosti s prosbou, aby důstojné farní úřady vyšetřily, jsou-li tito členové posud živi a kde se zdržují, a podle těchto dotazníků vyplněných bude potom možno dp. P. Strouhalovi v Kroměříži, který s velkou pílí sestavuje podrobnou matriku členskou, udati přesný počet členů matičních. Je na nás všech, abychom se snažili přátele Sv. Hostýna získat i za členy do Matice svatohostýnské. Dnešní svět zamiloval si velice otázku sv. Petra: Co nám za to bude? A zeptá se jistě i mnohý člověk, co z toho budu mít, budu-li členem Matice svatohostýnské? Především dobrý skutek a dluh u Panny Marie, která svým věřitelům jistě s bohatými úroky své dluhy oplatí. A pak my jsme Panně Marii sami moc, nesmírně moc dlužni. A pak zmíním se o tomto: V které si výborové schůzi řekl pan předseda, J. M. pan prelát Valoušek, že každý čtvrtek slouží za členy matič-

ní mši svatou. Kdo má trochu pojem o mši svaté, chápe jistě, co to znamená, když týdně se za nás slouží mše svatá, když denně jsou zde za nás na Sv. Hostýně konány modlitby. Kolik ochrany Boží a požehnání Božího vylévá se na nás, naše počiny a práce z této týdenní mše svaté a z tolika vroucích modliteb před oltářem Královny svatohostýnské za nás konaných!

Potřeba vzpomenout i matičních členů zemřelých. Od minulé valné hromady bylo zaznamenáno v Hlasech svatohostýnských 43 zemřelých členů Matice, nejznámější mezi nimi jsou: pan katecheta Josef Šesták z Vítkovic, pí Marie Nábělková, choť nezapomenutelného profesora učence dra Fr. Nábělka z Kroměříže, a pan stavitel Oto Zeman. Co vidíme v novější době za posledních čtyřicet let zde vystaveného, klášter, hotel, hřbitov, kaple románská, stará křížová cesta, vše je dílem tohoto upřímného ctitele svatohostýnského, pana stavitele Zemana. Pán dej jim lehké odpočinutí a odplat všem zemřelým členům matičním jejich lásku ku sv. Hostýnu. Výkonným a obětavým předsedou matičním je J. M. pan prelát Valoušek. Za jeho iniciativní návrhy a moudré řízení všech podniků matičních potřeba mu co nejupřímněji poděkovat.

Letos mu dopřál Pán slaviti čtyřicetileté výročí jeho kněžství. Přejeme mu jistě všichni z upřímného srdce, abv viděl dokončené velké dílo, do jakého se Matice za jeho předsednictví dala, celý dům poutní, který se staví, a za ním i dům exerciční, teprve projektovaný.

K díkům, jimiž bych se rád provanul veškeru tuto jednatelskou zprávu, připojuji na konec vroucí prosbu ku korunované Královně svatohostýnské: Vypros, Matko lidu moravského, ochrany a požehnání svému lidu, vypros ochrany a požehnání i dílu tvé svatohostýnské Matice, je to všecko ku cti Boží a Tvojí slávě a ku spáse nesmrtelných duší!

V Kvasicích 13. srpna 1927.

Antonín Dokoupil, zapisovatel.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Fr. J. Oškera T. J.

POUTI.

1. srpna ráno přijel P. Leop. Škarek T. J., profesor na arcib. gymnasiu v Bubenči. Odjel P. Blažej Ráček T. J., profesor tamtéž. K 9 hodině přijel generál Gajda se svou chotí a malou společností osmi osob za doprovodu p. lesmistra Čermáka z Bystřice p. Host. Vše si důkladně prohlédli a o vše se zajímali. Na rozchodnou darovali 100 Kč na poutní dům.

6. srpna v sobotu odjel P. Fr. Kubíček T. J., profesor, do Bubenče. Od 2.-8. do 6.-8. konali duchovní cvičení dp. Fr. Šverdík, far. v Mošnově (diecése olom.), dp. Aug. Konařík, far. v Liptále, Jan Kleveta, katecheta ve Vel. Bystřici. Od 4.-8. do 7.-8. dp. Ladislav Zamykal, redaktor „Našince“ v Olomouci. — Odpoledne přijel z Velehradu řecko-katol. kněz msgr. Michail Mudri, farář v Ruski-Keresturu v Jugoslavii a měl po tři dny dle svého obřadu mši sv. Kolem třetí hodiny odpoledne přišel za pěkného počasí průvod z Brna z kostela sv. Michala, vedený dp. Em. Myslivečkem, redempt., jedním alummem a dvěma řeholními bratry s hudbou a 30 družičkami. Družičky nesly na nosítkách sošku Panny Marie; účastníků bylo 1050. Po nadšeném proslovu jedné družičky k Matce Boží bylo krátké uvítání a sv. požehnání, načež se poutníci rozešli. O půl 6. hodině konali křížovou cestu. K večeru přišel průvod z Milotic u Kyjova s dp. Jos. Dorazilem, far., 125 poutníků. V 7 hodin bylo kázání, pak slavné požehnání. O půl 9. hodině světelný průvod.

7. srpna. V neděli byl krásný den. Po 3. hodině se počalo udílení sv. přijímání, ve 4 hodiny byla první zpívaná mše sv., pak následovaly jiné, stále u hlavního oltáře. Ranní slavná mše sv. byla za průvod z Brna. Odpoledne v 1 hodinu bylo obvyklé sv. požehnání. Po něm se jedna družička jménem všech poutníků brněnských tklivě rozloučila s P. Marií, pak krátkou promluvu pronesl dp. Mysliveček, načež průvod odešel. Všech poutníků bylo asi 4000, ke stolu Páně jich přistoupilo 1789, mši sv. slouženo 17, z toho 4 zpívané.

8. srpna v pondělí přivedl dp. Jan Vážanský, kaplan v Kateřinkách u Opavy, 23 školních dětí; příští den odjeli na Velehrad.

11. srpna odjel P. Bourgois T. J., Francouz, jenž zde pobyl asi 14 dní, konaje 8denní duch. cvičení. Sloužil dle staroslovanského obřadu, neb se věnoval misiím na Rusi. Ráno přivedly cti. sestry Boromejky z Nov. Jičína 30 dítek. Od-

poledne o 4. hodině měly sv. požehnání, pak odchod.

13. srpna v sobotu se krásně vyjasnilo, ač v pátek ještě silně pršelo a mraky se stále přeháněly. Ve 3 hodiny odpoledne přišel průvod z Polského Těšina za vedení nejdp. preláta a starosty města Těšina, zároveň redaktora Josefa Londzina a P. Jana Vladislavského T. J. s hudbou, 320 účastníků. Po příchodu do chrámu Páně měl k nim p. prelát krátkou promluvu a sv. požehnání, načež se poutníci rozešli. O 5. hodině konali křížovou cestu. Pak přišli poutníci z Radimova u Holice, letos již po druhé, z Hlučínska s dp. Janem Hrnčířikem, kaplanem v Dol. Baašově.

14. srpna. V neděli bylo opět pěkné počasí. O půl 4. hod. se počalo udílení sv. přijímání. Ve 4 hodiny byla první zpívaná mše sv. V 6 hodin měl p. prelát Londzin pro polské poutníky slavnou mši sv. a pak kázání. Před ranní kázal dp. Albín Odrážka, koop. v Rudě n. M., na velké P. Bartoník T. J. Před 9. hodinou přišel průvod z Kostelce u Holešova s dp. J. Valentou s hudbou, 550 poutníků. Pak průvod ze Slavkova pod Host. s dp. Jarosl. Janušíkem, farářem v Bílavsku, s hudbou a družičkami 200. Z Podhradní Lhoty 86. Mnoho lidí přišlo z okolí a od vlaků. Celkem bylo asi 5600 poutníků. K sv. svátostem přistoupilo 2026, mši sv. 19, z toho 5 zpívaných. V 1 hodinu bylo sv. požehnání. Právě před ním přišel průvod z Břeclavě a okolí, pořádaný pí Marií Čapkovou, s dp. Janem Starýnským z Poštorné a bohoslovci J. Malčicem z Hlohovce a N. Malevským z Břeclavě s hudbou, 1200 účastníků. — Později průvod z Brusovic ve Slezsku s drem Fr. Onderkou (40), z Rožnova pod Radh. s dp. Ig. Miklíkem, redempt. (200), z Kozlovic s dp. Al. Tkadlečkem, kaplanem (180), z Kroměříže s dp. drem Al. Richtrem, vikářem (600), z Rataj u Kroměříže (80), z Loučky u Val. Meziříčí (160), z Dobré u Frýdku (70), z Veselé u Val. Meziříčí s hudbou (240), mnoho poutníků přišlo v hloučcích neb jednotlivě, takže bylo večer nad očekávání mnoho lidu. Večer bylo vyzváněno všemi zvony. Chrám Páně byl lidmi úplně naplněn, takže stěží bylo možno se mezi lidem pohybovati. Všechny vchody byly dokořán otevřeny a před nimi zástupy poutníků, naslouchajících kázání. Schodiště před průčelím chrámu bylo až dolů plné. Ambity, hotel i útulna byly do posledního místa zabrány a lidé, aby o svá místa nepřišli, raději se nezúčastnili večerní pobožnosti.

Po kázání bylo slavné sv. požehnání. O půl 9. hodině velkolepý světelný průvod za hlahu zvonů a hudby. Po průvodu se lid rozešel, ale přes to bylo v chrámu Páně každé místo obsazeno. Ze byla teplá noc, mnoho jich spalo na trávníčku pod širým nebem. Po půlnoci se snesl slabý déšť, který všechny ze spánku probudil a zahnal do chrámu Páně. Déšť brzy ustal a opět se vyjasnilo.

15. srpna. Na slavnost Nanebevzetí Panny Marie počala první mše sv. o půl 3. hodině a zároveň započato s udílením sv. přijímání. Chrám byl naplněn poutníky. Bezpřetržitě se podalo 3500 sv. přijímání. Mše sv., většinou zpívané, byly stále u hlavního oltáře. K 9. hodině přišel průvod ze Všehovic (260), z Místřína autobusy (46), průvod Slováků od Turzovky, zaměstnaných v Želatovicích, již letos po druhé. Před ranní kázal P. Bartoník T. J., v 10 hodin R. P. superior. Po kázání se modlili desátek „který Tě, Panno, na nebi korunovati ráčil,“ při čemž zazářila v celém chrámu elektrická světla a vyzvánělo se všemi zvony. Slavnou mši sv. měl p. prelát Jos. Londzin z Pol. Těšína, za přísluhy p. kons. rady V. Pecháčka, P. Ferd. Nesrovnala T. J., novokněze a podjáhna N. Malevského z Břeclavě. Jedno kázání v 10 hodin počalo venku, ale že potom přišlo, muselo býti přerušeno. Průvod z Pol. Těšína měl po oba dny mši sv. s hudbou v Sarkandrovce, pak ještě jeden německý průvod. Odpoledne o půl 1. hodině odešel průvod z Těšína. V 1 hodinu bylo obvyklé sv. požehnání, po němž odešly ostatní průvody. Celkem bylo asi 11.000 poutníků. Ke stolu Páně přistoupilo 5082, mši sv. bylo 21, z toho 7 zpívaných. Ve zpovědnících vypomáhali dpp. Cyril Jež a N. Chytil, redemptor. z Červenky, P. kons. rada Pecháček, Albín Oarážka, kooperátor v Rudě, K. Kubíček, katecheta v Šumperku, Jan Gaja, katecheta ve Val. Meziříčí, štáb. kapit. duch. Ph. dr. Jos. Šaša z Prahy, Fr. Svačina, farář na Rusavě, P. Ant. Eisner T. J. z Velehradu a všichni dpp., jež přivedli průvody, začez srdečně „Zplat Pán Bůh!“

16. srpna přibyl na Sv. Hostýn Jos. Gargela, kaplan u sv. Aloise na Král. Vinohradech, s prázdninovou výpravou „Sdružení katolické mládeže“ Praha XII., na cestě Slovenskem a Moravou.

19. srpna odpoledne přišel průvod z kraje brněnského, vedený dp. Ed. Grycem, farářem v Troubsku u Brna, s hudbou a družičkami, jež nesly sošku Panny Marie (250). Po příchodu měl P. Rozkošný T. J., který se zase vrátil na Sv. Hostýn, krátké kázání a sv. požehnání. O půl 6. hodině konali poutníci v chrámě křížovou cestu, neboť venku počalo pršet. V 7 hodin večer bylo slavné sv. požehnání.

20. srpna v sobotu měl dp. Ed. Gryc o

půl 6. hodině ráno kázání, pak slavnou mši sv. se společným sv. přijímáním. O 3/4 9. hod. vysvětlení památek sv. Hostýna, pak odchod. Odpoledne průvod z Fřítora s dp. Filipem Pospíšilem, arciknězem (320), ze Zubří u Rožnova s dp. Fr. Reichlem, koop. (130), ze Zašové s dp. F. Funkem, koop. (220), po 5. hodině Svaz katolických žen a dívek z Vyškovska s dp. Janem Losíkem, kapl. (310). Svaz, založený r. 1926 ve Vyškově, vzal si za úkol chrániti křesťanský život v rodinách a bojovati za křesťanská práva. Aby si vyprosil k své práci pomoci a přímluvy Panny Marie, umínil si každoročně pořádati pout na Sv. Hostýn. — Současně přišlo mnoho členů Matice svatohostýnské ojedinele nebo v hloučcích k nastávající valné schůzi. V 7 hod. večer kázal R. P. superior o účelu a pracích Matice svatohostýnské. Po kázání měl p. probošt Valoušek, předseda Matice svatohostýnské a senátor pontifikální sv. požehnání. Mezi požehnáním počalo poněkud pršet a nastal silný vítr.

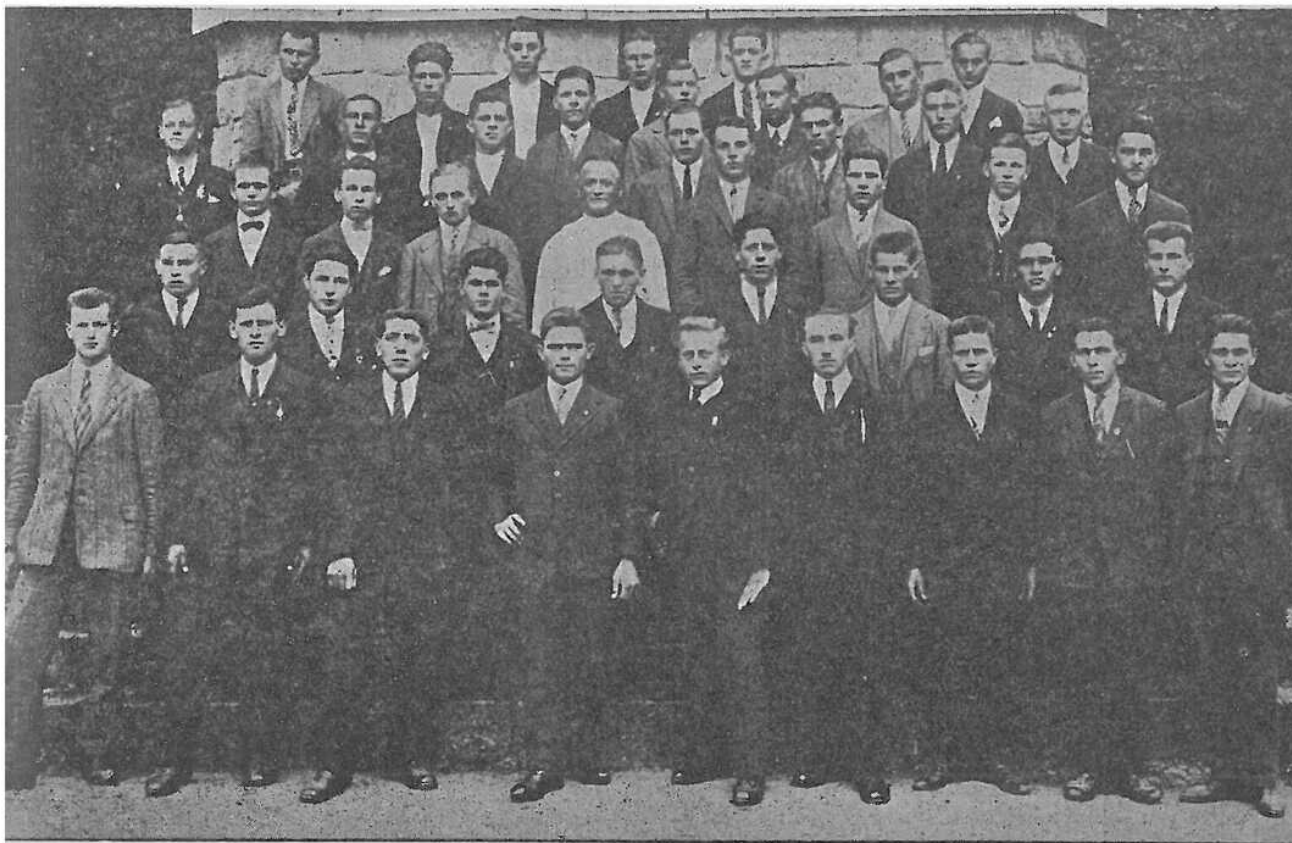
21. srpna. V neděli nastal krásný, slunný den. Mše sv. počaly o 3. hodině. Rovněž sv. přijímání. O půl 6. hodině měl kázání P. Bartoník, po něm pontifikální mši sv. p. probošt Valoušek za živé členy Matice svatohostýnské, současně sloužil mši sv. u bočního oltáře dp. August Neoral, farář v Ludslavicích, za zemřelé členy Matice. Po pontifik. mši sv. vykonal p. probošt kondukt za 1 členy Matice. V 8 hodin byla zahájena valná schůze členů Matice na prostranství u Románské kaple. V 10 hodin měl kázání opět P. Bartoník T. J. Odpoledne o půl 1. hodině bylo krátké sv. požehnání, po němž průvody odešly. V 1 hodinu bylo pak obvyklé sv. požehnání. Všech poutníků bylo asi 6000, k sv. přijímání přistoupilo 2216, mši sv. bylo 21, z toho 7 zpívaných. Odpoledne přicházely Mariánské družiny. Průvodem přišly sodálky z Kelče u Hranic (60). Večer v 7 hod. měl k nim kázání R. P. superior, pak slavné sv. požehnání. Světelný průvod pro silný vítr se nekonal.

22. srpna byl pěkný, poněkud větrný den. O sjezdu Mar. družin na Sv. Hostýn psal „Našinec“: Jako každoročně sešly se i letos v oktávě Nanebevzetí Panny Marie Mariánské družiny moravské k svému sjezdu ve stínu svatyně svatohostýnské. Bylo jich letos více než jindy. Již večer 21. srpna byl kostel při kázání naplněn. Ráno sloužil v 6 hodin slavnou mši sv. vldp. rada Pecháček s asistencí B. Boh. Pešata, kapl. z Drahan a P. Štěpána Herata ze Spálova u Hranic. O půl 9. hod. zahájil družinskou akademii na prostranství u Románské kaple pan dr. Fr. Kolář ze Zábřeha. Přednášela sod. učit. Julie Cigánková z Val. Meziříčí a sod. Kleblová z Frenštátu. Opravdu významně a krásně

mluvil dr Kolář o apoštolátu Družin pro ozdravení poměrů školských a pro záchranu manželství, o apoštolátu tisku a organizace. Jednání zatím řídil dp. P. Daňha, redempt. z Červenky. Na 20 Družin účastnilo se jednání svými pozdravy. I ty nejstručnější a nejprostší byly důkazem radostného nadšení pro úctu Panny Marie v naší vlasti. Kéž tento sjezd to nadšení co nejvíce zvýšil a zesílil, aby také jeho ovoce bylo hodně bohaté! — V 11 hodin konaly Družiny křížovou cestu, odpoledne v 1 hod. bylo sv. požehnání, načež se rozešly. Pro

kořal, neboť poutníci si museli hledat noclehy.

28. srpna. V neděli bylo pěkně. Mnoho poutníků přišlo ojedinele. Mše sv. počaly ve 4 hod. zpívanou, před níž se již udílelo sv. přijímání. Slavnou mši sv. měl dp. děkan Fischer za průvod ze Strážnice. Po slavné mši sv. přišel průvod olomouckých terciářů s dp. Timoteem Kyselým, kvardiánem (900 účastníků). Před jejich příchodem byl chrám tak naplněn, že museli venku čekat až se po slavné mši sv. uvolní. Měli ještě tichou mši sv. za doprovodu

Pouť rekrutů 11. září 1927.

Družinu z Frýdlantu a okolí, pak ty, jež odjížděly vlaky večerními bylo v 5 hodin opět sv. požehnání. Všech účastníků bylo asi 1200, ke stolu Páně přistoupilo 830, mši sv. bylo 25, z toho 2 zpívané. Ráno odjel P. A. Eisner, který tu dlel na zotavené a též horlivě vypomáhal ve zpovědnici, opět na Velehrad. Na duchovní cvičení přijelo 17 kněží.

26. srpna. V pátek ukončili kněží duchovní cvičení. Večer bylo slavné sv. požehnání. Příští den sloužili všichni mši sv.

27. srpna. V sobotu dopoledne se proháněly mlhy a vál vítr, odpoledne se vyjasnilo. Až do večera přicházeli poutníci jen ojedinele. O 7. hod. večer přišel průvod ze Strážnice a okolí s dp. Mikulášem Fischerem, děkanem, s hudbou (1200 účastníků). Hned po příchodu měl kázání R. P. superior, pak p. děkan Fischer slavné sv. požehnání. Světelný průvod se ne-

varhan. Odpoledne v 1 hod. obvyklé sv. požehnání. O 2. hod. odešel průvod ze Strážnice. Ve 3 hod. měl P. Tim. Kyselý kázání pro terciáře a pak u oltáře sv. Františka obláčku, načež konali ofěru a po ní pobožnost křížové cesty. V 7 hod. měl P. Alois Jemelka T. J., profesor v Bubenči, jenž zde vypomáhal ve zpovědnici, kázání a sv. požehnání. Celkem bylo asi 6400 poutníků, k stolu Páně přistoupilo 2170, mši sv. 9, z toho 3 zpívané.

29. srpna. V pondělí byla o 5. hod. mše sv. se společným sv. přijímáním. V 7 hod. měl kázání P. P. Stanislav O. M. C., pak sloužil slavnou mši sv. P. Tim. Kyselý za přísluhy P. Jos. Bartoníka a podjáhna Vl. Čermáka. O půl 11. hod. pak odešli. Celkem bylo asi 1100 poutníků, k stolu Páně přistoupilo 820, mši sv. 10, z toho 2 zpívané.

Za měsíc srpen přišlo asi 39.262 poutní-

ků, k stolu Páně přistoupilo 16.386, mši sv. slouženo 433.

VYSLYŠENÍ A PODEKOVÁNÍ.

N. N. z Oseka u Lipníka. Děkuji vroucně Matičce svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Antonínu za úlevu ve velké tísní a prosím o další ochranu a přispění. Čten. Hlasů.

M. Z. Z. Plníc svůj slib, děkuji tímto veřejně nejblahoslavenější Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení mých proseb a dávám z vděčnosti 10 Kč na chrám Páně.

A. Š. ze Staré Vsi děkuje srdečně Panně Marii za pomoc a ochranu v jisté důležité záležitosti a zaslíká slíbených 30 Kč na poutní dům.

B. B. z Mor. Ostravy děkuje Božskému Srdci Páně, Panně Marii svatohostýnské, sv. Josefu a sv. Terezii od Ježíška za uzdravení těžce nemocného bratra, který již zápasil se smrtí.

Manželé S. z Malhotic. Plníce svůj slib, vzdávám nejvroucnější díky Matičce Boží svatohost. za vyslyšení prosby a uzdravení našeho dítěte a prosím o další pomoc a ochranu. Z vděčnosti zaslíkáme 30 Kč na hlavní oltář.

J. D. ze Želče. Plníc svou povinnost, vzdávám nejvroucnější díky Panně Marii svatohost. za všechna dobrodiní a pomoc, zvláště za uzdravení dítěte a prosím o další ochranu a pomoc. Z vděčnosti daruji 10 Kč na osvětlení oltáře Panny Marie.

J. Č. z Drahotuš děkuje Panně Marii svatohostýnské za vyslyšení prosby a z vděčnosti posílá 10 Kč na kostel.

Ze Záhlavic. Dlouholetý čtenář Hlasů svatohostýnských plně svůj slib, děkuje blahosl. Panně Marii, sv. Josefu, sv. Antonínu a sv. Šebastiánu za vyslyšení prosby v jisté důležité záležitosti, která byla uspokojivě vyřízena.

M. V. z Mor. Ostravy. Za vyslyšení ve vážné záležitosti vzdávám vroucí díky Panně Marii svatohostýnské, sv. Judovi Tadeáši a sv. Terezii od Ježíška.

N. N. z Frýdlantu n. Ostr. Vroucí díky vzdávám Matičce svatohostýnské za uzdravení z těžké nemoci. Víím jistě, že jen její přímluvou a pomocí jsem opět uzdravena. Drahá Matičko, opatruj a žehnej i nadále naši rodině.

Z Malhotic. Čtenářka Hlasů svatohost. vzdává vroucí díky Matičce svatohostýnské a Božskému Srdci Páně za vyslyšení a prosí o další pomoc.

R. J. M. s. z Brna. Plníc svůj slib, vzdávám vroucí díky Božskému Srdci Páně, P. Marii svatohost. a sv. Tadeáši za vyslyšení úpěnlivé prosby. V lednu letošního roku mi onemocněla matka chřipkou a bylo s ní velmi špatně. Prosila jsem snažně Pannu Marii za její uzdra-

vení. Po třech nedělích přišla jako rekonvalescentka domů, ale za týden musela jít opět do nemocnice a podrobiti se operaci, na její věk velmi vážné. Prosila jsem opět s velkou důvěrou Pannu Marii a sv. Tadeáše a byla jsem opětně vyslyšena, neboť matka se úplně uzdravila. Zato ale má sestra, jež trpí srdeční vadou, rozčilením nad matčinou nemocí, též těžce onemocněla, takže lékaři pochybovali o jejím uzdravení. V této hrůzné tísní utekla jsem se opět o pomoc k Božskému Srdci Páně a Panně Marii a prosila snažně, aby mne ještě tentokrát vyslyšeli a pomohli. A skutečně nastal obrat k lepšímu. Má sestra je ještě v nemocnici, ale jest již mimo nebezpečí a vše jde k lepšímu. Proto děkuji ještě jednou za tolik mně prokázaných milostí.

Z farnosti B. Děkuji srdečně B. S. Páně, Panně Marii svatohostýnské a sv. Josefu za uzdravení a pomoc při operaci. S velkou zvědavostí jsme očekávali výsledek, ale tu se vyplnila slova pravdy: Kdo v pomoc Boží doufá — vyslyšen býval! Vše se nad očekávání šťastně skončilo. Vzdávám tudíž znovu vroucí díky Panně Marii svatohostýnské a sv. rodině.

V. F. z Malhotic. Plníc svůj slib, vzdávám srdečné díky Panně Marii svatohost. a sv. Josefu za vyslyšení v důležité záležitosti a prosím o další ochranu a pomoc. Zároveň děkuji Panně Marii za uzdravení z těžké nemoci. Z vděčnosti zaslíkáme 10 Kč na hlavní oltář.

Čten. Hlasů z Vlčnova. Plníc svůj slib, děkuji tímto veřejně Panně Marii svatohostýnské za své uzdravení z těžké nemoci a prosím, aby mi Nejsvětější Panna Maria i nadále byla nápomocna.

Sjezd mariánských družin na Sv. Hostýně. Letošní sjezd byl velmi hojně navštíven. Sodálové naplnili už v neděli večer svatyni hostýnskou, kde kázal P. superior Pernička z Hostýna. Krásné osvětlení chrámu činí chvílky u trůnu Panny a Matky radostnými a povzbuzuje zbožnost i důvěru k Té, o níž platí i zde slova: „Všecka jsi krásná, Přítelkyně má!“ Světelný průvod znemožnil vítr. Ráno o 6. hod. měl slavnou mši sv. vdp. rada Pecháček z Val. Meziříčí za asistence P. Boh. Pešata, kaplana z Drahan a P. Štěp. Herata ze Spálova. Přítomní bohoslovci ministrovali. Mocně dojívalo společné svaté přijímání. Ten, jenž řekl o sobě: „Oheň jsem lidstvu přinesl, a chci, aby hořel“, sestupuje tu do srdcí mu oddaných, aby v nich ten oheň rozdmýchala, aby tato srdce hřála celé okolí, zapalovala tam, kde je chlad a mrtvo. Kéž ten oheň nevyhasne, kéž jej roznesou po celé Moravě, kéž splní „v síle toho Pokrmu“ svůj veliký úkol: přiblížit se co nejvíce a přivésti národ Per Mariam ad Jesum, prostřednictvím P. Marie k Ježíši. — Pak po mši sv. před Nejsv.

Sv. Olt. modlí se všichni zásvětnou modlitbu družinskou a slibují „ze všech sil o to pečovati, aby Marii a tím i Ježíši všichni sloužili.“

O půl 9. zahájena obvyklá akademie na nádvoří. Nepřítomného starostu Družiny msgra Foltynovského zastoupil v řízení akademie dr Fr. Kolář ze Zábřeha. — Řadu pozdravů zahájila s. Faldynová z Dětské Družiny z Frýdlantu. Po ní měla referát sodálka Jul. Cigánková z Val. Meziříčí: Z chaosu nevěry a bezzásadního života hledíme útočiště v Družinách, které ukládají výchovu vlastního charakteru a snahu o tuto výchovu u jiných — apoštolát. Za bohosl. Družinu z Olomouce pozdravil sjezd dp. Jar. Šumšal. Jeho pozdrav vyzněl v prosbu: Milujete-li Marii, milujte i její tužbu, aby království Boží se šířilo a rostlo. A chcete-li tuto tužbu své Královny podporovati, prostě Pána žní, aby poslal dělníky na žeň svou! Hodně dělníků a dobrých dělníků. Proste za to a pracujte c to ze všech sil. — Myšlenkově příbuzný byl pozdrav sod. Jagoše za studentskou Družinu z Kroměříže (seminář). Další pozdravy vyřídily: za Olomouc sod. Franková (odčítáme v r. 1929 urážku P. Marie, které se jí dostalo r. 1918 v Praze na Staroměstském náměstí), za Přerov sod. Procházková (základem práce Družin budete družinské exercicie), za Frýdlant sod. C. Vindišová. Druhý referát o časových otázkách našeho veřejného života měla sod. Kleblová z Frenštátu. Další pozdravy následovaly: sod. Kožíšková z Mor. Ostravy, sod. Olšovská ze St. Bělé, sod. Večeřová z Červenky, sod. Brázdilová z Kvasic, sod. Krátká z Napajedel. Řízení akademie převzal pak vdp. P. Daňha, C. S. R. z Červenky a doktor Kolář mluvil přesvědčivě o úkolech Mar. Družin v otázce školské, v záchraně a ozdravení manželství, jak paralyzovat zhoubné následky špatné četby, zvl. v obecních knihovnách, jak působit dobrou knihou, odstranit třídní nespokojenost a šířit dobrou organizaci.

Poslední řada pozdravů: sod. Jurečková z Penčic, sod. Svobodová z Vítkovic, Dočkalová z Těšnovic, Střítežská z Kelče, Bednářková z Frenštátu, sod. učit. Toušová z Repčína, sod. Hvozdenská z Kašavy, sod. Mikalová z Lukova, s. Kolářová z Drahan, s. Nešporová z Břeclavě, s. Borovičková z Kroměříže, Blusková z Hodonína. Ač pozdravy byly skoro vesměs stručné, bylo lze z nich vycítit nadšení, s jakým se v našich Družinách pracuje; radost, s jakou sodálové i sodálky spěchají po každé na Hostýn, aby u trůnu P. Marie se potěšili a posílili ve svých starostech. Akademie byla skončena výzvou P. super. Perničky, aby sodálové vzali za své brzké provedení tolik potřebného poutního domu na sv. Hostýně.

Načrtl celý program tohoto díla, jež bude ozdobou svatyně a poděkoval J. M. p. arcib. L. Prečanovi za obětavost, s jakou toto dílo podporuje, ač má mnoho jiných plánů. Doslovem předsedajícího dra Koláře byla akademie skončena. V 11 hodin měl pak křížovou cestu P. Ferd. Slavík z Frýdlantu a v 1 hodinu požehnáni P. Bartoník T. J. Po požehnaní loučili se mnozí sodálové s drahým místem mariánským. Bylo to loučení radostné u vědomí milostí, jichž se jim tu dostalo i teskné při myšlence, že tato pout může býti pro každého poslední v životě. Kéž se za rok sejdou všichni v počtu ještě hojnějším!
Zapisovatel.

Za P. Frant. Hrubým.

V Jaktaři zemřel 14. srpna u věku 51 let tamější pan farář P. Frant. Hrubý. Byl redaktorem „Našeho Slezska“ a členem slezského zemského výboru. Každého roku putoval se slezským průvodem na Sv. Hostýn. Když jedenkrát byli poutníci v cestě, přišel na Sv. Hostýn telegram, že jeden z jeho rodičů zemřel. Sotva že přišel nahoru, dověděl se smutnou zprávu, krátce se pomodlil a spěchal domů na pohřeb.

Sepsal sbírku básní „Pomněnky Svatohostýnské“ a uveřejňoval je ve „Hlasech Svatohostýnských“ pode jménem F. H. Bukovec. Uvádíme z nich tu dvě.

Matičce.

Tam za horami kdesi,
tam za černými lesy,
do zmozolených dlaní
se za večera sklání
hlava staříčká —
za koho rty její
se při modlitbě chvějí?

Ó vím, že za své dítě,
za mne se modlí skrytě
moje matička.

Já na hostýnském chlumu
svou těžkou spřádám dumu,
a do snů mojich vane
dech matky ustarané,
vřelé lásky pln —
Ó modli se jen máti,
ať pevně mohu státi,
když střely ve hrud míří,
když kolem mne boj víří
jako příboj vln — —

Vichr.

Kol Hostýna se vichr vztekle řítí,
do oken jeho bije vlnobití,
kol věží šumí, syčí, sténá, hvízdá —
Snad prokletých to duchů děsná jízda?
Do vršků lesa plnou silou šlehá,
že sosna prudce sosně v náruč lehá
a tiskne ji, až větve praskotají —
les pláče, až se ve hrudi dech tají.

Již obzor celý mlha v závoj halí
a mořem chladným ku chrámu se valí,
do tváře bije, na šat klade jíní. —
Děl neodolám, spěchám ku svatyni.

Ach — stisklá hrud' zde volně oddychuje.
Jak tichounce. — Ať vichor venku duje,
ať divoce si píseň drsnou píská. —
Zde klid a mír a duše Bohu blízká.

Jiná básně končí takto:

Je ticho na Hostýně — než tu v dáli
jak varhany by jemnozvuké hrály —
to zdola k hoře poutníci se valí.
Kdo spočte je? — Z nich každý horu vítá,
zpěv jejich v jediný se hymnus splítá:
My tisíckráté pozdravujem Tebe,
Matičko naše, ozdoba Tys nebe —
jak dobré děti k Tobě pospícháme,
neb v Tobě jenom útočiště máme!

A Matka Hostýnská je k srdci vine —
kdo k Ní se tučí — nikdy nezahyne!

Doufáme, že Panna Maria Svatohostýn-
ská pro tu lásku, kterou k Ní choval,
mu vyprosila šťastnou hodinku smrti. —
O. v p.!

Před 25 lety.

Ač se již rok 1927 chýlí ku konci,
přece budou čtenáře zajímati některé události z roku 1902.

13. ledna přijel z Velehradu P. Cibulka zotavit se na několik dní, neboť v prosinci 1921 byl vyhozen z vozu a těžce se poranil.

Téhož dne těžce onemocněla hostinská paní Anna Dostálová; 17. ledna byla zapotřena sv. svátostmi a 20. ledna zbožně v Pánu zesnula. Její mrtvola byla 21. ledna převezena do Bystřice a po pohřebních obřadech převezena do Litovle.

V postní době měl P. Malý kázání v Hulíně. Jedenkráté však napadlo tolik sněhu, že se nemohl dostat do Bystřice.

4. března přijel Fr. Jan Oškera z Prahy na pohřeb své matky, a 7. března se vrátil do Prahy.

23. dubna dostala duchovní správa právo používatí louky pod valem; je velká i ha 66 arů.

30. dubna onemocněl P. Türk. Často k němu chodíval dr Frant. Skácelík.

11. května přišlo děkanátní procesí ze Vsetína.

2. června P. Zimmerhackel ujížděje na nádraží v Bystřici se vyvrátil, zlomil si ruku a byl odvezen do nemocnice do Lipníka a tam zůstal až do sv. Anny.

21. června dostal P. Türk poslední pomazání; později se přece uzdravil.

14. července přivedl farář Urbanovský Frant. Korec 700 poutníků z děkanátu jihlavského. Již tenkráté s ním byl P. Jakub Rezníček, kaplan v Rouchovanech, jenž dosud chodí s poutníky.

15. července 600 Slezanů s Ant. Suchánkem, kaplanem v Komárově, Fr. Burešem, kaplanem v Plesné, V. Fridrichem ze Štěbořic, A. Hekelou z Neplachovic.

17. července slavil tu 25leté kněžské jubileum Ignác Zavřel, farář přerovský, Ant. Zbořil, farář konický, Jan Hradil, farář štípský, Frant. Tepíček, farář břeštský.

29. července slavili tu 30leté jubileum kněží diecése brněnské: Adolf Linkenheld, farář sokolnický, J. Mrázek, K. Pernica atd.

17. srpna slavil tu 40leté jubileum kněžské rajhradský benediktin P. Gerard Teiner.

18. srpna. Němčický farář Fr. Mikšánek s průvodem z okolí rajhradského s P. P. Hlobilem a P. B. Schaffrem z Rajhradu.

28. srpna se odstěhoval P. Türk z Hostýna na Velehrad.

31. srpna olomoučtí s P. Hubertem Ettlem, quardiánem kapucínů.

9. září spolek sv. Alžběty z Kroměříže a P. Hejtmánek s III. řádem.

14. září, svátek Jména Panny Marie. Rektor velehradský P. Cibulka světil právě dostavenou křížovou cestu. Jednotlivá zastavení byla ověncena a osvětlena. Druhého dne byla valná hromada Matice.

25. října odjel P. Zimmerhackel na pohřeb kroměřížského kanovníka Hanáka.

23. listopadu sloužil P. Jan Cibulka poslední mši sv. na Hostýně.

13. prosince onemocněl velmi nebezpečně P. Cibulka.

18. prosince byl P. Zimmerhackel telegraficky povolán k nemocnému, jehož však již nezastal na živu. P. Cibulka byl téhož dne pohřben, kdy před rokem byl vyhozen z vozu a těžce zraněn. O. v p.!

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V srpnu 1927.

7. bylo lidí v kostele	4000	a u sv. př.	1789
14. " " "	5600	"	2026
15. " " "	11000	"	5082
20. " " "	380	"	290
21. " " "	6000	"	2316
22. " " "	1200	"	830
28. " " "	6400	"	2170
29. " " "	1100	"	820
Ve všední dny úhrnem	3582	"	1663

Úhrnem 39262 " 16386

Mši sv. slouženo 433.

gáč, Říkovice, N. N., Roštění, N. Budi-
 nová, Cáhnov, J. Nalepová z Raškovic u
 Frýdku, J. Kolařík, M. Pukančíková,
 Mokré Lazce, M. Šimšalová, Krásno, M.
 Bitková, Krásno, T. Boháčová, Kozlo-
 vice, N. N. z Chropyně, rod. Vaníčko-
 vá z Hor. Bečvy, A. Vykoukalová z Rad-
 vanic, Fr. Klvaňa, Biškovice, M. Králíko-
 vá z Kelče, A. Hladká z Vídně, B.
 Fajtllová z Brna, M. Minářová z Jestřábí,
 rod. Žádníková z Lideřovic, A. Horká
 ze Vnorov, N. N., Sazovice, B. Kubíková,
 Količín, N. Matysková, Hor. Těšice, A.
 Gremlicová z Křenovic, A. Brokšová z Bu-
 čovic, F. Jílková, Olomouc, M. Zava-
 dilová, Olomouc, A. Píková, Olšany, N.
 Vymětalíková, Pavlovice, Št. Petrušová,
 Hrozná Holme, J. Hanáková, Bučovice,
 Šim. Grecman, Uh. Ostroh, Fr. Šnajdrová,
 Štěpánov; po 4 Kč: N. N. z Místku, A.
 Palota z Otaslavic; po 3 Kč: J. Richtro-
 vá z Klokočova, R. Závodská z Kobyl-
 nice, Fr. Kramplová, Něm. Prusy, K.
 Trejsslonová, Uh. Hradiště, J. Horák, Po-
 lešovice, M. Pospíchalová, Břest, M. On-
 drášová, Vel. Bystřice; po 2 Kč: C. Ko-
 váčová, Židenice, Fr. Bradáčová, Příbor,
 N. N. z Kunovic, A. Tomečková, J. Mo-
 nika, Strážnice, rod. Mrázková z Brna,
 M. Paskovský, Frýdek, K. Váňa z Po-
 ruby, — Jan Fila, Archlebov, 2 zlaté
 dvacetikoruny. — Dp. Mikuláš Maršálek,
 farář v Metylovicích, zlatý prsten. —
 Berta Ryšánková v Grymově, oltářní po-
 kryvku. — Dary zaslané p. Aloisem Peš-
 kou v Brně dle sběrací listiny: Bankov-
 ní dům Macek a dr. Kilián 200, rod. Kup-
 číkova 100, rod. Špringrová z Bořetic
 100, dr. Ant. Novotný 100, pohřební ú-
 stav „Charitas“ 100, Marie Novotná 20,
 Ludmila Křížová 20, A. Krčová 5, Fr.
 Šiborová 10, N. N. 10, Ludm. Kozáková
 10, A. Sedlářová 10, N. N. 20, Růž. Pav-
 líčková 20, A. Schmidt 10, F. Krato-
 chvílová 5, Fr. Cahová 20, N. N. 5, 4,
 1,50, M. Lukasová 5, A. Přerovská 10,
 rod. Demlová 5, N. Juchelka 5, N. Kad-
 lec 5, Fr. Smalerová 7, Kr. Skoupá
 30, N. Jungová 18, dr. Kozánek 10, Jos.
 Moravanská 10, N. Bouzková 10, N. N.
 5, N. Boušková 5, Ed. Burián 5, N.
 Hulová 3, N. N. 10, Ic. D. Hlávka 10,
 M. H. 3, N. Schneidrová 5, N. Nevimo-
 vá 5, N. Spisarová 5, N. Koukalová 5,
 Doležalová 5, Štefánek 5, N. N. 10, Jan
 Červený, host. 20, N. N. 20, H. Hönlinger
 20, J. Němečková 20, Mořic Vostrejž 20,
 od N. N. 76, N. Kašpárková 10, sestry
 Fröhlichovy 40, Juranová 20, N. N. 25,
 A. Kolaříková 5, Al. Marková 20, A. Kudlič-
 ková 5, Jan Svoboda 10, N. O. 5, Anež-
 ka Poňuchálová 50, N. Rašovská 10,
 N. Drábek 10, Dosoudil 5, Fr. Kabešová
 10, J. Prosecký 5, M. Havelková 10, J.
 Kropáčová 10, Pav. Verner (Jiřkovice)
 10, A. Houdková 5, J. Hrábková 10, rod.
 Kubíková (Božetice) 5, N. N. 50, N.
 Brychtová 2, A. Hrníčková 2, Coufková 5,

Mrůzková 3, Jan Bednář (Všechnovice) 10;
 dodatečně zasláno po 10 Kč: A. Čadanová
 z Frýdku, Fr. Dragounová z Drahlova,
 N. Přikrylová z Duban, A. Poděbradová
 z Topolan, M. Ovčáčková, Olomouc, M.
 Koutný, Nová Ves, N. Navrátilová, Olo-
 mouc, Eva Lesáková z Brna, M. Friedri-
 chová z Hustopeče n. Beč.; po 5 Kč:
 Leop. Hermanová z Otic u Opavy, Ludm.
 Henrichová z Otic. — Všem šlechtným
 dárcům srdečně „Zaplat Pán Bůh!“

Dary. Jos. Kocián, farář, Špiklice 10,
 Jos. Hovádek, Praha 5, vicesup. alumn.
 dr. Met. Marvan, Brno 20, Františka Stra-
 choňova, Ostopovice 20, Magdalena Křen-
 ková, 10, Kristina Kobyllová, Židenice 5,
 dvě nejmenované z Brna 5 a 1, nejmeno-
 vaná z Bratislavy 1, nejmenovaná z (Maltio-
 stova 5, nejmenovaná z Brna 5, Josefa
 Drahovzalová, Bilovice nad Svit. 5, Jan
 Drahovzal, Bilovice n. S. 5, Filipína Kle-
 varová, Brno 5, Anna Košťálová, Tučapy
 u Vyškova 5, Jana Mátlová. Rajhrad 10,
 Anna Vrbová, Brno 5, Jenov. Hitichová,
 Brno 5, Marie Mezličková, Brno 50, Ladisl.
 Ječmen, Král. Pole 5, nejmenovaná, Ču-
 čice u Oslavan 5, M. Volcová, Tovačov 5,
 Jos. Novák, Zámrský 5, Filom. Přikry-
 lová, Ivaň 5, Emilie Mlčochová, Ivaň 10,
 M. Vykoukalová, Napajedla 5, Fr. Palo-
 vá, H. Něžice 5, Karol. Davidová, Hus-
 topeče u Hran. 5, rodina Koudelková z
 Bukové 2. M. Čápek, Žilina, Slov. 1,
 Cecilie Útlá, Žilina, Slov. 5, Julie Petráš-
 ková, Žilina, Slov. 5, M. Zahofáková,
 Prostějov 10, Bohusl. Daněk, Domamys-
 lice 10, Helena Pilařová, Prostějov 2,50,
 Frant. Stískal, Třebětice 20, rodina K.
 v Z. 1000, ing. Jos. Konšel, prof. vys.
 šk. zem., Brno 250, Fr. Macháč, děkan,
 Rychnov n. Kněž. 5, pref. v a. semin Jos.
 Motal, Kroměříž 50, p. Herm. Dárková,
 Místek 100, Fr. Palusga, Místek 100,
 Fr. Filipovičova, Domaslovice 5, Fr. Ma-
 líšek, Domaslovice 5, Ant. Klíč, Ježkovice
 10, Fr. Kantorek, Rožnov 5, Ter. Topen-
 číková, Dol. Bojanovice 5, Fr. Jarovíková,
 Zohor, Slovensko 1, Jos. Štefková, Zohor,
 Slov. 1, M. Volnarová, Zohor, Slov. 1,
 Fr. Trněná, Lhota Palč, 5, Štěp. Olejko,
 Dunajov 5, A. Kelnar, Troubky u Přer. 5,
 M. Sáčková, Kurovice 5, A. Navrátilová,
 Čelech. Kaple 5, Roz. Šupová, Ratiškovice
 5, manželé Ušelovi, Prakšice 20, manželé
 Záhorovských, Prakšice 20, nejmenovaná,
 Místek-Frýdek 5, Anežka Škorňáková, Mís-
 tek-Frýdek 5, Em. Habernal, Místek-Frý-
 dek 5, Fr. Smetana, Nivnice 10, A. Bůžek,
 Pálkovic 10, Kar. Fuksová, Rymice 10,
 Rob. Johannes, Dolopl. u Ol. 10, A. Kli-
 mentová, Krhov 5, Fr. Novotný, Myšlo-
 chovice 5, Filom. Jemelková, Tučín u
 Přer. 30, Petr Bílek, Josefov u Hodon. 10,
 Vil. a M. Vaškovi, Komárov u Op. 10,
 Jos. Černínová, Kravařov u Op. 10, N. Ná.
 5, Am. Suchánková, Jezernice 15, J. Ges-
 la, **Kladeruby 5, Bož. Konvičková, Rožnov**
 10, Kat. Bařinová, St. Podvorov 6, Růž.

Kolečkovi z Holešova, rod. Pospíchalová z Pozdřehova, Ludm. Kozáková v Brně u sv. Anny; 60 Kč: rod. Vychodilová z Pavlovic u Olom.; po 50 Kč: dp. N. Abendrot, kaplan v Úpici, Čechy, dp. kaplan z Choliny u Litovle, N. N. z Vyškova, M. H., ošetřov., Černovice u Brna, Jos. Sušila, prokur. zál., Kroměříž, rod. Látařová z Olomouce, A. Hlavicová z Vel. Karlovic, Fr. Pelikánová z Nemojan, N. N. z Brna, N. N. ze Západní Moravy, rod. Buchtova z Brna, N. N., Stará Břeclav, N. N. z Ivanovic, Stanisl. Rozsypal, Havřice, A. Hanzelková, rol. Závěšice, Fr. Poledňa z Olomouce; po 30 Kč: A. Srbová z Polanky u Vsetína, poutníci z Brna, Obec terciárek sv. Frant. z Bratislavy, dp. J. Dorazil, farář, Milotice, N. N. ze Štramberka, Hedv. Korábečná z Frýdku; po 25 Kč: A. Dostálová z Vídně, Anežka Bagarová z Hranic, N. N. z Prusinovic; po 20 Kč: A. Salčák, Strážnice, Jan a Mar. Spružina, Jiřkovice, Fr. Pavlíková, Jiřkovice, J. Marada, Šardice, Kratinová z Brna, Rol. zál. ve Val. Meziříčí, J. Sakáč z Hranic, Vil. Šenkyřík, Hodonín, N. N. z Ludslavice, Fr. Čápová z Bilan, N. N. od Příbora, N. N. z Příkaz, M. Štolfová z Ivanovic, N. N. z Kyjova, Fr. Benešová z Kopřivnice, B. Nehybová z Přerova, Felix Koblíha z Mar. Hor, Ferd. Sádílek, Nový Jičín, Jul. Libíček, Praha-Vinohrady, B. Spisarová, Drysice u Vyškova, A. Livová z Ústí u Hranic, N. Jatel z Brna, dvě poutnice z Brna, M. Říhová z Kostic, A. Satinská z Místku, Jan Tkadlec, Val. Senice, N. N. z Měrovic, F. Bernovská z Chvalkovic, soddálka z Olomouce, J. Marek, Komárovic, N. N., Malhotice, B. Zemanová, Olomouc, M. Dokoupilová, Slatěnice; 17 Kč: dvě poutnice ze Strážnice; po 15 Kč: M. Hřebíčková, Velešovice, M. Vostěnková, Drahlav; po 10 Kč: N. N. z kláštera ze Strážnice, M. Novotná, Lubník, M. Plotěna, Jiřkovice, M. Jiříčková, učit., Otnice, manželé Seltenreichovi z Albrechtíček, manželé Drobilovi ze Šardic, M. Rozehnalová, Kostelec na Hané, rod. Kašných, Tvarož. Lhota, J. Blabla z Komárného, A. Vidličková, St. Ves u Jistebníka, A. Krejčířová z Henčlova, Jos. Nesvadbíková z Čelčic, A. Kučerová z Olšan u Prostějova, A. Gregovská z Troubek, A. Ortelová z Troubek, dp. E. Bata, farář, Jankovice, E. Navrátilová v Brně, N. N. z Lýsek, R. Zemanová ze Slatiny, A. Holíková z Břeclavě, R. Třeštitková z Ostrávice, Fr. Hromková z Břeclavě, Jos. Duchoň, Opatovice, N. N. ze Sýkorce, Míka, Čechy u Přerova, čten. Hlasů z Holešova, N. N. z Ivaně, dívky z tkalcovny p. Elcera v Místku, L. Pospíšilová z Miškovic, N. N. z Vážan, rod. Kudelková z Olomouce, rod. Salačova z Mor. Ostravy, manželé Mrtvých, Brodek u Přerova, I. Tyleček z Frýdku, Fr.

Tylečková z Frýdku, čten. Hlasů z Nivnice, rod. Skurských z Bohumína, N. Halabala z Hulína, B. Gecová z Bučovic, B. Novosádová z Uh. Brodu, M. a Fr. Ševčíková z Uh. Brodu, Ad. Stavělík, Smržice, N. N. ze Závěšic, z Paršovic, M. Parýzková z Vítonic, čten. Hlasů z Kralic, rod. Juráková z Alexovic, A. Joch ze Žeravic, N. N. z Bezuchova, Fr. Bábíčková z Milotic, R. Orlitová z Louky u Nov. Jičína, M. Vyplelová, Kroměříž, A. Skamělková z Brna, N. N. z Mařatic, M. Gecingrová z Brna, A. Grycová z Brna, A. Jakubcová z Lomnice, N. N. z Tišnova, z Lišně, ze Křtomile, z Kelče, z Tlumačova, V. Kempná z Drnovic, B. Životková z Biskupic, F. Doláková z Hradčan, N. Křížková z Holice, F. Pokorný, Dolní Něčice, poutník z Přisnotic, J. Cechmánek z Olomouce, ctitelky Panny Marie z Brna, M. Blažková, Újezd u Sokolnice, K. Vaismanová z Frýdku; 8 Kč: P. Vaculíková, Vlkoš u Přerova; 7 Kč: A. Grossmanová z Příbora, M. Sedláčková z Místřina; po 5 Kč: M. Koláček, Jiřkovice, Hedv. Daňková, Jiřkovice, Em. Šubert, Místek, Fr. Fritz z Bílovic, K. Skoupá z Brna, M. Tancerová z Brna, N. N. Syrovic, Kopřivnice, Rakov, M. Macková, Juliánov, A. Sehnalová z Brna, Fr. Daňková, Soběšice, N. Matulík, Zahnašovice, F. Buček, Prušanky, T. Blahová z Kralic, St. Kuchař z Černotína, A. Rabuchová, Klinec, rod. Ludvíková, Žerotice, rod. Pevných, Želetice, rod. Salitová, Tvořihráz, St. Pavelka, Radvanice, E. Nelešovská, Holešov, M. Žundrová, Prostějov, Fr. Otevřel, Fustiměř, N. N. Ludslavice, Police, Hrubčice, Val. Meziříčí, J. Novobylský, Kopřivnice, P. Augustin z Hejčína, Fr. Matysková, Hor. Těšice, J. Matocha z Lidečka, z Předklášteří Anna Schwarzbergrová, B. Mašková, M. Němečková, H. Němečková z Brna, F. Meluzín, Bílovice-Svitava, V. Meluzínová, manželé Meluzínovi, rodina Foltýnova z Lubné, Al. Kalmusová, Chlebovice, Al. Stačurova, Fr. Kupčáková, E. Macurová, A. Jurová z Brna, M. Kytlicová, Křenovice, J. Vaňková, Mar. Hory, čten. Hlasů z Konice, Fr. Kuchařová z Bystřice p. H., N. Kurtinová, Hor. Lideč, A. Fernická ze Zašové, M. Štyk, Jan Janíček, Meth. Prusinovský z Tučap, Fr. Mudráková z Uh. Brodu, Št. Klesnilová, Turovice, T. Ocásková, Nehuble, M. Hlupečková, Radějov, Fr. Mikušková, Kopřivnice, N. N. z Místku, A. C. z Količína, Fr. Dořičák ze Zubří, N. N. Nahošovice, N. Uhrová, Hradec Král., A. Hrabalová z Křenovic, M. Orlová, M. Juchmanová z Brna, M. Kučerová z Brna, J. Kuklová, Rašovice, M. Jirková z Brna, z Rohovce A. Vejplachová a A. Keparníková, M. Svobodová z Brna, A. Kozáková z Příbora, A. Knolová z Modřic, F. Fadrušová z Brna, R. Tuřenová z Brna, F. Pa-

M. Nováková z Brna 100, Frant. Soukalová z Brna 50, Roz. Zeráková z Brna 20, M. Quirenzová, Žabovřesky 10, N. N. z Brna 5, M. Šustková z Kaňovic 5.

Na sv. Antonína: Fr. Konečná, Napajedla 10, N. N. ze Slatinek 10, N. N. z Hrubčic 5, z Prostějova 10, A. Dojálková z Drysic 5, Fr. Zbořilová z Drysic 20, dívky z tkalcovny p. Elcera v Místku 10, A. Příkazská a A. Gajdíkova z Ratiškovíc po 5, A. Garguláková 3, R. Orlitová z Luky 10, A. Mikulášková z Ústí u Hranic 5, N. N. z Fryštáku 50, M. Horáková z Brna 50, Fr. Polišenský z Hranic 15.

Na vojenský pomník: Frant. Doláčková, Hradčany 20.

Na oltářní a věčné světlo: N. N. ze Slatinek 10, M. Jiroušková z Prahy 20, N. N. z Prostějova na poděkování P. M. 10, Fr. Zapletalová z Halenkovic 10, N. Matouš z Oseka 10, A. Trefilová z Petřkovic 10, Just. Dočkalová z Mor. Ostravy 18, Frant. Staněk z Křenovic 50, N. N. 30, A. Glingarová z Místku 50, N. N. z Police 5, N. N. z Dačic 4, R. Orlitová z Louky u Nov. Jičína 10.

Na korunky Panny Marie: M. Sekaninová z Louky u Rajhradu 10, Fr. Pajda, Nemetice 5, rodina Hořáková ze Strážnice 50, N. N. ze Zubří 30, N. N. ze Zborovic 25, K. Říhová z Líšně 10, Celestina Stehlíková zlatý prsten, K. Šefčík, Veletiny 20.

Na sochu Panny Marie: N. N. z Prostějova na poděkování P. Marie 20.

Na sochu Božského Srdce Páně: N. N. ze Slatinek 10, N. N. ze Zborovic 25, M. Olšanská z Hrabové 40, L. Daňková 2, M. Žondrová z Prostějova 3, N. N. z Roštění 10 a 5.

Na křížovou cestu: A. Hlavicová z Vel. Karlovic 50, N. N. 5, Fr. Doláčková z Hradčan 10, rod. Hořáková, Strážnice 50.

Na elektrické osvětlení: Marie Mladečková, Jaroměřice u Jevíčka 50, N. N. 1000, z Hranic 10, N. Krejčí z Olšan 10, N. N. z Místku 200, M. Kračmerová, Žešov 2, Fr. Vacová, Kožušany 20, Alb. Zlámalová, Doloplazy 10, Ad. Mašlanová z Kelče 25, N. N. Molenburg 10, A. Kotková, Radějov 10, N. N. z Hodonína 5, N. Talachová, Lověšice 5, mariánské družiny 40, M. Mühlbergrová, Přerov 20, Rud. Láník, učitel z Jihlavy 50, Svaz katolických žen a dívek z Vyškova 20, M. Zbořilová, Vnorovy 5, N. Kořístka a Ludv. Kořístka z Hlavnice 10, N. N. z Černovic 5, Fr. Sučolská, Kojetín 10, na poděkování za vyslyšení prosby 20, N. N. z Ostopovic 10 a 5, N. N. z Kelče 10, B. Stašová z Kelče 2, čten. Hlasů 5, N. N. 50, M. Nováková z Brna 50, Fr. Soukalová z Brna 30, A. Grycová z Brna 10, M. Jirková 5, N. N. 10, M. Quirenzová, Žabovřesky 5, R. Sysel z Brna 10, N. Poltmanová z Brna 10, N. N. z Troubska 20, N. Jančák ze Šumnice 2, N. Bartošová 5, M. Tomková, Senohrady 150, M.

Orelová 2, Her. Dočkalová z Břestu 10, N. Uhrová, Hradec Král. 5, J. Bečáková z Malenovic 20, N. N. ze Štúdlova 5, rod. Foltýnová, Lubno 5, A. Schwarzbergerová, B. Mašková, M. Němečková z Předklášteří po 5, H. Němečková, Brno 5, N. N. z Ludslavic 50, R. Orlitová, Louka u N. Jičína 50, členové III. řádu sv. Františka ve Fryštáku 50, rod. Mrázková z Brna 2, Fr. Baďousová z Brna 20, N. N. z Fryštáku 10, N. N. od Prostějova 50, z farnosti kelečské na poděkování P. M. 20, jiná 80, rod. Mikšíkova z Komína 100, rod. Zbořilová z Tetetic 20, dp. Jos. Heral, dóm. vikář v Brně 20, N. N. z Ivaně 10, z Pasek 10, čten. Hlasů z Kralic 10, N. N., Bolelouc 5, Růž. Hazdková 20.

Na klášter T. J. (Duchovní správa): N. N. z Příbora 5, N. N. 20, Fr. Cahová z Brna 20, M. Z. Z. na poděkování 20, N. Malová z Oseka 5, Z. † 13 z Turzovky 80, A. Fešarková z Mor. Ostravy 30, N. N. Bedihošť 50.

Na kněžský dorost T. J.: B. Kozelská ze Staříče 5, Fr. Čápová z Bilan 50, A. Grosmanová 10, N. N. z Bolelouce 5, dívky z tkalcovny p. Elcera v Místku 5.

Votivní dárek: Jos. Hradský ze Žiliny stříbrné srdéčko a prsten.

Na Matici svatohostýnskou: Rod. Bočková a Labounková 60, na poděkování za vyslyš. prosby 10, Jos. Kohoutová v Lukově u Fryštáku 30, dp. Ig. Papáček, farář, Ždánice 10, Fr. Paulíková z Velatic 20, N. N. z Příbora 50, Jana Vozničáková z Místku 50, Mar. družina z Vítkovic 25, Jan Ospalík ze Strážnice 25, Božena Matoušková z Brna 20, M. Žeravíková, Včeraly 25.

Na poutní dům: Po 1000 Kč: Ing. Oskar Klanič, Brno, dp. Ig. Hrubý, farář, Borkovany, Julie Uhrová, Brno, Amálie Kotoučová, Brno; po 500 Kč: dp. Jindř. Valouch, katecheta, Vsetín, jeden dílčí dlužní úpis „Sme“ Ludm. Kašpárková, učitelka v. v., Český Brod; po 200 Kč: dp. M. Křížek, Chicago, Svaz katolických žen a dívek, Vyškov, M. V. z Mor. Ostravy, sestry Fukalové z Příbora; po 150 Kč: Marie Páníková z Kostelce u Holešova, vd. Jos. Londzin, prelát a starosta Pol. Těšína; po 100 Kč: Frant. Konečná, Napajedla, dp. Frant. Jemelka, Hukvaldy, Jos. Domanská v Břestě, N. N. ze Žerotína, Julie Zrůbková z Bystřice p. H., na poděkování za vyslyšení, Ludm. Zdeborová z Tlumačova, farní úřad ve Zdounkách, dp. Vlad. Bednařík, farář, Zborovice, Fr. Gadalusová, Prostějov, Váňová, učitelka, Brno, A. Flodrová z Dědic u Vyškova, Slavomír Vácha, učitel v Brně, Ed. Navrátil z Pravčic, Cecilie Elissová z Olomouce, Jul. Pokorná z Bosonoh u Brna, N. N. služebná z Brna, N. N., Žakovice, N. Ronnová z Vyškova, Leop. Svobodová z Vítkovic, N. N. z Frýdlantu n. Ostr., manž.

Křížová, Veselí 5, nejmenovaná, Dolní Bojanovice 5, Jan Juříčka, Derfle 5, Ondř. Novák, Dobročkovice 5, Jos. Zemánková, Dobročkovice 5, Anežka Nováková, Dobročkovice 5, M. Boudová, Dobročkovice 5, Pav. Sládek, Dol. Bojanovice 10, Jan Koliba, Dol. Bojanovice 10, Anděla Procházková, Němčany 5, Fr. Dokoupil, Skrbeň 5, Adéla Sigmundová, Popovice u Krom. 5, A. Znojilová, Krumsín 5, Fr. Večerka, Plešovec 5, Jos. a Ter. Vnukovi, Hranice 10, Jos. Rabušič, Kostice 5, rod. Vyvjalova, Kozlovice u Frenštátu 10, čtenáři „Selky“ z Brna 30, rod. Vyvjalova, Kozlovice 5, nejmenovaná 2, rod. Uhrová, Lanžhot 5, K. Černý, Kroměříž 3, N. N. 5, Fr. Rochlová, H. Újezd 10, Fr. Bezuchová, Čejč 5, Františka Klézlová, Hranice 5, M. Ličková, Sedliště 5, Coufalík N., Brno 3, a. rada Jiří Černý, Nezamyslice 30.

Duchovních cvičení na sv. Hostýně v srpnu se účastnili tito P. T. důstojní pápové: 1. až 5. Jan Kleveta, katecheta z Vel. Bystřici u Olom., Aug. Konařík, far. v Liptále; 2.—4. Frant. Sverdík, farář v Mošnově; 4.—6. Ladislav Zamykal, šéfredaktor „Našince“ v Olomouci; 17.—20. Václav Dostál, farář v Kurovicích, Max Lubojacký, farář v Paskově, Aug. Neoral, farář v Ludslavicích, Jan Schmid, kaplan ve Slavoníně; 22.—26. Jakub Otáhal, farář v Brumově, Al. Filip, farář ve Štítné n. Vl., Frant. Švéda, katecheta v Břeclavi, Jos. Haselmann, farář ve Vyšehoří, Ferd. Slavík, koop. ve Frýdlantě n. O., Jan Híkl, arcikněz a děkan v Holešově, Štefan Fundárek, kaplan, Povážská Bystrica, Slovensko, Josef Heral, dómský vikář v Brně, Leop. Obrtel, farář ve Stupavě, Frant. Srovnalík, koop., Mor. Ostrava-Přívoz, Jan Uříčář, kaplan, Újezd u Vizovic, Jos. Kepl, biskup, notář a far. ve Svojanově, diec. král.-hradecká, Alois Řezníček, kooperátor, Klimkovice, Jan Losík,

kaplan ve Vyškově, Alois Wyka, katecheta ve Slezské Ostravě, Jos. Klos, farář na Stražisku u Prostějova, dr Otakar Tauber, prof. v Lipníku; 29.-VIII.—2.-IX. dr Ant. Breitenbacher, archivář v Kroměříži.

Povětrnost v srpnu: Teplota. Průměrná měsíční teplota byla 16.4; nejvyšší teplota byla 8. srpna 28.7, nejnižší 25. srpna: 6.1. Letních dní, t. j. kdy nejvyšší teplota byla 25.0 a výše bylo 6 (1., 2., 7., 8., 9., 23.) Měsíční průměr nejvyšší teploty byl 21.3, nejnižší teploty byl 11.1. Měsíční průměr ranní teploty byl 14.6, polední 19.4, večerní 15.2. — Vlhkost: Průměrná vlhkost měsíční byla 76 proc., ranní 81 proc., polední 67 proc., večerní 79 proc. — Srážky: Za celý měsíc napršelo 91.6 mm; nejvíce napršelo 19. srpna: 27.9 mm. Dní se srážkami vůbec bylo 15 (4., 9.—17., 19., 20., 25., 28., 31.). Dny s bouřkou bližší než 3 km byly 4 (9., 10., 16., 31.). Dny se vzdálenou bouřkou byly také 4 (4., 8., 9., 12.). — Oblačnost: Oblačnost průměrná byla 5, obloha byla z polovice zatažena mraky. Většinou zamračené dny byly 4 (12., 15., 27., 31.) Jasně dny byly 3 (6., 18., 29.) Dní s mlhou bylo 12 (3., 4., 9., 10., 12., 15., 17., 19., 27., 28., 30., 31.). — Vítr: Průměrná síla větru byla 5 stupňů. Dní s vichřicí bylo 16 (3.—6., 8.—11., 15., 18., 19., 21., 23., 25., 29., 31.). Vítr vál od S 2krát, od SV 24krát, od V 9krát, od JV 16krát, od J 5krát, od JZ 18krát, od Z 12krát, od SZ 7krát.

Zimní pořádek služeb Božích na Sv. Hostýně.

Ve všední dny poslední mše sv. o 7. hod.
Večer o 7. hod. sv. požehnání.

V neděle a svátky mše sv. o 8. hod., pak kázání a o 9. hod. zpívaná mše sv.; o 12. hod. sv. požehnání.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Josef Kuchařík ze Všechovic pod Hostýnem.

Anna Sedláčková ze Smržic u Prostějova.

Anežka Horáčková ze Smržic u Prostějova.

Kateřina Kočížová, Vnorovy u Strážnice.

Jan Macháček, Vnorovy u Strážnice.

Alžběta Nejedlíková, Kněždub u Strážnice.

O. v p.

Číslo 11.
Listopad 1927.

Ročník
XXXXX XIII.

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolením nejdůstojnější arcibisk. konsistoře v Olomouci a řeh. představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

OBSAH: Vladimír Štastný: Stráž na Hostýně (báseň), str. 161. — — uč.—: Hledáte lék pro duši?, str. 161. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 163. — S úderem hodiny (črta z Ameriky), str. 165. — M. H. Vávrová: P. Gustav Xaver de Ravignan T. J., str. 167. — Zprávy z katolické Ameriky, str. 170. — Jaroslav Bečvanský: Z pouti rekrutů, str. 170. — Zprávy se Sv. Hostýna, str. 171.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Základy poutního domu na Sv. Hostýně, str. 169. — Vdp. Alois Viceník, str. 171.

Přátelům Sv. Hostýna!

Poutní období, v němž přistoupilo téměř 70.000 poutníků k sv. přijímání, ukončeno zdařilou slavností dušičkovou, druhou nedělí říjnovou.

Pieta k mrtvým má dojít patřičného výrazu v ladné úpravě hostýnského hřbitůvku dle projektu p. prof. Fischera. Bohužel nelze pro jiné naléhavé starosti práci tu celkově ukončit.

Milým překvapením pro přátele Sv. Hostýna, zvláště starší, jimž cesta na posvátnou horu je příliš obtížná, bude zpráva, že posláni nám z Brna inženýři, aby vyměřili novou automobilovou silnici. — Jest to nedocenitelnou zásluhou pana předsedy Matice Svatohostýnské, J. M. nejdůst. pana preláta Valouška, který vši energií o brzké uskutečnění tohoto projektu pracuje. V 7proc. stoupání má silnice tato objetí bez serpentiny hostýnský kopec na straně severní a východní (od Bystřice k „Černému potoku“, odtud polní cestou k Lázním a pak po úpatí hory směrem ke Lhotce a Chvalčovu).

Ruch na poutním domě poněmhu utuchává. — Práci skončili klempíři a elektromontéři. Pracují ještě instalatéri vodovodu, tesaři, stolaři a částečně zedníci. — Novostavba jest tedy pod střechou, uvnitř vyomítána, okna zasažena a zasklena. Vykonáno v šesti měsících více, než se očekávalo. Štědré obětavosti našich přátel dlužno vzdání co nejsrdečnější dík. Těšíme se a doufáme, že vytrvalou jejich snahou bude možno začátkem budoucích poutí dům otevřít. — Pronikavá agitace dům od domu, od osoby k osobě zvláště na Moravě, z vděčné lásky a oddanosti k vítězné naší Ochránkyni, konala by tu pravé divy.

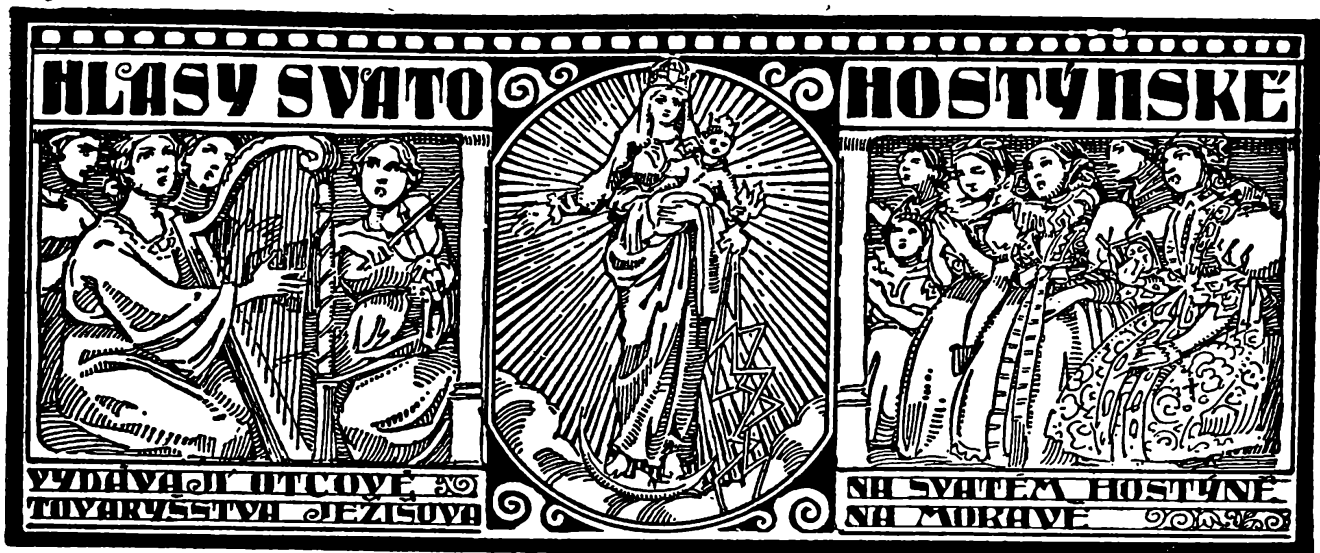
Poutníky svatohostýnské upozorňu-

jeme, že u vchodu do hotelu je umístěna tabule s cenami pokrmů a nápojů, schválenými Maticí Svatohostýnskou. Veškeré přeplácení (často nesvědmitostí toho neb onoho sklepníka) rače ihned hlásiti panu hoteliérovi, případně hospodáři Matice Svatohostýnské.

K utuchlým již steskům, jako by se pramen u Vodní kaple úmyslně uzavíral, poukazujeme čtenáře Hlasů na to, co o úpravě pramene napsáno v Hlasech roč. 15. (r. 1919) str. 75. Zemřelý již P. Zimmerhackel tam píše: „V témž roce 1904 bylo dáno asi 2000 K za úpravu posvátného pramene, který prýští ze skály pod Vodní kaplí. Aby za velkého návalu poutníků bylo dbáno pořádku, slušnosti a čistotnosti, jakož i zabráněno jistým steskům, zavolán byl p. Káš, montér z Brna, aby dle svého náhledu dosavadní zařízení pramene prakticky změnil a zdokonalil. Prohlížel si napřed skálu, z níž vyvěrá voda, a celé okolí a přemýšlel, jak by měl vše zařídit dle potřeb poutních. Upravil pak výtok svatohostýnské vody tak, že slouží na 5 místech k pití, na jiných 5 místech k umývání rukou a v 5 žlabech betonovaných k umývání nohou. Krom toho utvořil ještě zvláštní výtok pramene pro zimní dobu, kdy zmíněné otvory jsou uzavřeny, aby roury nepukly. Neboť i hustým sněhem brodí se nejednou lidé na naši příkrou horu a čerpají s důvěrou k Panně Marii „svaté vody“, aby užívajíce jí, došli uzdravení svých nemocí. Když jednou jistý vzdělaný a světem prošlý muž stál u našeho hostýnského pramene a prohlédl si jeho účelné zařízení, vyjádřil se: „Viděl jsem již mnoho studnic na poutních místech, ale takového zařízení jsem ještě nespáčil.“

Na Sv. Hostýně dne 1. listopadu 1927.

Duchovní správa.

Číslo II.

Listopad 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Eva se odtrhla od Boha; zprotivila se neposlušností rozkazu Božímu. Maria uvěřila pokorně slovům andělo-

vým... a tak se stala poslušností v plnění vůle Boží přímlyvkyní hříšné Evy. Sv. Irenej.

Vladimír Štastný.

Stráž na Hostýně.

Přede chrámem na Hostýně
sochy svatých bratří:
Cyril, Metod s hory svaté
přísným zrakem patří.

Patří po svých dítek vlasti
jako bdělá stráž;
vážně k nebi zdvihají se
jejich mocné páže.

Když se v dáli na obzoru
nebe mrakem chmouří,
strážců rámč zažehnává
valící se bouří.

Když ten chabý národ nedbá
rady ani prosby,
hle, jak se to rámč zdvihá
přísným kynem hrozby.

Když však v lidu zuboženém
bídy hlas se množí:
svaté rámč ukazuje
vzhůru k Matce Boží.

(Ze sbírky „Hory a doly“.)

— uě. —

Hledáte lék pro duši?

Na vyléčení těla a jeho údů jsou zřízeny různé léčebné ústavy, do nichž se lidé, ať rádi či neradi, ubírají, aby zase nabyli zdraví. Nešetří obětí času ani peněz a odříkání, jen když mají naději, že se nemoci zbaví.

Je však také pro duši nějaký léčebný ústav, v němž by se sesláblá

a ubohá duše zachránila, když již nestačí přirozené a obvyklé prostředky? Ano, v naší milé Moravě jest. Jak se jmenuje a kde je? Stojanov na Velehradě. A jak se tam léčí duše? Pro vyléčení a uzdravení duše vymyslel velký muž, sv. Ignác z Loyoly, způsob léčení, které dosáhlo již

úžasných výsledků a stále ještě dosahuje. Jsou to exercicie. Těmi se léčí duše na Stojanově.

Co jsou to exercicie čili duchovní cvičení?

Kdo ještě na nich nebyl, tomu je nemůžeme tak snadno popsati. Exercicie se musí prožít! — — —

Exercicie jsou především dny, v nichž se můžeme podívatí důkladně do svého nitra, svědomí. Jsou lidé, kteří po celý život nikdy opravdově nad sebou se nezamyslí, jimž teprve při smrti, ba snad až u soudu před Bohem se otevrou oči a pohlédnou jasně na celý svůj pozemský, neúčinný a pochybený život. Starají se o sta a tisíce věcí, ale zcela zapomínají na věc nejdůležitější, na péči o spásu své duše. Jak je tedy radno a nutno, aby křesťan čas od času se nad sebou zamyslel a se otázel: „Jak je to se mnou? Jsem na správné cestě k věčnému cíli anebo jsem zabloudil?“ Můj milý příteli, není nanejvýš moudré a rozumné, vážně se zamyslet nad touto otázkou?

Exercicie jsou dále dny obrácení, dny upřímného usmíření s Bohem, jimž se smaže všechno, co snad z dřívějšího života ještě leželo na srdci jako velká tíže a plnilo je úzkostí. Tam se vrací oblažující mír dítek Božích do srdce. Proto se cítí ti, kteří dobře vykonali exercicie, tak veselými a šťastnými jako onen jinoch, který po tomto léčení duše prohlásil: „Po exerciciích a po životní sv. zpovědi mi bylo tak lehce, jako by mi se srdce spadl mlýnský kámen.“

Exercicie jsou konečně dny obnovy životní. Sv. Ignác nazývá své exercicie „Duchovní cvičení, jimiž se člověk učí sebe přemáhati a uspořádati svůj život.“ — Kdo se nenaučil sebe sama ovládati a přemáhati, ten je otrokem svých vášní — a otročiti je trpký život.

Kdo nezachovává dobrého životního pořádku, dá se vésti náladou a zvykem a ne vůlí Boží, která má býti naším jediným vodítkem! — „Kdo žije pořádně, žije pro Boha,“ praví jistý světec.

To jsou exercicie. Nejsou tedy, jak vidíš, můj milý příteli, nic přepjatého, nic příliš přísného, ba ani nic těžkého a tvrdého. Nemusíš se postit o chlebě a vodě, ale budeš obslužen snad lépe než doma. O to se již postarají pečlivé Marty, ctih. sestry — Cyrilky.

Můžeš si ve volné chvíli zapáliti svou fajčíčku aneb vykouřiti svou cigaretu. Nemusíš se bát, že něco bude přehnáno, že tě někdo zastraší nadměru velkými požadavky; nikoliv, všechno, co uslyšíš, jest tak jasné a pravdivé, tak jednoduché a přirozené, že se brzy chytíš za hlavu a řekneš: „Ano, tak si musí rozumný člověk a čestný křesťan zaříditi svůj život; ale škoda, že jsem až do dneška na to nepřišel!“

V ý m l u v y :

a) „Nemám peněz na takové věci.“ — Ale považ, kolik peněz utratíš, příteli, na různé zbytečnosti! Pohlédni se ve svém domě a nalezeš mnohé věci, jichž nutně nepotřebuješ. A přece jsi na ně peníze vynaložil! Vzpomeň, co tě stojí aneb stály peněz různé zábavy, divadla, večírky, svatební veselí a jiné! A na to jsi peníze s radostí dal a dáváš již tak dlouho. Teď — snad po prvé v životě — jsi volán do toho zátiší Stojanovského. Ožel těch peněz, Bůh ti vše stonásobně odplatí. Vždyť On „nechce smrti hříšníka, ale aby se obrátil a živ byl na věky.“ A konečně: „jakou výměnu dáš za duši svou? — Pro ni bys neobětoval tisící díl z toho, co jsi obětoval pro radost tělu?“

b) „Nemám volného času po celý rok.“ — Co ti mám odpovědět na tuto výmluvu? Jsi-li dobrým katolíkem, slyš, co praví Pán náš: „Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, ale na své duši škodu utrpěl?“ a nestačí-li ti tato slova, povím ti ještě jiná, která vyšla z úst Spasitelových: „Hleďte nejprve království nebeské a spravedlnosti jeho a vše ostatní bude vám přidáno.“ — Tedy napřed duše i při veškeré a často veliké ztrátě času pro tělo. Katolík si musí najít

čas pro duši. Či chceš konečně patřit k těm, kterým nestačí šest dní k práci a budeš i neděle a svátky ukrádat své duši? Toho nečiň! Bůh nebývá posmíván! Budeš-li velkomyslný, štědrý k Bohu, i co se času týče, poznáš brzy, že On se nedá tebou překonat.

c) „Jsem řádným katolíkem i bez exercicií.“ Toho ti také neupírám. Ale právě proto, že jsi dobrým katolíkem, měl bys použít všeho, co vede k tvému zdokonalení. Jako dobrý katolík uposlechněš přece sv. Otce, který exercicie tolik chválí a doporučuje všem. Tu platí slova

Písma sv.: „Kdo je svatý, posvětiž se ještě!“ Jinými slovy: Kdo jsi dobrým katolíkem, snaž se a přičiň se, aby ses stal ještě lepším, horlivějším a uvědomělejším!

Bez exercicií to ovšem půjde dosti nesnadno.

Proto, kdo dobře smýšlí se svou duší, nešetřiz pro ni časem ani penězi — tvým heslem budiž: Vše pro duši! Pojďme na exercicie! Pojďme na Stojanov! Nedbejme liknavců!

„Teď k Velehradu národe — směr obrát svojich kroků!“

Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí.

Konnorsreuth.

Snad se už ne jeden čtenář Hlasů svatohostýnských divil, proč nic nevypravují o událostech, které se odehrávají v Konnersreuthu. Budu tedy dnes a za měsíc (v prosincovém sešitě) vypravovati, ovšem s jakousi zdrženlivostí; neboť církevní úřady stále napomínají, aby se v takových věcech postupovalo opatrně a nikdo se nepřeháněl v úsudcích, pokud Církev sama vše důkladně neprozkoumá a neposoudí.

1. Co se tedy děje v Konnersreuthu? — Konnersreuth je vesnice nedaleko česko-bavorských hranic u Chebu. Od 2 let se tam hrnou lidé, zvláště na pátky, v zástupech jako na slavné poutní místo. V posledních měsících jich tam bývalo v pátek až na 3000 a ještě víc. Co tam chtějí vidět?

Žije tam dívka, na níž se objevila stigmata. Co to je? Rány na ruku, na nohou, v boku i na hlavě — podobné ranám ukřižovaného Spasitele. Nejslavnější příklad takové „stigmatisace“ je sv. František z Assisi. Ale i jemu se dostalo tohoto zvláštního vyznamenání teprve ke konci života, jako odměnou za neobyčejně veliké zásluhy — a teď, v Konnersreuthu, děje se totéž s venkovskou dív-

kou, dřív naprosto neznámou. Není-li to neuvěřitelné? Ovšem, divné jsou často pro nás krátkozraké tvory cesty Boží Prozřetelnosti, a úplného vysvětlení se nám dostane teprve na věčnosti. Právě proto Církev si přeje, a bychom byli vždy opatrní a střízliví v úsudcích. Sdělím nejprv něco o rodině Terezie Neumannové — tak se totiž stigmatisovaná dívka nazývá — potom o událostech předcházejících stigmatisaci; v příštím pak sešitě o stigmatěch.

2. Rodiče jsou prostí, spořádaní venkované. Otec provozuje krejčovství i trochu rolnictví. Terezie je nejstarší z deseti sourozenců. Děti záhy se přiučovaly doma i na poli pracovati. Terezie se při tom vyznamenávala jak poslušností a veselou myslí, tak i tělesnou silou. Její zbožnost byla upřímná, prosta veškeré přepjatosti; velice milovala katechismus, z něhož i teď stále obohacuje své náboženské vědomosti. Lidé ji měli rádi zvláště pro její úslušnost a veselou mysl.

Rok 1918, kdy bylo Terezii 19 let, znamená pro ni důležitý obrát celého života. Dne 10. března toho roku vznikl v Konnersreuthu požár. Terezie pomáhala, seč síly stačily. Najednou pocítila prudkou bolest v páteři. Zanedlouho musila ulehnouti a tím začalo

pro ni velké utrpení, ne že by sama nebyla měla dost trpělivosti, ale bolelo ji velice, že pro ni rodiče tolik trpěli. Dostavovaly se i hrozné křeče, v nichž si vylámala přední zuby; a konečně oslepla. Sebe zkušenější lékaři nedovedli pomoci. Slepota znamenala pro Terezii největší ze všech jejích soužení; neboť byla milovnicí Boží přírody, květin, jež jí působily neobyčejnou radost a teď jakoby byla odříznuta od toho, pramene nevinných ušlechtilých radostí. Trvalo to rok, uplynul druhý, třetí, čtvrtý rok — a pomoci nebylo. Ale Bůh přece už přichystával pomoc.

3. Nastal den 29. dubna 1923, den to blahorečení sv. Terezie Ježíškovy. V rodině Neumannově sice už od r. 1914 uctívali tuto světici, ale na nějakou zvláštní přípravu na její blahorečení nemyslili. Bylo ještě ráno, asi 6 hodin. Otec Tereziin někam odjel. „Asi za půl hodiny“, tak vypravuje sama, „otevřela jsem oči, a tu vidím a poznávám své ruce, svůj oděv. Bdím, neb jsem ve snách? táží se. Tru si oči, dívám se kol sebe — skutečně vidím opět, po 4 letech, obrazy svatých na stěně, jako milé známé po dlouhém odloučení. Teď vstupuje nějaká dívka do pokoje. „Kdo jsi?“ pravím. Divila se, že se tak táží — a tu jsem poznala svou sestru podle hlasu, ne podle postavy; neboť za 4 roky, co jsem neviděla, ve více se změnila. Sestra zavolala matku. Volám na ni: „Matko, vidím!“ Nechtěla věřiti: „Terezko, ty blouzníš?“ Až mi podala květiny s okna a já jí pojmenovala jejich barvy, teprve začala věřiti, co se stalo. Večer se vrátil otec; poznala jsem ho sice hned zrakem, ale divila jsem se, že za tu dobu čtyř let tak zešedivěl.“

K tomu vypravování Terezie přidává pěknou úvahu: „Pokud jsem byla zdráva, nenapadlo mi ani pomysli, že by člověk nemusil mít i zrak. Teprv, když jsem oslepla a teď když opět vidím, děkuji Bohu vřele za nádherný dar zraku. Kéž bych já a kéž by všichni lidé toho daru Božího správně užívali!“

4. Zrak byl Terezii navrácen, ale ne-duhy ostatní ji trápily čím dále tím

více. Levá noha, celá zkřivená, počala hnisati. Matka se obávala, že bude třeba amputace (odříznutí) nohy. Terezie začala Boha prosit o nějakou úlevu, ne tak pro sebe samu, jako aby matka tolik netrpěla. Měla několik lístečků z růží, jež jí někdo z pouti ke hrobu sv. Terezie Ježíškovy poslal. Položila je pod obvaz na zraněnou nohu. Za chvíli přestala noha bolet, a když ráno obvaz plný krve a hnisu sundali, noha byla zahojena. Ale ochrnutí těla zůstalo.

Přiblížil se den 17. května 1925, kdy měla býti kanonisace (= vyhlášení za svatého; předchází „beatifikace“ čili vyhlášení za blahoslaveného) sv. Terezie Ježíškovy. Nechtě nám Terezie Neumannova sama vypravuje, co se s ní událo v tento den:

„Ochromení sice nestihlo všechny mé údy; ale páteř byla úplně bezmocna, nemohla jsem seděti, a šestiletým ležením byla jsem ranami pokryta . . .

Mnozí se domnívají, že jsem se na slavnost kanonisace sv. Terezie připravovala modlitbami za uzdravení. Nebylo tomu tak. Modlila jsem se sice, ale ne o zdraví; vždyť Bůh lépe ví nežli my, co nám je skutečně nutné.

17. května odpoledne, když měli v kostele májovou pobožnost, modlila jsem se růžencem. Ovšem, raději bych se byla modlila v kostele, ale musila jsem se vůli Boží podříditi. Byla jsem u druhého desátku „jenž na nebe vstoupiti ráčil“ a uvažovala jsem, co asi pociťovali apoštolové, když je božský Mistr opouštěl. Tu najednou spatřuji světlo zář nad sebou. Ulekla jsem se. Světlo bylo bílé, nad slunce lesklé, ale neoslňovalo mne, nýbrž lahodilo zraku. Úžasem jsem vykřikla, takže přiběhli rodiče, ale nic jsem nevěděla o nich, teprv později mi vypravovali. Neviděla jsem nic jiného nežli to světlo, a ze světla jsem slyšela hlas: „Chceš býti uzdravena?“ Odpověděla jsem: „Jsem spokojena s čímkoliv, co mi Bůh posílá, život nebo smrt, zdraví nebo nemoc.“ Hlas se opět ozval: „Těšilo by tě, kdybys opět sama sobě dovedla pomáhati?“ Řekla jsem: „Těší

mě všechno, co posílá Bůh; těší mě rostliny, ptáci i nové utrpení, ale nejvíc se raduji pro Pána Ježíše Krista.“ — Hlas však tvrdil: „Čeká na tebe radost; sedni si, zkus to, pomohu ti.“ A kdosi mě vzal za pravou ruku. Když jsem se tak pozvedla, ještě jednou jsem cítila bolest. A hlas poučoval: „Trpěti ještě budeš mnoho a dlouho, lékaři ti nepomohou, ale neboj se; já jsem ti pomáhala a budu ti pomáhati. Jen utrpením dovedeš uplatnit své smýšlení a obětavost; utrpením lze zachránit více duší nežli kázáním. To jsem už dříve napsala. Budeš též zase chodit.“

Ještě jsem nevěděla, kdo to ke mně mluví. Teprv příštího dne náš p. farář našel ve spisech sv. Terezie Ježíškovy onen výrok.

Světlo zmizelo a poznala jsem opět, kde jsem. Plakala jsem, že líbezného světla už nebylo. Ale necítila jsem už po čelém těle nijaké bolesti. Chtěla jsem zavolat na matku — a tu teprv vidím, že stojí u mého lůžka rodiče, p. farář, řeholnice z blízkého kláštera se společnicí a má sestra Anna. Všichni

plakali. Táži se jich: „Co je vám? Uvidíte, vstanu a budu chodit.“ Fan farář říká: „Zkusme to.“ Ale nebylo tu šatů pro mne; nemyslela jsem ve své nemoci, že jich ještě kdy budu potřebovat, jen šaty do rakve jsem měla. I přinesli mi něco na oblečení. Pak jsem řekla: „Zkusím to ve jménu Páně.“ A skutečně vstala jsem sama a začala jsem chodit. — Otec se bál, abych neklesla, a chtěl mě podpírat. Nechtěli věřit, ač viděli, co se děje. A už přicházeli sousedé a divili se a blahopřáli mi. Chtěli mě nutit, abych si zase ulehla, ale chodila jsem po pokoji plná radosti a vděčnosti k Bohu: Co to je krásného, po tolika letech znenadání se pozvednouti a choditi. Bylo mi jako znovuzrozené. Jak velkou dobrotivost nám Bůh projevuje, když nám dává a zachovává zdravé údy! Kdo je máš, pomáhej těm, kteří jich nemají!“

Od té chvíle Terezie Neumannova chodí. Ale čekaly na ni ještě mnohé podivuhodné věci. (Pokrač.)

S úderem hodiny.

(Črta z Ameriky.)

Mařenka Kilmerova byla zaměstnána asi před 40 lety, ve Philadelphii. Když vychodila Akademii (vyšší školu) Naší Milé Paní, bylo jí hned chopiti se nějaké práce, aby vydělala živobytí pro sebe a pro svou matku, ovdovělou již před mnoha lety. Přijala, co se jí právě naskytovalo: místo šičky ve velké oděvnické dílně pana Rosenberga.

Fracovala v prostranné místnosti s mnoha jinými dívkami. Hovor těchto jejích družek byl převážně takový, že její tváře se často rděly a její srdce úzkostně bušilo. Když doma vyprávěla matce o těchto poměrech, dostala tuto radu:

„Zachovej svou mysl uzavřenu proti špatnosti; osloví-li tě, projev nesouhlas. Toť vše, co můžeš s počátku činiti. Až získáš trochu vlivu na ostatní, bude ti snad možno vykonati více.“

I tento „trpný odpor“ byl pln obtíží, avšak její vroucí láska k čistotě dodávala jí síly. Když pak hodina šla za hodinou v napjatém boji, uchrániti se zlého slova a představy, Mařenka obrátila se k starému zvyku ze školních dnů: zasvěcení myšlenek, slov i skutků Bohu s úderem každé nové hodiny, která jí byla ohlašována věžními hodinami blízkého kostela sv. Jana. Tento úkon zjednával jí vždy novou odvalu a měl pro ni zvláštní půvab vzpomínky zašlých dob, jakým na nás působí oblíbený pozůstatek starého nábytku v cizím, novém okolí.

Toto chvilkové sebrání na mysli — navenek byl to pouze okamžik — neuniklo pozornosti jejích spoludělnic.

„Co pak ti přeletělo přes nos?“ — zněla zdvořilá otázka, když jedna si

všimla, že hbitá Mariina jehla se zase zastavila.

„Můžete si představití“, vyprávěla mi později, „co si tato dívka a jiné blízko nás myslely a jak hleděly, když jsem jim vysvětlila své počínání.“

„To je div, že jsi nezůstala v klášteře.“

Jiné vyrazily jen „Ó!“, ale pohledy, jež mezi sebou vyměnily, vyjadřovaly více než slova.

„Věděla jsem napřed, že to tak bude — ale soudila jsem, že bylo lépe povědět pravdu, než je odbýti, aby si hleděly svého; aspoň si uvědomily, že jsem jiného smýšlení než ony, a že mi nejsou jejich řeči po chuti.“

Časem překonala Marie své začátečnické nesnáze a jala se zaujímati rozhodné stanovisko proti neslušným rozmluvám. Byla příjemnou, hezkou osůbkou a její povaha nebyla méně přitažlivá než její zevnějšek. Tu znenáhla získala si náklonnost právě těch, které byly s počátku proti ní. Jejich zarputilost slábla pod dojmem Mařenčiných vlídných způsobů, zmocňoval se jich jakýsi stud, pozvolna řídly a mizely nepřístupné poznámky.

Zanedlouho poznala Marie, které mezi dívkami byly stejného rázu s ní samou. Tu jí napadlo, že by to bylo velmi pěkné, kdyby byly všechny pospolu u jednoho stolu. Dozorkyně ráda k tomu svolila, neboť si také povšimla blahodárné změny, jež nastala po Mařenčině příchodu. Když mi dívka vypravovala o zlepšených poměrech a o novém seskupení dělnic, pravil jsem:

„Uvažujte, zdali byste nemohly říci svou hodinnou modlitbičku nahlas! To by bylo něco krásného.“

S nadšením se ujala Marie této myšlenky, a když jsem se s ní setkal po druhé, zpravila mne o jejím ochotném přijetí i u druhých. Takto od té doby šestkrát za den „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ znělo dlouhým sálem, a odpověď „Až na věky věkův. Amen“, vyslovená více než dvaceti mladistvými hlasy, způsobila ovšem přestávku v hovoru u ostatních stolů.

Dozorkyně ku podivu nic proti tomu nenamítala.

„Nikdy jsem se nepokoušela — bylo by to bez výsledku —“, pravila, „zadržiti dřívější způsob zábavy děvčat. Proč bych překážela těmto dívkám v modlitbě?“

Potom šla Marie o krok dále: Jestliže mohly šítí zrovna tak dobře za řeči jako mlčky, proč nemodliti se někdy růženec místo rozmluvy, střídající se v předmodlívání? Byla to šťastná osobnost malé „reformátorky“ nebo byla dobrá vůle, dřímající doposud nevědomky na dně srdcí, probuzena přítomností druhých dobrých bytostí, „hlubina volá hlubině“? Nevím, ale modlení růžence nebylo ještě příliš dlouho částí denního pořádku, když již Mařenka viděla se nucena rozšířiti kruh těch, které si přály se připojiti, a brzo prostorný sál hlaholil plným sborem zdrávasů. I protestantky odříkávaly růženec! Zajisté se divíte, ale je to skutečnost. Neznámá slova byla jim lahodná, a „trochu modlitby občas neublíží nikomu“, tak připouštěly. Tážete se, co asi majitel dílny soudil o tomto zaměstnání v pracovních hodinách. Co by měl mysliti? Zkoumáním dokázalo, že bylo méně času promařeno a více práce uděláno než dříve.

Tolik o následcích příchodu Mařenčina mezi ony opuštěné dívky. O dalších letech jenom zkrátka: Marie postupovala rychle, její postavení se zlepšovalo. Zručné prsty a umělecký smysl získaly jí zajištěné místo v elegantním závodě jedné z nejhledanějších modistek. Jest právě zasnoubena s hodným katolickým mistrem krejčovským. Nedávno se zastavila na krátkou návštěvu v kostele sv. Jana. U dveří se setkala s jednou ze svých bývalých spoludělnic. Zнала ji jako nekatoličku, a přece vidí ji žehnati se svěcenou vodou! V Mariině zraku bylo lze čísti překvapení dosti zřetelně, takže druhá k ní přistoupila s tímto vysvětlením:

„Nenadála jste se, že mne spatříte v katolickém kostele, vidíte? Nuže, přestoupila jsem do katolické církve krát-

ce po vašem odchodu, a mohu vám říci, stalo se tak následkem vašeho jednání v továrně Rosenbergově.“

Marie se chtěla právě tázati, zdali se tam růženec stále ještě modlí, ale dal-

ší slova druhé dívky ji ihned plně ubezpečila:

„Víte, jsem nyní dozorkyní; a dbám o to, ať máme sebe více na spěch, aby holky nezapomněly na růženec.“

Podle anglického Ferd. Pokorný T. J.

M. H. Vávrová:

P. Gustav Xaver de Ravignan T. J.*

Jméno Ravignan náleželo kdysi nepřítelům církve svaté. Bylť jistý baron Ravignan za Jindřicha Navarského hlavní oporou protestantských huge-notů. Ale církvi katolické mělo se dostati skvělé náhrady v P. de Ravignan.

Narodil se v pyrenejském městečku Bayoně dne 1. prosince 1795. Byl miláčkem otcovým. Denně chodívali spolu po městě a po okolí. Otec nazýval ho jinak než svým malým druhem. Dlouho se však spolu netěšili. Gustav musel za starším bratrem na studie do Paříže. Tam bděla nad hochy zbožná babička, která každé neděle brávala je na mši sv. a na požehnání. Když starší Hipolyt vstoupil do vojenské školy, dala mu na památku zlatou knížku „Následování Krista“, kterou mladý důstojník nosil všude s sebou, i na válečné výpravy. Studenti nejezdili domů na prázdniny, bylať tehdy cesta z Paříže do Pyrenej nesmírně dlouhá a obtížná. Tím častěji vzpomínal Gustav na drahé rodiče a listy jeho dýšící dětinou láskou. „Drahý, předobrá tatičku“, psal v jednom ze svých listů, „jak bych se těšil, kdybyste mne zase nazval svým malým druhem a já s Vámi se mohl procházeti v lesíku u Gurgy! Jak jsem byl tenkrát šťasten! Ale ten čas minul. Musím však doufat, že přece jednou ještě uvidím ten drahý kraj, kde jsem se narodil. Zatím mohu jen psát listy, v nichž vyjadřuji své opravdové city. — Váš malý druh, který Vás miluje z celého srdce.“

Předčasná smrt otcova byla pro syna těžkou ranou. Nikdy nezapomněl

na svého „velkého druhá“ a nikdy též nepřestal se za něho modlit.

Po ukončených studiích věnoval se magistratuře a již r. 1817 jmenován královským radou v Paříži. Mladému úředníku otvírala se skvělá životní dráha. Měť vše, čemu se svět obdivuje: staroslavné jméno, elegantní zevnějšek, ušlechtilou tvář, jemné způsoby obcovací a neobyčejné schopnosti duševní spojené s vrozenou dobrotou. Strážným andělem byla mu jeho hluboká zbožnost. Neznal tak zv. lidských ohledů. Kdysi byl pozván na velký oběd. Vedle něho seděla mladá dáma, skvostně sice, ale nedostatečně přioděná. Mladý muž choval se mlčky a vážně. „Pane de Ravignan“, řekla mladá dívka, „zdá se, že nemáte chuti k jídlu . . .“ Gustav ukloniv se, odpověděl přitlumeným hlasem: „A vy, slečno, se nestydíte?“ Nyní bylo na ní, aby pozbyla chuti k jídlu. Na tuto chvíli vzpomínala ještě po dvaceti letech.

Té doby byl Gustav již v družině mariánské. Nestyděl se ke jménu magistrátního rady připojiti zbožný titul mariánského sodála. V službě nebeské Matky poznal pravou cenu všech věcí i zatoužil z hloubi srdce zcela se Bohu zasvětit. Nadarmo matka a přátelé usilovali ho odvrátit od jeho úmyslu. Gustav stál pevně a 2. května 1822 vstoupil do semináře sv. Sulpice. Ale prahl po větší ještě sebeoběti. Poněvadž nikdy netajil se svou náklonností k Tovaryšstvu Ježíšovu, nepřekvapilo nikoho v semináři, když 2. listopadu téhož roku oznámeno: „Pánové, pan de Ravignan posílá

* Pramen: Život P. X. de Ravignan od P. A. de Ponlevoy T. J.

vám své s Bohem. Žíznil po poslušnosti, i chce tu žízeň u Jesuitů ukojit.“

V klášteře přijal druhé své jméno Xaver; chtěl věrně kráčet za příkladem velkého apoštola Indie. Proto zamiloval si chudý a přísný život v noviciátě, kde mladí muži ve škole evangelické dokonalosti stávají se prostými, účelivými dítkami. Bývalý rada magistrátní, nyní bratr Ravignan, horlivě poddával se svým novým povinnostem. Horlivost jeho stala se pořekadlem. „Nesmíme zmalomyslnět“, říkali si novicové, „nejsem-li bratry, Ravignany.“ Jistý novic, jenž prosil o radu, poukázán na bratra Ravignana. „Ach, to již se nemusím dále ptát“, zvolal novic, „již vím, co mám učinit: chopit se stránky nejtěžší . . .“ Dne 3. listopadu 1824 vykonal Xaver de Ravignan své první sliby řeholní. Psal o tom své matce, prose, by se s ním těšila a Bohu děkovala. Ale věda, jak těžce ubohá matka svoluje k podobné oběti, dodal: „Nechť potěší Pán Vaši duši, ale musíte Mu ji sama otevřít, chcete-li přijmouti Jeho útěchu.“

Mladý scholastik studoval teologii v Paříži a v Dôlu, kde na kněze vysvěcen 25. července 1828. Tehdy královské ordonance těžce stíhaly Tovaryšstvo Ježíšovo, jež muselo hledati útulek za hranicemi. F. Ravignan s několika spolubratry poslán do Švýcar. V Brigue oddal se studiu „duchovních cvičení“ a venkovským misiím. Od Frýburku do Ženevy nebylo jediné vesničky, která by neuslyšela jeho apoštolských slov. Úsilím jeho na nedalekém vrchu Rohrbachu vystavěna Matce Boží krásná kaple, která se stala cílem četných poutí. Byl to jeho dík za pohostinství šlechtných Švýcarů.

R. 1834 vrátil se do vlasti, jež zůstala již polem jeho apoštolské práce. Byl profesorem, později P. ministrem a superiorem, ale neplodnějším jeho úřadem byla zpovědnice a kazatelna. Jeho kazatelskou slávu založily konference v pařížské mariánské katedrále. Konference ty zahájil s úspěchem velkolepým P. Lacordaire r. 1836. Tento zbožný kněz, řečník, básník a filo-

sof přímo uchvacoval myšlenkou, slovem i slohem. Pokolení, jež zapomnělo na Boha, potřebovalo hromů a blesků jeho genia. Ale po ukončení konferenčního období kazatel uchýlil se do Říma, kde vstoupil k dominikánům. Opuštěnou kazatelnu nabídl arcibiskup pařížský msgr de Guélen P. Ravignanovi. Pokorný řeholník se zdráhal, ale na jediné slovo P. generála poslechl. Na kazatelně dával P. Ravignan vždy přednost učení praktickému před osobními zajímavými myšlenkami. Vůbec mluvila celá jeho osobnost; byla to ctnost hlásající pravdu. Jednoho dne výmluvně líčil neštěstí duše nevěrcovy: její nejistotu, protiklady, smutky, obavy, žal a zoufalství. Posluchačstvo naslouchalo v hlubokém úžasu. Náhle řečník se zamlčel, zkřížil na hrudi ruce, tvář jeho se rozjasnila a s nenapodobitelným přízvukem řekl: „A my, pánové, my věříme.“ Neočekávaný kontrast uchvátil všechny; se všech stran ozvala se bouře potlesku. Pokora kněze se zalekla; nesnesl, by v přítomnosti Boží tleskáno bylo člověku. Rozpřáhl ruce, jak by se chtěl vrhnout na obecenstvo a zvolal: „Ticho, pánové!“ Jeho hlas přehlušil vše a jediným ruchem ruky utlumil celou manifestaci.

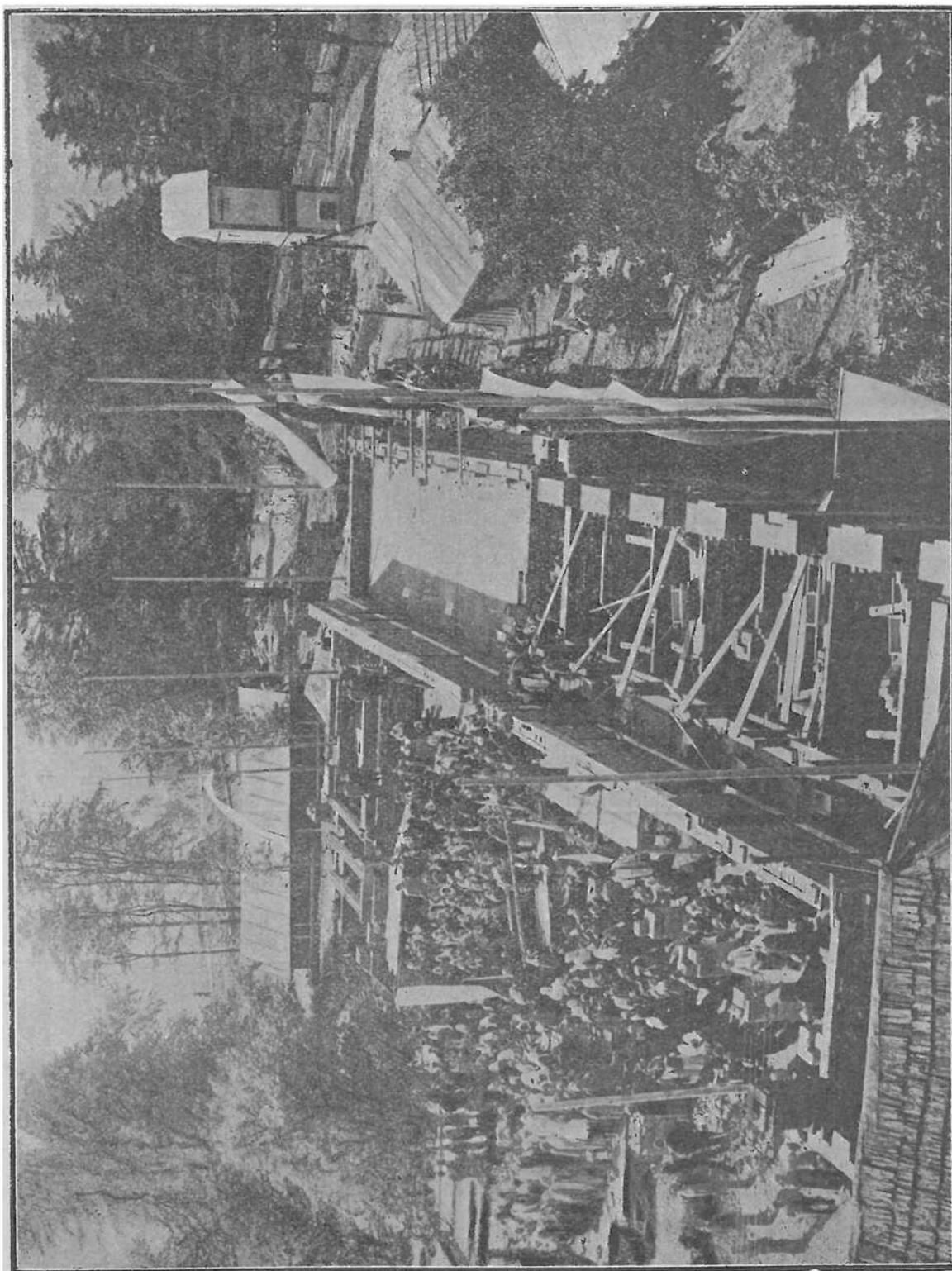
Konference tyto byly vítězstvím pokorného řeholníka; nesčíslní posluchači, mezi nimiž bylo mnoho osob vynikajících, i profesorů universitních s veškerou mládeží studující, našli cestu k Bohu a začali vésti život křesťanský. Nejpožehnanější byly však exercicie, jimiž P. Ravignan končil každý cyklus konferenční. V duchovních cvičeních tkvěla jeho úžasná moc a plodnost; byl v nich vůbec nevyčerpatelný.

Po Paříži i jiná města žádala si jeho výmluvného slova. Za dalšího pobytu v Lyoně vykonal své slavné sliby řeholní dne 2. února 1838 a brzo na to putoval do Loyoly, ke kolébce svého drahého Otce, sv. Ignáce.

Té doby veřejné mínění obracelo se proti Tovaryšstvu Ježíšovu. Na žádost několika biskupů napsal P. Ravignan obranný spis „O existenci a řeholi jesuitů“. První exemplář koupil si sám

pan ministr kultu. Dosud hlásal sněm, že jesuité nemají práva existovati; ministři tvrdili, že neexistují. P. Ravignan dokázal, že sněm i ministři se

sv. Ignáce, zvláště když vláda chtěla stůj co stůj provésti své záměry. a vyslanec její Rossi hrál v Římě nepřeknou úlohu. Nejbolestnější však by-

Základy poutního domu na Sv. Hostýně.

mýlí, a jesuité dosáhli schválení. Knížka téhož roku dočkala se čtyř vydání. Ale pronásledování neustalo. Nepřátelé hleděli donutiti jesuity, aby se sami vzdálili. Byly to těžké chvíle pro syny

ly obtížné styky s arcibiskupem pařížským msgrem d' Affre, jehož některá opatření ohrožovala celou existenci jesuitů. P. Ravignan napsal arcibiskupovi velmi uctivý list, v němž vysvět-

lil, proč jesuité nemohli sledovati úplně směr jím vyznačený. Tím msgr Affre byl poněkud usmířen, a když brzy nato umíral na barikádách za

svoje ovečky, posílal v posledních chvílích svého života jedno poselství za druhým do domu Tovaryšstva Ježíšova. (Dokončen

Zprávy z katolické Ameriky.

Nával dělníků z Mexika do Spojených států roste. Stěhování toto jest důkazem, že v Mexiku je bída, zaviněná patrně tamní vládou, která místo zlepšení hospodářských poměrů, hledí si boje proti náboženství. Lid si tudíž hledá lepšího životí v sousední Unii, kde jsou vyhlídky pro dělníka příznivější nežli v Mexiku, což také platí o náboženské svobodě. Tento přílišný příliv vystěhovalců na jihu počíná zaměstnávat zákonodárnu severoamerickou, která uvažuje o prostředcích, jak jej omeziti.

Reholnice obětovala svůj život k záchráně 19 sirotek při požáru školy v osadě Lac La Plonge v Kanadě. Sestra Lea po zjištění, že všechna děvčata jsou v bezpečí, běžela na hořejší poschodí, od-

kud zaslechla křik devatenácti chlapců ohněm tam zaskočených. Zmizela v mraku dýmu a zahynula, volajíc povzbuzení malým svěřencům.

Papež Pius XI. daroval 100.000 dolarů ve prospěch stížených povodní mississipskou. Jako hlava katolické církve přál si učiniti aspoň něco pro ony nešťastné kromě pomoci zasláné již dříve od amerických biskupů do vytopených krajín.

Guvernér státu New York, katolík Al. Smith, šine se víc a více do popředí mezi kandidáty presidentství. Zvítězí-li demokratická strana, k níž náleží, jest jeho zvolení velmi pravděpodobné.

35.751 nekatolíků vrátilo se k církvi sv. r. 1927 ve Spojených státech podle úředních údajů letošního katolického direktáře.

Jaroslav Bečvanský:

Z pouti rekrutů.

(„Seika“, r. XXVI č. 22 z 12. října 1927.)

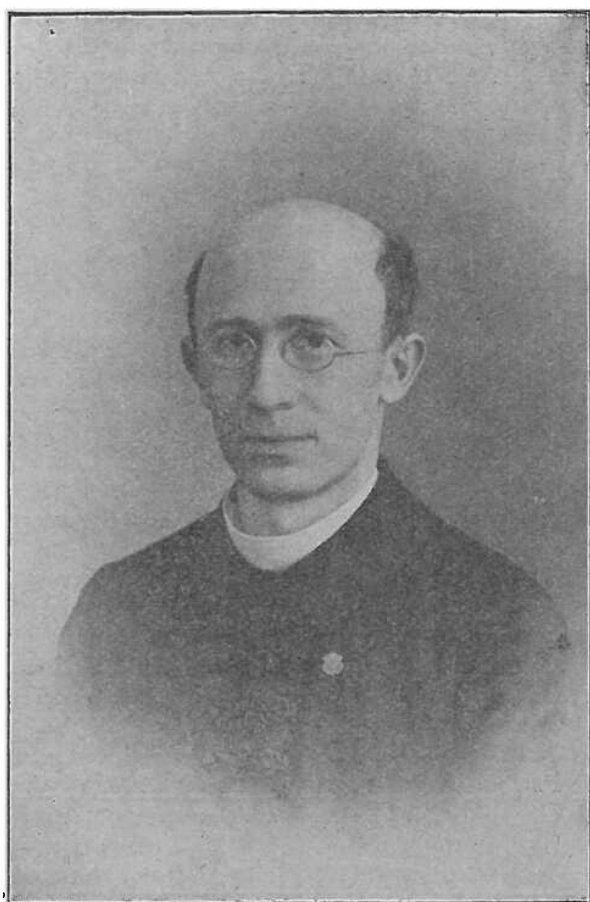
Nikdy snad neodnášel jsem z pouti takový dojem jako letos se Sv. Hostýna, z pouti rekrutů. Hned při příchodu upoutal pozornost nás všech dostavěný, praporek a věnci okrášlený poutní dům. Mohutná tato stavba bude chloubou Sv. Hostýna a všech nás katolíků. Staví jej, jak pravil v kázání jeden kněz, vděčná Morava. Jest to důkaz obětavosti a veliké lásky k bl. Panně Marii, církvi a národu. Postaven jest, aby sloužil nám všem poutníkům pohodlím a přístřeším, hlavně však určen jest ke konání duchovních cvičení. Když jsem jej prohlížel a přemýšlel o tomto významném díle, myslil jsem si: „Toto bude duchovní škola a léčebna našeho národa!“ Dům jest vystavěn, není však ještě vypraven a zařízen, také není a nebude snad hned uhrazen náklad tak ohromný. Proto ruče prosebně vztahuje tamní duch, správa ke všem lidem dobré vůle o pomoc a příspěví. Donese se na Sv. Hostýn ročně mnoho peněz, vidíme však, že je tam za ně něco zbudováno, a vše důkladně a vkusně. Účast rekrutů na letošní pouti byla poněkud slabá. Tá- zal jsem se po příčině a bylo mi řečeno, že mnoho a mnoho jich nevědělo o této pouti, poněvadž byla málo a místy pozdě poněkud hlášena tiskem. Sv. Hostýn jest

pro nás vojny zvláště důležitým místem, neboť tam jest památné bojiště, na kterém byla zázračnou pomocí P. Marie zachráněna Morava. Z války světové máme tam krásnou památku — pomník padlých. Každým rokem koná se tam za duše jejich pobožnost, která jest každým rokem četněji a četněji navštěvována. Pokládám za svou povinnost, abych poděkoval vdp. dru Žůrkovi za dojemné přednášky, které nám na naší pouti konal. Zvláště ta poslední, která se konala u 11. zastavení křížové cesty, vyvolala jistě u každého mocný dojem. Vdp. dr Žůrek zná dobře poměry, jaké jsou teď na vojně, zná také duši těch mladých jinochů. Proto byla jeho slova dobrým poučením a útěchou. Milí hoši, stojíme před vážným krokem našeho života, budeme delší dobu odloučení od svých známých. Opustíme to, co nám bylo doma milým, a budeme konati povinnost, která je mnohdy velmi těžká. Máme však tu nejlepší těšitelku a nejlepšího rádce v našem náboženství. To poskytne nám síly a útěchy vždy a všude, budeme-li se řííiti jeho hlasem a obraceti se k Pánu Bohu vroucí modlitbou. Nakonec volám všem srdečné s Bohem a přeji mnoho štěstí a zdraví.

Zprávy se Sv. Hostýna.

Padesáté narozeniny vdp. Aloise Vicedníka, faráře v Klášterci. Alois Vicedník narodil se 16. listopadu r. 1877 v Bojkovicích, byl vysvěcen na kněze r. 1902. Letos slavil své stříbrné kněžské jubileum. Po vysvěcení dostal se za kaplana pod Svatý Hostýn do Bílavska. Když se zapracoval do duchovní správy, ohlížel se jako mladý, nadšený kněz, jak se daří v okolí spolkovému životu. Sousední Bystřice byla středem okolního venkova. Tam si vedli výbojně stoupenci sociálně-demokratičtí, kteří měli placeného tajemníka; také odpadlý katecheta J. Svozil byl v jejich službách. Proti nim stálo Všeodborové sdružení křesťanského dělnictva s předsedou Valentinem Polachem, jež zachraňovalo katolické dělnictvo. Když se tohoto dělnictva ujali nástupce Svozilův katecheta P. Menšík a bílavský kaplan Alois Vicedník, rychle se šířil a vedlo si útočně proti sociálním demokratům. Alois Vicedník rozšiřoval katolický tisk a pilně psával do Pozorovatele a do Bystřického obzoru. R. 1906 se odvážili bystřičtí katoličtí pracovníci uspořádati na Sv. Hostýně krajský sjezd. V kostele kázal prof. dr. Karel Hubík z Kroměříže a na odpolední schůzi na verandě hostince promluvil K. Paprskář ze Vsetína o křesťansko-odborovém sdružení. Ke slovu se přihlásil Václav Zbořil, továrník z Bystřice, jenž v promyšlené řeči hájil křesťanský světový názor proti názoru hmotářskému různých moderních stran a pobádal dělnictvo, aby se nedalo zastrašiti špiněním a tupením nepřátel. Povzbuzoval dělnictvo k šetrnosti, neboť jen ten dovede pro jiné pracovat, kdo sám sobě stačí. Zkrachované existence nemohou prospěti jiným. — Po schůzi se ubíral průvod Bystřičtí a vzbuzoval i u nepřátel obdiv a úctu. Sjezdu tohoto se zúčastnila s dělnictvem i venkovská mládež. I později pracovníci, kteří působili na venkově, mluvili na schůzích křesťanského dělnictva v okolí hostýnském, jako ve Slavkově, v Rajnochovicích, v Křtoměli, Lipové i ve Fryštáku, až se katolická venkovská mládež sama spojila ve spolek Omádinu, u jejíž kolébky stál také Alois Vicedník. Byly to nejkrásnější dny jeho života! V době válečné byl kaplanem v Kelči. Jsa ve velice úzkém styku s lidem, sbíral dojmy z války a sepsal je do článků: Za mobilisace na Svatý Hostýn, jež uveřejnil r. 1915 v Hlasech svatohostýnských. Psával také mnoho dopisů vojínům a ovšem také dostával od nich mnoho zajímavých zpráv. Z těchto zpráv sestavil v Hlasech svatohostýnských velmi poutavé pojednání: Sva-

tý Hostýn za válečné tísně. Ač svědomitě zastával všechny povinnosti v duchovní správě a v celém okolí organizoval mládež, přece mu ještě dosti času zbývalo pro Svatý Hostýn. Často sem chodil, navštěvoval P. Malého a stal se jeho důvěrným přítelem. Po smrti P. Ma-

Vdp. Alois Vicedník.

lého napsal do Hlasů svatohostýnských řadu vzpomínek na něho. Každý rok jedenkrát neb dvakrát přichází na pout a přináší kytici na jeho hrob. Přejeme jubilantovi pevného zdraví a dlouhého věku, aby mohl pokračovat v naznačené činnosti a šířiti úctu k Panně Marii svatohostýnské. R. R.

POUTI.

(Podává Fr. J. Oškera T. J.)

3. září. V sobotu aopoledne bylo jasno, odpoledne se poněkud zamračilo, ale nepršelo. Po druhé hodině odpoledne přišel průvod z Kunovic od Uh. Hradiště a okolí s dlp. farářem Šilhavým, s hudbou, přes 600 účastníků. Pak z Boršic u Buchlovic (58), ze Střílek u Zdounek (64), z Archlebova (48). O 4. hod.

konaly průvody pobožnost křížové cesty, pak pobožnost u pomníku padlých, kdež k nim měl p. Sterba z Kunovic krátký pros. ov. Po zapění smutečních písní a pochodů hudbou kunovskou pobožnost skončena. O půl 9. hodině světelný průvod, po něm pobožnost u pomníku padlých vojnů se smutečními pochody, zpěvem a krátkou promluvou, kterou měl dp. Šilhavý, načež vykonal výkrop.

4. září v neděli o půl 4. hodině na ranní i velké kázal P. Stork T. J., superior v Fraze. Odpoledne o půl 1. hod. měl krátkou promluvu k poutníkům dp. Šilhavý, načež bylo sv. požehnání, po němž průvod odešel. Během dopoledne přišlo mnoho lidí od vlaků i z okolí, neboť den byl dosti pěkný. Celkem bylo asi 5200 poutníků, k stołu Páně jich přistoupilo 1892, mši sv. slouženo 9, z nich 3 zpívané.

5. září přijeli na pout J. M. pan prelát Valoušek, msgr Jan Daněk, kanovník v Kroměříži a kapitolní děkan Cyril Bařinka. Prohlédli si s velkým zájmem novostavbu poutního domu a jiné opravy na Sv. Hostýně.

6. září bylo pěkné počasí. Odpoledne ve 2 hodiny přišel průvod z Horního Srní s hudbou (300); brzy po nich průvod z Trenčanské Teplé (160). Průvod z Hor. Srní měl přes 40 družiček, které po příchodu do chrámu Páně učinily Matce Boží poklonu, padnuvše za zpěvu dojemné písně všechny na tváře.

7. září byla v 5 hodin zpívaná mše sv. za poutníky z Hor. Srní, v 6 hod. za poutníky z Trenč. Teplé. V 9 hod. oba průvody odešly do Stípy, odtud pak do Provodova. Před 9. hod. průvod ze Starého Města (60), pak Němci z Nimlau (Nemilany) u Olomouce. Tito měli v 9 hodin zpívanou mši sv. Po 10. hod. přišel průvod z Lysé na Slovensku (140). Odpoledne průvody ze Vnorov (190) s družičkami, které nesly sošku Panny Marie, bohatě ozdobenou, z Lipova u Strážnice (50), z Tvarožné Lhoty (65), Nové Vsi u Uher. Ostrohu (180), z Veseří n. M. (58), Hroznové Lhoty u Strážnice s družičkami a soškou Panny Marie (205), z Valašské Bystřice s dp. Vojt. Jestříbkem, koop. (150 poutníků s hudbou), z Velké u Strážnice (160), z Ostrožské Lhoty (125), z Kyjova a okolí (170) s družičkami, z Boršic u Uher. Ostrohu s družičkami (110), z Bílovic u Uher. Hradiště s dp. Jos. Bachmanem, koop. (140), z Nové Lhoty s hudbou (220), z Lovčic (54). Mimo jmenované průvody přišlo ještě více menších neb větších hlouček a mnoho jednotlivců, neboť počasí bylo pěkné. Večerní kázání měl R. P. superior, pak slavné sv. požehnání. V 9 hod. byl světelný průvod, při němž družičky ze Vnorov nesly sošku P. Marie.

8. září ve čtvrtek na slavnost Narození

Fanny Marie bylo opět pěkné počasí, i ta Boží příroda jakoby plesala nad narozením Matky Vykupitele světa. První mše sv. byla o půl 3. hod., při níž se počalo udílení sv. přijímání. O půl 4. hod. byla první zpívaná mše sv., pak následovaly stále zpívané mše sv. za průvody. Celkem bylo 11 zpívaných. Na ranní kázal P. Jos. Bartoník, na velké kázal F. Karel Jež, redempt. z Brna. Slavnou mši sv. s asistencí měl msgr Jan Daněk, kanovník z Kroměříže, za přísluhy p. konst. rady V. Pecháčka, P. Jos. Bartoníka T. J. a Vlad. Čermáka, poajáhna.

U stavby poutního domu se konala slavnost „úrovně“. Stavba byla ozdobena prapory, vlajkami a věnci. V 8 hodin byli všichni zaměstnanci na novostavbě přítomni slavné mši sv., kteráž byla za ně obětována. Kolem půl 12. hod. se shromáždili všichni zaměstnanci a dělníci ve svátečním úboru u hlavního vchozu novostavby, kdež byli fotografováni. Pan stavitel Met. Matuška děkoval panu msgru Daňkovi jakožto zástupci Matice svatohostýnské. Jménem dělníků poděkoval p. Jan Martyš z Chvalčova. Nato krátce promluvil msgr Daněk o významu slavnosti. Pak byly dělnictvem odevzdány kytice msgru Daňkovi, p. staviteli Matuškovi, p. inž. Cimburkovi a P. superiorovi Perničkovi T. J. Po ukončení slavnosti byli dělníci počastováni na účet p. stavitele a Matice svatohostýnské. Tou dobou bylo při stavbě zaměstnáno 24 zedníků, 21 zednických učňů, 30 nádeníků, 6 tesařů a 16 ženských pomocnic.

Toho dne bylo celkem asi 8600 poutníků, ke stołu Páně přistoupilo 3852, mši sv. slouženo 20. Ze bylo překrásné počasí, přišlo během dopoledne mnoho poutníků zvláště vlakem. Ve zpovědnících vypomáhali tito dpp.: Karel Jež, redempt. z Brna, Al. Pokorný, redempt. z Brna, Jan Hertlíček, redempt. z Červenky, V. Pecháček z Val. Meziříčí, P. Kruš T. J. z Frahy, P. Josef Habeš T. J. a P. A. Eisner T. J. z Velehradu, farář Fr. Svačina z Rusavy, a důstojní pánové, kteří přivedli průvody, začež všem srdečně děkujeme.

9. září. Byl opět pěkný den. K večeru přišly menší průvody z Drslavic, Tichova, Lačnova, Vlachové Lhoty a Vel. Ořechova (160).

10. září. Obloha počala se poněkud potahovati mraky, ale přesto bylo obstojně. V 7 hod. byla mše sv. zpívaná za průvod z Tichova, v 9 hod. zpívaná za průvod z Vel. Ořechova. Odpoledne přibyl průvod z Kojetína s dp. Jos. Peškou, kaplanem, s hudbou (na 1100 účastníků), z Val. Klobouk s dp. kaplanem Štěp. Nevrlým (700), z Blatnice (180), na večer z Horní Moštěnice s farářem drem Inoc. Obdržálkem (300).

Pak přišli rekruti, pro něž měl dr. Klem. Žůrek v Sarkandrovce přednášky a večer u pomníku padlých vojínů pobožnost.

11. září. V neděli na slavnost Jména Fanny Marie počalo se udílet sv. přijímání o půl 4. hod. O 6. hod. zpívaná mše sv. za rekruty s proslovem před společným sv. přijímáním. K 9. hod. přišel průvod z Hlinska u Lipníka s dp. farářem Janem Rozsypalem a s hudbou (300). Též od viaků přišlo opět mnoho poutníků. Celkem bylo asi 8200 poutníků, k stolu Páně přistoupilo 3113, mši sv. 14 (7 zpívaných). Ve zpovědnících vypomáhali dp. Jiljí Španěl, prefekt z Kroměříže, dr. Klem. Žůrek, kons. rada V. Pecháček, Wilfried Kalinský, salvator. z Val. Meziříčí, pak i všichni důst. páni, kteří přivedli průvody, začez „Zaplat Pán Bůh!“

14. září. Ve středu (Povýšení sv. kříže) přišel k 9. hod. průvod z Chomíže s dp. Jarosl. Januštkem, farářem v Bílavsku, s hudbou a družičkami (160); měli hned slavnou mši sv. Ke konci této přibyl průvod ze Žop s dp. Jarosl. Jakšíkem, katechetou na odpočinku v Holešově, s hudbou a družičkami (190).

17. září. V sobotu bylo špatné počasí. Husté mlhy se válely po hoře, občas přšelo a vál silný vítr. Proto byla návštěva velmi chabá. Celkem bylo večer asi 300 poutníků na požehnání o 7. hod.

18. září. V neděli se počasí poněkud zlepšilo. Během dopoledne přišlo asi 400 poutníků. Celkem bylo tedy asi 700 poutníků a k stolu Páně jich přistoupilo 242. Mši sv. slouženo 7 (2 zpívané). Po neděli se opět vyjasnilo a bylo pěkné počasí až do pátku, kdy opět hustá mlha zahalila celé téměř hory svatohostýnské.

22. září. Odjel P. Hutter T. J., jenž sem přijel z Prahy 14. září a konal zde svá duchovní cvičení. Dopoledne přišlo asi 30 dětí a dospělých z Chvalkovic u Vyškova s dp. farářem Janem Tenorou. Odpoledne zase odešli. Přijel J. M. prelát Valoušek a pobyl zde do soboty.

23. září. Odjel P. Vávro Gramantik T. J., superior v Ružomberku, jenž zde byl od 15. září a konal svá duchovní cvičení.

24. září. Burácel silný vítr, obloha se počala vyjasňovati. Při večerním sv. požehnání bylo asi 120 poutníků.

25. září. V neděli byla noc jasná a též přes den bylo pěkně. Přišlo asi 1000 poutníků a k sv. svátostem jich přistoupilo 414. Mši sv. slouženo 6 (2 zpívané).

27. září. Přišel jako každoročně pěšky na pout dp. Josef Chrobák, farář ve Vel. Polomě ve Slezsku. První den pouťi měl pěkný, ale druhý den šel ve stálém dešti. Zpáteční cestu konal drahou.

28. září. Ve středu na svátek sv. Václava bylo ráno zamlženo a chladno. Též v předvečer přšelo a silné mlhy spočívaly na temeni hory. Přesto přišel průvod katolických spolků z Bystřice p. H. s

dp. katechetou Jak. Menšíkem a kaplanem Fr. Fučíkem (asi 180 účastníků). O půl 9. hod. kázal P. Bartoník T. J., pak měli slavnou mši sv. Po ní byla akademie ve dvoraně hotelu, kdež měl přednášku R. F. Fernička T. J., Během dopoledne se pěkně vyjasnilo. Celkem bylo asi 250 poutníků a k stolu Páně jich přistoupilo 63, mši sv. 8 (jedna zpívaná).

Za měsíc září přišlo asi 26.754 poutníků, k stolu Páně jich přistoupilo 11.009, mši sv. slouženo 269.

VYSLYŠENÍ A PODEKOVÁNÍ.

Z Ve.ké u Hranic. Již od maličkosti utíkala jsem se k Panně Marii hostýnské. Záhy mi zemřela matka, a tu navykla jsem si sdílet všichni své radosti a starosti s Matičkou nebeskou. Fvodaa jsem se za vdovce s dvěma ditkami. Za rok po svatbě manžel mi těžce onemocněl, byl zaopatřen sv. svátostmi. Nebylo naděje na uzdravení. Právě zvonilo poedne: tu jsem si vzpomněla na Pannu Marii hostýnskou, rychle jsem chopila malé děti za ruce: „Fojdte, děti, pomodiíme se za tatínka!“ Při tom jsem sábila, že půjdu každý rok na Sv. Hostýn, co živa budu. Po moditbě jsem bězeia k lůžku a spatřila jsem obrat k lepšímu. Ozdravěl úplně a mohl pokračovati ve své těžké práci. Dvacátého roku po svatbě onemocněl zase; lékaři nedoufali v jeho uzdravení. Putovala jsem na Hostýn, prosila Matku Páně o pomoc, vzala domů trochu vody hostýnské. Dala jsem ji svému muži píti s prosbou: „Ne ta voda, ale ty sama, Panno Maria, uzdrav tělo jeho!“ Nemoc trvala dále, ještě po druhé jsem putovala na Sv. Hostýn, znovu jsem vzývala s důvěrou Rodičku Boží. Formalu se nemoc lepšíla a nyní je již zcela zdrav a vesel, koná svou namáhavou práci dobře. Tisícere díky Panně Marii svatohostýnské. A. B.

Z farnosti drahotušské. Čtenářka Hlasů vzdává vroucí díky P. Marii svatohostýnské. B. Srdci Páně, sv. Terezičce od Ježíška a sv. Antonínu za uzdravení z těžké nemoci a prosí o další pomoc a ochranu, doufajíc v opětné uzdravení, jelikož se choroba vrátila. Plní slib uveřejněním a z vděčnosti zasílá 100 Kč na oltární světlo.

Nejenenovaná. Nejdraší má Matičko, děkuji ti za všechna dobrodiní, která jsi mi do dnešního dne uštěařila. Má matka pozemská nemá bohužel pro mne laskavého slova, ale já všecko ráda z lásky k Ježíškovi snáším, neboť vím, že ty mne miluješ. Fřiviň mě k svému srdci mateřskému a učiň mě podobnou oné dobré dívce Bernadetě, abych se jí v ctnostech, zvláště v čistotě podobala jako pravá soddálka mariánská.

Ze Slezské Os'ravy. Oznamuji, že můj drahý manžel, Jan Gacek, člen Matice hostýnské, zemřel. Býval horlivým poutníkem svatohostýnským, rád tam vždy pospíchal

s procesím z Mor. Ostravy a šťasten se vracel domů. Matka Boží mu za to vyprosila šťastnou smrt. Zemřel smířen s Bohem i s lidmi. Sama jsem rovněž onemocněla, ale dosáhla jsem přímluvou P. Marie uzdravení. Za tyto milosti díky vzdávám a prosím nebeskou Královnu, bych se jí podobala i v kříži a utrpení a se svým manželem se shledala na věčném Hostýně. (Přiloženo 90 Kč na duchovní správu.) A. G.

Ze Strážnice. Nacházela jsem se dvakráte v těžké tísní. Božská Máti mne laskavě chránila. Dle svého slibu veřejně díky vzaávám Jí a sv. Josefu. (Přiloženo 10 Kč.) — B. Šafaříková.

Nejmenovaná. Odběratelka Hlasů plní učiněný slib a děkuje drahé Matičce svatohostýnské za vyslyšení prosby.

Z Nedašové Lhoty. Již tolikráte jsem zakusila tvé mateřské pomoci, Panno Maria. Neopouštěj mne ani v přítomné úzkosti a ukryj pod pláštěm svým mne a mé děti. Nejsem-li hodna vyslyšení, aspoň mi vypros svatou trpělivost a nedej mi zmalomyslněti. A.

Dopisy z Ameriky.

Waterstreet, N. Y. Již jest tři léta tomu, co jsem naposled zřela Sv. Hostýn, kdy jsem se tam loučila se svou Matičkou před cestou za moře. Ach, jak ráda pěji ty písně mariánské zde v cizině při práci! Zapomínám na celé okolí a v duchu vidím se u P. Marie. Mám jen jediné přání: ještě aspoň jednou v životě putovati k Ní. Pak bych teprve si dovedla vážiti těch drahých míst v naší milé Moravěnce. A. D., čtenářka Hlasů.

Cudahy, Wisc. Jak krásné to bývaly pro mne chvíle, když jsem kdysi putoval na Sv. Hostýnek! Nebeská Matička i zde ráda vyslyší toho, kdo na ni nezapomíná. To mohu stvrditi ze své vlastní zkušenosti. Doufám, že mi Pán Bůh popřeje ještě někdy v životě na Hostýnek připutovati. S mnoha pozdravy F. F.

DARY.

Na poutní dům: N. N. z Lobodíc u Tovačova 1000 Kč, Frant. a Terezie Drčilovi, Dobrochov 600 Kč. — Dp. Inoc. Bátorla, far. v Kojetíně 300 Kč. — John Lorence, Lorence, Cleveland, Ohio, Amer. 167 Kč. — Po 100 Kč: Jos. Rozsypal, Zářičí, Jos. Slováček ze Želechovic (nalezené o pouťi), rod. Procházková, obchod. na sv. Hostýně, dp. Jos. Chrobák, far. ve Vel. Polomi, N. N., manželé z Hranic, manž. Krumpolcovi z Hodslavic na poděkování za vyslyšení prosby. — Po 60 Kč: N. N. ze Žalkovic, N. N., pouťník. — Po 50 Kč: N. N. z Milotic, Fr. Koutný z Pavlovic u Přerova, Křišpín Ženčák z Kožušan, N. N. ze Zdounek, Mar. Pospíšilová z Brna, Kateřina Fröhlichová z Brna, Robert a Anna Zemanovi z Jihlavy, Mar. Beránková

z Napajedel, N. N. z Ludslavic, N. N. z farnosti třebětické, Mar. Kuřlíková, manž. Pavelkovi ze Zašové, Fr. Šebesťová z Nitry na Slov., N. Nesvajbová ze Žalkovic, N. N. z Kateřinek, odběr. Hlasů z Dřevohostic, Fr. Borek, Lhota-Rapotín, N. N. z Březové u Vizovic. — 45 Kč: Anna Matoušková z Laškova. — Po 40 Kč: Průvod z Vel. Ořechova, Kar. Jemelka z Tučina, Leop. Cukr z Boršic, N. N. z Brna. — Po 30 Kč: Petron. Fröhlichová, ošetř. v Brně, Otilie Juránová, ošetř. v Brně, A. Š. ze Staré Vsi. — 27.60 Kč: N. N., kněz ze Skalice. — 25 Kč: Rodina Šubová. — 22.50 Kč: Poutníci z Boršic u Blatnice. — 22 Kč: N. N. z Holešova. — Po 20 Kč: Albert Pecka z Čejkovic, Annt. Smažinka, učit., Němčice na Hané, Hedv. a Fr. Holub ze Zdounek, manželé Pitlachovi ze Slovenska, Ant. Vaculíková z Hradčan, dp. Jos. Nezdařilík, katecheta v Jaktari, Vincencie Bouchalová z Dol. Újezda, N. N. ze Štípy a Rymic, Mar. Chorá z Olomouce, A. Bernovská z Chvalkovic, N. N. z Vel. Blatnice, Fr. Juřena, Vačice, N. N. z Dřínova a Laškova, N. Novák z Prasklic, na poděkování, J. Lapáček, Praha II. — Po 15 Kč: N. N. z Karvinné, Mar. Petrová z Němčic na Hané, Jos. Mika, vůdce průvodu z Veselí na Mor. — Po 10 Kč: N. N. z Holešova, Berta Baumlová z Brna, J. Vinklárek, Hor. Otaslavice, N. Pátík z Drahotuš, N. N., Uhřičice, Fr. Krč, Staré Hamry, Jos. a Fil. Spáčilovi z Pravčic, K. B. z Val. Klobouk, Fr. Polášková z Vlchovic, Fr. Smejkal z Holice u Ol., Ant. Krejsa z Popůvek, N. N. z Kuřovic, Kateř. Domincová, Rybárny u Uh. Hradiště, Am. Přikrylová z Měřutek, na poděkování, Fab. Otáhal, Vlkoš u Přerova, N. N. z Ludslavic, Ant. Váňa, Skalička u Hranic, Lud. Drozd z Veselíčka, Fr. Jiráková z Rostěnice, Mar. Hlušková z Nové Vsi, poutníci z Lidečka u Val. Klobouk, Fr. Wágner, N. N. z Bolelouce, Krist. Müllerová z Místku, Mar. Hiklová ze Štramberka, N. N. z Vel. Prosenice, A. Planetová z Prostějova, Tom. Červenka, Anež. Šrámová z Holešova, rod. Sevkova z Dřevohostic, Fr. Hasilík z Opatovic, Fil. Vavrušová z Luaslavic, Fr. a Em. Smolkovi z Val. Meziříčí, V. Bůbálek, obch. v Bystřici p. H. — Po 8 Kč: Jos. Haramia z Kaňovic, N. N. z Mor. Ostravy. — Po 5 Kč: N. Fridrichová, Žalkovice, M. Masařová z Dol. Lhoty, N. N. z Pravčic, Krist. Šípková z Dřevohostic, Rich. Šváb z Prahy, A. Hlučáňová z Rožnova, čten. Hlasů z Dol. Těšic, poutník ze Želechovic, Fr. Petrucha z Kněždubu, Jos. Bernatík z Ratimova, N. N. z Tršic, M. Hlušková z Nové Vsi, J. Dobrozemský z Karlovic, N. N. z Bílé, M. Pešíková z Veselí n. Mor., M. Martinková ze Strážnice, Ant. Vajdíková,

Vnorovy a Julie Ivanová, K. Šlesinger z Velatic, A. Bajerková z Bohušovic, senovský z Tučap, N. N. z Vel. Blatni-
Růž. Pragová z Kroměříže, Meth. Pru-
ce, Kateřina Kafková z Prostějova, čten.
Hlasů z Hrubčic, A. Králová, E. Tomáš-
ková, M. Fagošová z Prostějova, N.
Stoklasová z Újezdce, N. N. z Bu-
ku, Fr. Mikulášek z Hřebčína, A. Konečná z
Brna, Štěp. Lízalová z Něžic, A. Bar-
toňková z Kroměříže, M. Peluchová z
Troubek, poutníci z Lysé na Slov., A.
Burešová z Vídně, Fr. Chlápková z Pal-
kovic, M. Horká z Veselí n. M., N. N.
ze Žalkovic, Blasic a Turzovky, Jos. To-
man a Jos. Hub z Hodslavic, Jos. Pří-
kryl z Ludslavic, Fr. Fuklíková, Dobrkov,
M. Suchá, Biskupice, N. N. z Tichova,
A. Častulíková z Prasklic, A. Kozumplí-
ková, N. N. z Hrušky u Kojetína a z
Val. Klobouk, Běla Rygalová z Křenovic
a Ludm. Dvořáková, A. Ratajská z Blat-
nice, A. Kratochvílová, Vel. Prosenice,
M. Dostálová z Paršovic, Fr. Kotek z
Lužné, N. N. z Boršic, A. Uvázlová z
Lověšic, Ter. Šustalová, Spitinov, Fr. Kle-
páčová z Ostravice, M. Nováková z Pod-
hoří, Al. Gacková a Jan Gacek ze Sl.
Ostravy. — 4 Kč: Fr. Sáblik ze Smoliny.
— Po 3 Kč: Jos. Šimon z Boršic, rod.
Sábliková ze Smoliny, Fr. Čemerková z
Výmyslic, A. Rothmüllerová, N. N. z
Prostějova. — Po 2 Kč: Hedv. Stuchlí-
ková, manž. Smolkovi, M. Metecná, L.
Pavlašová z Výmyslic, Fr. Neděla, Mokré
Lazce. — Jistá stařenka zlatou desítikor-
nu. Z Přílep u Holešova dle sběrací
listiny odevzdáno 480 Kč. — Všem šle-
chetným dárcům srdečné „Zaplat Pán Bůh!“

Na poutní dům: Nejmenovaný z Břestu
u Kroměříže 10.000 Kč, Karel Richter, ře-
ditel banky 200 Kč, vd. konvent dominikánů,
Uh. Brod 280, Adolf Pravda, Němčice u
Hol. 100, Jan Václavík (při val. hrom.)
za sebe a svou manželku Marii (oba
z Bezuchova) 2000, Fr. Paleček, Místek
50, Jos. Něníček, farář, Výšovice 5, děk.
ases. Fr. Ošťádal, Bohuňovice 1000, farní
úřad v Paršovicích u Hran. 50, Fr. Kubík,
Količín 2, rodina Bajerková, Příbor 15,
Jos. Procházka, Kelčany 20, N. N., Dří-
nov 5, nejmenovaní manželé, Vrchová-
Bránky 10, Am. Albertová, Kroměříž 10,
Just. Luksová, Kroměříž 10, Štěp. Jaško-
vá, Libotín 5, Fr. Šamalíková, Ostrov
u Mac. 5, Jos. Skalský, Kras. Mor. 20,
M. Provazníková, Něm. Prusy 5, N. N.,
Příbor 10, M. Hanšuková, Příbor 15, Fr.
Kruťák, Břeclav 5, Jos. Těšlík, Příbor 5,
J. Židek, Baška 5, N. N., Příbor 5, Frant.
Böhmová, Hranice 100, M. Mansportová,
Příbor 5, Fel. Gajdošek, Čechy 5,
And. Hrabovská, Bránky 2, Fr. Dosadil,
V. Bystř. 2, A. Janoušková, Zašová 10,
Ivan Slivačov, Rešov 1, Bedř. Hendrych,
Místek 3.50, Tom. Adámek, Ozince 2.50,
M. Veselá, Pustiměř 1, Anež. Čápková, Pus-

timěř 1, M. Šindelová; Lhota, p. Hr. 5,
rod. Dohnalová, Lhota, p. Hr. 5, M. Mán-
rod. Dohnalová, Lhota, p. Hr. 5, M. Má-
nová, Prackšice 2, Fr. Karličková, Prackši-
ce 2, B. Bohunková, Prackšice 2, Ant.
Černý, Křečkovice 50, N. N. 1, N. Ná.,
Žalkovice 5, Fr. Klimecká, Závěšice 5,
Fr. Smekal, Krasice 20, M. Mazurková,
Tlumačov 5, Kat. Králíková, Hodonín 5,
J. Rosa, St. Jičín 5, Fr. Dvořáková, Tráv-
ník 5, nejmenovaná, Frenštát 4, M. No-
vákova, Prasklice 10, J. Surava, Kostelec
u Holeš. 3, rod. Janišová, Hradec Král.
10, nejmenovaná, Hranice 50, nejmeno-
vaná, Holešov 50, K. Bříšková, Frýdlant 2,
Fr. Strachotová, Petřvald 10, Anež. Daňko-
vá, Lutopecný 5, Ant. Dlouhá, Přívoz 5,
And. Šimková, Kroměříž 10, Am. Rygalo-
vá, Křenovice 20, nejmenovaná, Nelešo-
vice 1, Filom. Blažková, Olomouc 5, Petr.
Macháňová, Hor. Újezd 5, B. Vajdíková,
Vnorovy 1, N. N., Strážnice 1, nejmeno-
vaná, Strážnice 1, J. Cajpl, Telnice 5,
Ant. Jeniš, Telnice 10, Lud. Palac, Stavě-
šice 5, M. Tomčalová, Strážnice 10, Jos.
Březíková, Štípa 1, Anna Kaňovská, St.
Město 5, nejmenovaná, Skalička 10, Flor.
Švábík, Dražůvky 5, Anna Kotková, Radě-
jov 5, Mart. Slováček, Radějov 2, Anež.
Kotková, Radějov 3, Kateřina Křižanová,
Kněždub 2, N. N., Domaželice 1, A.
Zapletalová, Blatec 5, Vikt. Vajdová, Čer-
novír 5, farní úřad v Uh. Brodě 365.60,
Anež. Hošáková, Kroměříž 110, Duchalí-
ková M., Kroměříž 100, farní úřad, Ná-
měšť. na Hané 46, msgre Rafael Kozák,
Kroměříž 1000, manželé Jos. a Rajm. Ře-
hulkovi, Želechovice u Unič. 1000, Bu-
ček Ant., Olomouc-Chvalkovice 50, msgre
Fr. Fučík, kanovník Kroměříž 100, arcikn.
Mořic Růžička 409, farní úřad, Štěpá-
nov u Olomouce 150, Žižka Arnošt, Brno
20, Bania Ludvík, Mokré Lazce 50, Man-
vald Aug., řídící učitel, Neplachovice u
Opavy 5, farní úřad, Halenkovice (dar
† Josefy Gabrhelíkové) 100, Volný Jan,
Fryčovice 5, Terciářská obec v Peršovi-
cích 100, Billiánová Betty, Praha II. 5, Da-
vid Jan, Frýdlant 10, Duda Aug, maj. par-
ní pily, Staré Hamry 1000, A. Nevakla,
farář v Konešíně 20, P. Rudolf Korec,
kaplan a měst. radní, Místek 20, Anna
Zárubová, Lohovec 10, Štefek Jan, Hra-
bůvka 10, Isidor Hochfelder, Bohumín 500,
farní úřad v Pravčicích 25, dr Fr. Klo-
bouk, Polanka 5, R. Chudobová, Vino-
hrady 20, Matice svatohostýnská, Třebě-
tice 1000, Chovanec Jaroslav, katecheta,
Jičín 15, Jan Janošec, Čeladná 300, Frant.
Janýška, kaplan ve Slvaičíně 50, Staněk
Jan, katecheta v Blansku 5, Lad. Kokta,
farář, Padlov 10, Vaculík Antonín, Roštění
100, Novák Karel, farář v Češtíně u Uh.
Janovic 10, Matice svatohostýnská, Třebě-
tice 4000, ředitel K. Richter, Olomouc
200, Veselý Karel, Trnava 10, Matice
Svatohostýnská, Třebětice 1400, Galuška

Antonín v Milokosti 10, Matice svatohost., Bystřice p. H. 3000, farní úřad na dómě v Brně (chrám sv. Petra a Pavla) 45, Kapucínský klášter, Fulnek 10, „Vzájemnost“, tkalcovská výrobní spol. v Hronově 3, Zetek Karel, prof. arcib. gymnasia, Kroměříž 100, Jemelka František, zámecký kaplan, Hukvaldy 1000, Jindřich Pospíšil, farář v Petrovicích 1000, Amalie Janáčková, Uh. Hradiště 55, nejmen. paní, Kroměříž 500, arcib. rada Jan Šebestík, Skaštice 10, farní úřad v Přerově (odkaz t. dp. F. Možného) 1000, farní úřad, Výšovice 40, farní úřad, Zdounky (znova) 100, farní úřad, Měrovice n. H. 182, farní úřad, Prasklice 205.60 (oféra 100.60, příspěvky a dary 55, dar Josefy Hrabánkové 50), Cecilie Zahradníková, Uh. Hradiště 5, F. Vatroslav, Olomouc 5, farníci bzenečtí 153, Fr. Valášek, Kozojídky 25, Ant. Trhlíková, Osíčko u Bysčice p. H. 50, N. M., Malhotice 10, Fr. Bartoník, Moštěnice 5, Jan Pechanec, Val. Klobouky 10, Jos. Bíbrová, Kojetín 5, Fr. Včelaříková, Bránky 5, Jos. Blaške, Bernatice 5, Ant. Váha, Bernatice 5, Jos. Halaška, Hrobice 5, Petr Fišer, Baška 1, rodina Petříkova, Holešov 15, Berta Blažková, Kojetín 5, Anna Kuráčková, Kojetín 5, Karla Gabrhelová, Kojetín 5, M. Marceisová, Kojetín 5, Ter. Masáříková, Uh. Hradiště 15, nejmenov. rodina, Skaštice 50, M. Jalůvková, Kroměříž 3, Jos. Hromadová, Kroměříž 5, A. Jahodová, Kroměříž 5, Ant. Bařínka, Val. Klobouky 10, Al. Stratil, Kurovice 8, Žofie Zapletalová, Krčmaň 5, M. Valentová, Kojetín 5, nejmenovaná, Šulešovice 5, Fr. Bařínková, Val. Klobouky 10, nejmenovaná, Prusenovice 6, Kat. Šebestová, Hodonín 5, N. N., Kopřivnice 10, rodina Křístkova, Přerov 50, N. N., Kopřivnice 10, Fr. Galatíková, Ostrava 5, Ludm. Zapletalová, Dubany 10, Barb. Kanicová, Krhová 5, Jos. Brodecký, Doloplazy u Ol. 5, Jos. Zlámal, Doloplazy u Ol. 5, Fr. Moc, Spikaly Č. 10, kons. rada Ferd. Plachý, Vel. Týnec 200, Anna Hlobilová, Olomouc 25, Terezie Kuzáková, Chropyně 20, Josefa Mikušínová, Místek 30, Rudolfa Hrobařová, Praha-Strašnice 50, farní úřad, Měrovice n. H. (opětne) 24, duch. správa zem. ústavu pro choromyslné, Brno 150, farní úřad, Vlčovice 108, Peška Jan, Kostelec u Hol. 10, nejm. osoba, M. Ostrava 50, farní úřad (opětne), Zdounky 100, kaplan Jan Václavek, Biatnice na Mor. 200, farář Frant. Beránek, Růždka 130, farní úřad, Višňové 70, farní úřad, Domaželice 100, Zaoralová Marie, Alexovice 10, Balík Tomáš, Vysočany 10, Rych Václav, Přice u Táboru 10, Jiříčková Marie, Otnice 10, L. Nekula, farář, Staré Hobzí u Jemnice 5, Jan a Anděla Otáhalovi, Bezuchov 100, katecheta Odstrčil Jan, Slavkov u Brna

10, Slabý Josef, Letonice 20, Straňák Jos., Nivnice 5, Novák Emil, Rtně 10, katecheta Filip Jan, Štítná nad Vláří 50, farní úřad, Ostrožská Nová Ves 25, Brachlová Anna, Pořice 20, farní úřad, Šitbořice 10, Přichystalová Františka, pradlena, Kroměříž 1000, Marie Elgartová, Kroměříž 30, Král Frant., Spálov 10, Chmelařová Marie, Kvačice 20, Hrubá Anežka, Jedlí 10, konvent dominikánů, Olomouc 20, Karel Richter, Olomouc 200, Fiala Kašpar, Tršice 20, Anežka Kecíková, Partutovice 9, Matice svatohostýnská 2000, dto 1000, J. Zatioukal, Břest 10.000, Matice svatohostýnská 3700, dto 1700, dto 1800, arcikněz Cyril Bařínka, Kroměříž 300, farář Ant. Dosedla, Třebětce 200, Fr. Siraňová, Kroměříž 200, A. Toupalíková, Kroměříž 200.

Na korunky Fanny Marie: N. N. 9, Berta Baumová z Brna 10, Fr. Filgasová z Poianky 5.

Na křížovou cestu: M. Nováková z Prasklic 5, pouťníci z Vysoké ze Slovenska 10.

Káva jako denní nápoj. Podle zprávy H. W. Redfielda v časopise „American Journal of Public Health“ posuzují odborní lékaři požívání kávy dětmi velmi nepříznivě, a to proto, že káva poškozuje u dětí především nervový systém. Je pochopitelné, že požívání kávy v dětském věku způsobí vážné nervové poruchy v pozdějším věku. Co se týče požívání kávy dospělými osobami, nutno upozorniti především na to, že tělo lidské stává se v dospělém věku citlivým vůči dráždivým, jako je káva, a že rozčtení nervových ústředí se snáší mnohem hůře ve stáří nežli ve věku mládí. Požívání kávy v pokročilém věku působí atd. atd. Tyto a podobné zajímavosti přináší poslední číslo „Šťastné rodiny“, které všem našim čtenářům doporučujeme. Text doplněn je zajímavými ilustracemi, takže číslo připraví vám několik radostných večerů. Pište si o číslo na administraci „Šťastné rodiny“, Praha II., Spálená 15.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V září 1927.

4. bylo lidí v kostele	5200	a u sv. př.	1892
7. " " "	850	"	540
8. " " "	8600	"	3852
10. " " "	580	"	340
11. " " "	8200	"	3113
18. " " "	700	"	242
25. " " "	1000	"	414
28. " " "	250	"	63
Ve všední dny úhrnem	1374	"	553

Úhrnem 26754 " 11009

Mši sv. slouženo 269.

DARY.

Na papežský ústav na Velehradě: Jos. Procházka, Něžice u Zdounek 50.

Na klášter T. J. (Duchovní správa.): Rod. Rekova z Opatovic na poděkování 10, N. N. z Val. Klobouk 5, Bož. Šafářiková ze Strážnice 10, N. N. 10, Al. Gacková, Slez. Ostrava 50.

Na kněžský dorost T. J.: Vojtěch Šváříček, Sv. Kopeček 1000, N. N. 40.

Na opravu Sarkandrovky: N. N. z Přerova 10.

Na Matici svatohostýnskou: Z Kokor rod. Zlámalova 10, Vil. Stavělová 10, A. Geislerová 20, M. Vitoslavská 8, sbírkou 10, Vinc. a Jos. Sadil z Brusného p. H. 20, Ant. Munková z Nítkovic u Litenčic 50.

Na kostel: Ant. Bezděk z Loučky 5, N. N. 10, op. Ant. Suchoradský, kons. r. z Prahy 40, Anna Novosadová, Lidečko 5, Mar. Hrabincová, Vracov 50, N. N. z Mor. Ostravy 25, N. N. z Blažovic 5, Fr. Nováková, Sobíšky 20, N. N. z Jezernice 50, N. N. z Kateřinek 50, z Přerova 50.

Na hlavní oltář: Anna Hrubá, učitelka, Sv. Kopeček 6, Fr. a Em. Smolkovi, Val. Meziříčí 5, Pav. a Žofie Hajduškoví, Val. Meziříčí 10, Mar. Pavlíková z Ostravice 50, Mar. Štolpa, Illinois, Amer. 300, Vít. Bůžek, obchodník, Bystřice p. H. 10, dp. Nízký, far., Žižkov 50, M. Prchlíková, Krhov 10, Č. F., Tuřovice 20, Meth. Smadi z Hranic 30, Anežka Uvázlová, Lověšice 5, Roz. Orlitová z Hůrky 50, N. N. z Milovic 50, sestra předst. z Určic za uzdravení 20, N. N. ze Křtomile 20, Ludm. Stýskalová, Všetuly 5, čten. Hlasů z Valašska 10, z Tučap 20, M. Gergelová z Kaňovic 20, A. Zálešáková z Kelník 20, M. Štěpánová z Hřiv. Újezda 10, N. N. z Tučap za vyslyšení 80, Anežka Nepřechová z Mor. Loděnice 100, N. N. z Břestů 20, Anežka Jiráková z Roštěnce 10, N. N., manželé z Hranic 50, L. M. ze Záhlinic na poděkování 50, J. a Ludm. Kutíkovi ze Stříbrnic 10, N. N. od Uhr. Hradiště 20, Krist. Jeřábková, Hlučov 10, A. Ovesná z Lipiny 2, M. Hanušová z Lipiny 2, Fr. Kostelník z Dobrkovic 5, N. N. z Dluhonic 10, Cel. Rašková, Kladníky 10, M. Bajerová 50, N. N. ze Záříčí 50, manž. Krumpolcovi z Hodslavic na poděkování za poděkování za vyslyšení prosby 100, čten. Hlasů z Prusinovic 5, Mar. Čiháčková, učitelka z Olší u Tišnova 100.

Na sv. Antonína: Frant. Fojt, správce školy, Dědice u Mor. Budějovic 200, N. N. z Petřkovic 5, M. Hermanová z Boršic 5, Arnošta Sládečková z Dřevohostic 10, rod. Panáková z Veselčeka 10, N. N. z Boršic 1, A. Uvázlová, Lověšice 5, N. N. z Jezernice 20, V. H. ze Slovácka na opravu, sv. Ant. v lese 100.

Na vojenský pomník: Petr. Prokešová z Brna 5, M. Andrýsková z Nedakonice 30, Tom. Sobotka z Dobelic 30, čten. Hla-

sů ze Záhlinic 5, Jos. Vajda z Ludslavic 5, Zdeněk Běhálek z Tovačova 5.

Na oltářní a věčné světlo: Dp. Josef Nízký, far., Žižkov 20, A. J. z Velké u Hranic 100, N. N. z Prostějova 3, Fr. Šustalová, Spitinov 2, N. Polášková z Dolněmčí 5, Anna Školová 2, Anast. Kristenová, Lázně p. Host. 15, N. N. 22, Mar. Mrázková z Lejsek 20, Mar. Peluhová z Troubek 20, N. N. z Milovic 50, Emer. Jansová z Ondratice 50, rod. Rennerová z Vídně 10, Kateř. Fröhlichová z Brna 5, Anež. Sedlářová, ošetř. v Brně 20, N. Buráňová z Pašovic 10, N. N. 20, N. N. z Martinic 5, M. Prchlíková 20, N. N. z Martinic 5, M. Prchlíková, Krhov 15.

Na africké misie: Rod. Prášilová z Ivaně u Tovačova na pokřtění dítěte 50.

Na sochu Božského Srdce Páně: Dp. Jos. Nezdařilík, katecheta v Jaktari 20, M. Novosádová z Radvanic 7, N. N. manž. z Hranic 50.

Na elektrické osvětlení: A. Nováková z Pavlovic u Kojetína 10, N. N. z Frýdku 10, z Val. Klobouk 5, M. Nováková z Pochoří 5, M. Kupíková z Újezdce 5, N. N. 5, Pavel Dědiček 25, N. N. z Hůlina na poděkování 10, N. N. z Hůrky 50, Marie Hiklová 10, rod. Hradilová z Raclavic 5, N. N. z Vel. Blatnice 20, A. Planetová z Prostějova 10, manž. Krumpolcovi z Hodslavic na poděkování 100, N. N. 10, Alžběta Antošová 100, Marie Slonková z Lužce 100, Boh. Buchtová, Mor. Písek 10, M. Kazimírová z Bohuslavic 5, A. Sedláčková 10, N. N. z Bůku 4.60, M. Sedláčková z Prackic 5, A. Bršlicová z Boršic 2, průvod z Kůhovic 30, B. Baumlová z Brna 10, N. N. z Veselí n. Mor. 15, průvod z Kojetína 20, průvod z Tučap 10, z Chomíže 10, Mar. Staňková ze Staré Bělé 5, Petr. Fröhlichová, ošetř. z Brna 20, Otilie Juranová, ošetř. z Brna 20, N. N. ze Žalčovic 20, Julie Filipová z Příbora 5, N. N. z Ludslavic 10, od obchodníků svatohostýnských 25.

Nové katechetické promluvy. Známy a oblíbený homiletický spisovatel Jaroslav Dlouhý v nové své publikaci vybral si důležitou látku, kterou časově zpracovává ve formě křesťanských cvičení. Jasně a poutavě podává i těžké pravdy náboženské s přílehavými časovými aplikacemi, takže nové jeho dílko dojde do jista velké obliby. Zaslouhuje toho jak pro novost zpracované, tak i pro vkusnou úpravu a levnou cenu, za jakou ji Cyrilometodějské knihkupectví Gustava Francla vydává. Těchto dobrých promluv Dlouhého možno s prospěchem užít jako cyklických řečí v našich spolecích. Knihu dodají naše knihkupectví za 14 Kč. Doporučujeme.

Povětrnost v září. Po dešti posledního srpna bylo devět suchých, někdy jasných,

někdy zamračených dní. V sobotu odpoledne 10. září pokrápělo, v neděli odpoledne se hnaly od západu tmavé mraky a přinesly na pondělí 15 mm deště. Nastalo většinou zamračené, zamlžené a deštivé počasí, které trvalo do 20. září. Kromě 15. září přišlo neb mlžilo každý den. Deštivé dny byly také 23., 26. a 27. září. Za celý měsíc napršelo 87.8 mm, tedy ne celý decimetr. V deštivém období vál silný západní vítr. Pěkné podzimní jasné dny byly 1., 6., 7., 22. a 29. září. Skoro celý den bylo zamračeno 10., 12., 17., 20., 23. a 27. září. Vichřice byla 1., 2., 8. a 16. od východu, 14., 17., 18., 20. a 25. od západu a 24. od jihu. Mlha nás zahálila 1., 9., 12., 13., 17., 20., 27. a 28. září. — Celkem bylo teplo. Nejtepleji bylo dne 7. a 22. září: 23.5 stup., nejchladněji bylo 18. září: 4.5 stupňů. Od 1.—13. září bývalo okolo 13 stupňů, později se trochu ochladilo. Průměrná teplota nejvyšší byla 17.6 stupňů, nejnižší 9.3 stup., průměrná ranní teplota byla 11.2 stup., polední 15.7., večerní 11.9 stup., všeobecná 12.9 stup. — Jiná léta odlétají vlaštovky koncem srpna. Slétají se z celého okolí a ve stech obletují kostel a klášter a letí na jih. Letos tak činily začátkem září; mnohých odletělo na svátek Narození Panny Marie, a ty, které se opozdily, odletěly 14. září. Rorejsi odletěli 3. října a hned nato se značně ochladilo; 4. října ráno byly jen 2 stupně tepla. — První sníh v přeháňkách padal 6. října a v noci na to byl první mráz. — 7. října ráno slunce jasně svítilo a utvořilo krásný stínový obraz chrámu nad Chlumem bílavským v mlze, která pokrývala nížinu.

Listárna redakce.

Duchovní správa vzdává srdečné díky nejmenované slečně učitelce, která poslala koberec k hlavnímu oltáři. Zaplat P. Bůh!

Neznámá paní darovala antipendium na hlavní oltář. Kéž jí to Rodička Boží dle jejího přání odplatí.

Jistá poutnice žádala v sakristii o zaslání míry pro ozdobu kazatelny. Nedoopatřením se nám ztratila její adresa. Prosíme, by nám ji zaslala.

Přátelé sv. Hostýna, zvláště na Moravě, přičiňte se z lásky a vděčnosti k své Ochránkyni živou agitací dům od domu, od osoby k osobě o důstojné vybudování poutního domu na Sv. Hostýně, aby byl vpravdě „královským hradem Královny nebes“ a sloužil „co nejdříve „znameným tělům“, ale také „nesmrtelným duším“. Přispějte obětavě a štědře na tento dům: akcí pětikorunovou (daruj každý alespoň jednu pětikorunu); akcí stokorunovou (jména jednotlivců, rodin a spolků, jež přispějí alespoň jednou stokorunou, budou zapsána na vkusně upravené pergamenové listině, která se vloží do základ. kamene); akcí 1000 a 3 až 5000 Kč. Jména těch, kdož přispějí darem nejméně 1000 Kč, budou vyryta do mramorové desky u vchodu poutního domu, jmény dárců 3000 až 5000 Kč označí se jednotlivé světnice. Poutní dům nemůže však na se vzít závazku k těm, kdož přispějí na vybudování jednotlivých světnic. Veškerý dary v poutním období možno odevzdati v sakristii nebo zaslati poštou.

Duchovní cvičení, která se budou konati ve Stojanově na Velehradě: pro mužskou mládež, zvláště Orla, od 6. listopadu večer do 10. listopadu ráno; pro vedoucí domácnost na farách od 14. listopadu večer do 18. listopadu ráno; pro ženskou mládež, zvláště OČS, od 21. listopadu večer do 25. listopadu ráno; pro katolické ženy, zvláště z venkova, od 12. prosince večer do 16. prosince ráno; pro mužskou mládež (Orla a Omladinu) od 18. prosince večer do 22. prosince ráno; pro mužskou mládež OČS od 9. ledna večer do 13. ledna ráno; pro kostelníky od 16. ledna večer do 20. ledna ráno; pro rolníky a živnostníky od 27. ledna večer do 30. ledna ráno; pro Svaz katolických žen a dívek v únoru. Cena za ubytování 70 Kč, chudší 60 Kč (celé zaopatření kromě nápojů); kdo přinese nějaké potraviny, platí 40 (30) Kč. Přihlášky buďtež zaslány alespoň dva dny před začátkem Papežské koleji na Velehradě.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Jan Gacek ze Slezské Ostravy.

Tomáš Dosoudil, výměnkář, v Grygově.

Marie Navrátilová z Brna.

O. v p.

Číslo 12.
Prosinec 1927.

Ročník
XXXXX XIII.

MĚSÍČNÍK PRO LID.

S povolení nejvýšší arcibisk. konsistoře v Olomouci
a řeh. představených vydávají Otce Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné 12 Kč, v Americe 1 dol.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice.

Používání novin, známek povoleno řed. pošt a telegrafů v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

OBSAH: Tisk!, str. 177. — Statečná mládež, str. 178. — Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí, str. 180. — Anna Maria K.: Láska mateřská, str. 182. — M. H. Vávrová: P. Gustav Xaver de Ravnigan T. J., str. 184. — Rudolf Rozkošný T. J.: Dvojitá vzpomínka, str. 186. — Zprávy se Sv. Hostýna, str. 189.

NAŠE VYOBRAZENÍ: Poutní dům [slavnost svěcení], str. 185. — Zesnulý P. Jan N. Soukup T. J. [uprostřed v sedící řadě] v době slavnosti korunovační [.912] s obyvateli svatohostýnské residence. [Viz str. 19.], str. 188.

Přátelům Sv. Hostýna.

Zajímáti bude naše přátele připojené rozdělení poutnického domu.

	Přízemí hlavní budovy má	5 pokojíků napravo	
		6 pokojíků nalevo od vchodu	o ploše 10.64m ²
I. patro	„ „ „	14 pokojíků dopředu	„ „ 11.06m ²
		10 pokojíků do nádvoří	„ „ 10.64-12.73m ²
II. patro	„ „ „	14 pokojíků dopředu	„ „ 11.06m ²
		10 pokojíků do nádvoří	„ „ 10.64-12.73m ²

Při poslední matiční schůzi učiněn návrh, aby v přízemí veškeré pokoje byly zařízeny s dvěma postelemi, tedy 22 postelí

v I. patře a ve II. patře:

1 pokojík se 2 postelemi	2	
3 pokojíky se 4 postelemi	12	
20 pokojíků s 8 postelemi (dvě postele nad sebou)	160	tedy v I. patře 174 postelí
		v II. patře 174 postelí

Mimo to jsou v novostavbě společné noclehárny:

v I. patře (6.10 × 10.05) s 2 × 13 postelemi	26
(6.10 × 6.80) s 2 × 11 postelemi	22
v II. patře jako předešle	48 postelí

Úhrnem . . 466 postelí

Vedle těchto místností budou v poutním domě dvě velké jídelny, kuchyně, výčep, komory, sklepy a prádelna.

Vnitřní zařízení vyžádá si nemalý náklad. Všechny postele budou kovové s drátěnými vložkami.

Na Sv. Hostýně dne 1. prosince 1927.

Duchovní správa.

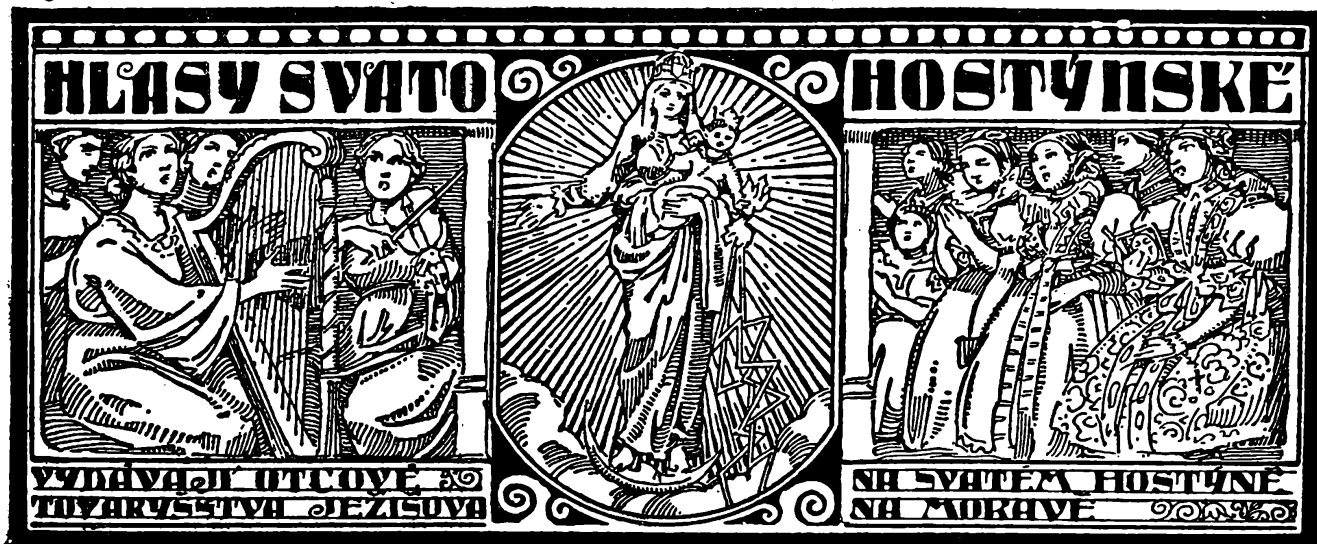
VYSLYŠENÍ A PODĚKOVÁNÍ.

Panně Marii svatohostýnské díky vzdávají za vyslyšení prosby: nejmenovaná z farnosti rajhradské, Anna M. z Brna, nejmenovaná z Fříbora, nejmenovaná z Německých Prus u Vyškova, Františka M. z Biskupic, P. F. z Přerova, nejmenovaná ze Všechovic, nejmenovaná odběratelka „Hlasů“ z Dřevohostic, jiná čtenářka „Hlasů“ (30 Kč na hlavní oltář).

Za uzdravení děkují: z těžké choroby oční Josef Orlita z Hůrky u Nového Jičína, za uzdravení a vyslyšení v důleži-

tých záležitostech Kateřina Říhová z Lísně u Brna, Marie Žoudrová z Prostějova, za uzdravení z těžké nemoci P. S. a H. B. z Vyškova, dále čtenářka Hlasů z Valašska, za uzdravení dítěte ctitelka P. M. z Polic, za udělené zdraví a pomoc Veronika Ermisová z Kozlovic, za své vlastní uzdravení jakož i Anny Židkové z Frýdlantu děkuje Františka Štefková z Ostravice.

Z farnosti kralické: Děkuji P. Marii hostýnské, sv. Antonínu a sv. Terezii Ježíškově za uzdravení a mnohá vyslyšení a prosím o další pomoc. — Fr. Š. z O.

Číslo 12.

Prosinec 1927.

Ročník XXIII.

MOTTO: Kdo v těžkých setrvává hříších, nezasluhuje, aby slul synem Marie Panny.
Sv. Petr Chrysolog.

Tisk!

Tisk je dílo prvního řádu; pravdivým zůstává otřepané slovo: tisk je velmoc! Dokud katolíci nebudou mít tisku, jenž se vyrovná tisku nepřátelskému, budou stále ve všem pozadu a na podružném místě a všechna jejich díla budou ustavičně ohrožena.

„Dobrý časopis jest nepřetržitá misie ve farnosti.“ (Papež Lev XIII.)

„Katolický časopis je v osadě téměř tak potřebný jako kostel.“ (Kardinál O'Connell.)

„Katolické časopisy jsou dnes nezbytné zrovna tak v lidnatých střediskách našich měst jako v nejmenších okrscích venkovských.“ (Kardinál Mundelein, arcibiskup v Chicagu.)

„Jedna věc nejvíce naléhá: rozšířiti po celé zemi časopisy, které hlásají pravdu.“ (Kardinál Labouré.)

„Máme-li dobrý časopis, nutno jej podporovati, není-li ho, nutno jej založiti. (Msgre Tissier.)

Nadarmo . . .

Ano, nadarmo budou nejlepší nedělní kázání, budou-li věřící každého rána čísti noviny, které hlásají pravý opak.

Nadarmo budou nejkrásnější misie, budou-li mít ti, kteří se jich zúčastnili, druhého dne v rukou jen bezbarvé neb protináboženské časopisy.

Nadarmo budou nejlepší školy, najde-li dítě při návratu domů na stole časopis, který praví opak.

Nadarmo jsou všechny oběti katolíků, jestliže koupí špatných časopisů podávají takřka druhou rukou svým protivníkům zbraně, jimiž výsledek jejich obětí bude zničen.

Katolíci, vaše povinnost je tedy zřejmá:

Odbírejte dobré noviny a časopisy, podporujte, pokud vám jen možno, tisk katolický.

nost věčného Božství a přijav služebné odění těla, vstoupil na pole tohoto světa, chystaje se k boji — tento odloživ porušitelné odění těla, vystoupil do nebeského paláce, aby tam kraloval. Onen sestoupil tělem zahalen, tento vystoupil krví ověncen. — Tento vystoupil, když jej kmenovali židé, kdežto Onen sestoupil, když se radovali andělé. „Sláva na výsostech Bohu!“ s jásotem včera zpívali svatí andělé — dnes s jásotem přijali do své společnosti Štěpána. Včera Kristus za nás byl plenkami oděn — dnes Štěpán od něho rouchem nesmrtelnosti přioděn. Včera těsné jesličky nesly Krista nemluvnátka — dnes nesmírná nebesa přijala Štěpána vítěze.

Jen Pán sestoupil, aby mnohé vy-

zvedl — ponížil se Král náš, aby své vojíny povýšil. Ale je nutno, bratři, abychom poznali, jakou zbraní opásán Štěpán mohl zuřivost židů překonati, aby tak si zasloužil šťastného vítězství. Štěpán tedy, aby mohl dosíci věnce, což jeho jméno značí, — měl za zbraň lásku a tou všude vítězil. Láskou Boží posílen neustoupil zuřícím židům — láskou k bližnímu naplněn zase modlil se za ty, kteří ho kmenovali. Láskou napomínal bloudící, aby se napravili — láskou veden modlil se za své učitele, aby nebyli trestáni. Láskou posílen překonal Šavla krutě zuřícího a toho pak, jenž jej ve světě pronásledoval — zasloužil míti v nebesích společníkem.“

F. P.

Frant. Krus T. J.: Církev bojující a vítězí.

(Pokračování).

Konnorsreuth.

5. „Trpěti ještě budeš mnoho a dlouho; utrpením lze zachrániti více duší nežli kázáním“ — to bylo řečeno Terezií Neumannové a to nám též aspoň částečně dá porozuměti dalším událostem. Nechtě nám je zase sama vypravuje:

„Neočekávaným uzdravením, o kterém jsem vypravovala, stalo se milostivé léto 1925 pro mne, ačkoliv jsem nemohla do Říma putovati, skutečně neobyčejně milostivým. Ale nové utrpení už na mne čekalo; Pán Bůh mě chtěl znovu poučiti, že na mne nezapomíná.

Dne 7. listopadu jsem ulehla a ležela jsem tři dni omráčena bolestmi a slabostí. Zavolali mi lékaře doktora Seidla z blízkého Waldsassenu. Přišel a zjistil zánět slepého střeva v nejvyšším pokročilém stadiu. Víím, že, co teď řeknu, zase bude příčinou hádek učených a neučených, ale vypravuji, co se skutečně stalo, a nenutím nikoho, aby to považoval za zázrak; nechtě každý soudí podle svého rozumu a svědomí.

Dr Seidl rozhodl, že musím ihned býti převezena do Waldsassenu na operaci; příštího dne by už bylo pozdě. Rodiče byli zkormouceni; žádné z desíti dítek jim nepůsobilo tolik starostí jako já. Ale nebylo kdy na hořekování. Lékař nutil otce: „Mějte rozum, neotálejte, okamžitě opatřte povoz.“

V nastalém zmatku uplynulo půl hodiny. Matčin zármutek mě velice bolel. Začala jsem uvažovati, nebylo-li by lépe, se zřetelem na ubohé rodiče, poprositi mou mocnou ochránkyni, sv. Terezičku, aby nějak pomohla. Vždyť slíbila, že mi bude pomáhati. Pro jistotu ještě jsem se zeptala přítomného pana faráře, zdali taková modlitba není proti křesťanské oddanosti do vůle Boží. Rozhodl, abych se takto modlila: „Není-li to proti vůli Boží, pomoz, svatá Terezie, pomoz tak, aby nebylo třeba operace.“ Měla jsem ostatky sv. Terezičky. Vzala jsem je k sobě a všichni jsme se začali modliti, já ovšem ve své slabosti nemohla jsem sledovati ostatních; sotva jsem byla schopna něco uspořádaného pomyslíti. A tu najednou zase vidím známé mň-

už nebeské světlo a slyším milý hlas: „Dobře, že se oddáváš do vůle Boží a nebojíš se utrpení. Nebudeš operována. Vstaneš, a sice hned, a půjdeš do kostela Bohu děkovati. Ale trpěti ještě budeš. Neboj se. Bude to pro spasení duší. Bude ti třeba ještě dokonaleji sobě samé odumřítí. A zachovej dětinou prostotu.“

A skutečně Terezie se pozvedla a žádala oblek, aby hned mohla jíti do kostela. Matka nechtěla svolit: „Teď v noci a v takové horečce, která tě trápí, nemožno.“ Ale farář rozhodl: „Když to nařídila sv. Terezička, pojďme do kostela.“ A šli všichni, 10 osob. A už se to vše rozneslo po vesnici a sousedé přicházeli, divíce se a Boha velebíce.

Pan doktor ve Waldsassenu zatím též se divil, že Neumannovi nepřijeli na operaci. A ještě více se divil, když ráno přijela Terezie s matkou a farářem a byla úplně zdráva. Řekl: „Stává se sice, ačkoliv velmi zřídka, že se v kritickém okamžiku zánětu slepého střeva hnis tak provalí, že nastane obrat k lepšímu; ale uzdravování v tomto případě trvá pak déle než po operaci. Že by někdo při takovém onemocnění najednou povstal a byl vyléčen, tomu naprosto nerozumím.“

6. Této podivuhodné pomoci se asi proto dostalo Terezii Neumannové, aby byla ozbrojena ještě dokonalejší důvěrou v Boha, až by se začalo uskutečňovati, co jí bylo předpověděno: „Trpěti ještě budeš mnoho a dlouho.“ Uskutečnilo se to už po několika týdnech. Terezie vypravuje:

„13. února 1926 udělalo se mi v kostele tak špatně, že jsem musila odejít a ulehnouti. Dr Seidl řekl, že je to chřipka. Ležela jsem po celou dobu postní. Začalo to bolestmi v hlavě a dostavila se těžká ušní choroba, již jsem také už před 2 roky trpěla. Tak jsem zeslábla, že jsem se ani nedovedla jinak modliti než: „Můj Spasiteli, tys ještě více trpěl.“ Nerozeznávala jsem dne ode dne, a když mi matka řekla, jak daleko jsem v týdnu, za chvíli zase jsem to nevěděla.

V polovici postu — už nevím, nač asi jsem myslela — najednou vidím Spasitele, klečícího v zahradě Getsemanské. Viděla jsem vše zřetelně, i stromy, trávu, skály a tři apoštoly. A tu mi proniká bok taková bolest, že myslím na smrt. A cítím z boku řinoucí se krev. Pak tekla krev mírněji, ale trvalo to až do poledne příštího dne, pátku. Potom byl klid, ale byla jsem tak vysílena, že když znovu nastal čtvrtek, nevěděla jsem, který to je den. Z toho čtvrtka na pátek viděla jsem Krista bičovaného. Z boku opět se mi řinula krev. Tázala jsem se matky: „Který den je dnes?“ Řekla: „Pátek.“ — Za týden jsem viděla Spasitele trním korunovaného. Krvácení se opětovalo. V pátek Sedmi-bolestné Matky Boží Ježíš nesl kříž; rána krvácela. Na Zelený čtvrtek jsem opět viděla Krista v zahradě Olivetské.

Až do toho dne dovedla jsem ránu v boku i před rodiči utajiti. Na Zelený čtvrtek už se mi to nepodařilo. Na Velký pátek z boku i z očí teklo tolik krve, že bylo naprosto neúčelné nějak to zakrývati. K tomu na Velký pátek začaly krváceti i ruce a nohy a něco později objevily se rány jako trním způsobené na hlavě.

Mé rány vlastně vždycky bolí, ale zvykla jsem tomu. V nohou a rukou mám pocit, jako by tam něco vězelo; v boku jako by byla rána až do srdce. Pociťuji v ranách každé slovo, jež mluvím. Přes týden bývají rány uzavřeny, v pátek se otvírají. Dotknutí s hořejší strany mi nepůsobí tolik bolestí jako sebe slabší tlak na dlaň nebo na chodidla; proto nemohu se opíratí o hůl aniž jinak choditi než na patách.“

7. Co zde Terezie vypravuje, všichni, kdož ji navštívili, i nevěrci, potvrzují. Jakýkoli podvod je vyloučen. Plní se na ní, co jí řekla sv. Terezička: „Trpěti budeš mnoho a dlouho.“ Přece však příčinou jejích největších bolestí nejsou ony rány, nýbrž utrpení Ježíšovo, jež téměř každý pátek vidí tak zřetelně, jako by se teprve

před ní odehrávalo. Necht nám o těch viděních též ještě sama něco poví:

„Dostaví-li se vidění — pravidelně ze čtvrtka na pátek — pak se to děje najednou, jako blesk, a zaujme mě to hned tak dokonale, že naprosto nemohu na něco jiného pomyslet. Vidím tedy trpícího Spasitele a jeho bolesti mi působí bolest, ale té své bolesti si nevšímám, poněvadž jsem úplně ponořena do Jeho utrpení. Teprve když nastane přestávka ve vidění, cítím i své bolesti. Viděla-li jsem na příklad bičování Páně a nastane přestávka, tu se mi zdá, že mám hřbet krutými důtkami rozdrásaný; anebo když to bylo korunování Páně, cítím v hlavě ostny trnů.“ Na otázku, co jí je nejbolestnější v oněch viděních, Terezie odpovídá: „Nejvíc mě bolí, že bych Spasiteli ráda poskytla pomoc a nemohu. Vidím ho totiž tak trpěti, jako by to, co se s ním dělo téměř před 2000 lety, odehrávalo se teprve teď přede mnou; proto je můj soucit tak živý. Slyším-li kladiva, jimiž katané přibíjejí Krista na kříž, proniká mi to a rozřezává celou duši. Musím-li té Jeho trýzni bezmocně přihlížeti, svírá mě to nevylicitelnou bolestí. Ne jako by zároveň hřeby pronikaly mé ruce a nohy, toho bych nedbala, ale bolest Ježíšova mne nesmírně bolí. Vidívám obyčejně utrpení Páně od Jeho modlitby v zahradě Getsemanské až k smrti na kříži, ačkoliv ne vždy stejně všechny jednotlivosti. Po Jeho smrti — vždy po poledni v pátek — vidění najednou přestává. Potom nejsem sice bez vědomí, ale bývám velice vysílena a trvá to dlouho, než se opět pozvednu. Někdy ve vidění Pán Ježíš na mne pohledne a to mě naplňuje radostí.“

Anna Maria K.:

Láska mateřská.

(Obrázek ze skutečnosti.)

Červnové slunce upíralo své ohnivé paprsky na širé lučiny, na nichž se pestřilo na tisíce krásných květin.

Není divu, že kdo viděl Terezii v takové páteční extasi, bývá tím neobyčejně dojat. Nejednen příšlý s úmyslem vysmáti se „zázračné dívce“, odešel vážně a zkroušeně. Farář konnersreuthský, muž velice vážený a střízlivého ducha, takto líčí události Velkého pátku r. 1926:

„Terezie ležela — o 1 hodině odpoledne — jako umučená, s tváří krví zbrocenou. Krev jí tekla z očí sedmi potůčky, takže i bílá kazajka byla krví polita; v boku se červenala krev jako z rány do srdce. Oči byly krví zalepeny. Pohled na její tvář člověkem otřásl. Byla bez vědomí? Nikoliv. Tomu, co se v jejím okolí zevně dělo, ovšem nebyla přístupna, ale jinak projevovala známky prudkých vnitřních událostí. Byl bys řekl, že prodělává hrozný smrtelný boj — ano, byl to smrtelný zápas Kristův. Zdálo se, že jí třeba podati svátosti umírajících. Ale řekl jsem: „Počkejme až do hodiny, kdy Kristus na kříži zemřel.“ A skutečně od té chvíle nastal u Terezie obrat; na velikonoční neděli jakoby pro ni začal nový život.“

*

To je podstata událostí, o kterých se teď mluví a píše po celém světě. Poněvadž církevní úřady si přejí, aby se nikdo neukvapoval s úsudkem, pokud povolání znalci celé záležitosti neprozkoumají, proto i já prozatím ničeho nepřidávám k tomu, co jsem podle skutečnosti potvrzené mnohými svědky vypravoval. Ale nikomu není zakázáno, prositi Boha o lásku k Ukřižovanému tak vřelou, jako ji projevuje „stigmatovaná“ dívka na československých hranicích; vždyť kříž Kristův je nejmocnější zbraní Církve bojující.

Nad nimi poletovalo sta motýlů a třpytných mušek. Pilné včelky a bruchiví čmeláci bzučeli tichou ukolébav-

ku spícímu děťátku, položenému tam v brázdě pod mezí a ukrytému deštníkem před palčivou září sluneční. Nedaleko pracovala matka; v potu tváře vykopávala malý žlábek, aby voda mohla lépe odtékati z louky. Kolem ní poskakovalo druhé dítě, hošík asi pětiletý, a stále jí něco vypravoval. Matka ani neodpovídala, zato tím rychleji kopala, neboť slunce pálilo jako oheň, mraky vystupovaly na oblohu a vzduch byl dusný k zalknutí.

Bylo po druhé hodině odpolední. „Za takového vedra není radno dlíti s nemluvnětem daleko od domu,“ kmitlo matce myslí a vzhledla k nebi. Zachvěla se; obloha byla již napolo zatažena zlověstnými mračny. Ještě chvatně několika úderů rýčem dokončovala práci. Tu ozvala se první hromová rána z temných chmur. Ihned pospíšila k svému děťátku, vzala je do náručí, hošíka za ruku, motyku dala na ramena a spěšně ubírala se k domovu.

Urazila teprve půli cesty, když se spustil silný liják. Vyzvedla chlapce na ramena, dítko pak přivinula těsněji k nádrům a ubíhala, jak jen mohla pod tíží dvou dětských tělíček.

Náhle ji udeřilo cosi tvrdého do dosých nohou a v zápětí bubnovaly ledové kroupy na deštníku, jímž se chránila. Brzy byl tento slabý ochranný štít proražen. Hošík, byv zasažen do hlavy, zanaříkal. Matka se rozhlédla úzkostlivě kolkolem. Nikde na blízku přístřeší. Již i kojeneček počal kvílet. Okamžitě se rozhodla. Položila obě děti na vyšterkované místo a sklonila se nad ně, chráníc takto svým vlastním tělem své miláčky. Kusy ledu se sypaly stále hustěji, tlukouce ženu nemilosrdně, jako by ji chtěly sraziti do bláta a rozdrťiti i s těmi, které tak pečlivě skrývala před rozkaceným živlem. Avšak hrdinná matka nedbala ran, odhodlána brániti svého drahého pokladu až do vyčerpání sil.

Bouře se rozpoutávala stále litěji,

hrom duněl a blesky šlehaly bez ustání. A proti rozzuřené přírodě bojovala tato slabá žena sama, samotinká, silná láskou mateřskou. Její rty vyslovovaly prosbu za prosbou, vzdech za vzdechem k Tomu, jenž má v moci svět a vesmír. A iak blesky neustále se kmitaly před jejíma očima, téměř je oslepující, najednou si vzpomněla na obraz Matky se Synáčkem, třímajícím v ruce ohnivý šíp, obraz Panny Svatohostýnské. „Matičko Boží, pomoz,“ zaúpěla, „Tvůj Syn dovede poručiti bouři a vichru; i když já zahynu, zachraň aspoň tyto ubohé červíčky!“

Vtom mocná rána otřásla vzduchem, černá obloha jakoby se roztrhla ve dvě, ostrá záře osvětlila na vteřinu celý kraj, ale v očích matčiných se zatmělo. Posel Boží! Blesk sjel do motyky, kterou odhodila od sebe, když se byla sklonila k zemi. Omráčená poklesla níž a níže, ještě v bezvědomí vzpírajíc tělo lokty.

Za chvíli přiblížil se tryskem povoz. Vozka měl hlavu přikrytu houní, aby těžká zrna ledu ho nezranila. Nezpozoroval temné hmoty, ležící na cestě těsně před vozem. Koně z jakéhosi pudu se najednou zastavili. Vozka je poháněl hlasem i bičem, ale koníci frkající ani se nehnuli. Muž odhodil svou pokrývku a nachýlil se, pátraje v temnu před sebou. Cosi beztvárného tam leželo napříč před kopyty jeho spřežení. Vozka seskočil a při svitu blesku spatřil nehybné tělo neznámé ženy. Nadzvednuv ji, ulekl se, neboť pod ní ležel chlapeček a děťátko v peřince. Tvářičky jejich byly zamodralé, nebylo poznat, zdali ještě dřímá život v obou bezvládných tvorečkách. Nevěda si jiné rady, naložil vozka s velikou námahou ženu i děti na vůz a rychle ujížděl do vsi.

Zatím krupobití přestalo, lijavec se zmírnil a jen tichý deštěk lehce dopadal na zemi utlučenou kusy ledu. Nádherná duha rozklenula se na nebi jako obraz Božího smilování a slunéčko se zase vyhouplo z prořídých ob-

laků. Ustrašené ptactvo vyletovalo ze svých úkrytů a jen slabounce tíkalo, jakoby nesměle.

Konci bystře pádili a zanedlouho stanuli před nejbližším statkem. Vozka trhnou opratěmi, hlasitě volal na ženy stojící ve dveřích: „Honem, honem, pojdte mi pomoci sundati tuhle ženu a dvě děti! Jsou snad všechny zabité bleskem. Našel jsem je v poli a tak tak, že jsem jich nepřešel.“

Ženy přiběhly a odnesly oběti bouře do domu. Malé robátko se rozplakalo, ale chlapeček nejevil známky života. Rovněž i matka zdála se býti mrtva. Třely těla obou, až po dlouhé době hošík otevřel oči. Matka však zůstávala bez hnutí.

Přišel i její manžel a volal ji nejsladšími jmény, ale vše bylo marné. „Fanuško, probud se, podívej se na mne“, úpěl, ale její víčka zůstávala zavřena.

Hošík s pláčem vyprávěl, jak je maminka nesla, když pak kroupy deštník potrhaly, jak jej i sestřičku svým tělem zakrývala, jak vzývala Pannu svatohostýnskou. Pak viděl veliké světlo, slyšel strašnou ránu, poté maminka klesla na ně, více že již neví nic.

Při zmínce o Matce Boží hostýnské všichni přítomní sepiali ruce, a když chlapec domluvil, zazněla světlicí nej-

výš vroucí modlitba: „Zdrávas, Královno, Matko milosrdenství!“

Opět zahrčel povoz před statkem: konečně se dostavil přivolaný lékař. Dlouho se zabýval nešťastnou ženou. Pojednou přitiskl ucho pevněji k její hrudi: neozýval se slabý tlukot srdce? Ba ještě více: z pootevřených rtů vydral se první dech . . . Zachráněna!

Nebudou tedy ti dva maličcí smutnými sirotky, nebudou žítí bez té, jejíž lásky by jim nikdo jiný v světě nenahradil — — —

Obětavá žena byla již opět zdráva, když do vísky zabloudil mladý umělec-sochař. Slyšel o této příhodě a nadchla ho k vytvoření sousoší, jež budilo původním svým námětem všeobecný zájem návštěvníků výstavy v B. Znázorňovalo ženu, zastírající svým tělem nemluvně ležící na zemi; její šat divoce vlál vichrem a smočené deštěm vlasy jí těžce splývaly s hlavy, kterou podpírala levá ruka o zemi, zatím co pravice clonila oči, vzhlížející se zřejmou úzkostí, ale zároveň odhodlaně k nebesům. Název díla byl prostý: Matka v bouři. Celek připomínal známá, ale vždy stejně dojemná a pravdivá slova Nerudova: „Ach, což ta láska mateřská, přes hory, doly hoří, neuhasiš jí na horách. neutopíš jí v moři!“

M. H. Vávřová:

P. Gustav Xaver de Ravnian T. J.

(Dokončení.)

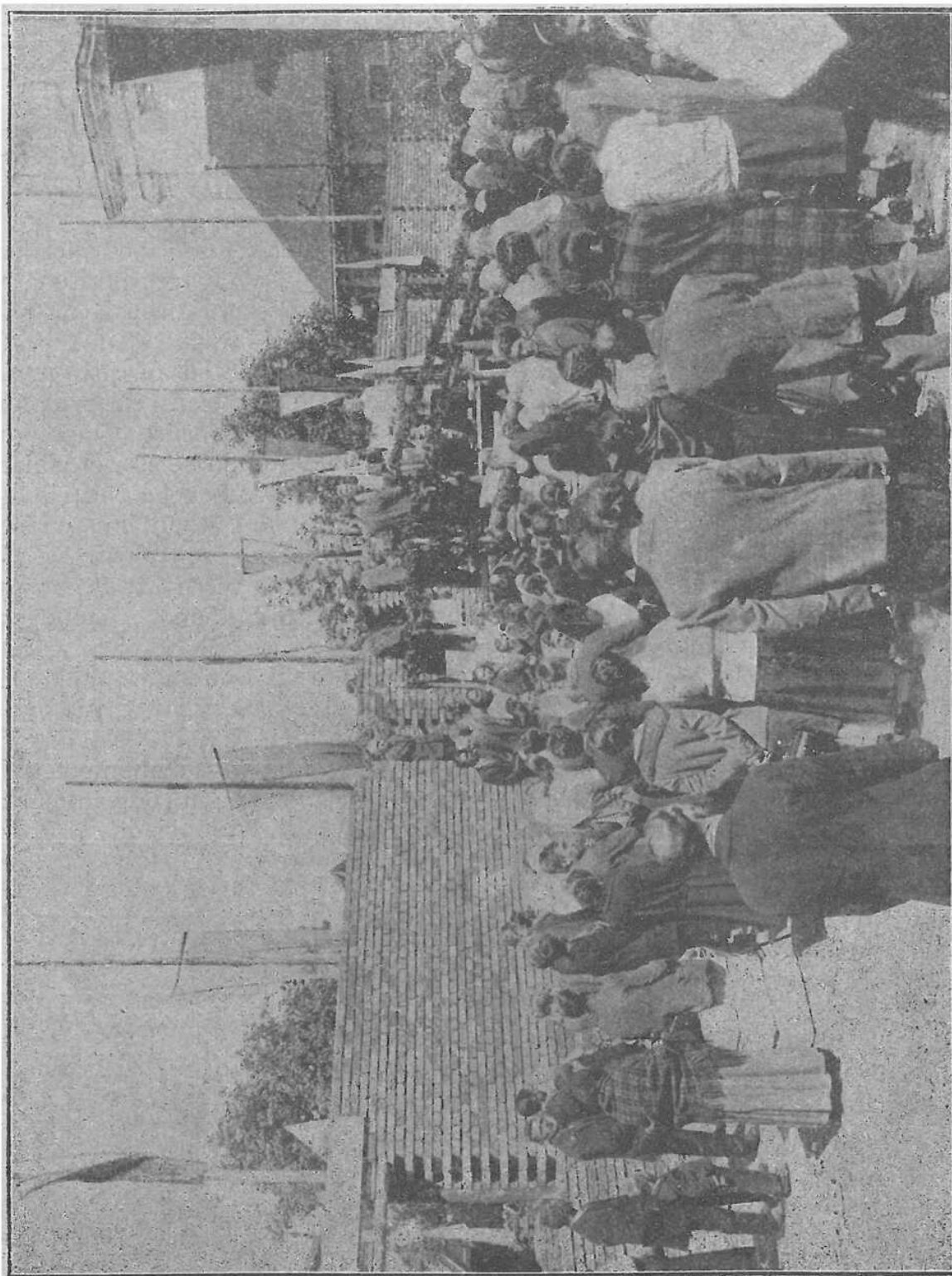
Zanedlouho P. Ravnian těžce se roznemohl. K dosavadní chorobě žlučové připojil se zánět průdušnice a úplná ztráta hlasu. Zbožná hraběnka Ferronayová, která vděčila mu mnoho, obětovala Bohu svůj život za prodloužení dnů velkého služebníka Božího. Bůh přijal obět. Hraběnka po krátké nemoci zemřela svatě a P. Ravnian vrátil se k své práci apoštolské. Od té doby jeho apoštolát byl sice méně skvělý, ale neméně plodný, ano úrodnější než kdy jindy. Věrný druh Ježíšův pracoval a trpěl, by spasil duše. Pracoval slovem i perem. Na duše nikdy nezapomínal, pro každou

měl odpověď; proto jeho korespondence byla tak ohromná. Psal tak rychle, jak mluvil, a přece forma jeho listů byla vždy bezvadná. Nikde ani stopy po marnivosti. Jeho apoštolské slovo sahalo do hloubi duše.

Velká část času byla věnována zpovědnici. Každou středu a sobotu přijímal muže ve své cele, v úterý a ve čtvrtek zpovídal ženy v kapli kláštera Sacré Coeur. Tu obracel hříšníky, těšil zarmoucené, vedl duše zbožné. Získati nebi vyvolence, toť bylo jeho štěstím a jeho ctižádostí. Důvěra k němu byla všeobecná. Ženy přiváděly mu své chotě, sestry své bratry, matky své

syny, přátelé své známé. Často sám hledal zbloudilé ovečky a laskavě s nimi zacházel. Jeden den v týdnu byl vyhrazen protestantům, jimž dával též

hodlat. V červnu r. 1849 dovidá se P. Ravnigan, že onemocněl cholerou. I pospíšil k němu. Setkal se tam s pastorem protestantským, který slibo-

Poutní dům [slavnost svěcení].

dostaveníčko v Sacré Coeur. Vedení jeho bylo obezřetné, ale i rozhodné. Generál Donnadieu byl protestantem, ale ctil a miloval P. Ravnigana. K rozhodnému kroku však nemohl se od-

val, že večer opět přijde. Kněz připomněl nemocnému slib učiněný. „Ano“, zvolal upřímný voják, „chci umřít jako římský katolík.“ P. Ravnigan přijal jeho vyznání víry, pokřtil

ho podmíněčně a vyzpovídal. Když k večeru se pastor vrátil, dveře mu byly zavřeny. Generál zemřel jako zbožný katolík v náručí toho, jenž mu otevřel cestu do nebe.

Jako každý apoštol, trpěl mnoho i P. Ravignan, jak duševně, tak i tělesně; nejhorší byly útoky pekla. Jeho důvěra v Boha však byla nezlomná, ač pravě proti ní doznával největších pokušení. Jako zlato zkouší se v ohni, tak zkoušel Bůh svého věrného služebníka a očistění duše dokonil vnitřním mučednictvím. Koruna věčné slávy nebyla daleko.

Ve svátek sv. Františka Xavera r. 1857 přivedla jistá dáma do Sacré Coeur ubohou německou protestantku. Po delší rozmluvě získal tu duši Pánu Ježíši. Zpocen vyšel z hovorny a usedl v chladné zpovědnici. Sotva vyzpovídal několik osob, ucítil na plících ostrou bolest. Nemohl dále. Zotavil se sice poněkud tak, že na Neposkvrněné Početí mohl sloužiti mši sv., ale byla to jeho poslední. Záhy dostavily se souchotiny. Služebník Boží, ač vždy roužil po nebi, netušil, jak je mu blízko. Četné náplasti změnily jeho tělo v jedinou živou ránu a přece nikdy si neposteskl. Jeho cela byla svatyní modlitby a bolesti. Teprve počátkem února počal tušiti blížký konec. Se svatou zbožností přijal poslední svátosti a s důvěrou očekával příchod Božského Mistra. Za bolestných bezesných nocí prosil, by mu četli sv.

evangelium a životy svatých. V noci dne 26. února viděl P. superior, že konec jest nedaleký. „Chcete získati jubilejní odpustky?“ tázal se umírajícího. „Rád“, zněla odpověď. „Nuže, polibte tento krucifix.“ A když nemocný přitiskl na něj své rty, řekl: „Vzbudte dokonalou lásku a učinite Bohu obět svého života!“ „Z celého srdce.“ „Nyní prostě Boha za odpuštění všech svých chyb.“ „Bože, odpusť mi všechny mé nepravosti!“ Když pak P. superior pozdvihl krucifix, vyslovuje nejsvětější jméno Ježíš, umírající upřel naň svůj zrak, vzdechl třikráte a naklonil hlavu. Přešel do lepší vlasti dne 26. února 1858 v druhý pátek postní, kdy Církev slaví sv. kopí, jež otevřelo bok Páně. Ve smuteční řeči připomněl biskup orleánský msgre Dupanloup, jak dokonale splnilo se osmero blahoslavenství v životě jeho přítele. — „S Bohem“, volal zesnulému nadšený řečník, „s Bohem ve jménu sv. Církve, jejímž byls věrným a zbožným služebníkem! S Bohem ve jménu episkopátu, jehož jsi byl přítelem věrným a skromným! S Bohem ve jménu Tovaryšstva Ježíšova, jemuž jsi byl ochranným štítem a jehož slávou vždy zůstaneš! S Bohem ve jménu věrných přátel, kteří s Tebou bojovali a zasloužili si Tvého přátelství! S Bohem ve jménu horoucí a velkodušné mládeže, jež v Tobě měla vůdce tak důstojného!“

Rudolf Rozkošný T. J.:

Dvojí vzpomínka.

Ještě než rok 1927 se schýlí ke konci, budíž vzpomenuť dvou událostí, jejichž výročí se letos vrátilo počtem, opravňujícím k jejich oslavě. Obojí se pojí k osobě P. Cibulky T. J. Je tomu 40 let od příchodu řádu Tovaryšstva Ježíšova na Hostýn v osobě P. Cibulky jako prvního superiora s jeho oběma společníky (1887) a 25 let uplynulo od smrti téhož v dějinách hostýnských tak významného muže (1912).

I.

Když po dlouhém vyjednávání o duchovní správu byl povolán řád Tovaryšstva

Ježíšova na Svatý Hostýn, odjel 2. května r. 1887 P. Zimmerhackel z Prahy do Kroměříže, přenocoval u svého známého, ředitele Viléma Blažka, a 4. května přijel na Sv. Hostýn s proboštem Potulickým, s V. Blažkem a s inspektorem Karlem Justiánem. Téhož dne přenocoval v Bystřici a 5. května dopoledne přišel s P. Cibulkou, jenž se zdržel v Olomouci, do nového domu. Celý měsíc stravovali v hostinci; lůžka, židle si musili vypůjčiti, něco od hostinského, něco od faráře bystřického. Protože všechny peníze se odváděly do Bystřice, měli s počátku dosti bídy. Poněkud

jim mezi jinými pomohl roketnický farář Fr. Bilčík, jenž vybídl procesí, aby jim něco k živobytí přinesli. Totéž učinil dřevohostický děkan Fabián Věrný. V poutní době měli velice mnoho práce. V neděle a svátky zpovídali často až do 4. hodiny odpoledne. Někteří kající čekali až deset hodin u zpovědnice. Ranní kázání bylo od půl 8 do 8 a druhé kázání, jež míval obyčejně P. Cibulka, od 10 do 11 hodin. Ranní kazatel míval velkou mši svatou. Liše, dověděvše se, že je na Hostýně stálá duchovní správa, přicházeli ve velkém počtu na pout. Po sv. Cyrilu a Metodě se vystavělo lešení pro malíře a řeholní fráter Obdržálek se dal brzy do malby. 16. srpna přijel malíř Zapletal. 13. září byl na pouti Václav Kosmák, farář z Tvarožné, a 20. září Leo Skrbenský, bohoslovec z Dřevohostic, nyní J. Eminence kardinál. 29. září dostali darem starožitné hodiny od Frant. Víceníka, faráře v Želči, a 1. října krásný kalich, na nějž dala 200 zl. Mariána Mlčáková z Dluhonic u Přerova. Hodiny jsou dosud v jídelně a kalichu se užívá při větších slavnostech. Kromě rusavského faráře Jana Blažeje vypomáhal mnoho na podzim žalokovský farář Potůček. Začátkem října byla dokončena malba presbytáře a lešení odstraněno. V neděli 9. října přišlo mnoho lidí na pout a odpoledne byla nesena Nejsvětější svátost v burse ve slavném průvodě do Bystřice. Za týden 16. října bylo o 10. hodině poslední kázání a velká mše sv.

Podle podmínek, které ustanovil baron Loudon, nesměli kněží na Sv. Hostýně přezimovati. Proto v pondělí 17. října všechny věci uschovali a opustili milý Hostýn. P. Cibulka odjel do Prahy a P. Zimmerhackel do Maria Taferl v Dolních Rakousích. Potíž měli s oslíkem, kterého jim daroval ředitel arcib. panství Karel Justián. Pravděpodobně jej poslali zpět na moresy do Chropyně, odkud jej dostali.

9. října 1887 byl P. Cibulka v Kunovicích u Uh. Hradiště při svěcení sochy Panny Marie Svatohostýnské. Časopisy přinesly tehdy o slavnosti tuto zprávu: „Očekával jsem, že dovednější ruka vylicí krásnou a velkolepou slavnost svěcení sochy Panny Marie Svatohostýnské v Kunovicích dne 9. října t. r. konanou. Avšak čekal jsem doposud marně. Nechtěje, aby tato významná slavnost, velkolepá to manifestace víry a úcty mariánské, u veřejnosti umlčena byla, chápu se péra. Nepřeháním zajisté, dím-li, že Kunovice tak velkolepé slavnosti neviděly a tak brzy také neuvidí. Šlo se jmenovaného dne z rozsáhlé farnosti jakož i ze vzdálených okolí na 4000 lidí. Slavnost určena na třetí hodinu odpolední, avšak již o druhé hodině valily se nesčetné zástupy lidu zbožné-

ho do chrámu Páně kunovského, jehož vnitřní část právě se opravuje. Rázem třetí hodiny vyšel z chrámu Páně průvod nepřehledný, vedený vdp. J. Cibulkou, koilem něhož kráčelo pět kněží, totiž: dp. Valentin Schiller, farář z Derfle, dp. Josef Sedláček, farář z Kunovic, dp. Fr. Martilík, farář z Hluku, dp. Josef Hladký, kaplan kunkovský, a dp. Jan Jandásek, kaplan derflenský. Průvod se zvolna ubíral za hlaholu mariánské písně „Tisíckrát pozdravujem Tebe“ k místu, na němž postavena překrásná, asi tři sáhy vysoká socha Panny Marie Svatohostýnské, kterou nákladem 500 zl. postaviti dali manželé Klement a Malvína Zuckerovi. Hned po příchodu vstoupil na vkusně ozdobenou kazatelnu P. Cibulka, kněz řádu T. J., a zvučným svým milým a dojemným hlasem mluvil k nesčetným zástupům asi takto: Stojíme, přátelé drazí, před krásnou sochou Rodičky Boží Svatohostýnské, nemýlím-li se, první toho druhu na celé Moravě, kterážto socha po církevním obřadu vydána bude veřejné úctě a oslavě. Sochu tuto mistrnou zbudovati dal jeden váš spoluobčan, chtěje takto svou vděčnost projevit Panně Marii za zázračné uzdravení svého prvorozeného synáčka, jenž maje dvě leta upadl do nebezpečné nemoci. Zarmoucení a těžce zkoušení rodiče, vidouce, že všecka lidská pomoc je marná, vzali s důvěrou útočiště své k Panně Marii Svatohostýnské, jež vším právem sluje Uzdravení nemocných, a hle! vroucí modlitba jejich byla vyslyšena a syn při životě zachován. A proto se z vděčnosti slibem zavázali, že dá-li jim Pán Bůh zdraví a poměry jejich se zlepší, že postaví sochu Panny Marie Svatohostýnské. A dnes stojíme všichni v tuto chvíli pře splněným slibem, dnes dlíme tu kolem lepé sochy Matky Boží. Patřte jen, jak laskavým okem na vás, své dítky, hledí, vybízejíc vás, abyste vždy v každém svém postavení, v radosti, v žalosti, v útrapách a bídě k ní útočiště brali, pod její mocnou ochranu se utíkali, zákon Boží vždy zachovávali. Jen pravou úctou Rodičky Boží zachováte si v srdci Krista Pána, největší to zdroj mílosti a blahobytu časného i věčného. Ji uctívající, ctíte i jejího Syna, Krista Pána. Ona, Matička nejlaskavější, odplatí vám vaši lásku, úctu a zbožnost mnohonásobným požehnáním již zde na zemi a přijme vás po smrti v náruč mateřskou v říši nadhvězdáné. — Po kázání přikročeno k posvěcení sochy, jež vykonal dp. Josef Sedláček, farář z Kunovic. Nato posvěceny P. Cibulkou obrázky, kříže a růžence, pak modlena společně litanie loretánská. Po ukončené pobožnosti hnul se opět celý průvod za chvalo zpěvu „Bože, chválime Tebe“ ku chrámu Páně, kde se sv. požehnáním celá slavnost skončila.“

II.

Dvanáct let působil P. Cibulka na Sv. Hostýně. Rozloučil se s nim 14. září ro-

zání, v němž se loučil s poutníky. Po kázání sloužil v nově posvěcené kapli mš; sv. Při obědě v klášteře všichni členové matičního výboru mu za všecko děko-

Zesnulý P. Jan Soukup T. J. [uprostřed v sedící řadě] v době slavnosti korunovační [1912] s obyvateli svatohostýnské residence. (Viz str. 190).

ku 1898, tedy před 29 lety. Po valné hromadě Matice svatohostýnské posvětil její předseda generální vikář Weinlich kapli pod rozhlednou. Nato měl P. Cibulka ká-

vali. Byl tak dojat, že mu tekly z očí slzy proudem, ale řekl: „Za ty slzy se ne stydím.“

Každý byl za rok přesazen z Prahy

tohostýnské se smířil s Pánem Bohem, našel klid, útěchu a tělesnou i duševní pomoc.

Dodatek. Žádáme starší poutníky a vůbec všechny, kteří by ještě něco věděli o působení P. Cibulky na Sv. Hostýně nebo na misiích, aby nám to napsali; rádi bychom takové zprávy uveřejňovali. Na Velehrad a tam postavil slovanský sál, dal v něm namalovati obraz Panny Marie Svatohostýnské. V den své smrti dal si telegraficky povolati ze Sv. Hostýna P. Zimmerhackla, který ho však již nezastal živého. Poslední jeho myšlenky pře-

smrti mířily tedy k Panně Marii Svatohostýnské.

P. Jan Cibulka byl mužem mimořádných schopností, kterých plnou měrou využil k zvelebení Sv. Hostýna. Jeho nástupcové snažili se v jeho úmyslech dále pokračovati: P. Zimmerhackel založil Hlasy svatohostýnské a novou křížovou cestu. P. Ostrčilík provedl korunovaci, P. Stryhal zavedl elektrické osvětlení a nyní P. superior stává poutní dům, každý chce přidati cihlu k základu, jež položil P. Cibulka, každý se snaží, aby co největší počet poutníků u Panny Marie Sva-

Zprávy se Sv. Hostýna.

Prosíme odběratele tohoto časopisu, by laskavě obnovili předplatné na rok 1928, a ty, kteří jsou ještě dlužní za letošní ročník, by zaň zaplatili do konce tohoto roku. Nikdo zajisté nebude chtít sebe méně poškoditi miř Sv. Hostýn.

Slavnost sv. růžence (v neděli 2. října). V předvečer na sv. požehnání bylo asi 260 poutníků. Na slavnost byla sloužena o 8. hod. slavná mše sv. za obchodníky svatohostýnské. Celkem přišlo na 1600 poutníků, ke stolu Páně přistoupilo 605. Počasí bylo jasné. Ke slavnosti bylo darováno od nejmenované slečny z Vítkovic zelené, bohatě starým zlatem vyšívané antependium v ceně několika tisíc Kč.

Pobožnost za padlé vojny. Ač bylo v sobotu 8. října dosti chladno a větrno, přece přišlo k večeru asi 2000 poutníků se všech stran Moravy, zvláště mládeže, aby uctili památku padlých vojnů. Kázání před večerním požehnáním měl dp. superior. Pak šel za hlaholu zvonu průvod k pomníku padlých, kdež vykonán výkrop. O významu slavnosti pronesl p. kapitán Krátký proslav, načež promluvil P. Bartoník T. J. Modlitbou pobožnost zakončena. — V neděli 9. října bylo zamračeno a studeno, i vítr stále trval. Sv. přijímání se udílelo již o půl 4. hod. O 4. hod. byla zpívána mše sv. za padlé vojny. Pak byly u hlavního oltáře neustále mše sv., při nichž lid zpíval nebo modlil se sv. růženec za zemřelé. Jaký to příval modliteb, jež toho dne opět vanuly ke trůnu Božímu za nešťastné oběti světové války! O půl 8. hod. měl dušičkové kázání P. Bartoník, pak sloužena druhá zpívána mše sv. za padlé vojny. Po ní ubíral se průvod k pomníku jejich, kdež měl promluvu dp. Albín Odrážka, kooperátor v Rudě. Slavnou mši sv. celeburoval p. rada V. Pecháček za † arcibiskupa Stojana. Ve zpovědnici vypomáhali P. L. Slanina CSSR. z Červenky, Al. Šálek a Al. Pokorný, redemptoristé z Brna, p. rada Pecháček z Val. Meziříčí, Al. Bartoník, farář ve Vážanech u Polešovic, Jan Ju-

rečka, prefekt v Kroměříži, P. A. Odrážka, A. Eisner T. J. z Velehradu. Celkem bylo asi 5000 poutníků, sv. přijímání 1833, mši sv. 13.

V den obecních voleb, jichž se zúčastnili i obyvatelé Sv. Hostýna v obci Chvalčově v neděli 16. října, přišlo proti všemu očekávání dosti poutníků, asi 500, ovšem z osad, v nichž se volby nekonaly. Služby Boží se konaly již podle zimního pořádku. K svátostem přistoupilo 143. (Pro zajímavost zaznamenáváme výsledek voleb v obci Chvalčově, k níž Hostýn náleží: byly postaveny dvě kandidátky, lidová dostala 146 hlasů, sociálně-demokratická 93.)

Osobní. P. Bartoník T. J. odjel 11. října na delší dobu na misie mezi českými dělníky v Holandsku a v Belgii. — Na začátku října přijel z Ameriky P. Ferdinand Pokorný, jenž přes rok působil mezi krajany ve Spojených státech. Byla mu svěřena redakce „Hlasů svatohostýnských“.

Rádovou visitaci vykonal v řeholním domě T. J. dp. provinciál Met. Řihák S. J. se svým sociem P. R. Stejskalem od 25. do 29. října.

Přípravy na zimu. Ve čtvrtek 6. října počal padati první sníh, ale brzo zase zmizel. 10. října byla jako každoročně zbudována spojovací chodba z kláštera do sakristie. Slouží již 33. rok a proto vypadá dosti ošuměle. Rovněž byly pokryty dřevěnými rámcí obrazy staré křížové cesty, by neutrpěly poruchy sněhovými vánicemi. Obraz III. zastavení musil býti v létě nahrazen jiným z kamene tesaným, jelikož se počal rozpadávati.

Knihovna na Sv. Hostýně. K posmrtné vzpomínce na zemřelého redaktora „Našeho domova“ J. Vévodu připojil Ignát Zháněl v „Našinci“ několik myšlenek o otázce, která již zaměstnávala mnohého kněze: Kam po smrti s knihovnou? Píše: „Otázka tato je příliš důležitá. Zasluhovala by, aby se jí zabývaly katolické kruhy a poradily, kam po smrti s knihami anebo

kam je dát ve starobě, aby přinesly užitek mnohonásobný? Celý život jsme je sbírali a nyní na stará léta jsou nám balastem, se kterým nevíme kam? Smutná, ale pravdivá věc! Do světských knihoven veřejných přece knih svých nedáme, ač by snad v nich přinesly velký užitek!“ — Správně dále poznamenává, že knihovna kněze, v níž je především zastoupena věda bohoslovecká, měla by býti umístěna v ústavě, kde se vychovávají kněží, nebo v domě řeholním. Vždyť knihovny klášterní i při všech dočasných nedostatcích byly odjakživa sbírkami, které přetrvaly věky, na př. v Čechách na Strahově nebo pražská knihovna universitní, jejíž starší části vesměs pocházejí z bývalých biblioték jesuitských. — Ty, kteří podobně přemýšlejí o budoucnosti svých miláčků — knih — a nechtějí, aby se dostaly do nepovolných rukou, dovoluje si duchovní správa upozorniti jednak na domácí knihovnu, v níž by konaly cenné služby pracovníkům svatohostýnským, jednak také na to, že bude nutno utvořiti knihovnu při poutnickém domě pro exercitanty. Zde by zajisté knihy neležely ladem, nýbrž vyplnilo by se přání, vyslovené v hořejších řádcích, aby totiž přinesly užitek mnohonásobný. Mnohému by byla zajisté útěchou myšlenka, že jeho knihy, jež s láskou a s nemalými obětmi schránil po celý život, nepropadnou ani později zkáze, nýbrž budou prospívati ať přímo či nepřímo nesmrtelným duším lidu moravského i nadále pod záštitou Královny kněží.

Zlaté jubileum kněžské slavil letos J. M. opat rajhradský Petr Hlobil, ř. sv. Benedikta, známý dlouholetý redaktor „Školy Božského Srdce Páně“. Sv. Hostýnu není nikterak cizí, jak vysvítá také z jeho odpovědi na blahopřání dp. superiora Perničky T. J.: „Měl jsem radost nad dopisem z milého posvátného Hostýna, kam jsem tak rád putoval sám a též s poutníky k Matce Boží.“ Mnogajá ljeta!

Poutní kancelář. Na začátku října při opravě Sarkandrovky byla odstraněna t. zv. poutní kancelář. Byla to dřevěná bouda, kterou dal P. Cibulka přidělati ke kapli bl. Jana Sarkandra, aby v čas velkých poutí r. 1895 měli bohoslovci a kněží kde spáti. Podobně postavil téhož roku v klášterním dvoře kolnu, kde 14. srpna, když arcibiskup dr. Kohn přijel na Sv. Hostýn, spalo asi 30 kněží. Boudy vedle Sarkandrovky bylo i později používáno za noclehárnu; spávali tam také dělníci, kteří pracovali o přístavbě kláštera r. 1911. Později zařídila Matice svatohostýnská v poutní dny na Hostýně kancelář. Po všelijakém putování se konečně tato kancelář usadila vedle Sarkandrovky. Tam se zapisovaly příspěvky a prodávaly matiční pohlednice. V druhé polovici boudy bydlel cestař hostýnský Josef Holačka. Měl v ní nástroje na opravu cest, lůžko a krb. Nyní bydlí v pokojíku za

Sarkandrovkou. Kancelář matiční prý se přestěhuje do kaplanky naproti hostinci. Také budka nad studní za Sarkandrovkou je odstraněna; zůstala tam jen pumpa a velká, červeně natřená nádržka. Studna prý se prohloubí, vyčistí a ponechá se pro poutníky.

Nová cesta. „Našinec“ 10. září t. r. pod titulkem „Svatý Hostýn ve znamení autobusu“ napsal: „Automobil a autobus dobyt také našich poutních míst. Kdo nebyl jen několik let na Svatém Hostýně, byl o bývalém svátku Narození Panny Marie překvapen velkým počtem aut až na samém vrcholu Hostýna až na př. z Nivnice a Kyjova, která stála pod kopcem a na náměstí v Bystřici p. H. Zdá se, že autobusy učiní konec starým poutním průvodům a že také náš poutní ruch bude zmotorisován. Poutní dům na Hostýně je pod střechem a representuje se velmi mohutně.“ — K tomu podotýkáme, že nová automobilová cesta na Hostýn byla v říjnu od pp. inženýrů již vyměřena a vykolíčkována. Povede až na vrchol povlovným stoupáním a bez ostrých zákrutů. Zdaří-li se vyjednávání s příslušnými činiteli, bude na rok zbudována.

Zemřelí pracovníci svatohostýnští. Dne 14. října 1927 zemřel v Kroměříži ve věku 63 let podplukovník duchov. správy ve výslužbě mšgre R a f a e l K o z á k. Narodil se v Přerově r. 1864. Uměl česky, německy, maďarsky a slovensky, později se naučil slovensky a chorvatsky. R. 1899 byl povolán ke službě vojenské. Napřed působil v Dalmácii, pak byl přeložen do Celovce. Z Celovce jezdil do Vídně a vodil vídeňské Čechy na Sv. Hostýn. Bylo to krásné procesí: terciáři se sochou sv. Františka, družičky se sochou Panny Marie a za sochami někdy i sedm kněží. Za války se dostal do Vídně, kde spravoval vídeňský superiorát. Když 15. srpna r. 1915 byl svěcen základní kámen pomníku padlých, přijel také na tuto slavnost a měl dojemné kázání o statečnosti a hrdinské smrti vojínů na bojišti. Vypravoval o vojenském hřbitově v Bolzanu v Tyrolích, kde bývají věřící na přímlyvu padlých vojínů často nápadně vyslyšeni. Kéž takovým hřbitůvkem jest i pomník padlých vojínů na Sv. Hostýně! Potom posvětil základní kámen. Když se poslední léta ubytoval v Kroměříži, dojížděl na výpomoc na Sv. Hostýn. Jeho slavného pohřbu v pondělí 16. října zúčastnil se také dp. superior hostýnský. — Již zeleným drnem zarůstá hrob kněze, který několik let zasvětil službě Královny hostýnské, P. J a n a S o u k u p a T. J. Narodil se 6. února 1863 v Třímanech v Čechách. R. 1885 vstoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova. Za svého kněžského působení byl i ředitelem mariánských družin v Praze a redigoval družinský časopis Ve službách Královny (1912—1913). Dobu válečnou a převratovou ztrávil na Hostýně.

Zemřel 29. června 1927 na Velehradě. Byl čilým spolupracovníkem Hlasů svatohostýnských, které obsahují ne jeden článek a zvláště mnoho básn. z jeho pera. Vynikal nevšedním nadáním básnickým a vlastněctvím. Podepisoval se obyčejně pseudonymem Skalný. Do ročníku 1915 napsal úvahu: „Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme“. Práví: „Dojde na nás na všechny. Co začalo srdce naše bití, neustále počítá každým úderem vteřiny našeho života — až dopočítá poslední, pak nastane klid smrti. Prosme, by na přímlu-

vu Panny Marie svatohostýnské všeslitovní Buh očistec nám ukrátil a slávou věčnou duše věrných korunoval!“ Věnujme i jemu tichou modlitbu: Ať odpočívá v pokoji — po boji! — Patnáct let tomu, co r. 1912 utichlo dobrotivé srdce P. Filipa Malého T. J. Odpočívá na hřbitůvku hostýnském uprostřed země moravské, je hož zbožný lid tak miloval. Zalétal k němu vřelou vzpomínkou i z pustin Severní Ameriky, kde dlouho pracoval mezi českými vystěhovalci. Lid jeho naň rovněž nezapomene.

Američan na pouti na Svatém Hostýně.

„Pout bude, pojd', půjdeme“, jest slyšeti se všech stran. Také z vísky Tvarožná Lhota šlo procesí na pout na Narození Panny Marie 8. září. Ačkoliv je to svátek státem zrušený, nevidíte v poli dělat. Některé továrny pracují, ale rolníci nedělají. Vůbec pout na Sv. Hostýn, to je chlouba Moravanů, a myslím, že každý si tam přeje býti. Naše procesí se vybralo pěšky, dva dny to vezme. Zvony zvoní, vyprovázejí procesí, lidu plná ulice a doprovází poutníky, kteří ve velkém počtu s mariánskou písní na rtech putují ke Sv. Hostýnu. Jaká to krásná zbožnost! Ptám se jedné babičky už 60leté, proč raději nejdou na vlak? Řekla mi, že by to nebyla žádná pout po vlaku, člověk prý musí něco vytrpět pro víru. Ja to perla katolická, ona babička! I já se synkem jsme se vypravili, ale jako Američané ve všem pohodlní jeli jsme po vlaku. Na nádraží ve Strážnici nás nasedalo asi 30 osob, ale než jsme přijeli k Hostýnu, museli připnouti mimořádné vozy a už nás jelo asi na 300. Ve vlaku jsem se setkal s dp. J. S. U. Petříčkem, který jel z Olomouce vypomáhat zpovídat, a u něho též jsme byli u zpovědi. I mého synka vzal a připravil, neboť on zná zpověď jen anglicky. Dp. pravil, že byl na Sv. Hoře v Čechách čtyři roky a že zná dp. Matějí v New Yorku dobře. Říkal, že je tam krásná pout také, ale Hostýnu se nevyrovná, poněvadž Sv. Hora jest níže. Konečně jsme v Bystřici a tam už vidíme procesí se všech stran se hrnouti. Sta a sta lidu plní cestu, podél cesty různí žebřáci žebrají. Pomalu se ubíráme na kopec. Dívám se na hodinky, jdeme dále, kabát dolů i čepici. Poutníci se unavují, nemohou zpívat, jen se polohlasitě modlí Otčenáš a růženec. Konečně po dvouhodinové chůzi jsme u zázračné studánky celí zpocení. Tam jsme se občerstvili vodou, která teče a jest tak zavedena, že hoaně lidu najednou může bráti voču, kterou si nemocní údy myjí a jiní domů nesou. Konečně docházíme k svatyni hostýnské. Lidu plno, hlava na hlavě, procesí přichází jedno za druhým. Schodů jest tam asi 250. Tu vidíte mnohé ženy na kolenu a na každém schodě se modlí Otčenáš,

až se tak dostanou do chrámu; pak šoupají se po kolenou okolo oltáře. Člověku slzy vstoupí do očí. Jaká to zbožnost a oddanost k Panně Marii! Po modlitbě v chrámu jdeme na křížovou cestu, která jest venku; a nyní se staví nová s mosaikou. Krásná to práce umělecká! Odtud jdeme k pomníku neznámého vojína, kde klečí a pláče ženy nad ztrátou svých drahých ve válce. Tim pobožnost ukončena. Na večer má býti zpověď a kázání o 8. hodině. Díváme se po kopci, kde teprve svázeli pšeničnici, kterou na samém vrchu měli nasetu otcová jesuité. Pak jdeme na rozhlednu, odkud vidíme půl Moravy, Olomouc, krásnou Hanou, vše tak malebné a úhledné, jako zahrada ověšená kopci a lesy. Pak si jdeme prohlédnouti novou budovu, kterou staví pro poutníky a na kterou mnozí naši krajané američtí přispěli. Bude to krásná budova, až bude dostavěna, a bude pohodlím pro lidi, neboť mnozí musí spát venku pro nedostatek místa. Konečně se dostaneme do restaurace, kde se posilíme a objednáme si nocleh. Tu se shledáváme s mnohými Američany z Detroitu, jako s p. Rypkou, p. Šmahajem, p. Obrtlíkem, sl. Mikovou, sl. Pešíkovou, a tak jsme se bavili, až byl čas jíti na kázání do kostela, kde byla hlava na hlavě, ačkoliv chrám pojme tisíce lidu. Vdp. Pernička měl krásné kázání, v němž připomněl dobu onešný i minulou a vyličil zbožnost lidu a lásku jeho k Panně Marii. Pak bylo požehnání. Krásné je to zde, že všichni lidé zpívají při mši sv. Po požehnání byl světelný průvod po kopci a modlení u pomníku. Ráno začaly mše sv. o 4. hodině a trvaly až do poledne. Ráno při východu slunce vypadá chrám Páně jako by hořel. Zvláštním barevným oknem nad oltářem vniká jas sluneční, takže Bohorodička vypadá jako živá, jako by přicházela v slunečním jasu na zem. Vidět tento obraz — musí se koleno ohnouti snad i tomu největšímu nevěrci. Spatříte zde u oltáře různé dary ze stříbra a zlata, které darovali lidé, jichž prosby vyslyšela Panna Maria. Jsou za sklem. Po ranní mši jsme se ubírali ku vlaku; a tam byl takový nával, že jsme museli čekat na druhý. Zbožnost začíná se tu vzrůstat na mnohých místech, i ve školách se začínají učitelé modlit. Li-

dé jsou spokojeni i s tou dřinou. Nejhorší jsou pro ně daně. Ono se to nyní lepší, ale pomalu. Náprava musí přijít svrchu a tu si lidé opatří volbami. Nyní se vaří trnky. Různí strašáci chodí s hudbou po vesnici a jdou tam, kde se trnky vaří.

Mládež zpívá, má při tom vyražení. Pro Amerikána je to tu dobré výletní místo, zvláště dokud jsou dolary, ale zůstat tu nechce se nikomu. Zdravého vzduchu je tu nejvíce. — S pozdravem na čtenáře a čtenářky P. F. Otruba z Ameriky.

Dopis z Itálie. (Turin.)

(Loučení salesiánských misionářů.)

V neděli dne 9. října konala se v Turině v basilice Panny Marie Pomocné slavnost loučení salesiánských misionářů, kteří odjíždějí do Ameriky, Afriky a Asie.

Na tuto slavnost těšilo se stošedesátpět kněží, kleriků a bratří-laiků, kteří ochotně opouštějí své rodiče, bratry, sestry, příbuzné, známé, svůj rodný domov a drahou vlast. Jdou, aby pracovali nejen pro spásu své vlastní duše, leč jdou také vyhledávat lidi, kteří Boha, Tvůrce a Pána tohoto světa, nepoznali. Každý jde s nadšením, neboť ví, že ho očekává hojná odplata v nebesích.

Byla zastoupena národnost italská, polská, německá, slovenská, byli mezi nimi též tři čeští salesiánští chovanci, kteří jsou odhodláni pracovat na vinici Páně. Odjíždějí do Jižní Ameriky, aby se připravili na veliký a vznešený úřad: státi se apoštolů Ježíše Krista.

Slavnost byla zahájena nešporami. Po nich měl kázání pan biskup z Austrálie, monsignor Ernest Coppo, který přečetl statistiku misií a vzpomněl krásnými slovy obětí misionářů.

Po kázání bylo slavné požehnání, které udělil J. E. msgr Gamba.

Po společných modlitbách za šťastnou cestu posvětil památné kříže a po dojímavé krátké promluvě zavěsil každému jednotlivci na prsa tento vznešený znak Kristův. Opodál stál nejvyšší představený salesiánů Don Rinaldi, který jako otec kongregace dával svým synům kratičké otcovské napomenutí. Mnohému zarosily se oči slzou.

Maria Pomocná žehnala nám v tu chvíli s trůnu svého a provázela nás svým mateřským požehnáním: „Jděte, synové moji, jsem a budu stále s vámi i v dobách nejtěžších.“ Tato slova, řečená našemu ctihodnému otci Don Boscovi, povzbuzují misionáře kupředu a on neleká se žádných překážek, které naň čekají.

Večer byla hudební akademie; tím se nedělní slavnost ukončila. Druhého dne, v pondělí 10. října, navštívili jsme Becchi, vesničku, kde se narodil náš ctihodný zakladatel Don Bosco. Z chudíčkové chaty, která se skládá ze dvou malých místností, vzešlo símě, které vydalo užitek stonásobný. Don Bosco započal své salesiánské dílo vyučováním katechismu chudí a nemaje ani na nejpotřebnější potřeby. Řízením Božím rozšířil své dílo do všech končin světa; i ve vlasti naší československé 28. září t. r. na den sv. Václava zapustilo kořeny. Odboledne neopomenuli jsme navštívit domek v Mondonio, kde se narodil andělský jinoch Dominik Savio, který se podobal sv. Aloisu. Byl to vzorný chovanec Dona Bosca, který brzo bude blahořečen a postaven na oltář Páně. Spatřivše tato místa, byli jsme nadšeni k budoucí práci, abychom byli hodnými syny Dona Bosca, vzoru vychovatele mládeže 19. století.

Odjíždíme do misií a jako ctitelům mariánským, dříve než opustíme Evropu, zalétá mysl naše k Matičce hostýnské, kamž jsme s radostí vždy pospíchali a sílu hledali. I nyní Ji prosíme, aby nás opatrovala a posilovala na naší započaté životní dráze.

Vítězná Ochránkyně Moravy na Sv. Hostýně, buďž Matkou i českým salesiánským misionářům!

Salesiánský chovanec J. A. S.

Dopis z Holandska. (Mezi krajany.) Sittard, 3. listopadu 1927. Pětkrát jsem již byl v Belgii; zítra se tam musím po šesté rozjet, abych ujednal s dp. farářem ve Waterschei křest dvou starších hochů a jedno civilní manželství dal do pořádku. V Eysdenu jsem pokřtil 6 větších dětí. Dnes jsem v Lutterade vyřizoval podobné záležitosti. Ve W. budou bohoslužby a po nich spolková schůze, k níž jsem pozván od předsedy spolku, nevěrce; naše pozvánky k českým službám Božím však dal roznášeti svým poslem a jednu dal také vyvěsit i ve spolkové místnosti. Dnes mne na ulici oslovil vrchní správce dělnické kolonie a

pozval k sobě na svačinu. Nemohl jsem nejit. Je to dobrý Holanďan a umí německy. — V neděli 6. listopadu budu v Heulenu. Jestliže tam po prvé bylo přes sto účastníků při špatném, nevlídném počasí, přijedou jich, dá-li Pán Bůh jen trochu pěkně, daleko více. — Českých rodin všude víc a více přibývá. Jak se jen trochu seznámí, jsou hned velmi sdílní. Ovšem jsou i výjimky. Špatný tisk z vlasti a alkohol v cizině jsou toho neposlední příčiny. V polovici listopadu budu mít poslední bohoslužby v Belgii a pak se hodlám vrátit. — S pozdravem všem P. Josef Bartoník T. J.

Z Pítkna: Děkuji Panně Marii za zachránění sebe i dítku při těžkém porodu a prosím P. M., by byla mému dítku vždy ochranou. — Nejmenovaná.

Z Kozlovic: Děkuji Panně Marii za nalezení duševního míru a pokoje. — M. J.

Z Rožnova: Děkuji B. Srdci Páně a P. Marii za vyslyšení proseb a prosím Ji, by chránila mých dítek ode všeho zlého. — Čtenářka Hlasů.

Z Pražmy u Frýdku: Po těžké operaci ležela jsem dlouho v nemocnici, ježto rána nechtěla se hojit, až i lékaři pozbývali naděje v mé uzdravení. Tu obrátila jsem se s mocnou důvěrou k Matce Boží svatohostýnské. Byla mi donesena voda z pramene hostýnského. Dávala jsem pilně obklady v ní namočené na ránu a hlel po krátké době rána se úplně zavřela a cítím se úplně zaráva. Za to vzdávám vroucí díky Matičce svatohostýnské a prosím Ji o další ochranu. — M. Ř.

Prosba. Posílám svou skrovnou hřivnu s prosbou Matičce svatohostýnské, by mi vyžádala u svého božského Syna milost, za kterou se denně modlím: aby má rodina — syn, jeho žena a dítky byli upřímnými katolíky. — Cecilie K., vdova po učiteli.

Poznámka redakce: 1. Ostatní čtená poděkování, z nichž mnohá jsou zvláště zajímavá a poučná, budou postupně otištěna v příštím ročníku. 2. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřejí, by byl v tisku jmenován.

Jednota sociálně-karitativních pomocnic JSP. Jednota sociálně-karitativních pomocnic je katolická organizace, vybudovaná podle státních zákonů a na hlubokém náboženském podkladě. Členky JSP vedou společný život a z povolání se věnují činnosti sociálně-karitativní. Jednota chce pracovat ruku v ruce s obětavými jednotlivci a s dobročinnými spolky, ale máni věnovati všechnu svou činnost právě nejzanebanějším potřebám sociální pomoci a v závislosti na církevní vrchnosti též organizované laické výpomoci v duchovní správě. Povšechně jsou úkoly jednoty stanoveny tím, že karitativní sestry chtějí podle svých sil hledati, zachraňovati a povznášeti všechno, co je bídné, osuštěné, ohrožené a kleslé, bez rozdílu vyznání a národnosti. V jednotlivostech je plán činnosti karitativních sester pomocnic asi tento: I. Ochrana žen a dívek: 1. Jednota pečue o dívky mravně ohrožené a padlé, o domácnost a o děti v chudých rodinách, v nichž matka leží nemocna; 2. vede nádražní misie a jejich sekretariát, útulky pro ženy a pro dívky bez nřístřeší, polední útulky pro dělnice, aby byly uchráněny nebezpečí ulice, domoviny pro svobodné dělnice; 3. vede dočasné i trvalé útulny a zaměstnavatelný pro propuštěné trestanky, koná pravidelné náv-

vštěvy ženských trestnic atd. II. Laická výpomoc v duchovní správě: 1. návštěvy rodin za účelem církevních sňatků, 2. péče o křty dítek a o katolickou výchovu dětí, 3. akce neudělní a velikonoční povinnosti, 4. péče o nemocné, aby neumírali bez zaopatření, 5. návštěvy rodin přistěhovalých a těch, které se mají odstěhovati, 6. péče o odpadlíky, kolísající, konvertity a p., 7. propaganda misii, exercicií, náboženských přednášek, 8. vedení farní kartotéky, spolupráce o farním věstníku, výpomoc ve farních karitativních výborech, 9. řízení kůru a služba varhannická. III. Výpomocná katechese: 1. výpomoc v náboženském vyučování u dětí slabých a zanedbaných, 2. prohlubující a výchovné náboženské vyučování v náboženských besídkách, 3. příprava dítek na přijímání sv. svátostí, 4. za nedostatku katechetů vyučování náboženství ve školách, 5. vyučování konvertitů. IV. Podpora katolického tisku: 1. vedení lidových a dětských knihoven, 2. rozšiřování dobrých knih, brožur a časopisů. Hlavní požadavky pro přijetí do JSP jsou: hluboké náboženské přesvědčení, praktický rozum a nezištná dobrota z lásky k Bohu. Žadatelka musí býti úplně zdráva tělesně i duševně, míti bezúhonnou minulost, praktický úsudek, veselou, upřímnou a snášlivou povahu, dobré školní vědomosti a přiměřené vlohy, aby se mohla vzdělati pro činnost sociálně-karitativní, nepřinášeli již sama do Jednoty potřebné vzdělání. Úkoly naší karitativní sestry pomocnice jsou tak velké a mnohostranné, že vyžadují důkladného vzdělání, a to jak všeobecného, tak odborného, kterého se členkám aspirantkám dostává v Jednotě. V některých předmětech, na př. v náboženství, ve vychovatelství, v křesťanské sociologii, mají karitativní sestry vzdělání společné, v jiných předmětech se specialisují podle odborů karitativní činnosti. Jednota touží mnoho pracovat pro království Boží a pro dobro chudiny, ale je si vědoma, že toho lze dojíti jen pozvolným vývojem a jen tehdy, bude-li uvnitř ucelena a zcela proniknuta duchem Kristovým. Je zřízena při kongregaci sester Neposkvrněného Početi Panny Marie v Přerově na Moravě, jež poskytuje Jednotě opory mravní, výchovné, vzdělávací a rodinné. Jednota ovšem pro své chudé potřebuje i hmotné podpory, poněvadž většinou třeba nejprve ulovit bídně hmotné, aby se mohlo pomáhati v bídně mravní a pracovat o záchraně a o povznesení duší. Spoléháme však, že Prozřetelnost Boží, jejímž dílem JSP jest, vzbudí chudině šlechetné dobročince, kteří by si skrze ruce karitativních sester skládali poklad v nebi a činili sestry prostřednicemi své lásky k bližnímu.

LITERATURA.

Všem čitelům sv. Terezie Ježíškovy! Upozorňujeme, že právě vyšla jedna z

mu korouhvička, která určuje směr a sílu větru. Směr větru udává šípka. Kolmo k šípce a nad ní jest železná deska, nahoře volně zavěšená, takže jí může vítr pohybovati. Čím prudší vítr, tím je deska vodorovnější. U desky je oblouk, na němž jsou papísky, die nichž se měří síla větru. Tato vrtmá růžice jest majetkem meteorologického ústavu v Praze. Tento ústav je ochoten postavit na rozhledně přístroj, jenž by zapisoval směr a sílu větru; stálo by to asi 20.000 Kč, musil by však někdo každý den v zimě v létě na rozhlednu choditi a pásky na nich vyměňovati.

Změní pořádek služeb Božích na Svatém Hostýně. Ve všední dny poslední mše sv. o 7. hod. Večer o 7. hod. sv. požehnání. — V neděle a svátky mše sv. o 8. hod., pak kázání a o 9. hod. zpívána mše sv.; o 12. hod. sv. požehnání.

Vánoční svátky. Na Štědrý den jest o 5. hod. sv. požehnání. — Na Hod Boží vánoční jitřní mše sv. o 5. hod. Bude obětována za všechny dobrodince Sv. Hostýna. O půl 6. hod. kázání, načež další mše sv. O 9. hod. slavná mše sv. s kázáním a sv. požehnáním. O 12. hod. litanie a

sv. požehnání. — Na sv. Štěpána o 8. hod. mše sv., kázání, pak slavná mše sv. s požehnáním. Ve 12 hod. litanie a sv. požehnání.

Na rozhraní starého a nového roku! (Dvě myšlenky dosa. adním čtenářům našim k úvaze.) 1. Výborný úmysl pro nový rok 1928: „Obnovím předplatné na příští (24.) ročník „Hlasů svatohostýnských“! 2. Důležitá otázka na konci r. 1927: „Zdali jsem již zaplatil za dokončený právě 23. ročník?“

Návštava chrámu Páne na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V září 1927.

2. bylo lidí v kostele	1600	a u sv. př.	605
9. " " "	500	"	173
16. " " "	500	"	143
23. " " "	650	"	224
28. " " "	860	"	138
30. " " "	104	"	359
Ve všední dny úhrnem	1374	"	308

Chrámem 9574 " 310

Mši sv. slouženo 189

Přátelé Sv. Hostýna, zvláště na Moravě,

přičiňte se z lásky a vděčnosti k své Ochránce živou agi. aci dům od domu, od osoby k osobě, o důstojné vybudování poutního domu na Sv. Hostýně, aby byl vpravdě „Královským hradem Královny nebes“ a sloužil co nejdříve „znaveným tělům“, ale také „nesmrtelným duším“.

Přispějte obětavě a šedře na tento dům:

Akcí pěikorunovou (každý daruj alespoň jednu pěikorunu);

Akcí stikorunovou (jména jednotlivců, rodin, spolků, jež přispějí alespoň jednou stikorunou, budou za-

psána na vkusně upravené pergamenové lisině, která se vloží do základního kamene).

Akcí 1000, 3000 až 5000 Kč. Jména těch, kdož přispějí darem nejméně 1000 Kč, budou vyryta do mramorové desky u vchodu poutního domu, jmény dárců nejméně 3000 až 5000 Kč označí se jednotlivé světnice.

Poutní dům nemůže však na se vzítí závazku k těm, kdož přispějí na vybudování jednotlivých světnic. Veškeré dary možno v poutním období odevzdati v sakristii nebo zaslati poštou.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Vldp. Gustav Hever, bisk. a kons. rada, děkan v Rosicích.

O. v p.!

Anna Hronková z Kostelce na poděkování za uzdravení dítek, Marie Frýzová z Nosislavy na poděkování, M. Zlámalová z Biskupství, dp. Ignác Kment, farář v Hořticích na Hané, dp. Ant. Pospíšil, kaplan v Hradečné, Th. Dr. Ant. Mikan, farář v Českých Libchavách, Marie Lukešová z Mor. Huzové, Fr. Gottwaldová, učitelka v Měrotíně, Anežka Bartoníková v Kroměříži; po 40 Kč: N. z Břestu, Marie Pošová z Lidměřic, Marie Moravcová z Radimě u Peček; po 25 Kč: Frant. Janíček ze Zábřeha, Fr. Nováková ze Sobíšek; po 20 Kč: Cyril Havlík z Bojanovic, Petron. Tuzarová, Král. Vinohrady, Ant. Staňková z Choryně, Terezie Horáková z Loučky, Frant. Zmeškařová z Nahošovic, N. z Mořkova, Václ. Bernovský z Chvalkovic, N. z Ludslavic, N. z Drnovic, Fr. Rašková z Drnovic, odbočka Svazu katolických žen a dívek v Rybím u Štramberka, se zábavy „krmašové“ (hodové) v Rybím, od žáků obecné školy v Rybím, Leop. Novák z Prostějova, A. Šránková z Holešova, M. Klosová z Loučky u St. Jičína, Jos. Čechová z Dřínova, Anna Matějčková, Chromeč, Cyr. Šrubař v Trojanovicích; po 15 Kč: N. rodina z Vel. Karlovic, N. z Hvozdné; po 10 Kč: rod. Sobotková z Dobelic, N. z Malhotic, M. Valová ze Znojma, A. Benáčková ze Znojma, N. z Kladerub, N. z Dřevohostic, odběratel Hlasů od Holešova, M. Mozolová z Prostějova, rod. Sedláková z Prostějova, N. ze Zahnašovic, A. Šubrtová z Velké u Hranic, N. z Ludslavic, N. z Říkovic, N. ze Žalkovic, dp. Al. Černý, kooperátor ve Zdoukách, Marie Galasová z Hranic, dp. Fr. Kubíček, farář v Nehvizdách, Jenov. Klíčová v Bukově, Fr. Gajdošíková z Halenkovic, M. Šťastníková z Kroměříže, A. Pelíšková z Napajedel, rodina Bartkova z Huštěnovic, N. z Vel. Opatovic, N. z Holešova, dp. Frant. Bubílek, farář na odp. v Bystřici p. H., N. z Vel. Karlovic, N. rodina z Brusného, čtenář Hlasů z Rakova, A. Tkadlec z Lhoty Franckové, Anežka Janáková z Polešovic, J. V. z Postřelmona, A. Klomparová ze Strážce, N. z Brna, Berta Kašparová z Mor. Ostravy, Vavřík Bilík z Dubnice n. Vah. (Slovensko), N. z Dluhonic, rod. Mrázková z Prusinovic, Roz. Stašková z Vesky u Uh. Hradiště, odběratel Hlasů z Dřevohostic, Josef Haša z Drahotuš, rodina Jandova z Rybníků, Josef Navrátil z Nezamyslic, Fr. Tkadlčík z Karlovic, Luc. Daňková z Kurovic, M. Závodná z Nov. Zámek, dp. Jan Rosa, far. v Klenovicích, Anna Nezbedová, Lud. Primesová, Frant. Primesová z Chromče, Fr. Krajcar ze Slavkova pod Hostýnem, nemoc. Milosrd. Sester v Lednici; 8 Kč: Karolina Znojmská z Prahy; 7 Kč: M. Bajajová ze St. Města; 6 Kč: Adolf Göbel ze Stětin u Opavy; po 5 Kč: manželé z Dol. Těšic, M. Saláčková z Řepiště, A. Dvořáková z Hulína, M. Kadlcová z Lobodíc, A. Němčanská z Hoštěrádek, M. Hübnerová ze Závěšic, N. z Výklek, N. z Drahotuš,

A. Rašková z Drnovic, Ter. Machučová a Ter. Ročáková z Drnovic, A. Mězlová z Duban, Barbora Meřáková z Dluhonic, J. Dostál škol. v Příboře, Františka Metznerová z Lipníka n. Beč., M. Kozubíková ze Sloupného, Jos. Varada z Prakšic, Fr. Kaplan v Otmarově, Karel Václavek z Pošné Fil. Mazálková z Mysločovic, Marie Sauerová z Bystřice p. Host. Růž. Vašková z Velké Polomy, Slezsko, N. N. z Mořkova, Chrástán, Vázan, Holešova, M. Bilíková z Boršic, A. Lukešová z Pravčic, Jos. Rozkošná z Mérovic, dp. V. Greif, katecheta v Brně, Rodina Michala Škorného, Marie Skopalová z Hulína, A. Pospíšil z Hulína, Met. Prusinovský z Tučap u Holešova, N. Sedláčková, rodina Hradilova z Blazic, Jan Vágner z Klokoč, K. Satín ze Starého Města, N. z Rusavy, Ad. Stavělík ze Smržič, N. z Veseli n. Mor., Ant. Karlíkova z Veselí n. Mor.; 4 Kč: Marie Adamíková z Kladerub; 3 Kč: N. z Opatovic, M. Machova z Drnovic, T. Chlup v Prostějově; 2 Kč: Anna Smolova z Drnovic, M. Častulíková; Frant. Blažková z Chrlic 2.60, dp. Eman. Masák, katecheta v Židenicích 27, 1820 Kč Antonín Janečka, roačák z Pitína, teď v Illinois, Amerika. Dvě nejmenované z Letonic 1200. 200 Kč Mariánská družina dívek ve Frýdlantě p. R. Marie Vránová uč. m. s. Velká Senice. 100 Kč N. N. z Břestu na poděkování, Marie Brzobohatá z Velatic, k uctění památky zemřelého otce rodiny Brzobohatých z Velatic, Anna Rompa Chicago Amerika, Acela Zdráhalová vdova po učiteli Lipník n. B., Fr. Glogar z Bernatic, M. Naimanová z Hvozdečka, Fr. Opletalová ze Štarnova u Šternberka, Fr. Kobližková ze Žamberku, Čechy, Jan Smýkal z Drahlava, Apol. Čuprová mar. sod. v Brně. Družina Cyrilo-Methodějská na Moravě, farní úřad v Říkovicích, M. Smékalová z Trusovic, A. Kotulanová ze Židenic. 125 Kč: Gabriela Homolová z Bratislavy. 80 Kč sbírkou od dobrodinců z Ostopovic. 50 Kč: Karel Peluha z Henčlova, N. N. z Těšic, Ruc. Šugar z Laštoviček u Opavy, dp. Fr. Černý, far. v Kyselovicích, Ter. Zatloukalová ze Zahnašovic, Cecilie Kolářová z Prahy II., farní úřad ve Zdoukách. 45 Kč: Karel Walendín z Mor. Ostravy. 40 Kč: Alžběta Studeníková z Nového Jičína, Fr. Hlava ve Vitonicích, N. N. ze Stitiny u Opavy. 32 Kč: Frant. Hnilica, Lorain, Amerika. 30 Kč: Anna Josefíková z Kroměříže. 25 Kč: N. N. z Hulína, Štěpánka Gladysová z Frýdku. 20 Kč: Kateřina Volovská z Otice u Opavy, dp. Václav Dostál, far. v Kurovicích, Jan Tkadlec, Vel. Senice, Karolína Janáčková z Veselíčka, Jos. Mazánková z Dubčan. 22 Kč: Dp. Fr. Martinek, far. v Kobyíl, N. N. z Vlčnova. 15 Kč: Terezie Chrobáková z Prusinek, Vil. Bezručova ze Sviadnova, M. Janíčková a M. Hýblová ze Zábřeha, Jos. Chutný z Dol. Vilmče, M. Svozilová ze Žešova. 12 Kč: Jan Kužela z Horní Moštěnice. 10 Kč: Ant. Radocha z Drahotuš, Eleonora Lima-

novská z Bánova, dp. Václav Jelínek, far. v Horní Cerekvi, Č., Ondřej Novák, far. v Tasově, Gabr. Vlček, kapl. v Kralicích, M. Jarošová v Příboře, Frant. Beneš ze Žatce, A. Hornyšerová z Lukavice, Frant. Šrubařová z Frenštátu p. R., Jos. Spáčil z Pravdic, Jindřich Kozubek z Doubravy, Kateřina Jelénková z Ostrož. Nové Vsi, Fr. Mlčochová z Rožnova p. R., manželé Zlámalovi z Rudic, Hedvika Blažková z Drahnovic, Fr. Obdržálek z Hulína, Josef Trůna z Vigantic, Ter. Fingerová z Brna, Kateřina Šlosarová z Uher. Hradiště, Jos. Veselý z Hejčína, Růženka a Ant. Haselmannovi z Konice, Filomena Pohajdová z Přerova, Jan Boháč z Myslíku, M. Tomečková z Tvar. Lhoty, Ant. Havran z Vlčnova u St. Jičína, M. Hanzlíková z Dluhonic, N. N. z Malhotic, Ant. Hradil ze Šternberka, P. Roger Zatloukal, kvard. v Krnově, Fr. Masaříková ze Šardiček, Terezie Stachová ze Sedliště, Arn. Štěpánová, učitelka z Loštic, Fr. Štěpánek z Kostelce na Hané, Ter. Dutkevičová z Hulína, N. Zahorák z Prostějova, Libor Görlich z Král. Pole, A. Přátková z Tiché u Frenštátu, dp. Jos. Henek, kapl. v Bohuňovicích, Fr. Gergela z Kaňovic, A. Váhalová z Kojetína u St. Jičína, M. Prchlíková z Krhova, M. Kuželová z Brusného, Rud. Navrátil z Rychtářova, Jan Ratimovský z Holešova, Al. Křemenková z Malenovic, N. N. z Malenovic. 8 Kč: Jos. Haramija z Kaňovic, Fr. Mikolášek z Postupic. 7 Kč: Mar. Běhalová z Hrubčic. 6 Kč: Mar. Gazdová z Brumovic. 5 Kč: Kl. Hnídák z Čejkovic, dp. Fr. Macháč, učk. v Rychnově n. Kněž., Ant. Zobaník, Tovačov, Roz. Vycpohňová, Polanka, Jan Karlík, Sazovice, Jan Kovář, Se-

hradice u Luhačovic, A. Janečková, Slavičín, Jen. Mrázkvič, Horní Moštěnice, Jos. Šobán, Těšov, A. Špačková, Kralice, Kar. Hubáček, Újezd u Sokolnic, Jan Záček Sehradice, N. N. z Nezamyslic, z Třebětice, z Přerova, rodina Kulíčkova, Horní Nětčice, N. Rehoříková, Malenovice, Ant. Zajíček, Hovězí, A. Motalová, Zděchov, A. a M. Chmelařovi, Jilemnice Č., Otilie Čulíková, Zábřeh, Jos. Bělocký, přednosta stanice v Bruntále, Bern. Jandásek, Žeravice, Jen. Vítková, Šardičky, Jos. Hradil, Brusný Bartol. Božušník, Bílovec, Fr. Juhaňáková, Palnka, Jan Hájek, Polanka, Krist. Novák, Vitonice; po 3 Kč: Jan Maksant Březové, po 2 Kč: A. Smolová, Drnovice dp. Fr. Klobouk, Polanka.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Za plat Pán Bůh a Panna Maria!“

Jednota sociálně charitativních pomocnic JSP

hledá šlechetné katolické dívky, které by se z lásky k Bohu věnovaly záchraně duší v sociálně charitativní činnosti ve všech společenských vrstvách. Podkladem Jednoty je hluboký náboženský život a nezištná obětavost pro království Boží a pro dobro chudiny. Členky JSP vedou společný život a mají v Jednotě úplné rodinné zapátrání ve zdraví, v nemoci i ve stáří. Žadatelky, které mají praxi ošetrovatelskou, vychovatelskou, učitelskou, kancelářskou neb u vedení domácnosti, se zvláště hodí pro Jednotu, splní-li ostatní podmínky, jež na požádanou oznámí ústředí Jednoty v Přerově na Moravě, Štřava 7.

Přátelé Sv. Hostýna přispějte obětavě a štedře na

Poutní dům na Sv. Hostýně.

Akcí pětikorunovou (každý poutník daruj alespoň jednu pětikorunu).

Akcí stokorunovou (jména jednotlivců, rodin, spolků, jež přispějí alespoň jednou stokorunou, budou zapsána na vkusně upravené pergamenové listině, která se vloží do základního kamene).

Akcí 1000 a 5000 čs. korun. Jména těch, kdož přispějí darem nejméně 1000— Kč, budou vyryta do mramorové desky u vchodu poutního domu, jmény dárců nejméně 5000— Kč se označí jednotlivé světnice.

Poutní dům nemůže však na se vzít závazku k těm, kdož přispějí na vybudování jednotlivých světnic.

Na Sv. Hostýně dne 31. listopadu 1926.

Duchovní správa.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Oto Zeman, stavitel v Bystřici p. H.

Antonie Číhalová, soukromnice v Přerově.